

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Adli tıptaki çağdaş yöntemlerin
yanıltıcılığı, bilimin manipölasyonları ve
toplumsal yaralar üzerine keskin gözlemlerle
dolu, elinizden bırakamayacağınız bir suç romanı."
MICHAEL CONNELLY

CALEB CARR

Ruh Avcısı, *The Alienist*'in Yazarı



ARTEMIS

New York Times çöksatırı

SURRENDER, NEW YORK

ÇÖP ÇOCUK CİNAYETLERİ

"Soluksuz okuyacağınız bir psikolojik gerilim. Tadına varmak için, kıtaba teslim olun."
- *The Wall Street Journal*

SURRENDER, NEW YORK

ÇÖP ÇOCUK CİNAYETLERİ

CALEB CARR

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



ARTEMİS

AB/583
ABG/290
AC/909
A/55

SURRENDER, NEW YORK - ÇÖP ÇOCUK CİNAYETLERİ
CALEB CARR

Orijinal Adı: *Surrender, New York*

Genel Yayın Yönelmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur
Editör: Meral Aslankaya
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Temmuz 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 279 - 2
Sertifika No: 10905

CALEB CARR © 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anadolu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 53 Cagaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhıvızlar Yalı Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jim Monahan, Dennis Whitney ve Hoosick Falls,
Thorpe's'taki herkese adanmıştır: Muhafaza etmek için
çalıştıkları hayat tarzı ve işle birçok insanın, en çok da
bu yazarın yoluna devam etmesini sağladılar.

Ve Arnie Kellar'a. Hoşuna gitse de, gitmese de.

BİRİNCİ KİTAP

BİLGİNİN LANETİ

Bir şeyi bildiğimizde, onu bilmemenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemeyiz. Bilgimiz bizi *lanetler*. Bu süreci geri almak, çalan bir zilin hiç çalmamış olmasını sağlamak kadar güçtür. Zaten bildiğiniz bir şeyi öğrenme sürecinizi silemezsiniz. Dolayısıyla *Bilginin Laneti*'ni kaldırmanın sadece iki yolu vardır. Birincisi, hiçbir şey öğrenmemektir. İkincisi ise öğrendiklerinizden edindiğiniz bilgileri dönüştürmektir.

-CHIP HEATH ve DAN HEATH, *MADE TO STICK*

Çünkü çok bilgelik keder doğurur; bilgi arttıkça acı da artar.

-VAİZ 1:18

Birinci Bölüm

“Bu Ülkede Bundan Kaçamazsın”

{I}

Dava, New York Eyaleti’nin Burgoyne Bölgesi’nde müt-hiş bir yankı uyandırmadı. Tıpkı, ardındaki sapkınlı-ğın, ilk cesedin bulunmasından çok önceleri bölgede sinsice kök salmasına göz yumulması gibi. O yaz, temmuz ayının başlarında, Şerif yardımcısı Pete Steinbrecher’ın ziyaretinde-ki ilk izlenimim, orada en az bir tane bu ölçüde sıra dışı ve şiddet içerikli bir cinayetin işlendiği yönündeydi. O zaman-lar, aşağı yukarı beş yıldır, hayatında hiç evlenmemiş büyük halam Bayan Clarissa Jones’un, Shiloh adındaki mandıra çift-liğinde yaşıyordum. İtalyan tarzında inşa edilen Shiloh’nun ortasındaki büyük çiftlik evi, kuzey Taconic Dağları’nın tepe-lerinden küçük Surrender Kasabası’na uzanan yarım düzine vadiden biri olan Death’s Head Hollow’daki tek konuttu.

Yedi sekiz yıl suç psikolojisi uzmanlığı yapmama rağ-men -ki bu sürenin büyük bir kısmını New York Şehri Polis Departmanı’nda geçirmiştım- Taconic’lerin vahşi kırlarına taşındığımdan beri, yerel polisle pek sıkı fıkı olduğum söyle-nemezdi. Hükümetin bütün katmanlarındaki ciddi bütçe ke-

sintilerine bağılı olarak, Burgoyne Bölgesi'nde kamu düzenini ve halkın canını, malını koruyan yalnızca ufacak bir birim kalmıştı. Surrender gibi küçük topluluklar, polis teşkilatlarını ve bölge karakollarını çoktan kaybetmişti. Bölge şerifine bağılı birkaç devriye ise genellikle ilçe merkezi Fraser'da turluyordu. Dolayısıyla bölgenin küçük toplulukları kendi güvenliklerini sağlamak durumunda kalmıştı ki bunu memnuniyetle yapıyorlardı. Zira Burgoyne bir silah ülkesiydi ve ancak büyük bir sorun çıkarsa, Fraser'daki şerif karakoluyla ya da New York Eyalet Polisi'yle temasa geçiliyordu.

Bütün bunlardan ve diğer birkaç sebepten ötürü, büyük halamın çiftliğine geldiğimden beri -çocukluğumda hemen her hafta sonunu ve yaz tatilini burada geçirirdim- ana uzmanlık alanımla ancak akademik anlamda ilgilenabiliyordum. Albany'deki New York Eyalet Üniversitesi'nin himayesinde, adli tıbbın çeşitli tartışmalı konularını incelediğimiz bir çevrim içi ders programında çalışıyordum burada. Okulun Ceza Adaleti Bölümü'nde uzun süredir hem üniversite hem de yüksek lisans seviyesinde adli tıp dersleri veriliyordu. Ama fakültenin kıdemli öğretim görevlileri ve idarecileri, son yirmi yıldır hem federal hem bölge suç laboratuvarlarında adli tıp alanında patlak veren skandallardan sonra ve benim bölgelerine tayinimden hemen önce, müfredata tamamlayıcı dersler koymaya karar vermişti. Bu zafiyeti en yüksek sesle haykıranlardan biri de bendim. Ve çalışmalarım -ve temellerini oluşturan yöntemlerim- NYPD'nin adli tıp laboratuvarıyla kamuoyunda geniş yankı bulan birkaç anlaşmazlık yaşamama sebep olduğunda, doğduğum şehirde istenmeyen insan ilan edildim. Dolayısıyla SUNY-Albany, bana hâlihazırdaki yapıyı değiştirecek bir iş imkânı sunduğunda hiç şaşırmadım, hatta minnettar oldum.

New York'tan meslektaşım ve yakın arkadaşım, Mike Li de -Mike ipucu, ayrıca DNA kanıtı uzmanıydı ve yıllardır bunların toplanması, muhafaza edilmesi, mahkemede kullanılması aşamalarındaki önemli hatalara dikkat çekmeye çalışıyordu- bu projenin içinde yer aldığı için, üniversitenin teklifini gönül rahatlığıyla kabul ettim. Mike'la derslerimizi internet üzerinden verecektik. Çocukluğumda kemik sarkomuyla mücadele etmiştim; bunun sonucunda, sol uyluk ve leğen kemiğimde bazı arazlar oluşmuştu. Her gün yaklaşık seksen kilometre yol tepip geri dönmem, benim için neredeyse imkânsızdı. Ceza Adaleti Okulu yetkilileri zaten çevrim içi eğitim alanında varlıklarını ispat etmeye can atıyordu. Onun için, bu durumu memnuniyetle karşıladılar ve çok geçmeden, Mike'la sanal bir derslik kurduk. Büyük halamın çiftliğin demirbaşları olarak görüp sarsılmaz bir iradeyle gözettiği, on dokuzuncu yüzyıldan kalma iki ahırın arkasındaki tepede, eski bir uçak hangarı vardı. Derslerimizi pekâlâ orada verebilirdik.

Daha kesin bir dille konuşmak gerekirse Mike'la Skype üzerinden ders vereceğimiz dersliği, 2. Dünya Savaşı öncesi imal edilen, klasik bir Alman sivil hava aracı, II Junkers JU-52/3m'nin gövdesine kurduk. Büyük halamın babası bu uçağa tutkuyla bağlıydı. İhtiyar kaçık onu 1935'te, Avrupa-Kuzey Afrika rotası üzerinden Almanya'dan Senegal'e uçurduktan sonra, gemiyle Brezilya'ya yollamış ve oradan yeniden kuzeye uçurmuştu. Görüldüğü kadar renkli ve pahalı bir macera olduğundan şüphem yoktu doğrusu. Ama bu üç motorlu uçak, artık geniş bir hangarın neredeyse tamamını kaplayan bir hayaletten ibaretti. Şimdi Mike'la ben onun içinde, öğrencilerimizi iki büyük yanılığdan kurtarmaya çalışıyorduk. Birincisi, adli tıbbın -sadece ipucu ya da DNA toplama değil,

parmak izi ve balistik gibi daha eski yöntemler de dâhil olmak üzere- kanıt analizi ve mahkeme delillerinin altın standardı olduğuna dair yaygın kanıydı. Ve ikincisi, adli tıbbın, suç psikolojisinin ve özellikle de profil çıkarmanın pabucunu dama attığı algısıydı. İkisi de son dönemlerin popüler ama yanlış ve tehlikeli görüşleriydi.

Sözünü ettiğim öğleden sonra, uzun ve son derece ruhsuz bir yaz dönemi dersinden yeni çıkmıştım. Öğrencilerim geleceğin ceza soruşturma memurlarıydı ve onlara son dönemin yaygın görüşlerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatmıştım. 1990'ların başından itibaren adli tıbbın cezai soruşturmaları tekeline almasıyla, suç psikolojisi ve profil çıkarma gibi önemli alanlar göz ardı edilmeye başlanmıştı. Ve bu yaklaşım, büyük sorunlara yol açabilirdi. Dersimi bitirdiğimde, JU-52'nin içine kurulan yarım düzine büyük video ekranının önünden kalktım. Büyük büyükbabamın yaptırdığı çelik basamaklardan hangara inip bastonuma dayanarak dışarı çıktım ve bir sigara yaktım. O sırada, Pete Steinbrecher'ın devriye arabası gözüme çarptı. Yokuşu yavaşça tırmanırken tepe ışıkları yanıp sönüyordu ama sireni kapalıydı. Pete, Shiloh'nun yabancısı değildi. Ufacık boyuna rağmen civarda saygıyla anılan büyük halamı da iyi tanıyordu. Clarissa'nın siren sesini duyar duymaz evden fırlayıp inekleri korkuttuğu için ona kızacağını biliyordu. Aslına bakarsanız, Pete önemli bir nedeni olmadan asla buralara kadar gelmezdi. Demek ki...

"Mike," diye seslendim, hangarın kapısından içeri. "Pete Steinbrecher geldi." Mike seminer hazırlıklarını yarıda keserken kayıtsızca ekledim: "Biri öldürüldü galiba..."

Pete devriye arabasını hangarın aşağısındaki ahırlardan birinin yanına park etti. Aynı anda Mike uçaktan fırlayıp

çelik basamakları zıplayarak indi. Yüzünde güller açıyordu. “Harika!” dedi, yanıma geldiğinde. Yıllardır mikroskopik boyutlardaki delilleri incelemekten kısılan gözleri hevesle irileşmişti. Kafasını kaldırıp bana baktı –Mike heyecanla sırtını dikleştirdiğinde bile en fazla 1.67 olur, ben çoğunlukla kambur durmama rağmen nereden baksanız ondan on beş santim uzunum. Uzattığım paketten bir sigara alırken, yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı.

“Dur bakalım.” Yeleğimin cebinden saatimi çıkarıp kapağını açtım. “Sevinmek için en az yirmi dakikan var. Hele bir dinleyelim bakalım ne diyecek.”

“Aman,” diye homurdandı Mike hayal kırıklığıyla. “Böyle diyeceğini tahmin etmiştim *gweilo*.” Mike bana sinir olduğunda, Kanton lehçesinde *beyaz şeytan* anlamına gelen bu kelimeyi söyler.

“Sakin ol Sarı Bela,” dedim ben de, saatimi cebime koyarken. Zippo’mu çakıp sigarasını yakmak için eğildim.

“Hay dilini eşek arısı soksun L.T. Biz Japonlara Sarı Bela deriz. Hem Çinlilerin onlardan nefret etmek için tonla sebebi var. Sizinkilerden bile daha fazla. Senin anlayacağın, o lakap bizde.”

Güldüm. “Nasıl yani?”

Sigarasını sallayarak cevap verdi. “Bizde işte. Bizim tekeli-mizde. Japonlardan en çok biz nefret ederiz.”

“Ah.” Dayanamayıp kıkırdadım. “Sizde ha? Ne antika he-rifsin yahu.”

“İnkâr eden kim? Gel bakalım Trajan. Boşuna heveslen-medik umarım. Şöyle esaslı bir dava için çıldırıyorum.”

“Neye çıldırmıyorsun ki? Hem daha bir şey bilmiyoruz. Belki sadece görüş almak istiyordur.”

“Olabilir,” dedi Mike ve sigaralarımızı içerken, bize doğru yürüyen şerif yardımcısına baktık. “Yine de Pete sırf akıl sormak için halanla karşılaşmayı göze alır mı bilmem.”

“Dur bakalım. Birazdan anlarız.”

Pete bize yaklaştığında elini kaldırarak selam verdi. Sonra geniş kenarlı, gri, fötr şapkasını çıkarıp elimizi sıktı. “Doktor,” dedi bana. “Mike. Topluma faydalı olma havandasındır umarım.” Pete iri yarı bir adamdı. 19. yüzyılda Kuzey New York’a göçmen olarak gelen atalarının karakteristik Alman yüz hatlarını taşıyordu. Dürüst ve alışkan göçmenlere has gr sesinin o tumturaklı tınısı, bölgenin belli belirsiz ama son derece hoş aksanıyla zenginleşmişti. Genç nüfusun benimsediği Güneyli tınıya hiç mi hiç benzemiyordu. İşin ironik yanı, çiftçilik artık ana uğraşları olmaktan ıkmişken Gneylilere zeneceklerinin tutmasıydı.

“Sigara?” dedim, paketi uzatarak. Elimin, duyacağım haberin beklentisiyle hafifçe titrediği, ikimizin de gözünden kaçmamıştı.

“Biliyorsun, karım zorla bıraktırdı Doktor Jones,” dedi, yüzündeki terleri silmek için bir mendil çıkarırken. “Kokuyu alırsa kafamı kırar.”

Sigarayı bıraktığını biliyordum bilmesine de onunla ilişkim de Mike’la olduğu gibiydi. Birbirimizin bam teline basmayı seviyorduk. Paketi ceketimin cebine koyup kravatımı gevşettim. “Eee? Kim ld?”

“Yüce İsa...” Pete’in gülümsemesi birden kayboldu. Gözleri bulutlandı. Ama ben asıl, söylediği kelimeye takıldım. Burgoyne Bölgesi bir silah ülkesiydi, evet. Ama bir kilise ülkesi değildi. Ve Pete’in de aralarında bulunduğu küçük bir grup, çok mezhepli Hristiyan kiliselerinin ayakta kalması

için mücadele veriyordu. Yine de elindeki mesele ve benim ona alaycı yaklaşımım, dine küfür sayacağı bir sözcüğü söylemesine sebep olmuştu. “Bir kere de ciddi ol doktor,” diye homurdandı. Mendiliyle temmuz sıcağının terinden arındırdığı kafasına şapkasını taktı ve tarzına hiç de uygun olmayan resmi bir tavırla, “Doğrusunu isterseniz, kendi gözlerinizle görmenizi tercih ederim,” dedi.

Yerel polis teşkilatındaki birkaç iyi arkadaşımın biri olan bu adamı dikkatle süzdüm. “Pete? Hayrola?”

Şerif yardımcısının yüzündeki hayretle karışık endişe, benim Mike’ın da gözünden kaçmamıştı. “Gel, önce birer bira içelim,” diye önerdi. Pete tabii ki daha önce de cinayetlerle karşılaşmıştı ama bu seferki onu enikonu sarsmış gibiydi.

Mike’a minnetle bakarak başını iki yana salladı. “Maalesef. Geri dönmem gerek. Buraya doktoru almaya geldim. İstersen sen de gel tabii.”

Mike güçlükle bastırdığı gülümsemesiyle bana döndü. “Gördüğün gibi, resmi bir davet aldım. Artık sana laf düşmez L.T.” Yeniden Pete’e döndü. “Beş dakika bekler misiniz? Gidip sınıfa biraz daha ödev vereyim.”

Pete bariz bir şekilde rahatlamıştı. “Bekleriz tabii. Beş dakikadan ne çıkar?”

“O zaman bana da müsaade,” dedim, hangarın arkasındaki otlığa yüzümü dönerek. Burası yaklaşık on dönümlük bir araziydi ve ormanlarla kaplı, dik bir dağın eteğindeydi. Etrafı, üç metre yüksekliğinde ve kümes teliyle sağlamlaştırılmış bir dikenli telle çevriliydi. “Ufak bir işim var...”

“Köpeğine mama mı vereceksin?” diye sordu Pete, nihayet rahatlayıp gülümseyerek.

“Doğru bildin. Gelmek ister misin?”

“Yok, kalsın. Saygısızlık etmek istemem ama o şeyi biliyorsun...”

“Nadide Afrika av köpeğimi demek istedin herhâlde?” diye araya girdim hemen.

“Biliyorum canım. Merak etme, bozuntuya vermem ama o şey beni acayip huzursuz ediyor.”

“Birlikte daha çok vakit geçerseniz alışır. Hem, seni seviyor. Yani... Sayılır.”

“Sağ ol ama o kadarı yetmez. Ben burada bekleyeyim.” Onu bırakıp fazladan birkaç kat telle sağlamlaştırılan kapıya doğru yürüdüm. Pete arkamdan seslendi: “Neydi o lanet şeyin adı?”

“Marcianna,” dedim. “Roma İmparatoru Trajan’ın en sevdiği kız kardeşi.”

“Bir de her seferinde sormama şaşıyor,” diye dert yandı Pete, Mike’a.

Bölmenin kapısında kuş cıvıltısına benzer bir ses çıkardım. En sevdiğim kız kardeşim, bu çağrıyı duyduğunda koşarak yanıma gelirdi. Ama bugün, Marcianna ortada yoktu. Deneyimlerime dayanarak büyükçe bir kuş yakaladığını tahmin ettim. Bir karga ya da bir kuzgun. Hatta belki de otlaktaki bir kemirgenin peşine düşen bir kartal. Şimdi de bir traktör ve birkaç çiftlik işçisiyle dağın yüksek yerlerinden indirdiğimiz yumurta şeklinde kayalarla ona inşa ettiğimiz inde, avının tadını çıkarıyordu şüphesiz. İşçiler o zaman, ne inşa ettiklerini ve burada kimin yaşayacağını bilmiyordu. Ama öğrendiklerinde, Pete ve diğer birkaç kişi gibi, onlar da ricamı kırmayıp yalanımı devam ettirmişti. Zamanla bu, Surrender’da bir efsaneye dönüşmüştü ve görünüşe bakılırsa, işin gerçeğini bilenler, sırrımı saklamaktan hınzırca bir keyif alıyordu. Yakınlardaki bir soğutucudan sabah koyduğum

donmuş bifteği ve besin tozlarını çıkardım. Etin buzları güzelce çözölmüştü. Üzerine birkaç çeşit toz ekip onu çitin üzerinden kapının diğer tarafına fırlattım.

“Marciana!” diye seslendim, çünkü adını gayet iyi biliyordu. “Ben çarşıya gidiyorum. Birazdan dönerim.” *Çarşı* ve *birazdan* kelimelerini de anlıyordu. Gerçi onlardan pek hoşlanmazdı ama ben dönene kadar endişelenmeyecekti en azından.

Mike öğrencilerinden çabuk kurtulmuştu. Kanıt toplama çantasıyla Pete’in yanında dikiliyordu. Birlikte yokuşu inip devriye arabasının yanına gittik. Mike tutuklu olmayı seve seve kabul edip arkaya bindi. Ben yolcu kapısını açtım. Pete’in direksiyona geçmesini beklerken, yine belirgin bir umursamazlıkla sordum.

“En azından eskiden kurbanın yaşını ve cinsiyetini söylerdin. Ne bu gizlilik?”

“On beş yaşında bir kız,” dedi Pete. Yine suratı asılmıştı. “Şimdilik bu kadar. Gerisini birazdan öğrenirsiniz.”

Arabaya bindiğimde başımı arkaya çevirdim. Mike güçlükle bastırıldığı bir hevesle kaşlarını kaldırdı. Esaslı bir dava istemişti ve galiba hayali gerçekleşmek üzereydi.

Koltuğuma yerleştüğimde, Pete her zamanki gibi düşünceli davranıp yanında getirdiği küçük yastığı bana uzattı. “Al,” dedi huzursuzca. “Arkana koyarsın.”

“Sağ ol.” Yastığı belimin sol tarafına koyup en rahat oturuş şeklini bulmaya çalıştım. “Bari nereye gittiğimizi söyle.”

“Batı Briarwood,” dedi. “Ne olur başka soru sormayın.” Peter bir kez daha tepe ışıklarını yaktı ve her zamankinden daha hızlı sürmeye başladı. Dikkatimi çeken bir diğer husus da telsizi kapatmasıydı. Polislerin hepsi için beklenmedik bir

davranıştı bu. Dava hakkında önceden hiçbir bilgi edinmemizi fazlasıyla önemsiyordu anlaşılan.

{II}

Batı Briarwood Kasabası, küçük Surrender Köyü'ne nazaran, Burgoyne Bölgesi'nin karakteristik özelliklerini daha belirgin bir şekilde taşıyordu. Kasaba 7. Kara Yolu'yla, rastgele numaralandırılan başka bir bölge yolunun kesiştiği kavşağın etrafında toplanmıştı –New York eyaletinin sapa yolları için, kimse farklı bir numaralandırma sistemi düşünmemişti. Kara yoluna bağlanan yolda, Stewart'ın mahalle bakkalı, içki de satan küçük bir market, bakımsız bir manav dükkânı ve şu veya bu sebepten durmadan indirimde olan birkaç dükkân daha vardı. Kasaba halkı yaklaşık iki düzine kadar, eski ama son derece hoş 19. yüzyıl sonu evinde ve birkaç tane nispeten daha yeni çiftlik evinde ikâmet ediyordu. Ne var ki bizim o gün kasabanın merkeziyle işimiz yoktu. Kırıldaki sayısız yoldan birine saptık. Neyse ki bu seferki ne değişik bir isim koymuşlardı: Daybreak Lane, namıdiğer Şafak Yolu –gerçi bulunduğu tepe batıya bakıyordu ya neyse. Kasabadan yaklaşık dört kilometre uzaklaşıp yüz elli iki metre kadar yükseğe çıkmıştık. Eskilikten ve bakımsızlıktan döken birkaç çiftlik evinin önünden geçtik. Etraflarında eski arabalarla kamyonetler, bir de neredeyse tamamı satılık bahçe ve çiftlik aletleri vardı.

Sonunda, ağaç kökleriyle kaplı bir arazinin ortasında bir karavan görüldü. Belli ki terk edilmişti ama ne kadardır orada olduğunu kestirmek güçtü. Yan panellerinin çoğu düşmüştü. Yalıtım malzemeleri gevşekçe aşağı sarkıyordu. Birkaç

pencerede, cam niyetine, zamanla matlaşan şeffaf plastikler kullanılmıştı. Kanalizasyon sistemi yerine geçen büyük ve üzeri kirden kabuk bağlayan atık su borusu, tarlanın içlerine doğru ilerliyordu. Karavanın tuvalet bölmesinin kapısından çimlere sızan kahverengi pas lekesine baktım. Yine de bütün bu köhnelik ve bakımsızlığın kökeni, belli ki karavanın terk edilmişinden çok öncelere dayanıyordu. Başımı çevirdiğimde, Mike'ın çocuksu heyecanının, bu kavrayışla gölgelendiğini fark ettim. Bulduğumuz yer, bir suç mahalli olmasa bile, adamın kanını donduracak türden bir yerdi.

Karşımızdaki kasvet abidesinin kendine has ürkütücülüğü yetmezmiş gibi, bir de önündeki, daha dünyevi ama yine de can sıkıcı araçlar vardı. Şerif Steve Spinetti'nin polis arabası, karavanın kapısına en yakın olardı. Arkasına park eden siyah, eski püskü Chevy Impala, sadece Burgoyne'in değil, civardaki birkaç bölgenin daha adli tabipliğini üstlenen, Doktor Ernest Weaver'a aitti. Weaver'ın aracının arkasında da, Albany'deki New York Eyalet Polisi Adli Tıp Soruşturmaları Merkezi'nin minibüslerinden biri duruyordu. Albany'deki bu merkez, kendi adli tıp laboratuvarları olmayan -ki çoğunun yoktu- ya da Adli Tıp Soruşturmaları Merkezi'nin saha istasyonlarına uzak bölgelere hizmet veriyordu. Merkez, adli tıp skandalları döneminde, birçoğunun sorumlusu olarak Mike'la benim şüpheliyle yaklaştığımız kurumların başında geliyordu. Açıkçası Pete de onları karşısında görmekten pek hoşlanmamıştı. Bölgesel ve felsefi anlaşmazlıkları engellemek için bizi buraya bir an önce yetiştirme gayreti işe yaramamıştı çünkü. Mecburen onlarla karşılaşmak zorunda kalacaktık. Minibüs büyük ihtimalle buraya bir olay yeri ekibi getirmişti ve Mike'la ben hepsini tanıyorduk tabii. Ve minibüsün başında duran eyalet

polisinin öfkeli suratına bakılırsa, onları buraya yetiştirmek için kendini bayağı zorlamıştı.

Pete minibüsün yanına park etti. Burası belli ki bir zamanlar karavanın bahçesiydi. Mike arkadaki kilitli bölmeden kurtulduğunda, ben bastonuma dayanarak arabadan indim. Eyalet polisi homurdanarak başını çevirdi. Albany'ye sandığı kadar çabuk dönemeyeceğini anlamıştı belki de. Doktor Weaver'la olay yeri ekibi ortada yoktu. Karavanın içinde olmalıydılar. O arada, Steve Spinetti kocaman elini sallayarak ve gülümseyerek yanımıza geldi.

"Bakıyorum jet gibisin, Pete," dedi kıkırdayarak ve bunu yaptığında, uzun burnu az kalsın üst dudağına değecekti. Neşesi her zamanki gibi iğneleyiciydi. Pete daha bizi almaya yola çıkmadan önce olay yeri ekibinin yolda olduğunu biliyordu muhtemelen. Aslında derdi bizi dışlamak değildi. Diğer olay yeri ekipleriyle yarışa girip soruşturmaya asılmamız için yapıyordu bunu. Taktiğinin kendine göre faydaları da vardı hani. "Yine de geç kaldınız," diye sürdürdü konuşmasını. "Weaver'la eyalet teknisyenleri sizden hızlı çıktı. Birilerinin çok umurunda ya sanki..." Steve'in bu son cümleyi düşünceli bir tavırla, usulca söyleyişi, ortada sıra dışı bir durum olduğuna işaret ediyordu. Sonra birden sağ elini uzatıp Mike'la ve benimle tokalaştı. "Doktor Jones. Bay Li. Weaver, olayı şimdiden çözdüğümüzü söylüyor. Bunu duymak sizi memnun eder herhâlde? Bazı detayları aydınlatmak şartmış tabii ama ona göre, her zamanki ergen cinayetlerinden biri. Gerçi, bu seferki bir hayli iğrenç."

"Bu seferki mi?" dedim ama ben devam edemeden Pete söz aldı. Sesi şaşkıncı. "Sahi mi şef? Eh, yine de bu arkadaşların içeri bir bakmasına ses çıkarmazlar herhâlde?"

Spinetti, Pete'e bilmiş bir bakış fırlattıktan sonra deminden bile daha muzipçe kıkırdadı. "Şahsi çabana saygı duyuyorum Pete. Emegini boşa çıkaracak değilim. Madem bu-
raya kadar geldiniz, dükkân sizin." Zekâ pırıltılarıyla ışıldayan gri bakışları, ortamı kızıştırmaktan duyacağı memnuniyeti açıkça gözler önüne seriyordu. "İçerideki beyler ilk resmi değerlendirmelerini yapsın bakalım. Sonra Surrender'dan gelen konuklarımızın bize nasıl yardım edebileceğini konuşuruz."

Steve Spinetti, Burgoyne Bölgesi'nin birkaç yüksek rütbeli polisinden biriydi ve meslektaşlarıyla, gayet mesafeli de olsa, iş ilişkilerini devam ettirmeme rağmen, herkes Mike'la benim New York'tan isteyerek ayrılmadığımızı biliyordu. Steve, bölgesini daha üst düzeydeki bürokratik zorbalara usulüyle yönetiyordu. Dar kafalı değildi, fakat bir soruşturmayı en kısa yoldan çözüme ulaştırmak için elinden geleni yapardı. Dolayısıyla kimsenin detaylara takılmasından hoşlanmıyor ve bunun kâğıt işini artırmaktan başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Ayrıca kendi otoritesinin sarsılacağından da çekiniyordu tabii. Yanlış anlaşılmasın. Adamı küçümsemek için anlatmıyorum bunları. Steve zorlu ama müşfik bir adamdı —onun gibi sert tiplerin çoğunun aksine. Soruşturmaların kâğıt işi ve düzgün bir şekilde kapatılmasına dair endişeleri, onu aynı yetkideki birçok kadın ve erkeğe göre çalışılması kolay ve dürüst biri yapıyordu.

Yine de bütün bunların yanında, bir de son derece kurnaz ve tedbirliydi ki birazdan bana bunu bir kez daha kanıtlayacağını hissediyordum. "Doktor," dedi, sesini aniden alçaltarak. Ama yüzündeki gülümsemede en ufak bir dalgalanma olmamıştı. "Hazır beklerken, sizinle konuşmak istediğim birkaç husus var. Ama şu minibüsün oradaki eyalet polisini kıl-

landırmak istemiyorum. Duyuyor musun Pete? Dikkatli ol. Uzaktan geyik muhabbeti yapıyormuş gibi görünelim.”

Mike’la daha önce, politik açıdan alengirli, düzinelerce meseleyle karşılaşmıştık. İkimiz de derhâl suratlarımıza bir gülümseme oturtup eyalet polisini iyice rahatlatmak için kı-kırdadık. “Tabii Steve. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Demin *bu seferki* derken neyi kastettiğini açıkladığın sürece sıkıntı yok.”

“Açıklayacağım elbette,” dedi. Sırtışı giderek suratına yayılıyordu. “Ve bir gün doktor, senin yanında ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmeyi öğreneceğim. Mesele şu. Weaver’la teknisyeni, bu olayı çözdüklerinden eminler. Bilmiyorum, belki de doğrudur. Ama Pete’le ben, buraya ilk gelenlerdeniz. Kızın geçmişini araştırdık ve bize işin içinde başka bir iş varmış gibi geldi.”

Şerif yardımcısına baktım. “Öyle mi Pete?”

“Evet,” dedi, nihayet minibüsü gözlemekten vazgeçerek. “Belki de ölüm şekli yüzündendir. Ya da ne bileyim, sadece öldüğü için. İçim hiç rahat değil.”

“Tamam,” dedim. “Weaver nasıl bu kadar emin?”

Spinetti birden hüzünlendi ama sonra eyalet polisini hatırlayarak zoraki bir kahkaha attı. “Hele bir cesedi gör. Bunu sonra konuşuruz. Berbat bir mesele. Lanet olası hapçılar.”

“Hapçı mı?” dedi Mike.

“Evet,” diye homurdandı Steve taşra aksanıyla. “Anneyle baba. Ölen kızın adı Shelby Capamagio. Hep beraber burada yaşıyorlarmış. Sonra aile bundan iki yıl kadar önce ortadan kaybolmuş. Küçük kızlarını yanlarına almışlar. Büyüğünü akrabalarıyla bırakmışlar. Doğrusunu isterseniz, akraba olduklarını biz tahmin ediyoruz. Yolun aşağısında oturuyorlar ve

pek konuşkan değiller. Ya da bizimle konuşmuyorlar, bilmiyorum.”

“Anladım,” dedi Mike. Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirmişti. “Bir çöp çocuk vakası daha.”

Ortağımın duyarsız davrandığını düşünmeyin. Shelby Capamagio’nun ölümü bir toplumun çöküşüne işaret ettiği için genelleme yapıyordu. Giderek artan işsizlik ve yoksulluk, ailelerin çocuklarından birini ya da birkaçını terk etmesiyle sonuçlanıyordu. Öyle ki bu aileler, çocuklarının hayatından birdenbire yok olmakla kalmayıp bazen kimlik dahi değiştirerek tamamen izlerini kaybettiriyordu. Sonuçta da yeni bir nesil yaratıyorlardı. Eyaletin yetim, terk edilmiş ya da evsiz çocuklar gibi sınıflandırmalarına uymayan bir nesil. New York ve diğer birkaç eyalette daha, artık onlar için yeni bir tanımlama vardı: Çöp çocuklar.

“Olabilir,” dedi Steve. “Gerçi henüz emin değiliz ama...” Şerifin her olasılığa kuşkuyla yaklaşması gerçekten sinir bozucuydu. Yine de bu durumu kabullenmem gerektiğini hissettirdi, zira Steve’in, daha yeterince gelişme de sorgulayan bir zihniyeti vardı. “Kızın yanında kaldığı insanlarla konuştum. Fazla bir şey öğrenemedim ama hoş bir hikâye değil. Durmadan sorun çıkardığını söylediler. Sonunda ondan bıkkıncı evden atmışlar. Kız bahçedeki alet edevat kulübesinde kalıyormuş. Denk geldiklerinde ona yemek veriyorlarmış. Kışın da kulübeye bir ısıtıcı koyuyorlarmış. Psikolojisinin daha da bozulduğunu söylememe gerek yok herhâlde? Aşağı yukarı altı ay sonra ortadan kaybolmuş. Ailesi gibi onun da uyuşturucu kullandığını ve onları bulmak için kaçtığını sanmışlar.”

“Ailenin nerede olduğuna ilişkin bir bilgi var mı?” diye sordum.

“Sadece bazı söylentiler,” dedi, bıkkın bir sesle. Son zamanlarda bu, o kadar alışlagelmiş bir hikâyeydi ki. “Çöle gitmişler. Vegas, Phoenix, Los Angeles’ın dış mahalleleri... Hepsi olabilir.”

Mike derin bir iç çekti. “Kristal Üçgen. Meth’in kral, umudun sefil olduğu yer.” Sözlerindeki acı gerçek, bir an için, ortağımin her şeye gülebilme yeteneğini bile köreltti. Yine de bozuntuya vermemeye çalıştı. “Kız uyuşturucu mu kullanıyormuş?”

“Herkes öyle düşünüyor,” dedi Spinetti. “Ama...”

“Steve, kusura bakma ama *herkes* kim?” diye sordum.

Şerif yine güldü. “Sabırlı ol doktor. Seni fazla bekletmeyeceğim. Her neyse. Kurbanın bu civarda uyuşturucu satın aldığına dair bir bilgi yok. Hâlâ araştırıyoruz. Ama Weaver’la teknisyeni ve patronları, kızın hap bağımlısı olduğundan eminler.” Steve minibüse doğru baktı. Adli tabiple yardımcısı hâlâ ortada yoktu. “Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum zaten.” Birden omzuma bir şaplak atıp güldü. “Bize bir sürü meselede büyük yardımınız oldu. Nankörlük ettiğimi sanmayın sakın. Ama bu olay farklı. Dedim ya. İşin içinde bir iş var ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum. En azından, şimdilik. Onun için...” Yine güldü. Sonra ceketini düzelterip kravatını çekti. “Daha önce Pete’le konusunu bile açmadığımız bir meseleyle değinmek zorundayım. İkimiz de buraya neden postalandığınızı biliyoruz.” Mike kendini savunmaya hazırlandı. Steve bunu fark edince elini kaldırdı. “Patronlarınızla aranızda ne geçtiği umurumuzda değil. O belgelerde yazan hiçbir boka da inanmıyoruz. Benim söylemeye çalıştığım...” Gülümsemesi birden kayboldu. Gözlerimin içine baktı. “İçeri girdiğinizde dikkatli olmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı? Başka

kimsenin görmediği detayları görün. Bize mümkün olduğunca çok delil lazım. Aklınızı çalıştırın, teoriler üretin. İkiniz de. Ne yaparsanız yapın ama *ay, şu da gözümüzden kaçmış*, demeyin. Buraya döndüğünüzde bana Weaver'ın saçmaladığını söyleyeceksiniz ve bu kesinlikle şahsi bir mesele değil. Hepimiz Weaver'ın tam bir göt olduğunu düşünüyoruz, o ayrı.” Bir an cevap beklercesine duraksadı ama hemen devam etti. “Pekâlâ. Şimdi o iki piç hâlâ içeride ne bok yiyor, gidip bir bakayım. Siz üçünüz burada bekleyin ve elinizden geldiğince rahat davranmaya çalışın.”

Spinetti karavanın aralık kapısından içeri daldı. Pete bize bön bön baktı. “Kusura bakmayın. Yolda size meseleyi anlataamadım. Weaver'dan önce geliriz diye ümitleniyordum. Ama Steve bu. Çalışma tarzını siz de bilirsiniz.”

Sıkıntılı yüzüne baktım. “Dert etme Pete. Ama senin aklında bir şeyler var. Mesele nedir?”

Bir an duraksadı. “Olay yerine Steve'den önce geldim. Yolun başında yaşayan insanlarla ondan önce konuştum. Ve bakın, ne diyeceğim, şerif yardımcısı olduğumdan beri, ilk kez bu kadar acayip bir olayla karşılaşıyorum. Hiçbir tutar yanı yok. En saçması da üst düzey yetkililerin bu meseleye gösterdiği ilgi.”

“Sahi mi?” dedim. Her zamanki gibi, Pete'in sezgilerine güvenim tamdı. “O hâlde, iyi ki bizi almaya geldin. Weaver'ı kafana takma. Onunla başa çıkabilirim.”

“Bak, orası doğru,” dedi Mike ve bu seferki gülümsemesi gayet içtendi. “Hepimiz Weaver'la nasıl başa çıktığını gördük.” Bir sigara yakıp Pete'i dirseğiyle dürttü. “Dostumuzun işleri nasıl ele aldığı hepimizin malumu. Gayet de zekice bir yöntem. İnsanları birbirine düşürürsen dilleri çözülür ve normalde sana söylemeyecekleri şeyleri hemen anlatırlar.”

“Ne güzel işte,” dedi Pete. Belli etmemeye çalışıyordu ama rahatlamıştı. “Şerifin söyledikleri doğru. İkimiz de en azından bu seferkinin dikkatle ele alınması gerektiğine inanıyoruz.”

İşte yine aynı gönderme: *Bu seferki*. Herkes bu ölümden, bir dizi cinayetin sonuncusu gibi söz ediyordu. “Bu seferki mi?” dedim. “Patronuna da sordum ama ustalıkla geçiştirdi. Bari sen söyle. Ne demek bu seferki?”

“Merak etmeyin, zamanı geldiğinde açıklayacak. Ama önce, sizin tarafsız bir değerlendirme yapmanızı istiyor.”

Mike’la ben tarafsız kalabilirdik belki ama Pete’le amirinin, Steve’le karavandan çıkan şu iki adamın görüşlerine müt-hiş bir ön yargıyla yaklaştıklarını bilirken nasıl olacaktı bu iş? Doktor Ernest Weaver, yuvarlak ve etli suratlı, bir hayli şişman bir adamdı. Minik bıyığı üst dudağından düşecekmiş gibi dururdu. Yanında kısa boylu, seyrek saçlı bir teknisyen vardı. Mavi Olay Yeri İnceleme tulumu içinde son derece bit-kin görünüyordu. Ne var ki bütün sessiz ve iddiasız hâline rağmen, bu ufakık tefecik Adli Tıp Soruşturma Merkezi tek-nisyeni, içinde bulunduğumuz şu olay mahallinin, son yüz yılı aşkın bir süredir ve özellikle de şu otuz yıldır adli tıbbın neden bir bilim kabul edilmediğinin vücut bulmuş hâli gi-biydi. Bütün meslektaşları gibi, bu teknisyen de olay mahal-lerine ilk gelenlerdendi. Dolayısıyla bir uzman olarak, fiziksel ipuçlarını doğru yorumlamak gibi müthiş ağır bir sorumlu-luğu vardı. Hâl böyle olunca da bilhassa üzerinde şu tulumla böyle bir ortamın içine girdiğinde, diğer herkes tarafından, insanüstü yeteneklere sahip bir kişi, âdeta bir kâhin olarak değerlendiriliyordu. Hâlbuki bu insanların birçoğu, karşıla-rına çıkan bütün doğal olmayan ölümlerin sırrını bir çırpıda çözebilecek efsanevi kişilikler olmaktan çok uzaktı. O sadece

bir kurguydu. Romanların, filmlerin ve özellikle de televizyonun yarattığı yanlış bir algı. Olay Yeri İnceleme Uzmanları -kendilerine böyle denmesine bayılırlardı- aslında tembellik, beceriksizlik, hırs ya da yozlaşma gibi insani baskıların altında ezildikleri için, çoğunlukla araştırmacı kişiliklerinden ödün veren, kırılğan insan evlatlarıydı.

Gelin, bu sıcak yaz gününde, Taconic'lerin nemli havasında, modern kültürün yarattığı yanlış algının sonucunda bir ilah gözüyle bakılan adamı yakından tanıyalım. Adı Curtis Kolmbach'ti ve suratındaki ifadeye bakılırsa, ömrü boyunca ya da uzunca bir süredir ilk kez, bu kadar rahatsız edici bir cinayetle karşılaşılıyordu. Neyse ki Curtis ayrıca, Mike'la benim gayet iyi tanıdığımız ve kolayca başa çıkabileceğimiz türde bir adamdı. Birçok olay yeri inceleme ekibi teknisyeni gibi, o da bambaşka bir disiplinden geliyordu –yine birçokları gibi antropoloji altyapısından. Teknisyen sertifikasını Amerikan Adli Tıp Araştırmacıları Enstitüsü'nden almıştı. Belki de eski zamanlarda kibrit kutularının üzerine karikatürlerini basabilecekleri türden bir okulun, çevrim içi dersler alabileceğin bir dengi ve son yılların adı birçok skandala karışan kurumu. Şansımıza Curtis, istisnai bir şekilde, çalışmalarında yardım almaktan hoşlanan biriydi. Pete'in arabasının yanında bizi görünce, yüz hatlarına belirgin bir rahatlama yayıldı.

“Doktor Jones?” diye seslendi, bize doğru yürüyerek. “Bay. Li? Resmi görevle mi buradasınız?”

Mike, Kolmbach'e kafa sallarken bir yandan da bana fısıldadı. “Yahu ben de doktorum. Bize neden hep Doktor Jones ve Bay Li diyorlar?”

“Bilmiyorum Michael,” dedim, Kolmbach'e selam verirken ve sesimi alçaltarak ekledim. “Belki daha çok gergedan

boynuzu tozu yemen lazım. Sizinkiler güçlerine güç katmak için öyle yapmıyor muydu?”

“Hangi bizimkiler?” diye çemkirdi Mike, doğup büyüdüğü Queens’in yerel aksanıyla. “Ben de senin kadar Amerikalıyım orospu çocuğu.”

“Ben biliyorum ama belki bu beyler bilmiyordur...” Elimi uzatarak teknisyene doğru birkaç adım attım. “Curtis!” dedim tokalaşırken. Elimden geldiğince samimi davranmaya çalışıyordum. “Biraz sarsılmış gibisin. Bulgularından emin olamadın mı?”

“Bilemem,” dedi, kelleşen kafasındaki terleri mendiliyle silerek. “Ama içeri bir bakın. Ekleyeceğiniz bir şey olursa memnuniyetle değerlendiririm.” Dönüp karavana bakarken, yüzünde şaşkın ve kaygılı bir ifade belirdi. “Doktor Weaver, cinayet ve belki cinsel taciz açıklamasını yeterli buldu. Ama... Başka bir şey var.”

Pete’e göz attım. “Anladığım kadarıyla, herkes o görüşte. Biz bir bakalım o zaman.”

Kolmbach başını salladı. “Önce Weaver’la konuşsanız daha iyi. Ne de olsa ölüm belgesini o imzalayacak. Hem önce bir durumu istişare edersiniz.” Hafifçe gülümsedi.

Derin bir iç çektim. “Haklısın. Zaten ondan kaçış yok.” Arabasının kaputuna koyduğu dosyadaki belgeleri imzalayan adli tabibe doğru yürüdüm.

Ernest Weaver, Empire State için sıra dışı bir adam değildi. Gerçi bu gerçek, New York’ta çalışan adli tabiplerin ve şüpheli ölüm olaylarını araştıran memurların içinde bulunduğuş sisteme -eğer öyle bir sistem varsa- gönderme yapıyordu, adamın yüksek düzey bir soruşturmacı olmasına değil. Doğal olmayan ölümlerin araştırılma ve resmi açıdan

bir karara bağlanma süreçleri, bölgelere göre farklılık gösterirdi. Bazı bölgeler hâlâ eski tarzda memurlarla çalışmayı yeğliyordu. Albany dörtten fazla memuruyla, gayet ironik bir şekilde, bu bölgelerin başını çekenlerdendi. Ve kanunlar gereğince, doktorlardan cenaze levazımatçılarına ve kasaplara dek herkes bu göreve seçilebilirdi. Şüpheli ölüm olaylarını araştıran memurlar, politikacıların ve polislerin baş adamlarından oldukları için, bu görevde müthiş bir adam kayırmacılığı yaşıyordu. Her ölüm belgesi ve otopsi -otopsi yapabiliyorlarsa tabii- için yüzlerce, hatta binlerce dolar kazanabiliyor ama ne yazık ki kuşaklardır süregelen sisteme hiçbir katkıda bulunamıyorlardı. Dolayısıyla bu şekilde yürüyen bir sistemde, nesillerdir kaç şüpheli ölüm vakasının yanlış sınıflandırmalara kurban gittiğini kestirmek neredeyse imkânsızdı ama müthiş bir rakam olduğuna şüphe yoktu. 20. yüzyılın sonunda, birkaç bölgenin yetkilileri sisteme karşı çıkmış ve mücadelelerinde başarılı olmuştu. Bunların çoğuna sürpriz bir grup önyak olmuştu: Şüpheli ölümlerin otopsilerine sahne olan hastanelerin doktorları. Tıp bilgilerinin, çoğunluğu eğitimsiz kazmalar tarafından sorgulanmasından bıkip usanan patoloğlar, morglarda ölüm olaylarını araştıran memurlarla iş birliği yapmayı reddetmişlerdi. Bunun üzerine, çoğu bölgenin ileri görüşlü meclis üyeleri -Burgoyne de dikkat çekici bir şekilde bu bölgeler arasında- şüpheli ölüm olaylarını araştıran memur sisteminden tamamen vazgeçilmesi için kanun tasarıları sunmuştu.

Gelgelelim, bu noktada yeni bir sorun ortaya çıkmıştı. Hastane patoloğları uzak ve tıbbi olmayan bir ortamda bulunan her cesedi incelemek için görevlerini bırakamazlardı. İşte o zaman, ortaya yeni sorumluluklara ve belirli bir otoriteye sa-

hip, yüksek maaşlı bir meslek grubu çıktı. Cesetleri incelemek için adli tıpçılardan daha uygun adaylar düşünülemezdi zaten. Bugün Weaver gibiler, kendilerine adli tabip değil, *medikolegal ölümler uzmanı* denmesinden hoşlanıyorlar. Adli tabiplik görevi için uygun ve bu işi üstlenmeye istekli adayların sayıca az oluşuna ise yine yetersiz bir çözüm bulundu: Bir uzmanın birkaç bölgeden sorumlu olması. Dolayısıyla Weaver, hayatını Burgoyne, Rensselaer, Schenectady ve Washington bölgeleri arasında mekik dokuyarak geçiriyordu. Impala'sındaki McDonalds hamburgeri ve patates kızartması yağı kokusu ise bu seyahatlerinde doymak bilmeyen iştahını nasıl bastırdığını açıklıyordu. Adamı tuhaf ve korkunç gösteren, hayat tarzı mıydı, yoksa zaten doğuştan böyleydi de onun için mi bu hayatı seçmişti bilinmez ama Weaver gerçekten de çok acayip biriydi.

“Doktor Weaver,” dedim, arabasını park ettiği tümseğe çıktığımda.

“Doktor Jones.” Önündeki kâğıtlardan kafasını bile kaldırmamıştı. Küçük camlı okuma gözlüğünü düzelterek derin bir iç çekti. “Şerif olay mahalline bakmanıza izin verdi. Doğru mu?”

“Evet. Sizin açınızdan bir sorun yoktur umarım. Bana kesin bir karara vardığınızı söylediler.”

“Vardım,” dedi, sert bir dille. “Genç bir kız evden kaçıyor ve boğularak öldürülüyor. Muhtemelen tecavüze uğramış ama onu patolog söyleyecek. İçeri bakın. Siz de aynı neticeye varırsınız zaten.”

“Katil, kızı neden evine kadar getirmiş sizce?”

Umursamaz bir kahkaha attı. “Hop, dur bakalım. Onlar siz profildilerin işi. Ailenin geçmişine ve birkaç ufak detaya bakarak, bunu kolayca ortaya çıkarırsınız zaten.”

İşte yine ve bu sefer rekor bir hızda aşağılanmıştık. Parmak izi ve DNA analizi, adli soruşturmaların temeli kabul edilmeye başlandığından beri, biz suç psikologları birer hiçtik. Ne var ki Weaver sahte lütufkârlığını daha da ileri bir seviyeye taşıyamadan, arabasındaki polis telsizi cızırdadı. Yolcu koltuğunun camından içeri uzandı ve tekrar doğrulduğunda, “Bana müsaade beyler,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordum alayla. “McDonalds menülerinde indirim mi varmış?”

Küçümseyici gülümsemesi kayboldu. “Her zamanki gibi çok şakacısınız Doktor Jones.” Defterini kapatıp cebine koydu ve şoför kapısını açtı. “Kuzey Yolu’na gitmem gerek. Yoksa kalıp engin tecrübenizle davaya getireceğiz yorumu dinlemek isterdim doğrusu.” Eyaletler arası 87. Kara Yolu’ndan bahsediyordu. Albany’nin üzerinden geçip New York Otobanı’ndan kuzeye ve Kanada’ya bağlanan çok şeritli otobana dönüşen yoldan. “Herifin teki, telleri geçip otobanın ortasına düşmüş. Kaza mı, cinayet mi, ona bakacağız.”

Gideceğine sevinmişim. “Hay aksi,” dedim. “Aman aç kalmayın. Giderken yolluk bir şeyler alın.”

Böyle bir atışmaya hazırlıklı olmayan Weaver, “Ben gidiyorum. Olay yerini sahipsiz bırakmayayım,” demekle yetindi. Direksiyona geçtiğinde Impala’nın o tarafı çöktü ve kapı, kapanmadan önce birkaç kez adamın tombul kalçasına çarptı. Weaver öfkeli el kol hareketleriyle, eyalet polisine minibüsü çekmesini işaret etti. Nihayet arkamı döndüğümde, Mike’la Şerif Spinetti’yi, alayla bana bakarlarırken buldum. Spinetti güldü. “Bak, uyardı deme. Bu adam bir gün seni vuracak.”

“Boş ver, ilk olmayacak,” dedim. “Ama o dolma parmaklarla tetiği çekebilir mi bilmem.”

Şerif kıkırdadı. Sonra birden ciddileşti. “Bana bak doktor. Weaver ve o teknisyenle ilgili ne düşündüğün beni ilgilendirmez. Ama burası benim olay yerim ve şehirde değiliz.” Son sözlerini, Kuzeylilere has aksanıyla, yavaşça ve vurgulayarak söylemişti.

“Bize on beş dakika ver şerif,” dedim. “Sonra, işler yolunda mı diye bakması için Bay Kolmbach’i içeri yollayabilirsin.”

Spinetti’nin, bizi içeride yalnız bırakmak gibi bir mecburiyeti yoktu. Ama son birkaç yıldır, bizim fikirlerimize güvenmek, Weaver’ın baştan savma değerlendirmelerine bel bağlayarak düşebileceği birkaç utanç verici durumdan kurtarmıştı onu. Öte yandan, Spinetti bize on beş dakikadan fazlasını tanıyamazdı, çünkü aksi hâlde bu, eyalet polisinin dikkatini çekebilir ve eyalet laboratuvarına rapor edebilirlerdi. Anlayacağınız Mike’la, Kolmbach’le paylaşmaktan bilhassa sakınacağımız bir fikir oluşturmakta elimizi çabuk tutmalıydık. Zira teknisyen her ne kadar uysal ve dürüst bir adam olsa da sonunda üstlerini memnun etme arzusu ağır basacaktı.

“Bir an önce işe koyulalım haydi,” dedi Mike usulca. “Bakalım, neler toplayacağız.”

Nihayet karavanın içine girdik ve Mike kapının arkamızdan gürültüyle kapanmasına izin verdiğinde, kendimizi sessiz bir trajik manzaranın karşısında bulduk.

{III}

Karavanın dışı eski ve nahoş görünümlü ise, içi ondan bin beterdi. Ne var ki ortam ilk olarak gözlere değil, burna saldırıyordu. Her yeri siyah ve yeşil bir küf tabakası kaplamıştı. Tavan, nemli duvarlar ve daha da ıslak zeminden

içeri ağır bir koku yayılıyordu. Bir de buna, farklı ama en az o kadar tehlikeli bir koku eşlik ediyordu: Yıllanmış kuş ve kemirgen dışkılarının keskin kokusu. Böyle bir ihtimali hesaba katmayıp gaz maskelerini Shiloh'da bıraktığım için kendime kızıyordum. Neyse ki Mike'ın çantasında ameliyat maskele-ri vardı. İki tanesini çabucak yüzlerimize geçirdik. Zira ister mantar, ister hayvan kaynaklı olsun, küf, beyni etkileyip kısa bir sürede şiddetli baş ağrılarına sebep olabilirdi. Oysa ilerleyen dakikalarda ikimizin de zihnimizi ve algılarımızı açık tutmamız önemliydi.

Başka bir sorun da karanlıktı. Karavanda, bekleneceği üzere elektrik yoktu. Camlardaki şeffaf plastiklerse maruz kaldıkları yoğun sigara dumanından matlaşıp lekelenmişti. Tek ışık kaynağı, muhtemelen Kolmbach'in koyduğu, küçük iş lambalarıydı. Lambalardan çıkan kabloların, karavanın çürük panellerindeki deliklerin birinden dışarı uzandığını gördüm. Muhtemelen onları minibüse bağlamışlardı.

"Galiba şu taraftan," diye fısıldadım. Nedense yüksek sesle konuşmak uygun gelmemişti. Ufak koridorun ucundaki son bölmeyi işaret ediyordum.

Gözlerimiz karavanın karanlığına alıştığında, Mike derin bir iç çekti. "Evet, oradan ya. Lanet olası." Bir insana, özellikle de bir çocuğa yapılan eziyetin gerçekleriyle yüzleştiginizde, ilk baştaki heyecanınız kalmaz. Esaslı bir davanın özlemini çeken bizim Mike'a da aynısı olmuştu. Cesaretini toplamaya çalıştığını hissettim. "İlerleyelim mi?" diye sordu.

O sırada metalik bir gürültü koptu ve ikimiz de yerimizden sıçradık. Yakınlardaki eski ocağın üzerinden, yere pis bir tencere düşmüştü. Belli ki karavanın mutfağındaydık ama ocak ve tencere buna dair tek somut ipuçlarıydı. Kemirgen

pisliklerinden güçlükle seçilen eviyeyi daha sonra fark ettik. Tam yeniden hedefimize odaklanacaktık ki, Spinetti gülerek seslendi.

“Hey! Bir şeyleri kırıp d km yorsunuz ya?”

“Geç bakalım dalganı,” diye bağırdı Mike.

Ama sonra başka bir sesle irkildik. Birden ocağın altındaki fırının kapağı açıldı ve sırf bu bile t ylerimizi diken diken etmeye yetebilecekken, yolumuzun üzerinde bir karaltı belirdi. Gözlerimi kısıp baktım. Dev boyutlarda bir rakundu ve bize vah ice tısladı. Hayvanın maskeli yüzünde, doğal olmayan bir öfke vardı. Lo  ı ıkta sıska gövdesine baktım. K rk  yer yer yanmış gibiydi ve çıplak derisi görünüyordu. Mike’ı uyarmak için bağırmaya çalıştım ama rakun bize tükürdü. Rakunlar aslında akıllı hayvanlardır ama bunun gözlerinde en ufak bir zekâ pırlıltısı yoktu.

“Kıpırdama,” dedim Mike’a. Zaten donup kalmıştı.

“Ne?” diye sordu, titrek bir sesle. Queens’te doğan birinin bu tip kar ıla malara hazırlıklı olmaması doğaldı tabii.

Ne yazık ki durumu açıklamaya vaktim yoktu. “Steve!” diye bağırdım. “Burada kuduz bir rakun var!”

Mike sadece dudaklarını kıpırdatarak, *siktir* dedi ve dışarıdan Spinetti’nin sesi geldi. “Ne? Kolmbach! Weaver’la içeride ne bok yediniz, söylesene be adam?” Kolmbach’in mırıl mırıl sesini duydum. Şerif onun lafını kesip seslendi. “Silahın var mı doktor?”

“Yanımda değıl,” diye bağırdım ve rakun bize bir kez daha t k r p duvardaki deliklerden birinde kayboldu. “Dışarı ıktı! Size doğru geliyor!” dedim. O sırada, birileri bağırdı ve art arda silahlar patladı. Nihayet Spinetti seslendi:

“Tamam, hallettik. Yine de dikkatli olun.”

Kolmbach'ın akıllılık edip zemindeki ipuçlarını tahrip etmemek için yere serdiği plastik örtünün üzerinden, küçük ışıklara doğru yürüdük. Fırının açık kapağının önünde duraksadım. İçeri baktığımda, birkaç küçük karaltı ve karanlıkta parlayan gözler gördüm. Şu zavallıların da kuduran anneleriyle aynı akıbeti paylaşacağını bilmeme rağmen, bunun bir parçası olmak istemediğim için, fırının kapağını olabildiğince kapadım. Hasta ve cılız yavruların o dar aralıktan çıkmayı akıl edebileceğini hiç sanmıyordum.

Karavanın şimdiye dek kaç sahibi ya da kiracısı olmuştu bilmiyordum ama bazıları, içeriye bir ev havası vermek için duvarlarını duvar kâğıdıyla kaplatmıştı. Şimdi yırtılan kâğıtlardan, sarı, gök mavisi ve çirkin bir pembeden oluşan katmanlar görünüyordu. Hepsi de çiçek desenliydi. Yerde bu tip küçük alanlarda tercih edilen kaba saba duvardan duvara halılardan daha hoş, desenli bir kilim vardı ama her yeri delik deşik ve lekelerle kaplıydı. Yanından geçtiğimiz oda ya da bölmelerin çoğu boştu ama birinde yere bir yatak atılmıştı. Onun da kaplaması deliklerle kaplıydı. Tamam, yatağın içinden fareler fişkırmıyordu ama burada en azından bir çeşit kemirgenin yaşadığı az önce kanıtlanmıştı.

Aklıma çirkin bir fikir geldi. “Şu rakun. Şeye de zarar vermiş midir?”

Mike başını salladı. “Cesedin ne kadardır burada olduğuna bağlı.”

Doğrusu bu tarz düşüncelerle yola devam etmek hiç kolay değildi. Hele de kapıdan uzaklaştıkça artan koku dayanılmaz bir hâl almışken. Bir de buna, içinde bulunduğumuza benzer tekerlekli karavan ev ya da mobil evlerin bazı kısımlarının imalatında kullanılan formaldehitin keskin kokusu da ekle-

nince, maskeler tamamen anlamsızlaştı. Gerçekten de son derece huzursuz edici bir ortamdı. Olay yerine ilk girenlerin neden o kadar sarsıldıklarını şimdi anlıyordum. Öte yandan, adımlarımızın giderek ağırlaşması sinirime dokunmuştu.

“Bu ne be?” dedim öfkeyle. Ama hâlâ sesimi yükseltmeye cesaret edemiyordum. “Yürü Michael. Daha kötü ortamlara da girdik. Bulalım şu kızı. Vaktimiz doluyor.”

Mike daha profesyonel bir tavır takınma çabama hak verip başını salladı. Adımlarımızı sıklaştırdık. Karavanın içler acısı durumunu boş verip son odaya ulaşmaya odaklandık. Ne de olsa, bizi asıl ilgilendiren şey oradaydı.

Kız hemen fark edilmiyordu. Böyle karavanların en son odası, genelde en geniş olanıdır; bu da öyleydi. Kapı koridorun sonuna ve dış kapıya doğru bakıyordu. Dolayısıyla oda, karavanın ara bölümünün tamamını kaplıyordu. Duvarlarda eski posterler ve dergilerden koparılmış resimler asılıydı. Hepsi de genç, güzel kadın ve erkeklerin resimleriydi. Ama daha da enteresanı, tek bir kıza ait şipşak fotoğraflardı. Her seferinde çeşitli erkek gruplarıyla ve farklı mekânlarda mutlu pozlar vermişti. Odanın zemini, karavanın tamamında görmeyi beklediğim türden, kalın, donuk renkli bir halıyla kaplıydı. İlk bakışta görülenler bunlardı ama detaylara indikçe şaşkınlığım giderek arttı. Mike’ın bana yan yan baktığını fark ettim. Bence ikimiz de bir köşeye yığılmış bir ceset bulmayı bekliyorduk. Ve eğer söylenenler doğruysa, belki yakınlarda bir yerde, uyuşturucu bağımlılığını işaret eden birkaç ipucu olacaktı. Ama karşımızdaki, hiç de böyle bir sahne değildi. Az sonra, ışıkların, odayı değil, daha kuytu bir köşeyi aydınlatacak şekilde yerleştirildiğini fark ettik. Bir gömme dolaptı bu ve katlanabilir kapağı koyu kahverengi bir ahşap kaplamaydı.

Onu önce Mike gördü ve utanarak itiraf ediyorum ki buna, benim dolabın içine bakma konusundaki tereddüdüm sebep oldu. Belki de gömme dolabın, tepesindeki ışıklarla eski bir karavandaki bir gizlenme yerinden çok, cehennemden çıkma bir tapmağı andırması duraksatmıştı beni. Ama Mike inlediğinde, gözlerimi daha fazla kaçıramadım.

“Ah, Trajan,” dedi usulca. “Evet, bir çöp çocuk. Ama bu kız, onların poster kızı olabilir.”

Shelby Capamaglio bir köşeye yığılmamıştı. Aksine, kolları dirseğinin hemen altından dolabın iki tarafındaki tahta çubuklara bantlandığı için dimdik duruyordu ve ayak parmakları zemini süpürüyordu. Üzerinde yalnızca sütyeni ve külotu vardı. Külotu yırtıktı ama vahşice parçalanmak yerine, makasla kesilmiş gibi duruyordu. Ve hepsinin ötesinde, vaktinden evvel büyüyenlerin, yaşarken bazen sahte bir sertlikle gizleyebildiği o taze masumiyet, olduğu gibi gözler önüne serilmişti. Kızın güzel yüzünde, uyuşturucu kullanımına bağlı ya da tamamen başka bir sebepten ötürü, birkaç leke vardı. Karavanın kemirgen sakinleri ona hiç zarar vermemişti. Pürüzsüz ve şeffaf cildi, lambaların ışığını yansıtıyordu. Sarı saçları omuz hizasından biraz aşağıda, son modaya uygun bir modelde kesilmişti. Diplerin daha küllü bir ton olmasına bakılırsa, saçlarını boyuyordu. Mavi gözleri açık, bakışları yere dönüktü. Gözlerinin altında yorgunluk torbaları belirmişti. Hafifçe aralık dudakları, bir konuşmanın ortasında donup kalmıştı sanki. Yeniden söz almayı bekler gibi bir hâli vardı. Belki konuşabilse, hayatının son anları, hatta günleri ya da yıllarında yaşadığı hayal kırıklıklarını anlatırdı.

Aslına bakarsanız, ölen kızın yüzündeki ifade ve vücut dili o kadar sarsıcıydı ki karşımızdaki sahnenin en korkunç unsu-

runu saniyeler sonra fark edebildik. Shelby Capamagio'nun boynuna, altı buçuk milimetrelik, parlak sarı, naylon bir ip bağlıydı. Görünüşe bakılırsa bununla boğulmuş ve düğümü boynunun yan tarafında etine gömülmüştü. İpin sarkan ucu, kızın sağ bileğine dolanmıştı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Mike, yutkunup cesede yaklaşarak. "Bakalım, burada neler var..."

Duvarlara ve tekrar Shelby'ye bakarak Mike'la birlikte yürüdüm. "Bu çevreye göre fazla iddialı bir kız," deyiverdim, hiç düşünmeden.

"Öyle mi dersin?" Mike çantasını açtı. "Neden?"

"Birkaç sebebi var," dedim. Ceketimi çıkarıp çıplaklığını örtmek istedim ama bu saatten sonra ona, duygusal değil, ancak analitik bir yaklaşımla faydalı olabilirdik. "Saçının modeli ve rengi. Ucuz bir kuaförün işi değil. Dipleri de çıkmamış. Yakın zamanda boyatmış olmalı. Sütüyenle külot dersen, hiç genç işi değil. Pahalı bir dükkândan alındıkları belli. Bir de duvarlardaki şu resimler. Hep erkeklerle takılıyormuş. Baksana, hiç kız arkadaşı yok. Ama erkeksi bir kız da değil. Burgoyne standartlarında değerlendirirsek, Shelby Capamagio vaktinden önce gelişmiş diyebiliriz."

Mike parmak izi toplamaya başlamıştı. Nihayet havaya girmişti belli ki. Ölen kız artık onun için yalnızca bir ceset ve olay mahalli de çözülmesi gereken bir bulmacaydı. Açıkçası bunun duygusuzlukla bir ilgisi yoktu. Mike da tıpkı benim gibi, bu çocuğun anısını onurlandırmanın tek yolunun, onun katilini bulmak olduğunu düşünüyordu. "Pekâlâ," dedi. "En baştan başlayalım. Weaver'la Curtis bunun bir tecavüz cinayeti olabileceğini ima ettiler. Eğer bu doğruysa, belki kız vaktinden önce büyüme hevesiyle, yanlış bir adamla tanıştı. Bu

tip olaylara sık rastlanıyor. Ya da belki, Batı'ya döndüğünde, biri onu gördüğüne memnun olmadı.”

“O ne demek?” diye sordum.

“Biri kızın yaşadığı yeri biliyormuş. Çünkü senin çizdiğin profildeki bir kız, nefret ettiği bu bok çukuruna, sırf biriyle yiyişmeye uygun bir yer olduğu için dönmezdi. Hem Steve’in anlattıklarını hatırla. Ailesi ortadan kaybolduktan sonra, buraya dönmek yerine, akrabalarının alet edevat kulübesinde kalmayı tercih etmiş.”

“Belki de sırf burada elektrik ve su olmadığı içindir.”

Arkamı dönüp Shelby'ye doğru yürüdüm. Yüzündeki ve bakışlarındaki o tuhaf ifadeye daha yakından baktım. İnsanlar ölürken, suratlarında belirli bir ifade kalır. Acı, korku ve bu gibi travmalardan ölümle kurtulmanın verdiği rahatlık, en tipik olanıdır. Ama bize, boğularak ve muhtemelen işkence edilerek öldürüldüğü anlatılan kızın gözlerinde, bu ifadelerden hiçbiri yoktu. Gerçi gözlerin, bir insanın ölüm hâlini pek yansıtmadığını tabii ki biliyordum. Popüler eğlence dünyasının bizde yarattığı bir yanılsamaydı bu. Filmlerde şiddete maruz kalarak ölenlerin gözleri hep dehşetle açılır. Yataklarında acı çekmeden, huzurla ölenlerin gözleri ise yarı, hatta bazen tamamen kapalıdır. Ama Shelby'nin gözleri de yarı kapalıydı ve bakışları son derece anlamlıydı. Aslına bakarsanız, hatlarını inceledikçe, onlara kazınan masumiyeti lekeleyen tek ifadenin, hüznün ve teslimiyet olduğunu fark ediyordum. Ve o anlamlı, mavi gözlere bakarken, “Öleli çok olmamış,” diye mırıldandım. “Yüzünde bir terslik var. Bir uyumsuzluk...”

Orada ne kadar dikildiğimi bilmiyordum ama Mike'ın endişeli sesiyle kendime geldim. “Trajan? Trajan! Geri dön dostum. Bak yine aynısını yapıyorsun.”

“Ne?” dedim, gözlerimi Shelby’den güçlkle ayırarak.

“Meşhur Ölüm Büyücüsü muhabbeti. Ciddiyim bak. Vaktimiz yok.”

Mike bundan aşağı yukarı yedi yıl önce *New York Post*’un tipik sansasyonel manşetlerinden birinde takılan lakaba gönderme yapıyordu. O sıralar, NYPD ve onun suç laboratuvarıyla tamamen ters düştüğümüz bir davayı aydınlatmıştık. Zengin insanların soyulup öldürüldüğü bir dizi cinayet işlenmişti. Yeteneklerimizi zorlamıştık ve şans bizden yana dönmüştü. Gelgelelim, boyalı basında giderek artan popüleritemiz, belediye başkanıyla emniyet müdürünün bizi sürgüne yollama kararlılığını da artırmıştı. Kamuoyunun ilgisi söndüğünde de boyalı basın bizi hemen unutmuştu.

“Haklısın,” dedim, dolaptan uzaklaşarak. “Yok sahiden.”

Göz ucuyla, Mike’ın gülerken başını iki yana salladığını gördüm. “Manyak herif,” diye mırıldandı, çantasından yüksek çözünürlüklü makinesini çıkarırken. Sonra gömme dolabın ve Shelby’nin resimlerini çekmeye başladı. Curtis Kolmbach gibi teknisyenlerin, gizli kalan saç, kıl ya da minik iplikler gibi ipuçlarını kaçırmaması mazur görülebilirdi. Ama ortağım bu konuda gerçek bir uzmandı. Makinesinin flaşı onları aydınlatığında, gizli yerlerdeki bütün ipuçlarını, geniş ve şeffaf bir bantla topladı. “Hayır, kendini nasıl fark etmiyorsun, ben ona şaşıyorum,” diye söylenirken, birden duraksadı. Büyüteçli bir gözlük takarak Shelby’nin sağ kolundaki bir lekeye yakından baktı. “Hımmmm. Cildi fazla güneş görmemiş. Güneybatı güneşi fena yakar hâlbuki. Üstelik bu onun otostop kolu.”

“Neyi neyi?”

“Otostopla batıya gitse ya da bir otobüse bile binse, bu kolu sık sık güneşe maruz kalacaktı. Ama bembeyaz.” Başını

kaldırıp bana baktı. “Transtan çıktın mı? İki kelime edebilecek misin?”

“Tamam. Haklısın. O hâlde, Weaver’ın vardığı sonuç doğru. Boğularak öldürülme ve cinsel taciz ihtimali. Ama bu bana pek yeterli bir açıklama gibi gelmiyor. Bir kere, kızın da bir noktada uyuşturucu kullanmaya başladığını düşünüyorlar. Bu da bir sürü cinayet senaryosunu beraberinde getirir. Ama Shelby’nin bağımlı olduğuna dair bir kanıt yok.”

“Yani?” dedi Mike, çevreden topladığı örnekleri çantasından çıkardığı tüplere koyarken.

“Steve de kızın uyuşturucuyla bağlantısını saptayamadıklarını söyledi.”

“Sadece bir ön tahmin,” dedi Mike.

“Evet ama en azından birkaç fiziksel bulgu olması gerekmez mi? Yüzüne ve dişlerine bak. Metamfetaminin yıkıcı fiziksel etkileri çabuk ortaya çıkar. Kız bana gayet sağlıklı göründü.” Dönüp tekrar Shelby’nin yüzüne baktım. “Makyaj ya da ilaçla özenle kapatılan birkaç ergenlik sivilcesi ve boğulma sırasında kulcal damarların çatlamasıyla oluşan Peteşiler, yani küçük, kırmızı noktalar. Bunların dışında cildi tertemiz. Vücudu desen, daha bile pürüzsüz.”

“Ben birkaç yerde kristal toz izlerine rastladım,” dedi Mike.

“Ama kristal meth olduğundan emin değiliz.”

Mike belli belirsiz irkildi. “Pek tabii. Ben sadece...”

“Evet, henüz bilemeyiz. Ama fiziksel bulgular bana bunun bir uyuşturucu cinayeti olmadığını söylüyor.”

“Bence de.” Mike bu kez çantasının ikinci bölmesini açtı. “Ya taciz?”

Kafamı sallayarak Shelby’nin vücudunun alt kısmına göz attım. Ama hemen başımı çevirdim. Aynı durumda bir yetiş-

kin olsaydı, belki bu kadar zorlanmazdım. “Onu da hemen kabul edecek değilim. Kızın çamaşırı boğuşma sırasında parçalanmamış. Düzgün bir yırtık bu. Bir bıçakla kesilmese bile, insan dişiyle koparılmış gibi.”

“Pekâlâ.” Mike çantasından kutuya benzer tanıdık bir alet ve üç ayaklı bir fotoğraf sehpası çıkardı. “Ama katilin fetişi de olabilir. Belki kızı bağladıktan sonra, çamaşırını yavaşça keserek ya da yırtarak ona işkence etti.”

Başımı salladım. “Olabilir. Ama tersi de mümkün. Ben oyumu ikincisinden yana kullanıyorum. Yırtıkta cinsel tacize işaret eden bir bulgu olmadıkça tabii ki ve yok galiba.”

“Yok,” dedi Mike. “Hem doğruyu konuşmak gerekirse, seks biraz daha dağınık bir olaydır.”

“Evrensel bir gerçekten söz eder gibisin ama katilin düzenle ilgili bir cinsel takıntısı olabilir. Yine de eğer bu kızı doğru okuduysam, bana saldırganıyla boğuşurdu gibi geliyor. Onun için, şimdilik Weaver’la Curtis’in teorisine uzağım.”

“Bilemiyorum,” dedi Mike. “Tecavüz ihtimalini hemen göz ardı etmemek daha doğru bence.”

“Şimdilik dedim. Kesin sonucu patolog söyleyecek zaten. Sen anlat. Durumun ne?”

Mike derin bir iç çekti. “Bu bebeği ondan çıkardım.” Kutuya benzeyen makineyi işaret etti. Onu üç ayaklı sehpanın üzerine yerleştirdik. Mike elime metal bir tepsi tutuşturdu. “Al. Şu yana geç. Boynunun hemen arkasına doğru tut.”

Mike kendi alanındakilerin çoğunun yabancı olduğu yeni teknolojileri bulup çıkarmada ustaydı. Belki bu yüzden sürekli, doktor olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Şimdi de elimizde, geçmişteki birçok davada kullandığımız bir aletin parçaları vardı. Mike eski bir bahisçi olarak -ya da benim

dalga geçtiğim gibi, aileden gelen bir merakla- at yarışlarında sakatlanan atların incinmelerinin tam olarak nerede olduğunun gayet hızlı bir şekilde saptanabilmesine kafayı takmıştı. Sonradan, portatif röntgen cihazlarının, veterinerlik alanında uzun zamandır kullanıldığını öğrenmişti. Eh, mantıklıydı da tabii. İnsanların kedilerini ve köpeklerini veterinerlere götürmeleri kolaydı ama büyük hayvanların muayenesi sorun oluyordu. Dolayısıyla veteriner kliniğinin onların ayağına gitmesi daha uygundu. Böylece portatif röntgen cihazları üretilmişti. Polis teşkilatı ve ordu, buna benzer cihazları, kurşunun arka plandaki ahşap duvar gibi malzemelere saplanış açısını ya da patlayıcıların nereye yerleştirildiğini tespit etmek için kullanıyordu. Ama iş cesetlere geldiğinde, röntgen ve benzeri cihazların kullanımı patoloğlara bırakılıyordu. Mike bu yaklaşımı hiç doğru bulmuyordu. Zira cesetler olay mahallinden götürüldüğünde, nasıl öldüklerine dair önemli ipuçları kaybolabiliyordu. Sonunda Mike, New York'un çeşitli hipodromlarındaki tanıdıkları vasıtasıyla, portatif bir röntgen cihazı almıştı. Bize *sihirbaz* yakıştırmaları yapmalarındaki en önemli etkenlerden biri de buydu.

Mike elindeki en büyük kozlardan birini, Capamagio'ların karavanında kullanmasının sebebini ise şöyle açıkladı: "Boynun açısı hoşuma gitmedi. Patoloğun masasına yatırıldığında, ölüm katılığı yüzünden açı değişecek. Weaver'ın geri zekâlı adamları bu detaya dikkat edecekler mi sence?"

"Neye takıldın?" diye sordum, elimdeki tepsiyle Shelby'nin boynunun, cihazın baktığı kısmının diğer tarafına geçerek.

"Düğüm boynun yanında," dedi Mike. "Demek ki katil yeterince güç uygulamak için ona sertçe asıldı. Sonra da kızın kendini boğduğu süsünü vermek için ipin ucunu bileğine do-

ladı. Ama bu imkânsız, çünkü kızın kendini bu yolla öldürmek için yeterince güç uygulaması mümkün değil. Hele de kolları bu pozisyondayken.”

“Haklısın ama katil onu dolaba sonradan bantlamış da olabilir.”

“Neden yapsın bunu? Kolmbach gibi bir ahmağın bile bu olaya bir intihar olarak bakmayacağını biliyordur eminim.”

“Pekâlâ. Ya beyin iskemisi? Kız, düğümü şah damarını kesecek şekilde ayarlıyor, beyin beslenemiyor ve yavaş yavaş ölüyor.”

“Bilmecenin cevabını bize boyun söylesin istersen,” dedi Mike, ukala bir tavırla. “Çünkü iskemi kaynaklı bir ölümden bile, kızın kendini bu şekilde bantlayabileceğini sanmıyorum. Hem vücudunda da öyle bir iz yok. O tip olaylarda vücut istemsizce mücadele eder. Ama ellerine bak. Tırnaklarına. Etrafı tırmalayıp tekmeler attığına dair hiçbir işaret yok. Duvarlarla halı da temiz. Bunu katil de yapmış olabilir ama vücutta mutlaka boğuşma izleri olması lazım. Ayrıca yine aynı soru: Neden? Katil neden kızın beynini yavaşça oksijensiz bıraksın ve sonra da assın? Üstelik ona tecavüz etmediğini düşünüyoruz.”

“Panikledi,” dedim. “Ya da sırf polisin aklını karıştırmaya çalışıyor. Bir sürü çelişki yaratarak ona ulaşamayacağımızı düşünüyor. Kolmbach’e kalsa olacağı buydu zaten.”

“Belki ama düğümü unutuyorsun. Katil o kadar zekiyse, kızın bayılana dek dayanabileceğini ama sonra her şeyin biteceğini bilirdi. Polisin de bunu bileceğini tahmin ederdi. Kızın uyguladığı güç ortadan kalktığında, düğüm olduğu yerde kilitlenecekti. Beyin hasar görebilir ve kız saatler sonra ölebilirdi ama boynu tam tersini söylüyor.”

Ortağımla, sadece adli tabiple Curtis'in teorilerini çürütmekle kalmayıp birbirimizinkileri de boşa çıkarıyor gibi görünebiliriz ama karavana girmeden önce sözünü ettiğim tekniğimizin püf noktası da buydu zaten. Yine popüler eğlence kültürünün yarattığı algının aksine, modern kolluk kuvvetleri, adli tıbbı, daha enerjik suçlu kovalama yöntemlerini desteklemek için kullanıyordu. Öte yandan Mike'la ben, çalışmalarımızı daha felsefi bir çerçeveye oturtmak için, tarihin tozlu sayfalarında bir gezintiye çıkmıştık. Hegel diyalektiği tam bize göreydi: Tez, antitez ve sentez. Böylece kendimizinkiler, hatta bilhassa da onlar dâhil olmak üzere, bütün teorileri sorguluyor ve işe yarar bir karşı tez kalmayana dek buna devam ediyorduk. Bizim teknik, uzaktan karmaşık ve fazla entelektüel görünebilir. Oysa her ne kadar başkalarına itiraf etmesek de gayet basit bir sistemdi. Onun sayesinde, hızla tez üretebiliyor ve daha tarafsız bir fikir birliğine varabiliyorduk. Hem fikrimiz de daha güvenilir oluyordu tabii.

Mike röntgen cihazını kurmuştu. "Evet. Şimdi bir bakalım." Görüntüleme cihazının açısını ayarlayıp çantasındaki küçük uzaktan kumandanın birkaç düğmesine bastı. Sonra yanıma gelip bendeki tepsiyi aldı ve Shelby'nin omzuyla kolunun bantlandığı rafın arasına sıkıştırmaya çalıştı. Çabasını takdir ediyordum doğrusu ama dayanamayıp güldüm.

"Çok düşüncelisin ama son günlerde doktorlar bana yeterince radyasyon yükledi zaten. Biraz eksik biraz fazla ne fark eder?"

Mike bir an bana bakarak duraksadı. Cesaret vermek istercesine başımı sallayınca, "Tamam, sen tut öyleyse," dedi. "Aman kıpırdatma. Yanımda sadece bir tane plaka var. O şapşalların bu kadar beceriksiz çıkacaklarını tahmin edemedim."

Yine yer değiştirdik ve Mike birkaç saniye içinde istediği görüntüyü aldı. “Tek sorun düğüm değil,” dedi, konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederek. Bir yandan da röntgen cihazının parçalarını topluyordu.

“Doğru,” dedim. Shelby’nin boynundaki ipe daha dikkatli baktım. “Boynu kırılmış. Ani ve sert olmuş. Bana kalırsa, bu bir boğulma vakası değil. Kızı düpedüz asmışlar.”

“Tabii canım. Utanmadan arakla fıkrımı.” Böyle diyordu ama aynı sonuca vardığımıza memnun görünüyordu. “Ama,” dedi, üstüne basa basa. “Bir ihtimal daha var. Katil ipi, ilmeği boynun arkasına gelecek şekilde geçirdi ve o kadar hızlı çekti ki kurbanın omurgası kırıldı.”

“Yapma Mike.” Hâlâ Shelby’nin boynundaki ölümcül kırığı inceliyordum. “Bu, o kadar düşük bir ihtimal ki. Katil elleriyle kızı asacak kadar kuvvet uyguladı diyorsun. Kim o kadar güçlü olabilir ki?”

Mike sırtıttı. “Bin boğa gücünde bir katil. Bunu da profile eklersin artık. Neyse. Röntgen bize olanları söyleyecek.”

“Her şekilde...” Shelby’den uzaklaşıp odanın gölgeli duvarlarındaki resimlere baktım. “Biri bu sahne için bayağı emek harcamış. Ve Shelby’nin burada sapık bir katil tarafından öldürüldüğüne inanmamızı çok istiyor. Başka şartlar altında akıllıca bir plan olabilir. Ama Burgoyne, cinsel tacizcilerin kolaylıkla barınabileceği bir yer değil. Burada herkes kendi işine bakıyor. Artı, her yer kır, tarla, bağ, bahçe. Modern bir cüzzamlıyı dışlayabilecekleri bir sürü yer var.”

“Çok doğru,” dedi Mike. Gözünden kaçan bir şey var mı diye yeniden odayı dolaşıyordu.

“Ama bundan ne çıkarabiliriz, bilmiyorum. Adli tabiple Curtis’in teorisini bütün detaylarıyla ele aldık ve çürüttük.

Tamam ama Pete’le Steve’e, onların teorisinin yerine ne söyleyeceğiz?”

Mike eğildiği köşeden doğruldu. “Uyuşturucu yok, tecavüz yok. Ya da en azından, zayıf bir ihtimal. Eee, geriye ne kalıyor?”

“Elediğimiz seçeneklerden birini unuttun,” dedim. “İntihar da değil.”

“Ya ne? Gerçi başka bir sürü ihtimal var. Belki bir erkekleydi. Kız daha fazla ileri gitmek istemedi. Adam onu öldürüp polisin aklını karıştırmak için bunları planladı.”

“O zaman en başa dönüyoruz,” dedim hemen. “Katil o kadar güçlü biriye, kızı pekâlâ tecavüz edebilirdi. Hem bu, ani öfke nöbeti kaynaklı bir elle boğulma vakası değil ki. Kızı resmen idam etmiş. Böyle bir sahneyi hazırlamak zaman alır.”

“Belki önceden hazırladı?”

“Öyleyse amacı tecavüz etmek değil, öldürmektir. Neden? Şu zavallı kızı kim, neden öldürmek istesin?”

“Bilmiyorum Trajan,” dedi Mike bıkkınlıkla. “Belki satıcılık yapıyordu ve tedarikçisiyle aralarında bir sorun çıktı. Ya da fuhuş yapıyordu ve pezevenğiyle ters düştü.”

“Mike,” dedim şüpheyle. “Büyük şehir kurallarına göre oynuyorsun. Bu bölgede fuhuş hiç yaygın bir sektör değil. Hele torbacılık. Steve kızın kullanıcı olduğunu bilmeyebilir ama fahişelik yapıp uyuşturucu satsaydı, inan bana, bunu herkes öğrenirdi. Hayır. Burada olanlar...” Etrafıma bakındım. “Daha önce gördüklerimize benzemiyor. Ve şunu da eklemeyi geçemeyeceğim. Şu hayatta bizim görmediğimiz o kadar az pislik var ki.”

“Pekâlâ. Şimdiye kadar en azından az buçuk emin olduğumuz noktalar ne?”

“Tamam, hemen toparlıyorum. Bir kere, kızın asıldığını düşünüyoruz. Yine de eğer asıldıysa, vücut buna bazı fiziksel tepkiler vermeliydi.”

“Ölmeden önce saatlerce hiçbir şey yememiş ve içmemiş olabilir,” diye fikir yürüttü Mike. “Hatta kızın hayat standartları düşünülürse, buna pek de şaşmamak gerek.”

“Güzel. Ama bana bu karavanda, bu kızı boynunun bir anda kırılmasına sebep olacak şekilde asabilecekleri tek bir yer göster. İkimiz de röntgende ne görüneceğini az çok tahmin ediyoruz. Ama ben burada darağacı niyetine kullanılabilecek bir şey göremiyorum.”

Mike çabucak etrafına bakındı. “Haklısın. Yok. Tabii onu dışarıdaki bir ağaca asmadıysa.”

“Katil etraftan görülme riskini göze alamazdı. Hayır. Ya boynu aşırı güçlü biri tarafından kırıldı ki bu kişi aynı zamanda ona tecavüz edebilirdi. Ya da asma olayı, kızın nerede yaşadığını bilen birinin farklı bir suçu gizleme yöntemi idi. Eğer ikinci seçenek doğruysa, asılma süsü verilen en yaygın suç nedir?”

“İntihar,” dedi Mike hemen. “Ki bunun mantıklı olmadığını konuştuk zaten. Kız kendini öldürse bile, bunu saklamak için neden bu kadar uğraşsın? Hayat sigortası yoktu herhâlde.”

Söylediklerini düşündüm. “Yok canım. Hiç mantıklı değil.” Dolaptan uzaklaşıp Kolmbach’ın plastik örtüsünün üzerinde yürüdüm. “İntihar değil. Tecavüz uzak ihtimal. Tecavüzsüz bir cinayet desen, hiç mantıklı değil. Uyuşturucu bağlantısı şimdilik yok. Weaver’la Kolmbach kesinlikle yanılıyorlar. Ama...”

Birden durdum. Curtis’in lambalarından birinin ışığının arkasında, gözden kaçırdığımız bir şey takılmıştı gözüme.

Son derece dokunaklı ama bir o kadar berbat bir manzaraydı. Mike'ın söylediklerini hayal meyal duydum. "Biliyorum, çılgınca gelecek L.T. ama sanki biri bize bir şey anlatmaya çalışıyor ve..."

Dayanamayıp inledim. "Ah, Mike..." Sonra şöyle bir silkenip ona işaret ettim. "Buraya gel. Şuna bir bak bakalım, ne diyeceksin." O sırada dışarıdan sesler geldi. Curtis Kolmbach yanımıza geliyordu. "Çabuk!" diye tısladım.

Sesleri Mike da duymuştu. Telaşla koştu. Ama sonra zınk diye durdu. Zira yerde, ortağımın yeni yeni dillendirmeye başladığı teorisinin sağlam bir kanıtı duruyordu.

{IV}

Bağımlı olduğu iddia edilen on beş yaşındaki bir kızın, her biri özenle ve âdeta sevgiyle katlanan yarım düzine kadar kıyafetine baktık. En altta bir kot pantolon, sonra sırayla bir şort, ince bir tişört, ona benzeyen iki bluz daha, sonra bir süt-yen, üzerindeki kadar pahalı görünümlü iki külot ve son olarak ayakkabılar vardı. Çivileriyle, motorcu botlarını andıran, siyah, bilekli, spor pabuçlar ve yine pahalı görünümlü gladyatör sandaletleri, yığının iki yanına konmuştu. Biraz ileride, küçük şeffaf bir poşet dolusu uyarıcı hap ve iğneler, kayışlar, uyuşturucu kullanırken gereken diğer alet edevat duruyordu. Ama bunlar da kullanıldıklarını düşündürecek şekilde etrafa dağıtılmak yerine, düzenle yan yana yerleştirilmişti.

"Oha," dedi Mike ve koşup çantasından fotoğraf makinesiyle delil torbalarını aldı. "Gerçekten tuhaf." Yığındaki her bir parçanın fotoğrafını çekti. "Çok ama çok acayip..."

"Al sana bir mantıksızlık daha," dedim.

“Evet.”

“Ortada on beş yaşında bir kızın tecavüze uğradığını ve işkenceyle öldürüldüğünü düşündüren bir ceset var. Sonra da bu sahne. On beş yaşındaki asi bir kızla uyuşuyor mu, sen söyle.”

“Asla,” dedi Mike.

“Katilin de çelişkileri var gibi,” diye mırıldandım. “Ya da sanki...”

“İşin içinde iki kişi varmış gibi,” dedi Mike, lafı ağzımdan alarak. Topladığı örnekleri ve fotoğraf makinesini yeniden çantasına koydu.

“İki kişi işimizi kolaylaştırır,” dedim. “Çünkü eğer bir kişi varsa, profil çıkarma açısından zor bir katille karşı karşıyayız demektir. Yine de korkarım, ikinci seçenek geçerli.” Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ortağıma bakarken, gözlerimin parladığını biliyordum. Her ne kadar bunu itiraf etmekten hoşlanmasam da zorlu katillerle uğraşmak beni heyecanlandırıyordu. “Tebrikler Mike,” diye fısıldadım. Kolmback o sırada karavana girmesine rağmen, duyulma korkusundan çok, heyecandan alçak sesle konuşuyordum. “En acayibinden nur topu gibi bir dosyamız oldu. Senin de dediğin gibi, biri bizimle konuşuyor dostum. Ve bizim de onu anlayıp aynı şekilde iletişim kurmamızı bekliyor.”

Mike’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ama neden biz? Bu dava için bizi arayacaklarını nereden biliyordu? Olayın dışarıdaki ahmaklara kalmayacağından nasıl emin olabildi?”

“Bu bölgeyi iyi tanıyorsa, Weaver’la Olay Yeri İnceleme’nin ne kadar beceriksiz olduğunu biliyordur. Hem Pete’le Steve’e daha önce de yardım ettiğimiz, bir sır değil. Artı, buraya ilk geldiğimizde neye takıldığımızı biliyorsun. Sana ne düşündü-

ğümü söyleyeyim Mike. Bence bu, katilin ilk cinayeti değil. Başkaları da var. Ama sormadan emin olamayız...”

Kolmbach nihayet yanımıza geldiğinde sustum. Steve dışarıdan avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Vaktimiz dolmuştu. Mike çantasını kaptığı gibi kıyafetlerden uzaklaştı. Orayı henüz incelememiş izlenimi yaratmaya çalışıyordu. Ben de birkaç adım geri çekilip odaya baktım. Heyecanımın yüzüme yansımaması için elimden geleni yapıyordum.

“Yeniden merhaba” dedi Kolmbach. Ağzıyla burnuna bir ameliyat maskesi geçirmişti. “Rakunu fark etmedik. Kusura bakmayın.”

“Rakunlar,” diye düzelttim.

“Efendim?”

“Fırında yavruları var. Ama kuduz onlara da bulaşmıştır. Neyse, bırakalım Steve halletsin.”

“Doğru,” dedi Curtis dönüp mutfığa bakarken. “Aslında, ben de... Dediğin gibi, her neyse. Eee, eklemek istediğiniz bir şey var mı?” Sesi kendinden emindi. Yine de onayımızı bekler gibi bir hâli vardı. Ama ben kartlarımı açık oynamamaya kararlıydım.

“Pek bir şey yok Curtis,” dedim. “Weaver ölüm saati için ne söyledi?”

“Sekiz ila on dört saat.”

“Her zamanki gibi,” dedim, başımı sallayarak. “Kızın burada vakit geçirdiğine dair bir işaret de yok.”

“Evet,” dedi Curtis. “Küçük bir el feneri bulup paketledik o kadar. Karavanda yiyecek içecek bir şey de yok. Bir şeker ya da gofret ambalajı bile bulamadık. Diğer odadaki fareli yatak dışında yatıp uyuyabileceği bir kanepeler ya da koltuk bile yok.”

“Adli tabibimiz de bütün bunlara dayanarak katilin, kızı buraya öldürmek için getirdiğine karar verdi,” diye iç çektim.

“Doğru. İntihar ihtimalini de eledik. Bunun bir cinayet olduğuna dair kesin kanıtlar var. Siz de bakmışsınızdır zaten.”

“Tabii, Curtis,” dedi Mike. “Ama asıl soru şu. Kızı yerde boğabilecek kadar güçlü bir adam, bütün bu asılma sahnesini yaratmak için neden bunca zahmete girdi ve hatta bunu bir intihar gibi göstermeye çalıştı?”

Curtis’in suratı birden asıldı. Resmi soruşturmadaki ilk çatlak belirmişti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Kız oraya konmadan önce ölmedi ki. Sonra öldü.” Mike’la benim şaşkın bakışlarımızdan cesaret alarak devam etti. “Belki gözünüzden kaçtı ya da o kadar yaklaşmak istemediniz ama kız orada ölmüş. Gelin, göstereyim.”

Curtis’in peşinden Shelby’nin yanma giderken Mike’a göz attım. O da huzursuz görünüyordu. Kolmbach’in kastettiği neydi? Yoksa önemli bir noktayı mı atlamıştık? Sonra ortağım birden gözlerini devirdi. Dudaklarını kırırdatarak, *bak şimdi*, dedi.

Curtis dolaba cesedin yanma sıkıştı. “Şimdi,” dedi, büyük bir uzman edasıyla. “Anladığım kadarıyla, siz de kızın kendini buraya astığı fikrini elediniz. İpe boynunu kırarak kadar güç uygulayamayacağını fark ettiniz.”

“Evet,” dedi Mike. “Servikal omurganın açısını senin de fark etmeni takdir ettim doğrusu.”

“Teşekkürler Mike,” dedi Curtis, içten bir minnetle. “Ama korkarım, katilin tuzağına düştünüz. Bizi, kızın boynunu başka bir yerde kırdığına ikna etmeye çalıştı ve siz de böyle düşündünüz. Ama bu işi dolapta da halletmesinin bir yolu vardı. Bir dakika bekleyin lütfen.” Curtis lateks eldivenli eliyle

Shelby'nin elinde tuttuğu izlenimi yaratılan ipin ucunu aldı. "Pekâlâ," dedi, sarı ipi tutarak. "Güçlü bir adamsın. Bir kıza tecavüz ettin ve onu buraya bantladın. Geriye onu öldürmek kaldı. Ne yaparsın?"

Curtis dolaba daha da sıkışıp katilin tahmini boyuna yetişmek için parmaklarının ucuna yükseldi. Mike'a yaklaşım fısıldadım. "Ne yapıyor bu adam?"

"Bozuntuya verme," dedi. "Nereye varacağını biliyorum galiba. Fena."

Curtis gömme dolabın kenarlarına basarak kendini yukarı çekti. "Şimdi katil sadece güçlü kuvvetli biri değil, aynı zamanda uzun boylu. En az 1.90 var. Sizin profile de uyuyordur eminim Doktor Jones?"

Curtis'in tavana çarpmamak için eğdiği kafasına bakıyordum. "E-efendim?" diye geveledim. "Ah, evet. Tabii."

"Ama o boya ve güce rağmen, kızın boynunu tek seferde nasıl kırdığını çözemediniz?"

"Evet, aynen öyle," dedi Mike. "Ne söyleyecekse çabuk söyle. Düşüp bir tarafını kıracağını."

"Dert değil," diye inledi Curtis. Ama görünüşe bakılırsa, bayağı bir dertti. "Şimdi sıkı durun, söylüyorum. Katil ayağını kaldırıp kızın bel boşluğuna dayadı." Zavallı teknisyen, teorisini kanıtlamak için güçlkle ayağını kaldırdı. "Sonra hâlâ ipi tutarken, bir tekme savurdu ve..."

Curtis bununla birlikte, Shelby'ye çarparak yere yuvarlandı. Hemen yakınında duran Mike onu son anda tutmasaydı kıçüstü oturacaktı. "Seni uyarmıştım," dedi ortağım, gülmemeye çalışarak. "İyi misin?"

"Evet, evet," dedi teknisyen, ağaya kalkıp teorisini anlatmayı ısrarla sürdürerek. "Cesedin arkasını incelemediniz

herhâlde? Ya da belki belindeki dövme yüzünden gözünüzden kaçtı.”

Mike bana imalı bir bakış fırlatıp Shelby’nin arkasına geçti. “Haklısın Curtis. Burada bir morluk var hakikaten.”

“Dar alanlarda bu tip şeylere sıklıkla rastlanır,” dedi Curtis.

“Haklısın. Trajan, gel, bir bak. Dövme yüzünden gözümünden kaçtı herhâlde...”

Curtis kızın önünden geçip dolaptan çıktı. Mike’ın bana bir şey söylemek istediğini hissedip başımı eğdim. Aynı anda da, Shelby’nin belinin biraz aşağısındaki sıradan desenin yakınındaki renk bozulmasına göz attım. Ne var ki bazılarının amiyane tabirle *motor damgası* ve kimilerinin de daha zekice *California ehliyeti* olarak adlandırdığı bu arka bel dövmesi, bana kızla ve ölümüyle ilgili daha çok şey anlatıyordu.

“Ama bu bir çürük değil ki,” dediğimde, Mike çabucak başını salladı. “Şey...”

“Kapa çeneni,” diye tısladı. “Ne olduğunu biliyorum. Curtis fena adam değil ama kime çalıştığı belli. Yok yere elle-rine koz vermeyelim.”

Ona hak verip oyunu sürdürdüm. “Sen bunu nasıl kaçırdın Michael? Doğru söylüyorsun Curtis. Kızın dolapta nasıl öldüğü meydana çıktı.” Mike’la yeniden teknisyene döndüğümüzde, onu pişmiş kelle gibi sırtırken bulduk. “Ama anlayamıyorum,” dedim. “Dışarıda bize, bu sahnede bir terslik olduğunu söylemiştin. Oysa bütün iş, katilin kimliğini tespit etmeye kalmış.”

“Benim derdim başka,” dedi. Yüzünde yine kuşkulu bir ifade belirmişti. “Kızın kıyafetleriyle hapları görmüşsünüzdür herhâlde. Steve geleceğinizi söyleyince, onları olduğu gibi bıraktım.”

“Evet, gördük,” dedi Mike.

“O hâlde...” Curtis bizden, Shelby’nin arkasındaki morluğu gördüğümüzdeki gibi, kesin bir tepki bekliyordu. Israrla bir bana, bir Mike’a baktı. “Geriye tek bir seçenek kalıyor. Vücudunun duruşu da hesaba katılırsa...”

“Vücudunun duruşunda ne var anlamadım,” dedim, Mike’a anlamlı bir bakış fırlatarak. Şimdi Curtis’in ne yumurtlayacağını ilk ben tahmin etmiştim.

“Aslında bu, daha çok sizin uzmanlık alanınız Doktor Jones,” dedi. “Ama cesedin duruşu belirli bir çağrışım yapmıyor mu? Onu ilk gördüğünüzde, İsa’nın çarmıha gerilişi gelmedi mi aklınıza?”

Mike’ın, alnına bir şaplak atmak için kaldırdığı elinin hışırtısını duydum. Neyse ki hareketin yarısında durdu. Böylesi de Curtis’in vardığı sonuca dair sabırsızlığından çok, bu kadar bariz bir gözlemi bizim yapamamamıza duyduğu öfkeyle ilgili bir jestmiş gibi göründü.

Curtis’in ortağımın tepkisini sorgulamasına fırsat vermeden, “Sen ritüellerine bağlı bir seri katilden şüpheleniyorsun anlaşılan.”

“Aynen. Sizce de gayet açık değil mi?”

Seri katil. Curtis’in neslinden Olay Yeri İncelemecilerin, her soruşturmadaki Kutsal Kâse’siydi bu iki kelime.

“Kesinlikle,” dedim, profesyonel bir tavır takınmaya çalışarak. “Ama bunun için önce bir dizi cinayet gerekmez mi?”

Teknisyen hevesle başını sallayınca, Mike’la bakışlarımızla anlaşarak vardığımız sonuç doğrulandı. Bir ilk cinayet değildi bu. Tabii ortada illaki bir seri katil olması gerekmiyordu. “Cesedin konumundaki dini çağrışımlar. Kıyafetlerinin özenle katlanması,” diye saydı Curtis heyecanla. “Bir düşünün.

Adam kıza tecavüz ediyor, onu öldürüyor ama sizin bize söyleyeceğiniz bir sebepten ötürü, ona ve eşyalarına özenli davranıyor. Bu ne ilk ne de son cinayeti.”

“Tabii ya,” dedim. Curtis’in, bazı önemli ipuçlarını göz ardı etmesine mi yanayım, yoksa şimdiden Shelby Capamagio cinayetini çözdüğünü düşünmesine mi bilemiyordum. Adamın akli fikri, iddiasını bize kanıtlatmaktaydı. Başka bir fikri kabul etmeyecekti belli ki çünkü olayın böyle gerçekleştiğini düşünmek istiyordu. Belki de Weaver’ın yerinde gözü vardı ve merkezde yükselmenin hayallerini kuruyordu. Aslında, Curtis’in tek yaptığı, ta en başından beri, mesleğinin üzerinde dolaşan kara bulutları ete kemiğe büründürmektir:

Şimdiye kadar göz ardı edilen bu sorun, adli tıp soruşturmaları zincirindeki insan halkasını, bu alanın gerçek bir bilim kabul edilmesindeki en önemli faktörlerden biri yapıyordu. Doktor Weaver’ın baştan savma çalışma tarzı zaten içler acıydı. Ama Curtis gibilerin kariyer hırsları ve davaları bir an önce çözüme ulaştırıp üstlerinin gözüne girme kaygıları, ellerindeki bütün soruşturmalara daracık bir açıdan bakmalarına sebep oluyordu. Gerçi bu eğilimin kökeni ta eski Roma’ya kadar uzanıyordu ve bütün cezai soruşturma memurlarının en büyük günahıydı. Ama günümüzde, bu dar bakış açısı, kriminologların sosyal bilimler denen madenden kazıp çıkardığı yeni üstü kapalı katmanlarla yoğruluyordu. Amaç eski bir hataya entelektüel bir imaj kazandırmaktan ibaretti. Son otuz, kırk yılda, bu alışkanlık, *sınırlı rasyonellik*, *odaklı kararlılık* ve *yetinmelik davranış* gibi etkileyici isimlerle yeniden doğmuştu. Son olarak da sabırsız bilim insanlarının, hakkında binlerce sayfa döktürdükleri bir alan adıyla anılmaya başlanmıştı: *Sezgisel algoritma*, ya da namıdiğer, *heuristik*. “Kognitik

kısayollar” manasına geliyordu bu kelime. Diğer bir deyişle, kişinin ilk sezgileri, ön yargıları ve meşru entelektüel süreçlerin küçük kamburları.

İşte bu sebepten, son derece zararsız, hatta bazen idrak kabiliyeti kuvvetli gibi görünen Curtis Kolmbach’e hiçbir şekilde güvenemezdik. Mike’la o gelmeden önce ürettiğimiz teorileri ve yıllar içinde geliştirdiğimiz sessiz iletişimimizde vardığımız sonuçları onunla paylaşmamız mümkün değildi.

“Ama tuhaf olan ne, biliyor musunuz?” dedi Curtis usulca. “Bunu Doktor Weaver’a söylediğimde, beni destekledi.”

“Ve bütün teorilerini mantıklı buldu, öyle mi?” diye sordu Mike. Curtis’in sözleri sabrını zorluyordu belli ki ama fark ettirmemeye çalışıyordu.

“Evet,” dedi Curtis. “Aslına bakarsanız, tek bir sözüme itiraz etmedi. Seri katil teorimi öne sürdüğümde de bu işin peşini bırakmamamı tembihledi. Kariyerim için iyi olurmuş.”

Dayanamayıp sordum. “Gerçekten böyle mi söyledi?”

Curtis başını salladı. “Kelimesi kelimesine. *Kariyerin için iyi olur*, dedi. Weaver’ı bilirsiniz. Aksi herifin tekidir. Her dediğinize itiraz eder.”

Omzuna bir şaplak attım. “O hâlde tebrikler Curtis. Haklısın. Weaver kimseyi kolay kolay övmez.” Omzunu sıkıp onu kendime çektim. “Demek ki sende bir cevher gördü. Aslında biliyor musun? Ben de teorinin sağlam temelleri olduğunu düşünüyorum.”

“Cidden mi?” O kadar heveslenmişti ki mahcup olup başını eğdi.

“Elbette. Hatta, bak ne diyeceğim...” Bir kartvizit çıkarıp tulumunun bulabildiğim tek cebine sokuşturdum. “Bizi çalışmalarından haberdar et, olur mu? Sadece bu davada değil.

İleride aynı katilin işiymiş gibi görünen bir olay olursa, onda da irtibatla kalalım. Beni ihmal etmezsin, değil mi?”

“Tabii ama...” Daha yemi yutmamıştı. “Aman sonra başım belaya girmesin de. Bizimkileri bilirsiniz...”

“Merak etme,” diye atıldı Mike. “Seni zor durumda bırakmayız. Elinden geldiğince bizi haberdar et yeter. Hem biz danışmanız. Belirli bir birime bağlı çalışmıyoruz ki. Sana da danışmanlık yapabiliriz.”

“Ama şimdilik, bize müsaade,” dedim, Curtis’in itiraz etmesine fırsat vermeden. “Steve deminden beri böğürüyor. Bize bir şey mi söyleyecek acaba?”

“Siktir,” dedi Curtis, karavana neden geldiğini hatırlatarak. “Nedense büyük başlar bu meseleyle pek ilgilendi. ADA, bizim patron, BCI...” Diğer bir deyişle, New York’un FBI’ı, Eyalet Polisi Cezai Soruşturmalar Bürosu.

Söyledikleri, son birkaç dakikadır kafamda şekillenen bütün fikirleri doğruluyordu. “Bütün Albany buraya üşüşecek desene. Vay canına.” Mike’a baktım. Belli ki Shelby Capamagio’nun ölümü, sadece nedeni açısından değil, aynı zamanda büyük bir olaylar zincirinin bir halkası olması açısından da önem taşıyordu. “Şimdilik ortadan kaybolma zamanımız gelmiş o zaman. Haydi Michael.” Curtis’e elimi uzattım. “Bize vakit ayırdığın için teşekkürler. Henüz teorine bir katkıda bulunamadım ama bu, seni ne kadar doğru bir noktaya parmak bastığını bilmek açısından memnun eder herhâlde?”

“Açıkçası içimi rahatlattınız,” dedi ve kapıya doğru yürüdü ama peşinden gelmediğimi fark edince durdu. “Doktor Jones?”

“Efendim? Ah, affedersin Curtis. Hemen geliyorum.”

Mike elini teknisyenin omzuna koydu. “Sen ona aldırma. Kimse yokken olay yerine son bir kez bakmak ister. Bilirsin, ona Ölüm Sihirbazı diyorlar.”

Gözlerimi odada dolaştırırken, ikisinin de güldüğünü duydum. Shelby’nin odasının bütün detaylarını son kez hafızama kazıdım. Sonra cesede yaklaştım.

“Evet küçük kız,” dedim, gözlerini kapamak için uzanırken. Ahlaki açıdan en azından bunu yapmak istemiştim. “Sana söz veriyorum. Burada neler olduğunu öğreneceğiz.”

Dışarıda diğerlerine katıldığımda Spinetti, Mike’la beni sabırsızca Pete’in arabasına doğru itekledi. Şerif yardımcısı aynı anda hem ön hem arka kapıları açtı. Ama Mike da ben de neler döndüğünü anlamadan arabaya binmeyi reddettik.

“Steve,” dedim, ciddi bir sesle. “Üstlerin gelmeden bizi buradan postalamak istediğini anlıyorum. Özellikle de yanlarında medya mensupları varsa, bu önemli tabii.”

“Doğru bildin,” dedi Spinetti. “Onun için, derhâl binin şu arabaya. Pete sizi Shiloh’ya bırakacak...”

“Zamanı geldiğinde gideceğiz tabii,” dedim. Ama bu kızın ölümünü aydınlatma konusunda bizden yardım istiyorsanız, en azından bize bütün hikâyeyi anlatmanız gerekir.”

Spinetti bana dik dik baktı. “Bir dakika doktor. Şimdi sen, Pete’le benim size karşı yeterince dürüst olmadığımızı mı iddia ediyorsun?”

Gereksiz bir tartışmayı önlemek için elimi kaldırdım. “Öyle bir şey demedim. Sadece, buraya geldiğimizde bu işin arkasında başka bir iş varmış gibi davrandınız. Eğer Weaver ve Kolmbach’le aynı fikirde olup olmadığımızı soruyorsan ve sana değiliz dersek, bizden bölge savcısı yardımcısı ve BCI’a karşı kullanabileceğin bir şeyler isteyeceksin. Ben de diyorum

ki hiç olmazsa, bunun gibi başka cinayetler de işlendi mi ve büyük başlar neden bu soruşturmayla bu kadar ilgileniyor gibi soruların cevaplarını bilmek hakkımız.” Şerif yardımcısına döndüm. “Pete, buraya ilk geldiğimizde, en azından bu seferkinin dikkatle ele alınmasını istediğinizi söyledin. Sana bu seferkiyle neyi kastettiğini sorduğumda da beni alenen geçiştirdin.”

Steve şapkasını çıkarıp öfkeyle bacağına vurdu. “Kafana sıçayım Pete! Ben sana demedim mi...”

“Yardımcını suçlama Steve,” dedim. “Onun tek hatası bu oldu. Senin kabahatin daha büyük.”

Spinetti’nin gözleri hayretle irileşti. “Benim mi?”

“Evet. Bazı şeyleri gerçekten sır olarak saklamak isteseydin, Kolmbach’i içeri, bizi toplamaya tek başına yollamazdın. Eski tecrübelerimizden biliyoruz. Birkaç önemli detayı ağzından kaçırabilirdi. Tıpkı, civarda ne kadar büyük baş varsa buraya akın edeceklerini ağzından kaçırdığı gibi. O tipler, uyuşturucu bağımlısı bir ergenin öldürülmesiyle ilgilenmezler. Ama bu cinayet belirli bir şablonun bir parçasıysa, o zaman işler değişir tabii.”

Spinetti bir süre düşündü ve şapkasını takarken başını salladı. “Evet. Öyle galiba.” Pişmanlıkla başını eğdi. “Mecbur olmasaydık sizden saklamazdık. Bunu bilin yeter.”

“Biliyoruz ama madem bu olaya karıştık, bütün hikâyeyi öğrenmemiz gerek. Mike’la durumumuz malum. Sonradan başımızı ağrıtabak tek bir yorum yapmak istemeyiz. Hele de resmin tamamını görmeden. Bu sefer günah keçisi biz olmayacağız.” Herkesin sakinleşmesi için bir an duraksadım. “New York’ta yeterince acı çektik zaten,” dedim, sesimi alçaltarak.

Spinetti, hak verircesine başını salladı. “Tamam doktor. Ama ikiniz de bunu Pete ve benden duymadınız. Anlaştık mı?”

Ben de başımı salladım.

“Pekâlâ. Şimdi binin şu arabaya. Pete size yolda her şeyi anlatacak. Büyük başlara sizin buradaki varlığınızı açıklayabilecek bir bahane uydurmadım hâlâ. Şimdilik onlarla karşılaşmamanız en iyisi. Ama bana son bir iyilik yapabilirsiniz belki?”

“Ne?” diye sordum, Pete’in arabasına binerken. Mike yine arkaya geçti. Pete vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı. Camı indirdim. “Ne?” diye yineledim.

“Pete detayları anlatır nasıl olsa. Yakında işler kızışır ve sizin olay mahalline herkesten önce gelmeniz arada kaynar gider.” Şerif eğilip bir Mike’a, bir bana baktı. “Ama Weaver’la Kolmbach... Bir boktan haberleri yok, değil mi?”

Spinetti’nin parlayan gözlerine ve suratına giderek yayılan gülümsemesine baktım. Bir süre önce alevlenen politik savaşın ne kadar ciddi olduğunu yeni fark ediyordum. Şimdi bu olayla birlikte, ortalık yangın yerine dönecekti. Oyunun bütün oyuncularını tanıyordum. Bazılarını yakından, diğerlerini uzaktan. Ama hepsinin içinde yalnızca şu iki adama, şerifle yardımcısına saygı duyuyordum. Pete Steinbrecher, senelerdir hiçbir politik hırsına tanık olmadığım bir insandı. Steve Spinetti ise defalarca arka arkaya bölge şerifi seçilerek egosunu çoktan tatmin etmişti. Ama diğerleri, kadın ya da erkek, gözleri hep politika merdiveninin bir üst basamağındaydı. Dolayısıyla herhangi bir davada, hatta bir cinayet soruşturmasında dahi, bilerek ve isteyerek delilleri karartabilir ya da saptırabilirlerdi. Uzun lafın kısası, eğer birinin eline bir silah vereceksem, şerifle yardımcısından daha uygun iki aday

düşünemiyordum. En azından, erdemli ve bir suçluyu yakalama becerisine sahiptiler.

Shelby Capamagio'nun ölü ama bir o kadar anlamlı bakışları, Spinetti'nin gülümsemesine karşılık vermemi engellese de omzumu silktim. "Weaver buna tipik evden kaçan ergen cinayetlerinden biri olarak bakıyor. Sonra Kolmbach çıkıp bunun bir seri katilin işi olduğunu söylüyor ki biz böyle düşünmüyoruz. Ama Weaver ona sus otur demektense, gizlice cesaretlendiriyor. Hatta iddiasını sürdürmesinin kariyeri için iyi olacağını vurguluyor. Neticede, *Doktor* Li ve ben, ikisinin de zırvaladığı görüşündeyiz. Kız burada ölmedi. Onların söylediği şekilde de ölmedi."

Spinetti başını sallayıp sırtıttı. "Vay canına. Sırf bu kadarı bile doğruysa..." Sonra arabanın tavanına iki kere vurdu ve Pete geri vitese takıp manevra yaptı. Usulca Daybreak Lane'e yöneldiğimizde, şerif bir süre yanımızda yürüdü. Son bir onay için Mike'la bana bakıyordu. "Bana tek bir somut delil verin. Onlara sadece Weaver'la Kolmbach'in yanıldığını söylemem yetmez. İddiamı desteklemem gerek."

"Kolay," diye bağırdı Mike, ön cama doğru eğilerek. Arkada oturan mahkûmların, kendi camlarını açmalarına izin yoktu tabii. "Nancy Grimes'a söyle," dedi. Grimes, Adli Tıp Soruşturma Merkezi'nin başı ve Curtis Kolmbach'in müdürüydü. Mike devam etti. "Kızın sırtına baksın. Ya ne demek istediğimizi anlayıp seni destekler ya da anlamaz ve sen, elinde onlara karşı bir koz varmış gibi davranırsın."

"Güzel," dedi Steve, bir anlığına keyiflenerek. Sonra şaşkınlıkla bize baktı. "İyi de hangi koz?"

"Her zamanki gibi, gayet basit bir şey," dedi Mike. Bir sigara yakmak için duraksadı. "Curtis'in, katilin tekmesinin

neden olduğunu iddia ettiği o çürük var ya? İşte o aslında bir çürük değil, bir lividite. Kolmbach gibi çaylaklar bu hatayı hep yaparlar. Aslına bakarsan, adama acıyorum. Ama Weaver beter olsun. Her neyse, kız öldükten sonra belinin arkasına kan oturmuş. Bunun o dolapta gerçekleşmesi mümkün değil. Shelby başka bir yerde öldü. Boynunun bir kerede kırılmasından da anlaşılacağı üzere. O karavanda katilin bunu yapabileceği bir yer yok.”

“Vay anasını,” diye mırıldandı Steve ve Pete gaza bastığında el salladı. “Size borçlandım çocuklar.”

“Bu lafını unutma,” diye seslendim.

Pete hızlanmıştı. Şimdi güneybatıdan gelen siren seslerini duyabiliyorduk. Üstelik tek tip de değillerdi. Bütün o arabalardaki üst düzey yetkililerin arasındaki rekabeti yansıttırcasına, kulakları sağır eden bir kakofoni oluşturmuyorlardı. Aslında hiç şüphesiz, konvoy hâlinde ilerliyorlardı ve tek bir siren yeter de artardı bile. Ama Ronald Reagan’ın aptallık edip Richard Nixon’ın Uyuşturucu Savaşları’nı askerileştirdiği 1980’lerden beri ve özellikle de 11 Eylül 2001’le başlayan yeni dönemle birlikte, kıdemli polis memurlarının ortalıkta böyle gözdağı verircesine dolanması, âdetten olmuştu. Aslına bakarsanız, konvoyun zırlı araçlardan oluşması bile şaşırtmazdı beni. Az sonra, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki Capamagio karavanının önü, son zamanların modası, siyah askeri kıyafetli tiplerle dolacaktı. Böyle söyleyince gülünç gelebilir ama bu durum aslında ciddi bir gerçeği yansıtıyordu. O havalı yetkililer, kamu düzeninin güvencesi olduklarını böyle avaz avaz ilan ederken bir noktayı gözden kaçırıyorlardı. Suçlular genellikle gölgelerin arasında saklanır ve faaliyetlerini gizlice yürütürler. Dolayısıyla asker tulumlu,

çelik yelekli bütün o insanlar, bulundukları ortama uygun-suz oldukları kadar, soruşturmanın seyrini de yavaşlatıyorlardı. Pete'e bakıp başımı salladım. Aklımdan geçenleri okumuş gibi gaza bastı.

Pete'in dönüş yolunda anlattığı hikâye, Burgoyne Bölgesi'nde son zamanlarda işlenen, bir değil, iki ergen cinayetiyle ilgiliydi. Pete'in söylediklerini duyduğumuzda, Mike'la sadece hayal güçlerimizin değil, çenelerimizin de çalışmaya başladığını düşünebilirsiniz. Ama gencecik hayatların son bulması fikri, bizi geçici bir sessizliğe gömdü. Üstelik o kadar sinir bozucuydu ki Pete'in bu sessizliği bozma çabasına hak verdim. O sırada, Surrender Köyü'nün merkezine varmıştık. Meydandaki soluk renkli İç Savaş Anıtı'nın etrafı küçük tavernalarla çevriliydi.

"Surrender, New York," diye mırıldandı Şerif yardımcısı. "Teslim ol New York." Belli belirsiz kıkırdadı. "Daha yerinde bir isim olamaz. Doktor? Sen Albay Jones'un hikâyesini bilirsin muhakkak." Başparmağıyla, atalarımın en ünlüsünün heykelini işaret etti. "Söylesene, o sözünün anlamı neymiş?"

"Bilmediğim bir şeyi nasıl söyleyebilirim Pete?" dedim. Bu konuda sıkıştırılmaktan bıkip usanmıştım.

"Haydi ama," diye üsteledi. Deminki gerginliğin dağılmasından ötürü rahatlamış gibiydi. "Albay en sevdiğin akraban değil mi? Bunca yıldır bana ne demek istediğini bir söylemedin gitti."

Pete'in ısrarından vazgeçeceğini umarak iç çektim. "Bilmiyorum dedim Pete."

"Bayan Jones hiç söylemedi mi?"

"Bayan Jones da bilmiyor. Tıpkı ailemdeki herkes ve bütün Surrender halkı gibi."

“Yani sen diyorsun ki bunca yıldır bilmedikleri bir şey için birbirlerini yiyorlar. Öyle mi?”

“Buranın insanını tanımaz gibi konuşuyorsun.”

Sıkıntıyla homurdandı. “Yine de bilmek isterdim.”

Death’s Head Hollow’a girdiğimizde camdan dışarı baktım. Hava kararıyordu. “Ben de isterdim Pete,” diye mırıldandım. “Ben de isterdim.”

Yolun geri kalanında iyice suspus olduk. Aklım daha da kasvetli düşüncelere takılmıştı; bu köy, bu kasaba... Biz bu noktaya nasıl gelmiştik? Bence hepimiz kendimize bu soruyu soruyorduk. Hazır, Pete konusunu açmışken, gelin size bölge halkının bitip tükenmez merakını neyin cezbettüğünü ve az önce geride bıraktığımız köyle, şimdi yokuş yukarı ilerlediğimiz bu yolun, ürkütücü olduğu kadar da çekici isimlerinin kökenini anlatayım:

{V}

Köyümüzün *teslim olmak* anlamına gelen adı, yıllardır, kuzeydeki şehirden ya da doğudaki Vermont ve kuzeydoğu New England’ın herhangi bir yerinden dönerken buradan geçen yolcuların alay konusu olmuştur. 7. Kara Yolu’ndaki, tek kelimelik, dikdörtgen şeklindeki, yeşil, metal tabela, köye ve ardındaki Kuzey Taconic’lere giden sapağın başında yapayalnız durur. Ama yeşil metal üzerine büyük beyaz harflerle yazılan SURRENDER kelimesi, aynı zamanda *teslim ol* manasında kullanıldığı için, insanlara hayat yolları üzerindeki gizli dönemeci işaret ediyormuş gibi gelir. Dolayısıyla bu kelimeye kendilerince bambaşka anlamlar yüklemekte sakınca görmezler. Gelgelelim, tabelanın büyüüne kapılıp o tarafa

sapanları, 34. Kır Yolu ve numara verilmeye bile gerek duyulmamış başka bir yolun kesiştiği kavşakta koca bir hayal kırıklığı bekler: Ufacık meydanındaki bir İç Savaş Anıtı'ndan başka görülecek bir şeyi olmayan küçücük bir köy.

Çocukken, arkadaşlarımla anne babalarının yeşil tabelayla ilgili espriler yapmasına ve Surrender'ı gördüklerinde yüzlerinde beliren hayal kırıklığı ifadesine o kadar çok tanık oldum ki inanın, sayısını bile unuttum. Yazları New York'tan büyük halamın çiftliğine gelirdim. Bazen yanımda misafirlerim de olurdu. Ve bu misafirlerin bizimki kadar köhne bir köye Surrender adının verilmesine attığı kahkahalar, ancak Death's Head Hollow'un beklenmedik güzelliği karşısında son bulurdu. Gelgelelim, o ziyaretçiler kasabayı araştırmak için yeterince zaman ve isteğe sahip olsalar, umursamaz alaycılıkları daha anlamlı bir hisse dönüşebilirdi. Örneğin meraka... Köyün girişindeki mavi-sarı tabelaya kısaca bir göz atsa-lar bile, Surrender, New York'un, Bennington Savaşı'nda çarpışan İngiliz birliklerinden birçoğunun 16 Ağustos 1777'de, silahlarını bırakıp Kıta Ordusu'na teslim oldukları yer olduğunu öğrenirlerdi.

Söz konusu anlaşma, pek yakında patlak verecek Saratoga Savaşı'nda kilit bir rol oynayacaktı. Bennington yakınında konuşlanan kralcı askerler, Centilmen Johnny lakaplı Albay Burgoyne tarafından, temel ihtiyaçlar için baskın vermek üzere doğuya gönderilmişti. Albay kalabalık bir orduyla Kanada üzerinden Hudson boyunca güneyi işgal ediyordu. Ama bas-kıncı birlikler, kıta ordusu askerleri tarafından önce durdurul-du, sonra batıya sürüldü ve en sonunda yakalanıp katledildi. Kıta birlikleri, düşen her askerleri için Burgoyne'in on adamı-nı öldürdü. Diğer kralcılar, komutanlarının batıya giden ana

birliklerine katılmaya çalıştı. Bazıları bunu başardı ama daha fazlası yakalandı –bunun nerede gerçekleştiği hep tartışılmıştır. Surrender yakınındaki birkaç kasaba daha bu payede hak iddia etti ama çarpışmadan sonra Bennington, Vermont adını alacak bölgenin, aslında olayda önemli bir rolü yoktur. Hatta bugün orada yaşayanlar, zaferi kazanan koloninin torunları bile değildir.

Sonuçta tarihte bazı belirsizlikler var elbette. *Zaferin birçok babası vardır*, demiş malum zat ama *yenilgi hep yetimdir*. Fakat bu olayda, yenilgiye piç demek daha doğru, zira Bennington Savaşı efsanesinden silinen çelişkili iddialar, Surrender ile Bennington gibi kasabalar arasında çirkin bir düşmanlık ve rekabet ortamı yaratılmasına yardımcı oldu. Böylesi olumsuz duygulardan kaynaklanan anlaşmazlıklarla, 1791 yılında, Surrender’a bağlı bir grup, varlıklı cemaate mensup nüfuzlu kişi, şimdi bir eyalet olan New York Hükümeti’nin Albany’den, Massachusetts ve Vermont sınırına kadarki toprakları kapsayacak şekilde kuracağı, yeni Rensselaer Bölgesi’ne katılmak gibi bir istekleri olmadığını bildirdi. Huysuz tüccarların çoğu, tartışma konusu savaşta hiçbir rol oynamayan ve güç bela yeniden kurulan Tory Partisi’ne mensuptu. Ama Albany ekonomisine hatırı sayılır katkılarından ötürü, kendi küçük bölgelerini yaratmalarına izin verildi. Adamlar bir de üstüne, bu bölgeye Saratogada bozguna uğrayarak Amerika’daki İngiliz davasını baltalayan gözü kara İngiliz komutanın adını verince, devrimci komşuları iyice küplere bindi. Üstüne bu da yetmiyormuş gibi, meclisteki koltuklarına, o savaşın en meşhur İngiliz zayıtı, General Simon Fraser’ın ismini vermeleri, bardağı taşıran son damla oldu.

O iki isim gerçekten ironik miydi, yoksa bölgenin kurucuları sahiden de yeni cumhuriyetin en önemli eyaletlerinden birinde, Töry Amerikası'nı iki kahramanın yüceltmeyi mi amaçlamıştı? Açıkçası bunun cevabı hiçbir zaman netleşmedi. Ama bir şey açıktı ki farklı görüşteki klanlar çok geçmeden gruplaştı –ya da Vermont örneğindeki gibi, rekabet hâlindeki eyaletler. Zamanla bu kindarlık o kadar arttı ki iş kimi zaman meyhanelerde karşıt görüşlü grupların bıçaklı kavgalara tutuşmasına ve insanların ıssız yollarda öldürülmesine kadar vardı. Burgoyne ve Rensselaer bölgeleri çukurlarla dolu bir arazi yapısına sahiptir. Taconic'lerin zirvelerinden aşağı, sayısız öfkeli dere akar. O su yollarının kıyıları, kayalık yapılarıyla doğal güzelliklerinin yanı sıra, katillerin cesetleri saklamaları için de ideal yerlerdir.

Surrender Köyü'nün dibine kurulduğu çukur, Death's Head (Kurukafa) olarak bilinir ve bugün bile adının ardında bir suçluyu ya da doğaüstü bir gücü gizlediği izlenimi yaratır. Aslında, böyle düşünenler çok da haksız sayılmazlar, zira çukurun adı, köyün kuruluşundan çok daha önceleri takılmıştır. İlk yerleşimciler, çukurun sık ormanlarından geçen bu arabası yolunda ne gibi karanlık ritüeller uygulamıştır, bilinmez. Ama burada bitki örtüsü o kadar zengindir ki patika her an kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyadır ve ilerideki küçük ama şelalesiyle olduğundan daha heybetli görünen dere de çukurun yasaklı, hatta belki perili havasını artırır. Hatta patikanın bazı kollarının lanetli olduğuna inanılır.

Gelgelelim bizler, karanlık, esrarengiz ve romantik hikâyelerin ardında banal bir gerçek arayan, hatta bunu umut eden bir neslin çocuklarıyız. Surrender ve Death's Head de, bizim inançlarımızı doğrulayan iki örnek sadece. Çam, dış-

budak, huş ve akçağaçların arasından geçen patikanın ilerisindeki yemyeşil çimenlerle kaplı duzluk, eskiden birbirlerine kan davası güden insanların birbirlerini kestiği bir yer değil aslında. Aksine, burası eskiden bir çöplükmüş. Civar köylülerin, hayvan kafalarını, işe yaramaz ayak ve uzuvları, iç organları ya da hasta hayvanları attığı bir alan. Çürüyen etlerin ağır kokusu, ayı ve kurt gibi vahşi hayvanlarla, akbaba gibi leşçilleri oraya çekiyor, böylece köylüler bir taşla iki kuş vurmuş oluyordu. Hem vahşi hayvanların karınlarını doyurup onları kendilerinden uzaklaştırıyor, hem de kolay yollu çöplerinden kurtuluyorlardı. Düzlüğün kıyısındaki bir ağacın gövdesine çakılan tahta tabelada bir kurukafa ve çapraz kemikler olmasının sebebi buydu. Çukurun tüyler ürpertici adı da işte bu kadar basit ve dünyevi bir sebepten esinlenilerek konmuştu.

Çukurun birçok ölüme ve acıya tanık olduğu doğrudu. Ama hayvanların ızdırabı, tıpkı şimdiki gibi, o zaman da insanoglunun romantik hikâyelerine konu olmuyordu. Yine de Death's Head Hollow, kuşaklardır insan duyarsızlığının ve zalimliğinin bir abidesi gibi, o ürkünç aurayı üzerinden atamamıştı.

19. yüzyılın ikinci yarısında, bölgenin tekinsiz imajı dallanıp budaklandı. İç Savaş'tan neredeyse on yıl sonra, Missouri'li kurnaz bir tüccar ve eski bir Kuzey Ordusu Albayı Caractacus Jones -Surrender'da, Pete'in sözünü ettiği akrabam- New York eyaletinin kuzeyine taşındı. Ordudan ayrıldıktan sonra kereste işine girip iyi para kazanmıştı. Albay Jones Death's, Head Hollow'dan Surrender'a kadar bütün sakatat arazilerini, küçük bir meblağa satın aldı. Yeni komşu bölge halkının, bu araziye karşı ne kadar ilgisiz olduğunu fark etmişti. Böylesi de orada kârlı bir endüstri kurması için onu kamçıladi. Çevre

kasabalardan tuttuğu birkaç düzine adam, Surrender'lıların aksine, adil bir ücrete uzun saatler boyunca çalışmayı kabul etmişti. Jones onların yardımıyla, çukurun dibini ve derenin kıyılarını temizledi. Nesiller boyunca gübreye dönüşen hayvan kemikleri ve etleri, toprağı zenginleştirmişti. Jones burada bir çiftlik kurdu ve adını koyarken, ordudaki kariyerinin en yürek parçalayıcı savaşından esinlendi. Aynı zamanda, dağın ağaçlık zirvesinde bir kömür madeni açtı ve birkaç yıl içinde iki işletme de büyük kazanç getirmeye başladı.

Çalışanlarının kaçınılmaz bir şekilde, kısaca Albay olarak çağırdıkları Jones, hırsızlık, kumar, takas ve içkiden oluşan rutinlerini kırmaya bir türlü yanaşmayan Surrender halkının kışkırdığı, dolayısıyla nefret ettiği bir insandı. Ne var ki kasabanın en güzel kadını Jenna Malloy'u kendine eş olarak alması, bardağı taşıran son damla oldu. Surrender'ın meyhanelerinde, Albay Jones'la ilgili ölümcül planlar yapılmaya başlandı. Ancak kasabalıların ne akılları ne cesaretleri ne de hırsları bu amaçlarına ulaşmalarına yeterdi. Öte yandan, böyle insanların kötülüğü, sağduyularından daima baskın çıktığı için, tam gaz nefret planları yapmaya devam ettiler.

Bütün o kan şehvetinin neticesinde, kasabaya nispeten yeni gelen iki genç adam -ki ikisi de ufak tefek suçlardan sabıkalı kanun kaçaklarıydı- insanların ileri geri konuşmalarıyla iyice gaza geldi. Surrender'ın kötü şöhretli bazı evlerinin arka bahçelerinde üretilen alkolle kafaları çekerken, diğerlerinin onları maşa olarak kullandığını fark etmediler bile. Algonkin Kızılderilileri, dünyanın, uydusuna en yakın geçtiği zamana Çilek Ay derdi. Ve işte gökyüzünde parlak mı parlak bir çilek ayın asılı olduğu bir haziran gecesi, bu iki genç adam, içki niyetine içtikleri kim bilir hangi ölümcül sıvının etkisiyle, barut

tenekeleri, birkaç tüfek ve bir baltayla yola koyuldu. Kömür deposunu kundaklama, o kargaşada evi basıp Jones'u öldürme ve evini yakma emri almışlardı.

Ne var ki bütün bunların, sarhoşluktan ayakta duramayan bu iki genç adamı fazlasıyla aştığı gün gibi aşikârdı. Kömür madenine giderken, Jones'un evinin önünden geçmeleri gerekti. O sırada, Jones'un mastiff cinsi, sadık köpeği Cassius'a rastladılar. Cassius, İç Savaş'ta tam dört yıl boyunca sahibinin yanından ayrılmamış ve hayatta kalmayı başarmış, cesur bir hayvandı. Ancak yaşı bir hayli ilerlemişti ve saldırganlarının kurşunlarından, sayısız balta darbesinden kaçamadı. Hayvanın acı dolu feryatları Albay'la, evi ve araziyi koruyan birkaç adamını uyandırdı. Albay'ın adamları meşalelerle dışarı fırladıklarında, köpeğin cansız bedenini buldular. Saldırganlar ise yanlarında getirdikleri ne varsa hepsini orada bırakıp kaçmışlardı. Albay, köpeğinin içler acısı hâlini görünce derin bir üzüntüye kapıldı ve gerçek bir savaşçı olduğu için, çok geçmeden kederi müthiş bir öfkeye dönüştü. Cassius'un katilleri fazla uzaklaşmış olamazlardı. Albay, birkaç adamını Surrender'a yollayarak, suçluları derhâl teslim etmezlerse olacıklardan sorumlu olmadığını bildirdi.

İşte o vakit Surrender halkı, bugüne dek utançla hatırlanacak bir karar aldı. Kasabalılar zaten zil zurnaydı. Üstelik Albay'ın, kömür ocaklarında çalışan bütün adamlarıyla birlikte, silahlı olarak Surrender'a geldiği haberi yayılmıştı ve kasabalıların hepsi korkudan deliye dönmüş vaziyetteydi. Kasabanın erkekleri bir savunma planı yapmaya çalıştı. Ama kadınlar onlardan daha ayıktı ve Albay gibi bir adama karşı organize olamayacaklarını söylerken gayet haklıydılar. Kasabalılar sonunda, Albay gelmeden iki suçluyu cezalandır-

maya karar verdi. Saldırganların, onları koruyacak bir aileleri de yoktu. İdam kararı alınmıştı ama Albay'ın intikam hırsını yatıştıracak kadar sert bir cezalandırma yöntemi düşünmek şarttı.

Caractacus Jones'la adamlarını, kasabaya girdiklerinde berbat bir manzara karşıladı. İki genç adamı, postane ve market olarak kullanılan, ahırdan bozma binadan sarkan bir makara koluna asmışlardı. Albay geldiğinde henüz can çekişiyorlardı ama adamları koşup onları indirdiğinde ölmüşlerdi. Etrafta kasaba halkından hiç kimse yoktu. Ama asılan adamlardan birinin göğsüne bir not ilişirmişlerdi. Surrender'lılar bu iyi niyet gösterisinin Albay'ı memnun edeceğini umuyordu. Gelin görün ki Albay'ın gözleri yaşlarla doldu. Not kâğıdını avucunda buruştururken, etrafına bakındı ve...

"Bu ülkede, bundan kaçamazsın," dedi.

Albay Jones sonra atını çevirdi ve Death's Head Hollow'a geri döndü. Hayatının geri kalan on beş yılında, üç oğlu, iki de kızı olacaktı. Ama bir daha Shiloh'dan hiç ayrılmadı. Ya da Surrender'ın küçük meydanında usulca söylediği büyülü sözlerin anlamını hiçbir zaman açıklamadı. Ama o sözler, bir çeşit lanet gibi, kasabanın en büyük gizemlerinden biri olarak kaldı. Surrender halkı, dedikoduyu ne kadar sevdikleri göz önünde bulundurulduğunda, kendilerince uzun bir süre sessiz kaldı. Nihayet Albay'ın sözlerinin anlamı üzerine kafa yormaya başladıklarında da aralarında kimin adam öldürmeye daha meyilli olduğunu tartışmaya başladılar. Zira düpedüz iki tane cinayet planlamışlardı. Biri başarıya ulaşmamış ama ikincisi, iki genç insanın ölümüyle sonuçlanmıştı.

Kim daha katil ruhlu tartışması, gizli kapaklı ama bir o kadar hararetle devam ediyordu. Alleler diğer ailelerin olay-

daki rolleriyle ilgili söylentiler yayıyor, sonunda da kavgalar kaçınılmaz oluyordu. Önce yumruklar ve bıçaklar konuştu. Sonra birbirlerini vurmaya başladılar. Kimse ölmüyordu ama yaralanan çoktu. Bir süre sonra kan davaları türedi. Hırsızlık ve mala zarar verme, en gözde taktiklerdi. Ailelerin birçoğu bunu itiraf edemese de yaşananlardan hepsine gına gelmişti. Surrender düşe kalka 19. yüzyılı ardında bıraktı ve 20. yüzyılın başıyla ortasında, köye yeni insanlar geldi. Civar şehir ve kasabalardaki iş imkânları onları buraya çekmişti. Sonra gemiler ve arabalarla mesafeler yakınlaştı. Eyaletler ve milletler arası göç arttı. Taconic'lerin, çoğunluğunu Alman kökenli ailelerin oluşturduğu sakinleri, artık Doğu ve Güney Avrupa'dan gelen göçmenlerle komşuydu. Bilhassa da İtalyanlar, vadiye büyük ilgi gösteriyorlardı. Ama Surrender'a ve civarına yerleşen aileler, çok geçmeden eski düşmanlıkların içine çekildi. Kimi zaman sudan sebeplerle, bazen ufak bir aşağılama yüzünden ya da sırf can sıkıntısından, sık sık birbirlerine giriyorlardı. Bir temeli bile olmayan bir kavgayı sürdürüp gidiyorlardı. Hatta birbirleriyle ne alıp veremedikleri olduğundan o kadar habersizdiler ki vaktinde Albay Jones için çalışan adamlardan bazılarının torunları -onlar da şimdi Jones'un varislerinin yanında çalışıyordu- mütevazı köy meydanına velinimetlerinin bir heykelini dikmeyi teklif ettiğinde, köyün ileri gelenleri bunu münasip buldu ve hemen bağış toplanmaya başlandı. Albay Jones asker üniformasıyla ve yanında sadık köpeğiyle, bronz bir heykelde yeniden hayat bulacaktı.

Aradan zaman geçti. Surrender halkı birkaç kere savaş habberleriyle çalkalandı. Hatta köyün evlatları, ordunun çeşitli kademelerinde, vatan için yiğitçe çarpıştı. Balta ve testereden sonra, Burgoyne Bölgesi'nin çevre düzenlemesinde en büyük

etkiye sahip mobil evler icat edildi. Yine de Surrender, dünyada esen değişim rüzgârlarından nasibini, ancak ahşap yerine vinil kaplama kullanılması ve tozlu köy yollarının asfaltlanması düzeyinde alabildi. Ama Jones ailesinin mülkü olarak kalan Death's Head Hollow, asfaltla hiç tanışmadı. Sonraları, ailelerin birbirleriyle savaşlarında kullandığı silahlar geliştirdi. Klanların müttefiklik anlaşmalarında köklü değişiklikler oldu ve sonunda, bu savaşın neyle ilgili olduğunu hatırlayan bir avuç insan kaldı. Ortada o kadar çok yalan dolan vardı ki artık hasımlar bile birbirlerinden bir açıklama bekliyordu. Velhasıl Surrender'da -ve Burgoyne Bölgesi'nin genelinde- işlenen suçlar, zamanla, bütün o tantanaya rağmen, yöre halkının düşünce yapısı kadar dar bir alanda sıkışıp kaldı.

Bazen bar kavgaları yumruklaşmanın ötesine geçse de bugüne dek tek bir gerçek şiddet eylemine tanık olmuştuk. O da Pete Steinbrecher ve Steve Spinetti'nin önümüze attığı ve Mike'la benim çözmeye çalıştığımız bulmacaydı.

Ve ilerleyen günlerde, halkın galeyanının başka bir kurbanıyla tanışacaktık. Bu sıra dışı karakter, Death's Head Hollow'a, Shelby Capamagio'nun ölümü hakkında Mike'la kafamızda henüz şekillenmeye başlayan teorileri doğrulayacak bilgilerle birlikte gelecekti. Ama bundan çok daha fazlasını da yapacaktı. Zira hem yetiştiği toplumun geçmişini hem de kendi ailesinin namussuzluğunu aşır fevkalade bir genç adama dönüşen, Surrender'ın nadir evlatlarından biriyle karşılaşmak üzereydik. Gerçi kendisi ne kadar müstesna biri olduğunu asla kabul etmeyecekti ya neyse.

İkinci Bölüm

Şeytan ve Marcianna Jones

{I}

Pete Steinbrecher'ın bize Shiloh yolunda verdiği bilgiler arasında en merak uyandırıcı ve telaşlandırıcısı, Shelby Capamagio dışında başkalarının da öldürülmesi değildi –son birkaç haftada, Burgoyne Bölgesi'nde, Shelby yaşlarında bir kız ve erkek daha ölü bulunmuştu. Diğer cesetlerin de yine ıssız yerlerde bulunması bile bizi o kadar ürkütmedi. Hayır, bunlardan daha da sarsıcısı, bütün cinayetlerin aynı şekilde sahnelenmesiydi. Ve en önemlisi de diğer iki davanın patoloji raporlarında da olay mahalline giden Adli Tıp Soruşturma Merkezi teknisyeninin ilk izlenimlerini çürütecek şekilde, kurbanların muhtemelen başka bir yerde öldürüldüğü belirtilmişti. Böylesi de Steve'in, Shelby'yle ilgili aynı teoriye ürettiğimizde neden o kadar sevindiğini açıklıyordu. İşin kötü tarafı, diğer iki olay yerine de Curtis Kolmbach gitmişti. Bu, kurallara uygun değildi ve henüz nedenini bilmediğimiz bir şekilde, politik güçlerin devrede olduğuna işaret ediyordu. Öte yandan, birbirine bağlı gibi görünen bu üç cinayetin en rahatsız edici çelişkileri, kurbanların cinsiyetleri ve hepsinin

de aileleri tarafından bir kenara atılan çöp çocuklar olduklarını düşünürken, birinci kurbanın evden kaçtığını öğrenmemizdi. Mike’la birlikte, Pete’in gizlice gönderdiği e-postaların ışığında, iki uzun gün ve gecedir çalışıyorduk. Ama sıkıntılıydık, zira böyle tutarsızlıklar, katilin davranış biçimini belirli bir şablona oturtmayı zorlaştırır. Ancak bir yandan da son derece kritik bir ipucudur tabii.

Eski uçağın gövdesinde geçirdiğimiz uzun saatlerde, çalışmalarımızı sadece, üniversitedeki öğrencilerimize ders vermek için böldük. Bazen de uykusuzluk ve açlığa dayanamayıp kısa molalar verdik. Mike’la birlikte, kurbanların cinsiyetleri ve evlerinden ayrılma biçimleriyle ilgili tutarsızlıkların neyi işaret edebileceğine dair kafa patlatıyorduk. Cinayet Masası’nın, cinsiyet faktörüyle ilgili eski dosyaları didik didik ettiğine kuşku yoktu. Hem kız hem de erkek çocuklardan hoşlanan bir cinsi sapığın yeniden faaliyete geçmesi olasılığını araştırmak zorundaydılar elbette. Bu, çok da uzak bir ihtimal değildi zaten. Ergenlerden hoşlanan yetişkinler -tıbbi adı *hebephilia*- çoğunlukla, cinsiyettense yaşla ilgilenirler zira. Ve Burgoyne Bölgesi’nde yaşayan ya da buraya sonradan taşınan bu tarz eğilimdeki kişilerin listesi bir hayli uzundu. İstatistiklere bakılırsa, böyle birinin, sadece bu eğilimini sürdürmekle kalmayıp cinayet işlemesi düşük bir ihtimaldi. Ama Mike’la ben, şüphelileri, istatistiklere göre elemezdik. İkimiz de 19. yüzyılda İngiltere Başbakanlığı yapan Benjamin Disraeli’nin, yalanların üç kademesi olduğuna dair sözlerine yürekten katılırdık. “Yalanlar, kötü yalanlar ve istatistikler,” diye saymıştı Disraeli bunları. Biz daha çok, dava dosyalarından çıkartabildiğimiz belirli davranış biçimleri ve Mike’ın, Shelby Capamagio’nun cesedi üzerinde yaptığı incelemelerin üzerinde duruyorduk.

Elimizdeki somut gerçeklerle boğuşarak geçirdiğimiz üçüncü günün akşamında Mike, “Bu, böyle olmayacak Trajan,” dedi. “Ne Shelby’de ne de diğer iki çocuğun dosyalarında cinsel tacize dair bir bulgu var. En azından, şimdilik. Kız bakire değilmiş. Patoloji raporunda öyle yazıyor. Çok da şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. İkinci kurban Kelsey Kozersky de değilmiş. Gerçi o bir at çiftliğinde, bambaşka bir hayat sürüyormuş. Ve hepsi bu kadar. Şiddet gördüklerine dair bir belirti de yok.”

Başımı sallayarak ayağa kalktım. Çok çalışmaktan ve neredeyse hiç uyumamaktan sırtım ağrıyordu. Bir sigara çıkarıp yakmadan ağızma koydum. Bir köşede duran köpek tasmaını aldım. Büyük cins köpekler için üretilmiş, sağlam ve uzunluğu bir düğmeyle ayarlanabilen bir tasmaydı. “Katilin sabıkalı bir tecavüzcü olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Belki tecavüzcü bile değildir.” Sırf havayı dağıtmak için kıkırdadım. “Polis de bundan emin olmayı isterdi bence. Arka sokaklarda sırf geçmişleri yüzünden kovaladıkları o pislikleri toplamaktan vazgeçebilirlerdi. Ne yazık ki Albany’de kimse bize kulak asmaz.”

“Doğru,” dedi Mike somurtarak.

“Çöp çocuklar bağlantısına gelirsek de... Öyle bir şey yoksa, yoktur. Eğer Kelsey evden kaçtıysa, kızın öldürüldükten sonra oraya geri getirilmesinin, bizim işimize yarayacak bir anlamı yok demektir. Ya da bunu her kim yaptıysa, yine aynı yanıltmacayı kullanıyor. Katil ya da katillerimiz, insanları aldatmaktan hoşlanıyor...”

“Evet, evet,” dedi Mike, sözümü keserek. Zaten günlerdir bunları konuşuyorduk.

Yeleğimin cebinden saatimi çıkardım. Epey geç olmuştu. Saatlerdir olasılıkları konuşup her birinin sonunda duvara

tosluyorduk. “Dört buçuğa geliyor,” dedim, ince keten ceke-timi ve bastonumu alırken.

“Ciddi misin?” Mike alnına dayadığı elini çekip başını kaldırdı ve etrafına bakındı. “Visine’im nerede? Kesin gözlerim kanlanmıştı.”

Küçük, siyah bir defteri ceketin cebine koydum. “Boş ver. Bizi kim görüyor ki? Hem bitkin bir ifadeyle gözlerini kısıt-ğında daha saygıdeğer biri izlenimi veriyorsun.”

“Sen benim kökenimle dalga mı geçiyorsun?” diye çemkir-di. “Nerede bu Visine yahu?”

“Çalışma masasının en üst çekmecesinde. Dün gece oraya koymuştun.”

Mike küçük plastik şişeyi buldu ve gözüne damlatırken, “Aklıma ne geldi, biliyor musun Trajan?” dedi. “Belki öğren-cilerinden faydalanabiliriz. İsim vermeyeceksin tabii. Sadece basit gerçekler. Kim bilir? Belki içlerinden biri... Bilirsin işte. Bin tane maymunu bin tane daktiloyla birlikte bir odaya ko-yarsın ve sonunda biri *Savaş ve Barış*’ı yazabilir. Diyorum ki senin ufaklıklardan biri de olaya farklı bir bakış açısı getirirse fena mı olur?”

Mike aslında akademik mecburiyetlerimiz yüzünden üçlü bir cinayet davasına yeterince yoğunlaşamamaktan şikâyetçiydi. Ama bu fikri, ilerleyen günlerde sık sık aklımıza takılacaktı. Ne var ki o an için, eski dostumun, bir davadaki gayriresmi danışmanlar olarak üstlendiğimiz zor rolün ileriye görecekt kadar bilgi sağlamadığıyla ama buna rağmen olayı bizim çözmemizin beklendiğiyle ilgili iddiası canımı sıktı. Birden o uçaktan ve hangardan çıkmak için şiddetli bir arzu duydum. Uyumaya vaktim yoktu. Birkaç saat sonra öğrenci-lerimin karşısına geçecektim. Ama en azından kafamı boşal-

tabilirdim. JU-52'nin sağlam kalan birkaç deri koltuğunun arasındaki koridorda yürüdüm. "Derste konumuzla bağlantılı bir şeyler anlatmaya çalış Michael," dedim.

Mike'ın gözleri parladı. Pete'ten edindiğimiz dava dosyalarını masasından alıp yere attı ve dersi için gerekli malzemeleri ayırmaya başladı. İşini bitirdiğinde, tuvalet kapısının önündeki ekranların düğmelerine bastı. Sonra da ortamımızı öğrencilerimizden gizlemek için kullandığımız siyah paravanı arkasına çekti.

"Ah," dedim, koltuğunun altındaki kitaba bakarak. "Ulusal Akademi raporu. Bugün büyük balığın peşindesin desene."

"Aynen," dedi, tekrar paravanın arkasına geçerek. "Ama bu bölgedeki türleri kovalamayı düşünüyorum. En azından, saldırgan değil." Mike'ın koltuğunun altındaki kitap, Ulusal Akademi Araştırma Konseyi'nin Amerika Birleşik Devletleri'nde giderek güçlenen adli tıp alanındaki raporuydu. Ne var ki cesaret verici konusuna rağmen, aslında adli tıpta sıklıkla yapılan hatalara odaklanıyordu. Özellikle de, FBI'ın Virginia, Quantico'daki meşhur laboratuvarındaki-lere. Mike davada ilerleyemememizin hırsını, öğrencilerine, laboratuvar çalışmalarının sadece küçük ve yerel merkezlerde değil, federal kanıt analizi gibi bir kurumda bile nasıl türlü beceriksizliklere ve ahlaksızlıklara kurban gittiğini anlatarak çıkaracaktı anlaşılan. FBI laboratuvarı, özellikle de *Kuzuların Sessizliği* serisinden sonra, bütün kitaplarda ve filmlerde bir cazibe merkezi gibi gösterilmeye başlanmıştı. Hatta genç meslektaşlarımızın birçoğu, hiç şüphesiz ki adli tıbbi bunlardan etkilenecek seçmişti. Gelgelelim, köhne bir uçakta günlerdir kafa patlatıp bir arpa boyu yol katedemeyen Mike'la benim için o rapor, karşı olduğumuz bütün değerleri temsil

ediyordu. Profesyonel anlamda sürgün edildiğimiz bu yerde, tamamen gayriresmi olarak bir dizi cinayete ışık tutmamız, belki bizim, düzene başkaldırımızdı aslında.

Ortağım uçağın camlarından birinde kendine bakıp derin bir iç çekti. İki gündür üzerinden çıkarmadığı için buruşan, kısa kollu, beyaz gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Eski günler hayal oldu,” diye mırıldandım. “Manşetlerden inmeyen davaları çözüp Luger’s’da biftekli, viskili kutlamalar yapmaya benzemiyor ha?”

“Hem de hiç,” dedi, şaşılacak bir umarsızlıkla. “Ama biz bu işe bunun için girmedik L.T. Sen de biliyorsun.” Arkası tokalı kravatını bir çırpıda boynuna taktı. “Umudumuzu kaybetmek için henüz erken ortak,” dedi. “Dersim bitince Shelby’nin testlerini tamamlayacağım. Kıyafetlerle ilgili birkaç teorim var. İşe yarar bir şey bulursam sana bir kasa bira ısmarlarım. Haydi şimdi git. Sevgilinle biraz vakit geçir. Göreceksin, Brooklyn’deki biftekleri özlemeyeceğin günler de gelecek.”

“İyi. Dersini ver, testlerini yap. Sonra görüşürüz.” Kapıdan geçtim ama basamakların başında duraksadım. “O çocuklara paralarının hakkını vermeye devam edeceğiz tabii. Ne de olsa bizi, Burgoyne halkı değil, onlar ayakta tutuyor.”

“Bir de Bayan Clarissa Jones tabii,” dedi Mike, o kullanı-
lıslı ama şapşal kravatını düzeltirken. Sonra sırtına spor bir ceket geçirdi ve başıyla, elimdeki tasmayı işaret etti. “Daha ne duruyorsun? Git, aşkınla kaliteli zaman geçir. Belki aklına daha önce düşünemediğimiz parlak bir fikir gelir.”

“Olur. Sen de şu Çinli misafir öğrenciye asılmaktan vazgeç. İlginî başkaları da fark etmeye başladı, bilesin. Yakında dedikodular alır yürür.”

“Söyle onlara, kendi işlerine baksınlar.” Mike paravanın arkasında kayboldu. Ekranların önündeki koltuğuna oturduğunu duydum. “Adı üstünde, lisansüstü eğitim,” diye seslendi. “Hâlâ lise çocukları gibi davranmasınlar. Şimdi toz ol. Bir saate görüşürüz.”

“İyi dersler,” dedim, aşağı inerken. Ama ikinci basamakta kalçama şiddetli bir sancı saplandı. Dengemi kaybettim ve küfrederek aşağı yuvarlandım.

“Trajan?” diye seslendi Mike. “İyi misin?”

“Evet. Ayağım kaydı,” diye yalan attım.

“Son zamanlarda çok dikkatsizsin,” dedi imalı bir sesle. “Çok da çalışıyorsun. Ayrıca dün gece yine *onunla* uyudun. Şansını zorluyorsun L.T. Doktorun geçen sefer ne söylediğini unutma.”

“Hiç unutmur muyum? Ömrüm doktorun geçen sefer ne söylediğini hatırlamakla geçiyor.” Nihayet dengemi buldum ve kırlardaki sürgün hayatımın en zor anlarında yanında huzur bulduğum varlığın inine gitmek için yola koyuldum.

Akşam güneşi, yakmadan ve kör etmeden ısıtıyordu. Temiz havayı ciğerlerime çekerek kendimce hızlı adımlarla Marcianna’nın kapısına doğru yürüdüm. Gelişimi sabırsızlıkla beklediğinden emindim. Beni görünce kapıldığı çılgınca heyecan, yıllar içinde sağlanan mutlak güvenden fıskıran bir öz suyuydu âdetâ. Dava bu kadar cesaretimi kırmışken bile, daha kapıya varmadan onu hayalimde canlandırıp gülümseyebiliyordum. Marcianna’yla, Mike’ın sık sık söylediği gibi, iki koca bebek gibiydik. Aslında bu, o kadar da şaşılacak bir durum değildi. Tıpkı büyük halam Clarissa gibi. Misal, küçük, beyaz bir köpeği çok sevip yanınızdan hiç ayırmazsanız, size güvendiğini umarsınız. Ama söz konusu olan doğası

gereği hiçbir zaman insanlarla arkadaş olması beklenmeyen bir hayvansa ve özellikle de bebekliğinde yakalanıp gençliği boyunca insan çocukları eğlendirmek için kullanılmış, sonrasında özündeki ruhu asla kaybetmeden pis kafeslerde türlü ihmale uğramışsa işte o zaman işler değişir.

Bizi ayıran yüksek ve kalın kapıyı açtım. Marcianna istese beni kolayca öldürüp çiftliğin etrafındaki ormanlarda kaybolabilirdi. Ama uzun zaman önce takmayı kabullendiği tasmaya uysalca yaklaştığında, geçmiş hatıraların bütün acıları siliniverdi. Shiloh'nun kare sütunlu çiftlik evini kuşatan arazide keyifli bir yürüyüşe çıktık. Albay Caractacus Jones'un, İç Savaş'ta görev yaptığı o dört korkunç yıl boyunca, hayalinde canlandığı huzurlu yuvaydı burası. Onun için emek vermiş ve her köşesine sevgiyle dokunmuştu.

Marcianna'yla hangarın önünden geçip ahırlara doğru yürüdük. Bir tanesinden, büyük halam Clarissa'nın küçük, beyaz, toz bezi köpeği, Terence'in sesi geliyordu. Her zamanki gibi edepsizce havlıyordu. Önce sığırlara bekçilik eder pozlarda çevrelerinde dolanırdı, sonra da minik ağzıyla ayaklarını ısırdı. Neyse ki Clarissa hâlâ oradaydı. Küçük köpek, sahibesinin sert komutuyla sustu. Büyük halam otoriter bir kadındı. Çiftlik işçileri, Terence ya da yerel siyasetçiler ve polis hiç fark etmezdi. Hepsine söz geçirmeye çoktan alışmıştı. Marcianna, Terence'in havlamalarına kulaklarını dikmişti. Son zamanlarda onunla, bu merakım köreltme üzerinde çalışıyorduk. Zira büyük halamın, Marcianna'nın varlığıyla ilgili tek sıkıntısı, onun, anlaşılmaz bir şekilde taparcasına sevdiği köpek için bir tehdit oluşturma ihtimaliydi.

Marcianna'ya dağlardan inip Death's Head Hollow'dan geçen gürültülü bir derenin kıyısında Terence'in yanında iç-

güdüsel davranmamasını öğretmeye çalışıyordum. Eskiden keçilerin otladığı ve yakın zamanda çimleri biçilen bu düzlük, köy yolunun kıyısındaki ağaçların hemen arkasındaydı. Oraya ulaşmak için çiftlik evinin batısındaki geniş çimenliği geçmek zorundaydık. Evin arka tarafındaki mutfağın bahçesinde pişen biftek ve tavuk kokusu, siyah, üçgen burnuna çarptığında, Marcianna'nın kulakları bir kez daha dikildi. Ama birlikte bir işimiz olduğunu ve sonunda farklı bir şekilde ödüllendirileceğini bildiği için duraksamadı.

Tozlu köy yoluna vardığımızda, meşe, huş ve akçağaçlar boyunca yürüdük. Az sonra, kırlara açılan ve iki yanında ki-reç taşından direkler olan kapı görüldü. Derenin gürül gürül akan sularıyla aramızdaki tek engel, bu kapıydı. Onu geçtiniz mi sıcak bir yaz günü kendinizi serin sulara bırakabilir, kıyıda piknik yapabilir ya da alabalık tutabilirdiniz. Ve o sırada, balık avı vasıtasıyla tuhaf bir karşılaşma yaşayacağımızı ne Marcianna ne de ben biliyorduk. Hem de, öldürülen üç çocukla ilgili esrarı aydınlatmada bize ilaç gibi gelecek bir karşılaşma olacaktı bu.

Kapının direklerinden birinin dibine bir kutu koymuştum. İçerisinde yirmi santimlik bir süpürge sopası ve testere talaşıyla içini doldurup bir köpeğe benzetmek için çeşitli yerlerinden bağladığım eski bir yastık vardı. Uzun, naylon bir iple birbirlerine bağlıydılar. El emeği kuklamın kafasına pamuk topları ve göz yerlerine iki siyah düğme yapıştırmıştım. Bastonumu koltuğumun altına sıkıştırıp yemimi koymak için uygun bir yer aradım. Eski kır duvarına ait yıkıntıların arkası bana uygun bir nokta gibi geldi. Sonra Marcianna'yı düzlüğün karşısına götürdüm ve birlikte birkaç kuru ağaç kütüğünün arkasına saklandık. Marcianna'nın tasmağını gevşettim.

Kuklanın ipi hâlâ elimdeydi. İpi çektim ve otuz metre kadar ilerideki kukla kıpırdadı.

Terence'ın havlayışları henüz Marcianna'nın kulaklarından silinmemişti. Gözlerini kuklaya dikti. Hemen, alçak ama otoriter bir ses tonuyla konuşmaya başladım. Uzun ve kavisli sırtını okşarken, tüylerinin dikildiğini hissedebiliyordum. Belli ki uyarılarım henüz etkili olmamıştı çünkü saklandığımız yerden sürünerek çıktı ve kulaklarını arkaya yatırdı. Arka bacakları huzursuzca kıpırdıyordu ama aldırmadım. İsterse göz açıp kapayıncaya kadar o kuklanın tepesine binebileceğini biliyordum. Sonra birden tasmayı sıkıp sertçe adını söyledim. Ona, bastırmak istediğimin, bu tip davranışları olduğunu anlatmaya çalışıyordum ki... Benzeri görülmemiş bir şey oldu:

Marcianna beni hemen anlamakla kalmayıp o hırıldamayla hırlama arası seslerinden birini çıkardı. Daha çok bir kahkahayı andırıyordu. Ve çabucak yanıma döndü. Aynı alıştırmayı birkaç kere daha tekrarladık. Marcianna her seferinde, bu durumu pek komik buluyormuş gibi davrandı. Bana her itaat edişinde onu sevgiyle okşuyor, kulaklarının arkasını ve sırtını kaşıyordum. En sonunda da cebimdeki bifttek aromalı, dışı sert, içi yumuşak ödül bisküvilerinden birini çıkardım. Büyük halam her nedense avuç içi kadar köpeğine hep boyundan büyük bisküviler alıyordu ve Marcianna onlara bayılıyordu. Sevgili dostum bugün her zamankinden de çabuk öğreniyordu. Ya da çoktan öğrenmişti de bana numara mı yapıyordu? Oyuncu tabiatına daha önce de defalarca tanık olmuştum. Ama ilk kez tam bir yırtıcı gibi davranıp sonra benimle alay edercesine gülüyor ve ödülünü afiyetle mideye indiriyordu.

Ne var ki az sonra, hafif batı esintisinde yakaladığı bir sesle duraksadı. Gözleri dere yatağındaki bir ağaç kütüğünün arka-

sına kaydı. Heyecanla ama pek de tehditkâr olmayan bir tonda hırladı. Bakışlarını takip ettiğimde, birlikteyken görmeye alışık olmadığımız bir manzarayla karşılaştım. Kayaların arkasından bir çift çocuk sesi geliyordu. Mırıl mırıl, heyecanla konuşuyorlardı. Az sonra seslerin sahiplerini gördüm. İki erkek çocuğuydu. Taş çatlasa on dört ya da on beştiler. Clarissa Jones'un, arazisine izinsiz girenleri hiç hoş karşılamadığını bütün Surrender halkı bilirdi. Önceleri çocukların ne konuştuğunu anlayamadım. Sonra heyecandan sesleri yükseldiğinde, aradan birkaç kelime seçebildim. Onları ürkütmemek için yavaş hareket ediyordum. Göz ucuyla baktım ama yüzleri bana tamamen yabancıydı.

Bizi izlerken gözleri hayret ve korkuyla irileşmişti. Hatta Marcianna'yla bana o kadar dalmışlardı ki tepelerinde sallanan oltaların onları ele verdiğinin farkında bile değillerdi. Soldaki daha kısa boyluydu. Küllü sarı saçları ve gri mavi gözleri, yanındaki çocuğun esmerliğiyle taban tabana zıttı. Sarışın çocuk derenin gürültüsünde kendini duyurabilmek için daha yüksek sele konuşmaya başladı. Hemen kulak kabarttım. O arada Marcianna'nın ruh hâlindeki değişiklik, gözümünden kaçmıyacak kadar barizdi. Kulaklarını geriye yatırmış, panikle hırıliyordu. Onun için oyun çoktan bitmişti. Hatta çok geçmeden, tehditkâr sesler çıkarmaya başladı. Oğlanlar da paniklemişti.

"Sana eğil demiştim," diye tısladı, ufak tefek olanı. Emir vermeye alışık bir ses tonu vardı.

"Eğildim ya. Asıl sen geç kaldın," dedi öteki. Onun sesi biraz daha olgundu. Belki aralarında yaş farkı vardı. Ve belli ki bu tip durumlarda daima kendini korumak zorunda kalıyordu. "Hem bizi görmedi ki," dedi, başını uzatıp benim olduğum tarafa bakarak.

"Derek!" diye tısladı diğeri. "Eğil çabuk!"

"Ama merak ediyorum," diye üsteledi öteki.

Yüksek sesle fısıldayışları ve kafalarının kayaların arkasından bir görünüp bir kaybolması Marcianna için o kadar rahatsız ediciydi ki, gözlerini bana dikip soru sorarcasına homurdandı. Sırtını okşamaya ve yerinden kıpırdamaması için komutlar vermeye devam ettim. O arada, başını uzatıp bize bakan çocuğun tekrar arkadaşının yanına çöktüğünü, ona yetiştirdiği havadisten anladım.

"Lucas," dedi nefes nefese. Sesi dehşet içindeydi. "Lucas, adam köpeğiyle konuşuyor!"

"Ne olmuş yani?" dedi diğer çocuk, bilmiş bir sesle. "Herkes köpeğiyle konuşur!"

"Evet ama," diye inledi Derek, "köpek de onunla konuşuyor!"

"Ne?" diye patladı iki kişilik grubun lideri Lucas. "Ne saçmalıyorsun be? Olur mu hiç öyle şey? Daha neler!" Kayanın arkasında kafası belirdi. Gözlerimi Marciannadan ayırmıyordum ama onu yatıştırmak giderek güçleşiyordu. Sonunda kendini kaybetti ve gizlenme yerimizden tıslayarak çıkıp tehditkâr gözlerini çocukların kayasına dikti. Sonra havlamayı andıran, boğuk bir ses çıkardı. Tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Yan gözle baktığımda, küçük olanın suratının dehşetle çarpıldığını gördüm. Ama öfkeyle tıslayan Marcianna'ya değil, onun hemen arkasındaki bir noktaya bakıyordu.

Orada, dostumun uzun tasmasının yerde gevşekçe ve bir halka şeklinde duran kısmında, *sol bacağı*m duruyordu. Tasmanın bana dolandığını fark etmemiştim. Marcianna aniden yerinden fırlayınca da son derece gerçekçi görünen protez bacağımla beraberinde sürüklemişti. Çok geçmeden beynim

zonklamaya başladı. Elim bacağıma gitti. Pantolonumun alt tarafı gevşekçe sallanıyordu. Marcianna ve benim için çok da korkunç bir manzara değildi belki ama sarışın ufaklığı dumura uğrattığından emindim. Yine de takdire şayan bir cesaret örneği sergileyerek boğuk bir çığlık atmakla yetindi ve tekrar kayanın arkasında gözden kayboldu.

Diğer çocuk nöbeti devralmadan, hoplayarak protez bacağını aldım ve daha gözden uzak bir noktaya çömeldim. Protezi takabilmek için pantolonumu indirdim. Ama kayanın ardından gelen konuşmalar o kadar komikti ki bacağını yerine takma işi her zamankinden uzun sürdü.

“Sana bir haberim var!” dedi Lucas, arkadaşına. “O hayvan, köpek filan değil. Ama sahiden konuşuyor mu orasını bilemem.”

“Ne öyleyse?” diye sordu Derek şaşkınlıkla.

“Hani büyük kediler diyorlar ya? Onlardan işte.”

“Saçmalama. O adamın tuhaf bir köpeği olduğunu köyde herkes biliyor.”

“Salak mısın oğlum? Sana onu gördüm diyorum. Düpedüz bir çita. Sadece o da değil.” Söyleyeceklerine vurgu yapmak için mi, yoksa dehşetinden mi duraksadı bilinmez ama sonra bombayı patlattı: “Biraz önce adamın bacağını kopardı.”

“Yok devenin nalı! Bir kere çitalar Afrika’da yaşar. Hem adamın... Aman, of! Dur, kendim bakacağım.” Derek başını uzattı. O sırada ben bacağını takıp pantolonumu düzeltmiş ve ayağa kalkmışım. Bastonuma yaslanarak çocuğa baktım. Derek hemen eğildi. “Kafayı yemişsin sen. Herif sapasağlam. Orada durmuş, bize bakıyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Lucas hayretle. “Kopan bacağının yerine yenisi mi çıkmış?”

“İnanmıyorsan kendin bak. Belki bir mutanttır. Ya da...”

Lucas’ın kafası kayanın arkasında bir görünüp bir kayboldu. Derek tam bir şeyler söylerken inledi. Tahminime göre, Lucas arkadaşının tişörtüne yapışmıştı. “Adam mutant. Eminim! Deniz yıldızları gibi, kopan bacağına yerine yenisini çıkarmış. Gözlerimle gördüm. Çita adamın bacağına kopardı. Şurada, çimenlerin üzerindeydi. Ayakkabısı bile duruyordu.” Lucas birden sustu ve yine merakına yenik düştü. “Bekle bir dakika...”

O ikisini dinlemeye devam edip de ciddiyetimi korumama imkân yoktu. Dolayısıyla Lucas’ın kafası görüldüğünde, gözlerinin içine bakıp yanıma gelmesini işaret ettim. Ama Lucas tekrar ortadan kayboldu. İki ahbap çavuşun konuşmaları daha da hararetlendi. “Basıp gidelim buradan,” dediklerini duydum.

Onlarla konuşmadan tüymelerini istemiyordum. “Hey, siz!” diye bağırdım. Kayanın tepesindeki oltalar birden hareketsiz kaldı. Belli ki çocuklar nasıl kaçacaklarını planlamaya çalışıyordu. “Çocuklar!” dedim sertçe. “Sizi gördüm. Çıkın oradan bakayım. Yanınızda o oltalardan daha tehlikeli bir silah varsa, derhâl bu tarafa fırlatıyorsunuz. Anlaşıldı mı?”

Kayanın arkasından telaşlı fısıltılar geldi. Birbirlerini suçluyorlardı ve bu o kadar komikti ki kahkahalarla gülmek istiyordum. Yine de burada balık tutmaktan daha fazlasını yapıp yapmadıklarından emin olana dek ortamı sulandırmak istemiyordum.

“Neden hâlâ fısıldıyorsunuz?” diye seslendim. Birkaç saniye sonra tok bir ses geldi. Biri ötekinin bir tarafına vurmuş gibi. Saldırgan tarafın Lucas olduğunu tahmin ettim. Sonra sesini duydum.

“Ben sana ne dedim? Bizi gördüyse ne diye aptal aptal fıslıdıyoruz?”

“Sen öyle bir şey demedin ki,” diye sızlandı Derek. Nihayet ikisi de doğruldu. Toprak rengi tonlarında tişörtler, kot pantolonlar ve ucuz spor pabuçlar giymişlerdi. Uzun boylu çocuk acıyla suratını buruşturarak omzunu ovuşturuyordu. Koyu kahverengi saçları, Lucas’ın açık kumral, darmadağınık saçlarından daha kısa ve düzenliydi. Lucas ise bütün çelimsizliğine rağmen lider ruhlu bir tipe benziyordu.

Derek çevik hareketlerle bir kayadan diğerine sıçradı. Ağaçları geçip düzlüğe vardıklarında, Lucas daha iri yarı ama uysal arkadaşının arkasına sığınmadığını göstermek için hemen öne geçti. Sonra birden, tıpkı Marcianna’nın beni koruduğu gibi, onun da arkadaşını gözettiğini fark ettim. Benim Lucas’ın zayıf bir noktasını yakalamamam için uğraşır gibiydi. Yüzlerindeki korkunun sebebini biliyordum tabii. Surrender gibi dedikoducu bir köy, Marcianna ve benimle ilgili ileri geri konuşmadan durabilir miydi hiç? Şehirli ucube ve egzotik canavarı, diye isim takmışlardı bize. Şu iki çocuk da belki sırf meraktan ya da kendilerini ispatlamak için buradaydı işte. Şimdi sıra, üzerime düşeni yapmaya gelmişti.

O zaman işlerin hangi noktaya varacağından haberim yoktu tabii...

{II}

“Daha önce de protez bacak görmüşsünüzdür muhakkak,” dedim. Bir yandan da Marcianna’m tasma sıkı sıkı tutuyordum. Onu sakinleştirmek için sırtını okşayıp bir ödül bisküvisi daha verdim.

Çocukların gözleri hayretle irileşti. Lucas belli ki ortamın gerginliğinden sıkılmıştı. Dayılanmaya kalkıştı. “Ne diyor-sun ul-u-u...” Gerisini getiremedi ama çekindiğini de belli etmemeye çalışıyordu. “Belki gördük, belki görmedik,” dedi. Kendinden emin hâllerini hemen sevdim. “Çita ne iş?” diye sordu sonra da.

“Efendim? Ah, Afrika av köpeğimi diyorsun. Nadir rastla-nan bir cins.”

Derek huzursuzca kıpırdandı. “Bakın bayım. Bizim sizin-le bir derdimiz yok. Balık tutmaya çıkmıştık. Fark etmeden uzaklaşmışız. Eğer siz bu bir köpek diyorsanız, öyle...”

Kısa boylu arkadaşının ters bakışını fark edince sustu. Lucas’ın kıvrak zekâsı nasıl kendini hemen belli ediyorsa, Derek’in tavırlarında ve sesinde de bariz bir saflık vardı. Burgoyne halkı böyle insanlara acımasızca geri zekâlı damga-sını yapıştırıverirdi. Ama çocuğun aklının biraz ağır çalıştığı-na dair hiçbir fiziksel emare olmadığı için, ben o kadar aceleci davranmadım.

“Derek,” dedi Lucas, kendini güçlükle kontrol ederek. “İzin verirsen bu meseleyi ben halledeyim. Teşekkür ederim.” Tekrar bana döndü. “Siz ona aldırmayın bayım. Çenesi bir düştü mü bir daha toplayamazsınız. O kadar çok...”

“Ben mi?” dedi Derek hayretle. “Asıl geveze...”

“Ben konuşuyorum Derek,” dedi Lucas, öfkeyle gözleri-ni devirerek. Arkadaşı bir kez daha suspus olduğunda devam etti. “Her neyse...”

Ama yüksek sesle birbirleriyle tartışmaları Marcinna’nın sinirlerini iyice germişti. Bir anlık dalgınlıkla tasma-sının düğ-mesini gevşetince ip uzadı ve Marcianna tüyler ürpertici tısla-malar eşliğinde ileri atıldı.

Çocuklar bembeyaz kesildiler. “Hop!” dedi Lucas ama akıllılık edip bağırmadı. Yoksa Marcianna’yı iyice kışkırtacaktı. “Bayım, yemin ederiz. Çitanızdan kimseye bahsetmeyiz...”

Dikkatle yüzlerine baktım. Sözlerine güvenebileceğimden emin olunca başımı salladım. “Pekâlâ, diyelim bu bir çita. Bakın, söz gelimi diyorum, ona göre.”

“Bir çitanın Death’s Head Hollow’da işi ne?” dedi Lucas. Ortamın gerginliğine rağmen, merakını masumca bir soruyla gidermeye çalışması hoşuma gitmişti. Etrafındaki ağaçları ve kırları gösterdi. “Ama burada her şey bir garip zaten.”

Tasmayı çektiğimde, Marcianna yanıma geldi. “Demek hikâyeleri duydunuz?” dedim.

Derek yine düşünmeden atladı. “Duymayan yok ki. İnsanlar hep...” Lucas’ın elini yumruk yaptığını görünce yutkundu ve “sizi konuşuyor,” dedi bir çırpıda.

“Öyle mi?” diye sordum, meraklı görünmemeye çalışarak.

“Kötü bir şey demiyorlar,” dedi Lucas hemen. “Ama bilirsiniz, insanlar her zaman konuşur.”

“Haklısın.” Çocuğun bilmiş laflarına içimden gülümse dim. “Şimdi gelelim asıl konumuza. Arazimize izinsiz gir diniz. Bu durumda, sizi ailelerinize teslim etmek için Şerif yardımcısını çağırmak zorundayım.”

“Ama biz buranın sizin araziniz olduğunu bilmiyorduk,” diye bağırdı Derek.

Lucas bu kez ona çıkışmak yerine gülmemek için dudakla rını kemirdi. “Şerif yardımcısı ailelerimizi bulursa tabii.”

“Ne demek o?” İkisini de dikkatle süzüyordum. Kafalarındaki korkutucu imajı bozmamak için kaşlarımı çatmıştım. “İsterseniz beni yormayın. Bakın, buradaki güzel kardeşim, boğazlarınızı paramparça etmek için sabırsızlanı-

yor. Tek bir sözüme bakar. Bir daha sizi onun elinden kimse kurtaramaz.”

Derek’in eli boğazına gitti. Yüzü dehşetle çarpıldı. “Hayır. Lütfen,” diye inledi, ağlamaklı bir sesle.

“Yapmayın, bayım. Sonra pişman olursunuz,” dedi Lucas. Bütün telaşına rağmen, sesi sakindi. “Saygısızlık etmek istemedik. Sadece... Artık ailelerimizle yaşamıyoruz. Nerede olduklarını da bilmiyoruz.”

“Sahi mi?” İster istemez aklıma Shelby Capamagio ve diğer cinayetler gelmişti. Shelby de dâhil olmak üzere, kurbanların ikisi, aileleri tarafından terk edilmiş çocuklardı. “Nerede yaşıyorsunuz öyleyse?”

“Kâğıt üzerinde vasimiz, ablam,” dedi Lucas, kontrollü bir sesle. “Ama dediğim gibi, sadece kâğıt üzerinde.”

“Nasıl yani? Siz kardeş değilsiniz herhâlde?”

“Değiliz,” dediler koro hâlinde. Fiziksel özellikleri bu kadar farklı olmasa, aslında kesinlikle akraba olduklarını düşünebilirdim. “Şu çita size daha iyi kardeşlik ediyordur, öyle diyeyim,” dedi Lucas. Somut bir gerçekten söz ederken bile meydan okuyan bir tavrı vardı. “Sonuçta ablam ikimizin de yasal vasisi. Uzun hikâye.”

“Öyledir eminim ve ben meşgul bir adamım.” Çocukların kafasında yarattığım eski zaman korku filmi kahramanı imajımı tazelemek için cep saatimi çıkardım. “Ben en iyisi şerif yardımcısını çağırayım. Zaten sorularıma da cevap alamıyorum.” Ama sonra, beni mesleki açıdan cesaretlendiren bir fikir geldi aklıma. Soruşturmamın gidişatını değiştirdim. “Sizin okulda olmanız gerekmiyor mu?” diye sordum. Zira civardaki bütün halk okulları yıl boyunca açık kalıyordu. “Bence ikiniz de okulu astınız. Tamam, derhâl Şerif yardımcısını arıyorum.”

Lucas sıkıntılı bir tavırla suratını buruşturdu. Ama Derek'le ikisini bu zor durumdan kurtarma çabasını sürdürdü. “Şu anda okulda olmamız gerekmiyor. Onun da basit bir açıklaması var.”

“Öyle mi?”

“Öyle mi?” diye yineledi Derek, yine düşünmeden.

Lucas'ın suratı bir kez daha asıldı. “Evet Derek. Tabii ki var.” Tekrar bana baktı. “Bugün erken çıktık ve akşam yemeğinden önce balık tatalım dedik. Hepsi bu. Sonra yolumuzu kaybettik ve buraya kadar yürümüşüz.”

“Bak hele. Ama nedense içimden bir ses, hâlâ bu işte bir bit yeniği olduğunu söylüyor. Hem okuldan erken çıktığınıza da inanmıyorum. Bugünün ne özelliği var ki?”

“Morgan Central,” dedi Lucas bir solukta. “7. Kara Yolu'na çıkmadan hemen önceki 34'ün üzerinde. Biz orada okuyoruz. Onuncu sınıfta. İsterseniz kontrol edebilirsiniz. Neden erken çıktığımızı da onlara sorun.”

Cevabı beni tatmin ettiği için sesim deminki kadar sert çıkmadı. “Oturup sizi mi kontrol edeceğim? Ama yine de... Morgan Central dediniz, değil mi? Bu bilgi faydalı olabilir.”

“Faydalı mı? Nasıl?” diye sordu Lucas hemen.

“Sizin okula giden bir çocuk, geçen baharda, terk edilmiş bir evde ölü bulundu. Sizinle aynı yaşlardaydı. Bundan haberiniz var mı?”

Başlarını salladılar. “Tabii,” diye atıldı Lucas. “Kyle Howard. Bizim sınıftaydı.”

“Oha,” diye mırıldandı Derek. Marcianna ve beni şüphelerle süzüyordu. “Yo-yoksa Kyle'ı siz mi öldürdünüz?”

“Derek,” dedi Lucas. Sesi şaşılacak kadar sakindi. Belli belirsiz gülümsedi. İri yarı ve saf arkadaşının korkusuna ye-

nik düşüp kendini kaybedeceğinden korkar gibi bir hâli vardı. “Kyle’a ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Onu Bay McNair’in eski kulübesinde buldular. Kyle av mevsimi boyunca orayı kullanırdı. Sen de biliyorsun Derek.”

Derek başını eğmişti. Sonra birden gözleri parladı. “Doğru söylüyorsun. Ama herkes Kyle’ın ölümünün şüpheli olduğunu söylüyordu.”

“Sen millete ne bakıyorsun?” Marcianna’yı işaret etti. “Bunun da bir köpek olduğunu söylüyorlar!”

“Kyle’ın keyfi yerindeydi,” dedi Derek. “Ama sonra ailesi onu terk etti. Hepsi onların suçu.”

“Evet,” diye ekledi Lucas sakın bir tavırla ve sonraki açıklaması işime yarayacak cinstendi. “Aşağılık pislikler. Pat diye ortadan kayboldular. Polis o kadar aradı ama ailesini bulamadılar. Kyle okulu seviyordu ama ayrılmak zorunda kaldı. Karnını doyuracak parası bile yoktu. Banka evi elinden aldı. Orada da kalamazdı. Elektriği, suyu kestiler. Sonunda okulu bırakıp başının çaresine bakmaya karar verdi.”

“İyi idare ediyordu aslında,” dedi Derek. Gözlerini yine yere dikmişti. Bir hayal dünyasına dalmış gibiydi.

“Sen öyle san,” diye çıkıştı kısa boylu arkadaşı. “Bir ağaç kovuğunda yaşayıp sincap ve sağdan soldan topladıklarını yiyordu.”

“Hep kitap okurdu,” dedi Derek gülümseyerek. “Kitaplarını yanından ayırmazdı...”

Sakat omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Çocukların söyledikleri, kelimesi kelimesine doğruydı. Kyle Howard’ın cesedinin yanında bulunan heybe, kitaplar ve defterlerle doluydu. Şimdi bu karşılaşmada beni neyin cesaretlendirdiğini nihayet anlamıştım. Lucas’la Derek ölen çocuğu tanıyor-

lardı. Dolayısıyla cinayetlerle ilgili teorimizdeki ilk kırılma noktasını temsil ediyorlardı. Ama kafamda şekillenmeye başlayan planı uygulamadan önce, onları biraz daha sorgulamalıydım.

“Bakın, ne diyeceğim. Şerif yardımcısı filan. Unutun bunları. Bana tek bir şey söyleyin. Shelby Capamagio’yu da tanıyor muydunuz? Birkaç gün önce ölü bulunan kızı. O da sizin okula...”

“Hangi okula gittiğinin bir önemi yok,” dedi Lucas, birden sinsice gülümseyerek. “Öyle değil mi Derek?”

Derek nihayet daldığı hayallerden uyanarak hafifçe kıkırdadı. “Evet,” dedi, hâlâ saf ama hafiften alaycı bir sesle. “Hangi okula gittiğinin önemi yok. Shelby’yi herkes tanır.”

“Öyle mi?” dedim, daha da cesaretlenerek. “Neden?”

Derek başını eğerek kıkırdadı. “Bilirsiniz işte...”

“Tanırdı derken, yani herkes onu bilirdi anlamında,” dedi Lucas. “Hakkında bir sürü söylenti dolaşırdı.” Bir an duraksadı. “Sizin gibi. Biliyorsunuz, sizi de konuşuyorlar. Burada olanları.”

Zihnimde şekillenen fikre o kadar dalmıştım ki hiç alınmadım. “Pekâlâ. Dinleyin beni,” dedim. Marcianna’nın tasmağını sıkıca tutarak onlara yaklaştım. İki çocuğun da yerinden kıpırdamaması beni sevindirdi. “Şerif yardımcısını ya da ablanı çağırmamam karşılığında... Bu arada, ablanın adı ne?”

“Ablam mı?” diye sordu Lucas şaşkınlıkla. “Ambyr.”

“Ambyr, öyle mi?” diye tekrarladım. Soruşturmanın gidişatını nasıl etkileyebileceklerini görmek için son bir test daha yapacaktım. “Demek Ambyr?” dedim, Lucas’a ısrarla bakarak. “Ablan kaç yaşında Lucas?”

“Yirmi. Neden?”

“Ablanın adı Ambyr. Daha yirmi yaşında ama ikinize de o bakıyor. Doğru mu anlıyorum? Bu Ambyr, yetişkinlere yönelik eğlence sektöründe çalışıyor olabilir mi acaba?”

Ve tam da beklediğim tepkiyi aldım. Derek yumruklarını sıkarak arkadaşına sokuldu. Lucas bana nefretle baktı. “Ağzını topla total mutant. Sen ablama şey mi diyorsun? Süslü bir adı varsa onun suçu mu?”

“Kendinizden utanın,” dedi Derek. “Ambyr’ın gözleri görmüyor. Bir daha böyle çirkin yakıştırmalar yapmayın.”

Bakın bunu hiç beklemiyordum. “Bir dakika. Görmüyor mu?” Çıkarıcı yaklaşımından utanmıştım doğrusu. “Nasil yani? Size kör ablan mı bakıyor?” diye sordum Lucas’a.

“Evet. Ne olmuş?”

Bütün taşlar yavaşça yerine oturdu. O şokumun arasında bile, bu çocukların akıllarına eseni yapmaya alışkın oluşları beni cesaretlendirdi. Yoklukları kimseyi telaşlandırmayacaktı demek ki. “Yok bir şey. En azından, kanuni açıdan bir sorun olmaz. Ama görme engeliyle, eyaleti ikna etmesi kolay olmuştur.”

“Bizimkiler bir yolunu bulmuş işte,” dedi Lucas. “Başvuru formunu onlar doldurmuş. Ambyr başka bir şey imzaladığını sanıyormuş. Dedim ya. Uzun hikâye. Arazinize izinsiz girdik, evet. O kadar istiyorsanız, Şerif yardımcısını çağırabilirsiniz. Ama ablam hakkında ileri geri konuşamazsınız.” Marcianna’ya bakıp beni işaret etti. “Kusura bakma ama arkadaşın koca bir pislik dostum.”

Az kalsın dayanamayıp gülecektim. “Ablan hakkında söylediklerim için özür dilerim,” dedim. “Aslına bakarsanız, sizden bir tepki bekliyordum. Umduğum gibi de oldu.”

“Başlatma şimdi tepkine,” dedi Lucas, birden öfkelenerek.

“Evet, başlatma,” diye onayladı yordakçısı.

“Tamam. Kapatalım bu konuyu. Ben size başka bir şey söyleyeceğim. İkinize de güvenilebileceğimi hissediyorum. Yanılmıyorum, değil mi?”

Çocuklar birden heyecanlanarak birbirlerine baktılar. “Yok. Bize kesinlikle güvenilebilirsin,” dedi Lucas. “Hem madem özür diledin ve polisleri çağırmayacaksın...”

“Hayır, çağırmayacağım. Ama biliyor musunuz? Ben ara sıra polisle birlikte çalışıyorum.”

“Sen?” Lucas şaşkınlıkla suratına baktı. “Ölen suçluların beyinlerini mi kesiyorsun?”

“Ne? O da ne demek?”

“Köyde öyle diyorlar. Sen beyin doktoruymuşsun. Ölülerin beyinlerini kesiyormuşsun. New York’tan da...” Büyük kentin adını, tıpkı Steve Spinetti ve diğerleri gibi küçümseyici bir tavırla söylemişti. “Yanlışlıkla canlı birinin beynini kestiğin için kaçmışsın.”

Sonunda dayanamayıp kahkahayı bastım. “Beyler. Ağzınızdan çıkan kulağınız duyuyor mu sizin? Bu dediğiniz, adam öldürmeye girer. Birini öldürseydim, burada elimi kolumu sallaya sallaya dolaşabilir miydim sizce?”

Onlara *beyler* diye hitap etmem hoşlarına gitmişti belli ki. Yine birbirlerine baktılar. Derek omzunu silkti. Lucas bir kez daha başını salladı. “Haklısınız. Köyde herkes bilip bilmeden konuşuyor zaten. Hayatlarına biraz heyecan katsalar, başkalarının işlerine daha az burunlarını sokarlar belki.”

“Akıllıca bir bakış açısı,” dedim. Marcianna giderek artan bir huzursuzlukla sağ -gerçek- bacağıma tos vurup duruyordu. Çocuklardan bir iş çıkmayacağını anlamıştı. Dolayısıyla bir an önce oyunumuza dönüp köpek bisküvilerini kapma-

nın peşindeydi. Ona bakıp tasmaşını sertçe çektim. “Kusura bakma ama biraz bekleyeceksin küçük hanım,” dedim. Tekrar çocuklara baktığımda, Lucas benden önce konuştu.

“Çita beslemek kanunlara aykırı değil mi?”

“Ruhsatım var,” dedim.

“Silah ruhsatı gibi mi?” diye atıldı Derek.

“Soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan ya da egzotik türler için özel izin almanız gerekiyor. Ben de başvurumu yapıp iznimi aldım.”

“Nasıl?” diye sordu Lucas.

“Bakın. Ben sizinle başka bir konu konuşmak istiyorum.”

“Ben de ablamı konuşmak istedim ama dinlemedin. Bir çita beslemek nereden aklına geldi?”

“Uzun hikâye.”

“Ben de öyle dedim ama sen sormaya devam ettin.”

“Çattık!” diye homurdandım. Bir yandan çocukların sormalarıyla bunalırken, diğer yandan Marcianna ısrarından vazgeçmiyordu. Şimdi de kafasını bisküvileri koyduğum cebe sürtmeye başlamıştı. Beni sertçe ittiğinde az kalsın düşüyordum. “Marcianna!” dedim öfkeyle. “Sana bekle dedim.”

Dünyanın en hızlı kara hayvanının kocaman kafasını cebime sokma çabası, çocukları rahatlatmış ve hafifçe gülümsetmişti. “Neden sen de herkes gibi kedi köpek beslemiyorsun?” diye sordu Lucas, Marcianna’ya doğru temkinli bir adım atıp.

Derek bu kez arkadaşını taklit etmedi. Yine de sordu. “Ve neden ona *kardeşim* diyorsun?”

“Adından ötürü,” dedim. “Bu da uzun bir hikâye.” İkisi de bana, yeterince vakitleri varmış gibi baktı. Rollerini değiştiriyorduk. Marcianna bir palyaço gibi davranmaya devam ettikçe de otoriterimi korumam güçleşiyordu. “Onu Hoosick

Falls'un oradaki hayvanat bahçesinden aldım. Eyalet polisiyle Hayvanları Koruma Derneği, oraya bir baskın düzenledi. Hayvanat bahçesi kapatıldı.”

Lucas şaşırmişti. “A-a. Eskiden oraya ne çok giderdik. Neden kapadılar?”

Kız kardeşimin ve yeni arkadaşlarımla ısrarcı tavırlarımdan bunalmıştım. “Pekâlâ. Buna da cevap vereceğim ama sonra başka soru yok. Orayı kapadılar, çünkü hayvanlara iyi şartlarda bakılmıyordu. Ayrıca yasa dışı hayvan ticareti yaptıkları ortaya çıktı. Ben ve birkaç kişi daha orası hakkında suç duyurusunda bulunduk. Hayvanat bahçesi mühürlendi ve bütün hayvanlara daha iyi evler bulundu. En azından, şimdi özgürce koşup oynayabilecekleri kadar geniş bir alanları var.”

Lucas etrafına bakındı. “Nasıl? Hepsine sen mi bakıyorsun?”

“Bir soru daha sormayacaksınız, anlaşıldı mı? Hayır. Sadece Marcianna'yı aldım, çünkü bir hastalığı var. Onu benden başka kimse istemedi.”

“Hastalık mı? Ne hastalığı?”

Derin bir iç çektim. “Sadece kedigillerde görülen bir çeşit lösemi. Hastalığı diğer kedilere de bulaşabileceği için, onlardan ayrılıp daha da küçük bir kafese konmuştu. Sonrasında, hiçbir hayvan barınağı onu almak istemedi. Diğer kedileri hasta edeceğinden korktular. Onu uyutmayı düşünüyorlardı ki ben araya girdim. Siz sormadan söyleyeyim. Hayır, hastalık şu anda aktif değil ve hayır, ölmeyecek. Ayrıca bacağıma da o yemedi. Ona iyi baktığım ve bağışıklık sistemini desteklediğim sürece, daha uzun yıllar birlikte olabileceğiz. Benden başka kimse onu almazdı, çünkü ilaçları pahalı. Sizin anlayacağınız, ona bakmak herkesin harcı değil.”

Çocuklar başlarını salladı. “Tamam, kızma. Sadece merak ettik,” dedi Lucas.

“Merakınızı tatmin ettiğime göre, iş teklifimi dinleyecek misiniz?” İki çocuk yine birbirlerine baktı ve Derek şabuncak başını iki yana salladı.

“Kusura bakmayın bayım ama benim çok işim var zaten.”

Derek tam gitmek için arkasını dönüyordu ki Lucas onu durdurdu. “Atma. Ne işin varmış? Ödün bokuna karıştı da ondan kaçyorsun.”

“Hiç de bile. Gerçekten bir sürü işim var. Hem Ambyr bundan hoşlanmaz. Sen kal istersen. Ben okula dönüyorum.”

“Başlatma şimdi okulundan,” dedi Lucas. Marcianna ve benimle yalnız kalma fikrinden hoşlanmamıştı. Ama bir yandan da Death’s Head Hollow’da bir iş fikri onu cezbediyordu.

“Ukalalık etme,” diye bağırdı Derek. “Daha bu adamı tanımıyoruz bile. Ya şeyse...”

“Nasıl olabilir? İki tane bacağı bile yok.”

Derek hâlâ ikna olmamıştı. “Benim işim var. Bir daha da buraya adımımı atmam.”

Karşılaşmamızın duyulmaması açısından ikisinin de kalmasını isterdim ama akli karışmış bir çocuğu da daha fazla zorlamak istemiyordum. “Ne istiyorsan onu yap Derek,” dedim. “Ama rica ediyorum, Lucas’ın burada kaldığını kimseye söyleme.”

“Ambyr’a bile mi?”

“Asıl ona söyleme,” diye tısladı Lucas. “İspiyonculuk yaparsan...”

“Yapmam Luke. Söz, yapmam. Ama ben gidiyorum.” Derek böyle dedikten sonra hızla yanımızdan uzaklaştı.

“Akşama evde görüşürüz,” diye seslendi, biraz ileriden. “Sakın geç kalma. Yoksa Ambyr kızar.”

“Kızmaz, çünkü sen ona biraz daha balık tutmak için burada kaldığımı söyleyeceksin.”

“Tamam, anladık.” Ve az sonra gözden kayboldu. Bizi bırakıp gitme kararını o an için sorguladım ama çok yakında, bunun aksini yapmaya mecbur kalacaktım.

{III}

Lucas huzursuzca bana döndü. “Derek’e aldırma. O böyledir. Belki fark ettin. Çok...”

“Evet, ettim,” dedim. Aslına bakarsanız, hiç olmazsa, çocuklardan akli başında olanının benimle kaldığına sevinirdim. “Hem kimseyi zorlayamam ki. Ayrıca arkadaşın haklı. Belki de gerçekten tehlikeli biriyim.” Gözlerinin içine bakıp ekledim. “Tek bacaklı bir mutant olduğumu unutma.”

Lucas belli belirsiz gülümseyip kafasını kaşdı. “Özür dilirim. Saygısızlık etmek istememiştim. Derek’i kalması için kandırmaya çalışıyordum. Hem... Tehlikeli birine benzemiyorsun. Şu iş teklifi nedir?”

Marcianna nihayet cebimdeki bisküvileri unutup sakinleşmişti. “Kelsey Kozersky diye bir kızdan bahsedildiğini duydun mu hiç?” diye sordum.

“Tabii. Onun da hikâyesini anlattılar. Ama ben kızı tanıımıyordum. Shelby’yle aynı okula gidiyormuş. Batı Briarwood’a. Ama o, Shelby gibi popüler değildi. Atları seviyormuş. Ama o da Shelby gibi şüpheli bir şekilde öldü. Okulda velilerle bir toplantı yaptılar. Sonunda hepimizin ölmesinden korkuyorlar galiba.”

“Olabilir,” dedim, bastonumla ilerideki kapıyı işaret ederek. Oraya doğru yürüdük. Lucas solumda, Marcianna sağımdaydı. “Ama tahmin edersin ki Lucas, bu olayın bir de hukuki boyutu var. O çocukların başına ne geldiğini öğrenmemiz gerek. Üç dava da hâlâ soruşturuluyor ama şimdilik hiçbir gelişme yok. Ortağımla beni, danışman olarak soruşturmaya dâhil ettiler.”

“Şerife ve ötekilere yardım mı ediyorsunuz?”

“Yalnızca şerife. Ama bu gizli bir bilgi ve kimse duymamalı. Anlıyor musun? Ben de düşündüm ki belki biz de kendimize bir danışman tutmalıyız.”

Danışman lafını duyan Lucas, hevesle başını kaldırdı. “Biz derken? Ortağın kim?”

“Bir ipucu analizi uzmanı. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Elbette,” dedi gururla. “Ben okulda adli tıp okuyorum.”

Zınk diye durdum. “Ne?”

“Adli tıp okuyorum,” diye tekrarladı Lucas. “Fencilerden biri seçmeli ders olarak veriyor. Ben böyle şeylere acayip meraklıyım. Yayından kaldırılmadan önce *CSI*’ın hastasıydım. Hâlâ tekrarlarını izliyorum.”

Şehir dışındaki bazı okulların, çocukların bu bilime ilgisini artırmak için müfredatlarına adli tıp dersleri koyduğunu biliyordum. Ama bu yeni uygulamanın buralara kadar yayılması beni şaşırmıştı. Hele de Morgan Central gibi, başarı oranı düşük bir okulda adli tıp okutulması benim için şoktu. Lucas’ın açıklamaları beni derinden sarsmıştı ama bu alandaki başarısını kanıtlamak için verdiği örnek, daha da içler acısıydı.

“Bak Lucas,” dedim kapıdan geçerken. “Okulda neler öğrendiğini duymak isterim tabii ama ileride adli tıbbı meslek

olarak seçeceksen, *CSI*'da, *Criminal Minds*'da ya da onun gibi dizilerle gördüklerini unutacaksın. Bir daha tekrarlarını da izleme. Gerçek soruşturmalarla uzaktan yakından ilgileri yok çünkü.”

“Cidden mi?” dedi çocuk şüpheyle. “Ben onları sahi sanıyordum. Bütün o son teknoloji laboratuvar aletleri filan...”

“Hayır Lucas. Hepsi uydurma. Yakında öğrenirsin zaten. Ortağım Mike’a bir söyle istersen. Bak bakalım, tepkisi nasıl olacak.”

“Ama o zaman...” Çocuk, Amerikan halkının kafasına yerleştirilen bir kalıbı kırmakta güçlük çekiyordu tabii. İşin kötüsü, televizyon yapımcıları, Amerikan jürilerini de etkileyerek birçok davanın seyrini değiştiriyordu ve bu tehlikenin farkında bile değillerdi. Lucas devam etti. “Öğretmenimiz bize ödev olarak neden o dizileri seyretmemizi söylüyor?”

“Çünkü muhtemelen hiç gerçek bir soruşturmaya katılmamış,” dedim, Lucas’ın belli ki sevdiği bir öğretmeni aşağılamamaya özen göstererek. “Eğer katılsaydı, size o dizileri tavsiye etmezdi.”

“Yani tabii, öğretmenim eski bir polis değil. Ama madem bu işler böyle işlemiyor, nasıl oluyor öyleyse?” Bir tekme savurdu. Eğer tahminlerimde yanılıyorsam, Lucas çabuk öğrenen bir çocuktuktu.

“Yakında göreceksin,” dedim. “Ama unutma, bütün gördüklerini ve duyduklarını aklında tutmak zorundasın. Karşılığında, ben de buraya gelip gittiğini kimseye söylemeyeceğim.”

“Ablam duymasın, bana yeter. Yoksa beni lime lime eder.”

“Merak etme,” dedim. “Eee, cevabın nedir? Gerçek bir soruşturmada danışman dedektif olmak istiyor musun? Sana

garanti ederim, bu yolla, okuldakinden çok daha fazla tecrübe edineceksin.”

“Dedektif mi? Sherlock Holmes gibi mi? Sakın onun da saçma olduğunu söyleme. İnanmam.”

“Holmes hikâyelerini okudun mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hem de hepsini,” dedi gururla.

“Pekâlâ. En azından bir konuda hemfikiriz. Ama söylese-ne, onlar da ev ödeviniz miydi?”

“Hayır. Kendim istedim, okudum. Onlar sayesinde, sınıftaki çocuklardan daha bilgiliyim.”

“Televizyon dizileri yerine Arthur Conan Doyle’a kulak verirsen, sadece sınıfındakilere değil, bütün yaşlılarına fark atarsın.”

Derin bir iç çekti ama sıkıntılı bir hâli yoktu. “Aslında, evet. O diziler eğlenceli filan da ara sıra benim bile saçmaladıklarını düşündüğüm oldu.”

“İnan bana Lucas. O tür diziler bu ülkenin adli soruşturmalarını her şeyden daha çok sekteye uğrattı. Yakında bunu sen de anlayacaksın zaten. Teklifime hâlâ cevap vermedin?”

“Ben...” Belli ki kendine güvenemiyordu. “Gerçek bir davada ne yapabilirim, bilmiyorum.”

Ona bir kez daha hayran oldum. Hem dedektiflik yolunda rol model olarak Sherlock Holmes’u seçmesi hem de bütün o televizyon dizilerinden etkilenmeden gerçekçi olabilmesi beni fazlasıyla memnun etti. “Ben başaracağından eminim...”

Tam o sırada, -ki geriye dönüp baktığımda, bunun bir işaret olduğunu düşünmeden edemiyorum- sol cebimden siyah defterim düştü. Lucas hemen eğilip onu yerden aldı. “Ne bu? Kitap mı?”

“Hayır, bir günlük,” dedim, sayfalarını karıştırmasına izin vererek. “İlk kez mi görüyorsun?”

“Ama senin değil,” dedi, suratını buruşturarak. Gençler eski eşyalara çoğunlukla burun kıvrırlardı zaten. “Haşatı çıkmış.”

“Nereden baksan yüz yaşında da ondan.”

“Cidden mi? Kimin peki?”

“Eski bir psikiyatristin,” dedim, defteri alırken. “Adli soruşturmalar tarihinde son derece önemli biridir ama pek tanınmaz.”

“O zaman o kadar da önemli biri olamaz. Öyle değil mi?”
Bunu yargılamadan sadece meraktan soruyordu. Ben de dürüstçe açıkladım.

“Aksine,” dedim. “Bir gün sana hikâyesini anlatırım.”
Defteri cebime koyarken, Lucas’ın Marcianna’yı korkuyla süzdüğünü fark ettim. “Rahat ol Lucas,” dedim. “Marcianna seni tanımıyor. Ama zamanla arkadaş bile olabilirsiniz.”

“Öyle mi dersin?” Yüzüne, yaşını belli eden, çocuksu bir gülümseme yayıldı. “Aslında, beni yiyebileceğini unuttuğumda, şirin bile sayılır.”

“Daha bu ne ki? Sen onu bir de oyun oynarken gör. Gel, seni ofisimize götüreyim. Şu ölen çocuklar hakkında anlatacaklarını ortağım da duysun istiyorum.”

Lucas daha rahat bir tavırla ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. İçimden bir ses, nihayet soruşturmada biraz ilerleyebileceğimizi söylüyordu.

Lucas, Death’s Head Hollow’da olma fikrine alıştığında, Surrender’da o doğmadan çok önceden beri konuşulanları yerinde göreceğini fark edip iyice keyiflendi.

“Aklıma takılan bir şey var,” dedi. “Sana ne diye hitap etmemi istersin?”

“Şimdilik herkes gibi, Doktor Jones diyebilirsiniz. Bu arada ben de senin soyadını bilmiyorum.”

“Kurtz,” dedi. “Demek siz Jones’lardansınız? Söylesene doktor. Burayı yaptıran şu adamın köye son gelişinde söylediği cümlelerin anlamı neymiş?”

“Sen de mi?” dedim gülümseyerek. “Herkese söylediğim gibi, sana da söylüyorum. Albay Jones’un o cümleyle ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Ya, biliyorum, bu sorudan fenalık gelmiştir. Ama aileden kimse bir tahmin yürütmedi mi?”

“Lucas,” dedim, sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak. “Sende biraz dikkat eksikliği olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Sakın bir de sen başlama. Öğretmenlerle ablam o konuda yeterince başımı şişiriyorlar zaten.”

“Tahmin ederim,” dedim, sesimin alaycı çıkmamasına gayret ederek.

“Ciddiyim bak. Şimdiden anlaşalım. Sen de onlar gibi beni durmadan azarlayacaksan, bu ortaklık yürümez.”

“Merak etme. Ama eğer bir dedektif olmak istiyorsan, tek bir konuya yoğunlaşabilmen lazım.”

Sözlerime devam edecektim ki Mike’ın hangarın kapısından el salladığını gördüm. “Hımmmm,” dedim, heyecanımı bastırmaya çalışarak. “Görünüşe bakılırsa, bir gelişme olmuş.”

“Bu kim?” diye sordu Lucas.

“Ortağım Michael Li. O da doktor.”

“Lee mi? General Lee gibi mi?”

“Hayır. L ve i’yle yazılıyor.”

“Ha, anladım. Ortağın Çinli.”

“Çinli Amerikalı,” dedim. “Ama kendine bir iyilik yap ve bu konuyu açma.”

“Aman! Bana ne? Neden böyle deli gibi el sallıyor?”

“Bana kalırsa, bir ipucu yakaladı. Ya da...” Korkarak saatime baktım. “Hay aksi. Geç kaldım. Dersim vardı.”

“Ders mi?” dedi Lucas hayal kırıklığıyla. “Okul gibi mi?”

“Bildğin derslerden değil. İzlemek bile isteyebilirsin.”

“Harika!” diye homurdandı. “Neden bana daha önce söylemedin?” Sonra yine aklı dağıldı. “Ailenden kimse, neden Albay Jones’un sözleriyle ilgili bir tahmin yürütmemiş? Şaşırdım doğrusu.”

“Lucas!” dedim sertçe. “Odaklan evlat, odaklan!”

“Hop! Bana *evlat* deme. Hem ben yalnızca...”

Hangara doğru yürürken, yeni ortağım az kalsın beni, onu soruşturmaya dâhil ettiğime bin pişman edecekti. Ama sonra, *iş işten geçti*, diye düşündüm. Ahırlara yaklaştığımızda, büyük halamla Terence çoktan eve girmişti. Terence için endişelenmek ve halama Lucas hakkında açıklama yapmak zorunda kalmadığıma sevindim. Öte yandan, Mike bambaşka bir hikâyeydi. Yalnız olmadığımı görür görmez, el sallamaktan vazgeçip Lucas’ı meraklı gözlerle izlemeye koyuldu.

“Dersini kaçıracaksın sandım L.T.,” dedi ve merakını gizleme gereği görmeden, Lucas’ı baştan aşağı süzdü. “Bu da kim?”

“Rahatla Mike,” dedim. “Buraya bize yardım etmeye geldi. Seni Lucas Kurtz’la tanıştırayım. Onu araştırma ekibimizin danışman dedektifi olarak işe aldım.”

Mike yine Lucas’a döndü. “Öyle mi? Merhaba evlat.” Ve o an aklı başına geldi. “Bir dakika. Ne?”

“Danışman dedektif olacağım,” diye açıkladı Lucas, biraz da alınarak. “Ayrıca arkadaşına da söyledim. Bana *evlat* deme. Benim bir adım var Doktor Li.”

"Doktor Li mi?" Mike bütün şaşkınlığına rağmen gülümsemi. "Kusura bakma Lucas. İnsanların sana yeterince saygı göstermemesi nasıl bir histir bilirim. Demek sen bir dedektifsin? Sherlock Holmes gibi, öyle mi?"

"Aynen," dedi Lucas Mike'ın uzattığı zeytin dalını kabul ederek. "Yani... Oha! O da ne?" Nihayet JU-52'nin burnunu fark etmişti.

Uçak kendimi bildim bileli burada olduğu için, onun bir yabancıyı, hele de Lucas yaşındaki bir çocuğu nasıl etkileyeceğini tahmin edemezdim tabii. Hangarın içine girip buzdolabından bir parça biftek daha aldım. "Bu bir Junkers JU-52 Lucas. Tarihin gelmiş geçmiş en büyük uçaklarından biri. "Eti, buzdolabının hemen yanındaki eski masada duran mikrodalgaya koydum. Buzları çözüldükten sonra paketi mikrodalgadan çıkardım. "Büyük büyükbabam onu Almanya'dan buraya getirmiş. 1935'te üretildikten hemen sonra Naziler'in elinden kurtarmış. Şimdi biz onu merkezimiz olarak kullanıyoruz."

"Vay canına." Lucas heyecanlı ama temkinli adımlarla ona doğru yürüdü. Buraya direkt mi gelmiş? Eski uçaklar o kadar yol yapabiliyor muymuş?"

"Bazıları evet," dedim, "ama JU 52 onlardan değil. Büyük büyükbabam onu Avrupa'dan güneye, Afrika'ya geçirmiş. Sonra bir gemiye yükleyip Brezilya'ya götürmüş ve oradan buraya getirmiş."

"Ah, anladım!" dedi çocuk gülümseyerek. "Soruşturmalarla onunla gidip geliyorsunuz."

"Hayallerini yıkmak istemem ama hayır Lucas," dedi Mike. "Doktor Jones'un büyük büyükbabası ailenin geri kalanı gibi dâhiymiş ve uçak bakımıyla ilgili sırları mezara götürmüş."

“Çok istersek, onu uçurmanın bir yolunu buluruz bence,” dedim “ama biz, uçağı bir ulaşım aracı olarak kullanmak yerine, merkez üssümüz yaptık.”

“Tüh ya,” dedi Lucas. Meraklı hâli Mike’ı gülümsetti. “Ama sizi bulmak isteseler, buraya bakmak akıllarının ucundan geçmez. Gizli işler çevirmek için süper bir yer.”

“Michael,” dedim. “Sen Lucas’a etrafı göster. Ben Marcianna’yı geri götürüp yemeğini vereyim. Ne dersin?”

“Rahatına bak L.T.” Göz göze geldiğimizde ekledi: “Ama önce üniversiteden birkaç mesaj geldi. Birazdan da dersin var.” Yeni arkadaşımıza döndü. “Lucas. Sen biraz takıl. Birazdan sana uçağı gezdiririm. Olur mu?”

Lucas hayranlıkla JU-52’nin gri gövdesine bakıyordu. “Olur Doktor Li,” diye mırıldandı.

“Madem aynı dili konuşuyoruz, şimdilik Doktor Li saçmalığını bir kenara bırakabilirsin. Ortağım unvanlara bayılır ama sen Lucas’san, ben de yalnızca Mike’ım.”

“Öyle mi?” Lucas bir an için bize döndü. Herkesle eşit olmak hoşuna gitmiş gibiydi. “Tamam Mike.”

“Ama ben hâla Doktor Jones’um,” dedim. “O kadarlık da üstünlüğüm olsun artık.”

Sonra Mike’la dışarı çıktık ve arkadaşımın yüzü anında asıldı. “Aklını mı kaçırdın L.T.? Bir çocuğı bu işe nasıl bulaştırırsın? Daha kaç yaşında ki?”

“Önce beni bir dinle Mike,” dedim ve bir solukta Lucas’ın artılarını saydım. Mutlaka davanın her aşamasında bulunmak zorunda değildi tabii ama kurbanların dünyasıyla aramızda bir köprü olabilirdi. Hem kimse ondan şüphelenmezdi.

“Tamam, bazı açılardan haklısın,” dedi ortağım. “Ama onu tehlikeye atmadığımızdan nasıl emin olabiliriz? Ya bizim iste-

diklerimizi yaparken başına bir iş gelirse? Bu soruşturmaya dâhil olmamızı istemeyenler, bir çocuğu kullandığımızı öğrenirlerse vay hâlimize. Medyayı düşünmek bile istemiyorum. Göz göre göre bizi ipe yolluyorsun.”

“Biliyorum Mike. Ama önce şu çocukla bir konuş. Zekâsına hayran kalacaksın. Bu civarda olup biten ne varsa biliyor. Yaşına göre de fazlasıyla uyanık. Onun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum.”

Mike omzunu silkti. Emrivakimi kabullenmeyip ne yapacaktı ki zaten? “Patron sensin,” dedi, başını kaşıyarak.

“Nah benim. Ama çocuk konusunda ben haklıyım. Şimdi anlat bakalım. Deminki heyecanının sebebi neydi?”

“Ah, şu mesele.” Mike vites değiştirmek için duraksadı. “Şu kız... Shelby. Birbirini tutmayan noktalar var. Hâlâ araştırıyorum ama bizi önemli bir yerlere götürebilir.”

“Lucas’a sor. Ciddiyim. Shelby’yi herkes tanıyormuş. Belki sana bilmediğin bir şeyler anlatabilir.”

“Yapma ya?” Mike ilk kez, genç dostumuzu neden ekibe dâhil etmek istediğini anlıyor gibiydi. “Tamam. Sorayım o zaman.” Hangara girip “Lucas!” diye seslendi. “Gel, sana etrafı göstereyim...”

Marcianna’yı yuvasına götürdüm. Akşam yemeğinin içine, veterinerin verdiği haplardan sıkıştırdım. Hastalığın belirtilerinin yeniden ortaya çıkmaması için bağışıklık sistemini güçlü tutmak mühimdi. Böylece normal bir hayatı olabilecekti. Etini yemesini izleyip biraz daha yanında kaldım. Gece geç vakitte, tekrar yanına gelene dek bu ilgi onu oyalayacaktı. Az sonra, çimlerin üzerinde uyuklamaya başladığında, etrafı tellerle çevrili araziden çıktım. Kapıyı sıkıca kilitleyip tepenin aşığındaki hangara döndüm.

Uçağın içinden Mike’la Lucas’ın sesleri geliyordu. Çocuğun soruları ve yorumlarından, heyecanının giderek arttığını anladım. Adli tıbbı zaten ilgisi varken, bir de kendini eski bir uçağın içinde bulmuştu. Onun için cennete düşmek gibi bir şey olsa gerekti. Onun yaşındayken, kanser hastalığım yüzünden yaşıtılarım gibi yaşayamıyordum. Belki de bu sebeple, büyük halamın çiftliği ve JU-52, benim için bir harikalar diyarıydı. Hafta sonları ve tatillerde çekirdek ailemle okul arkadaşlarımla insafsızlığından kaçıp buraya sığınır, kendimi iki bacaklı gençliğin yalnızca dengi değil, daha gelişmiş bir türü olarak hayal ederdim. Lucas’m hayatını da az çok tahmin edebiliyordum. Uzun zamandır uçmasa da bir zamanlar gücü ve iktidarı temsil eden böyle bir aracın içinde olmayı kim bilir nasıl büyütüyordu gözünde? Uçağın içine girdiğimde, Lucas’ın Mike’la çalışmalarımız ve derslerimiz için JU-52’nin kokpitine kurduğumuz kumanda ve düzenekleri hevesle incelediğini gördüm. Kokpit, uçağın en heyecan verici bölümüydü şüphesiz. Yan yana küçük pencerelerden oluşan geniş ön camından tutun da büyük büyükbabamın deri ve koyun yünü karışımı pilot montlarına ve büyük telsiz kulaklıklarına dek birçok nostaljik detayı içinde barındırıyordu. Ama Lucas’ın sevinci ne kadar hoşuma gitse de bu genç ve heyecanlı beyni kontrol altına almamız gerektiğini hissediyordum. Dolayısıyla az sonra öğrencilerimin karşısına çıkacağım öğretmen rolüne büründüm.

“Lucas,” diye seslendim. “Bu kadar yeter. Daha sonra bunlar için bol bol zamanın olacak.” Saatiime bakıp kaşlarımı çattım. “Dersimin başlamasına sadece beş dakika var. Birkaç ana maddeyi gözden geçirmeden konuşmaları takip edemezsin.”

“Biz o işi hallettik,” dedi Mike, derslerimizi verdiğimiz bölmeyle ilerisindeki çalışma alanını birbirinden ayıran siyah paravanın arkasından çıkarak. “Lucas’a dersinin konusunu ana hatlarıyla anlattım ve not alması için bir masa ayarladım.”

“Ama uzun uzun not almamı bekleme.” Lucas içinde kaybolduğu bir pilot montu ve kafasında kulaklıklarla, pilot koltuğunda oturuyordu. Alnına da bir pilot gözlüğü takmıştı. Mike’ın, üzerindeki ıvır zıvırları kaldırıp ona tahsis ettiği masayı işaret etti. “Bunlara hiç gerek yok. Ben her şeyi buraya yazıyorum,” dedi, parmağıyla şakağına vurarak. “Tıpkı Bay Holmes gibi. Şu ekranların nasıl çalıştığını görmek için sabırsızlanıyorum L.T.” Ona imalı bir bakış fırlattığını görünce hemen düzeltti. “Yani... Doktor Jones. L.T.’ye neden sinir oluyorsun?”

“Sinir olduğumu kim söyledi?” diye sordum, çalışma masamdaki kâğıtları toplarken.

“Mike,” dedi Lucas, omzunu silkerek.

Ortağıma baktım. “Bir kere de dilini tutsan?”

Mike paravanın arkasında ekranları açıyordu. “Genç dostumuz kendini evinde gibi hissetsin dememiş miydin? Yalnızca samimi bir ortam yaratmaya çalışıyordum.”

“Yaaa, ne demezsin?” Paravanı kenara çekip masaya oturdum. “Bana L.T. denmesinden neden hoşlanmadığımı seni hiç ilgilendirmez Lucas.”

“Neden? Sen Doktor *Levon Trajan* Jones değil misin?”

“Konumuz bu değil,” dedim, öğrencilerimi beklerken. “Söyle bakalım. Komünist ortağım, sana bağlamlar kuramı hakkında ne anlattı?”

“Komünist mi?” dedi Lucas hayretle. “Çinlilerin artık Komünist olmadığını ben bile biliyorum.”

“Ben Çinli değilim,” diye inledi Mike. “Ailem buraya geldi...”

“Tamam, sustum,” dedim. “Artık ders için ciddi bir ortam sağlasak nasıl olur? İşini bilen bir ekip olduğumuz izlenimini yaratmamız önemli. Şimdi Lucas. Üç dakikan var. Kuramı anlatmaya başla.”

Lucas kendini bize ispat etmek istercesine, heyecanla anlatmaya koyuldu. “Bağlamlar Kuramı, bir soruşturma-daki her bir dosya ve şüpheliye münferit olarak yaklaşmayı savunur. Böylece bir suçla ilgili bütün olaylar ve suçlular hakkında kendi çıkarımlarımızı yapabiliriz. Nelere dikkat edeceğimize, Olay Yeri İnceleme ekibinin çoğunlukla başvurduğu istatistikleri temel alarak karar vermemeliyiz. Bu tıpkı şey gibi olur... Benim gittiğim okuldaki öğrencilerin yüzde seksen sekizi yıl sonu sınavlarında iyi bir not ortalaması tutturamıyor diye, aralarından seçeceğimiz herhangi bir öğrenciye aptal demek gibi. Aynı şekilde...” Kaşlarını çattı. Kendini ne kadar zorladığını görebiliyordum ve çabasını takdir etmiştim doğrusu. “İlk kimden şüpheleneceğimize, istatistiklere ve geçmiş davalara bakarak karar veremeyiz. Delillerimizi, o kişiyi suçlu gösterecek şekilde toplayamayız. Önce bütün şüphelileri inceler, her birinin nasıl davranacağını saptamaya çalışır, sonra kanıtların bizi doğru kişiye götürmesine izin veririz. Çünkü biri günlük hayatında tuhaf ve şüpheli bir kişi gibi görünebilir ama bu onun illa bir suçlu olacağı anlamına gelmez.”

Lucas anlatış tarzını belli ki televizyondan kapmıştı. Yine de kuramı ana hatlarıyla çabucak kavraması ve kendi kelimeleriyle dile getirmesi oldukça umut vadeliydi. “Bravo,” dedim.

“Bütün bu Bağlamlar Kuramı kimin başının altından çıktı diye sorarsan, onu da biliyorum,” dedi gururla “Bugün cebinden düşen o garip kitabın yazarının.”

“Adı ne?”

Lucas bir an duraksadı. “Doktor... Doktor...” Unutmuştu belli ki. Sonra Mike’ın fısıldadığını duydum ve “Doktor Laszlo Chrysler!” diye bağırdı Lucas.

“Kreizler,” diye düzelttim. “Telaffuz ederken, z’nin önüne i koyacaksın. Bu arada kopya verdiğini duydum Michael.”

“Çocuğun hakkını yeme,” dedi Mike. “Ana fikrini az buçuk anlamış ya ona bak.”

“Az buçuk mu?” diye bağırdı Lucas. “Hakkımı yiyorsun!”

“Ders başladı!” dedim, önümdeki ekranlarda yüzler belirdiğinde. Bağlamlar Kuramı dersime kaydolan üniversite öğrencileriydi bunlar. Michael, Lucas’ı sakinleştirirken, ben ışıkları kararttım ve bir düzine kadar katılımcıyı selamladım. Önümdeki alan, kararınca, beni ilk günden beri etkileyen, heyecan verici bir öğrenme ortamına dönüştü. Şimdiki dersin bir özelliği vardı. Mike’la derslerimize devam ederken, bir yandan da ilk kez, aktif bir cinayet soruşturmasında görev alacaktık. Ben yeni bilgi kaynağım Lucas’ın heyecanındaydım ve Mike da önemli sonuçlar elde edeceğini düşündüğü bir araştırma yapıyordu. Kısacası, ben JU-52’nin kokpitinde öğrencilerime gerçek yaşam ve ölüm mevzularını anlatırken, gelecekte yaşanacak yaşam ve ölümler etrafımızı saran havada asılı kalacaktı. Dolayısıyla derse iyice odaklanmalı ve öğrencilerimin arkamdaki siyah paravanın ardında öğrendikleri bütün akademik bilgilerin, en akademik olmayan şekilde uygulanışına tanık olmamaları için elimden geleni yapmalıydım. Ne var ki Lucas’ın varlığı işimi hiç kolaylaştırmayacaktı.

{IV}

Öğrencilerden en az altısı eksikti. Hemen lafımı çaktım. “Size hatırlatmak isterim ki aramızdaki saat farklılıkları devamsızlık için bir mazeret sayılmayacak.” Aslına bakarsanız, dersimizin dünyanın dört bir yanından talep görmesi Mike’la beni bir hayli gururlandırıyordu ama masama oturduğumda, otoriter yönüm ortaya çıkıveriyordu işte. Elimden geldiğince sert sözler sarf etmekten kaçınıyordum ama onları uyarmak benim görevimdi.

O kadar gelişmiş bir yayın sistemi kullanıyorduk ki öğrenciler sınıf arkadaşlarının yüzlerini de görebiliyordu. Tabii Mike’la ben üç ekranı kapladığımız için daha iri görünüyorduk, o ayrı. Öğrenciler katılımın az olduğunu görünce, yüzlerinde hemen fark edilen utanç ifadeleri belirdi. Sınıfın büyük çoğunluğunu -ülkede bu alanda çalışanlarda olduğu gibi- kadınlar oluşturunuyordu. Erkeklerden biri, sinir bozacak kadar ukala ama bir o kadar da çekici, yirmi beş yaşlarında bir gençti. Benim de doğup büyüdüğüm Manhattan’dandı. Ama şimdi zengin ailesinin Brooklyn’deki evinde yaşıyordu.

“Cuma gecesi katılımın az olması doğal değil mi Doktor Jones?” diye şakıdı.

“Hepimizin bildiği bir gerçeği tekrar hatırlattığın için teşekkürler Andrew,” dedim. “Ama bu sınıfta Doğu Vakıf Fonu saatine göre değil, doğu yaz saatine göre ders yapıyoruz. Dolayısıyla bugün, sıradan bir cuma akşamı o kadar. Ayrıca hatırlatmak isterim ki, Doktor Li’yle bu ekstra dersleri, çoğunluğun talebi olduğu için kabul ettik. Yoksa biz de yaz akşamlarımızı ekran başında geçirmeye bayılmıyoruz.”

“Kapa çeneni Andrew,” diye mırıldandı sınıfın iyi öğrencilerinden biri. Linda adında, otuzlu yaşlarının başında, siyahı bir kadındı. Ekrandaki etkileyici yüzünün arkasındaki pencereden, Bronx’taki bir sosyal konut projesi görünüyordu.

Andrew savunmaya geçti. “Ama ben...”

“Bir sus Andrew ya,” diye isyan etti Tennessee’li Amy. Genç öğrencilerden biriydi ama kişiliği erken oturmuştu. Narin yüz hatlarının ardında sağlam bir irade gizliydi. “Boş boş konuşuyorsun.”

“Amy’ye katılıyorum Andrew,” dedim. “Vaktimizi boşa harcamayalım. Şimdi... En son nerede...”

Birden, paravanın arkasından Lucas’ın sesi geldi. “Bu Andrew bundan sonra F’yi bile rüyasında görür,” dedi gülererek. Mike’in, kıkırdamasını güçlkle bastırarak onu susturmaya çalıştığını duydum.

Andrew’un gözleri ekranın her köşesini taradı. “Kimdi o?”

“Kimse,” dedim hemen. “Belki de vicdanının sesini duydun Andrew.” Yine itiraz edecekti ama fırsat vermedim. “En son, yirminci yüzyılın başında adli tıbbın kolluk kuvvetlerine bağlanmasının, ilk cezai soruşturma memurlarının Bağlamlar Kuramı’nı uygulama kabiliyetini nasıl zayıflatmış olduğuna bahsediyorduk. Andrew, bize bunun sebebini hatırlatır mısın lütfen?”

Andrew suratını buruşturduğunda, sınıfın geri kalanı alaycı gülümsemelerini güçlkle bastırdı. “Çünkü adli tıpçılar bağımsızlıklarını kaybetti ve elde ettikleri bulguları savcılığın yönlendirmesine göre yorumlamaya başladılar.”

“Ama bu hemen olmadı,” dedi Linda. “Öncesinde bir uzlaşma dönemi yaşandı.”

“Doğru söylüyorsun Linda,” dedim. “Gerçi o dönem, sanıldığından daha kısa sürdü. Savcılık adli tıp kurumu-

nu hemen etkilemeye başladı ve resmi anlamda, Bağlamlar Kuramı'nı nispeten az sayıdaki adli psikoloğun eline bıraktı. Aslına bakarsanız, 1920'lerin başında..."

Dersin ilk kırk beş dakikası bittiğinde, beş dakika ara verdik. Bir hışım paravanın arkasına geçtiğimde, Lucas teslim olurcasına ellerini havaya kaldırmıştı bile.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Beni duyabilecekleri aklıma gelmedi."

Tavrımı sürdürmeye çalıştım ama Lucas eski bir pilot gözlüğü takmıştı ve o kadar komik görünüyordu ki. "Şu bez parçasının ses geçirmez olduğunu mu sandın?" diye çıkıştım, paravana bir tane patlatarak. "Sakin bir daha sesini çıkarayım deme. Dersi dinle ve anlamaya çalış. Oldu mu?"

"Tamam," diye mırıldandı Lucas. Sonra tam arkamı dönüyordum ki pilot gözlüğünü alnına itip bilgisayarında çalışan Mike'ı dürttü. "Şu bizim doktor da ne huysuz adam, değil mi?" diye fısıldadı.

Michael bir kahkaha patlatınca, hızla arkamı dönüp parmağımı burunlarının ucuna doğru salladım. "Şaka yapmıyorum," dedim. "Kesin şunu ikiniz de." Yine de bir şişe su alıp yeniden paravanın arkasına geçerken gülümsememe engel olamadım.

"Tekrar hoş geldiniz," dedim, koltuğuma oturup suyu mu açarken. Aramıza iki yeni öğrenci katılmıştı. Güney Arizona'dan sert ama yakışıklı bir yüze sahip Frankie adında melez bir gençle, yirmili yaşlarının ortalarındaki, tipik California güzeli, sarışın Vicky. Vicky aynı zamanda en zeki öğrencilerimden biriydi. "Görüyorum ki güneybatı aramıza katılmaya karar vermiş," dedim. "Saat farkı mevzusunu bir kez daha tartışmak zorunda kalmayız umarım."

“*No es mi culpa* doktor,” dedi Frankie, dilimizi mükemmel konuşmasına rağmen. “Eve dönerken polis çevirip kimlik sordu. Aşağılık herifler bununla da yetinmeyip arabamı didik didik aradı.”

“Eğer bu doğruysa beyaz ırk adına özür dilerim,” dedim. “Değilse de yaratıcılığını tebrik ederim. Ya sen Vicky?”

“Benim bunun kadar geçerli bir mazeretim yok doktor,” dedi, alkol ve sigaradan kısılan sesiyle. “Dün gece içkiyi fazla kaçırdım. Sabah da polis değil ama yukarıdaki, beni epey bir silkeledi.”

Kıkırdamalar geldi. Ben de onlara eşlik ettim. “Bu bir mazeret sayılmaz ama kesinlikle bir uyarı olabilir,” dedim. “Pekâlâ. Bağımsız adli bilimlerin kolluk kuvvetlerine bağlanmasının ve sonrasında ortaya çıkan adli tıp kavramının, bağlamlar kuramını erozyona uğratışını konuşuyorduk. Daha sonraları, bağlam analizinden istatistiki analizlerin yaygın olarak kullanılması ve bir şeytan icadının bu gelişmeleri desteklemesi sonucu... Bu arada, nedir bu şeytan icadı?”

“Bilgisayar,” diye mırıldandı Boston’lı, tatlı dilli öğrencim Colleen. Boston Polis Teşkilatı’ndan kazandığı bursla, üniversiteden sonra lisansüstü eğitime devam etmişti. O sırada, laboratuvar teknisyenlerinin inandırıcılık adına kanıtlarla oynamasına dek birçok büyük çapta skandala tanık olmuştu. Tartışmalara genellikle seyirci kalmayı yeğliyordu. Keşke daha çok söze karışsaydı, çünkü ben notlarını değerlendirdiğimiz bire bir görüşmelerden, anlatacak enteresan hikâyeleri olduğunu biliyordum.

“Teşekkür ederim Colleen,” dedim. “Özetime eklemek istediğiniz başka bir şey var mı? Demek yok? Bugün yine pek katılımcısınız.”

Vicky utanmıştı. Biraz kem küm ettikten sonra, “Belki siz zaten anlattınız ama,” dedi, “suçlu profili çıkarmanın en yanıltıcı kısmı, anormal ya da suçlu eylemlere işaret eden bütün o davranışsal unsurlara yapılan vurgu. Ayrıca masum ve suç teşkil etmeyen davranışların, bir suç şablonunda yorumlanması. Çünkü hepsinde, söz konusu kişinin sıradan davranışları, bağlamlar kuramı çerçevesinde es geçiliyor.”

“Kesinlikle,” dedim. Vicky’nin tartışmaya sonradan dâhil olup konuyu bu kadar iyi kavramasına hayran olmuşum. Geç gelişini bile affettirebilirdi bu. “Neticede, önümüzde iki büyük engel var. Birincisi adli bilimlerin bağımsız kalması. Conan Doyle’ın, danışmanlık pozisyonunun erdemleri olarak gördüklerini devam ettirememek. Önceleri kanıt toplama, bir suçlunun işlediği bariz bir suçun fiziksel izlerini bulma ve vurgulama tekniği olarak kullanıyordu. Ama...”

“Doktor, bir dakika,” dedi Andrew. Diğerleri hemen homurdanmaya başladı. Andrew arkadaşlarının itirazlarına gülebilecek kadar iyi bir çocuktu ama bir o kadar da inatçıydı. “Ciddiyim. Bir sorum var.”

“Benim de,” diye mırıldandı Frankie. Meksikalı bir gangster gibi konuşuyordu ve gerçekten komikti. “Bu ahmak böyle bir sınıfa nasıl kabul edildi acaba?” Herkes kahkahalara boğuldu. Neyse ki gürültü, Mike’la Lucas’ın kıkırdamalarını bastırmıştı. Ama Andrew bütün alaylara rağmen pes etmedi.

“Sağ ol Frankie. İltifat ediyorsun. Ama merak ettiğim bir konu var. Durmadan adli bilim birimlerinin polis teşkilatına bağlanmasını yanlış bulduğunuzu dile getiriyorsunuz. Bunun kanıtları çarpıttığı görüşündesiniz. Öyleyse adli tıp, adli tıp olmaktan çıkmaz mı?” Ama sonra yüzündeki ifade yavaşça değişti. “Ah, tamam. Anladım galiba.”

"*No es mi culpa* doktor," dedi Frankie, dilimizi mükemmel konuşmasına rağmen. "Eve dönerken polis çevirip kimlik sordu. Aşağılık herifler bununla da yetinmeyip arabamı didik didik aradı."

"Eğer bu doğruysa beyaz ırk adına özür dilerim," dedim. "Değilse de yaratıcılığını tebrik ederim. Ya sen Vicky?"

"Benim bunun kadar geçerli bir mazeretim yok doktor," dedi, alkol ve sigaradan kısılan sesiyle. "Dün gece içkiyi fazla kaçırdım. Sabah da polis değil ama yukarıdaki, beni epey bir silkeledi."

Kıkırdamalar geldi. Ben de onlara eşlik ettim. "Bu bir mazeret sayılmaz ama kesinlikle bir uyarı olabilir," dedim. "Pekâlâ. Bağımsız adli bilimlerin kolluk kuvvetlerine bağlanmasının ve sonrasında ortaya çıkan adli tıp kavramının, bağlamlar kuramını erozyona uğratışını konuşuyorduk. Daha sonraları, bağlam analizindense istatistiki analizlerin yaygın olarak kullanılması ve bir şeytan icadının bu gelişmeleri desteklemesi sonucu... Bu arada, nedir bu şeytan icadı?"

"Bilgisayar," diye mırıldandı Boston'lı, tatlı dilli öğrencim Colleen. Boston Polis Teşkilatı'ndan kazandığı bursla, üniversiteden sonra lisansüstü eğitime devam etmişti. O sırada, laboratuvar teknisyenlerinin inandırıcılık adına kanıtlarla oynamasına dek birçok büyük çapta skandala tanık olmuştu. Tartışmalara genellikle seyirci kalmayı yeğliyordu. Keşke daha çok söze karışsaydı, çünkü ben notlarını değerlendirdiğimiz bire bir görüşmelerden, anlatacak enteresan hikâyeleri olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim Colleen," dedim. "Özetime eklemek istediğiniz başka bir şey var mı? Demek yok? Bugün yine pek katılımcısınız."

Vicky utanmıştı. Biraz kem küm ettikten sonra, “Belki siz zaten anlattınız ama,” dedi, “suçlu profili çıkarmanın en yarıltıcı kısmı, anormal ya da suçlu eylemlere işaret eden bütün o davranışsal unsurlara yapılan vurgu. Ayrıca masum ve suç teşkil etmeyen davranışların, bir suç şablonunda yorumlanması. Çünkü hepsinde, söz konusu kişinin sıradan davranışları, bağlamlar kuramı çerçevesinde es geçiliyor.”

“Kesinlikle,” dedim. Vicky’nin tartışmaya sonradan dâhil olup konuyu bu kadar iyi kavramasına hayran olmuştum. Geç gelişini bile affettirebilirdi bu. “Neticede, önümüzde iki büyük engel var. Birincisi adli bilimlerin bağımsız kalamaması. Conan Doyle’ın, danışmanlık pozisyonunun erdemleri olarak gördüklerini devam ettirememek. Önceleri kanıt toplama, bir suçlunun işlediği bariz bir suçun fiziksel izlerini bulma ve vurgulama tekniği olarak kullanıyordu. Ama...”

“Doktor, bir dakika,” dedi Andrew. Diğerleri hemen homurdanmaya başladı. Andrew arkadaşlarının itirazlarına gülebilecek kadar iyi bir çocuktu ama bir o kadar da inatçıydı. “Ciddiyim. Bir sorum var.”

“Benim de,” diye mırıldandı Frankie. Meksikalı bir gangster gibi konuşuyordu ve gerçekten komikti. “Bu ahmak böyle bir sınıfa nasıl kabul edildi acaba?” Herkes kahkahalara boğuldu. Neyse ki gürültü, Mike’la Lucas’ın kıkırdamalarını bastırmıştı. Ama Andrew bütün alaylara rağmen pes etmedi.

“Sağ ol Frankie. İltifat ediyorsun. Ama merak ettiğim bir konu var. Durmadan adli bilimlerin birimlerinin polis teşkilatına bağlanmasını yanlış bulduğunuz dile getiriyorsunuz. Bunun kanıtları çarpıttığı görüşündesiniz. Öyleyse adli tıp, adli tıp olmaktan çıkmaz mı?” Ama sonra yüzündeki ifade yavaşça değişti. “Ah, tamam. Anladım galiba.”

"Ne anladığını bizimle de paylaşmak ister misin Andrew?"

"Anladım, anladım," diye yineledi safça. "Adli tıpçıların suçu değil, gerçeği araması gerek."

"Gerçek," dedim. "*Gerçek nedir?*" dedi soyтары Pilate..."

"... *Ve cevabını dinlemeden gitti!*" diye bağırışı öğrencilerim hep bir ağızdan. Francis Bacon'ın bu sözünü benden duymaya alışkındılar.

"Aynen," dedim. "Ve kulağınıza küpe olsun. Gelin, başımıza türlü işler açan, ele avuca sığmaz gerçeği bir kenara bırakalım. Adli bilimler, olgularla ilgili Andrew. Bunu asla unutma. Evet, nerede kalmıştık?"

Colleen sınıfın yazıcısıydı. Hemen notlarına göz attı. "Adli bilimlerin kolluk kuvvetlerine bağlanmasının zararlarını konuşuyorduk. Bununla birlikte, önceleri, kanıt toplama bir suçlunun işlediği bariz bir suçun fiziksel izlerini bulmak için öğretiliyor ve öğreniliyordu."

"Her zamanki gibi teşekkürler Colleen," dedim. "İkinci büyük sorunsa, adli psikologların da bu yöne kayması oldu. FBI o çok övündüğü Davranış Bilimleri Birimi'ni kurdu."

"Buradaki asıl problem, bütün davranışlarla ilgilenmemeleri," dedi Amy, belli belirsiz Tennessee aksanıyla.

"Haklısın. Hiçbir zaman yapmadılar bunu," dedim. "Sadece suçlu davranışlara odaklandılar. *Anormal* kelimesinden bilhassa kaçınıyorum çünkü -bunu duymak psikoloji profesörlerinizi dehşete düşürecek olsa da- o kelimenin hiçbir anlamı yok. Velhasıl suçlu davranışlarla ilgilendikleri için de bu birimin bütün çalışanları, bulmak için eğitim gördükleri şeyi aramaktan öteye geçemedi. Daha da vahimi, belki de tamamen masumane bir hareketi, sadece suç kavramları içinde değerlendirmeleri. Herkes ısındı mı? Güzel. O hâlde, belirli

davalardan konuşmaya başlayabiliriz. Bir örnek vermek isteyen var mı? Unutmayın, en eski davalardan söz ediyoruz.”

“Lindbergh olayı?” dedi Linda.

“Güzel. İyi bir başlangıç. Lindbergh davasında, hepinizin bildiği gibi bir kaçırılma olayı söz konusuydu. Lindy bebek, Bruno Hauptmann, New Jersey Eyaleti Polis Departmanı ve Bay J. Edgar Hoover. Tartıştığımız bütün konuları kapsayan bir örnek. Teşekkürler Linda.”

Kırk dakika daha, yarım düzine örnek üzerinden, adli bilimlerin ve psikolojinin, kolluk kuvvetlerine, bölge savcılığına ve federal yetkililere peşkeş çekilmesini tartıştık. Mike’ın, Lucas’ın ağzını bantladığını düşünmeye başlamıştım çünkü içeriden çıt sesi bile gelmiyordu. Konuşulanların çocuğun ilgisini bu denli çekebileceği aklımın ucundan geçmezdi ama Lucas beni bir kez daha şaşırttı.

“Pekâlâ,” dedim, dersin bitiminde “Andrew bile bugün üzerinden geçtiklerimizi iyice kavradığına göre, haftayı memnuniyetle kapatabiliriz.” Birkaç öğrenci kıkırdadı. Diğerleri rahat bir nefes alarak notlarını toparlamaya başladı. “Son bir şey,” dedim, yakınımıdaki dizüstü bilgisayarı önüme çekerek. “Hepinize ve bugün burada olmayan arkadaşlarınıza bir PDF dosyası yolluyorum. Doktor Kreizler’in günlüğünün son birkaç sayfasını içeriyor. Bunun için de diğer gönderilerimdeki kuralların geçerli olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım. Elinize geçecek dosyanın içeriği, bir meslektaşım tarafından geçenlerde keşfedildi ve çok gizli. Dolayısıyla onu kimseyle paylaşmamanızı önemle rica ediyorum. Dosya şimdiye dek konuştuklarımızın bir özeti niteliğinde. Ayrıca pazartesi öğleden sonraya kadar, her birinizden en az bir sayfalık bir makale istiyorum.” O sırada dosyayı gönderdim. “Dosyayı açmak

için her zamanki şifreyi kullanabilirsiniz. Pazartesi görüşmek üzere.”

Önümdeki ekranlar kararmaya başladı. Aklım hemen arkamda olup bitenlere kaydı. Lucas başka bir şeylerle meşgulse ona ne söyleyeceğimi bile düşündüm.

Ama paravanın arkasına geçtiğimde, çocuğu Mike'ın ona tahsis ettiği masada not alırken buldum. Hem etkilenmiş hem de sevinmiştim. Beni fark edince hevesle başını kaldırdı.

“Ne demek istediğini şimdi anladım doktor! *CSI, Criminal Minds* ve diğerleri. Hepsi saçmalık.”

Normalde, Andrew'da yaptığım gibi, fazla üstelemezdim. Ama Lucas farklıydı. Onda bu yorumundan daha fazlasını görmeye ihtiyaç duydum. “Öyle mi dersin? Nereden vardın bu kanıya?”

“Bütün o dizilerde, işlenen suçla ilgili istatistiklerden yola çıkarak olayı çözmeye çalışıyorlar. Buldukları kanıtların onlara bir suçlu listesi çıkarmasını beklemiyorlar. Ya da onlara suçlunun gerçek bir profilini çıkarmasına izin vermiyorlar. Dikkatlerini ellerindeki olaya yöneltmek yerine, istatistiklere odaklanıyorlar. Varsa yoksa istatistikler! Ama sen her soruşturmanın kendi içinde ele alınması gerektiğini söylüyorsun.”

İki seçenek vardı. Ya Lucas gerçekten yetenekliydi ya da ben müthiş bir öğretmendim. Sonuçta her ikisi de benim için küçük çaplı bir zafer sayılırdı. Lucas henüz bizim mesleğe yeni yeni ısınıyordu. Daha fazlasını öğrendikçe, bütün bu bilgilerin ışığında, bize elimizdeki üç cinayetle ilgili insanların konuştuklarını değil, kendi bildiklerini anlatacaktı. Ama hepsinin bir sırası vardı tabii. Mike çevresindeki bütün dikkat dağıtıcı unsurlara rağmen, hiç ara vermeden çalışmıştı.

Lucas'ın yorumlarından önce, bize hiç beklemediğimiz haberler verecekti.

{V}

“**H**azırsanız, başlıyorum,” dedi Mike. Önündeki notlara baktım. Yine ondan başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar karışıktilar. “Biliyorsunuz, röntgende kızın asıldığı ortaya çıkmıştı ve bu işin olay mahallinde yapılması imkânsızdı. Bununla beraber, Shelby'nin kıyafetlerinde kristalize bir madde tespit etmiştim. Bunun metamfetamin olduğunu düşündüm. Kızın bağımlı olduğu söyleniyordu. Kıyafetlerinin yanında bir torba dolusu bu maddeden vardı.”

“Durun bir dakika,” dedi Lucas. Uçağın içinde dolaşarak, kurbanların fotoğraflarına ve bize e-posta yoluyla ulaşan bilgilere bakıyordu. Fotoğrafları, çocukların gittiği okulların müdürleri, Steve Spinetti'ye yollamıştı. Bizim de elimize yine Pete Steinbrecher aracılığıyla geçmişlerdi. “Polis, Shelby'nin bağımlı olduğunu mu düşünüyor?” diye sordu Lucas şüpheyle.

“Batı Briarwood'da yaşarken temizmiş,” dedim. “Ama ortadan kaybolduğu süre içinde, böyle bir alışkanlık edinmiş olabileceğini düşünüyorlar.”

“Bağlamlar!” dedi Lucas. “Onu tanımadıkları için böyle düşünüyorlar. Shelby'nin olayı metamfetamin değildi.”

“Öyle mi? Ya neydi?”

“Seks!” dedi genç danışmanımız. Pilot montunu çıkarmak için duraksadı. Güneş batmasına rağmen, uçağın içi hâlâ sıcaktı. Ama Lucas kulaklıklarından vazgeçmedi. “Hani Derek'le Shelby'yi tanımayan yoktu demiştik? İşte bunu söylemeye çalışıyorduk.”

“Galiba hep erkeklerle takılıyormuş,” dedi Mike.

“Belki birkaçıyla,” diye yanıtladı Lucas. “Ama asıl bomba bu değil. Bizim okula maçlara gelirdi hep. Önceleri yalnızca Batı Briarwood bizimle maç yaptığı zaman gelirdi. Sonra hepsine gelmeye başladı. Biraz tuhaftı. Yani Morgan’da çok arkadaşı vardı. Yine de kızlar, diğer okulların maçlarına pek gelmezler. Takımlardan birinde bir manitaları filan yoksa tabii. Shelby’nin de öyle bir olayı yoktu.”

“Sporu seviyordur belki,” diye fikir yürüttüm.

“Yapma doktor.” Lucas, Shelby’nin bilinen davranışlarını not ettiğimiz kâğıda gerçek bir uzman edasıyla baktı. “Şerif bilmiyor mu sahiden? Burada göremedim de.”

Mike dayanamayıp patladı. “Adamı çatlatma da söyle be oğlum. Neden bahsediyorsun?”

Lucas ona ters ters baktı. “Bana *oğlum* denmesinden de hiç hoşlanmam.” Mike özür dileyince, anlatmaya devam etti. “Skandalı diyorum. Herkes biliyor. Bizim öğretmenlerden biri, beden hocası Bay Holloway bu yüzden kovuldu. Ya da belki istifa etmeye zorlandı, bilmiyorum. İyi de oldu. Pisliğin tekiydi. Shelby’yi hepimiz kahraman ilan ettik.” Bir an duraksadı. “Gerçi okul idaresi olayı örtbas etmeye çalıştı. Şerif ondan bilmiyordur belki. Ambyr’la konuşun isterseniz. O daha detaylı anlatabilir. Ben...”

“Lucas?” dedim, sesimi kontrol etmeye çalışarak. “Ne olduğunu anlatacak mısın?”

“Ah, tabii. Her şey Bay Holloway’in arabasının lastiklerinin yarılmasıyla başladı. Sizden birkaç yaş gençti belki ve lise takımları arasında bir efsaneydi. Dediğim gibi, aslında pisliğin tekiydi ama yakışıklıydı. Yani herkes öyle söylüyordu. Lastikleri, yendiğimiz takımlardan birilerinin yardığını

düşündük. Bay Holloway aynı zamanda okulun bütün takımlarının koçuydu. Sonra dedikodular çıktı. Bizim okuldan bir kızla işi pişirdiğini söylüyorlardı. Amigo kızlardan biriyle. Lastikleri de kız patlatmıştı. Bu arada, Bay Holloway evliydi. Kızı, boşanacağını söyleyerek kandırdı ama sonra vazgeçti, diyorlardı. Sonunda hiçbirinin doğru olmadığı ortaya çıktı. Lastikleri karısı patlatmış ve güvenlik kamerasına yakalanmıştı. Önce fark edememişler, çünkü kayıt bozuk muymuş neymiş. Her neyse. Sonra Bay Holloway durup dururken istifa etti. Ama sonradan öğrendik ki durup dururken değilmiş tabii. Meğer maçlardan sonra odasında Shelby'yle iş tutuyormuş. Kız daha on dört yaşındaydı! Ama Bay Holloway denen aşağılık herif bunu bilmediğini iddia etmiş. Shelby ona on yedi yaşında olduğunu söylemiş, bu da yemiş. Aslında haksız da sayılmaz. Shelby makyaj yaptığında yirmi gibi dururdu. Bay Holloway, Shelby'ye karısını terk edip onunla birlikte yaşayacağını söylemiş. Eh, Shelby de yalnızdı tabii. Ailesi ortadan kaybolmuştu.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. “Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Okul idaresinde çalışan bir kız var,” dedi Lucas. “Ablamla arkadaşlar. Bütün kanıtları ortadan kaldırdılar ama bu kız onları görmüş. Shelby'nin Morgan'da çok çevresi vardı. Söylentiler yayıldı. Ama dediğim gibi, ailesi yoktu. Yanında kaldığı insanlar da bir taraflarına sallamadılar.”

“Tahmin ederim,” dedi Mike. Söz konusu insanlar, Shelby'yi bahçedeki alet edevat kulübesinde yaşamaya zorlamıştı. Böyle bir skandala adlarının karışmasını istememeleri de normaldi. “Yine de bütün bunların, bağımlılığıyla ne ilgisi var, anlamadım.”

“Ailesi bağımlıydı da ondan,” dedi Lucas. “Shelby, Morgan’daki arkadaşlarına, onlardan ve keş arkadaşlarından ne kadar nefret ettiğini anlatıp dururmuş. Dostum, gerçekten, şerifin bütün bunları bilmediğine inanamıyorum.”

“Sana söylemiştim Mike,” dedim, bir not defteri kapıp Lucas’ın hikâyesini ana hatlarıyla maddeleyerek. “Bu çocuk bir altın madeni.”

“Bana, *evlat, çocuk, oğlum* ve bunun gibi şeyler söylemeyin!” diye bağırdı Lucas.

“Lucas,” dedim sabırla. “Sen bunlara neden bu kadar alınıyorsun? Mike’la biz de birbirimize *oğlum* deriz.”

“Öyle mi?” diye sordu şüpheyle. Yeni üye olduğu gizli bir derneğin kurallarını anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

“Hem de hep. Yine de senin güzel hatırın için değiştiriyorum. Mike, yeni danışman dedektifimiz bir altın madeni.”

“Budur!” dedi Lucas keyifle.

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. “*Today’s Tom Sawyer*” dedim Mike’a ve yine sürpriz bir şekilde, Lucas’ın bana gururla baktığını gördüm.

“Hey, ben o parçayı biliyorum,” dedi. “Klasik rock dinlemeye bayılırım. Evde hep PYX-106, Albany açıktır. Bu da Rush’ın şarkısı. Süperdir. Görüyorsunuz ya *gençler*? Benden kaçmaz.”

Sırıttım. “Gerçekten derya gibisin. Pekâlâ...” Aldığım notları Pete’ten gelen e-postaların yanına raptiyeledim. “Eee, Michael? Yeni keşiflerini bu bilgilerin ışığında anlatmaya ne dersin?”

“Aslına bakarsanız, hepsi birbirini tutuyor,” dedi heyecanla. “Resmen cuk oturdu. Hatırlıyor musun L.T.? Kızda, bağımlı olduğuna dair fiziksel bir bulgu olmadığını söyle-

miştin. Pete bu akşamüzeri otopsi raporunu yolladı. Sen Marcianna'yla yürüyüşe çıktığında.” Dönüp masasındaki kâğıt yığından otopsi raporunun çıktılarını aldı. Birini bana verdi. Diğer ikisini dosyalara koyacaktı ki Lucas atıldı. Mike endişeyle kâğıtları kaçırmaya çalıştı. “Sakin ol Lucas. Orada birkaç tane de renkli fotoğraf var. Hiç gerçek bir otopsi fotoğrafı gördün mü? Televizyondakilere benzemez, ona göre.”

“Cidden mi?” Lucas bir an sıkıntılı göründü. Sonra kararlılıkla başını salladı. “Olsun. Ver, bakacağım,” dedi, onda görmeye alıştığım türden bir hevesle.

Mike'a baktım. “Ver. Nasıl olsa sağda solda görecektir.”

“Patron sensin,” dedi Mike. “Onu ekibe sen aldın.”

“Sen de ekibe girmesini kabul ettin. Bu işte ortağız.”

Mike elini kafasında dolaştırdığında, saçları fırça gibi döküldü. Sonra başını salladı. “Al bakalım danışman dedektif Lucas. Ama yine de uyarayım. Hollywood filmlerindekilere benzemez. Uzaktan bile olsa tanıdığın birini bu hâlde görmek çok etkisi yaratabilir.”

“Mike,” dedi Lucas, bir ahmakla konuşurcasına, “iki yıldır Facebook kullanıcısıyım ve geçen hafta Endonezyalı bir manyağın, karısının kafasını kesmesini izledim. Böyle şeylere alışkınım ben. Psikolojim filan da bozulmadı. Yani... Öyle sanıyorum. Onun için, bizim okulun, ablamın hastalığını bile anlamayan ve aslında bir hemşire bile olmayan hemşiresi gibi davranmaktan vazgeçer misin lütfen? Ver şu lanet raporu!”

Mike bana son bir endişeli bakış fırlattıktan sonra üçüncü kopyayı Lucas'a uzattı. Çocuk uzaktan tanıdığı Shelby'nin resimlerini görünce, tabii ki suratını belli belirsiz buruşturmadan edemedi. Hastanenin patoloji laboratuvarının beyaz ışığında çekilen resimler, Hollywood'un gölge efektli loş or-

"Ailesi bağımlıydı da ondan," dedi Lucas. "Shelby, Morgan'daki arkadaşlarına, onlardan ve keş arkadaşlarından ne kadar nefret ettiğini anlatıp dururmuş. Dostum, gerçekten, şerifin bütün bunları bilmediğine inanamıyorum."

"Sana söylemiştim Mike," dedim, bir not defteri kapıp Lucas'ın hikâyesini ana hatlarıyla maddeleyerek. "Bu çocuk bir altın madeni."

"Bana, *evlat, çocuk, oğlum* ve bunun gibi şeyler söylemeyin!" diye bağırdı Lucas.

"Lucas," dedim sabırla. "Sen bunlara neden bu kadar alınıyorsun? Mike'la biz de birbirimize *oğlum* deriz."

"Öyle mi?" diye sordu şüphyle. Yeni üye olduğu gizli bir derneğin kurallarını anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"Hem de hep. Yine de senin güzel hatırın için değiştiriyorum. Mike, yeni danışman dedektifimiz bir altın madeni."

"Budur!" dedi Lucas keyifle.

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "*Today's Tom Sawyer*" dedim Mike'a ve yine sürpriz bir şekilde, Lucas'ın bana gururla baktığını gördüm.

"Hey, ben o parçayı biliyorum," dedi. "Klasik rock dinlemeye bayılırım. Evde hep PYX-106, Albany açıktır. Bu da Rush'ın şarkısı. Süperdir. Görüyorsunuz ya *gençler*? Benden kaçmaz."

Sırıttım. "Gerçekten derya gibisin. Pekâlâ..." Aldığım notları Pete'ten gelen e-postaların yanına raptiyeledim. "Eee, Michael? Yeni keşiflerini bu bilgilerin ışığında anlatmaya ne dersin?"

"Aslına bakarsanız, hepsi birbirini tutuyor," dedi heyecanla. "Resmen cuk oturdu. Hatırlıyor musun L.T.? Kızda, bağımlı olduğuna dair fiziksel bir bulgu olmadığını söyle-

miştin. Pete bu akşamüzeri otopsi raporunu yolladı. Sen Marcianna'yla yürüyüşe çıktığında.” Dönüp masasındaki kâğıt yığından otopsi raporunun çıktılarını aldı. Birini bana verdi. Diğer ikisini dosyalara koyacaktı ki Lucas atıldı. Mike endişeyle kâğıtları kaçırmaya çalıştı. “Sakin ol Lucas. Orada birkaç tane de renkli fotoğraf var. Hiç gerçek bir otopsi fotoğrafı gördün mü? Televizyondakilere benzemez, ona göre.”

“Cidden mi?” Lucas bir an sıkıntılı göründü. Sonra kararlılıkla başını salladı. “Olsun. Ver, bakacağım,” dedi, onda görmeye alıştığım türden bir hevesle.

Mike’a baktım. “Ver. Nasıl olsa sağda solda görecektir.”

“Patron sensin,” dedi Mike. “Onu ekibe sen aldın.”

“Sen de ekibe girmesini kabul ettin. Bu işte ortağız.”

Mike elini kafasında dolaştırdığında, saçları fırça gibi dikildi. Sonra başını salladı. “Al bakalım danışman dedektif Lucas. Ama yine de uyarayım. Hollywood filmlerindekilere benzemez. Uzaktan bile olsa tanıdığın birini bu hâlde görmek çok etkisi yaratabilir.”

“Mike,” dedi Lucas, bir ahmakla konuşurcasına, “iki yıldır Facebook kullanıcısıyım ve geçen hafta Endonezyalı bir manyağın, karısının kafasını kesmesini izledim. Böyle şeylere alışkınım ben. Psikolojim filan da bozulmadı. Yani... Öyle sanıyorum. Onun için, bizim okulun, ablamın hastalığını bile anlamayan ve aslında bir hemşire bile olmayan hemşiresi gibi davranmaktan vazgeçer misin lütfen? Ver şu lanet raporu!”

Mike bana son bir endişeli bakış fırlattıktan sonra üçüncü kopyayı Lucas’a uzattı. Çocuk uzaktan tanıdığı Shelby’nin resimlerini görünce, tabii ki suratını belli belirsiz buruşturmadan edemedi. Hastanenin patoloji laboratuvarının beyaz ışığında çekilen resimler, Hollywood’un gölge efektli loş or-

ramlarına benzemezdi elbette. Shelby'nin teni kâğıt beyazına dönuştüğü için, bütün ana kan damarları lacivert ve kıvrımlı çizgiler hâlinde, olduğı gibi ortaya çıkmıştı. Dudakları ve çokkük yanakları, morumsu bir beyazdı. Sağı solu kesilmiş, sonra da bir çuvalı dıker gibi kaba saba dikişlerle kapatılmıştı. Yine de Lucas bu manzara karşısında beklediğımden daha çabuk toparlandı. O arada ben de mavi bakışlarındaki ifadeden etkilendiğim kızın gerçekten öldüğüne ilk kez inandım. Zira şimdi, kapalı gözleriyle birlikte yüzüne âdeta donuk bir kabulleniş çökmüştü. Şimdi bu tepkim belki başkalarına tuhaf gelebilir. Ama ben ölümlere alışkındım. Eskiden, Lucas'dan bile daha küçükkken, sol bacağımanın kurtulması için aylarca tedavi görmüş ve hastanede edindiğim birçok arkadaşımın ölümlerine şahit olmuştum.

Lucas'a, Shelby Capamagio'nun son fotoğraflarını incelemesi birkaç dakika daha tanıdım. Daha derin bir tepki vermesini umut ediyordum ama umduğum gibi olmadı. Peki, bu beni neden hayal kırıklığına uğratiyordu ki? Kendime, Lucas'ın internetteki korkunç görüntülere aşına çocuklardan biri olduğunu hatırlattım. Onun yaşındaki bir çocuğun, asla ve hele de tekrar tekrar görmemesi gereken görüntülere... Bize bir kere daha, Facebook, Twitter ve diğersosyal medya araçlarının, on üç, on dört yaşındaki çocuklara, dünyanın dört bir yanından şiddet görüntülerini izleme olanağı tanıdığını hatırlatmıştı. Mike ve benim gibilere korkunç gelebilirdi bu ama Lucas'ın nesli, şiddetle neredeyse daha analarının karnındayken tanışıyordu. Dolayısıyla ne kendini çabucak toplamasına ne de verdiğı sözlü tepkiye şaşırmalıydım.

"Ah be!" dedi. "Zavallı kız. Fena dağılmış."

“Evet,” dedi Mike. O da benim kadar sarsılmış gibiydi. “Ama şimdi bunu bir kenara bırakıp soruşturmaya yoğunlaştım. Sizden, cesedin boynundaki morluklara bakmanızı istiyorum. Şimdi de raporun onlarla ilgili kısmını okuyalım.”

Lucas denileni yaptı. Ben de onu taklit ettim. Shelby’nin boynunda iki adet, ayrı ama birbirine benzer iz vardı. Biri boynun yan tarafında, diğeri ensedeydi. Soldakinin, ipin düğümünden kaynaklandığını biliyordum. Öteki de Mike’ın röntgeniyle tespit ettiği gerçeği onaylıyordu. Kızın boynu kırılmış ve dil kemiği parçalanmıştı. Tıpkı Mike’ın düşündüğü gibi, ensesinin tam ortasındaydı. Cesede ilk baktığımızda, saçlarından ötürü onu fark edememiştik. Şimdi saçları yana atılmış ve bu ölümcül incinmeyi iyice ortaya çıkaracak şekilde, bir kısmı kazınmıştı. Rapor bizimle aynı görüşteydi. “Asılmaya bağlı ölüm,” demişlerdi.

“Ama işin ilginç yanı başka,” dedi Mike.

“Hadi ya?” dedi Lucas. “Dahası da mı var?”

“Aynen. Dinleyin. L.T., sen Shelby’nin belinin arkasındaki renk değişimini görmüştün. Curtis onun bir çürük olduğunu düşündü ama aslında bir lividiteydi. Kızın dövmesi yüzünden kolayca fark edilmiyordu.”

Lucas sırtıttı. “Bunun gibi dövmelere, motor damgası diyorlar.”

Mike bir an duraksayıp sabır dilercesine iç çekti. “Biliyoruz Lucas. Her neyse. Oradaki lividite, kızın ipte bırakılmadığını kanıtıyor. Asıldığı yerden hemen indirilmiş ve kanı oraya toplanacak şekilde sırtüstü yatırılmış. Ancak birkaç saat sonra, bulunduğu pozisyona sokulmuş.”

“A-ha,” dedim ve başımı iki yana sallayarak uçağın içinde dolanmaya başladım.

“Dur, daha bitmedi,” dedi Mike. “Toksikoloji raporu, Shelby’nin kıyafetlerinde bulduğum maddenin kristal meth olduğunu doğruluyor ama vücudunda meth bulgusuna rastlanmamış. Gelgelelim, kanında az miktarda kokain tespit edilmiş.”

“Neeeeeeeyyy?” dedi Lucas. “Shelby’nin kokain alacak parası yoktu ki.”

“Başka biri ona hediye alamaz mı?” dedim. “Mike’ı dinle. Daha bitirmedi.”

Lucas neyse ki laf dinleyen bir çocuktü. Hemen sustu. Mike anlatmaya devam etti. “Sıradan bir kokain değil. Son derece pahalı bir mal. Eskiden Peru kokaini derlerdi. And Dağları’nın her yerinde bulunur. Şaşılacak kadar saf bir madde. Burgoyne’deki herkesin ulaşabileceği bir mal değil. Sonra aklıma kızın kıyafetleri geldi.” Başka bir not defteri aldı ve çeşitli alışveriş sitelerinden birkaç resim çıkardı. “Shelby’nin kıyafetlerinin fotoğraflarını büyüttüm. Etiketlerdeki markaları internette aradım. Kızın kıyafetleri, özellikle de ayakkabıları ve iç çamaşırları küçük bir servet ediyor. Hemen hemen bütün parçaları buldum. O yaşta bir kız için, Victoria’s Secret bile hayaldir. Ama Shelby’nin çamaşırlarının markası *Bordelle*. Dünyanın en pahalı iç çamaşırı markası. Sadece külotu yedi yüz dolar.”

“Ha siktir!” diye bağırdı Lucas ama sonra utanarak başını eğdi. “Yani imkânsız. O kadar parayı nereden bulmuş?”

“Sen söyle Lucas,” dedi Mike. “Shelby uzmanımız sensin.”

“Ama bir iç çamaşırı uzmanı değilim.” Düşünceli bir tavırla ekledi. “Gerçi, belki Ambyr biliyordur...”

“Belki,” dedi Mike. “Ona da sorarız tabii. O motorcu botuna benzeyen spor ayakkabılar Betsey Johnson. Üç yüz kü-

sura satılıyor. Asıl bomba, gladyatör sandaletleri. Prada, bin dolar.”

“Çüş!” diye bağırdı Lucas. “İmkânı yok!”

“Var Lucas,” dedi Mike. “Ve bunlara gerçekler deniyor. Shelby, Fraser’da, Albany’de ya da ailesini aramaya gittiğini söyledikleri güneybatıda, bütün bu marka kıyafetleri bulamazdı. Kanındaki sınırlı sayıda müşterinin ulaşabileceği saf kokaini de göz önünde bulundurursak, bütün oklar bize bir yönü işaret ediyor.”

Çalışma masama oturdum. Önceden tahmin edemediğime biraz bozulsam da vardığımız sonuç beni tuhaf bir şekilde memnun etmişti. “Güneyi,” diye mırıldandım.

Mike başını salladı. “Bizim çöplük. En zenginlerin ve en büyük pisliklerin anavatanı.”

“Ne? Shelby, New York’a mı gitmiş?” diye sordu Lucas.

“Evet danışman dedektif Kurtz,” dedim usulca.

“Ama...” Lucas bütün bunları kavramakta güçlük çekiyordu tabii. Uzaktan tanıdığı ve adı okullarında yaşanan bir skandala karışan kasabalı bir kız, asılarak öldürülüyordu. Sonra bir otopsi masasında kesilip biçiliyordu. Ve bütün bunlardan önce, New York’a gidip bazı varlıklı dostlar edindiği ortaya çıkıyordu. “Kahretsin,” dedi. “Ne yapmış bu kız?”

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedim, tekrar ayağa kalkıp yürümeye başlayarak, “ama her ne yaşadıysa, onu bir şekilde ölüme götürmüş.”

Birkaç dakika sonra Lucas, “Hâlâ anlamıyorum,” diye mırıldandı. “Madem New York’a kadar gidip orada parayı buldu, o zaman Batı Briarwood’a neden döndü? Dostum, benim o kadar param olsaydı, buraya geleceğime kendimi öldürürdüm daha iyi.”

Durup çocuğa baktım. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. “Haklısın,” diye mırıldandım, düşüncelere dalarak. “Belki sen de öyle yapardın...”

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra Lucas’ın Mike’a, “Doktorun nesi var?” diye fısıldadığını duydum.

“Ölüm Sihirbazı muhabbeti. Dedim ya. Birazdan kendine gelir. Ama önce korkudan altına edersin.”

“Kapa çeneni Mike,” diye fısıldadım.

“Özür dilerim Trajan. Ama...”

“Kapa çeneni. Lucas haklı. Bütün bu cinayetler, aslında cinayet olmayabilir.” İkisini de yüzüne tek tek baktım. “Bunlar intihar.”

Mike hemen başını iki yana salladı. “Yok L.T. Olamaz. Dedik ya, bütün o intihar sahneleri... Hepsi düzmece.”

“Doğru,” dedim, içimden hâlâ fikrimi mükemmelleştirmeye çalışarak. “Öyle dedik. Ama mantıklı bir açıklama bulamadığımızı da söyledik. Şimdi bulduk işte.”

“Lucas’ın söylediği şey sayesinde mi?” diye sordu Mike hayretle.

“Hem o hem de elimizdeki diğer bilgiler sayesinde. Düşün Mike. Shelby doğup büyüdüğü kasabadan güneye gidiyor ve orada paralı biriyle ilişki kuruyor. Adam ona pahalı giysiler alıyor. Kendi parasıyla asla alamayacağı uyuşturucularla tanıştırıyor. Ama kız bağımlı değil. Kokaini, sırf eğlenmek için, ara sıra kullanıyor. Yoksa kanında o kadar az miktarda bulunmazdı. Her neyse. Sonuçta Shelby bir süre hayatını yaşıyor. Ama sonra ona bu imkânları sağlayan kişi ya da kişiler ondan sıkılıyor. İlle de kişisel bir sorun olmayabilir. Belki de kızı sadece bir oyuncak olarak gördü ya da gördüler. Her hâlükârda Shelby yine kendini burada buluyor.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Lucas öfkeyle. “Dediğin gibi de olsa, Shelby ailesinin karavandan bozma evine nasıl geri döndü? Boğazında bir iple, yarı çıplak hâlde o dolabın içinde işi neydi?”

“Shelby evine kendi isteğiyle dönmedi Lucas,” dedim, çocuğun huzursuz bir ifadeyle çarpılan yüzüne bakarak. “Mike’la ben, elimizdeki bütün davalar için aynı yöntemi kullanırız. Makul bir sonuca ulaşana kadar, bütün ihtimal-leri sorgularız. Polis, kızın eski evine, kendi ölümüne gittiğini düşünüyor. Yolda, bir yabancıyla ya da onun kasabaya dönüşünden memnun olmayan biriyle karşılaştı ve patoloji raporuna göre, karavanın içinde veya yakınında öldürüldü. Ama ya böyle olmadıysa? Ya Shelby kasabaya gelip arkadaşla-rında kaldıysa ve lüks hayatını özleyip bunalıma girdiyse? Ve sonunda da canına kıydıysa?”

“Shelby intihar edecek bir kız değildi,” diye karşı çıktı Lucas. “Kyle da değildi.”

“Doğru,” dedim, kurbanların fotoğraflarına bakarak. “Kozersky de değildi. En azından, evden kaçmadan önce. Ama hepsinin, onları hırslandıracak bir tutkuları vardı. Shelby lüks hayata meraklı bir kızdı. Kyle, eğitime devam edemese de kitaplarını yanından ayırmıyordu. Kelsey’nin de en büyük tutkusu atlardı. Öyle değil mi Mike?” Başını sallayınca devam ettim. “Üç kurban da gotik metal ya da hip-hop dinleyip sokaklarda başıboş gezen ya da video oyunlarına dalıp odalarından çıkmayan tipler değildi. Hepsinin bir amacı vardı. Şimdi bir tahmin yürüteceğim. Belki üç kurban da New York’ta onları hayallerine kavuşturacaklarını düşündükleri biriyle tanıştı. Sonra da bu kişi rüyalarını ellerinden aldı. Evet Mike. Hâlâ intihar ihtimalini konuşuyorum. Shelby’nin livi-

ditesi, kıyafetlerinin özenle katlanması... Hepsi teorime mükemmel uyuyor. Kendini astı ama biri, öldükten sonra onu indirip kanının belirli bir noktada toplanacağı bir yere yatırdı. Yumuşak bir yatağa mesela. Olabilir mi Mike?” Ortağım yine başını salladı. “Ama sonra, onu bulan kişi ya da kişiler, bu ölümle ilişkilendirilebileceklerini düşünüp Shelby’yi evine götürdü ve bir cinayet sahnesi yarattı. Hangi katil, kurbanının kıyafetlerini katlamakla vakit harcar ki?”

“Bir seri katil,” dedi Mike. “Belki bir kıyafet fetişisti.”

“Olabilir,” dedim, başımı sallayarak. “Ama eğer kıyafetlerle ilgili bir fetiş olsaydı, kızın giysilerini hatıra olarak yanında götürmez miydi? Hem böylece, kendi postunu da sağlama alırdı.”

“Ya olay yerinde söylediğin şey? Katilin bizimle bağlantıya geçmeye çalıştığıyla ilgili hissin?”

“Ben katil demedim. Bu tezgâhı kim yaptıysa o dedim. Tuhaf ama hâlâ da aynı görüşteyim, çünkü başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor.”

Mike birkaç saniye sessiz kaldı. “Haklısın L.T.,” dedi sonra. “Patoloğun tecavüze dair bir bulguya rastlamaması da teorine uyuyor. Kanıtın var mı peki?”

“Patoloji raporu, senin buldukların ve çocuklar hakkındaki bilinenler. Şimdilik fena bir başlangıç sayılmaz. Sizce...” Alarma benzeyen bir sesle irkildik. Büyük büyükbabamın kokpitin duvarına taktırdığı telefonun ziline hâlâ alışamamıştım. Telefon eskiden evdeki hattın paraleliydi. Bizim ihtiyar onca maceradan sonra uçağı buraya getirip de İkinci Dünya Savaşı ortamında gerekli bakımlarını yaptıramayınca, JU-52 bu hangara mahkûm olmuş ve telefon da o aralar takılmıştı. Ama Mike’la ben burayı merkez üssümüz olarak kullanmaya

başladığımızda, büyük halamı ayrı bir hattın daha uygun olacağına ikna etmiştim. Böylece SUNY-Albany'deki işverenlerimizden ya da öğrencilerimizden gelen telefonlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Tabii ayrı bir telefon, Steve Spinetti'yle iş birliği yapmamızı da kolaylaştırıyordu.

Mike hemen ayağa fırladı. "Siz durun. Bana." Sırıttı. "Pete'ten, Adli Tıp Soruşturma Merkezi'nin, Kozersky'de bulunan bazı saç örnekleriyle ilgili raporunu ve çektikleri fotoğrafları rica etmiştim, Aynılarını Howard olayı için de istedim." Eski gümüş gövdesinde duran siyah bakalit ahizeyi aldı. Ama belli ki işler umduğu gibi gitmemişti. "Evet Pete?" dedi hâlâ gülümsemeye devam ederek. "Senden istediklerimi alabildin mi? Güzel. Ne zaman..." Birden suratı asıldı. "Ne? Olamaz... Ne zaman? Dur bir dakika... Efendim? Kim? Nasıl öğrenmişler? Bizi mi çağırıyorlar?" Yine duraksadı. Hattın diğer ucundan, Pete'in sesi geliyordu. "Tamam Pete," dedi Mike. "Teşekkürler. İstediklerimi yanında getir. Bir ara çaktırmadan alırım. Sana borçlandım. Sağ ol." Mike yavaşça ahizeyi yerine koydu. "Teorin bekleyecek L.T., bir randevumuz var."

"Randevu mu?" dedim. Mike'ın yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. "Birinin bizden randevu aldığı nerede görülmüş? Genelde çat kapı gelirler."

"Bir başkasıyla randevumuz var. Başka bir yerde."

Mike'ın Pete'le yaptığı kısa, tatsız konuşmayı düşündüm ve jeton düştü. "Ah, anladım. Resmen çağrılıyoruz demek istiyorsun?"

"Pete en kibar şekilde dile getirmek için elinden geleni yaptı," dedi Mike. "Ama evet. Aynen öyle."

"Neeeeeeyy?" dedi Lucas yine. "Nereye çağrılıyorsunuz? Kim çağırıyor? Neden çağırıyor?"

“Fraser’ın kuzeyine,” diye yanıtladı Michael. Endişeyle etrafına bakındı. “GörüŖeçeğimiz heriflerin ne uçkâğıtçı olduğunu düşünürsek, belki de burayı kilitlemeliyiz. Sen de doğru evine evlat.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Lucas. “Önce bana neler olduğunu anlatacaksınız. Böyle bir yerde size kim emir verebilir? Ne demek çağırıyoruz?”

“Bu soruların cevabını Ŗimdiye kadar çoktan tahmin edebilirsin diye düşünmüŖtüm Lucas,” dedim.

“Ben mi tahmin edeceğim? Nasıl?”

“Bağlamlar Lucas. Mike’la benim söylediklerimizi ve Mike’ın Pete’le nasıl bir tarzda konuştuğunu düşün. Bağlantı kur. Hâlâ anlamadın mı?”

Genç beyninin, bir saat gibi işlediğini görür gibiydim. Birkaç dakika sonra gözleri irileŖti. “Yapma be,” diye mırıldandı. “Bir ceset daha bulundu.”

Başımı salladım. “Aferin.”

“Evet,” diye onayladı Mike. Bir yandan da masaların üzerine boşaltıp bilgisayarları kapamakla meŖguldü.

“Sizi oraya neden çağırıyorlar?” diye sordu Lucas. “Ben gizli gizli danışmanlık yaptığınızı sanıyordum.”

Endişemi sesime yansıtmamaya gayret ettim. “Öyleydi ama artık değil galiba.”

“Hımm.” Lucas bu sıkıcı detaylara daha fazla takılmayıp işin heyecanlı kısmına odaklandı. “Eee, bu sefer kim ölmüŖ?”

{VI}

“Fraser’ın hemen dışındaki bir kasabada yaşayan bir çocuk,” dedi Mike. “Kuzey Briarwood.” Elimizdeki üç

cinayete dair bilgileri gizleme çalışmalarını hummalı bir şekilde sürdürüyordu. “Oradaki devlet okuluna gidiyormuş. Sen hangisi olduğunu biliyor musun Lucas?”

“Kuzey Briarwood bayağı geniştir. Görseniz, berbat bir yer.” Cinayet haberini duyduğunda Mike’la benim kadar bile sarsılmaması ne tuhaftı. Yaşadığı yerde onun yaşlarında bir gencin öldürülmesi belki de normal şartlar altında onu ürkütebilirdi ama Lucas bizim ekibe katılmanın heyecanıyla bunu umursamıyordu bile. Yine de tepkisi, her ne kadar sinir bozucu olsa da bir yandan da etkileyiciydi. “Büyük ihtimalle Güney Briarwood’a gidiyordur. Oranın hem ilk ve orta kısmı hem de lise kısmı var.”

“Bunun dışında birkaç detay daha alabildim,” dedi Mike. “Pete gizlice arıyordu. Ama kurban on dört, on beş yaşlarında, siyahi bir çocuk. Fraser’ın kuzeyinde, terk edilmiş bir apartmanda bulunmuş.” Mike sonunda dosyaları ayırmayı bıraktı. “Aman be! Yok Trajan. Bunca şeyi nasıl saklarız? Oturup hepsini mideye indiremeyeceğimize göre, geriye tek seçenek kalıyor. Ambar kapısının asma kilidi hâlâ sende mi? En iyisi, bunları oraya götürelim. Sonra da arama emri çıkartmamaları için dua ederiz.”

“Michael dur,” dedim. “Önce bir sakinleş.” Çekmecemden, uçağın ön ambarının devasa asma kilidini çıkardım. “Kim arama emri çıkartacak? Neden bu kadar endişelisin?”

“Harbiden ha,” dedi Lucas, uzattığım kilidi alırken. “Bir sakin ol dostum. Sen şuna bir baksana.” Asma kilidi salladı. “Burayı dinamitle patlatmadan kimse o ambara giremez. Hem kimden korkuyorsun, söylesene.”

“Ah, tahmin edebilirsiniz bence,” diye homurdandı Mike ve bir elindeki kanıt torbasıyla, diğer elindeki dosyaları ma-

saya fırlattı. “Benden bu kadar. Kimden bahsettiğime gelince de Cathy Donovan ve Nancy Grimes desem, gerisini saymama gerek kalmaz herhâlde?”

“Tanrım,” dedim. Hiç bunu beklemiyordum doğrusu.

“Kim onlar?” diye sordu Lucas sabırsızca.

“Bölge Savcısı Yardımcısı ve Eyalet Polisi Adli Soruşturmalar Merkezi Başkanı.” Etrafımdaki dosyalara baktım. Eğer bu bir aldatmacaysa, bölge ya da eyaletten birileri biz burada yokken uçağa baskın verebilir ve bu davayla ilişliğimiz derhâl kesilebilirdi. Daha kötüsü, işlerimizden olabilirdik. “Başka kimler var?” diye sordum.

“Frank Mangold,” dedi endişeyle.

“O kim?” diye sordu Lucas nefes nefese.

“Kahretsin.” İşte şimdi gerçekten şok olmuştum. “Eyalet Polisi Cinayet Masası’ndan bir dedektif. Başka?”

“Mitch McCarron,” dedi Mike.

“Binbaşı McCarron mı?” diye sordu Lucas, Mike’la beni şaşırtarak. “Onu tanıyorum. Yani bir kere tanışmıştım. Eyalet Polisi, G Birliği’nin başı. Kuzenim, Fraser’da onun emrinde çalışıyor. Birkaç kere rastlaştık o kadar.”

“Biz de,” dedim. “Diğerleri kadar dert edeceğimiz biri değil. O lanet hayvanat bahçesini mühürlemesine yardım ettiğimden beri, dost bile sayılırız. Ama gerisi...”

“Başkaları da olabilir,” dedi Mike. “Pete emin olmadığını söyledi. Ama Grimes, adli psikologlarından birini yanında getirebilir.”

“Of! O da tuzu biberi olur. Ne kadarını biliyorlar?”

“Emin değilim.” Mike kendini kanıtları incelediği masanın arkasındaki koltuğa atıp yüzünü ellerine gömdü ve parmaklarının arasından konuştu. “Söylentileri duymuşlar belli ki. Bu

olaylarla yakından ilgilendiğimizi ve şerife danışmanlık yaptığımızı biliyorlar. Söylemedi deme. Fena silkeleyecekler bizi.”

“Steve ya da Pete’in, bunu nasıl öğrendiklerine dair bir fikri var mı?”

Mike omzunu silkti. “Pete, ofisten birinin öttüğünü düşünüyor. Gerçi bizimle irtibat kurarken hep çok dikkatli davrandığını söyledi. E-postaları da kimse göremezmiş. Steve, bizden değil diyormuş. Ama ikisi de doğru düzgün bir şey bilmiyor.”

“Bu işin asıl saçma yanı ne, biliyor musun? Madem bize ayar verecekler, o zaman neden yeni bir olay mahalline çağırıyorlar? Hiç mantıklı değil.”

“Büyük başların mantıklı davrandığı nerede görülmüş?” diye mırıldandı Mike. “Ne burada ne de başka bir yerde.”

“Doğru. Ama bu biraz abartılı bir durum. Neredeyse şey düşüneceğim...” JU-52’nin koridorunda bir aşağı, bir yukarı gezinmeye devam ettim. “Şey...” Durup parmağımı ayaklarıma doğru sallayarak konuştum. “Bence Steve’le Pete’in bizden akıl aldığını öğrendiler. Önce şerif ve adamlarıyla konuşacak, sonra buraya bizi uyarmaya geleceklerdi. Ama son anda bu yeni olayın haberi geldi. Pete çocuğun ne zaman öldüğünü söyledi mi?”

Mike ilk kez umutlanarak kafasını kaldırdı. “Hayır. Sadece bir çocuk bulduk dedi. Cesedi bir güvenlik görevlisi bulmuş ve hemen şerifi aramış. O apartmanda yatıp kalkan bir esrarkeş, çocuğu teşhis etmiş.”

“O hâlde sana tekrar soruyorum,” dedim. Mike’in, şimdiye kadar nereye varacağımı tahmin ettiğini düşünüyordum. “Bizi olay mahalline neden çağırıyorlar? Bu soruşturmayla ilişkimizi kesmek için mi? Yoksa paniklediler mi?”

"Aynen," dedi Mike, kalkıp ceketini giyerken. "Eğer dediğin gibiyse, bizi ipten alan, bu eş zamanlı olaylar zinciri oldu."

"Çocuklar?" Biz konuşurken Lucas uçağın içinde dolaşıyordu. Şimdi de Shelby Capamaglio'nun fotoğrafının asılı olduğu duvarın önündeydi. "Size bir sorum var."

"Bir dakika," dedim ve yine Mike'a döndüm. "En temel mantığı kur. Bizi oraya çağırıyorlar ve hepsi orada."

Mike kravatını bağlarken başını salladı. "Ve o kadar paniklediler ki olay mahallinde ya da başka bir yerde, bizimle acilen konuşmak istiyorlar. Hatta danışmanlık hizmetlerimizden faydalanmayı bile teklif edebilirler. Tabii gayriresmi ve onların kontrolünde olması şartıyla."

"Bravo çocuklar. Gerçekten etkilendim," dedi Lucas, "ama bana tek bir şey söyleyin." Shelby'yle ilgili notlarımızı ve otopsi raporunu işaret etti. "Onu kim buldu?"

"Ne diyorsun? Kim kimi bulmuş?" dedim, ona dönerek.

"Shelby'yi. Cesedi kim bulmuş? Polisi kim aramış?"

Birden boğazımı bir el sıkıyormuş gibi nefesim tıkanı. Tabii ya. Biz bunu nasıl atlamıştık? Mike'a baktım. Ortağım da benimle aynı hisleri paylaşıyordu belli ki. Gözlemini kıstı.

"Cidden, kim buldu bu kızı?" diye fısıldadı bana.

"Ve polise kim haber verdi? Polis raporlarında yazıyordur kesin."

Mike yavaşça başını iki yana salladı. Göz göze geldik ve "Ha siktir," diye tısladı. Sonra koşup çekmeceye sakladığı dosyaları karıştırmaya başladı.

"Şurada da olabilir," dedim, seke seke Lucas'ın yanına giderek. Duvardaki kâğıtlarda göz gezdirdim.

"Yok artık," diye homurdandı Lucas. "Gerçekten bilmiyor musunuz?"

“Dur, aklımı karıştırma.” Dizüstü bilgisayarımı ve çalışma masamın çekmecelerini açtım. “Elbet bulacağız.”

“Burada yok,” diye mırıldandı Mike. “Yok, hiçbir yerde yok!”

“Olur mu canım hiç öyle şey?” Bendeki belgeleri boş verip onun yanına gittim. Şerifin ilk raporuna dek bütün resmi kayıtlara baktık. Nafile! Kaşlarımı çatıp yine duvarların önünde dolaşmaya başladım. “İlk ikisi burada. Kozersky’yi ailesi bulmuş. Howard’ı da birkaç çocuk. En temel bilgiden söz ediyoruz. Shelby’yi de biri buldu sonuçta. Bir yerlerde yazıyordu muhakkak.”

“Yaaa, tabii,” dedi Mike ve bilgisayarında Shelby’nin dosyasını açtı. “O kadar temel ki ikimizin de aklına bile gelmedi. Lucas olmasaydı... Yahu biz bunu nasıl gözden geçiririz?”

“Ben olmasam bir hiçsiniz,” diye dalga geçti Lucas. “Artık bana biraz daha saygılı davranırsınız herhâlde?”

“Oğlum, bir sus.” Mike’ın yanına gittim. “Buldun mu? Kimmiş? Ailesinin kızı emanet ettiği o salaklar mı?”

“Hayır,” dedi Mike hemen. “Telefonları yok, unuttun mu? Hem sence kızı onlar bulsa, polisi ararlar mıydı?”

“Aynen,” dedi Lucas. “Hem neden bu kadar şaşırdınız, anlamadım. Şerifin dünyadan haberi yok. Bedenci Bay Holloway olayını bile bilmiyor. Böyle bir detayı gözden çıkarması doğal değil mi?”

“Asıl soru, bizim nasıl kaçırdığımız,” dedim.

Lucas cevap vermeden önce biraz duraksadı. Yine de lafını esirgemedi. “Yani o da sizin sorunuz.”

“Beş dakika susacak mısın sen?” diye çıkıştım, üzerinden eğilip masadan asma kilidi alırken. “Parlak bir fikrin varsa konuş tabii. Ama yoksa kapa çeneni.”

“Tamam.” Lucas nihayet durumun ciddiyetini kavramıştı.

“Burada da değil,” diyordu Mike, baktığı her bir dosyayı tek tek bir kenara koyarken. “Bence Steve’in orayı aradılar. Arayan kişi adını vermedi. Sonra da her şey çorap söküğü gibi geldi. Bütün o kargaşada, onları kimin aradığını filan unuttular. Sonuçta, Shelby ilk değildi. Zaten ellerinde iki olay daha vardı.”

“Olabilir,” dedim.

“Ben de tam bunu söyleyecektim,” diye atıldı Lucas sırtarak.

“Yine de,” dedim, “önemli bir noktayı atladık. Haydi onlar sormadı, biz nasıl düştük bu tufaya?” Derin bir iç çektim. “Kabul evlat. Gerçekten iyi bir noktaya parmak bastın. Sen bir dâhisin. Tamam mı, rahatladın mı?”

“Eh,” dedi Lucas. Yeterince ikna olmamıştı belli ki. Ama onunla daha fazla vakit kaybedemezdim.

“Gel Mike,” dedim. “Gidelim artık. Boşuna vakit harcıyoruz. Elimizde öyle bir bilgi yok işte. Bir ara mutlaka öğreniriz. Şimdi asıl derdimiz, olay yerine gittiğimizde, Pete ve Steve’le, diğerlerine çaktırmadan nasıl konuşacağız?”

“Benim bir fikrim var,” dedi Mike, stereo mikroskobunun yanındaki kâğıtları alarak. “Shelby’yle ilgili küçük teorimi oluşturduktan sonra, Pete’ten Kozersky olayında bulunan ipuçlarına dair laboratuvar raporunu istemiştim. Sağ olsun, onu yolladı. Ayrıca teorimi doğrulayacak fiziksel kanıtlardan birkaçını da bana bir şekilde ulaştırmasını rica ettim. Onları Pete’le özel olarak incelememiz gerekecek. O zaman onunla yalnız kalabiliriz.”

“İyi o hâlde. Bir süre bununla idare ederiz. O sırada da hazırlanırız.” Tekrar çalışma masama yöneldim. “Genç arkada-

şımızın da anlayacağı bir dille ifade etmem gerekirse, tehlikeli bir durum olabilir. Onun için, koy şu altıpatlarını cebine.”

“Ben bu sözü biliyorum!” diye bağırdı Lucas. “Sherlock Holmes’dan. Şu kızıl saçlı adamla ilgili olanından.”

“Ciddi misin? İş o noktaya gelir mi sence?” dedi Mike.

Ortağımın çalışma masasının çekmecesinden 4,76 santimetre namlulu bir Smith & Wesson .38 çıkarmasını izledim. “En azından bunu taşıma ruhsatımız var,” dedim. “Bir olay mahalline gidiyoruz ve büyük başların bu soruşturmayla ne kadar ilgilendiği gün gibi ortada. Biliyorsun, onlar hep kendi kışıklarını kurtarmanın derdindedir. Kendimizden başka kimseye güvenemeyiz.”

“Nasıl yani?” diye sordu Lucas, ambarın kapısının oradan. “Polisle mi çatışacaksınız?”

“Gerekmedikçe hayır,” dedim, derin bir iç çekerek. “Ama son günlerde haberleri takip ediyorsan, herkesin tetiği çekmeye ne kadar meraklı olduğunu da biliyorsundur.” Gidip kendi silahımı aldım. 1911 model orijinal bir Colt .45’i ve buradaki hemen her şey gibi, zamanında büyük büyükbabama aitti.

“Doğru,” dedi Lucas. “Hikâyenin adım şimdi hatırladım. *Kırmızı Saçlılar Kulübü*. Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz...”

“*Omne ignotum pro magnifico*,” dedim. *Bilinmeyen her şey mükemmel zannedilir*. Lucas’a son bir bakış fırlattım. Ceketimi çıkarıp tabancanın kılıfını taktım. O sırada, Mike; ayak bileğinin hemen üzerine geçirdiği suni kauçuktan, cırt cırtlı kılıfı düzeltti.

“O sözün anlamını da biliyorum,” diye bağırdı Lucas. “Yani, eskiden biliyordum. Latince. Aynı hikâyede geçiyordu. Ablam bir ara Latince dersleri alıyordu. O hikâyeyi okurken sorduğumda söylemişti.”

“Ne hoş,” dedim, ambara giden Mike’in peşine takılarak. “En azından, ailenizde bilgili biri var. Lucas, sen ne zaman evine gideceksin? Bugünlük burada işimiz bitti.”

“Ya, boş verin şimdi evi,” diye şakıdı. Ben Mike’la ambara koyacaklarımızı koyup kapısına asma kilidi asarken, o hangara inen merdivenlerin başında bekledi. “Sizinle geliyorum. Arabada saklanacağım.”

“Lucas,” dedi Mike sertçe. “Saçmalama. Seni fark ederlerse bir odaya kapatıp sorguya alırlar ve birkaç saat dayan-san bile eninde sonunda onlara bülbül gibi ötersin. Frank Mangold’un adamları sana Karındeşen Jack bile olduğunu itiraf ettirebilir.”

“Avuçlarını yalarlar,” dedi Lucas, oltasını alarak. “Ben ispiyoncu değilim. Hem nereden görecekler? Olayların içinde olmazsam size nasıl danışmanlık yapacağım?”

Lucas’ın sorusunu yanıtlamak yerine, dondurucudan bir et paketi daha çıkarıp mikrodalgaya attım. “Aklını başına topla evlat,” dedim. “Yaşı tutmayan birinden yardım aldığımızı öğrenirlerse, işimizi bile kaybedebiliriz. Bir daha da dedektifliği ancak rüyanda görürsün.”

Lucas’ın iradesinin son kırıntısı da kırıldı. Marcianna’nın mikrodalgada çözülen yemeğine bakıp başını salladı. “Haklısınız. Ama söz verin. Tekrar buraya geldiğimde bana her şeyi anlatacaksınız.”

“Sen de bize. Okulda ve kasabada gözünü kulağını dört aç. Özellikle de, şu Bay Holloway konusunda.”

Gözleri parladı. “Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz? Ah, ne olur, ondan şüphelenin.”

O sırada mikrodalganın zili öttü. “Bay Holloway kesinlikle bir... Neydi senin şu aptal dizi? *Person of Interest* mi? Her

neyse, Bay Holloway bir şüpheli, evet.” Eti mikrodalgadan alıp ortağıma döndüm. “Sen arabada bekle istersen Mike. Marcianna biz dönene kadar aklıktan deliye döner. Onu doyurup geliyorum.”

“Olur,” dedi Mike ve cebinden arabanın anahtarını çıkarıp hangardan çıktı.

“Gel Lucas,” dedim. “Sadece birkaç dakikamız var. Marcianna seni dere yatağındaki kayalıkların arkasından bakan potansiyel bir av olarak hatırlamasın.” Lucas peşime takıldı. Hatta Marcianna’nın kanlı yemek torbasını taşımaya bile teklif etti. Bastonuma yaslanıp adımlarımı sıklaştırdım. “Senin Bay Holloway resmi bir şüpheli değil tabii,” dedim. “Çünkü o skandaldan polisin haberi yok. Ama bizim için? Pekâlâ, doğrusunu istersen, elimizde on dört yaşında bir kızla cinsel ilişkiye giren, orta yaşlı bir adam var. Ve kendimizi kandırmayalım. Muhtemelen Shelby’nin yaşını biliyordu. Böyle bir adam, hayatında başka bir kanunsuz işe bulaşmasa bile, onunla aynı zevkleri paylaşan arkadaşları olabilir. Sonuçta, onu tamamen göz ardı edemeyiz.”

Marcianna’nın barınağının kapısına vardığımızda, bizimki yine ortada yoktu.

“Yoksa kaçtı mı?” diye sordu Lucas, huzursuzca etrafına bakınarak.

Güldüm. “İmkânsız.” Marcianna’nın inini işaret ettim. “İçeride uyuyordur. Normalde, onu bu kadar kısa aralıklarla beslemiyorum. Ama yavruyken başına gelenlerden ötürü çok güvensiz. Onu terk edeceğimden ve yeniden o lanet hayvanat bahçesine kapatılacağından korkuyor. Onun için, çiftlikten çıkacaksam yanma uğrayıp yiyecek bir şeyler veririm ve yakında döneceğimi söylerim. Bu, onu rahatlatıyor.”

“Ah, be! Biz de o hayvanat bahçesine giderdik. Nereden bilebilirdik ki?”

“O pisliklerin olayı buydu. Çocukları kandırıp ailelerinin parasını almak.” Barınağın içinde, kapının hemen ardındaki kel toprak parçasını işaret ettim. “Bana bir iyilik yapar mısın? Eti tam şuraya at.” Lucas dediğimi yaptı ve hedefi kolayca tutturdu. Ben çitelerin aile üyelerine seslenmek için kullandığı kuş cıvıltısına benzeyen sesleri çıkarırken, Lucas gülmek için dudaklarını kemirdi. Benim bu tip davranışlarda bulunabilmem onu hem şaşırtmış hem de eğlendirmiş gibiydi. Marcianna’ya yakında döneceğimi söyledim.

Tepeden inmeye hazırlanırken, Lucas, “Sakın bunu senin suç bilimcilerden birinin yanında yapma,” dedi. “Ya da etkilemek istediğin birinin. Kafadan çatlak olduğunu sanırlar.”

“Belki gerçekten öyleyimdir,” dedim, içten içe Lucas’ın *suç bilimci* terimini kullanmasına sevinerek. Çocuk cidden çabuk öğreniyordu.

İleriye baktığımda, Mike’ın arabamızı hangarın önüne getirdiğini gördüm. Ağz alışkanlığından *bizim* diyordum. Araba aslında Mike’ındı. Mike doğup büyüdüğü Queens’teki, büyük ve sevimsiz New York şehri suç laboratuvarında -bina eskiden York Üniversitesi’ne aitti- çalışırken, onun polis arabasıydı. Şehrin polis teşkilatıyla bir bağlantımız kalmayınca, Mike arabayı tazminatının bir kısmına saymayı teklif etmişti. Çok da matah bir şey değildi aslında. Polisin genelde kullandığı, eski bir Ford Crown Victoria’ydı. Onu Mike’a teslim ederlerken, sadece camlarındaki resmi çıkartmaları değil, şoför ve yolcu koltuğunun iki yanındaki halojen ışıldakları da sökmüşlerdi. Mike ihtiyaçtan olduğu kadar gururundan da yerlerine hemen yenilerini taktırmıştı. Ama polisin o Ford’dan

sökemeyeceği daha önemli bir parça vardı ki o da doksanların sonunda polis arabalarına takılan motor ve amortisör tertibatıydı. Velhasıl Mike'ın arabası, her ne kadar dışarıdan bakıldığında tam bir düldül gibi görünse de aslında her türlü yol koşuluna ayak uydurabilen, güçlü bir araçtı. Ama benim onu asıl sevme nedenim, içinin genişliğiydi. Şimdiki polis arabaları gibi daracık ve rahatsız değildi. Ona, saygımızı ifade etmek için, İmparatoriçe adını takmıştık. Arabaya doğru yürürken Lucas'a bunu söyledim.

"Her arabaya illa bir isim verilir," dedi, bizim yaşlı kızın lacivert gövdesinde göz gezdirirken. "Nedenini, hiç anlamam doğrusu."

"Neyi anlamazsın?" diye sordu Mike, İmparatoriçe'nin V-8 motorunun gürültüsü arasında.

Lucas birden gülmeye başladı. "Sen o kontrol panelinden yolu nasıl görüyorsun Mike?" Mike arabadan inip onu yakalamaya çalışınca gülererek kaçtı.

"Yeter. Bırakın zevzekliği," dedim. "Lucas, seni evine bırakalım mı, yoksa daha mı çok şüphe çeker?"

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Ben giderim. Havanın kararmasına daha var. Albay Jones'un hayaletine yakalanmadan evde olurum."

"Şaka ediyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır. Death's Head Hollow'da, karanlık bastıktan sonra Albay Jones'un hayaleti atıyla gezintiye çıkar. Kasabadaki bütün çocuklar bilir bunu."

İmparatoriçe'nin yolcu kapısını açarken başımı iki yana salladım. "Bir yaşıma daha girdim," dedim gülererek. Camımı indirdim. "Yokuştan inene kadar arabanın yanından yürü. Büyük halam seni görmesin. İnan bana o, Albay Jones'un

hayaletinden bin beterdir. Seni saatlerce sorguya çeker. Sür haydi Mike. Ama yavaş.”

“Tamam. Ama kontrol panelinden yolu görmüyorum ya? Üstüne sürersem kusuruma bakmazsın artık Lucas.”

“Yürü git Mike,” dedi Lucas ve eğilerek, arabayla birlikte yürümeye başladı.

“Bugün gözüme girdin ama asıl sahada kendini göstereceksin,” dedim. “Bay Holloway’den hoşlanmadığının farkındayım ama kendini onunla sınırlama. Aslında asıl hedefin yetişkinler değil.”

Şaşırdı. “Ya kim?”

“Okul arkadaşların ve onların arkadaşları. Şehirde, konuştuğumuz tarzda zengin insanlarla bağlantıya geçebilecek çocuklarla ilgili bilgisi olan herkes. Unutma, birileri Shelby, Kyle ve Kelsey’nin böyle bir tuzağa düşeceğini gayet iyi biliyordu. O kişi çok uzakta olamaz. Ama dikkat çekmekten hoşlanmıyor belli ki.”

“Dur bir dakika,” dedi Lucas, parmağını kaldırarak. “Ben öylelerine ne dendiğini biliyorum. Ara yapıcı.”

“Ara bulucu,” diye düzelttim.

“Evet, evet.”

“Sen de fazla ortalarda görünme. Sessiz ve derinden git.”

“Derek’e bile söyleyemez miyim?” diye sordu. JU-52’nin güvenli ortamından çıktığının yeni yeni farkına varıyordu. Ne kadar büyük bir işe bulaştığının da öyle.

“Derek bu soruşturmaya dâhil olmamayı tercih etti,” dedim. “Biz de isteğine saygı duyduk.” Derek’in zekâsının, muhtemelen böyle gayriresmi bir işe bulaştırılmayacak kadar kıt olduğunu söylememe gerek yoktu tabii. “Ablanla da konuşmayacaksın. Eminim, akıllı bir kızdır ama gerek yok.”

Çiftliğin yolundan çıktığımızda Mike gaza bastı. Lucas'ın koşmaya başladığını görünce de muzipçe sırıttı. "Gizli görevin en büyük zorluğu, tek başına olmaktır," dedim. "Ama gizli bir görev, mutlaka gizli kalmalıdır. Ayrıca Albay Jones'u bu köyden biri öldürmedi. Yani onun da atının da hayaletiyle ilgili endişelenmene gerek yok. Ama köy meydanındaki heykelde, yanında bir köpek var ya? İşte onu gerçekten öldürdüler. Çocukken, kardeşlerimle gece bu yoldan geçerken, asıl ondan korkardık. Sana iyi şanslar dostum. Gidelim Mike."

Lucas'ı egzoz dumanları arasında ve muhtemelen bize küfrederken bırakıp Death's Head Hollow'un akşam güneşini kesen sık ağaçların altından Kuzey Fraser'daki yeni olay mahallimize doğru ilerledik. Orada bu kez rahat olmayacağımızı biliyorduk. Büyük başlar imalı sorularıyla ensemizde boza pişirecekti. Ama cesaretimiz kırılmamalıydı. Zira biz onlardan daha çok şey biliyorduk.

Ne var ki işler hiç de umduğumuz gibi gitmeyecek ve ortamım da ben de oraya silahlı gittiğimize şükredecektik.

Üçüncü Bölüm

Sirenlerin Şarkıları

{I}

Burgoyne'e bağlı Fraser'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için, Mike'la bölgenin belli başlı kara yollarında zikzaklar çizmek zorunda kalacaktık. Ancak bu yolculuğun bir noktasında, JU-52'deki teorilerimin doğru olabileceğine dair bir hisse kapıldım. Bir dedektif için, mekânların tarihine takılmak tehlikelidir aslında. Hayaletlerin ete kemiğe bürünmesine izin vermek. Ama bu kez, üzerinden geçtiğimiz karanlık tepedeki fısıltılara karşı koymam imkânsızdı.

7. Kara Yolu'ndaydık. Mike da ben de düşüncelere dalmıştık. Gideceğimiz olay yerinde bizi kıdemli polislerin beklemesi canımızı sıkıyordu. Az sonra, 22. Kara Yolu'na saptığımızda, 19. yüzyıldan kalma, güzelim Hoosick Falls Kasabası'nın içinden geçtik. Burası bir zamanlar bir tekstil endüstrisi merkeziydi. Sonra atölyelerin atıklarının Hoosick Nehri'ni zehirlediği ortaya çıktı ve hepsi taşındı. Yeniden kırlara çıktığımızda, geniş arazilerin ortasındaki çiftlik evlerini gördük ve işte o zaman, benim de düşüncelerim belirli bir noktaya kaydı. Aklıma birdenbire, şimdiki bir davanın benzeri geliverdi.

“Michael!” diye bağırdığımda, ortağım korkuyla sıçradı.
 “Kenara çek! Durdur arabayı!”

“Ne oluyor? İyi misin? Bacağın mı?”

“Hayır.” Yolun iki kenarında sık ağaçlar vardı. Emniyet şeridini işaret ettim. “Çek şuraya.”

Mike yavaşlayıp dörtlüleri yaktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Ne bir insan ne bir araba. Hatta kır yollarının kenarlarında sık sık rastlanan posta kutularından bile yoktu. Ben alelacele arabadan inince, Mike yolcu koltuğunun ısıldığını yaktı. Sonra da yan koltuğa geçip ışığı altı metre kadar ilerideki ağaçların kıyısındaki özensizce biçilmiş çimleri aydınlatacak şekilde ayarladı. Işık o kadar parlaktı ki sarhoş sürücüler bile bizi kolaylıkla fark ederlerdi. Kırılarda bu saatler, mutsuz insanların bir yerlerde kafayı çekip mutsuzluklarının kaynağı evlerine dönme vaktidir. Sarhoş sürücülerin emniyet şeridinde duran araçlara çarpması da duyulmamış bir şey değildir. Ama dediğim gibi, yol şimdilik ıssızdı. Batıda batan güneşin yerinde bir kızılık kalmıştı ve güneydoğudaki dağların ardında ay doğuyordu.

“Tam burası,” dedim, yirmi dakikalık araba yolculuğunun kalçamda yarattığı hislere aldırmamaya çalışarak.

“Yine sihirbazlık numaralarına başladın,” dedi Mike. Alaycı sesinin ardında belli belirsiz bir tedirginlik gizliydi. “Sorun bacağın değilse, ne olduğunu söyler misin lütfen?” Etrafındaki karanlık kırlara baktı. “Bilirsin, böyle ortamlardan hiç hoşlanmam.”

Gülümsedim. “Şu sihirbazlık meselesini biraz abartmıyor musun? Hem *Post* sana da Sihirbazın Çırağı derdi.”

“*Post*’un canı cehenneme. Haydi L.T., burada ne yapıyoruz söyle. Neden durduk?”

Ağaçlara doğru baktım. “Ne çabuk unuttun. Birkaç yıl önce, bir cinayet soruşturmasıyla ilgili bilgi almak için Steve’in yanına gitmiştik. Sana seksenlerin başında, bir çocuğun burada ölü bulunduğunu anlatmıştım. On dört yaşındaydı ve muhtemelen evden kaçmıştı...”

“Hatırladım,” dedi Mike. “NAMBLA kayıplarıyla alakalı bir konuydu.”

“Evet,” dedim, yoldan çıkıp çimlik alana girerek. “Bütün o kayıplar ve ölümlerle...” Başımla ağaçları gösterdim. “Cesedi ağaçların arasında buldular. Eski bir orman yolunun başında. Ama önce ormanlık bölgeyi didik didik ettiler. Arkadaşlarının söylediğine göre, çocuk otostopla Fraser’dan dönüyordu. Ama yolculuğu burada son bulmuştu.”

“Erkek çocuklarını arabasına alan bir adamı tutuklamışlardı değil mi?”

“Evet. Bütün çocuklara aynı yalanı söylüyordu. Babalarının gecikeceğini ve yerine onu yolladıklarını. Sonunda çocuklardan biri akıllı çıkıp kaçtı ve durumu ailesine haber verdi. Adam tutuklandığında NAMBLA üyesi olduğunu söyledi. Hatta üyelik kartı bile vardı.”

“Evet ama aynı zamanda akli dengesi yerinde bulunmamıştı yanılmıyorsam.”

“Eyaletin iddiası o yöneydi,” dedim. “İki düzine çocuğu kandıracak kadar akli başındaydı ama. Bir daha hiçbirinden haber alınamadı. Birkaçının cesetleri sonradan bulundu. Sözünü ettiğimiz çocuğun otostop çektiği de doğru. Sonra da bir daha onu canlı gören olmamış. Cesedi iki ay sonra bulundu. Ama ölümümün son yirmi dört saat içinde gerçekleştiği söylendi. Kuzey-güney kara yollarında bulunan diğer dört çocuğun da ölümleri yine yirmi dört saat içinde gerçekleşmişti.”

Biz konuşurken karanlık basmıştı. Projektörün ışığının vurduğu kuru, şimdi daha ürkünç görünüyordu.

“Hımmm,” dedi Mike ve birden anladı. “Bir dakika.” Sesindeki kavrayış o kadar yoğundu ki gözlerinin hayretle irileştiğini tahmin etmem için ona dönmeme bile gerek yoktu. “Olay mahallinde bir tuhafılık vardı...”

Çocukken, kardeşlerimin bana cesedin bulunduğunu söyledikleri yeri işaret ettim. “Evet,” dedim. “Çocuk boğularak öldürülmüştü ve kıyafetleri yanında katlı duruyordu.”

“Ama L.T., bir dakika,” dedi Mike, her zamanki şüphecililiğiyle. Kullandığımız yöntemde, o daha temkinli olan taraftı. “O pislik... Adı neydi?”

“Loudon Odell,” dedim. “Taşradan mal toplayan Manhattan’lı birkaç antikacının şoförlüğünü yapıyordu. Aslen sınırdaki Clinton’dandı ama tutuklandığında ikametgâh adresi olarak Greenwich Village gösterildi. Gerçi kimse adamın verdiği adresi tasdik etmedi.”

“Peş peşe dört müebbet cezasına çarptırıldı ki o da cezai indirimden sonra. Hapisten çıkması imkânsız.”

“Öyle,” dedim. “Hapiste öldürüldü zaten.”

“Doğru. Şimdi hatırladım. Auburn’de.”

“Oraya girdikten yaklaşık altı ay sonra, boğazı bir kulağından diğerine kadar kesildi.”

“Açıkçası, ben o kadar dayandığına bile şaşırmıştım. Adam taşradan ve Kanada’dan oğlan çocukları toplayıp şehirli zengin pedofillere satıyormuş.” Birden sustu. “Yapma. *Yapma*. Benim bildiğim sen, böyle bir bağlantı kurmazsın.”

“Michael, sakın ol. Birdenbire aklımı kaçırmadım ya da gerçeklik kavramımı yitirmedim.” Arkamı döndüğümde, Mike’ın gözlerinin tam da tahmin ettiğim gibi hayretle irileş-

tiğini gördüm. “Ben adamın başka bir katille bağlantısı olduğunu iddia etmiyorum.”

“Ya ne?”

“Biz, bu çocuklar New York’a gitti diyoruz ya?” Bastonumla otoyolun ilerisini işaret ettim. “Sence oraya nasıl gittiler?”

Mike sabırsızca iç çekti. Ona hak veriyordum aslında. Karanlık bastıktan sonra 22. Kara Yolu’nun bu tarafları gerçekten ürkütücü oluyordu.

“Ben de bundan korkuyordum işte...”

Sözünü kestim. “Bir düşün.” Bir sigara yakıp sol tarafıma giren krampı geçirmek için birkaç esneme hareketi yaptım. “Neden başka biri de aynı yolu izlemesin? Bizim davadaki kurbanlar, sadece erkek çocukları değil. Kızlar da var. Ama teslimat sistemi aynı olabilir.” Bastonumla yolu işaret ettim. “22’ye, *NAMBLA Yolu* dediklerini biliyor muydun?”

“Trajan.” Mike de duraksayıp bir sigara yaktı. “Sana yalvarıyorum. Şu NAMBLA meselesini yeniden gündeme getirme. Ne olay mahalline gittiğimizde ne de soruşturmanın herhangi bir aşamasında.”

“Öyle bir niyetim yok. Ama Odell’in, bu yolu kullanarak NAMBLA üyelerine evlerinden kaçan oğlanları götürdüğü iddia edilmişti.”

“Ne olmuş yani? Herif yarım akıllıydı.”

“Ama bunu hiçbir zaman kesin olarak kanıtlayamadılar. Hatta Doktor Abrahamsen, Odell’in rol yaptığını düşünüyordu. Tıpkı Berkowitz’in, öldürme emirlerini yan komşusunun köpeğinden aldığını iddia etmesi gibi.” Doktor Abrahamsen, günümüzün en önemli adli psikiyatristlerinden biriydi. Sam’in Oğlu lakaplı David Berkowitz’i, bir akıl hastanesi yerine hapishaneye yollamıştı. Onunla aynı görüşte

olmayan yarım düzine kadar doktora rağmen, mahkemeyi Berkowitz'in rol yaptığına inandırmıştı. 2002'deki ölümüne dek benim de akıl hocamdı.

"Yine de bütün bunların bizim davamızla ne ilgisi var?" diye sordu Mike. "Sözü geçen o NAMBLA üyelerinin kimlikleri asla ortaya çıkmadı."

"Benim söylemeye çalıştığım Mike, NAMBLA'yla ilişkisi olduğu bilinen bir adamın, otoyollardan çocuk toplayıp New York'taki birine götürmesi."

"Belki de hepsini öldürdü."

"Dördünü öldürdüğünü itiraf etti zaten. Bir düzinesini daha öldürdüğünü söyleseydi de alabileceği en ağır ceza buydu. Neden yapmadı? Odell bir seri katildi sonuçta. Bu ondan beklenecek bir davranış biçimi olurdu."

"Ve biz sıradan davranışlarla uğraşmıyoruz." Mike sıkıntıyla başını salladı. "Gözünü seveyim, şu insanların yanında NAMBLA konusunu açma. Bak, kesinlikle geri teper. Söylemedi deme. Bütün teşkilatı ve eşcinsel örgütlerini başımıza sararsın."

"Kim sarmak istiyorsa sarabilir. Yapma Mike. *The North American Man-Boy Love Association*, çocuk tacizini meşrulaştırmaya çalışan bir örgüt sadece."

"Ama üyelerinden bazıları gayet şöhretli ve nüfuzlu tipler."

Bir alıntı yaptım: "*Pedofiliyi suç saymak saçmalıktır*"

"Kim yumurtlamış bunu? Yoksa sen mi?"

"O bahsettiğin nüfuzlu üyelerden biri. New York'lu bir şair. Aşağı Doğudaki evinin, Kanadadan ve kırsaldan toplanan çocukların son durağı olduğu uzun süre konuşulmuştu. Odell, örgütün *kurtarıcılarında* sadece biriydi. New York'a götürülen çocuklar daha sonra bir kendilerini keşfetme süre-

cine tabi tutuluyor ve bütün o huzursuzluklarının, bastırılmış homoseksüelliklerinden kaynaklandığını fark ediyorlardı!”

“Ya baskılanmış homoseksüeller olmadıklarını fark ederlerse?” diye sordu Mike.

“Yok öyle bir dünya. En azından NAMBLA’nın kitabında. Onlara göre, bütün erkek çocuklar doğuştan homoseksüel. Sadece, bunu ortaya çıkarmalarına yardımcı olacak bir dost eline ihtiyaçları var, çünkü geldikleri dar çevrede bu şekilde kabul görmeleri mümkün olmadığı için duygularını bastırmaya alışmışlar.”

“Yine de bu, bazılarının neden ölü bulunduğunu açıklamıyor,” dedi Mike, birer karaltıya dönüşen ağaçları işaret ederek.

“Aksine. Bütün çocuklar onlarla iş birliği yapacak diye bir kaide yok ki. Bazıları bu operasyonun bütününe taş bile koyabilirdi. O zaman da ortadan kayboluveriyorlardı. NAMBLA’nın üst kademelerindekilerden habersiz tabii. Benim söylemeye çalıştığım, her iki olayda da kurbanların evlerine dönmeye çalışırken yanlış insanlarla karşılaştıkları varsayıldı.” Omzumu silktim. “Böyle şeyler olur tabii. Ama asıl mesele, bazılarının yol kenarlarında, yakınlardaki bir korda ya da terk edilmiş ahırlarda ölü bulunmaları. Ana fikri kavlıyor musun?”

“Evet. Ama yineliyorum. Bundan, bu şekilde bir bağlantı çıkaramazsın.”

“Ben kopyacı bir katilden söz etmiyorum. Ama Odell de arkasında tıpkı Shelby’ninkiler gibi, özenle katlanmış kıyafetler bıraktı. Gerçi sonra, yoldan geçen bir sürücünün onu fark etmesi üzerine, kıyafetleri yanına alacakken orada bırakmak zorunda kaldığını söyledi. Ben sadece bir benzerlikten

söz ediyorum ve bilinen bir davadan örnek veriyorum. Odell davasını herkes okumuş olabilir. Yollardan çocuk toplayıp şehirli pedofillere sattığını. Bir de lojistik meselesi var tabii. Sonuçta, Shelby Capamagio'nun New York'a gittiğini ve zengin insanlarla tanıştığını sen söylemiştin."

Mike kararlılıkla başını salladı. "Lanet olsun Trajan. Ben de tam olarak bundan bahsediyorum işte. Sen hikâyenin gerisini hatırlıyor musun, onu söyle. O çocukların geldiği kasabaların, *kayıp çocuklarının* bu şekilde avlanmasına müsaade ettikleriyle ilgili kara lekeyi silmeleri ne kadar sürdü, düşünsene. Burgoyne'de o NAMBLA cinayetlerinden kaç tane işlendiğini düşün."

"Bildiğimiz iki tane var," dedim usulca.

"Pekâlâ. Sence birazdan göreceğimiz o insanlar, bu neslin en büyük çocuk skandalı olan çöp çocukların başına buna benzer bir iş geldiğinin imasını bile kaldırabilirler mi? Ya bu tip imaların kaynağı olarak bizi suçlamaları ne kadar sürecek dersin? Canlı canlı derimizi yüzecekler L.T. Bunu sen de biliyorsun."

"Tabii biliyorum. Şimdilik kimseyle konuşmayı da düşünmüyorum zaten. Ama NAMBLA yollarının biraz ötesinde dört çocuğun öldürülmesi biraz tuhaf değil mi?"

Mike derin bir iç çekti. "Öyle ama..."

"Atladığın bir nokta var Mike. NAMBLA cinayetleri o kadar eski değil. Sence er geç başka birileri de aynı ilişkiyi kurmayacak mı? Sonra sağı solu deşip kendi cevaplarını aramaya başlamayacaklar mı?"

"Yine de ben hâlâ bunun..."

Elimi kaldırdım. "Yapma Mike. O lanet kelimeyi söyleme sakın. Hele de bana."

“Sen kabul etmeyebilirsin ama tesadüf diye bir şey var Trajan. Romanlardaki ya da filmlerdeki kadar sık değil belki ama yine de olurlar. Bu noktada, bunun sadece bir tesadüf olduğunu varsaymak zorundayız. Elimizde aksi yönde bir kanıt yok çünkü. Ve bilhassa da eşcinseller artık bu ülkenin siyasetinde önemli bir rol oynadığı için, en ufak bir hatamızda ayağımızı kaydırırlar. Elimizde delil olmadan şerifi yanlış yönlendiremeyiz. Burgoyne Bölgesi’yle, eski ve kötü şöhretli bir eşcinsel organizasyonu arasında bağ kurarsak, eskinin hıncını bizden çıkarmak isteyen çok olacaktır. NAMBLA olayı bu bölgenin alınına kara bir leke sürdü. Dedğim gibi, eğer...”

“Mike, Mike. Önce bir sakın olur musun lütfen? Biz sadece, şerifle yardımcısına gayriresmi danışmanlık yapıyoruz. Duyan da yarın New York’ta bir basın toplantısı yapacağını sanır.”

Mike ellerini başına götürdü. “Kahrolası bir basın toplantısı düzenlemene gerek yok Trajan. Gittin, on beş yaşındaki bir çocuğu soruşturmaya dâhil ettin. Çenesini tutmasını beklemiyorsun herhâlde? Sanki sen hiç o yaşta olmadın.”

“Ben ona güvenebileceğimizi düşünüyorum Mike. Hatta, eminim. Bir kere de olumlu düşün. O çocuk bize, bir sonraki avın kim olacağını söyleyebilir. Hep bir adım önde olabiliriz.” Sigaramla koruyu işaret ettim. “Bana tesadüflerden bahsetme. Sen de benim kadar inanmıyorsun onlara. Ama endişelerinde haklısın. Onun için, bu teorim aramızda kalacak.”

“İyi,” dedi, İmparatoriçe’nin şoför kapısını açarken. “Kalsın bakalım. Haydi, bin artık şu arabaya. Fraser’a geç kalıyoruz.”

“Anlaştık.” Arabaya binmeden önce yine koruya baktım. Hiç olmazsa, tıpkı Shelby Capamagio gibi, tüyler ürpertici

bir cinayete kurban giden ve şimdi bize rehberlik eden çocuğu son bir kez yad etmek için.

Çok geçmeden yine yoldaydık. Mike ayağını gazdan çekmiyordu. Teorim onu irkiltmişti. NAMBLA cinayetlerini inceleyen bir grubun, aynı yöntemle şehirdeki zengin pedofiller için çocuk kaçırmayı, hemen kabul edilecek bir fikir değildi. Mike'ın da dediği gibi, ulusal ya da uluslararası, birbirine benzer şekilde faaliyet yürüten bu tarz gruplar, istatistiki açıdan hiç yaygın değildi. Öte yandan Mike'la ikimiz, neredeyse bütün kariyerlerimiz boyunca istatistikleri çürütmek için uğraşıyorduk. Gelin görün ki Mike şu anda bu hatırlatmayı kaldıracak ruh hâlinde değildi.

Ona hak veriyordum aslında. Otobanın o kısmındaki ürkünç çağrıya açıkça kulak verirse, sadece danışmanlık rollerimizden olmayacaktık. Bölge ve eyalet yetkilileri böyle bir ihtimali dahi kabul etmeyecekti. Elimizdeki bütün şüpheleri korkusuzca değerlendirdiğimiz için nasıl New York'tan sürüldüysek, SUNY-Albany'yle de ilişkimizi keseceklerdi. Diyorum ya, Michael haklıydı. NAMBLA olayını hortlatmak, bizim için büyük riskti.

Ne var ki içten içe böyle bir akıl yürütmemizi de kimse engelleyemezdi. Hem bu teorinin, benim olduğu kadar Mike'ın da içine kurt düşürdüğünden emindim. Ama bir kanıt bulana dek, benim küçük fikrim bir önsezi olmaktan ileri gidemeyecekti ki soruşturma fenomenlerinin en baştan çıkarıcı, en yaygın ve en yıpratıcı unsurları da onlardır. Yine de biliyordum. İçimden bir ses, aradığımız kanıt önünde sonunda bulacağımızı söylüyordu.

Önünde sonunda, evet. Ama bunun ne kadar bir süre olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yolculuğumuzun

geri kalanı imalı bir sessizlik içinde geçti. Mike, Fraser'a kadar benden tek kelime dahi duymak istemediğini açıkça belli etti. Beni susturmak için tam gaz ilerliyordu ama Fraser'ın dış mahallerine vardığımızda, peşimize bir trafik polisi ya da Steve'in, kim olduğumuzdan habersiz memurlarından birini takmamak için yavaşlamak zorunda kaldı.

Fraser sokakları sakindi. 4. Kara Yolu'ndaki kuzey sapağını ararken, merakla etrafıma bakındım. Hoosick Falls'un geniş arazisine yayılan tekstil atölyeleri çoktan terk edilmişti. Fraser bir zamanlar, Albany çevresindeki birçok eski endüstri kasabası gibi, dev makinelere ve müthiş bir üretime ev sahipliği yapıyordu. Kırklarla sanayinin bu kadar iç içe olması, bölgenin geçmişini bilmeyen birine tuhaf bile gelebilirdi. Batıdaki Schenectady'de, Amerika'nın ve dünyanın birçok yerinde kullanılan lokomotifler üretiliyordu. Fraser'da ise, o lokomotiflere uygun kazanlar imal ediliyordu. Ama bugün bütün o modern zamanlar denen cehenneme hizmet eden fabrikalarda sadece hayaletler dolaşıyordu. Makineler sökülüp Çinli tüccarlara hurda olarak satılmıştı. Ve geriye kalan tuğla yığınlarının yalnızca birkaçı başka bir amaç için kullanılıyordu. Ötekiler, Mike'la içine daldığımız karanlıkta suçlayan bakışlarla bizi izliyordu sanki. Kuzeydoğuda ve hatta bütün Amerika'daki bu tarz binalar bir gün dile gelseler, aynı soruyu sorarlardı eminim: Siz insanlar, mal sahiplerinin bütün bu üretimi yurt dışına taşıyıp servetlerine servet katmasına nasıl izin verebildiniz? *Hiçbir şey üretmeyen bir ülke, sonunda hiç olmaya mahkûmdur*, denirdi bu civardaki kasabalarda. Ve şimdi yanından geçtiğimiz binalar da bu sözü onaylar gibiydi.

Şehir merkezi deseniz, insanın içini daha da çok karartıyordu. Fraser sakinleri, işlerini sürdürmek için Albany'den

büyük destek görse de merkezdeki en eski mermer ve kireç taşı binalara değin, her yere bir bezginlik, köhnelik havası sinmişti. Kasabanın yegane parkı, eski yerel mahkeme ve belediye binası, -eskiden Motorlu Taşıtlar Vergi Dairesi olarak kullanılırken oldukça yoğun bir yerdi ama sonra daire 1980'lerde güneye taşınmıştı- bir zamanlar güzelliğiyle nam salan ama şimdi eski evinde hanım hanımcık oturan yaşlı bir hanımefendiyi andırıyordu. Yine de lambalarından birçoğu içerideki, tek gayeleri yoksul halktan vergi toplamak olan memurların çalışma masalarını aydınlatırsa da bu yaşlı kızın cazibesine kapılmamak elde değildi. Ve memurların vergilerle soyduğu halkın arasında, bizim cinayet kurbanlarından en az ikisinin aileleri de vardı. Doğup büyüdükları bu bölgede ayakta kalma mücadelesi verdikleri yetmiyormuş gibi, bir de baktıkları boğazlardan en azından birinin eksilmesi için kendi çocuklarını terk etmeyi göze alıyorlardı.

“Baksana,” dedi Mike, mahkeme binasının yanından geçerken. Daldığım karamsar düşüncelerden uyanıp ortağıma kulak verdim. “Steve’le Pete’in ofisinde kimse yok.”

Büyük, taş mahkeme binasının kuzeydoğu köşesindeki odalar, Burgoyne Şerifi’ne aitti. Bilhassa da bunun gibi ılık bir yaz akşamında, içerisi bir arı kovanından farksız olurdu. Ama bir düzine devriye arabasının en az yarısının otoparkta olması gerekirken, bugün bir tanesi bile ortalıkta yoktu. Birinci ve ikinci kattaki odaların pencerelerine baktım. Hiçbirinin ışıkları yanmıyordu.

“Ne diyorsun?” diye sordu Mike. Sesinde belli belirsiz bir telaş vardı.

“Hemen bir sonuca varma. Belki herkes eğlenmeye, Broadway’e gitmiştir.”

Fraser'ın gece hayatının kalbi kuzeyde, ucuz apartmanların olduğu bir mahallede atıyordu. Barlar bu bölgenin en iyi iş yapan müesseseleri idi şüphesiz. Uzun zaman önce, belki de birilerinin hırsı yüzünden, adına Broadway denen çift şeritli bir caddenin iki yanına dizilmişlerdi. Ortak noktaları mutsuzluk kaynaklı susuzluktu ve birbirlerinden ayrıldıkları tek husus da sahiplerinin milliyetleriydi. Burada New York'taki gibi ırk ya da sınıf farkı gözetilmezdi. Yine de bazı ayrılıklar vardı tabii. Bölgenin ilk yerleşimcilerinin torunları yaşlı beyazlar, müdavimi oldukları barlarına gözleri gibi bakarlardı. Avrupa'nın farklı yerlerinden gelenler de aynı korumacı tavrı sürdürürdü. Kuzeye doğru gittikçe, sık sık takıldıkları yerleri siyahların korumaya başladığını görürdünüz. Asyalılar gerçek manada yer altını tercih ederlerdi. Bodrum katlarındaki batakhanelerinde, müşterilerine hem kumar hem de esrar hizmeti sunarlardı.

Mike'la Broadway'in kuzeyine doğru ilerledikçe, barların neon tabelalı kapılarından dışarı atılan ve yerlerde sürünen tipler görmeye başladık. Ama görünürde tek bir polis bile yoktu. Steve'e bağlı memurlarla Fraser'ın güvenlik güçleri bambaşka bir yerdeydi anlaşılan ve yakında biz de orada olacaktık.

Fraser'ın merkezinden çıktığımızdan beri trafik azalmıştı. Artık dört şeritli bir cadde olan Broadway'den, bölgedeki siyahların yaşadığı banliyönünün ortasından geçen sokağa doğru ilerledik. Siyahların mahallesi, 1960'lardan kalma, iki katlı, kasvetli apartmanlarıyla, karanlık bastıktan sonra beyazlar için hiç de tekin olmayan bir yerdi. Mike'la ben New York'lu olduğumuz için, orada bulunmak, bizi Fraser'lılardan daha az korkutuyordu. Ama gerçeği de kabullenmek zorundaydık.

Kuzey Fraser, Doğu New York'un tırnağı bile olamazdı fakat yine de tecrübelerimiz bize oradaki siyahlara saygıda kusur etmemeyi öğretmişti. Fraser'daki çoğu polisin aksine, ukala ve küçümseyici bir tavır takınmaya hiç niyetimiz yoktu.

Nihayet Pete'in Mike'a verdiği adrese vardığımızda, New York'luların, tanımadığı mahallelerde saygılı davranma içgüdüünün ne kadar yerinde bir davranış biçimi olduğunu bir kez daha anladık. Zira küçük bir çocuğun cesedinin bulunduğu terk edilmiş binanın bulunduğu yerde bir olay yeri inceleme ortamı yerine, iki blok ötede duran iki düzine arabayla karşılaştık. Steve Spinetti'nin bölge filosundaki hemen bütün devriye arabaları, hesap vermek için yanlarına çağırıldığımız yetkililere ait birkaç sivil araç ve ordunun bölge birimlerine verdiği elden düşme mavi-siyah zırhlı araçlardan biri. Bütün bu araçlar, çoğunlukla özel operasyoncular tarafından kullanılıyordu ve bu da Mitch McCarron'ın G Birliği'nin emrindeydi. Bütün bunlar ve daha birçoğu, yan yana dizilerek bir kordon oluşturmuştu. Burgoyne Bölgesi'nde ilk kez, bu kadar kalabalık bir polis ordusunu bir arada görüyordum. Bir de bütün polis araçlarının tepe lambalarının yanıp söndüğünü düşünün. Ne sahneydi ama! Ayrıca bina, projektör ışıklarla aydınlatılıyordu. Hâlbuki ben orada, Ernest Weaver'la Nancy Grimes'in teknisyenlerinden birini sessiz sakin çalışırken bulacağımı sanıyordum.

Sonra bir şey dikkatimi çekti. "FBI'dan kimseyi görüyor musun?" diye sordum Mike'a.

Mike gözleriyle etrafı taradı. "Hayır."

"Ama burada olmaları gerekmez miydi?"

"Terk edilen ve muhtemelen öldürülen çocuklar. Kesinlikle."

“Tuhaf,” diye mırıldandım. Sonra kontrol noktasındaki bir Fraser polisinden, isimlerimizin davetli listesinde olduğunu öğrendik.

“Trajan,” dedi Mike usulca ve bir süredir ağzında duran sigarayı yaktı. “Tuzak kokusu alıyorum. Sen?”

“Evet,” diye mırıldandım ve elimle işaret ettim. “Bak! Şu trafiği yönlendiren Pete değil mi? Diğerlerine görünmeden yanma gidelim. Çabuk!”

Pete arabamızı fark edip bize bir yer gösterdi. Mike oraya park etti. “Birazdan beyinlerimizi uçurmazlar umarım,” diye mırıldandı.

Kapıyı açıp bastonumu yere koydum. “Keşke anneni dinleyip avukat olsaymışsın.”

Mike kapısını açtı, sigarasından derin bir nefes çekip yere attı. “Hiç hatırlatma.”

Pete trafiği bir Fraser polisine emanet edip yanımıza koşmasaydı, Mike dakikalarca sızlanabilirdi. “İyi ki geldiniz,” diye şakıdı Pete. “Başımızda bir bela var ki. Daha erken fark edemedik ama cesedin bulunduğu binada siyah bir adam varmış. Abuk sabuk konuşuyor. Hiçbir şey anlamadık. Görünüşe bakılırsa silahı da var ve aramızda rehine için ara buluculuk yapabilecek tek kişi ise Frank Mangold. Gerisini siz düşünün artık.”

“Eyvah,” diye inledim. Zira eyalet Cinayet Masası’ndan Frank Mangold, görüp görebileceğimiz en dikbaşlı heriflerden biriydi ve bu görev için daha yanlış bir seçim olamazdı. Sonra birden, Pete’in bir sözüne takıldım. “Rehine mi? Yahu çocuk ölmedi mi?”

“Sorma doktor,” dedi Pete sıkıntıyla. “Adam bizim Weaver’ı rehin aldı.”

Mike’la ağzımız beş karış açık kaldı. “İyi de kim Weaver’ı rehin almak ister ki?” diye mırıldandı Mike. Sonra birden telefonu öttü. Mesaj gelmişti. “Bir dakika,” dedi. Telefonunu çıkarıp uzun mesajı okudu ve Şerif yardımcısına baktı. “Pekâlâ Pete. Beklediğimiz haberi aldık galiba.” Neden bahsettiğini bana açıklama gereği duymadan, “Çantayı getirdin mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Pete. “Arabama gidelim. Diğerleri fark etmeden halledelim şu işi.”

Pete’in peşine takılıp bir sürü polisin arasından geçtik. Mümkün olduğunca başlarımızı kaldırmamaya gayret ediyorduk. “Neler olduğunu bana da anlatacak mısın?” diye tısladım Mike’a. “Ortada bir rehine var. Kanıt analizi için uygun bir zaman mı sence?”

“Evet dostum,” dedi dürüstçe. “O kurt sürüsüyle karşılaşmadan önce bunu öğrenmen gerek. Çünkü yolda söylediklerin o kadar da mantıksız değildi galiba ve bu küçük partinin ev sahiplerine nasıl bir açıklama yapacağını iki kere düşünmen gerekebilir.”

{II}

Pete’in arabasının içine göz attığımda, şoför koltuğunun arkasında, yerde duran sırt çantasını hemen fark ettim. Hâkî renkli, eski bir çantaydı. Çocuklar artık böyle şeyler kullanmıyorlardı. Hoş, büyük şehirde modayı yakından takip eden gençler, şimdilerde böyle parçaları asi şıklıklarını tamamlamak için tercih edebiliyorlardı. Ama dediğim gibi, burası büyük şehir değildi. Gelgelelim, çanta başka bir açıdan dikkatimi çekmişti. Sonra ilk kurban Kyle Howard’ın olay

yeri fotoğraflarını hatırladım. Surrender'ın dış mahallerindeki terk edilmiş bir evde asılı bulunduğunda, ayaklarının dibinde buna benzer bir çanta duruyordu. Fotoğrafta, içi kitaplarla doluydu ve Pete'in arabasındaki çanta da öyleydi. Yine de böyle bir kanıtın ne işimize yarayacağını anlamış değildim.

Pete arka kapıyı usulca açtı. Gerçi çıkaracağı hiçbir ses, ilerdeki kuşatmanın gürültüsünü bastıramazdı. Polisler doğudaki ahşap ve tuğla binalardan birinin önünde konuşlanıyordu. Belli ki çemberi daraltıyorlardı. Broadway, devriye arabalarıyla kapatılmıştı. Önce kuzeydeki iki bloğun trafiğini kesmişlerdi. Şimdi bizim geldiğimiz güney yolu da kapatılıyordu. Fraser polisi çatışma çıkmasını bekliyordu anlaşılan. Ama halkı olay yerinden uzak tutma çabaları sonuç vermemişti. Uzakta toplanan kalabalığın sesleri, gece havasına karışıyordu. Fraser polisi sonradan onlara *toplumu kışkırtmaya çalışan ayrılıkçı gruplar* adını takacaktı. Böyle durumlarla uğraşmaya alışkın olmayan polisler, hep bu tip yakıştırmalar yaparlardı. Kalabalığa doğru baktığımda, siyahların ağırlıkta olduğunu gördüm. Çoğu, cuma akşamı işlerinden evlerine dönen tiplerdi. Ama aralarında, üstlerini çıkartıp polise doğru sallayan ve slogan atan gençler de vardı tabii.

"Haydi," dedim. "Birazdan burası yangın yerine dönecek. Elinizi çabuk tutun."

Pete telsizini açtı. Herkes olay yerine Cinayet Masası'nın mı, yoksa eyalet birliklerinin mi daha önce gerçek bir rehine uzmanı göndereceğini tartışıyordu. Kulak kesildiğimi fark eden Pete hemen uyardı. "Aman bunları duymamış olun doktor. Yoksa beni topa tutarlar."

"Siz ikiniz ne işler karıştırdığınızı hemen söylemezseniz, asıl ben sizi topa tutacağım." Telsizde konuşulandan bir

şeyler kapmaya çalışmaktan vazgeçip sesini kısıtım. “Haydi Mike. Bekliyorum.”

“Aslında çok basit Trajan,” dedi ve gözleri telefonuna gelen yeni mesaja kaydı. Şimdi birkaç fotoğraf yollamışlardı. Birini büyütüp telefonu bana verdi. “Bak bakalım, neye benziyor?” Sonra sırt çantasını açıp içindeki kitapları çıkarmaya koyuldu.

Önce bana gösterdiği fotoğrafa, sonra diğerlerine baktım. “Kıl,” dedim. “Hayvan kılı olabilir. İki ayrı örnek var.”

“İpucu uzmanlarının çoğundan daha iyisin. Daha insan ve hayvan kılını bile birbirinden ayırmayanlar var. Bunlar at kılı. İki ayrı atın yelelerinden. Louisville’deki bir meslektaşım yolladı. Biri Kelsey Kozersky’nin ailesinin beslediği türden bir attan alındı. İkincisi bir safkandan. Ama bizi ilgilendiren kısmı, görüntüleri değil, DNA’ları.”

Mike birdenbire soruşturmanın ikinci kurbanına atlamıştı. Kelsey Kozersky, öldüğünde on beş yaşındaydı ve hayatının büyük bir kısmını Death’s Head Hollow’a çok da uzak olmayan bir at çiftliğinde geçirmişti. Anne babası ve erkek kardeşleriyle birlikte yaşıyordu. Bu, uzun boylu ve bir hayli güzel kız, Lucas’ın ilk toplantımızda bize çok da yansıtamadığı kadar tutkundur atlara. Yaşı büyüyüp de aklı ermeye başladığında babasının, hayvanlarına davranış biçimini sorgulamaya başlamıştı. Kız bu konuda ailesiyle sık sık fikir ayrılığına düşüyordu. Kozersky atları safkan değildi ama güçlü, çalışkan ve uysal hayvanlardı. Kelsey’nin onlara sevgisi ise yaşından beklenmeyecek kadar büyüktü.

Aileyi dağılma noktasına getiren olaylar zinciri ise Kelsey’nin en sevdiği atın, bir safkan kırmasının güzeller güzeli bir tay doğurmasıyla başladı. Kelsey onu hemen sevip sahiplendi. Fakat ne yazık ki tay, EPM (*equine protozoal*

myeloencephalitis) denen bir merkezi sinir sistemi hastalığıyla dünyaya gelmişti. Yıpratıcı ve ölümcül bir hastalıktı. Hasta at bir süre sonra ayaklarını kullanamaz hâle geliyor ve ölüyordu. Tedavisi ise uzun ve pahalı bir süreçti. Kelsey'nin küt kanaat geçinen babası bu sorunu daha kısa yoldan çözmeye karar verdi: .30-30 Winchester'dan atılan bir kurşunla. Delicesine sevdiği atın hazin ölümü Kelsey'yi yıkmıştı. Davranışları iyice çığırından çıkmış ve kendine zarar vermeye başlamıştı. Alkol ve başka kötü alışkanlıklar da edinmişti.

Mike'la bütün bunları kızın dosyasından öğrenmiştik. Dosyada ailenin ifadeleri ve Steve'in, Ernest Weaver yine baştan savma bir hükme vardığında başvurduğu bağımsız bir patoloğun raporu vardı. Söylenenlere bakılırsa, Kelsey evden kaçmış ve birkaç ay sonra, ailesine ait ahırda, ölen atına ait bölmedeki bir kirişe asılı bulunmuştu. Weaver için olay basitti. Ne var ki patoloğun raporuna göre, Kelsey de Kyle ve Shelby'yle aynı kaderi paylaşmıştı. Kız ahıra asılmasından çok önce ölmüştü. Ondaki lividite de ölümüne sebep olan asıl-madan sonra indirilip birkaç saat aynı yerde yatırıldığı ve yeniden asıldığını kanıtlıyordu. Artı, kızın kıyafetlerinde bir atın yeke kıllarına rastlanmıştı. O kılların, Kelsey'nin cesedi-nin bulunduğu sırada ahırda kalan hayvanlardan birine ait ol-duğu varsayıp daha detaylı bir inceleme yapılmamıştı. Ama sonra Mike, Shelby'nin kıyafetlerindeki uyuşturucu madde-nin içeriğini tespit edip iki kızın ölümünde ortak noktalar aramaya devam etmişti.

"Sana, Kyle Howard'la ilgili delillerle birlikte hepsini anlatacaktım," dedi Mike, çantadaki kitapları incelemeye devam ederken. "O sırada Pete aradı. Sonra yolda sana bir hâller oldu. Ben de emin olana dek beklemek istedim. Bugün sen..."

Boş bulunup Lucas'tan bahseder diye kaş göz işaretiyle onu uyarmaya çalıştım ama Mike, "...Marcianna'yla yürüyüşe çıktığında," diye devam etti, "Pete'in yolladığı örneğe çabucak bir DNA analizi yaptım."

"Uçakta DNA analizi yapabiliyor musun?" diye sordu Pete şaşkınlıkla.

Mike gülerek başını salladı. "Bahse girerim, Donovan siz bölge polislerine, patronunun birçok yerel polis kruvazörüne portatif DNA dizici kurmayı düşündüğünü söylemiştir."

"Evet," dedi Pete, alnını silerek. "Ama pek inandırıcı gelmemiştir."

"Ama inanmalısın," dedi Mike. "Başka bölgelerde uygulamaya başladılar bile. Yakında, trafikte birini durdurduğunda, polisteki kaydına bakmak için ehliyet sormana gerek kalmayacak. Ağızlarından ya da zorluk çıkarılırsa arabanın herhangi bir yerinden DNA alıp analiz edebileceksin. Ama bunun bir de şu yönü var. Polis sırf şüpheli davranan biri hakkında bile bir veri tabanı oluşturabilecek. Dolayısıyla bu uygulama, Donovan ve onun gibilerin düşündüğü kadar yakın bir zamanda hayata geçmeyecek. Tabii federal fon artırımını için mükemmel bir bahane, o ayrı. Her neyse, bende daha gelişmiş bir alet var ve onunla Kelsey'nin kıyafetlerindeki kılların DNA analizini yaptım. Adli tıp teknisyenlerinin, Kelsey'nin babasının atlarından birine ait olduğunu düşünüp araştırmaya bile gerek duymadıkları kılları. Bu sonuç herkesi daha memnun ederdi tabii. Ama ben analizimi Louisville'deki meslektaşına gönderdim ve o da üzerinden geçti. Hiç At Irkları Genetik Araştırmalar Birliği diye bir oluşum duymuş muydun L.T.?"

Sabırsızca başımı salladım. "Duymadığımı biliyorsun."

Mike sırtıttı. “Ama herkes bana değil, sana doktor diyor. Her neyse. Meslektaşımın da üyesi olduğu bu organizasyon, dünyadaki at nüfusunun gen haritasını çıkarmak için çalışıyor. Böylece bilim insanları, yetiştiriciler ve müşteriler, ilgilendikleri hayvanların, tabii özellikle de safkan ırkların kökenini, ilk vahşi atalarına dek bilebilecek. Uzun lafın kısıası, Kelsey’nin kıyafetlerindeki at kılları, babasının atlarından birine ait değil. Aksine, soylu ve son derece pahalı bir safkandan gelmeler.”

Nereye varacağını tahmin etmeye başlamıştım. “Kelsey ölmeden önce babasının atlarıyla haşır neşir olmamış o hâlde,” dedim.

Ortağım başım salladı. “Aynen. Her nasılsa, rüyasında bile göremeyeceği türden safkan atlara biniyormuş. Ve eğer ortadan kaybolduğu aylarda bizim bölgeden fazla uzaklaşmadıysa, belki de biraz aşağıdaki haralardan birindeydi.”

“Westchester,” dedim. “Ve bu da...”

“... Kızın New York’a giden 22. Kara Yolu’nun ne kadar yakınında olduğunu gösterir. Westchester’daki haraların zengin sahiplerinin çoğu orada yaşamıyor. Ayrıca Shelby’nin de o kadar uzağa gittiğini düşünmüyoruz.”

“Ama,” dedim, mikroskopla büyütülen at kıllarının fotoğraflarına bakarken, “sadece kilometre bakımından. Yoksa iki ayrı dünyadan söz ediyoruz.” Telefonunu Mike’a geri verdim. “Kelsey aslında şehirde oturan birinin çiftliğinde kaldı. Kaçtığında oraya sığındı.”

“Tabii onu bu hayat tarzına iten sebepleri bilmiyoruz,” dedi Mike. “Unutma ki o terk edilmedi. Kendi isteğiyle kaçtı. Ama ölüm sebebini ve Shelby’nin son günlerindeki yaşam tarzını düşünersek...”

“İki kız da şehre gitti,” dedi Pete, kederli bir sesle. “Orada zengin insanlarla takıldılar.”

“Sadece zengin demek yeterli mi, bilmiyorum,” diye ekledim. “Şehre gitmeleri konusuna gelince de... Acaba oraya kendileri mi gitti, yoksa onlara büyük vaatlerde bulunan biri tarafından mı götürüldüler?”

Pete düşünceli gözlerle camdan baktı. “22. Kara Yolu’yla ilgili imanı anlamadım sanma. Bunun o lanet NAMBLA davasının bir benzeri olduğunu düşünüyorsun.”

Mike bana baktı. Sonra Pete’e ve yine bana baktı. “Ben ağzımı açmadım,” dedim.

“Kimse tek kelime etmeyecek,” dedi Mike, kitaplara dönerek. “Steve’i de uyar Pete. Bizim sihirbaza, başımıza gelecekleri biraz anlattım. Eğer buradaki insanlar...”

“Biliyorum,” diye atıldı Pete. “Ocağımıza incir ağacı dikerler. Hay, ben böyle işin!”

Pete’in homurtusu Mike’in heyecanlı çılgılığıyla bölündü. “Ah, işte!” Kyle Howard’ın koleksiyonundan bir kitabı tavandaki ışığa tuttu. Sonra onu bana verip çantayı karıştırmaya devam etti. “Bakalım, ne demek istediğimi anlayacak mısın Trajan?”

Kitabın deri cildine ve kapaktaki altın harflere baktım. “*Oliver Twist*,” diye mırıldadım ve içini açtığımda, üzerinde *Odyssey Kitapları* yazan şık bir ayraçla karşılaştım. Baş sayfada, *Yazar imzalı, ilk Amerikan baskısı*, yazıyordu. “Vay canına,” dedim hayretle.

“Dur, dahası da var. *Çavdar Tarlasında Çocuklar* J. D. Salinger imzalı. O da *Odyssey*’den ve yine ilk baskı. İlk Amerikan baskısı.”

“Yok artık.” *Oliver Twist*’i elimden bıraktım. “Dickens bile yeter ama Salinger! Özellikle de New York’ta her on çocuk-

tan dokuzu Holden Caufield olmaya çalışırken. Bu kitap çok para eder.”

Pete, Dickens’ı eline aldı. “Neler oluyor? Bana da anlatacak mısınız?”

“Haberler hem iyi hem kötü Pete,” dedim. “Odyssey, Manhattan’ın yukarı doğusunda, nadir bulunan baskılar satan, kalburüstü bir kitapçı. Bu kitaplar oradan, muhtemelen bir servet ödenerek alınmış. Dickens da pahalı tabii ama ilk İngiliz baskısı kadar olamaz. Gelgelelim, *Catcher in the Rye*’ın ilk Amerikan baskısı, hele de yazarın imzasıyla kim bilir kaçta satıldı? Ve Surrender’lı kitap kurdu bir çocuk, yanında bunlarla ölü bulunuyor.” Başımı iki yana salladım. “Diğer kızlarla ilgili bulduklarımızı da göz önünde bulundurursan, belirli bir şablon çıkardık galiba. Üç çocuk. Üçü de Burgoyne’deki ailelerinden ayrı. New York’a ya da yakınında bir yere gidiyor veya götürülüyorlar. Ve sonra onlara hayal bile edemeyecekleri imkânlar sunan insanlarla vakit geçirdiklerine dair kanıtlarla taşraya geri dönüyorlar. Üstüne üstlük bu çocukların hepsi, özel zevkleri ya da hobileriyle kandırılıyor. Bu, tesadüf olamaz.

“Seni tebrik ederim L.T.,” dedi ortağım. “Yine haklı çıktın. Gerçi bütün kanıtları ben buldum ama önemli değil tabii.”

Sıkıntıyla ilerideki kalabalığa baktım. “Ama onlara bunların hiçbirini anlatamayız. Her ne kadar doğru olsalar da.”

Pete derin bir iç çekti. “Yani siz şimdi, bu davanın NAMBLA cinayetleriyle büyük benzerlikler taşıdığı ispatlandı mı diyorsunuz?”

“Benziyorlar, evet,” dedi Mike “Ama ayrıldıkları yerler de var. Bir kere, hedef sadece erkek çocuklar değil. Kızlar da var. Bu da olayı daha genele yayıyor. Ama yöntem ve ana tedarik yolunu düşündüğünde...”

“22. Kara Yolu,” dedi Pete.

Mike başını salladı. “Evet. Velhasıl biri ya da birileri ya tesadüfen -ki bu, neredeyse imkânsız- ya da bilinçli olarak aynı lanet yönetime başvuruyor.” Çantayı elinden bıraktı. “Birkaç pahalı kitap daha var.” Gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. “Sonuçta bu katil ya da katiller, NAMBLA şablonunu uyguluyor.”

“Önemli bir fark daha var,” dedim. “İşsiz güçsüz, başıboş çocukları toplamakla kalmıyorlar. Öncesinde onlara en büyük hayallerini gerçekleştirme sözü veriyorlar. Bu kişi her kimse, o çocukları şahsen tanıyor. Hayattan ne beklediklerini biliyor. Ayrıca iki olay arasındaki benzerlikler burada da bitmiyor. Çocukların bazıları, belki de hayallerindeki hayatın karşılığında onlara ödetilmeye çalışılan bedeli kabul etmiyor. Dolayısıyla operasyonun sorunsuz yürümesi için onlardan kurtuluyorlar.” Mike’la, intihar konusundan uzaklaştığımız için sevinçliydik. Yine de New York’ta yaşadığımız tecrübelerden sonra, hâlâ temkinli davranıyorduk.

Pete haklı olarak endişelenmişti. “Bölge ve eyalet polisi. Onlara hiçbir şey söylemeyecek miyiz?”

“Hayır,” dedi Mike.

“İyi de ne yapacağız? Onlara bir açıklama yapmak gerek.”

“Hayır, henüz bir beklentileri olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Steve’e söyle tabii. Mike’ın dediği gibi, bir baksın bakalım, neler yapabiliyor. Ama başkasına tek kelime etmek yok. Bu, şimdilik yalnızca bizim teorimiz. Hem daha bir sürü kanıt lazım.” Bastonumu kavrayıp arabadan inmeye davrandım. “Şimdi asıl derdimiz, Mangold’la adamlarının, Weaver’ı rehin alan adamı öldürmemesi. Çünkü ilk kez bütün bunlara ışık tutabilecek birine rastlıyoruz. Gidip şu işe bir el atalım haydi.”

Pete bizi endişeleri giderek artan kalabalığın arasından geçirdi. Bütün resmi araçların ışıkları, cesedin bulunduğu ve Weaver'ın rehin alındığı metruk binaya çevrilmişti. Biz Pete'in arabasındayken, birkaç güçlü ışıldak da getirmişlerdi. Yine 11 Eylül'den sonra görmeye alıştığımız türde sahnelerden biriydi. Siyah tulumlu, miğferli ve her an askeri bir manevraya hazır görünen polisler. Ve bütün bu tantana ne içindi? Bir cesedin bulunduğu binada dolaşan, silahlı bile olsa muhtemelen hayatında hiç ateş etmemiş ve saçma sapan konuşan bir adam. Adam, buraya akın eden polisleri görünce, korkudan ne yapacağını şaşırıp karşısına çıkan ilk adamı -ki o da Weaver'dı- rehin almıştı. Bütün bu rehin alma olayı bile uydurmaca olabilirdi. Adam belki de Weaver'ı silahsız görüp ona cinayetle bir ilgisinin olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Yine de etrafımızdaki polis sayısı giderek artıyordu. Olay yerindeki bütün büyük başlar polisin nasıl çalışması gerektiğini gayet iyi biliyordu bilmesine de artık polis teşkilatında yeni bir bakış açısı egemendi. 2001'den beri Amerikan günlük hayatını yöneten tek bir kelime vardı: Tehdit. Eğer bir tehdit varsa, her türlü curcuna mübahtı.

Cinayet Masası'na ait olduğunu tahmin ettiğim siyah bir minibüsün ve olay yerine yığılan birliklerin arkasında, buraya görüşmek için çağrıldığımız insanlar vardı. Tam ortalarında, ufak tefek bir kadın duruyordu. Siyah, jilet gibi takım elbisesi, zorbalığını gizliyordu. Cathy Donovan, Burgoyne Bölge Savcısı Yardımcısı. İçimden bir ses, onun lisedeyken popüler bir kız olduğunu söylüyordu. Ama hukuk fakültesi ve ailesinin -insanların politikaya atılmasındaki en büyük etkenlerdendi- başarı beklentisi, güzelliğini soldurmuş ve Donovan'ı daha ilk bakışta ürkeceğiniz bir görünüme büründürmüştü.

Ben de buna dayanarak, ona bulaşmıyordum zaten. Zira Donovan, hırslı bir bürokrat olduğu kadar da zeki ve sağı solu belli olmayan bir kadındı.

Donovan'ın yanında duran Adli Tıp Soruşturma Merkezi Başkanı Nancy Grimes, her zamanki gibi paçozdü. İri yarı cüssesini gizlemek yerine, daha da gözler önüne seren beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Nancy kılığa kıyafete önem veren bir kadın değildi. Ama beyaz önlüğünü bir mareşalin üniforması gibi gururla taşır, daima temiz ve ütülü olmasına dikkat ederdi. Laboratuvarını da bu mantıkla yönetirdi. Gerçi son zamanlarda, Adli Tıp Soruşturma Merkezi skandallarla sarsılmıştı. Teknisyenlerin yetersizliklerine ya da üstlerini memnun etme hevesine bağlı pek çok yanlışlık yapılmıştı. Yine de Nancy'nin öyle bir havası vardı ki kimse ne ona ne de kurumuna laf söyleyebilirdi. Nancy hele de böyle bir olayda Donovan'm yanından ayrılmazdı ki bu da suç bilimlerinin adli tıp adını almasından sonra kanun koyuculara nasıl peşkeş çekildiğinin en güzel kanıtıydı. Ama Grimes, insanlar üzerinde böyle bir intiba bırakmaktan zerre kadar gocunmuyordu. Mike'la benim de onun hâlâ bir parçası olduğu memur hayatından sürgün edildiğimiz için, bu gamsızlığından her seferinde etkilenmemiz bekleniyordu.

İki kadının karşısında, Cinayet Masası'ndan Frank Mangold'la Nancy Grimes'in adli psikoloğu, bir zamanlar iyi tanıdığım ve şimdi burada görmekten hayal kırıklığına uğradığım Doktor Grace -arkadaşları için sadece Gracie- Chang duruyordu. Ama Gracie'nin burada bulunuşu, asıl Mike için tehlikeliydi. Mike'la ben hâlâ şehirdeyken, Gracie NYPD suç laboratuvarında stajyerdi. Ve Mike ondan hoşlanırdı. Ortağıma baktığımda, eski dalgasını henüz görmediğini fark ettim.

"Hormonlarını dizginle Mike," dedim.

"Ne?"

"Grimes'ın yanındakine bak."

"Ne, kim..." Sonra Gracie'yi gördü. "Ha siktir..."

"Belki bu meseleyi çözersek gözüne girersin ha?"

"Bok ye," diye homurdandı. "Albany'de çalıştığını ne zamandır biliyorsun?"

"Yok artık. Nereden bileyim? Şimdi gördüm. Demek ki büyük havuzda küçük balık olmaktan sıkılmış ve havuzunu küçültmeye karar vermiş. Gracie gibi zeki bir kız için sağlam bir karar."

"Ya, evet," dedi huzursuzca. "Şimdi ne yapacağım?"

"Kendin gibi davranacaksın. Her zamanki çekiciliğini kullanacaksın. Hem belki buraya sırf seni görmek için gelmiştir."

Mike'ın gözleri hayretle irileşti. "Asla. Gracie senin eski manitaların gibi arsız bir kız değil."

"Sahi mi? Mike, bu kız bir suç psikoloğu ve işinde gayet başarılı. Üstelik biz onu tanıdığımızda çaylaktı. Zaman ve tecrübeyle daha da iyi olmuştur. Ayrıca eyalet sistemindeki herkes gibi hırslı. Bence de öyle bir şey yok ama tuhaf bir tesadüf olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

Mike başını salladı. Mantığı, Gracie Jones'un güzel yüzü ve vücudu karşısında erimeye başlamıştı. "Ve biz tesadüflere inanmayız," diye mırıldandı, transa geçmiş gibi.

"Anlamadım," dedi, şimdiye kadar sessiz kalan Pete. "Mike'la Doktor Chang'ın ilişkisi mi vardı?"

"Hayır!" diye patladı Mike. Sonra yumuşadı. "Kusura bakma Pete. Hayır, birlikte değildik ama onu beğenirdim."

Pete, Gracie'yi baştan aşağı süzdü. "Güzel kadın. Ama siz bunun problem olacağını mı söylüyorsunuz Doktor Jones?"

“Geri kalanlar bunun bir problem yaratması için ellerinden geleni yapacak diyorum. Ama Doktor Li bir profesyonel. Durumu nasıl idare edeceğini bilir.”

Mike bana döndü. “Öyle mi? Belki sen bana yol göstersen daha iyi olur. Ne zamandır seninle ve lanet çitanla bir çiftlik evine tıkalıp kaldım ve...”

Dönüp Gracie’ye baktığımda, Mike’ın bu çıkışını mazur gördüm. Ortağım gibi, Gracie’nin de ailesi güney Çin’dendi ve kız o bölgenin bütün tipik fiziksel özelliklerini taşıyordu: Kalp şeklinde, mini minnacık bir yüz, gözlerinin koyu kahvesinin arasına karışan gece mavisi pırıltılar, çıkuk ama yumuşak elmacık kemikleri, sivri, küçük bir çene, kalkık bir burun ve gülüşüne cazibe katan hafifçe yamuk ön dişler. New York’ta, çocukken ya da okulda onun gibileri hep görürdünüz. Gracie daima özenli giyinirdi –gerçi mesleği öğrendiği yıllarda benim daha az dikkat çekici olması yönündeki uyarılarımı dikkate almıştı. Ve şimdi de değişik etnik kökenli insanlara pek de alışkın olmayan Burgoyne Bölgesi’nde, olgun, şık, kendinden emin ama bir o kadar da temkinli görünüyordu. Bu tarz kızları gençliklerinde ve sonra moda okurken ya da tıp fakültesi öncesi eğitim alırken gördüyseniz eğer ve metroda kontrolsüzce kıkırdamalarına, hep grup hâlinde dolaşmalarına, her ay, hatta her hafta saç rengi değiştirmelerine tanık olduysanız, Gracie’nin şimdiki hâlini yadırgayabilirdiniz. İstisnasız, Long Island City’de ya da Queensboro Meydanı’ndaki birkaç mekânda takılır ve oradan, Çinli çalışan kesimin büyük bir çoğunluğunun oturduğu Flushing’e giden 7 trenine binerlerdi.

Tabii ki bunların hiçbirinin Mike için bir önemi yoktu. Ama Gracie’ye ilgisini her ne kadar sempatik bulsam da aklım bir an önce işine vermesi en doğrusu olurdu. “Benim bildi-

ğim Gracie, buraya birilerinin kuklası olmaya gelmez. Hele de bu insanların. Baksana, yanında kim var?”

Mike bakışlarını o tarafa kaydırdı. “Aşağılık herif...”

Cinayet Masası’nın kıdemli dedektifi Frank Mangold, görünüş itibarıyla başka bir on yılda kalmış gibiydi. 1960’ların başındaki erkek modasına ait demode kıyafetlerine, bir de yer yer kırlaşan alabros kesimli saçları ve renksiz suratı eklenince görüntü tamamlanıyordu. Ama bu imajına ve en fazla 1.75’lik boyuna aldanıp da onu hafife alan herkes yanıltırdı. Mangold, Deniz Kuvvetleri kökenliydi. Daha sonra Polis Akademisi’ni bitirip Belediye Başkanı Rudy Giuliani ve onun sağ kolu Başkomiser Bernie Kerik zamanında, New York’ta dedektiflik eğitimi almıştı. Dolayısıyla polise teslim olmayıp kaçmayı yeğleyen şüpheliler, Mangold’un özel uzmanlık alanıydı. Onları iyice cıklarını çıkarmadan, davada görevli diğer polislere teslim etmezdi ve feci şekilde dayak yiyen bu insanların hakkını aramayı kimse aklından bile geçirmezdi. Belki bunda Büro’nun ve hatta daha da çok, onun altındaki New York Polis Departmanı’nın son yıllardaki önce vur, sonra sorgula mantığının da etkisi vardı.

Velhasıl Gracie Chang’ın burada olması enteresan bir durumdu ve Mike’in buna tepkisi beni endişelendiriyordu. “Evet,” dedim, ortağıma dönerek. “Aşağılığın önde gideni. Bir de üzerine, Gracie’nin adli kovuşturma politikalarına bağlılığıyla mücadele edeceğiz belli ki. İşler kızırsa havlu atmazsın umarım?”

Mike, Frank Mangold’u incelemeyi bırakıp bana ters bir bakış fırlattı. Deminki tutkulu hâllerinden eser yoktu. “Rahatla L.T. Aramızda hiçbir şey olmadı. Tipini beğeniyordum, hepsi o.”

“İyi,” dedim. “Başımızda yeterince dert var. Bir de senin gönül meseleleriyle uğraşmayalım.”

Tekrar büyük başlara baktığımda, biraz cesaretlendim. Zira tabloyu tamamlayan diğer iki adam, Mike’la benim sevdiğimiz ve güvendiğimiz insanlardı. Biri, Steve Spinetti’ydi. Öteki de Binbaşı Mitch McCarron. Binbaşı uzun boylu ve konuşmayı pek sevmeyen bir adamdı. Kariyeri boyunca Burgoyne ve civar bölgelerde birçok karanlık olayla karşılaşmıştı. Eyalet Polisi’ne bağlı diğer birliklerin liderleri gibi, o da devriye görevinden gelmeydi. Genç kuşağın silahsever polislerinin aksine, son yirmi beş yıldır, olmadık işlere kalkışan birçok insana doğru yolu göstermiş ve bölgenin en azılı suçlularından bazılarını sağ yakalamıştı. Pete ve Steve gibi, onun da belli belirsiz bir aksanı vardı. New York’un kuzeyine has, kelimeleri hafiften yayarak konuşma tarzına, artık yalnızca Shiloh’daki eski çiftlik arazilerinde rastlanıyordu. Bilmiyorum, belki de çocukluğumun en mutlu anıları büyük halamın çiftliğinde geçtiği için, ben bu aksana tutkundum. Ya da belki herkese benim kadar hoş geliyordu. Ama emin olduğum tek bir şey varsa, o da bu tarz konuşan insanlara karşı özel bir sempati beslediğimdi.

Onlara yaklaştığımızda, hararetle tartıştıklarını duyduk. Doktor Weaver’a zarar vermeden silahlı adamı nasıl yakalayacaklarını konuşuyorlardı. Ya da daha doğrusu, rehine için kimin pazarlık edeceğini. Ne Cinayet Masası ne de eyalet polisi henüz olay yerine bir ara bulucu yollamıştı. Hücum kuvvetleri binanın çevresindeki çemberi giderek daraltıyordu ve birinin bir an önce içeri girip adamı ikna etmesi lazımdı.

“Önce ben konuşayım,” dedi Pete. “Sizi takdim eder, diğerlerinin dikkati dağılınca, Steve’e durumu anlatırım. Ondan sonra kendi başınızın çaresine bakarsınız.”

“Merak etme, hallederiz,” dedim, hissettiğimden daha güvenli bir sesle.

Mike belli ki benden bile telaşlıydı. Ama daha önce de pek çok kereler hesap vermek zorunda kalmıştık. Üstelik bizi sorgulayan insanlar bugün karşılaşacaklarımızdan daha kıdemliydi. Yine de Mike kaygıyla mırıldanmadan edemedi. “Umarım bu belayı nasıl defedeceğini biliyordur L.T.”

{III}

Minibüse yaklaştığımızda, Pete diğerlerine seslendi. “Onları bul, buraya getir dediniz. İşte karşınızdalar. Tanışmayan yok galiba. O hâlde sizi baş başa bırakayım. Steve, ofisten aradılar. Sana birkaç sorum olacak. Önemli bir durum yok ama bazı belgelerin onaylanması gerek.” Pete, bununla birlikte, son gelişmeleri aktarmak için Steve’i bir kenara çekti. Mike’la ben de diğerleriyle karşı karşıya kaldık.

Suratıma mümkün olduğunca sevimli bir gülümseme oturttum. Son sigaramı bastonlu elimin parmakları arasına sıkıştırıp sağ elimi uzatarak onlara yaklaştım. “Bölge Savcısı Yardımcısı,” dedim, Donovan’ın küçük elini sıkarak.

“Doktor Jones.” En az benim kadar sahte gülümsedi. “Bu kadar kısa bir sürede geldiğiniz için teşekkürler.”

“Müfettiş,” dedim, Grimes’in etli patisini sıkarken. “Sizi görmek ne güzel.”

“Benim için de öyle doktor,” dedi ve dayanamayıp kıkırdadı. “Bana *müdür* deyin. Biliyorsunuz, polis rütbem yok.”

“Aman, bunu televizyon izleyicilerinin karşısında söylemeyin. Hayallerini yıkarsınız. Ortağım Doktor Li’yi tanıyor-sunuz, değil mi?”

“Elbette.” Donovan sırtarak Mike’la tokalaştı. “Siz Müfettiş Mangold’la tanışıyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” dedim. Mangold bizimle el sıkışmak için bir hamle yapmasa da Mike’la ben onunla da tokalaştık.

“Merhaba,” dedi Mangold, ekşi bir suratla. “Doktor Grace Chang’le daha önce karşılaşmışsınızdır herhâlde?”

Gracie gülerek bir adım öne çıktı. “Sizi görmek ne güzel Doktor Jones,” dedi, içtenlikle elimi sıkarak. “Mike!” Mike’a sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. “İkinizi de gördüğüm çok sevindim,” dedi, kollarını hafifçe şaşalayan Mike’ın boynundan çektiğinde. “New York günlerimizi hatırladım. Ne güzel günlerdi.”

“Hangi günlerden bahsettiğine göre değişir tabii,” dedi Mike. Ama bir yandan da Gracie’ye gülümsediği için, taşlamasını kimsenin anladığını sanmıyordum.

“Kesinlikle,” dedi Gracie kıkırdarak. Donovan, Grimes ve Mangold’a baktım. Bir hesapları vardı. Orası kesindi de, henüz hiçbir şey umdukları gibi gitmiyordu anlaşılan. Donuk gülümsemelerinden belliydi. Hemen Gracie’ye döndüm, fakat onun hiçbir şeyden haberi yoktu. “İyiler kadar kötü zamanlarımız da oldu tabii,” dedi, diğerlerinin aksine içtenlikle gülümseyerek. “Merak ediyorum. Sizin meşhur taktiği bu soruşturmaya nasıl uyarladınız?”

Gracie’nin saygılı ve hayranlık dolu sesine rağmen, Mangold bıyık altından güldü. Cathy Donovan bunu fark ederek durumu kurtarmaya çalıştı. “Bakın, Binbaşı McCarron da burada,” dedi, G Birliği’nin komutanını işaret ederek.

Binbaşı bir adım öne çıktı. “Çocuklar,” dedi, şapkasını çıkararak ve sırayla el sıkıştık. “Pete ve Steve’le irtibat hâlindeymişsiniz galiba.”

“Birkaç kere konuştuk,” dedim. “Fikir alışverişinde bulunduk. Ama uzaktan ne kadar olabilirse tabii.”

“Uzaktan mı?” Grimes vakit kaybetmeden saldırıya geçti. “Bize olay yerlerinden birini gördüğünüzü söylediler. Ayrıca...”

“Evet, sadece birini,” dedi Mike. “Diğer ikisini anlattılar.”

“Pete bir ceset daha bulduğumuzu söylemiştir herhâlde?” diye söze karıştı Donovan. Bir yandan da dikkatle tepkilerimizi ölçüyordu.

“Evet,” dedim dürüstçe. “Bizi çağırdığınızı haber verdiğinde söyledi.” Pete’in kıcını kurtarmak için ekledim: “Son kurban kim acaba?”

“Kuzey Briarwood’dan siyahi bir çocuk,” diye yanıtladı Mangold. “On dört, on beş yaşlarında. Ailesini bulamadık. Şurada kalıyormuş. Bağımlı olduğunu düşünüyoruz.” Nikotin lekeli parmağıyla binayı işaret etti.

“Birilerinden yardım almış mı?” diye sordu Mike. “Çünkü Olay Yeri İnceleme’nin kararının aksine, diğer üçü almış gibi görünüyor.”

“Görünüyor mu?” diye sordu Grimes. “Patolog raporundan şüphe etmenizi gerektirecek bir sebep mi var?”

“Olabilir,” dedi Mike, istifini bozmadan. “Gerçi biz o raporları daha göremedik. Doktor Jones’un da belirttiği üzere, şimdilik sadece Steve’le Pete’in anlattıkları üzerinden fikir yürütüyoruz.”

“Pekâlâ...” Donovan birkaç adım ötedeki Pete ve Steve’e baktı. “Şerifin resmi belgeleri sizinle paylaşmaması, en azından biraz içimi rahatlatı.”

Konuyu değiştirmek için, “Doktor Li ve ben, size bu akşam tam olarak nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordum.

“Gördüğüm kadarıyla, buraya ağır silahlarla gelmişsiniz. Bir ceset için bu kadar polis gerekli miydi gerçekten?”

“Yapmayın doktor,” dedi Donovan. “Kimi kandırıyorsunuz? Pete en azından, size binada bir adam olduğunu söylemiştir. Çocukla ne gibi bir ilgisi olduğu henüz belirsiz. Ama silahlı olduğunu tahmin ediyoruz ve Doktor Weaver’ı rehin aldı.”

“Tahmin mi ediyorsunuz?” diye bağırdı Mike. “Emin değilsiniz yani?”

“Tıpkı sizin de olmadığınız gibi,” diye patladı Mangold. “Madem o kadar akıllısınız, bize bu olayı nasıl çözeceğimizi söyleyin de görelim haydi.”

“Frank,” dedi Mitch McCarron, sakın ama sert bir sesle. “Haddini aşıyorsun. Onları buraya bunun için getirmedik.”

“Niyetim saygısızlık etmek değildi,” diye yalan attı Mike. “Ben sadece, bu olayın bizimle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Aslında sizi buraya basit bir uyarı için çağırmıştık,” dedi Cathy Donovan. “Size, Steve’in soruşturmasında oynadığınız rolün, tamamen gayriresmi kalması gerektiğini hatırlatacaktık.”

“Başka türlü düşünülebilir mi?” dedim. “Bizim bu bölgenin polis teşkilatında kanuni bir statümüz yok ki.”

“Ben de aynısını söyledim doktor,” dedi Steve. Pete’le birlikte yeniden yanımıza gelmişlerdi. Sesinde belirgin bir küskünlük vardı. “Ama görünüşe bakılırsa, basit bir bölge şerifinin sözüne itimat edilmiyor.”

“Hemen alınma Steve,” dedi Nancy Grimes. Sesinin Donovan kadar otoriter çıkmasına gayret ediyordu ama nafiye. “Söyledik ya? Konu bu değil.”

“Evet, söylediniz. Ama yine de doktorları buraya çağır-
maktan geri durmadınız.”

“Yeter,” dedi Donovan. “Bu işin teşkilatta kalmasını istiyor-
ruz, hepsi o.” Grimes’a ters bir bakış fırlattı. “Umarım bizi an-
larsınız Doktor Jones ve Doktor Li. Elimizde çocuk cinayet-
leri gibi hassas bir konu var. Dolayısıyla sizin de söylediğiniz
gibi, Burgoyne Bölgesi Polis Teşkilatı’yla hiçbir ilgisi bulun-
mayan insanların bu soruşturmaya dâhil olmasını kesinlikle
istemiyoruz. Sizi temin ederim, bu durum, üstlerimizin de
hiç hoşuna gitmeyecektir.”

“Bilhassa da sizin gibi sicili temiz olmayan iki doktorun...”
diye atıldı Frank Mangold.

Ama Gracie Chang onun sözünü kesti. “Doktor Jones
ve Doktor Li, son derece itibarlı ve işinin ehli insanlardır
Frank.” Kızın, şehirden bu yana Mangold’a bile kafa tutacak
kadar olgunlaşmasını takdirle karşılamıştım doğrusu. “New
York’tan ayrılımlarının, mesleki başarısızlıklarıyla hiçbir
alakası yok.”

“Teşekkürler Doktor Chang,” dedim ve Mangold’a dön-
düm. “Görüyorsun ya Frank? Prosedür anlaşmazlıkları-
yla, gayriresmi eylemler arasında büyük bir fark var. Bernie
Kerik’ten de öğrenmişsindir muhakkak. Bu arada, federal gö-
zaltı süresi bittiğinden beri onunla görüştün mü hiç?”

“Beyler,” dedi Donovan sertçe. “Boşuna konuşuyoruz.
Sonuçta, bu soruşturma resmi olarak yürütülecek. Ama işin
bir de duygusal boyutu olduğu gözünüzden kaçmamıştır
eminim Doktor Jones. Death’s Head Hollow’un şimdiden
söylentilerle çalkalandığına şüphem yok.” Bakışlarını etrafın-
dakilerin yüzlerinde dolaştırdı. “Şimdi izin verirseniz, önce
Doktor Weaver’ı nasıl kurtaracağımızı konuşalım.”

“Bir karar verdiğimizizi sanıyordum,” dedi Mangold. “Ben herifi oyalayacağım. Dikkati dağıldığı anda da ensesine bineceğiz.”

“Güç uygulayacaksınız yani,” dedim. Düşünmeden konuşmuştum, artık iş işten geçmişti.

“Ha şunu bileydin doktor,” dedi Mangold. “Ama ben suçlunun profilini çıkardım ve şöyle yapsanız daha iyi olur dediğin bir şey varsa çekinme, söyle.”

Mesleğimin bir kez daha küçümsenmesine, derin bir iç çekerek karşılık verdim. “Eminim siz bunu zaten aranızda tartışmışsınızdır ama evet, var.” Mitch’e baktım. “Binbaşı McCarron bu işi tek başına halledebilir. Resmi olarak bir ara bulucu değil belki ama içinizde...” İtiraz etmeye hazırlandıklarını görünce elimi kaldırdım. “Dediğim gibi, içinizde en tecrübelisi o. Benden bir istediğin varsa, yardıma hazırım Mitch.”

Lafın gelişi söylenmiş bir şey değildi bu. McCarron’ın birliği, Hoosick Falls’un dışındaki kanunsuz hayvanat bahçesini -Marcianna’yı bulduğum yer- bastığında, mekânın sahibini ben oyalamıştım. Üstelik adam manyağın tekiydi. Bir sürü yasa dışı işe bulaşmıştı. Hele evi gerçek bir silah deposuydu. Neyse ki 45’liğim sayesinde, onu pes ettirecek cesareti bulmuştum.

“Şaka ediyorsun,” dedi Mangold. “Sen Weaver’ı ciddiye bile almazsın. Bir güne bir gün adama saygı göstermedin. Şimdi de kalkmış, canını sana emanet etmemizi mi teklif ediyorsun?”

“Orada dur bakalım Frank,” dedi Mitch. “Doktor Jones’un Weaver’la profesyonel anlamda birtakım fikir ayrılıkları olduğu doğru. Ama bir meslektaş için gerekirse canını hiçe sayar-

cağından eminim. Ayrıca tek istediğimiz bu, değil mi Cathy? Ernest'ı oradan sağ salım çıkarmak? Doktor Jones'la daha önce de zorlu durumlarla karşılaştık. Bu olayı kan dökülmeden halledeceğimizden eminim.”

Cathy Donovan başını iki yana salladı. “Olmaz Mitch. Doktor Jones bir polis değil. Bütün şimşekleri üzerime çekmek istemiyorum.”

“Tamam. Steve, onu bu akşamılığına vekil tayin etsin. Resmi açıdan uygun olmaz mı Steve?”

“Olur, tabii,” diye yanıtladı Steve. “Madem sen öyle uygun gördün Mitch.”

Mike olası tehlikeleri kavrayarak kulağıma fısıldadı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bunun bir tuzak olduğunu anlamıyor musun? Bizi bitirmek için ellerine fırsat geçecek. En ufak bir hatanda gözünün yaşına bakmayacaklar.”

“Biliyorum Mike,” dedim. “Ama unutma. Bu adam bizim tek şansımız. O çocuklara neler olduğunu bilen tek kişi o olabilir. Sen teorimizi ispatlayacak kanıtları buldun. Şimdi sıra bende.”

Cathy Donovan'a baktığımda, hâlâ başını iki yana sallıyordu. “Çok tehlikeli Mitch. Çözüm üretme kabiliyetini takdir etmiyorum sanma ama bu riski göze alamam.”

“Özür dilerim ama,” dedim, ona bir adım yaklaşarak, “büyük resmi görmüyorsunuz. Mitch'in de söylediği gibi, tabii ki önceliğimiz Doktor Weaver'ı kurtarmak. Ama onu rehin alan adam, bu soruşturmanın kilit tanıdığı olabilir. Sonuçta, hâlâ, aydınlanmayan bir sürü nokta var.”

Kendimi ateşe attığımın farkındaydım ama başka çarem yoktu. Mangold'un ilk kez şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Donovan, ima ettiğim konunun üzerine gitmeyecek kadar

akıllıydı. Ama Grimes sert bir çıkış yaptı. “Aydınlanmayan noktalar, öyle mi Doktor Jones? Bununla neyi kastettiğinizi açıkla mısınız lütfen?”

Elimizdeki tek kartı oynamanın vakti gelmişti. “Yanlış anlamayın. Size laf çarpmaya filan çalışmıyorum. Ama ortada bazı tutarsızlıklar olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.”

“Ne diyorsun? Açık konuşsana be adam!” diye gürledi Mangold.

“Açıklayayım,” dedim soğukkanlılıkla. “Bir kere, Shelby Capamagio’nun cesedini kim buldu? Yerini polise kim ihbar etti? Bununla ilgili bir bilgi yok. Weaver’ı rehin alan adam bu bakımdan çok önemli. Hatta belki de polisi o aradı. Steve bunu isimsiz bir ihbar olarak değerlendirip arkasını deşme gereği görmemiş. Ne eyalet polisinden ne de Ulusal Güvenlik Ajansı’ndan aramanın yerini tespit ettirmeye çalışmış.”

Steve’i gücendirmiş olabileceğimi düşünerek ona baktığımda gözleri parladı. “Haklısın. Bu detay belki sizi alakadar etmez ama ben bu bölgenin şerifiyim. Biri bana bunu sorduğunda hemen cevap verebilmeliydim. Önce cevabı bilmem gerek tabii.” Başını salladı. “Seni bir geceliğine işe alıyorum doktor. Belki içerideki adamdan bazı cevaplar alabiliriz.”

Donovan’ı utanç verici bir pozisyona sokmuştuk ve o da bunu gayet iyi anlamıştı. İçimden Lucas Kurtz’a teşekkür ettim. Şimdi bir kere daha, iyi ki Mike’ı ikna edip onu soruşturmaya dâhil etmişim diyordum. Donovan’ın yüzüne dikkatle baktım. Her nedense birdenbire gözleri parlamaya başlamıştı. Kıvrak zekâsıyla bu durumu kendinin ve müttefiklerinin lehine çevirmenin bir yolunu bulmuştu anlaşılın.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Madem sorumluluk sende ve Steve’le Mike da risk almaya razı, bekleyip görelim bakalım.”

“Siz aklınızı mı kaçırdınız?” diye cıyıkladı Mangold. “Diyelim doktor içeride vuruldu, bunu değil belediye başkanına, savcıya bile açıklayamazsın.”

“Ben kimseye bir şey açıklamayacağım ki,” dedi Donovan. “O işi Steve’le Binbaşı McCarron halledecek. Biz de bunun gayet kötü bir fikir olduğunu ama Doktor Weaver’ın hayatı söz konusuyken şerifle binbaşının baskılarına daha fazla dayanamadığımızı söyleyeceğiz.”

Açıkça söylüyordu işte. En ufak bir terslikte hepsi kışkırlarını kurtaracaktı. Bu arada ben ve Mitch McCarron, hem canlarımız hem de kariyerlerimizle kumar oynuyorduk.

“Anlaştık o zaman,” dedi Mitch. Bakışlarından, onun da durumumuzu gayet iyi kavradığını görebiliyordum. “Anladığım kadarıyla, zaten bir silahınız var Doktor Jones?”

“Tehlikeli bir durum olabilirdi,” diye mırıldandım, başımı sallayarak. Bir Sherlock Holmes hikâyesinden yaptığım bu alıntı gelmişti aklıma. Mike’ın huzursuzluğunun farkındaydım. Yine de, tabancayı koyduğum cebime vurduğumda omzunu silkti. “Elini çabuk tut şerif,” dedim. “Görev bizi bekler.”

Steve’in beni geçici olarak işe alması, kanunlar önünde ne kadar geçerliydi bilmiyordum. İçeride işler ters giderse, Pete’in elime tutuşturduğu rozet beni kurtarabilir miydi, onu da bilmiyordum. Ama dakikalar içinde, bütün polisleri ve polis araçlarını yarıp en öne geçmiştik bile. Kendimi attığım tehlikeyi ilk kez gerçek anlamda kavırıyordum. Onca polisin ardında konuşmak kolaydı tabii. Neyse ki yanımda Mitch gibi gözü pek bir adam vardı.

“Kapatın şu ışıkları!” diye bağırdı Mitch, arkamızdaki üniformalı kadın ve erkeklere. Emri derhâl yerine getirildi. Şimdi

sokağı yalnızca birkaç sokak lambasının ışığı aydınlatıyordu. Demin bağırıp çağıran polislerin hepsi susmuştu. “Bana bakın,” dedi Mitch. “Kimden emir aldığınız umurumda değil. Ben söylemeden kesinlikle ateş edilmeyecek. İçeri girerek zaten kendimizi tehlikeye atıyoruz. Sabırsız bir ahmak yüzünden bütün bir operasyon güme giderse, bunun acısını hepinizden çıkarırım ona göre!”

Bana dönüp gülümsedi. Kim bilir suratımda nasıl bir ifade vardı? “Pekâlâ Doktor Jones. *Trajan*.” İlerideki yolu işaret etti. “Bizi buraya sen getirdin. İçeri girdiğimizde iyi bir planın vardır umarım.”

Adımlarımızı sıklaştırdık ve bir hayalin içindeymişim gibi gibi kendimi binanın önünde buldum. Derin bir nefes aldım. Boş apartmanın ön cephesi, duvar resimleri, bıçakla oyulmuş yazılar ve desenlerle kaplıydı. “Geçen seferki taktiğimiz işe yarar bence,” dedim, Mitch elini kapıya uzattığında. “Birlikteyseler, ben adamı konuşturayım, sen Weaver’ı aralamaya çalış.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Mitch. Glock 37’sini çekti. Belindeki fişekliğin .45 GAP fişeklerle dolu olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Ben yanımda fazladan cephaneye getirmemiştim çünkü. Gerçi bu fişekler benim emektar Colt’a fazla güçlü gelirdi ama teklemeyen önce birkaç el ateş edebilirdim herhâlde. Mitch kapıyı açarken fısıldadı. “Ya, birlikte değillerse? Ya, Weaver’ı bir yerlere bağladıysa?”

“Aynı taktik geçerli. Ben adamı oyalıyorum, sen Weaver’ı buluyorsun.”

Mitch başını uzatıp apartmanın girişine baktı. Sonra başını sallayıp hafifçe gülümsedi ve onu izlememi işaret etti. “Lanet bir suç psikoloğu için bayağı taşaklısın ha. Bunu sana söyleyen oldu mu hiç?”

“Olduysa bile, hiç bu kadar kibarca dile getirilmemişti Mitch.” Kapıyı arkamızdan usulca kapadım ve kendimizi karanlıkta bulduk.

{IV}

Soruşturmanın son kurbanının burada bulunmasına şaşmamak gerekti. İçleri bir labirenti andıran bu apartmanlar uzun zamandır boştu. Köhnemişliğin kokusu her yere sinmişti. New York'ta mesleğimin ilk yıllarında bu tip terk edilmiş binalara çok girip çıkmıştım. Ama Rudy Giuliani'yle halefi Michael Bloomberg, şehirdeki bütün batakhaneleri mühürletip bir bir elden geçirtmiş ve halkın hizmetine sunmuştu. Zamanla polislerin bu temizlik operasyonu diğer şehirlere de yayılmıştı.

Fraser'da ve bilhassa kuzeyinde de aynı yöntemin uygulandığı aşikârdı. Ama burada, eskinin batakhaneleri kapatılmakla kalmış, kentsel dönüşüme tabi tutulmamıştı. Şimdi içinde bulunduğumuz binada, yoğun bir idrar ve ter kokusu vardı. Kanlı iğneler ve plastik borular her yere saçılmıştı. Belki tuhaf gelecek ama bütün bu kokuşmuşluk bana eskiyi hatırlatmış ve hiç rahatsız etmemişti. Doğup büyüdüğüm şehrin eski kozmopolit hâllerini özlediğimden de belki de. Mitch'in peşinden yürürken, deminki huzursuzluğum kalmamıştı. Mitch bana alt kattaki dört daireden birincisine bakacağını ve orada beklememi söylediğinde durdum. *Doğduğum şehrin halkı, korkudan sinmek yerine, gerçek bir merakla, özellikle de 11 Eylül'den sonra, Giuliani ve Bloomberg'in körüklediği dehşeti böyle sorgusuz sualsiz kabullenmeseydi, hayatımda nasıl değişiklikler olurdu,* diye düşündüm.

“Bakıyorum, rahatın yerinde,” diye fısıldadı Mitch, yanıma döndüğünde. “Kendini ciddi anlamda tehlikeye atan birinden, böyle sırtımasını beklemezdim doğrusu.”

“Eski günleri hatırladım,” diye fısıldadım, peşinden ikinci daireye girerken.

“Ah. Şanlı günlerini yad ediyorsun, ha?”

“Yani... Ama...”

Cümlemin devamını getiremedim. Mitch de durmuştu. Burnumuza, iyi tanıdığım bir koku çarpmıştı: Çürümüş insan eti kokusu.

“Bekle,” dedi Mitch, cebinden çıkardığı mendili ağzıyla burnuna bastırarak. Benim mendilim yoktu ama dert etmedim. Dediğim gibi, bu kokuya alışıktım. Birkaç dakika sonra burnum hissizleşti zaten.

İlerlemeden önce Mitch, “Silahım hazır et,” dedi. Tabancamı birkaç dakika önce çıkarmıştım. Mitch’e işaret ettiğimde başını salladı. “Aradığımız yer burası olabilir.”

Binbaşı’yla aynı fikirde olmadığım hâlde -ya da belki bu yüzden- fişekleri fişek yatağına sürmeden onu izledim. “Evet,” diye fısıldamakla yetinecektim ki yine dayanamadım. “Ama sanmıyorum Mitch. Adamımız henüz şiddete başvurmadi. Hem Weaver’dan kurtulmaya karar verdiyse bile, o şişko domuz bu kadar kısa zamanda kokamaz.”

McCarron mendiliyle kahkahasını bastırdı. “Bence de. Koku niye sadece burada var? İçeri girdiğimizde almadık.”

“Çürümenin son aşaması,” dedim. “Bir odada yoğunlaştığını tahmin ediyorum. Belki bir kapının altından sızıyordur. Burası kaç metrekairedir sence?”

“Dairelerin hepsi eşit büyüklükte. Ortada merdivenler var. Sonuncusu iki artı bir. Ama kapıların çoğu sökülmüş. Kalan

kapıların da kolları çıkarılmış. Apartman sahibi tam olarak böyle bir olaydan korkuyordu herhâlde.”

“Ama Mitch,” dedim, etrafı göstererek. “Buradaki kapılar da açık...”

“Doğru. Biri hariç...” Koridorun ucunda salon vardı. Eski mobilyaların ayaklarının arasına, sarma sigara izmaritleri ve şırıngalar saçılmıştı. Mitch’in gösterdiği kapı, salonun hemen bitiş noktasındaydı. “Banyo,” dedi. “İstersen burada kalabilirsin.”

“Hayır,” dedim. “Bizi bu işe ben sürükledim. Çocuk öleli çok olduysa, soruşturmanın seyri değişebilir. Belki de düşündüğümüzden daha geniş bir zaman dilimi söz konusu. Hem ben doktorum. Ölülerden korkmam.”

“Bazı ölümler insanı zorlar. Doktor da olsan önemli değil.”

Banyonun kapısında Mitch bir el feneri çıkardı. Onu sağ elinde tutup mendille ağzım burnunu kapamaya devam etti. “Sen birkaç adım ötede dur doktor,” dedi. Sonra derin bir nefes alıp mendilini cebine soktu. Fenerli eliyle, tabancayı tutan elini destekledi ve kocaman botuyla kapıyı çaldı. Cevap gelmedi. Tokmağı denedi. Kapı kilitliydi. “Eyalet polisi!” diye seslendi. “Açın!” Yine cevap gelmedi. Mitch bunun üzerine kapıyı bir tekmede açtı.

Birkaç saniye sonra, “Kimse yok,” diye seslendi. Sesi boğuktu. Yine mendille suratını kapamıştı anlaşılan. Fenerin ışığını odada dolaştırdığını görünce yaklaştım.

Ama daha iki adım atmıştım ki fayanslara çarpan bir plastiğin sesiyle duraksadım. Sonra Mitch panikle dışarı fırladı. Kendini karşı duvara zor atarken fenerini düşürdü. Ama bu hâline bir saldırının sebep olmadığı belliydi. Bastonlu elimle eğilip fenerini aldım ve yüzüne doğru tuttum. Kahverengi,

kısık gözleri korkuyla irileşmiş ve hafifçe kanlanmıştı. Her zaman alayla gülümseyen dudakları dehşetle çarpılmıştı. Ama kendini tamamen kaybetmemişti. Sonunda bakışları bana odaklandı. “Girme...” diye mırıldandı. “Aklın varsa girme.”

“Sakin ol Mitch,” derken, banyoya doğru dönmüştüm bile. Kedigillerin uslanmaz ve bir o kadar da tehlikeli merakı, kendimi onlara yakın hissetmemin başlıca sebeplerinden biriydi. Kapıya doğru birkaç adım attım. “Hem ben doktorum. Ne kadar kötü olabilir ki?”

Mitch arkamdan “Trajan, dur,” diye seslendi ama ben elimde fenerle banyoya girmiştım bile. Etrafıma bakındım. Neden bu kadar telaşlanmıştı ki? Tuvalet, lavabo ve küçük bir duş teknesinden oluşan banyonun duvarları bile temizdi. Kokuya sebep olacak bir kan lekesi dahi yoktu. Ama yine de kokunun bir nedeni vardı işte. Az sonra, tuvaletin orada kokunun yoğunlaştığını fark ettim. Tuvaletin kapağı kapalıydı. Kapıya doğru döndüm ve Mitch’e seslendim. “Anladım. Tuvalette kesik bir uzuv ya da organ var. Merak etme dostum. Ben böyle manzaralara alışkın...” Sözüm bitmeden tuvaletin kapağını kaldırdım.

New York’ta görev yaparken, bazen teşkilatın doktoru olay mahalline yetişemediğinde, ölüm sebebi ve zamanına ilişkin saptamaları ben yapardım. Dünyanın kalbinde her türlü pisliği gördüğümü sanırdım. Bir keresinde, bir mafya ispiyoncusunun cesedini incelemiştim. Adamı harap bir binanın duvarına asıp vücudunu yoğun kokulu bir peynirle sıvamışlardı. Fareler adam ölmeden önce yüzünü, kulaklarını, ayak parmaklarını ve cinsel organını kemirmişti. Meksikalı bir uyuşturucu mafyasının bir üyesinin kafasını kasap bıçağıyla dilimlemişlerdi. Başka bir seferinde, ölümünden önce

ve sonra sayısız şiddete maruz kalan bir kadını incelemiştim. Ayrıca mesleki hayatımın öncesinde ve sonrasında birçok çocuğun ölümüne tanık olmuştum. Ama bir bebek? Hayır. Ve tuvaletin kapağını kaldırdığımda, karşıma çıkan şeyin tam da bu olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Durumu hemen kavrayamamıştım, çünkü çocuğun yarısı sudaydı. Tuvalete kafa üstü itilmişti. Kafası tuvaletin deliğini tıkamıştı ve su, göğüs hizasından itibaren cesedi bir nebze olsun korumuştur. Ama göğsünden ayaklarına kadar suyun dışında olduğu için, vücudunun bu kısmı ciddi bir çürüme ve kemirgenlerin saldırısıyla bozulmuştu. Gelgelelim, tüm bu yıkıma rağmen, bebeğin boğulurken yüzüne kazınan dehşet ifadesi, ne yazık ki hâlâ oradaydı. Mitch'in tepkisinin sebebi de buydu bence.

Dehşet aklımı ele geçirmeden önce bütün detayları hafızama kazıdım. Benim tepkim Mitch'inki gibi olmadı. Tuvaletin kapağını kapadım ve koridora çıkıp kilidi Mitch'in tekmesiyle kırılan kapıyı usulca çektim. Binbaşı kendini biraz toplamıştı. Stetson'ınıyla oynuyordu.

"Sen..." Şapkasını düzeltti. "Sen iyi görünüyorsun. Kolay atlattın."

"Hayır Mitch," dedim. "Tepkilerimiz farklı o kadar."

Bana bakmadan başını salladı. "Eee, bir fikrin var mı? Burada neler oldu sence?"

"Soruşturmayla bağlantısı var mı diye soruyorsan, hayır. Biri bu bebeği istememiş ve ondan kurtulmuş. Olay bundan ibaret. Bebekler kolay boğulur. Onu oraya kim attıysa, birkaç saniye tuvaletin kapağına oturması yetmiştir."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bir bebekten söz ediyoruz. Senin egzotik hayvanlarından değil. En azından, üzülmüş gibi yap."

“Rol yapabilirim tabii ama inandırıcı olacağını sanmam binbaşı. Hayat tecrübelerim beni katılaştırdı galiba. O kadar genç insanların ölümüne tanık oldum ki.”

Özür dilercesine başını salladı. “Haklısın. Sen... Kanser tedavisi görmüştün.”

“Yanlış anlama Mitch. Ben de sarsıldım, öfkelen dim, içim nefretle doldu. Ama şimdi bunların bize bir yararı olmaz. Buraya neden geldiğimizi biliyorsun.” Bir kez daha özür dilemeye hazırlanıyordu ki başını salladım. “Hazır mısın? Devam edelim mi?”

Buruk bir kahkaha attı ve apartmandaki ilerleyişimizi sürdürdük. “Bunu benim söylemem gerekmiyor muydu?”

“Hayvanat bahçesindeyken evet,” dedim. Merdivenlerin başında derin bir iç çektim. “Ayrıca sakın bana bir şey sorma. Bazı suçluların aklının nasıl çalıştığını anladığım doğru. Ama insanların yapıp ettiği ve benim asla anlayamayacağım bir sürü şey var.”

İkimiz de gülümsedik ama bu rahatlama anımız kısa sürdü. Binanın karanlığında, üst katlardan bir ses geldi.

“Ben katil değilim,” diye bağırdı biri telaşla. Mitch’e fenerini verip arkasına geçtim. Tabancayı ve feneri üst basamaklara doğru çevirdi. Merdivenin tepesinde, Afrika kökenli, zayıf bir adam duruyordu. Oldukça atletik bir vücudu vardı ve her an üzerimize atlamaya hazırlanır gibi tetikteydi.

“Eyalet polisi!” diye bağırdı Mitch. “Doktor Weaver yanında mı?”

“Silahsızım,” dedi karaltı. Sesi, düşündüğümde daha gençti. En fazla on sekizinde olduğunu tahmin ettim. “Şişkoyu soruyorsan, onu zorla tutmuyorum.” Çılgınca etrafına bakındı. “Her şey kolaycacık oluverecekti... Ama...

Polisler geldiğinde, açıklamaya çalıştım. Sonra daha da çok polis geldi. Ellerini başının üzerine koy, dışarı çık filan dediler. O sırada o şişko herif buraya girdi. Çık dedim, çıkmadı." Şakaklarını kaşındığını gördüm. Telaştan deliye dönmüştü. "Her şey ne kolay olacaktı. Hay sikeyim ben böyle işi!"

"Ne kolay olacaktı?" diye sordum, beni görebilmesi için bir adım öne çıkarak. Mitch beni tutmaya çalıştı ama biraz daha yaklaştım.

"Sen kimsin?" dedi yukarıdaki ses.

"Ben doktorum," diye yanıtladım, kontrollü bir sesle. "Kimseye bir zarar gelmesin diye uğraşıyorum. Buralarda bir yerde bir ceset varmış. Doğru mu?"

Birkaç saniye sonra burnunu çekerek cevap verdi. "Evet, burada. Siz şimdi onu görmek istersiniz."

"Evet. Ve eğer mümkünse, seninle onun hakkında konuşmak istiyorum."

"Anlatacağım fazla bir şey yok. Ben yalnızca onu buraya getirdim. Çok kolay olacaktı."

"Pekâlâ." Kendini tehlikede hissetmesin diye bastonumu gösterdim. "Biz de senden konuşuruz. Ama önce şişkoyu aşağı yolla. Sonra ikimiz birlikte bir çare düşünelim. Ne dersin?"

Başını salladı ve yine burnunu çekti. "O gelmek isterse neden olmasın?" Arkasındaki karanlığa işaret etti. Az sonra, Ernest Weaver'm iri yarı silüeti göründü. İkisini kıyasladığımda, siyahi çocuğun tahmin ettiğim kadar genç olduğuna karar verdim.

Weaver merdivenlerden aşağı inmeye ve ben yukarı çıkmaya başladığımda, Mitch uyardı. "Trajan..."

"Sakin," dedim. "Sadece konuşacağız. Sen Weaver'la ilgilen yeter."

“Onu diğerlerinin yanına götürüp hemen döneceğim.”

“Tamam. Bekliyorum.” Dönüp merdiveni çıkmaya devam ettim. Birkaç basamak sonra, Weaver’ın terli vücudu benimkine değdi. Yağlı saçları dağılmış, gömleğinin yarısı pantolondan dışarı sarkmıştı. Yine de yanımdan geçerken kendini toplamaya çalıştı. “Doktor,” dedi, başını eğerek ve benimle göz teması kurmaktan kaçınarak.

“Doktor,” dedim ben de. Dış görünüşüyle tavırlarının zıtlığı pek komikti. Sonra gülümseyerek ekledim: “Sokağın hemen aşağısında bir McDonalds var.”

“Öyle mi? Sağ ol,” diye mırıldandı, bir rüyada gibi. Birkaç dakika sonra, Mitch’le ikisinin binadan çıktığını duydum.

“Yukarı gel,” dedi ses. “Burada mum var. Çocuğun orada. Ama yine de karanlık...”

{V}

Kaderin şu cilvesine bakın ki adı Latrell’di. Merdivenin tepesine vardığımda ve gözlerim karanlığa alıştığında söyledi. On sekiz yaşma daha yeni bastığını öğrenince ufak bir hesap yaptım ve adını basketçi Latrell Sprewell’den esinlenerek mi koyduklarını sordum. Zira bu delikanlının doğduğu yıllarda, Sprewell spor hayatının zirvesindeydi. Çocuğun biraz uzun ama yakışıklı yüzünün hatları gevşedi. Tahminimde yanılmamıştım. Annesi, basketin haşarı çocuğu Sprewell’e hayranmış ve ortada bir baba olmadığı için, bebeğine beğendiği adamın adım rahatça koymuş.

“Onu hiç canlı izledin mi?” diye sordu. Yüzünden terler damlıyordu. İkinci kat daha sıcaktı ve bu konu onu biraz sakinleştirse de polisin hâlâ dışarıda beklediğini biliyordu.

“Evet,” dedim. “Knicks’te oynarken. 99’daki finalde.”

Latrell gülümsedi. “Annem, onun en iyi sezonu olduğunu söyler.”

“Haklı. Knicks’te harikalar yarattı.”

“Evet,” dedi çocuk, Sprewell öz babasıymış gibi gururla. “Ben de oynuyorum.” Yüzünü, yanları yeşil çizgili, siyah atletinin omzuna sildi. Sonra başını eğip uzun, bol siyah şortuna ve siyah Nike Air Jordan’larma baktı. Huzursuzca ayağını yere vurdu. Birden kendini aptal gibi hissetmiş olmalıydı ki “Tahmin etmişsindir zaten,” diye mırıldandı.

“Neden? Bir basket topunu eline bile almamış ama basketçi gibi giyinen bir sürü çocuk var.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Doğru. Sen de oynar mıydın doktor?”

“Doktoru boş ver. Bana L.T. derler.”

“Yapma ya?” Güldüğünde bembeyaz ve sağlıklı dişleri ortaya çıktı. Biri altındı. “Lawrence Taylor gibi mi?”

“Evet.” Sigara paketimi çıkarıp ona ikram ettim. Bir tane aldı. “Ama insanların bu benzetmeyi yapmalarına artık izin vermiyorum. Bana onun adını vermediler çünkü. Ama baş harflerin aynı olması, çocukken hoşuma giderdi. Aslına bakarsan, Taylor çocukluk kahramanımdı. Bak, bu aramızda kalacak.”

Latrell sigarasını benim çakmağımla yakarken güldü. “Kime söyleyeceğim ki?” Çakmağın alevinde yakışıklı yüzünü daha detaylı inceleme fırsatı buldum. Koyu kahverengi teninin bazı yerleri mora çalıyordu. “Sen oynadın mı hiç? Basket ya da futbol?” diye sordu, dumanı üflerken.

“Sadece rüyalarımda.” Bana şaşkın şaşkın baktığını görünce “Top oynamak için iki tane bacak lazım,” dedim. Bastonumla takma bacağıma hafifçe vurdum.

“Ha siktir,” dedi, utançla başını eğerek. “Özür dilerim dostum. Fark etmedim.”

“Aldırma.”

“Ne oldu? İstersen cevap vermeyebilirsin.”

“Yok canım. Saklayacak bir şey yok. Kanserdim. O bacagımda hep bir sıkıntı vardı zaten ama doktorlar ancak on iki yaşındayken teşhis koyabildi.” Doktorların teşhis koymaya fırsat bulamadığını söylemedim tabii. Babam yıldız sporcular üreten genlerinden sonra, benim böyle bir kusurum olmasını bir türlü kabullenememişti. İki yılı aşkın bir süre bana röntgen bile çekirtmemiş, bu süre zarfında da hastalık kemiklere kadar ilerlemişti.

“Siktiğimin doktorları,” diye homurdandı Latrell. “Topunun canı cehenneme. Hiçbirine güvenmem. Bir yeri ne bir halt mı oldu? Annene git kardeşim. O mutlaka seni iyileştirir.”

“Annene bağlısın,” dedim. Hassas bir konu olduğu için temkinli davranıyordum.

Dairenin sol tarafına doğru baktı. İleride yanan mumu gördüm. Etrafta başka bir ışık kaynağı olmadığı için, Latrell’in sadece yüzü görünüyordu. “Öyleydin,” dedi kederle ve ekledi: “Annem öldü. Martta üç sene bitti. O da kanserdi. Lanet doktorlar vaktinde teşhis edemedi.”

Bir an duraksadım. “Üzüldüm,” dedim. “Ben de annemi bir trafik kazasında kaybettim.” Babamla kavga ettikten sonra sarhoş sarhoş araba kullanıp bir ağaca tosladığını bilmesine gerek yoktu tabii. “Uzun zaman oldu. Ama insan ailesinin ölümünü kolay kolay kabullenemiyor.”

“Doğru. Ama kabullenmesek ne olacak? Giden geri gelmiyor ki.” Bir an duraksadı. “Yanındaki polise söylerken duy-

dum. Suçluların düşünce yapısı filan diyordun. Yoksa televizyondaki o suç psikologlarından mısın?”

“Bir psikiyatrim, evet. Ve doktorum tabii. Ama televizyondakiler gibi değil.”

“Ama buraya, kafam gidik mi diye anlamaya geldin. Donnie’yi ben mi öldürdüm diye soracaksın. Hani belki kendi yapmamıştır hesabı.”

Asıl konuyu şimdilik bir kenara bırakarak, “Adı, Donnie miydi?” diye sordum.

“Evet,” diye mırıldandı. “Arkadaş değildik. Soyadını bile bilmiyordum. Kuzey Briarwood’dandı. Güney Briarwood’da okuyordu. Baskette oyun kurucuydu. Çok da iyiydi. Ama sonra...”

“Ailesi ortadan kayboldu.”

Latrell sigarasından bir nefes çekip hayretle yüzüme baktı. “Nereden biliyorsun?” Sonra birden huzursuzlandı. “Ha siktir. Bunu polise söyleyemezsin. Hele benim söylediğimi sakın! Donnie keşin tekiydi, hepsi o kadar.” Ani bir hareket yaptı. Tişörtünü kaldırıp şortunun beline sıkıştırdığı bir cisim yokladı. Polisin silah sandığı, bu olmalıydı. Hoş, belki de gerçekten bir silahtı. Akli o kadar karışıktı ki fazla üzerine gitmemeye karar verdim.

“Latrell,” dedim ama o hâlâ anlam veremediğim bir şeyler mırıldanıyordu. “Latrell, dinle beni,” dedim sertçe. Tişörtünü bırakıp bana baktı. “Alt kattaki bebeği gördük,” dedim.

“Donnie’yi ondan buraya getirmek istediler zaten. Birileri kokuya uyanacaktı. Sonra da Donnie’yi bulacaklardı.”

“Ona ne olduğunu biliyor musun? Bebeğe yani?”

Latrell omzunu silkti. “Fahişenin teki yapmıştır. Belki önce ona bakacağını düşündü. Sonra da zavallıyı tuvalete tıktı. Ama bu meselenin onunla bir ilgisi yok.”

“Donnie’nin bulunması için bebeği mi kullandılar?”

“Evet. Ailesi gidince evsiz kalmıştı. Okuldan duymuş. Ona kalacak bir yer sağlayabilecek birileri varmış. Sonra onu bir yere yolladılar. Ama birkaç ay sonra geri döndü. Gittiği yeri beğenmedi herhâlde. Ona başka bir yer bulmak istediler ama Donnie sıkılmıştı. Bunların mekânda aşırı doz almış. Onu orada bulmalarını istemediler. Beni aradılar. Biliyorum, boktan bir iş ama bana da para lazımdı. Birileri Donnie’yi tanıdığımı onlara söylemiş...”

Anlattıklarının her biri, birbirinden ilginçti ama dediğim gibi, çocuk bu hâldeyken üzerine gitmek istemiyordum. Hem o da yeterince konuşuyordu zaten. “Bak, ne diyeceğim? Donnie’nin yanına gidelim mi? Böylece kendini öldürüp öldürmediği ortaya çıkar ve sen de bu işten yırtarsın.”

“Polis buraya geldiğinde neler yaptı, bilmiyorsun tabii. Ama tamam. Haydi gidelim.”

Latrell önde, ben arkada daireye girdik. Bastonumun tıkrıları boş binada yankılanıyordu. Donnie küçük holün karşısındaki odadaydı. Diğer dairelerden toplanmış gibi görünen bir yastık yığınının yatırılmıştı. Ama çocuğun üzerindeki koyu mavi yün battaniyeyi Latrell’in örttüğünü sanıyordum.

Aklımdan geçenleri okumuşçasına açıklamaya koyuldu. “Bu sıcakta battaniye ne saçma diyeceksin. Ama onu burada öylece bırakmak istemedim. Yemin ederim, ölümüyle bir ilgim yok. Ben sadece onu mekânlarından alıp buraya getirecektim. Bana kocaman bir kamyonet verdiler. Sonrasını da biliyorsun işte. Üzerini örtmeden gitmek istemedim. Gel, yakından bak.”

Tahmin edersiniz ki hemen her cümlesiyle ilgili bir sorum vardı ama aceleci davranıp çocuğu ürkütmek istemiyordum.

Donnie'ye doğru yürüdüm. Mum, uyuşturucu eritmek ve kül silkmek için kullanılmadan önce, belki de bir tabak olarak işlev gören pirinç bir plakanın üzerinde duruyordu. Eğilip çocuğun göz kapaklarından birini yukarı doğru çektim. Mumu yüzüne yaklaştırdım. Sonra ışığı göğsünde, sırtında, kollarında ve bacaklarında gezdirdim. Bir lividite bulabilecek miydim acaba? O bana bazı ipuçları verebilirdi. Çocuk bu şekilde mi ölmüştü, yoksa diğer üç kurban gibi, sonradan mı yatay pozisyona getirilmişti?

Nihayet aradığımı buldum. Donnie'nin ten renginden ötürü onu hemen fark edemedim. Ama sonra, cılız boynundaki halkayı ve ensesindeki geniş morluğu gördüm. Onu asmak için kısa bir ip kullanmışlardı. Sonra da ipten hemen indirilip şimdikine benzer, yatay bir pozisyonda bir süre bekletilmişti. Kanı belinin arkasında ve kalçalarında toplanmıştı. Bağlandığına dair bir iz yoktu. Artı sol kolundaki medyal kübitel vene saplanan iğne, temiz bir hastane şırıngasına aitti. Şırınganın paketi yerde duruyordu zaten. Damara zorlanmadan, kolayca girmişti. Sonuçta, Donnie asılarak öldürülmüş, sonra biri onu indirip medikal bir markanın şırıngasını koluna saplamıştı. Bir aşırı doz vakası izlenimi yaratmak istemişlerdi. Ve toksikoloji testinde, bu işlemi çocuğun ölümünden çok kısa bir süre sonra yaptıklarının ortaya çıkacağını tahmin ediyordum. Böylece eroin hızla kana karışacaktı.

Gelgelelim, Olay Yeri teknisyenlerinin bu teorimi destekleyecek ipuçlarını atlama ihtimalini göz önünde bulundurmak zorundaydım. Latrell görmeden çabucak şırınga paketini yerden alıp cebime attım. Mike şırınganın anlattığı hikâyeyi, Nancy Grimes'ın ekibinden daha iyi kavrayabilirdi. Aslına bakarsanız, Latrell'e güvenebilsem, iğneyi bile alırdım.

Biraz geri çekilip mumu kaldırdığımda, Donnie'yi ilk kez bir insan olarak değerlendirdim. Yaşarken sevimli bir çocuk olduğuna şüphe yoktu ama bu dünyadan kurtulmak için herkes kadar sabırsızlanıyordu belki de. Ayrıca bir bağımlı olması da şart değildi. Kolundaki iğnenin izi dışında, vücudunda başka hiçbir bulgu yoktu. Olaya dair hemen bütün detaylar, diğer kurbanlar için oluşturduğumuz şablona uyuyordu. Ama bundaki kilit fark, bizi Donnie'nin bu esrarkeş yuvasında öldürüldüğüne inandırma çabasıydı. Ayrıca bir de elimizde, şu uysal ve son derece hassas delikanlı vardı. Bakalım, daha önemli sorularıma cevap verebilecek kıvama gelmiş miydi?

"Latrell," dedim, mumu yere koyarken. "Sana bir sorum var. İlk kez mi buna benzer bir iş yapıyorsun?"

"Bu tip bir iş derken?"

"Bir cesedi onlar için bir yerden bir yere taşımandan söz ediyorum. Bu ilk miydi?"

"Herhâlde canım." Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek sallanmaya başladı. Gözü şortunun belindeydi. "Daha kaç kere yapacaktım ki? Uf! Nerede bunlar? Beni neden aramıyorlar?"

O zaman, şortunun belinde ne sakladığı meydana çıktı. Bir cep telefonuydu. Ve o telefonda, muhtemelen Latrell'e bu emri veren insanlar hakkında bir sürü bilgi vardı. Latrell onların isimlerini vermeyecekti belli ki. Paniklerse, belindeki değerli kanıtla birlikte kaçma ihtimali de vardı. Onu benimle dışarı gelmeye ikna etmeliydim. Frank Mangold çocuğu Cinayet Masası'nın sorgu odasına kapatırsa, Latrell hepten panikleyip bütün bildiklerini unutabilirdi. Mitch'le en azından bu kadarını talep edebilirdik. Buraya girerek canımızı tehlikeye atmıştık ve Latrell'i himayemize almamıza izin

vermek zorundaydılar. Sıkı bir tartışma çıkacaktı tabii ama değerli bir görgü tanığı için kanımın son damlasına kadar savaşılabildim.

“Neden aramadıklarını bilmiyorum,” dedim, telefonun çalmaması için dua ederek. “Seni yalnız bıraktılar anlaşılan. Bundan sonra başının çaresine bakmak zorundasın.” Ağlamaklı bir sesle inledi. Biraz daha bastırdım. “Yaptığın o kadar da korkunç bir şey değil. Hâlâ paçanı kurtarabilirsin. Ama aşağıdaki polisler var ya? Onların bazılarının eline düşmek istemezsin. Deminki adam, Binbaşı McCarron. Eyalet Polisi G Birliği’nin lideri. Şerefli bir insandır. Ona güvenebilirsin. Seni Fraser polisine ve Cinayet Masası’na teslim etmez.”

Latrell daha fazla ağlamamak için burnunu çekti. “Benim buradan çıkmam gerek. Eyalet polisi, Fraser götlerinden daha iyidir. Ama ben ispiyoncu değilim. Kimseyi gammazlamam. Önceden konuşalım da sonra bir yamuk olmasın.”

Onu ikna etmek için başımı salladım. “Tamam. Sen nasıl istersen öyle olacak. Ama önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz.”

Bir an duraksayıp yüzüme baktı. “Beni kandırmıyorsun, değil mi?” diye sordu, şüpheyi olduğu kadar da çaresizlikle. “Birine güvenmek zorundayım dostum. Yoksa beni idam ederler. Sana güvenebilir miyim dersin?”

“Evet. Ama önce Binbaşı McCarron’ı bulalım. Donnie’yi burada bırakmak zorundayız. Dışarıdakiler onunla ilgilenir.”

“İyi,” dedi. “Tek şansım sensin. Sana güveneceğim.”

“Güzel. En doğru kararı verdin. Haydi...”

Donnie’yi arkamızda bıraktık. Mumu da almadık. Latrell, Donnie’yi karanlıkta tek başına bırakmak istemedi. Sırf bu

davranışı bile, Weaver'ı rehin almadığına dair sözlerini doğruluyordu. Weaver o kadar korkmuştu ki olası bir çatışmada polisin yanlış adamı vurması gibi bir riski göze almaktansa, bu delikanlıya teslim olmuştu. Hâlbuki Latrell'in tek derdi, kendini ifade etmektir. Tıpkı daha önce tahmin ettiğim gibi.

Ama her hikâye gibi, bunun da yanlış ve doğruları vardı –ya da iyi ve kötülere. Ve yanlış tarafın beklenmedik bir kriz yaratacağını düşünmemiştim. Merdivenin başında, Mitch'in bizi aşağıda beklemediğini görünce şaşırdım. Ama dışarı çıkmadan önce bana söylediklerini hayal meyal hatırladığım için o kadar da endişelenmedim. Belki de Latrell'i korkutmamak için dışarıda bekliyordu. Karanlıkta yanımdaki gence cesaret verircesine konuştum.

“Dışarı çıkalım. Binbaşı McCarron kimselere çaktırmadan bizi eyalet polisinin arabalarından birine alır.”

Latrell hâlâ huzursuz olmasına karşın başını salladı. Nihayet açık havaya çıktık. Karanlığa alıştığımız için sokak lambalarının ışığı gözlerimizi aldı. Sağ elimi kaldırıp gözlerime siper ettim ve giderek artan bir telaşla, asıl sorunun polis arabalarının ışıklarından kaynaklandığını anladım. Üstüne üstlük, Mitch hâlâ ortalıkta yoktu.

“Burada bekle,” dedim Latrell'e. Çocuğun endişesi hızla tırmanıyordu ama bana gerçekten güveniyordu ki dediğimi yaptı. Arabalara doğru birkaç adım yürüdüm. İlk hatam buydu. Hâlâ elimi gözlerime siper ediyordum. “Mitch?” diye seslendim. “Neler oluyor? Bu ışıklar ne?” Cevap gelmedi. “Mitch? Neredesin? Bak, onu ikna ettim. Hiçbir sorun yok.” Hâlâ cevap gelmeyince, ikinci büyük hatamı yaptım. Elim havada, Latrell'e döndüm. O pozisyondayken ceketimin açılıp omuzumdaki tabanca kılıfının ve Pete'in verdiği rozetin

görüneceğini hesaplayamadım. Parlak rozet ve Colt'um, zavallı çocuğu çılgına çevirdi.

"Ha siktir!" dedi, kaçmaya hazırlanarak. "Sen de onlardan! Bana yalan söyledin!" Binaya doğru bir adım atarken, aynı anda belindeki cep telefonunu tuttu. Onu kirala-yan adamlar aradı mı diye bakmak istemişti belki de ama bu ölümcül bir hataydı. "Bir de kolay olacak demişlerdi..."

Birden neler olacağını anlayarak, "Latrell, hayır!" diye bağırdım. Sonra bir polisin, artık Amerikalılara son derece tanıdık gelen bir şey söylediğini duydum.

"Şüphelinin silahı var!"

Tam açıklamaya çalışacaktım ki Mitch birdenbire yanımda bitti ve "Trajan!" diye böğürerek beni göğsümden sertçe yere itti.

Kaç el ateş edildiğini sonradan öğrendim. Latrell'in kafasına ve vücuduna iki düzine kadar kurşun isabet etmişti. En az üçü eline ve ölümüne sebep olan cep telefonuna gelmişti. Ama bütün bu atışların arasından, onu birincisi öldürmüştü. Latrell'in alnının tam ortasına denk gelen ve onu felce uğratan kurşun, Mangold'un keskin nişancılarından birinin Savage 10 FP'sinden atılmıştı. Polis ateşi kesene kadar, Mitch ayağa kalkmamı engellese de Latrell'in bir anda yere yığılışıma tanık olmuştum.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdım, bastonuma dayanarak. "O çocuk silahsızdı!"

"Ne?" Mitch'in yüzü dehşetle çarpıldı. "Ama Weaver bize silahlı olduğunu söyledi. Çocuk ona silah çekmiş. Öyle söyledi."

"Sen de o geri zekâlıya inandın mı?" diye gürledim ve Latrell'in yanına koştum. Mantığım öldüğünü biliyordu ama duygularım aksi için dua ediyordu. Ve bunu söylemekten uta-

nıyorum ama cep telefonunun sağlam kalması için de dua ediyordum. Ama her iki bakımdan da büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Latrell yerde boylu boyunca yatıyordu. Hâlâ birilerinin onu aramasını bekler gibi bir hâli vardı. Ölümünü mecburen de olsa kabullendiğimde, hemen sağ elini tuttum. Ama telefon paramparçaydı.

Latrell'in ve telefonunun bize verebileceği bütün bilgilerden yoksunduk artık. Üstelik gencecik bir masum ölmüştü ve bu gerçek kafama dank ettiğimde tepemin taşı attı. Mitch bile dizginleyemedi beni. Silahımı çekip polislerin üzerine yürüdüm.

"Aptallar!" diye bağırdım, havaya ateş ederek. "Beni de vursanıza! Ben o çocuktan daha tehlikeliyim! Haydi! Ne duruyorsunuz? Weaver denen ahmak nerede? Nerede o yalancı g.t? Mangolddddddd!"

Mitch bana arkadan sarılıp güçlü kollarıyla bir mengene gibi sıktı ve silahımı almayı başardı. "Neden anlamıyorsun? Biraz da bizim tarafımızdan baksana. Kaç dakikadır içeridesin. Seni de rehin aldı sandık."

"Nasıl alacaktı? Lanet olası bir cep telefonuymı? Git, elinde ne var bak. Zavallı çocuk."

Mitch öfkemin geçtiğine kanaat getirince beni bıraktı ve Latrell'in yanına gitti. Çömelip çocuğun eline baktı ve doğrulduğunda sıkıntıyla iç çekti. "Kapatın şu ışıkları!" diye bağırdı operasyon ekibine. Sokak bir kez daha karardı ve arabaların arasından birinin fırladığını gördüm. Mike yanıma koştu. O sırada, Mitch de başını iki yana sallayarak bana tabancamı geri verdi.

"Trajan! İyi misin dostum?" dedi Mitch. "Neler oldu dostum böyle?"

“Anlatırım,” dedim usulca. Mitch’e döndüm. “Elimizdeki en önemli görgü tanığını ve delili mahvettiniz. O insanların neyin peşinde olduğunu ve bu operasyonu nasıl yürüttüklerini öğrenebilirdik.”

Mitch yine başını salladı. “Özür dilerim Trajan. Cidden başın belada sandık.”

“Asıl bela şimdi başlıyor.” Bastonumu öfkeyle yere vurdum. “Donovan’la ekibine, konuşacak durumda olmadığımı söylersin. Bakalım, bu iş bittiğinde onlar kendilerini kime, nasıl açıklayacaklar? Gel Mike. Burada olmamız için bir sebep kalmadı. Topunun canı cehenneme.”

Mike’la arabalara doğru yürüdüğümüzde, Binbaşı bizi durdurmak için bir hamle yapmadı. Yanından geçtiğimiz polislerin bazıları utançla başlarını eğdi. Gracie Chang, Mike’tan hemen özür diledi. Ama ötekiler postu kurtarma telaşındaydı. Sanıyorlar ki polislik bu demek. Eh, bunda topluma dayatılan algının da payı büyüktü tabii. Oysa eskiden polisler, bölgelerinde olup biteni bilirlerdi. Halkı iyi tanır, onlarla istisnasız her gün haşır neşir olurlardı. Eskiden olsa, belki Donnie’yle Latrell’in, başka bir çareleri olmadığı için batağa sürüklendikleri anlaşılır ve bu gidişata dur denirdi. Ama o gece, *polis* kelimesinin yeni tanımına uyan insanlar görev başındaydı. En ufak bir tehdit ihtimali bile, bir çocuğu taramalarına yetmişti.

Her nasılsa, bir süre kendimi tutmayı başardım. Ama sonra Frank Mangold çıktı karşıma. “Bana dua et doktor,” dedi, her zamanki iğrençliğiyle. “Keskin nişancım kışını kurtarmasaydı, tahtalıköyü boylamıştın.”

Daha sonra, kendime geldiğimde Mangold’un sesinde ilk kez şeytani bir tını olmadığını fark edecektim. Acı sözlerine

rağmen, sesi bana başka bir şey söylüyordu. Ama o anda ben-
de ipler koptu. Silahıma davrandım. Mike tutmasaydı, onun-
la suratının ortasına bir tane patlatacaktım. “Seni ahmak...”

“Sakin,” dedi Mike usulca. “Bu şekilde olmaz.”

Mike’in elinden kurtulup tekrar Mangold’a döndüm.
“Sana tek bir sorum var,” dedim. “Kim yedi bu haltı?”

“Kim mi?” diye sordu, sonradan gayet tuhaf bulacağım o
ses tonuyla. “Ah. Galiba Dennis Shea’ydı. Neden? Teşekkür
mü edeceksin? Hey, Shea! Gelsene. Bizim profilci sana min-
netlerini bildirecek.”

Kırmızı yüzlü, mavi gözlü, genç bir adam bize yaklaştı.
Tüfeğini muzaffer bir tavırla kalçasına dayamıştı. Hafiften
sırıtiyordu ama sonraki sözlerimi duyunca suratı asıldı.
“Teşekkür mü? Tenezzül bile etmem. Ama sen konuştuğunda
ona de ki bu soruşturmanın içine etti. O insanlar bir daha
böyle bir hata yapmayacak.”

“Gel Trajan,” dedi Mike, beni arabaya doğru çekeştirerek.

“O insanlar mı?” diye bağırdı Mangold arkamızdan.
“Çocuk, katilleri tanıyor muymuş?”

“Evet,” dedim, arkamı dönerek. “Ve o çocuğun bir adı var-
dı. Latrell.” Mike ağzımdan bir şeyler kaçırırım endişesiyle
omzuma dokundu. “Ama senin has adamın, tek umudumuzu
yok etti. O çocuk sadece bir şans istiyordu. Bana güvenmişti.
Şimdi öldü ve bize söyleyebilecekleri de onunla birlikte yok
oldu. Böyle bir davada, şans adamın ayağına iki kere gelmez.
Dennis Shea’ya söyle...”

“Çavuş Shea,” dedi Mangold aptal aptal.

“Her ne haltsa. Çavuş Shea’ya söyle, yaptığının cezasını
hepimiz çekeceğiz. Zavallı Latrell öldü ve bu pis dünyadan
kurtuldu.” Dönüp yürümeye devam ettim. “Ama bizim so-

runlarımız daha yeni başlıyor,” dedim, Mangold’un duyabileceği bir sesle.

Cinayet Masası dedektifi Mangold edepsizliğini sürdürdü. “Bizim derken? Unuttuğun bir şey yok mu Kùlkedisi? Senin bu davayla resmi ilişkin bu gece sona erdi. Yarın, şu meraklı kalabalıktaki insanlardan biri olacaksın.”

Doğrusu bu acı gerçek yarama tuz bastı ama son sözü Mangold’un söylemesine izin vermeyecektim. Pete’in verdiği rozeti çıkarıp ona doğru fırlattım. Aptalcaydı belki ama Mangold’u öfkeliendireceğini biliyordum.

İKİNCİ KİTAP

TÜNEL GÖRÜŞÜ

Tünel görüşü sinsî illettir. Bir polis memurunu ve hatta adalet yönetiminin bütün kademelerini ele geçirebilir ve bazen bunun sonuçları ağır olur. Bir polis tek bir kişiye ya da olaya o kadar yoğunlaşır ki başka hiç kimse ya da hiçbir olay düşüncelerine sızamaz. Dolayısıyla tünel görüşü, soruşturulması gereken diğer şüphelilerin göz ardı edilmesine sebep olabilir. Herkes, bir polis, bir avukat ya da bir hâkim bu virüsten etkilenebilir.

-Yargıç Peter Cory (Kanada)

Thomas Sophonow Davası Araştırma Komisyonu, 2001

Ne gördüğümüz, ne aradığımıza bağlıdır.

-Sör John Lubbock

The Beauties of Nature and The Wonders of the World We Live In, 1892

Birinci Bölüm

Mikro Patlamalar ve Makro Patlamalar

{I}

O hafta sonu kolay geçmedi... Cuma gecesi, geç bir vakitte, Death's Head Hollow'u ani ve şiddetli bir fırtına vurdu. Yaz kış demeden, böyle durup dururken patlak veren fırtınalara bölge halkı alışkındı aslında. Sağanak yağmur ve uğultulu rüzgârla birlikte, sol bacağımdan geri kalanlara saplanan keskin sancılar beni bir hayli hırpaladı. Normalde barometrik basınçtaki ani değişimlerden kaynaklanan bu tür ağrı nöbetlerine metanetle katlanırdım. Ama bu kez Latrell'in ölümüyle ilgili öfkem ve vicdan azabım, günlük rutinimi devam ettirmemi zorlaştırdı. Kimseyle hoş-beş edecek hâlim yoktu. Onun için, Marcianna'mın gök gü-rültüsünden korkmasını bahane ederek hafta sonunu onunla geçirmeye karar verdim. Hangardan davayla ilgili notlarımı topladım. Yanıma ayrıca bir battaniye ve yarım şişe Talisker -12 yıllık- alıp sonraki iki günü Marcianna'ya yaptırdığım taş inde geçirdim.

Çitalar vahşi hayatta bu tip barınaklardan hoşlanmaz. O müthiş hızlarına güvenerek, açık arazide saklanmayı yeğlerler.

Ancak büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında, kapalı bir yere sığınma gereği duyarlar. Dolayısıyla Marcianna'nın, vaktinin neredeyse tamamını yuvasında geçirmesi, onun ne kadar travmatik bir hayvan olduğunun en bariz belirtisiydi. İşin tuhafı, o hafta sonu ben de benzer sebeplerden ötürü, büyük halamın çiftlik evindense, Marcianna'nın ininde kalmayı tercih etmiştim.

Son günlerde olanlar hakkındaki bütün duygu ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyordum. Zira sesim, sevgili dostumu daima rahatlatırdı. Fırtınadan korktuğu için, her zamanki oyunbazlığı kalmamıştı. Çoğunlukla, yaktığım küçük ateşin yanındaki battaniyeme kıvrılıp uyukluyordu. Ben de yorulduğumda ve bilincimi kapama ihtiyacı duyduğumda, Talisker'dan medet umuyordum. Ama genelde inde bir aşağı bir yukarı dolanıp sesli düşünüyor ve olayla ilgili yeni bağlantılar kurmaya çalışıyordum. Hem bize soruşturmamızda yardımcı olabilecek hem de Latrell'in ölümünü anlamlı kılacak bir cevap arıyordum. Latrell sohbetimiz esnasında hiç durmadan, *onlar* demişti. Kimdi bu insanlar?

Cumartesi akşamı fırtına biraz duruldu. Marcianna'nın sinirlerine de benim ağrıyan kalçama da iyi geldi bu. O gece ve daha sonra, pazar günü öğle üzeri, büyük halamın kâhyası ve aşçısı, iyiler iyisi Annabel, tel örgülü kapının önüne geldi. Elinde, üzerleri alüminyum folyoyla kaplı iki tepsi vardı. Onları Marcianna'nın etlerini ve ilaçlarını sakladığım buzdolabının üzerine bıraktı. Cumartesi akşamı, Marcianna'nın yemek vakti geldiğinde, gidip tepside ne olduğuna baktım. Annabel'in hazırladığı yemekler dışında, Mike bana birkaç paket sigara yollamıştı. Pazar gününün tepsisinde ise yazıcı-sından çıkardığı iki cümlelik bir not vardı.

Bu akşam önemli bir misafirimiz gelecek. Haber vermek istedim.

O ilgi çekici mesajı incelerken, Annabel'in gönderdiklerini farelerin kemirdiğini fark ettim. Hepsini çöpe atıp tekrar Marcianna'nın yanına gittim ve önceki geceden arta kalanları yedim. Hava düzeldikçe ağrım da azaldığı için keyifliydim. Akşama doğru, Marcianna'yla moralimiz yerine gelmişti.

Sıcacık akşam güneşiyle birlikte, Mike'in sesini duydum. "Hu-hu!" diye seslendi, kapının oradan. "Kimse yok mu? Marcianna, lütfen, beni öldürme."

Aslında Marcianna, Mike'ı pek severdi. Sesini duyduğunda ok gibi dışarı fırlayıp kapıya koştu. Patilerini tellere dayayarak Mike'a yaltaklandığını görür gibiydim. Mike da etrafımdaki diğer herkes gibi, Marcianna'nın yuvasına girmeye korkuyordu. Bir şehir çocuğu olarak, vahşi hayvanlara asla güven olmayacağını düşünüyordu.

"Aman da benim minik kediciğim ne yapıyormuş?" dedi Mike. Şimdi de Marcianna'nın başını huzursuzca okşadığından emindim. "Milleti bunun bir köpek olduğuna inandırman gün geçtikçe kolaylaşıyor. Baksana, neredeyse tut getir oynayacak."

"Çitalarla köpeklerin bazı ortak noktaları var zaten," dedim, elimde Talisker şisesiyle inden çıkarken. Birden duraksadım. Mike her nasılsa, bu kez içeri girmişti. Marcianna'nın yanındaki gerginliğini fark edince, "Aman ortak," dedim, "şu korkaklığını üzerinden atamadın gitti." Ve içimden kıs kıs gülererek ekledim. "Marcianna artık bir ev hayvanı sayılır. Gerçi vahşi tarafı hâlâ ara sıra hortluyor ama..."

“Geç bakalım dalganı,” dedi somurtarak. “Ama seni hastaneye nasıl yetiştirdiğimi hatırlatırım. Bir de hikâye uydurmak zorunda kalmıştım. *Arkadaşıma ayı saldırdı da*. Bunu da yediler ya? Pes! Arabanın içini kan seli götürmüştü.”

“Ohoo! O günler çok eskilerde kaldı. Marcianna bana alışık değildi o zaman. Ayrıca arabanın koltuğunu da değiştirttim. Daha ne?” Viski şişesini ona uzattım. “Al. Sinirlerini gevşetir.”

“Bana Johnnie Black’i bırakmışsın,” diye homurdandı. Sonra durup gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Bugün içtin mi?”

“Hayır. Neden?”

Hangarı işaret etti. “Senin çocuk geldi. Lucas. Seninle konuşmak istiyor.”

Mike’a sigara tuttum. “Notunda söylediğin misafir o muydu yoksa?”

Mike bana yolladığı paketten bir sigara alırken “Yaşasın! En sevdiğim,” diye dalga geçti. “Bu arada, hayır. O değildi.”

“Söyleyecek misin? Yoksa tahmin oyunu mu oynayacağız? Hem sen içeri nasıl girdin?”

“Açıkçası gayet kolay oldu. Kilidin şifresi banka şifrenle aynı. Gerçekten teknoloji özür lüsün.”

“Banka şifremi nereden biliyorsun?”

“Of, Trajan. Yıllar içinde kaç tane veri tabanı kırmak zorunda kaldık, haberin var mı? Banka şifreni mi dert edeceğim? Hem o olmadan, ortak hesabımızdan nasıl para çekecektim?”

“Bizim ortak hesabımız yok ki,” dedim, Marcianna sağlam bacağıma toslarken.

“Nasıl yok? Senin hesabın ne güne duruyor?”

“Aman, tamam. Notta söylediğin kimdi o zaman? Ve Lucas ne istiyormuş?”

“Cuma gecesi olanları duymuş. Konuğumuz da bir hain. Ama iyi anlamda.” Eyaletten kimseyi evime sokmayacağımı söylüyordum ki Mike, “Sakin ol,” dedi. “Gracie’den bahsediyorum.”

“Gracie Chang mı?” Biraz şaşırmıştım doğrusu. “Derdi neymiş?”

“Bilmem. Ama önemli olduğunu söyledi. Bize bir konuda bilgi verecekmiş. Gracie’yi tanıdığım kadarıyla, bizi sırtımızdan vurmaz Trajan. Onun için, gelebileceğini söyledim.”

“Mike,” dedim, iç çekerek. “O insanların hiçbirine güvenmiyorum. Bunu biliyorsun. Ya da bilmen gerekirdi.”

“Diğerleri, evet. Ama Gracie başka L.T. Cuma günü sana bir şey demedim. O kadar delirmiştin ki antika silahını kafama geçirirsin diye korktum. Ama sen o binadayken, Gracie’nin ötekilerle tartıştığını duydum. *Ya yanılıyorysak*, diyordu. *Belki de Weaver kendi kışını kurtarmak için çocuğun silahlı olduğunu söylemiştir*. Bize ne anlatacağını duymak istedim açıkçası. Vereceği bilgi işimize yarayabilir. Bu arada, Lucas ne olacak? Buraya çağırayım mı?”

Sigaramın dumanını üfleyerek birkaç saniye düşündüm. “Olur,” dedim sonra.

Mike başını sallayıp kapıya yöneldi. Ama sonra duraksadı. “Bacağıın çok ağrıdı mı?”

Başımı salladım. “Ama şimdi daha iyiyim.”

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Son ışıın tedavini ne zaman görmüştün? Doktor biraz zaman alacağını söylemişti.”

“Altı ay yeterince uzun bir zaman bence.”

Mike bana hak verircesine başını salladı. “Sonuç olarak ne diyorsun yani? Albany’deki o striptiz kulübüne gidecek hâlin yok öyle mi?”

Mike'ın beni neşelendirme çabasına gülümseyerek karşılık verdim. Kapıdan çıkarken arkasından seslendim. "Hey! Doktor Li!" Bir kez daha bana döndü. Sigarasının dumanı, yerden yükselen buharlara karışıyordu. "Hâlâ bu dava için mi çalışıyoruz?"

Omzunu silkti. "Neden olmasın? Onu geçen geceki ahmakların eline bırakacak değiliz ya?"

"Doğru," dedim, tamamen katılarak. "Birkaç fikrim var."

Mike, *sonra konuşuruz* dercesine bir hareket yapıp gitti. Marcianna'ya döndüm. Günler sonra açık havada olmak hoşuna gitmişti. Lucas'ın yanında kudurmaması için onu biraz sakinleştirmeye çalıştım ama üzerime atlayıp burnunu suratıma sürtmeye başladı. Biraz debelenmeme rağmen yerden kalkamadım. Aslında ağır değildi. En büyük çitalar bile cüsselelerinden umulmayacak kadar hafif olurdu. Kaldı ki Marcianna yalnızca otuz dört kiloydu. O ön patileriyle omuzlarıma bastırırken, bir kolumu boynuna atıp bastonuma dayanmaya çalıştım.

O sırada Lucas'ın sesini duydum. "Rahatsız etmiyorum ya? İsterseniz daha sonra gelebilirim."

"Yok, yok. Gel." Marcianna'nın dikkati dağılınca, nihayet ayağa kalkabildim. "Sakin ol kızım," dedim. "Lucas'ı hatırlıyor musun?" Marcianna çocuğa merakla bakmaya devam etti.

"Merhaba Marcianna. Beni tanıdın mı? Bak, ne kadar ciciyim. Gel, bir koklaşalım."

Marcianna bu çağrıya kulak vererek Lucas'a yaklaştı. "Aferin," dedim. "Yine de dikkatli ol. Şimdiye kadar kimseyi öldürmedi ama seni iyice tanıması lazım."

Lucas, Marcianna'ya uzattığı elini çekip korkuyla suratıma baktı. "Nasıl yani? Hani köpek gibiydi? Hani çok uysaldı?"

“Yüzde doksan dokuz güvendesin,” dedim. “Ama yüzde birlik kısmı göz ardı etme. Sonuçta, Marcianna vahşi bir hayvan. Bak.” Tişörtümü kaldırıp belimin yanındaki dört paralel derin tırmık izini gösterdim.

“Yuh,” diye bağırdı Lucas. “Sana bile bunu yapıyorsa!”

“Daha birbirimize alışkın değildik. Benim hatamdı,” dedim, tişörtümü indirirken. “Onu beslemiş, buradan çıkmaya hazırlanıyordum. Tuhaf davranmaya başladı. Belki bir şeyden ürkmüştü ya da hayvanat bahçesindeki hayatını hatırlamıştı. Hareketlerini yanlış değerlendirdim. Benimle oynamaya çalıştığını sandım. Ya da belki gerçekten oynamaya çalışıyordu ama insanlarla nasıl oynayacağını bilmiyordu. Her neyse, sonra patiyi taktı.” Marcianna ne söylediğimi anlamış gibi yüzüme baktı. “Lucas’a marifetlerini anlatıyorum,” dedim gülerek.

“Ama...” Lucas tedirginliğini üzerinden atamıyordu. Marcianna’nın onunla oynama çabasına kayıtsız kaldı. “Biz Derek’le internete baktık. Çitalar kolay evcilleşiyormuş. Herkes öyle yazmış.”

“Bir kere çitalar diye bir genelleme yapman yanlış olur. İkincisi, insanlar saçma sapan konuşuyorlar. Özellikle de klavye başında. Sen sen ol, ben yokken Marcianna’yla fazla yakınlaşma.”

“Aman, yok canım.” Marcianna’ya baktı. “Demek göründüğünden daha tehlikelisin, ha kedicik?”

“Öyle. Vahşi doğasını tamamen yok etmek istemiyorum. Bir gün bir tehlikeyle karşılaşırsa, kendini koruyabilmeli. Pekâlâ. Buraya Marcianna’dan konuşmaya gelmedin herhâlde?”

“Hı? Ah, evet. Aslında elimde fazla bir şey yok. Malum hafta sonuydu. Ama etrafa haber saldım. Birilerinden bir şey

çıkacak elbet. Ben seninle ablamı konuşacaktım.” Giderek te-
dirginliğini üzerinden atıyordu. Marcianna da onu merakla
koklamaya başlamıştı. “Ne diyorsun doktor? Bana alışmaya
mı başladı, yoksa ölecek miyim?”

“Evde kediniz var mı?” diye sordum.

“Efendim?” Marcianna ona bir tos vurdu. “Ah, evet. Aslında
Ambyr’ın kedisi. Ama ben ondan daha çok oynuyorum.”

“Marcianna kedi besleyen insanları sever. Kokuları hoşuna
gidiyor.”

“Belli,” dedi Lucas gülererek ve aynı anda Marcianna kafası-
nı çocuğun bacaklarının arasına sokup onu kış üstü devirdi.
Lucas bir kahkaha attı. “Hey, acıttın ama!” Marcianna onun
üzerine çıktı. Yetişkin hayatında ilk kez genç bir insanla haşır
neşir oluyordu ve görünüşe bakılırsa, onu oyuncak etmeye
karar vermişti. Fare tutan bir kedi edasıyla Lucas’ı yağmurlu-
ğundan sürüklemeye çalıştı.

“Pekâlâ. Bu kadar yeter Marcianna,” dedim, kararlı bir ses-
le. Onu tasmaından tutarak avının üzerinden aldım.

Lucas ayağa kalkıp üstünü silkeledi. “Vay canına.
Söylesem kimse inanmaz. Ambyr hariç tabii. Bu arada,
Ambyr demişken...”

“Evet? Buraya onun için geldiğini söylüyordun.” Birkaç
karga, az ilerideki çimenlere kondu. Marcianna’ya bakıp
“Koş,” dedim. Bir ısıklık çaldım ve Marcianna kuşlara doğru
koştı. Ona seslenip şimdi gideceğimi ama sonra döneceğimi
söyledim ve Lucas’la kapıya yöneldim.

“Cuma gecesi olanları duydum,” dedi Lucas. Sesi birden
ciddileşmişti.

Aslında bunu konuşmak istemiyordum ama kaçarım yok-
tu galiba. “Öyle mi? Nereden?”

“Haberlerde gösterdi. Binbaşı McCarron’la bir rehineyi kurtarmışsınız. Sana kahraman dediler.”

Öfkeyle homurdandım. “Gerçeği söyleyemezlerdi tabii. Ortada bir rehine filan yoktu Lucas. Adli tabip, yani Weaver denen o domuz, kendi korkaklığını saklamak için bir masal uydurdu ve herkesi inandırdı. Vurulan çocuğu ikna etmiştim. Bana güvenmişti. Onu haksız yere öldürdüler. Ama bunu asla kabul etmezler tabii.”

“Yapma ya?” dedi Lucas üzüntüyle. “Vay pislikler! Yine televizyona kandım desene.”

“Neyse. Ablanı diyordun. Ama dur, önce ben bir tahmin yapayım. Ambyr’ın senin buraya gelip Mike ve benimle takılman konusunda çekinceleri var. Doğru mu?”

“Bunu anlamak için Holmes olmana gerek yok ha? Yine de nereden bildin? Ambyr’ı hiç tanıımıyorsun ki.”

“Tanıştığımız gün Death’s Head Hollow’la ilgili hurafelerden bahsetmiştin. Benim, milletin beynini parçaladığımı söylüyorlarmış ya? Ayrıca arkadaşın Derek de ablana benimle ilgili izlenimlerini aktarmıştır muhakkak.” Lucas’ın suratı asılınca, “Sakın onu ispiyonculukla suçladığımı sanma,” dedim. “İkimiz de Derek’in öyle bir çocuk olmadığını biliyoruz. Ama o gün korkmuştu. Güvendiği birine endişelerinden bahsetmesi doğal, değil mi? Hem haberleri ablan da dinlemiştir. Senin için kaygılandı tabii.”

“Haksız mı?” diye çıkıştı Lucas. Ablasını koruma çabasını görünce onu bir kez daha takdir ettim. “Sen gittikten sonra Kuzey Fraser’da isyan çıkmış. İnsanlar barikatı aşyp polisle çatışmış.”

Zınk diye durdum. “Sahi mi?” Açıkçası bundan tuhaf bir zevk aldığımı inkâr edecek değildim.

“İşin komiği de ne, biliyor musun? Bizim köyde siyahlara demediklerini bırakmayanlar, şimdi polise verip verıştırıyor.”

Latrell adına, en azından bunu yapabilmelerine sevinmiştim. “Eh. Hak ettiler,” dedim.

“Bir de şey var...” diye mırıldandı Lucas. “Televizyonda senin bir fotoğrafını gördüm. Havaya sıkıyordun. Yani galiba sendin.”

“Evet,” dedim, o geceki öfkemi hatırlayarak.

Lucas suratını buruşturdu. “Bir psikolog neden silah taşı-sın?” Sonra hemen düzeltti. “Bir suç psikoloğu yani.”

“Akli olan, öyle bir ortama giderken yanına silahını alır,” dedim. “Asıl konumuza dönelim. Ablan bütün bunlardan sonra, her akli başında insan gibi endişelenmiştir tabii. Anladığım kadarıyla, o zeki bir kız. Başından bir sürü kötü olay geçmiş ve Derek’le senin de aynılarını yaşamayı istemiyor. Açıkçası, bizimle görüşmeni yasaklamaması bile mucize.”

“Benimle çalışmaya devam etmek istiyorsanız, Mike’la ve seninle tanışmak istiyor. Galiba kuzenim de orada olacak. Hani demiştin ya? Kuzenim, Caitlin eyalet polisinden. Bizimkiler kaçtığından beri bize göz kulak oluyor.”

“Bizimkiler kaçtığından beri,” diye onun sözlerini yineledim. “Ne tuhaf...”

“Ben bile alışmadım. Sana tabii garip gelir. Her neyse. Ambyr’a evi çekip çevirmeyi ve faturaları ödemeyi Caitlin öğretti. Okulu kırsam ya da sınavlardan düşük not alırsam ona hesap veriyorum. Devriye görevi bu bölgedeyse, mutlaka okula uğrar.” Çok konuştuğunu fark ederek sustuğunda, yine memnuniyetle gülümsedim. Lucas’ın soruşturmada kalabilmek için bu kadar gayretli olması hoşuma gidiyordu. “Ambyr buraya gelmek için okulu asmamdan korkuyor. Oña asıl gö-

revimin okulda olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama cuma gecesi olanlardan sonra iyice göz korktu. Bir de... Birkaç haftaya yaz okulu bitiyor.”

“Eee?” dedim, yola doğru bakarak. Gracie Chang’in gelişi yaklaşıyordu.

“Sonbahar geliyor,” diye açıkladı Lucas. “Benim yaşımdaki çocukların çoğu, senenin bu mevsiminde çiftliklerde işe girer. Mısır filan toplarız. İyi de para verirler. Ambyr bu fırsatı kaçırmamı istemiyor. Ben de seninle maaş konusunu konuşacağımı söyledim.”

“Maaş mı?” dedim, yalandan öfkelenerek. “Sana gerçek bir davada çalışmak gibi bulunmaz bir imkân sunuyorum. Bir de maaşa mı bağlayacağım?”

“Benim fikrim değildi. Hepsi Ambyr’ın başının altından çıktı.”

“Doğru,” dedim. “Ortada bu kadar sorun varken, buraya artık bizimle çalışamayacağını söylemeye geldin o hâlde.”

“Yok canım. O da nereden çıktı? Ben bu işi gerçekten öğrenmek istiyorum.”

“Hımmm...” Baktım boncuk boncuk terliyor, onu daha fazla oyalamaya kıyamadım. “Tamam. Maaş konusunu Mike’la konuş. Mali konularla o ilgileniyor. Mısır toplamaktan ne kadar kazanacağını söyle, biz de ona uygun bir şeyler düşünelim.”

“Gerçekten mi?” dedi sevinçle.

“Neden şaşırdın? Soruşturmanın gidişatına bakılırsa, yakında hepimiz hapsi boylayabiliriz. En azından, ailen dara düşmesin.”

“Bize gelip Ambyr’la tanışacak mısınız?”

“Evet. Yarın işimiz var. Salı öğleden sonra müsait misiniz?”

“Süper.” Bir mutluluk dansı yapmasını bekliyordum ki bombayı patlattı. “Marciana’yı da getirsene doktor.”

“*Surrender’a mı?*” Düşüncesi bile içimi ürpertmişti.

“Kimseye görünmeyiz. Derek onu gördü zaten. Ambyr desen, kedilere bayılır. Birbirinizle kaynaşmanızı kolaylaştırırdı. Ama Marciana saldırganlaşıyor diyorsan, onu bilemem.”

“Hayır. Tasmaylayken biri ona özellikle bulaşmazsa uslu uslu oturur. Yine de düşüneceğim.” O sırada yolun ilerisinde metalik mavi, yepyeni bir Ford Focus ST belirdi. “Ah, konuğumuz geldi,” dedim.

Lucas bakışlarımı takip etti. “Kim bu? Önemli biri mi? İstersen ortadan kaybolabilirim.”

“Aksine. Kal ve bizi dinle. Uçağa çık. Ben söyleyene kadar da yanımıza gelme.”

“Ama eyalet polisinden biriye ve beni görürse, Ambyr kafamı kırar.”

“Merak etme, değil. O da benim gibi psikolog. Cuma günkü olay sırasında oradaydı. Ama buraya neden geldiğini birazdan hep birlikte öğreneceğiz. Mike, onun eyalet polisinin yöntemlerinden şikâyetçi olduğunu düşünüyor. Göreceğiz.”

“O zaman ben kaçıyorum,” dedi Lucas, kendini yeniden görevine kaptırarak. “Madem önemli diyorsun, neler yumurtlayacak, bir dinleyelim bakalım.”

“Sadece önemli demiyorum.” Gülümsedim. “Bence gayet de eğlenceli olacak.”

{II}

Gracie’yle görüşmemiz boyunca, *Lucas’ı evine yollamakla hata mı ettim*, diye düşündüğüm anlar oldu.

Çocuğun ablasının endişeleri ortadaydı. Belki de haddimi aşıyordum. Ve işler çığırından çıkarsa, Lucas gibi kıvrak zekâlı bir çocuk bile bu işten paçasını kurtaramayabilirdi. Öte yandan, Lucas'ın olayın hem psikolojik boyutunu hem de soruşturmanın gidişatını iyice kavraması için, bizi dinlemesi önemliydi. Dolayısıyla içimden hep en doğrusunu yaptığımı tekrarlayıp durdum.

Grace, Ford'unu park edip de selamlaşma faslımızı bitirdiğimizde, JU-52'nin burnunun hemen altındaki, eski, formika mutfak masasına oturduk. Ama önce Gracie'nin uçaklara ne kadar meraklı olduğunu öğrendik. Beni sadece JU-52'yle değil, onu Yeni Dünya'ya getiren adamla da ilgili soru yağmuruna tuttu.

"Savaştan önce de pilot muydu?" diye sordu, Lucas'inkini andıran bir merakla.

"Evet. Gençliğinden beri," dedim. "Eskiden burada, bundan daha ufak bir hangar varmış. İçinde büyük büyükbabamın çift kanatlı uçağı dururmuş. Sonra Lafayette Filosu'na yazılıp Birinci Dünya Savaşı'na katılmış." Gracie bu sefer savaşla ilgili sorular sormaya başladı. Şaşılacak kadar da bilgiliydi üstelik. Mümkün mertebe bütün meraklarını gidermeye çalıştım. Ama Mike da ben de asıl konumuza dönmek için sabırsızlanıyorduk.

"Gracie," dedim sonunda. "Buraya neden geldiğini hâlâ söylemedin."

"Ah, tabii ya." Sırtını dikleştirdi. "Kusura bakmayın. Burası ilgimi çekti. Her gün girip çıktığımız yerlere benzemiyor. Demek soruşturmalarınızı buradan yürütüyorsunuz?"

"Ayrıca ders veriyoruz," dedi Mike. "Konuşmamız bittiğinde sana etrafı gezdiririm istersen."

“Yarın sabahki derse hazırlanmamız gerektiğini unuttun herhâlde,” diye atıldım. Mike’a, Lucas’ı hatırlatmaya çalışıyordum. Gracie’nin asıl maksadını öğrenmeden JU-52’nin içini görmesine izin veremezdim.

“Tüh. Aklımdan çıkıvermiş,” dedi Mike, durumu hemen kavrayarak.

“Aldırma,” dedi Gracie. “Bugün müsait değilseniz, başka bir zaman uğrarım. O hâlde, sadede gelelim.” Yine o olgun tavırlarını takındı. Yumuşak yüzü kaygıyla asıldı ve masaya doğru eğilerek, cuma akşamı olanlar konusunda üzüntüsünü dile getirdi.

“Mike söylemiştir. Onlara yanlış yolda olduklarını anlatmaya çalıştım.” Siyah Bottega Veneta çantasını iskemlesinin arkasına asmıştı. Sade ama pahalı Alexander McQueen ceke-tini katlayarak onun üzerine koydu. Gracie taşrada yaşamayı seçerek bir sürü fedakârlığı göze alsa da Queens’li zengin bir tüccarın kızı olarak, giyim kuşam tutkusundan vazgeçememişti anlaşılan. Beyaz Anne Fontaine gömleği, terden belli belirsiz üzerine yapışmıştı. Ama bunun sebebi sıcak değildi, zira yağ-murdan sonra hava bir hayli serinlemişti. Ellerini masanın üzerine koyup parmaklarını kenetledi. “Açıkçası, başından beri bu soruşturmada izledikleri yolu beğenmiyorum. O çocukların neden öldüğüne dair bir teori üretmektense, sürekli politik ve bürokratik meseleleri konuşuyorlar.” Bu durumun, konu-ğumuzu ne kadar rahatsız ettiği her hâlden belliydi. “Ben de dünkü çocuk değilim ki. Sonuçta, New York’tan geldim. Bürokrasinin nelere mal olabileceğini biliyorum. Sizinle şehirde çalışırken daha çaylaştım belki ama işlerin ne kadar çığırından çıkabileceğine çok kereler tanık oldum. Yine de sizi temin ederim, ben hayatımda bu kadar yanlış bir arada görmedim.”

“Sen baştan beri mi bu soruşturmaya dâhilsin?” diye sordu Mike.

“En başından değil.” Ellerin sıkıca kavuşturdu. “Çünkü önceleri ellerinde sadece sözüm ona evinden kaçan ve sonra evine geri dönüp intihar eden bir kız vardı. Gerçi sonra patolog...”

“Bir dakika,” dedim. “Sözüm ona derken?”

Gracie başını salladı. “Doğru. Siz Mangold’un son keşfini bilmiyorsunuz. Şerif Spinetti de yeni öğrendi. Sizi aramaya fırsat bulamamıştır.”

“Senden duyalım o hâlde,” dedi Mike. “Önemli bir şeye benziyor.”

“Öyle. Aslında Kelsey Kozersky’nin, evinden kaçtığına kimse inanmadı. Hele de Howard denen çocukla Shelby Capamagio bulunduktan sonra. Sonuçta ölümlerin hepsi aynı şablona uyuyordu. Sahte ölüm sahneleri düzenlenmişti. Bu da...”

“Frank Mangold’u bile ikna etti,” dedim.

“Aynen. Velhasıl, Frank’le birkaç Cinayet Masası dedektifi, Kozersky’lerin çiftliğini tekrar ziyaret etti. Aile Kelsey’nin kendi isteğiyle kaçmadığını itiraf etmiş. Kız kontrolden çıkınca onu evden kovmuşlar.”

“Daha on beş yaşındaydı,” diye mırıldandı Mike. “Bunun için tutuklanmaları gerek.”

“Doğru,” dedim, giderek artan bir huzursuzlukla. “Ama daha da önemlisi, artık Kelsey’yi de resmi olarak bir çöp çocuk sayabiliriz.”

“Kesinlikle,” dedi Gracie. Bizimle fikir alışverişinde bulunmak ve soruşturmanın seyrini değiştirecek bilgiler vermek hoşuna gitmişti belli ki. “Bakıyorum, siz konuya hâkimsiniz.

Birçok insan, kimlerin bu kritere uyduğunu bile tayin edemiyor ve...”

Birden sözünü keserek ayağa fırladım. “Evet Gracie,” dedim sıkıntıyla. “Ama konumuza dönecek olursak, senin teorilerini dinlemek için sabırsızlanıyoruz.”

Gracie şaşırmış ve biraz da bozulmuştu galiba. Mike hemen durumu kurtarmaya çalıştı. Ona tatlı tatlı gülümsedi ve sadece dudaklarını kıpırdatarak, *Sihirbaz*, dedi. Gracie belli belirsiz gülümsedi. “Aslında bir teorim olduğunu söyleyemeyeceğim. Hep birlikte sizin yöntemi kullanabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Demek öyle?” Bastonumdan güç alarak, hangarın Death’s Head Hollow’a en yakın köşesine doğru yürüdüm. Oradan hem yol hem de kırlar görünüyordu. Ve daha da önemlisi, birilerinin de bizi görme ihtimali vardı.

“Evet,” diye mırıldandı Gracie kararsızca. “Ama doğrusunu isterseniz, sizin aklınızın bu kadar karışık olmasını beklemiyordum. En basit cevabı diğerlerinden beklerdim ama siz...”

“Affedersin, ama hangi basit cevap?” diye sordu Mike. Bakışlarından anlıyordum. Deminki kabalık derecesine varan sabırsızlığım, onu da hayrete düşürmüştü.

“Elimizde bir seri katil olduğu tabii,” dedi Gracie.

Mike’in eli istemsizce alnına gitti. Tam o sırada, uçağın içinden tok bir ses geldi. Lucas *seri katil* lafını duyunca heyecandan bir yerlerden düşmüştü herhâlde. Gürültüyü maskelemek için ve henüz Gracie’nin burada oluşuyla ilgili şüphelerime dair bir işaret göremediğimden, tekrar masaya döndüm. “Bu olasılığı hemen bertaraf etmek için bir sebebin mi var?”

“Sizce de biraz fazla kolay bir açıklama değil mi?” diye sordu hayretle. “Politik açıdan da çok uygun. Aslında bir sürü davada, bir seri katilin iş başında olması ihtimali bile tüyle-ri diken diken eder. Ama bunda daha büyük bir skandal söz konusu. Baksanıza, bürokrasinin bütün kademeleri teyakkuz hâlinde.”

“Çöp çocuklar,” dedim ve tekrar hangarın köşesindeki yerime döndüm.

“Aynen,” diye atıldı Gracie. “Burgoyne Bölge Savcısı’nın ofisindekilerden tutun da daha üst kademelerdeki...” Birden duraksadı. Onun bile çekindiği bazı insanlar vardı anlaşılan. “Velhasıl herkes seri katil teorisine sıkı sıkıya tutundu. Çöp çocukların adını bile anmıyorlar.”

“Bir dakika,” dedi Mike. “Benim kafam karıştı. Neden? Yani neden ortada bir seri katil olmasını istiyorlar?”

“Hayal gücünü kullan, Mike,” dedim, gözetleme noktamdan. “Çöp çocuklar büyük bir politik utanç kaynağı. Şimdilik kimsenin onlarla ilgili bir çözüm ürettiği de yok. Ama bir seri katil, her şeyden önce, acayip seksi bir ihtimal. Çok geçmeden bir medya çılgınlığı baş gösterecek. Halk heyecanlanacak. Bu işten ekmek yiyecek herkesin ağzı sulanacak. Özellikle de çocuk katilleri büyük ilgi görür. Sonuçta, kriz iyi yönetilirse, herkes kazançlı çıkar. Ama kötü yönetilse bile, bir çöp çocuklar skandalı kadar sorun çıkarmayacağı muhakkak. Birlik’te kimse resmi anlamda bu problemi yaşayan ilk eyalet olarak anılmak istemez.”

“Katılıyorum,” dedi Gracie, ellerini dizlerine vurarak. “Şimdi buraya neden geldiğimi anlıyorsunuz herhâlde? Sizden başka kimseyle konuşamıyorum. Geçen gece meşhur yönteminizi bu davaya nasıl uyarladığınızı merak ettiğimi

söylemiştim. Gayet de ciddiydim. New York'tayken birlikte beyin fırtınası yapma fırsatımız olmamıştı. Ama yönteminiz herkesin dilindeydi.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Yine evhamlanmıştım. Fark ettirmeden yola doğru baktım. “Ne hoş.”

“Trajan, senin neyin var?” diye patladı Mike sonunda.

“Sende de olması gereken bir şeyim,” dedim. “Gracie’nin söylediklerini düşünürsen anlarsın.”

“Ama ben size hiçbir şey söylemedim ki,” diye itiraz etti Gracie şaşkınlıkla.

“Aksine,” dedim. Bir yandan da ziyaretinin bizi düşürdüğü hassas ve bir o kadar tehlikeli konumla nasıl başa çıkacağımıza kafa yoruyordum. “Bir düşün. Frank Mangold’la birkaç dedektifin geçen gün Kozersky’lerin çiftliğine gittiğini söyledin. Eminim, Frank orada Bay Kozersky’yle özel olarak görüşüp kızını nasıl evden attığını bir bir anlattırmıştır.”

“Eee? Ne olmuş yani?” dedi Mike. “Mangold birdenbire, onun şiddet dolu yöntemlerini keşfetmemizden rahatsız olmaya başlamadı herhâlde? Yapma Trajan. Bu eyaletteki bütün polisler onun nasıl bir manyak olduğunu biliyor. Hey, ne yapıyorsun? Ah!”

Mike konuşurken gidip kafasının arkasına bir tane patlatmıştım. “Senin neyin var? Kendine gel!”

Gracie yöntemimizin bu kısmını hiç görmediği için dehşete kapılmıştı. “Doktor Jones? Doktor Li? Durun, ne yapıyorsunuz?”

“Özür dilerim Gracie,” dedim. “Ortağım kısa süreli bir akıl tutulması yaşadığı için, Cinayet Masası’nın, seni takip ettirebileceğini düşünemedi. Kendilerini göstermezler tabii ama o pislikler dışarıda bir yerde olabilir.”

“Yapmayın Doktor Jones,” diye kıkırdadı Gracie. “Son günlerdeki olayların sizi sarsmasını anlayabiliyorum ama biraz abartmıyor musunuz?”

Mike öfkeyle kafasını ovuşturdu. “Paranoyak mısın nesin yahu?”

“Demek ikiniz de böyle düşünüyorsunuz? Pekâlâ. Size durumu özetleyeyim. Birkaç gün önce Mangold, Kozersky’yi artık her nasılsa konuşturuyor ve adam reşit olmayan kızını evden kovduğunu itiraf ediyor. Bu durumda, kız da ölen diğer çocuklar gibi, resmi olarak bir çöp çocuk sayılabilir.”

“Dur,” dedi Gracie, manikürlü elini kaldırarak. “Kuzey Fraser’da aşırı dozdan ölen çocuğun geçmişini henüz bilmiyoruz.”

“Gördün mü bak? Ortağıma kızmamın sebebi de bu zaten Gracie.” Sakinliğimi korumaya çalışarak ona döndüm. “Çünkü Donnie’nin, çocuğun adı bu, bu arada, geçmişini bal gibi biliyoruz. Kayıtları kontrol edip soyadını da öğrenirsen ailesi tarafından terk edildiğini görürsün. Öbür çocuk, Mangold’un ölümüne yolladığı Latrell, bunu biliyordu. Bana açıkça söyledi. Ama Cinayet Masası’nın henüz bunu öğrenmediğinden eminim. Anlayacağın, elimizde dört tane ceset var ve hepsi de çöp çocuklara ait. Bu da demektir ki baştan beri olayı örtbas etmeye çalışanlar, konunun medyanın dikkatini çekmemesi için daha da çok uğraşacaklar. Ama sen Gracie, giderek daha çok şüphelenmeye başladın. Soruşturmanın usulünce yürütülmediğini düşünüyorsun ve bunu saklamıyorsun. Onların seri katil iddialarıyla ilgili şüphelerini açıkça dile getirmedin belki ama Mangold’un yaş tahtaya basmayacağını bilmen gerekir. Eninde sonunda birilerinin bütün bu politik baskıdan sıkılacağını tahmin ediyordur. Ve alınma ama Gracie, bunun

sen olacağını kestirmek hiç güç değil. Cuma gecesi onlarla tartıştın. Dediğim gibi, kuşkularını da saklamıyorsun. Bahse girerim, Mangold herkesten çok seni takibe almıştır.”

“Ha siktir,” dedi Mike, ayağa fırlayarak. “Bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama Trajan haklı Gracie.”

Ortağıma dik dik baktım. “Hele şükür. Jeton biraz geç düştü ama...”

“Siz ciddi misiniz?” diye sordu Gracie. “Mangold’un beni takip ettirdiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Mangold bu soruşturmayı istediği şekilde yönlendirmeye kararlı,” dedim. “Politik açıdan ağır bir bedel ödebilecek hiçbir seçeneğin üzerinde bile durmayacaktır. Ayrıca onun da emir aldığı insanlar var. Onun için, seni izletmekten bile daha ileri gidebileceğini düşünüyorum. Ama dur. Varsayımlar üzerinden konuşmayalım.” Yukarı bakarak “Lucas!” diye seslendim.

Lucas uçağın kapısında belirdi. “Buyur patron?”

“Bu da kim?” diye sordu Gracie hayretle.

“Uzman danışmanımız,” dedim, bütün ciddiyetimle. Sonra Lucas’a döndüm. “Çalışma masamın sağ alt çekmeceğinde eski bir dürbün var. Bize onu ve Mike’la ikimizin şeylerini getirir misin? Ne olduğunu biliyorsun.”

“Hemen!” dedi Lucas ve uçağın içinde gözden kayboldu.

Gracie şaşkınlıkla bir bana, bir Mike’a baktı. “Uzman danışman mı? Siz aklınızı mı kaçırdınız? O daha bir çocuk.”

“Evet, çocuk,” dedi Mike, ben sessizliğimi korurken. “Ama bu davayla ilgili bazı bildikleri var. Sen de yakında hepsini öğreneceksin zaten.”

O sırada Lucas göründü. Tırabzana oturup aşağı kaydı. Gracie’ye gülümseyerek selam verdi ve Mike’a 38’liğini uza-

tıp bana da deri kılıfındaki 45'lik tabancamı ve dürbünü verdi.

"Aklından neler geçiyor Trajan?" diye sordu Mike. Sonra, yalnız olmadığımızı hatırlayarak "Doktor Gracie Chang ve Bay Lucas Kurtz da bunu benim kadar merak ediyorlardır eminim," dedi. "Bu arada, siz tanışmadınız. Lucas, bu hanım, Doktor Gracie Chang. New York'ta beraber çalışıyorduk. Gracie, bu da Lucas Kurtz. Danışmanımız."

El sıkıştılar. Lucas bu soruşturmanın bir parçası olarak takdim edilmekten duyduğu gururla şişindi. Gracie şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Bir çocuğa bu kadar güvenmemiz sıra dışı bir davranıştı zaten, bunu inkâr edecek değildim.

"Gösteri zamanı," dedim. "Gracie buradan gidiyormuş gibi yapacak. Sonra yine buluşacağız. Ama burada değil."

"Çok saçma," dedi Gracie. "Tamam, diyelim Mangold bu soruşturmaya dâhil olan herkesi izletiyor. En çok benden şüphelenmesini de anladım. Ama buraya gelip iki meslektaşına akıl danışmama kim, ne diyebilir ki?"

"Mangold seni nezarete bile atabilir," dedi Mike. "Özel bilgileri paylaşmaktan. Ya da illa tutuklamak zorunda da değil. Seni buradan kolaylıkla çıkarıp bir sorgu odasında, hatta kendi ofisinde saatlerce tutabilir. Ne yapabilir ki deme. İnan, hayal bile edemezsin. Bu adam şehirde özel eğitim gördü. Üstelik bu tip davranışların göklere çıkarıldığı bir dönemde. Eğer Death's Head Hollow'a geldiysen, artık müttefiki olamazsın. Seni bir tehdit olarak görür ve ortadan kaldırmak için elinden geleni ardına koymaz."

"Daha burada oldukları bile kesin değil!" Ama bu kez Gracie'nin sesi, deminki kadar kendinden emin çıkmıyordu. Mike'ın haklı olabileceğini anlamıştı.

“Bakalım fikrini değiştirebilecek miyiz?” dedim ve büyük büyükbabamın savaş günlerinden kalma Lemaire dürbününü gözüme yaklaştırdım. O sırada, tabanca kılıfını omzuma tak-tım. Mike silahını ayak bileğine bantladı. Birden aklıma bir şey geldi. “Ya sen Gracie? Hâlâ silah taşıyor musun?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Siyah deri çantasını aldı. İçinden bir Heckler Koch USP Tactical 9 mm yarı otomatik tabanca çıkardı. Mavi çelik kaplamasıyla, pek havalıydı. Lucas’ın hayret ve hayranlıkla açılan gözlerini görünce dayanamayıp güldüm.

“Ne?” dedi Mike, gülüşümü üzerine alınarak. Son günlerde ömrü, Lucas ve benden şüphelenmekle geçiyordu.

“Hiç,” diye kıkırdadım. “Gracie’nin senden daha erkeksi bir silahı olması komik geldi de.”

Lucas da kıkırdadı. “Müthiş bir alet. Çok zevklisiniz Bayan Chang.”

Gracie güldü. “Teşekkürler Lucas. Sana Lucas diyebilirim, değil mi?” Lucas’ın yanakları hafifçe pembeleşti. “Mike, bak ne... Yok artık!” Gracie onun silahını ilk kez fark ediyordu. “Küt burunlu bir 38’lik mi? Gerçekten hiç yakıştıramadım.”

“Ne var?” dedi Mike, savunmaya geçerek. “Ayak bileğine bağlanan kılıflar hoşuma gidiyor. Hem herkesin zevki kendine canım. Bu arada, konumuzdan giderek uzaklaştığımızı hatırlatabilir miyim?”

“Hatırlatabilirsin,” dedi Gracie gülümseyerek ve HK’yi çantasına geri koydu. “Ama hatırlattığınla kalabilirsin,” diye ekledi kıkırdarak.

“Gracie, Mike’ın hakkı var,” dedim. “Yanıma gelir misin, lütfen?” Gracie hangarın köşesine gelip ona uzattığım dürbü-

nü aldı. “Kendin bak. Aşağıda. Yolun kıyısındaki elma ağaçlarının arasında...”

Gracie hâlâ işin gırgırındaydı. Dürbünü yüzüne yaklaştırmak için gülümsüyordu. Birkaç saniye, gördüklerine inanamıyormuş gibi kıpırdamadan durdu. Ağaçların arasında iki tane adam duruyordu ve onlarda da dürbünler vardı. Neyse ki o sırada bizi gözetlemiyorlardı. Belki de bir süreliğine hangarın içinde kaybolduğumuz için, onlar da dinlenmek istemişlerdi. Ama sadece varlıkları bile, Gracie’nin ağzını beş karış açık bırakmaya yetti.

“Eyvahlar olsun!” diye inledi, hakiki bir dehşetle. “Haklıymışsınız...”

“Maalesef,” dedim. Arabalarını ileride bir yere park etmişlerdir. Bu işimize yarayacak. Sonuçta, daha konuşmamız bitmedi.

“Delilik bu,” diye mırıldandı Gracie. Söylediklerimi duyduğundan bile emin değildim.

“Belki ama bırak artık şu dürbünü. Onları izlediğini fark etmesinler. Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşmamız lazım.”

“Ne yolu? Ben şimdi o hadsizlere hadlerini bildirmeye gidiyorum. Beni izlemeye ne hakları var ya? Herkes yerini bile...”

Mike, nazikçe sözünü kesti. “Gracie, sakın. Olay çıkarırsan, şüphelerini doğrulamış olursun. Başın büyük belaya girer. Bu soruşturmadan alınabilirsin. Hatta meslekten el bile çektirebilirler.”

“Sıkıyorsa yapsınlar,” diye homurdandı.

“Cesursun Doktor Chang,” dedim. “Ama bu insanların ne kadar sert oynadığını bilmiyorsun.”

Sonunda anladı. “Eee, ne yapacağız o zaman?”

“Seni hemen şimdi buradan çıkaracağız. Onlara yeni bir hedef vereceğiz. İleride ağzını ararlarsa, bizi uyarmaya geldiğini söylersin. Bu soruşturmadaki görevlerinin tamamen gayriresmi olduğunu bir de ben hatırlatmak istedim dersin. Ama burada daha fazla kalamazsın. Bu kadar uzun konuşmamız şüphe çeker.”

“Tamam. Ne yapacağımı söyleyin.”

“Arabana bin ve köye git. Meydanda üç tane meyhaneden bozma bar var.”

“O avuç içi kadar köyün üç tane barı mı var?”

“Dördüncüsü yeni kapandı,” dedi Lucas.

“Sağdan ilkinin önüne park et. Dedektiflere göstere göstere orada bir içki iç. Zorlu bir yüzleşmeden sonra tuhaf kaçmaz nasıl olsa. Onlar muhtemelen dışarıda, arabalarında oturacaklar. Acele etme. Sakin davran. Mike senden beş dakika sonra çıkacak. Arabasını meydanın karşısına park edecek. Barın sahibi Salvador’lu. Adı Francisco. Eline bir yirmilik sıkıştırıp arka kapıyı kullanmak istediğini söyle. Merak etme, şaşırmaz. Bu tarz şeylere alışkın. Meydanın ortasındaki heykeli siper alıp Mike’ın arabasına bin. Arka koltuğa uzan. O seni tekrar buraya getirecek.”

“Ya sonra?” diye sordu. Küçük planım sinirlerini gevşetmemişti.

“Sonra saklanacağız Doktor Chang,” dedim. “Siz yokken ben de Lucas’la birlikte, köpeğimle ilgileniyormuş gibi yapacağım.”

“Döndüğümüzde nerede buluşacağız?” diye sordu Mike.

“Dur. Onu da düşüneneğim. Şimdilik bir an önce yola koyulmanız daha önemli.”

“Ben... Bilemiyorum,” diye mırıldandı Gracie. Gözleri Mike’a kaydı. “Bütün bunlar o kadar saçma geliyor ki.”

“Öyle tabii,” dedi Mike. “Ama bu toplantıyı yapmamızın tek yolu bu. Yine de sen karar ver. Bizimle konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Gracie yeni bir kararlılıkla başını salladı. “Elbette istiyorum. Bu insanların politik hırsı yüzünden daha çok çocuğun ölmesine nasıl göz yumarım?”

“İyi dedin doktor,” dedim. “Pekâlâ, başlayalım mı?” Mike’ın Gracie’ye cesaret verme çabalarına ben de katıldım. “Endişelenme. Umduğundan daha kolay olacak. Shiloh, arı kovanı gibidir. Bir sürü saklanma yeri var. Ama haydi. Buradan bir an önce çıkman gerek.”

“Tamam,” dedi Gracie. Sesi hâlâ biraz korkuluydu. Mike’ın koluna tutundu. Hangarın kapısında ayrıldılar. “Sakın beni gözden kaybetme Michael Li,” dedi Gracie.

Mike kendinden emin bir tavırla başını salladı. Gerçekten görüldüğü kadar rahat mıydı, yoksa Gracie’nin yanında bozuntuya vermek mi istemiyordu, bilmiyordum. Ama şimdi bunun yerine, bize bir gizlenme yeri bulmak için kafa yormalyım. Gidip hangarın duvarında, büyük, paslı bir çiviye asılı anahtarlardan, nispeten daha yeni olan iki tanesini aldım. Lucas’a ahırın arkasındaki arabaları park ettiğimiz müstemilatta yan yana duran iki Arctic Cat Prowler ATV’yi çalıştırmasını söyledim. Zira motorlarının ısınması bazen biraz vakit alıyordu. Tahmin edebileceğiniz üzere, Lucas’ın gözleri parladı. Başını sallayıp hangardan koşarak çıktı. Gidip Marcianna’ya seslendim. Deminki kargalardan birini öldürmeyi başarmıştı. Burnunun ucunda hâlâ siyah, parlak kuş tüyleri vardı.

“Bu ne hâl pasaklı?” dedim gülerek. “Gel bakalım. Yaşadın. Halkı selamlamaya gidiyoruz.”

Marcianna’yla kısa bir gezintiye çıktık. Cinayet Masası dedektiflerinin nasıl şok olduğunu tahmin edebiliyordum. Şüphesiz hâlâ burayı yakından izliyorlardı. Marcianna hâlâ biraz önceki avının heyecanı içindeydi. Gözleri her yerde küçük Terence’ı arıyordu. Ama ATV’leri müstemilattan çıkarıp motorlarını ısıtmak için açık arazide daireler çizen Lucas’m yanına gittiğimizde, büyük halamın küçük köpeği aklından çıkıverdi. Marcianna bu manzaranın ne anlama geldiğini biliyordu. Bazen onunla bir ATV’ye atlayıp dağa çıkıyorduk. Marcianna bu gezilere bayılıyordu. Ama o sırada Lucas mı, yoksa o mu daha heyecanlıydı, kestirmek güçtü doğrusu.

“Vay canına!” diye bağırdı Lucas. “Altı yüz doksan beş cc, dört silindir. Hiç fena değil. Bunlarla dağa rahat çıkarsınız. Eee, plan ne?”

“Sen arkaya yatacaksın. Yolcu koltuğuna Marcianna oturacak.”

“Nasıl yani? Huysuzluk etmez mi?”

“Marcianna dağa çıkmaya alışkın. Ben senin için endişeleniyorum açıkçası. Yol bayağı engebeli. Her neyse. Durduğumuzda gözünü kulağını dört aç. Ama konuştuğlarımızı dinlemeyi de ihmal etme. Ve unutma, en ufak bir tehlikede, arkana bile bakmadan kaçacaksın. Ablanın endişelerine hak veriyorum ve onu kesinlikle üzmem istiyorum.”

“Beni dert etme,” dedi, ATV’lerden birinin arkasına atlayarak. “Bu aletlere ben de alışkınım. Hem dağları da avucumun içi gibi bilirim.”

“Ondan şüphem yok. Arazime izinsiz girdiğini unutmadım.” Dürbünle yola baktım. Mike’in dönmüş olması lazımdı.

“Ben asıl neyi merak ediyorum, biliyor musun?” diye sordu Lucas. “Bayan Chang’ın asıl amacı ne sence? Cinayet Masası’nın onu izlediğini bilmiyordu, anladık. Çünkü acayip tırtı. Rol yaptığım sanmıyorum. Ama buraya, sadece sizin yönteminizle ilgilendiği için geldiğini sanmıyorum.”

“Bak sen. Genç dedektifimiz kül yutmam diyor.”

“Artı,” dedi, “size tam da istediğinizi vermedi mi? Kelsey’nin evden atılması, büyük resmi tamamlamadı mı?”

“Haklısın.” Marcianna’yı yolcu koltuğunun tarafına götürdüm. Daha doğrusu, o beni götürdü. Bir virajda dışarı savrulmasın diye, onun olduğu tarafa, tavandan ATV’nin içine kadar sarkan bir ağ attım. Gerçi Marcianna’nın düşmesi küçük bir ihtimaldi. Tırnaklarını koltuğa geçirdi mi, yerinden bile kıpırdamazdı.

“Öyleyse onu neden korkudan altına edeceği bir yere götürüyorsun? Zaten bildiği her şeyi söylemedi mi?”

“Hayır. Ben hâlâ, anlattıklarından daha fazlasını bildiğine inanıyorum. Hem seri katil teorisini de yutmamış. Bakalım bize başka neler anlatacak?”

“Tüh ya,” dedi. “Seri katil olsaydı keşke.”

“Ya, keşke,” dedim alayla. “Bu civardan yaşıtın çocukları toplayan bir seri katil, senin için ne de güvenli olurdu! Bırak şimdi bunları. Benim asıl derdim, Gracie’den bilgi anlamında yararlanmak. Onun bölge ve eyalet yetkilileriyle aramızdaki köprü olmasını istiyorum.”

“Yani bütün bu dedektifleri atlatıp sonra başka bir yerde buluşma planının, onunla aranızdaki anlaşmayı mühürleyeceğini mi düşünüyorsun? Onu Marcianna’yla dağa çıkarıp iyice korkutacak ve sadece size güvenmesini sağlayacaksın, öyle mi?”

“Eh,” dedim ve birden dikkat kesildim. Yolda bir toz bulutu gözüme çarpmıştı. Henüz araba görünmüyordu, fakat kaldırdığı toza bakılırsa, direksiyonunda Mike’tan başkası olamazdı. “İşte, başlıyoruz,” dedim.

“Marciana’nın, bir yabancıнын yanında huzursuzlanmayacağından emin misin?” diye sordu Lucas.

“Tek bir şeyden eminim,” dedim. “Sen, ben, Mike ve Gracie. Hepimiz bir sürü şey öğrenmek üzereyiz. Tabii birileri bizi vurmazsa.”

“Hazır konusu açılmışken,” dedi, utana sıkıla. “Sence benim de...”

“Hayır!” dedim sertçe. “Aklından bile geçirme.”

“Neden? Sırf kendimi koruma amaçlı, eski bir şey de olabilir. Hayır mı? Uf, burası da giderek okula benzemeye başladı.”

{III}

İmparatoriçe’nin, Shiloh’nun kır yolundan ahırların oraya gelmesi birkaç dakikayı buldu. Homurdanarak yanımızda durdu. Mike arabadan inip bize doğru yürürken, keyfinin yerine geldiğini gördüm. Onu geriden takip eden Gracie, ATV’lere hayretle baktı.

“İyi fikir,” dedi Mike. “Atlayın gidelim haydi.”

“Bir dakika,” dedim ve Gracie’ye döndüm. “Neler oldu?”

Onun yerine Mike atıldı. “Bütün plan saat gibi tıkr tıkr işledi. Bizim dedektifler köyde durmadılar bile. Geçip gittiler. Değil mi Gracie?”

Ama Gracie, ortağımyı dinlemiyordu. Bakışları, onu altın rengi gözleriyle dikkatle süzen Marciana’ya kilitlenmişti.

“A-ama bu... Bu, köpek değil ki.”

“Kusura bakma,” dedi Mike. “Sana beyaz bir yalan söylemek zorunda kaldık.”

“Ama herkes bir köpeğin olduğunu söylüyor. Nadide bir Afrika av köpeği. Bu şey köpek değil.”

“O sadece bizim uydurduğumuz bir hikâye,” dedi Mike ve iki sigara çıkarıp yaktıktan sonra, birini Gracie’ye verdi. Sonra da uzanıp konuğumuzun havadaki elini usulca indirdi. “İşaret etme. Marcianna bu tür hareketlerden pek hoşlanmaz.”

Bütün bunlar zırvalıktan başka bir şey değildi tabii. Ama Mike’ın da oyunumu devam ettirdiğini görmek, beni sevindirdi. Bize bütün hikâyeyi anlatana kadar, Doktor Chang’ın dengesini iyice bozmaya kararlıydık. “Bu tür hareketlerden hoşlanmaz, öyle mi?” diye yineledi Gracie, büyük bir şokla. “Bu hayvan bir çita! Nereden buldunuz onu? Burada ne işi var?”

Mike, Gracie’yi kolundan tutup diğer ATV’nin yolcu koltuğuna oturttu. “Aman sesini fazla yükseltme. Marcianna’nın kulakları pek keskindir.”

Gracie başka bir şey söyleyecekti ki derin bir iç çekip kendini tuttu. “Ya bana saldırırsa?” diye mırıldandı.

“Trajan tasmaşını elinden bırakmadığı sürece güvendesin,” dedi Mike. “Yani büyük ölçüde.”

“Gidelim mi?” dedim. “Mike, Gracie’nin kemerini bağladın mı?”

“Biz tamamız,” dedi Mike. “İstikamet neresi?”

“Dağ!” diye bağırdım, motorların gürültüsünü bastırmak için. “Ama elimizi çabuk turalım. Birazdan karanlık basacak.”

“Dağın neresi?” diye sordu Gracie, Marcianna’yı korkuyla gözleyerek.

“Gittiğimizde görürsünüz.”

Vitesi değiştirip gaza bastım. Gracie, Mike’la tartışıyordu. “Haydi benim peşime dedektif takmışlar, ortağının lanet bir çitayla ne işi var?”

Gerisini duyamadım. Çiftçilerin kullandığı patika bizi önce Shiloh’nun en yüksek tarlasına ve sonra ormana giden yolun kenarına götüşdü. Hiç durmadan, dev akçaağaçların, meşelerin ve dişbudakların arasına daldık.

Birden kendimizi küf rengi kuru yapraklar ve ormanın kayalık tabanını saran yemyeşil yosunların hâkimiyetinde bir dünyada bulduk. Batmaya hazırlanan güneşin kızıllığı yaprakların arasından sızıyor, gecenin gölgeleri birbiriyle yarışan ATV’lerimizin peşini bırakmıyordu. Marcianna kendini tutamayıp kuş cıvıltısına benzeyen sevinç çığlıklarından birini attı. Orman hayat doluydu. Kim bilir, burnuna ne kokular çarpıyor, sarı gözleri bizim göremediğimiz neleri görüyordu? Bir an evvel toprağa ayak basıp küçük orman hayvanlarını kovalamak için sabırsızlansa da ATV’nin hızı ve yüzüne çarpan rüzgâr da bir o kadar hoşuna gidiyordu. Durmadan değişen görüntüler, dokular ve kokular Marcianna’yı sonunda hep daha çok cezbeder ve bir süre sonra gözlerini yere dikmekten vazgeçerdi. Yokuş yukarı tırmanmaya başladığımızda, arka ayaklarının üzerine oturup sivri tırnaklarını koltuğa geçirdi.

Ne var ki arkadaki Lucas bu yolculuktan bizim kadar zevk almıyordu. Arka arkaya birkaç tümseğin üzerinden geçtik. Sonuncusunda “Ahhh!” diye bağırdı. Sonra da başladı homurdanmaya. “İnanamıyorum. Çita hanım önde keyif çatsın. Bizim arkada belimiz kırılsın. Hayır, neden hiçbir çukuru ve tümseği atlamıyoruz? Yoksa özellikle mi yapıyorsun doktor? Ahhhhhh!”

Dağın yamacındaki, Caractacus Jones zamanının bile öncesinden kalma patikalardan birinde, aniden önümüze beyaz kuyruklu bir geyik fırladı. Hemen eğilip kolumu Marcianna'nın boynuna attım. Avcı dürtülerinin harekete geçmesinden ve geyiğin peşine takılmasından korkmuştum. Marcianna ileride bizi daha da heyecanlı maceraların beklediğine ikna olarak, hafifçe tıslamakla yetindi.

Bir dağ seviyesinden diğerine tırmandıkça, etrafımızı kır çiçekleri sardı. Yükseklerde geniş ve ağaçsız düzlükler vardı. Bazen ATV'nin tekerlekleri yosunlarda hafifçe kayıyordu. Lucas hâlâ ara sıra bağırırsa da ilk altı yüz metreye kadarki on beş yirmi dakikada ve daha sonraki dokuz yüz metreye kadar ki kısımda, hiç gerçek bir tehlikeyle karşılaşmadık. Böylesi bir yükseklikte Taconic'lerin manzarası gerçekten nefes kesiciydi. Şimdi önümüzde yeni patikalar belirmişti. Uzun zamandır kullanılmayan bazılarını yabani otlar bürümüşü. Birkaçında, eskiden kalma tekerlek izleri vardı. Albay Jones'tan önce buradan geçen at arabalarından ve daha sonra kömür madeninde kullanılan buharlı yük arabalarından kalmaydılar. Hedefimize ulaşmak üzereydik. ATV'nin gaz pedalına bastım ve ormanın içinde saatte altmış kilometre hızla ilerlemeye başladık. Az sonra karşımıza eskiden kalma harabeler çıktı.

"Oha!" diye bağırdı Lucas. "Burası neresi?"

"Albay'ın inşa ettirdiği kömür fırınları," dedim.

Biraz yavaşladığımda, Marcianna duracağımızı anlayıp heyecanla cıvıladı. Mike'a harabeleri işaret ettim. Ortağım başını salladı ve ATV'leri büyük, tuğla yapılara doğru sürdük. Toplamda beş taneydiler. Hepsi de bakımsızlıktan perişandı. En iyi durumdakinin önüne çekip motoru kapadım. Marcianna'nın tasmaşının uzunluğunu ayarladım ve tutma

yerindeki düğmeyle sabitledim. Ne de olsa, daha Gracie'yi tanımıyordu. Onu bir düşman ya da kırlardaki bir av olarak algılamasını istemiyordum. Gracie'nin korkusu da onu kışkırtabilirdi zira. Lucas'a da söylediğim gibi, Marcianna'nın doğasındaki vahşiliği tamamen kaybetmesini arzu etmiyordum. Tıpkı kendi ruhumdaki nefret gibi. Ki o his kırk sekiz saat önce Frank Mangold'un kafasını kırmama sebep olabilirdi. Yine de ikimiz de olduğumuz gibi kalmalıydık bana göre.

Mike sonunda pes edip Gracie'ye Marcianna'nın hikâyesini anlatmıştı. Genç meslektaşımı sevgili dostuma nasıl davranacağı konusunda yönlendirmek de bana düştü. Ona elini Marcianna'nın burnuna yaklaştırmasını söyledim. Böylece Gracie'nin bir tehdit unsuru olmadığını anlayacaktı. Gracie'ye de hakkını teslim etmeliydim. Marcianna'yla tanışma faslı boyunca New York'tan tanıdığım o yiğit genç kadına dönüştü. Dostum nihayet kendini yeniden etrafımızdaki ormanın kokularına ve hareketliliğine kaptırdığında, Gracie de yanımızda bir çita olmasına alışmış gibi, merakla kömür ocaklarına baktı.

"Zamanında burada odun kömürü ocakları vardı," diye açıkladım ve genç bir akçaağacın yanındaki patikadan, gözüme kestirdiğim harabeye doğru yürüdüm.

"Odun kömürü mü?" diye seslendi Gracie arkamdan. "O zamanlar kimse barbekü yapmıyordu herhâlde? Odun kömürünü nerede kullanıyorlardı?"

"İlk başlarda evleri ısıtmak için," dedim. "Sonra kuzeydoğuya çelik sanayi geldi ve kömürü fırınlarda kullanmaya başladılar."

Gracie ilerideki harabeyi işaret etti. "Tavanı başımıza çökmez, değil mi? Bu arada, neden kömür tercih etmemişler?"

“Tavanın çoğu yok zaten,” dedi Mike. “Duvarlar da şaşılacak kadar sağlamdır. Merak etme.”

“Fırınlarda odun kömürü kullanmak daha mantıklı,” dedim, ikinci sorusuna cevaben. “Yerel işletmelerde de, Fraser, Troy, Schenectady ve civar kasabalarındaki çelik imalathanelerinde de eskiden odun kömürü kullanılırdı. Ama sonra ucuz kömür, odun kömürünün sonunu getirdi.”

“Vay canına,” dedi Gracie. “Bu kocaman fırınları bu kadar yükseğe nasıl kurmuşlar? Tuğlaları neyle taşımışlar?”

İleriyi gösterdim. “Şuradaki izleri görüyor musun? Albay buraya bir demir yolu yaptırmış.”

“Ne? Yok artık!”

“Doğru söylüyor,” dedi Mike ve içeri girdiğimizde hem kendine hem Gracie’ye yerde oturacak bir yer hazırladı.

“Çelik endüstrisinin sonu geldiğinde, yöre halkı demir yolunu parça parça çalıp satmış.”

Bu arada baktım, Lucas, Marcianna’yla oyuna dalmış, “Evlât,” dedim, “ben sana ne söyledim? Bırak oyunu da kapıda durup etrafı gözle.”

“Emredersin L.T.”

Fırının içi hâlâ odun kömürü ve tuğla tozu kokuyordu. Yarısı çöken konik çatıdan ay görünüyordu. Gracie etrafındaki isli duvarlara baktı. “Cinayet konuşmak için daha ürkünç bir ortam düşünemiyorum.”

“Ürkünç mü?” dedi Mike gülerek. “Yapma. Perili, evet ama ürkünç asla.”

“Pekâlâ.” Mike’ın kızı alenen kur yapmasını izleyecek kadar vaktim yoktu. “Madem peşindekilerden kurtulduk ve buralara kadar geldik, bize bütün hikâyeyi anlatmaya ne dersin, Gracie?”

Gracie ortağımın yanına oturdu ve narin parmaklarıyla omuz hizasındaki siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Olur. Burada tamamen güvendedeyiz herhâlde?”

“Herkesin güven anlayışı farklıdır,” dedi Mike alayla.

Gracie onun omzuna bir tane patlattı. “Adi! Kasabadan beri buraya geleceğimizi biliyordun ve benden sakladın!”

“Yok canım. Onu da nereden çıkardın?” dedi Mike.

“Tamam, haydi sonra öğrendin diyelim. Şu çitayı biliyordun en azından! Ve beni uyarmaya gerek duymadın! Onun için, bırak bu ayakları.”

“Ayakları mı?” dedi Lucas kapıdan. “Ha-ha. Ne demek o?”

“Hiç duymadın mı? Kes numarayı, lagaluga etme, diyor.”

Lucas’ın kıkırdadığını gören Gracie, “Dıştan bakınca temiz yüzlü, masum bir çocuğa benziyorsun ama bu ikisi seni de kendilerine benzetmiş,” dedi. Sonra çantasından siyah bir lastik toka çıkarıp Mike’in baygın bakışları eşliğinde, kısa saçlarını tepeden topladı. “Tamam. Konumuza dönelim. Ama beni şaşırtan bir nokta var. Asıl sizin bana bütün hikâyeyi anlatmanız gerekmiyor mu? Dediğim gibi, yöntemimizi bu soruşturmaya nasıl uyarladığınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Seri katil konusunda sizinle aynı fikirde olsam da bu ihtimali nasıl bertaraf ettiniz?”

“Onu da nereden çıkardın?” diye sordum, tedbiri elden bırakmadan. “Biz Mike’la hiçbir ihtimali tamamen bertaraf etmeyiz. Ama birtakım sebeplerden ötürü, o olasılığa şimdilik yoğunlaşmıyoruz. Ayrıca bütün bildiklerimizi sizinle paylaşacağız, ama önce sen söyle. Bizi görmeye neden geldin?”

“Hangarda söyledim ya? Siz ikiniz bu bölge için birer istisnasınız. Çöp çocuklar sorununu açıkça konuşabiliyorsunuz. Siz sanıyor musunuz ki bölge yetkilileri ya da Albany’dekiler

bundan bihaber? Aksine. Hepsini biliyor ama susuyorlar. Buna çözümü imkânsız bir problem olarak bakıyorlar çünkü. Sonuçta evden kaçan çocukları bile bulmak zor ama kaçan anne ve babalar olunca, o daha da zor. Hatta imkânsız. Her yere gidebilirler. Eyalet içinde, eyalet dışında olabilirler. Bir de belediye başkanının New York çocukları için yapıp ettiklerini ballandıra ballandıra anlatması var. Başlarının çöp çocuklarla belada olduğunu asla kabul etmez.”

“Hepsi doğru,” dedim. “Ama genel anlamda. Bir de belirli bir açıdan bak. Sahte bir mütevazılık yaptığımı sanma Gracie. Ama Mike’la bizi New York’ta büyük bir üne kavuşturduğunu söylediğin yöntemimiz, senin kadar akıllı bir kadının çok da tahmin edemeyeceği bir şey değil. Çoğu polis gibi, kendimizi tünel görüşüne kaptırmamamız ve sınırlı rasyonellik, odaklı kararlılık ya da keşifsel yaklaşım gibi kavramlara takılmamamız, bizi dâhi yapmaz. Bunu sen de biliyorsun. Doğrusunu istersen ben, Mike’la birbirimizin teorilerine karşı teoriler üretmemizi izlemeye geldiğine inanmıyorum. Bizi görmeye geldin, çünkü bir fikrin var.”

Gracie gözlerinde belli belirsiz bir çaresizlikle bize baktı.

Mike omzunu silkti. “L.T.’ye boşuna *Sihirbaz* demiyorlar. Söylesene, ortağım haklı mı?”

Gracie derin bir nefes aldı ve “Ever,” dedi.

“Mahkeme salonunda değilsin,” dedim. “Rahatla biraz. Hatta dur, önce sana Marcianna’nın öyküsünü anlatayım. Belki korkun biraz geçer.”

Marcianna’nın tutsaklık ve kurtuluş öyküsü, tam da umduğum gibi Gracie’yi kalbinden vurmuştu. Dostumun o cehennemden kurtulmasında Binbaşı McCarron’ın da büyük payı olduğunu eklemeyi unutmadım. Hikâyem bittiğinde

Gracie ayağa kalkıp fırının kapısına gitti ve tasmaı elverdiğince etrafı koklayan Marcianna'ya sevgiyle baktı.

“Burada hiçbir şey göründüğü gibi değil, ha?” dedi.

Mike yine fırsatı kaçırmadı. “Bazı şeyler hariç.” Gracie'nin yanına gitti ve kendini kastettiğini belirtmek istercesine şişindi.

Gracie güldü. “Michael Li,” dedi, yerlerine dönerlerken. “Hâlâ eskisi gibiysen, her ay bir sevgili eskitiyorsun demektir.”

Mike'ın ağzı hayretle açıldı. “Aşk olsun. Kalbimi kırıyor-sun. Hem burada, huysuz ortağımla vahşi kız kardeşi dışında kimseyi görmüyorum ki.”

“Yeme beni,” dedi Gracie gülerek. “Çekici öğrencilerin vardır muhakkak. Sonuçta...” Elini Mike'ın ayak bileğine koyarken o kadar cilveli kıkırdadı ki ortağımın kalpten gitmesinden korktum. “... Küt burunlu bir 38'liğı kendine yakıştırabilen her erkek, kadınlar konusunda da iddialı olmalı.” Mike tam cevap verecekti ki Gracie seksi bir sesle devam etti: “Buradan çıkışta bir barı basmaya gidelim mi? Belki Capone mafyasının kalan üyelerini buluruz, ha?”

Mike hayal kırıklığıyla iç çekti. “Aman, iyi. Kaç kere söyleyeceğim? Ben bunun bilekten...”

“Anladım. Bilek kılıfını seviyorsun. Şapşalın teki olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Lucas makaraları koyuverdi ve Gracie bunun üzerine, birden ciddileşti. Bana baktı. “Trajan,” dedi, resmiyeti bir kenara bırakarak. “Anladım. Beni neyin rahatsız ettiğini anlatmadığım sürece, bir sonraki adıma geçemeyeceğiz. Pekâlâ. İsteddiğini yapacağım. Biliyorsun, Steve Spinetti'yle adamları hariç, eyaletin bütün polis güçleri çocuk tacizcisi avına çıktı. Uygun bir şüpheli bulmak için canla başla çalışıyorlar. Henüz

belirli bir isim üzerinde yoğunlaşamadılar ama gayet etkili bir suçlama yöntemi keşfettiler.”

Mike’a baktım. Endişeyle kaşlarını kaldırdı. “Bilerek birini mi suçlayacaklar?” diye sordum.

“Ve büyük ihtimalle delil yerleştirecekler,” diye mırıldandı Mike.

Lucas ısıklı çaldı. Bir seri katil davasında kasten delil yerleştirmek, New York gibi büyük şehirlerde o kadar da sıra dışı bir yöntem sayılmazdı. Söz gelimi, kurbanlar hep fahişeyse, polis buna başvurabilirdi. Ama Burgoyne gibi küçük bir yerde, özellikle de bir çocuk cinayetleri davasında, daha saçma bir hareket düşünemiyordum. Dolayısıyla Steve Spinetti’yle adamlarının bu plana dâhil olmaması içimi rahatlatmıştı.

Gelin görün ki konuğumuz bizi şaşırtmaya devam etti. “Evet, tam olarak onu kastediyorum,” dedi. “Ama daha da fazlasını. Söylenenlere bakılırsa, bu sefer kanıtlarla yetinmeyeceklermiş. Cinayet Masası’nda, tepeden, hem de *bayağı* tepeden emir alan birinin elinde bir ceset varmış. Diğer üç, hatta dört çocuğun profiline uyan biri. Hedef bir suçlu belirlediklerinde, cesedi o ahmağın evine ya da kolaylıkla erişebileceği bir yere yerleştirecekler. Sonra Mangold, adamı itiraf ettirene kadar silkeleyecek ve konu kapanacak.”

Dağılan düşüncelerimi düzene oturtmak için bir aşağı, bir yukarı dolanmaya başladım. “Ama bu planın tutması için, başka hiçbir çocuğun ölü bulunmaması lazım.”

“Şimdi endişelerimin boyutunu anlamışsındır herhâlde?” dedi Gracie.

“Ha siktir,” dedi Mike. “Bu da demektir ki o emri, yani cinayeti birinin üzerine yıkma emrini kim verdiyse, bütün bu ölümlerin de son bulmasını sağlayacak. Diğer bir deyişle...”

Sigaramı Mike'a doğru salladım. "Sakın söyleme. O kelimeyle ilgili hislerimi biliyorsun."

"Hangi kelime?" diye sordu Gracie.

"Hangisi olacak? *Komplo* tabii," dedi Lucas ve yerden kap-tığım küçük tuğla parçasını ona fırlattığım gibi dışarı kaçı-ttı. Yine de atışım isabetli oldu. "Ahhhh!" diye bağırdı Lucas, sol kalçasını tutarak.

"Bir daha o kelimeyi ağzına almayacaksın. Bir kere, faz-lasıyla tehlikeli. İkincisi, o dizileri seyrede seyrede komplo teorilerine alışsan da gerçek hayatta, binde biri doğru çıkar."

"Ne biliyorsun? Belki bu da onlardan biridir?" diye böğür-dü Lucas. Hâlâ kalçasını ovuşturuyordu. "Hem sen Hipokrat yeminini yalandan mı ettin, anlamadım ki! Kimseye zarar vermeme ilkesine ne oldu?"

Mike sigaramı yakarken, "Çocuk haklı L.T.," dedi. "Boşuna, zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışma."

"Haklıyım, evet," dedi Lucas. "Ayrıca neden..."

"Beyler," dedi Gracie. "Tartışmanız bittiyse konumuza dönebilir miyiz? Mike'la Lucas'a katılıyorum Trajan. Komplo teorilerinden ben de senin gibi hoşlanmam. Ama Cinayet Masası'nda, bölge savcısının ofisinde ve Adli Tıp Soruşturma Merkezi'nde tanıdıklarım var. Hepsi de güvendiğim insanlar. O zaman ben de düşünmeden edemiyorum, başka çocukla-rın ölmesine nasıl engel olacaklar? Ortada bir komplo yoksa, bunu nasıl başaracaklar? Baştan beri ne düşünüyorum, bili-yor musunuz? Albany'deki FBI saha ofisi, hani şu McCarty Caddesi'ndeki..."

"Bilmez miyiz?" diye kıkırdadı Mike.

Gracie gülümsedi. "Onlar neden bu işe karışmıyor sizce? Çoktan göreve çağrılmaları gerekmez miydi? Hatta çağırılma-

salar bile, bir noktada zorla burunlarını sokarlardı. Sonuçta FBI'nın en önemli görevlerinden biri, çocuklara karşı işlenen suçları araştırmak. Özellikle de bütün delillerin bir seri katili işaret ettiği davalarla ilgilenmek.”

“Haklısın Gracie,” dedim. “Ama o görev tanımlarının çoğu kâğıt üzerinde kalır. Ülkedeki bir sürü FBI Ofisi gibi, Albany'deki de asıl görevlerini yerine getirmektense, bir terörist saldırısına karşı tetikte bekliyor. Ya da en azından, bir terör komplosunu etkisiz kılmaya çalışıyorlar diyelim. O kelimeden nefret etmemin sebeplerinden biri de bu zaten.”

Gracie alayımın üzerinde bile durmadı. “Beni asıl endişelendiren bu değil. Cathy Donovan'a da, bölge savcısına da açık açık sordum. FBI bu soruşturmaya neden dâhil olmuyor dedim. Onların kaynaklarından faydalanabileceğimizi düşünmüştüm. Ve biliyor musunuz, ilk başta saha ofisi olayla ilgili bilgi edinmeye çalıştı ama sonra hem onlara hem de bölge savcısının ofisine bir haber geldi...”

Anlamaya başlamıştım. “Güney Swan Sokağı'ndaki birinden,” dedim. Albany belediye binasıyla aralarında bir park olan Alfred E. Smith eyalet ofisinin bulunduğu sokaktan söz ediyordum. İki bina bir tünelle birbirine bağlıydı ve ikisi de vali konağına oldukça yakın sayılırdı.

“Evet,” dedi Gracie. “Frank Mangold'un patronu da dâhil hepsine, FBI'nın bu dosyaya karışmayacağı söylendi. Vali, eyalet savcısı, hatta Washington'daki merkez daire başkanı bile, FBI'nın bu davayla ilgilenmemesi için yırtınıyor. Şimdi bana söyler misiniz, Adalet Bakanlığı'nın New York kırsalındaki bir cinayet soruşturmasıyla ne ilgisi olabilir?”

Gracie'den bu kadarını beklemezdim doğrusu. Onun konumundaki birinin böyle şüpheleri olması ve onları açıkça

dile getirmesi hem sıra dışı hem de tehlikeliydi. Üstüne üstlük kuşkularını, davayla hiçbir resmi ilişkisi olmayan iki insanla paylaşıyordu. Yaptığı gerçekten cesurcaydı ve hâlâ da konunun üzerine gitmeye devam ediyordu. “Bakın. Sakın bu işi hırs yaptığımı filan sanmayın. Ama vali, çocukların daha iyi şartlarda yaşamasıyla ilgili projelere büyük çapta maddi destek sağladı. Şimdi bu çöp çocuklar olayının dallanıp budaklanması, politik hayatında kara bir leke olarak kalır. Sadece onun da değil, başlıca müttefikinin de başı yanar. Hatta bu işin ucu Beyaz Saray’a...”

Lucas duyduklarına inanamıyor gibi, “O-ha!” diye bağırdı.

“Sahiden öyle,” dedi Mike. “Bu sefer sağlam duvara tosladık, ha?”

Bırakın yüzlerindeki ifadeleri, sırf ses tonları bile ellerimi havaya kaldırmama yetti. “Durun bakalım. Önce herkes bir kendine gelsin. *Herkes* diyorum!” Son cümleyi, Lucas’ın da duyması için, kapıya doğru bağırarak söylemişim. Sonra ben de kendimi yatıştırmaya çalıştım. “Pekâlâ. Diyelim FBI valiyeye yardım ediyor. Son altı yıldır daha da aptalca riskler aldılar sonuçta. Ama hiçbir başkan kendini böyle bir pisliğe bulaştırmayı...”

“Dur bakalım,” diye atıldı Mike. “Nixon o beş geri zekâlıya Demokratlar’ın ulusal merkez ofisini soymalarını söylemedi mi?” Ve konuğumuzun gözünde puan topladığı için bir horoz gibi şişindi. Ama havasını çabuk söndürdüm.

“Bunu kimse bilmiyor Mike. Soruşturmanın engellendiği malum. Ama asıl suçu kimin işlediği spekülasyonlardan ibaret sadece.”

“İyi de bu soruşturmaya da balta vurulduğu açıkça ortada,” dedi Gracie.

“Anlamıyorsunuz. O bir ulusal siyaset meselesiydi, bu bir eyalet skandalı. En azından, şimdilik öyle. Dolayısıyla varsa-yımlarda kaybolmak yerine, bilinen gerçekler üzerinden gidelim.”

Gracie başını salladı. “Anladım. Seri katil meselesini kastediyorsun. Ben ne biliyorsam söyledim. Şimdi size soruyorum. Bütün bunların bir seri katilin işi olmadığından nasıl bu kadar eminsiniz?”

“Evet Mike?” dedim. “Önden buyur.” Birden kalçama keskin bir ağrı saplandığı için gayriihtiyari yüzümü buruşturdum.

“Tamam,” dedi Mike isteksizce ve Gracie’nin ters bakışlarından nasibini aldı. “En basit gerçeklerden başlayalım. Bir kere, Trajan’m da söylediği gibi, biz hiçbir ihtimali tamamen bertaraf etmeyiz. En azından, bilinen yöntemlerin hiçbirisiyle yapmayız bunu. Yalnızca gerçekleri, kanıtları ve profilleri inceleriz. Ne kadar eski olurlarsa olsunlar, hepsini defalarca gözden geçiririz. Sonra da çıkarımlarımız doğrultusunda, birbirimizin teorilerine karşı fikirler üretmeye çalışırız. Gerçekten emin olduğumuz bir noktada birleşinceye kadar buna devam ederiz. Bu davadaki seri katil ihtimaliyle ilgili de aynı yolu izledik. Gel, en temel gerçeklerle başlayalım. Biliyorsun ki çoğu seri katil yalnız çalışır. Cuma gecesi vurulan çocuk, Latrell’in Trajan’a *onlardan* bahsetmesinden önce bile, Shelby Capamagio’nun ölümünün sahnelenişinde bir kişiden fazlasına ihtiyaç olduğunu konuşuyorduk. Donnie dışında, muhtemelen hepsi için geçerliydi bu. Bir kere, cesedi o konuma getirmek, bir kişinin yapabileceği bir iş değildi. Sonra düşün-sene, birinin dışarıda nöbet tutması gerekecekti. Dolayısıyla en az iki ya da üç kişiden bahsediyoruz. Seri katil davalarında oldukça alışılmadık bir rakam değil mi sence?”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Gracie. “Latrell’in Trajan’a söylediklerini duyduktan sonra. Ama ekip seri katiller, her ne kadar alışılmadık olsa da imkânsız değil. Özellikle de kurbanların çocuk olduğu vakalarda. İngiltere’de, Ian Brady’yle Myra Hindley vardı. Sonra Gallego çifti...”

“Haklısın,” dedi Mike. “Bu liste böyle uzayıp gider. Ama bütün dünyadaki örneklerden söz ediyorsun. Onun için, aslında o kadar da sık görülen bir durum değil. Hem daha önce bazı gerçeklerden söz ettik. Neden ısrarla bu ihtimali kurcalıyorsun?”

“İzledikleri yoldan ötürü,” dedi Gracie, ısrarını tuhaf bir şekilde sürdürerek. Savunduğu bir görüşün avukatlığını yapmaktansa, daha çok bizim sadakatimizi sınar gibiydi. “Kurbanlara bir bakın. Geçmişte çocukları hedef alan bütün seri katillerin, onları birer insan olarak görmediği ortaya çıkmıştır. Onları, varlıklarını sürdürmeye değer yaratıklar olarak görmezler. Eyaletin resmi olarak çöp çocuklar diye nitelendirdiği çocukların da bazıları tarafından böyle görülmesi bana gayet olası geliyor. Açıkçası ben bu tabirden nefret ediyorum zaten. Çöp kelimesi başlı başına, *yok edilmesi gereken* çağrışımları yapıyor.”

“Haklısın,” dedim. “Ama unutma. Sözünü ettiğin davaların neredeyse hepsinde, işin içinde cinsel saldırı da vardı. Ama bizim davadaki kurbanların hiçbirisi cinsel istismara uğramamış.”

“Kendi ağzınla söyledin işte,” diye itiraz etti Gracie. “Neredeyse hepsinde dedin. Bazıları yalnızca tatmin olmak için cinayet işler.”

“Doğru,” dedi Mike. Gracie’ye asılmaktan bir süreliğine vazgeçmişti. “Senin teorin üzerinden gidelim o zaman.

Diyelim elimizde bir seri katil ekibi var. İki kişi. Ya da daha fazla. Cinsel taciz, hedeflerinin bir parçası değil. Yalnızca öldürmek için öldürüyorlar. Bütün o ölüm manzaralarını nasıl açıklıyorsun peki? Bir seri katilin ya da bir seri katil ekibinin, cinayet mahallini bu denli düzenli bıraktığı nerede görülmüş? Seri katiller, kurbanlarından hatıra almayı severler. Birçok davada kurbanlar bulunduklarında, korkunç bir durumdaydılar. Seri katillerin gurusu Ted Bundy'ye bak. Adam kurbanlarının kafasını kesip sofra süsü olarak kullanıyordu! Artı, seri katiller -neredeyse hepsi- cinayetleriyle övünürler. Yakalandıktan sonra suçlarını itiraf ederler. Bazıları detayları anlatmayı sever. Hem de kışkırtıcı sözcüklerle. Sonunda Bundy'nin de yaptığı gibi.”

“Şimdi bunun ışığında, Steve Spinetti'nin ofisine gelen ihbarı konuşalım,” dedim. “Seri katillerin çoğu polisle alay etmeye bayılır. Zekâlarına güvenerek onlarla yarışa girerler. Ama Spinetti'ye yapılan ihbar, resmen insanlara, çaktırmadan çabuk gidip cesedi bulun der gibiydi. Görüyorsun ya? Bunların hiçbirisi, tanımadığı insanları öldüren birinin tanımına uymuyor.”

Gracie derin bir iç çekerek, *doğru*, dercesine başını salladı.

“Üstelik o zaman, daha olay yeriyle ilgili bazı ayrıntılar keşfedilmemişti. Shelby'nin özel eşyalarının düzenlenmesi ve ölümünden hemen sonra yanında biri olduğuna, kızın muhtemelen bu kişiyi tanıdığına işaret eden lividite, sonradan fark edilen hususlar. Bir de bunu bir cinayet mahallinin tüm o şiddet unsurlarını düşünerek tekrar gözden geçirin. Kızın özenle katlanan ve dizilen kıyafetleriyle ayakkabılarının, bir seri katil için mükemmel birer hatıra olabileceğini de hesaba katalım tabii.”

“Evet,” dedi Gracie, başını sallayarak. Ama sonra yine itiraz edecek bir nokta buldu. “Hâlâ anlayamadığım bir şey var. Laszlo Kreizler hakkındaki kitabını okudum Trajan. İkkinizin de adli bilimlerin sınırlarına itirazlarınızla ilgili bir sürü konuşmanızı dinledim. Ama Shelby Capamagio’yla ilgili sonuçlara ulaşırken, siz de adli bilimleri kullanmışsınız.”

“Anlaşılan kitabımı o kadar dikkatli okumamışsın,” diye karşı atağa geçtim. “Doktor Kreizler gibi, bizim de itirazımız, suç bilimlerinin zorla adli bilimlere dönüştürülmesiyle ilgili. Günümüzde, suç bilimlerinin tek amacı, polise ve yargıya hizmet etmekmiş gibi algılanıyor. Artık deliller sadece polislerin ilk teorisini desteklemek için aranıyor. Resme büyük çerçevenden bakan yok.”

“Biz de kendimizi suç bilimiyle sınırlandırıyoruz,” diye ekledi Mike. Yine çekiciliğini konuşturmaya çalıştığını tahmin ettim ama bu bana daha çok, bir günah çıkarma gibi gelmişti. Ve Gracie, en azından benim paslı gözlerimin gördüğü kadarıyla, bundan hiç etkilenmedi. “Dolayısıyla uzmanlar ve bağımsız ekiplerin kanıt toplama yöntemleriyle, eyaletin tuttuğu maaşlı ahmaklarınkiler arasındaki büyük farkları daima göz önünde bulunduruyoruz. Bu arada, maaşlı ahmaklar derken, sözüm meclisten dışarı tabii. Capamagio olay yeri, bunun güzel bir örneği. Weaver’la Kolmbach hem kendilerinin hem de polisin ilk teorisini destekleyecek şekilde kanıt topladı. Onlara bu teorinin doğru çıkmasının istendiği söylendi. Dolayısıyla o yönde kanıtlar bulmaları, hem görevlerini yerine getirmelerini sağlayacak hem de üstlerinin politik hırslarına hizmet edecekti. Ama biz gördüğümüz bütün delilleri topladık. O sırada herhangi bir sonuç çıkarmadık. Sonrasında da bilgilerimizi tek bir şeyin rehberliğinde gözden geçirdik.”

Gracie başını salladı. “Shelby’nin yaşam tarzı,” dedi, bir Mike’a, bir bana bakarak. “Bağlantılar ve kavramlar. Doktor Kreizler’in teorisi.”

“Doğru,” dedim. “Shelby’nin kim olduğu, neler yaşadığı, kız arkadaşları, erkek arkadaşları, hayattan ne beklediği. Üreteceğimiz her teori, ancak bu tip bilgilerle bir anlam kazanabilir. Oysa bölge savcısının ofisindekiler ya da valinin adamları, bütün bunlarla zerre kadar ilgilenmiyor. Shelby onlar için sadece başka bir çöp çocuktur. Büyük ve utanç verici bir sorunun bir parçasıydı. Ama bak, ben sana ne diyeceğim? O kız bir savaşıydı. Aslına bakarsan, ölen bütün çocuklar öyleydi. Hiçbiri kayıp, zavallı ruhlar değildi. Hırsları vardı. İçine düşürüldükleri durumla mücadele ediyorlardı. Shelby, ailesinin cehennemine düşmek yerine, hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Kyle Howard edebiyatla ilgileniyordu. Kelsey Kozersky atlara tutkundu. Kötü muamele gören atların haklarını savunmak için çırpınıyordu. Ben Donnie’nin de kendine has bir tutkusu olduğuna inanıyorum. Bence ölümleriyle ilgili en önemli bağlantı bu. Ve bu bağlantının daha yakından incelenmesi gerekiyor. Umarım bir gün bir fırsatını buluruz.”

Gracie sonunda başını eğip düz topuklu, siyah Jimmy Choo ayakkabılarına baktı. “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Davaya bakış açınızın, bir seri katil ihtimalini nasıl bertaraf ettiğini de anlıyorum. Ama korkarım, bütün bu soruları sormamın başka bir nedeni vardı. Birazdan size öyle bir şey söyleyeceğim ki eğer bunu bizden başka biri duyarsa, kariyerim biter. Ben sizin gibi değilim. Nasıl olsa çeker gider, sonra da SUNY’de ders veririm, diyemem. Belki senin Doktor Kreizler hakkındaki kitabınla yarışmam Trajan. Ama kendimi kanıtlamak için bir şeyler yapana dek kariyerimi devam ettirmek

zorundayım. Yine de bilmeniz gerektiğine inanıyorum. Bana karşı dürüst davrandınız. Size borçlandım. Ama sizi uyarıyorum. Bu, yaklaştıkça daha da ikna olabileceğiniz ya da daha iyi kokacak bir şey değil. Çünkü onlardan bir adım önde olduğunuzu sanıyorsunuz ama değilsiniz. Ne yaptıklarını öğrendiğinizde, bu dalavereyi planlamalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü de anlayacaksınız...”

{IV}

Mike’la birbirimize baktık. Gracie’nin tutkusunun derinliği bizi şaşırtmıştı. Daha şimdiden, kariyerini tehlikeye atabilecek bir sürü şey söylemişti zaten. Demek bütün bunların, bir de onu bile korkutan bir boyutu vardı? Kalçamdaki sancı giderek şiddetleniyordu. Başka bir zaman olsa, dikkatimi bu kadar uzun bir süre toplayamazdım.

“Devam et,” dedim. “Sana gizlilik sözü veriyoruz.”

“Ya çırağınız?” diye sordu kuşkuyla, başparmağıyla kapıyı işaret ederek.

“Ben kime söyleyeceğim ki?” dedi Lucas.

“Lucas!” diye bağırdım. “Bu mesele önemli. Çeneni kapalı tutacaksın, yoksa kafanı kırarım.”

“Bir doktor için ne hoş bir söylem,” diye homurdandı.

“Lucas’ı dert etme,” dedi Mike.

Gracie yine bir Mike’a, bir bana baktı. “Pekâlâ. Sizden birkaç adım önde olduklarını söylerken ciddiydim. Kokarım, bunun suçlusu da sensin Trajan. O gece Frank Mangold’la keskin nişancısına çıkışını onlar ciddiye almamış olabilir ama başka herkes aldı. New York’tan sürülmekle ilgili bir kuyruk acınız olduğunu anlıyorum...”

“Biz hiçbir yerden sürülmedik,” diye çıkıştı Mike ama araya girdim.

“İzin ver, Gracie bitirsin.”

Mike omzunu silkti ve Gracie devam etti. “Sonuçta New York’u terk etme sebebiniz her ne olursa olsun, buradaki polisler için hâlâ ne kadar büyük bir dert olduğunuzu bilmiyorsunuz. O küçük İrlandalı pislik, şimdi komiserin ofisinden ayrıldı ve benden duymuş olmayın ama onun görev yerinin değiştirilmesi ve valinin olanlardan duyduğu pişmanlık, size gayriresmi olarak haber almanın yolunu açtı. Vardığınız sonuçları kamuoyuna açıklamadan önce onlarla paylaştığınız ve NYPD’yle şu meşhur laboratuvarındakileri aptal durumuna düşürmediğiniz sürece tabii.”

“Bunun sözünü veremeyiz,” dedi Mike. Gracie’nin gözüne girme ümidiyle bir kez daha şişindi ama cidden hiç yeri değildi.

“Kapa çeneni Mike,” dedim.

“Her neyse,” diye mırıldandı Gracie. “Sonuçta burası New York değil. Her şey iki kat abartılıyor. Sırf sizin bu davaya dâhil olma ihtimaliniz bile, bütün Burgoyne Bölgesi’ni harekettendirdi.”

“Anladım,” dedim. “Tesir gücümüz hâlâ yüksek. Ama bunun davyayla ne ilgisi var?”

“Dediğim gibi,” diye yanıtladı Gracie “Herkes Latrell’le ilgili sözlerini pürdikkat dinliyordu. Ve sen onlara, Donnie’nin cesedinin bulunduğu konuma getirilmesini, Latrell’den *onların* istediğini, üzerine basa basa söyledin. Etrafta basın mensupları da vardı. Büyük başlar bunu artık tek bir katilin üzerine yıkamayacaklarını anlamıştı. Bu durumda işleri yüz kat zorlaşıyordu tabii. Bir düşün. Şimdiye kadar suçu bir katili

üzerine yıkmak isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı. Ama sen herkese açıkça dedin ki: Bu, bir kişinin işi değil. Teorinizi öğrenmeyi ondan istedim. Emin olmam gerekiyordu.” Mike’a bakıp belli belirsiz gülümsedi. “Anlayacağın, doktor beyin melodik sesi hoşuma gittiği için konuşturmadım onu.”

Mike alıngan bir yüzle ondan uzaklaştı. “Ben sadece seni asosyal ortağımın düşüncesizliklerinden korumaya çalışıyorum. Eğer bu bir suçsa...”

Gracie güldü. “Özür dilerim Michael.” Onu kendine çekip “*Wo oi ni*,” dedi. Bu, *seni seviyorum* demektir ve ister istemez, Mike’ın, felekten çaldığımız gecelerde Çinli striptizcilere tam da böyle bağırdığını hatırladım.

Mike yeniden kurulan yakınlıklarından ve Gracie’nin onun gönlünü alma çabasından memnundu. Yine de, “Sen New York’ta bu kadar hesapçı bir kız değildin Gracie,” diye yakındı.

“Yangına körükle gitme istersen,” dediğimde, konumuz tekrar kıkırdadı ve sevgiyle Mike’ın çenesini sıktı. Konumuzdan sapmaya başladığımızı hissederek “Haydi Gracie,” diye uyardım. “Hikâyenin devamını sabırsızlıkla bekliyorum.”

Gracie derin bir iç çekip bir sigara yaktı ve bize, duymaktan korktuklarımızı anlatmaya başladı. “Günah keçilerini bulmaları neden bu kadar uzun sürdü sanıyorsun Trajan? Çünkü sen onlara en az iki kişiyi suçlamaları gerektiğini söyledin. Ahmağın tekini yakalayıp itiraf ettireceklerdi ve bu konu burada kapanacaktı. Ama iki kişiyi birden tuzağa düşürmek kolay değil. Gelgelelim, bugün işlerine yarayacak iki kişi bulduklarını duydum. Evli bir çift. Daha önce taciz ve çocuk pornosuyla suçlanmışlar. Geriye bir tek cesedi, kanıtları ve

bu çift kumruları bir yerde toplamak kalıyor. Eli kulağında Trajan. Her an yapabilirler.”

Ben kalçamdaki sancıdan ötürü suratımı buruşturmakla yetindim. Mike, Gracie’yle cilveleşmeyi bir kez daha unutarak, “Tanrım,” diye tısladı. Haksız da sayılmazdı. Yakında bu durumla yüzleşmek zorunda kalacaktık ve gelecekte bölgede işlenebilecek bütün cinayetlerin çözümsüz kalması gibi korkunç bir sorunla karşı karşıyaydık. Üstelik SUNY’deki işlerimiz de tehdit altındaydı.

“İsimleri ne?” diye sordum, kendimi daha somut detaylarla ilgilenmeye zorlayarak. “Bu çiftin kim olduğunu ya da nerede yaşadıklarını biliyor musun? Elimizde kullanabileceğimiz bir bilgi var mı?”

“Oraya da geliyorum,” dedi Gracie hemen. “Cathy Donovan’ın yarıdakçılarında biri bana asılıyor...”

Mike ona hayretle baktı. “Ah, harika. Ben burada çırpınıp durayım. Sen Asyalı fetişisti Fraser’lı bir hödükle işi pişir.”

Ortağım, genelde hanımların yanında son derece nazik ve centilmendi ama doğrusunu isterseniz, Gracie’yleyken eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Gracie’nin bir kez daha somurtup Mike’in kolunu yumrukladığını görünce, içimden güldüm. “Ona yüz verdiğimi nereden çıkardın?” diye bağırdı. “Adam bana asılıyor, hepsi o.”

Mike homurdanırken Gracie’yi dikkatle süzdüm. “Ya biz? Bizi de kullanıyor olabilir misin acaba?” diye sordum. Hayretle yüzüme baktı. Sonra ne demek istediğimi anlayıp karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki, “Kusura bakma,” dedim. “Sadece tepkini ölçmek için sorulmuş bir soruydu. Yoksa, samimiyetine sonuna dek güveniyorum. Buraya, ortağıma haddini bildirmek gibi gayet iyi niyetlerle geldiğinden eminim.”

Mike'in aksine, Gracie gülümsedi. Dışarıdan Lucas'ın kahkahasının gelmesini bekledim, ama bu kez sesi çıkmadı.

"Ama bir konuyu merak ediyorum," dedim. "Frank Mangold ve Cinayet Masası da dâhil, bütün bu insanlarla nasıl bu kadar yakınlaşabildin?"

Gracie başını salladı. "Tebrik ederim Doktor Jones. Şöyle diyeyim. Bir süre önce, adli profilcilerin görev tanımlarının bayağı değiştiğini fark ettim. Eminim, sen bunu benden çok daha önce anlamışsındır."

O konuyla ilgili hislerimi gizlemeye çalıştım. "Evet," dedim kısaca.

"Ah, anladım," diye mırıldandı Mike, iğneleyici bir tavırla. "Sen de fırsat bu fırsattır deyip meslek tanımını değiştirdin."

Gracie bunu duyar duymaz ona bir yumruk daha patlattı. "Başlatma şimdi mesleğinden, tanımından. Ben yapmam gerekeni yaptım. Tıpkı sizin gibi. Ve evet, kendimi profesyonel anlamda, eskisinden biraz farklı tanımlıyorum."

"Sakıncası yoksa kendini nasıl bir unvanla tanımladığını sorabilir miyim Gracie?"

Söylediğinden hoşlanmayacağımı tahmin etmişti ki bütün gövdesiyle bana döndü. "Artık bir Kriminal Tehdit Değerlendirme Uzmanıyım. Ve diyorum ki hay aklımla bin yaşayayım. Bana bir sürü kapı açtı."

Başımı salladım. "Gerçekten parlak bir fikir," dedim, onu şaşırtarak. "Tek bir unvanla, modern çağın bütün korkularını sömürmeyi bilmişsin. Bravo Gracie. Ama sorabilir miyim, bu görevin tam tanımı ne?"

"Elbette. Gerçi sen çoktan tahmin etmişsindir diye düşünüyorum. Çoğunlukla, coğrafi profil çıkarmayla ilgileniyorum. Psikolojik profil çıkarmaya benzemiyor ama aynı te-

melden yola çıkıyor. Cinayet şablonları, takibi elverişli kılan bölgeler, katillerin bir sonraki saldırı yerini tayin etme. Benim için zor bir geçiş olmadı.”

“Doğru,” dedim. “Bir kez daha kutlarım.”

“Öyle mi?” diye atıldı Mike şüpheyle. “Ben hiç katılmıyorum. Eskiden *wo de ai* -yine striptizcilerden bildiğim kadarıyla, bu da aşkım demekti- coğrafi profilcilik, psikolojik profilciliğin bir koluydu. Yanılıyorsam düzelt Trajan. Katili bir avcı olarak düşünüp av bölgelerini saptamak, eskiden beri kullanılan bir yöntem. Doktor Kreizler bile, bir yüzyılı aşkın bir süre önce, bunun belirli bir biçimini çalışmalarına uyguladı zaten.”

“Mike, dur,” dedim. Haklıydı aslında ama Gracie’nin bize tamamen iyi niyetlerle geldiğinden emindim artık. Dolayısıyla ona yardım etmek istiyordum. “Vaktiyle Kim Rossmo’yla tanışmıştım.” Coğrafi profilciliği icat eden, Kanadalı eski polis kriminoloğu ve yeni Texas Eyalet Üniversitesi profesöründen söz ediyordum. “Kendisi zeki olduğu kadar da işine bağlı bir insan. Aslında yaptığı, kısmen, psikolojik profilciliğin en tartışmalı ilkelerini, onlara giderek daha da düşmanca yaklaşan profesyonel bir dünyada canlı tutmaya çalışmaktı.”

“Kesinlikle,” dedi Gracie gururla. “Dediğim gibi, bana birçok kapı açtı. Özellikle de bu davada. Sonuçta cinayetlerin hepsi Burgoyne’de işlendi. Dolayısıyla katilin ya da katillerin bu bölgeyle bir bağlantıları olduğu muhakkak. Frank Mangold bile bu kadarını görebiliyor. Altındakilerin bana sıcak davranmalarının en büyük sebebi de onun bana hak vermesi zaten. Onlar için hazırladığım haritayı size göstermeme gerek yoktur herhâlde? Şimdiye kadar siz çoktan bir benzerini yapmışsınızdır.”

"O kadar emin olma," dedim, hafifçe gülümseyerek.

"Alayında haklısın. Ama onu kullanmaktaki asıl amacımız, Cinayet Masası'nı Burgoyne Bölgesi'ne, özellikle de doğu kısmına yönlendirmektir." Gracie çantasından bir sigara daha alıp yaktı ve anlatmayı sürdürdü. "Gerçi bilmiyorum. Galiba bir canavar yarattım. Cathy Donovan'ın patronu, bu bölgede Frank ona ne söylerse onu yapıyor. Dolayısıyla Frank benim haritamı kullanarak bölge savcısını bir çift şüphelinin peşine takılmaya ikna etti. Tamam, tacizden sabıkalılar ama katil değiller ve bu konuda kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlatamam."

"Kendini yıpratma," dedi Mike, hormonları elverdiğince samimi. "Senin bir suçun yok ki. Klasik bir önyargıyla karşı karşıyayız o kadar."

"Evet Gracie," diye ekledim. "Listelerinde birkaç kişi vardır zaten. Senin çalışmaların yalnızca boyunlarına ilmeği geçirmiş."

"Yüreğime su serptin," diye dalga geçti Gracie, buruk bir gülümsemeyle. "Neyse ki Donovan'ın ofisindeki şu adam, seçtikleri hedeflerin isimlerini benim yanımda açık açık söyledi. Jimmy ve Jeanette Patrick. İkisi de kırklarının başında ve doğma büyüme buralılar. Bir süre çocuk tacizi ve pornosu suçlarından izlenmişler ama şimdi son evlerinde, esrar içip internetten bedava çocuk pornosu izlemekten başka pek bir şey yaptıkları yok. Komşularla başları belaya girdiği için en az iki ev değiştirmek zorunda kalmışlar. Sonra internetteki bedava sitelere ben de baktım. O ikisini bu kadar uzun süre oyalayacak ne var diye. Meğer bir sürü video varmış. Olgun çift, genç kızı baştan çıkarıyor. Olgun çift, komşunun oğluy-la. Gerçekten kâbus gibiler."

“Evet, internette ne ararsan var,” diye mırıldandı Mike. Gracie’nin ona dik dik baktığını fark edince de lafı çevirmeye çalıştı. “Konuyu sen açtın Doktor Chang.”

“Belki ama...” Gracie gerisini getirmede ve yüzünde öyle bir ifade belirdi ki Mike’ın bakışları endişeyle gölgelendi. Belki de onunla hiçbir şansının kalmadığını düşünüyordu. Ama sonra Gracie tatlı tatlı gülümsedi. “Bizim çift sado-mazo eğilimler göstermeye başlayınca, dört yıl kadar önce tutuklanmış. İçeriden çıktıklarında taşınmışlar. Sonra yine taşınmışlar ve yine. Nihayet okullardan ve ailelerden uzakta, kendilerine güvenli bir yer bulmuşlar. Heinsdale’in biraz dışında. Surrender’ın yirmi dört kilometre kadar güneyinde. Rensselaer sınırında. Henüz haklarında resmi bir şikâyet gelmemiş. Ama tacizcileri bilirsiniz. Yakalandıklarında hemen tedavi edilmezler. Yaptıklarından pişman olduklarını söylerler. Sonra serbest bırakıldıklarında aynı eğilimleri devam eder. Hatta çoğunlukla işin içine şiddet de girer. Gerçi bu tür çıkarımlar yapmak için, tecrübeden ve suçu yineleme oranlarından fazlası gerekiyor ya neyse.”

“Yaygın kanının aksine,” diye ekledim.

Başını salladı. “Yaygın kanının aksine. Nerede kalmıştık. Ah, hatırladım. Patrick’ler bir önceki evlerinden, korudaki sayısız Heinsdale yollarından birindeki bu viraneye taşındıklarını, şartlı tahliye memurlarına haber bile vermemişler. Ama bir süre sonra kayıtlarına ulaşan komşular, onları ölümle tehdit etmeye başlamış. Velhasıl yine polisin gündemine oturmuşlar. Sonra birileri o iki pisliğin, ellerindeki rol için biçilmiş kaftan olduğunu fark etmiş. Gitmeden önce size adreslerini verebilirim ama önemli bir nokta var. Bölge savcısı gereken belgeleri düzenlemeye başladı bile. Mangold’la adamları, onları yarın

enseleyecek. Bütün kanıtlar hazır. Evden bilgisayarlarını alacaklar. Facebook, Twitter, sohbet odaları, e-postalar. Hepsine bakılacak. Aynı porno sitelerine defalarca girdiklerini ispatlayacaklar, çünkü bunu yapmaları yasak. Evin altını üstüne getirecekler. Bir yerlere, onları bölgedeki çocuk cinayetlerine bağlayacak kanıtlar yerleştirecekler. Sonrası malum. Mangold onları sorgu odasına aldığı andan itibaren, gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Of! Nasıl vicdan azabı çekiyorum anlata-mam. Şu anda hiçbir teselli beni avutamaz.”

Mike elini onun omzuna koymakla yetindi. Gracie ortağıma minnetle baktı. Beni sorarsanız, odada bir aşağı bir yukarı yürümeye devam ediyordum. Ama adımlarımı sıklaştırmıştım, çünkü öfkelenmeye başlamıştım.

“Hayır, bu hiç uygun değil,” diye mırıldandım, Latrell’le konuşmamızı en ince detaylarına dek hatırlamaya çalışarak. “Kahretsin Gracie. Latrell, çocuklardan hoşlanan, beş parasız ve orta yaşlı bir çiftten söz etmiyordu. Telefonunda o insanların bilgileri vardı. Ve bana kalırsa, Latrell onlara güveniyordu. Ya da en azından, bir süre için güvenmişti. O gece onlardan haber alamamak, onu perişan etmişti. Ayrıca şu ana kadar yaptığımız bütün çalışmalar ve delil incelemeleri sonunda vardığımız sonucun, bütün bunlarla uzaktan yakından ilgisi yok. Bütün ölümlerde para kokusu alıyoruz Gracie. Öyle az buz değil, büyük paralardan söz ediyorum. Bu civarda böyle meblağların tek bir kaynağı var. Burgoyne’deki bir virane değil tabii. Aradığımız cevap güneyde, şehirde.”

Gracie’nin haklı olarak aklı karışmıştı. “Bir dakika. Siz bu çocukların New York’a gittiğini mi söylüyorsunuz?”

“Evet,” dedim kasvetle. Tavandan sızan ay ışığında yüzümde kim bilir nasıl bir ifade vardı ki bırakın Gracie’yi, ortağım

bile dehşetle bakıyordu bana. “Hem de gayet eminim, çünkü bütün profiller bana bunu söylüyor. Coğrafi profiller değil. Gerçek profillerden söz ediyorum. *Psikolojik* profillerden. Tekrarlıyorum, bunlar hırslı çocuklardı. Azimli ve kararlı çocuklardı. Hiçbirinin profilleri, senin bahsettiğin o iki solu- canla uyuşmuyor.”

Gracie başını salladı. “O kadarını anlıyorum Trajan. Kurbanlardan bahsetmeye başladığın zaman anladım. Zaten bütün bu sonuçlara nasıl vardığınızı da onun için sordum. Bildiklerimi size anlatmak konusunda fazlasıyla huzursuz ol- sam da...”

Birden dışarıdan iki ayrı ses geldi. En az iki türe ait hayvan hırlamaları. Birincisi, Marcianna’nın sesiydi. Kendini tehlike- de hissettiğinde, böyle tuhaf tıslamalar ve havlamayı andıran kesik kesik sesler çıkarırdı. Diğerleri boğuk homurtulardı. Boğazdan gelen, tehditkâr sesler.

Gracie panikle ayağa fırladı. “Ne oluyor?”

“Korkma, ben buradayım,” dedi Mike, kızın elini tutarak. Ama Gracie bununla yetinmeyip ortağıma sarıldı. Mike soru sorarcasına yüzüme baktı. “Trajan?”

Ben çoktan 45’liğimi çekip kapıya koşmuştum. Marcianna için ölesiye endişeliydim. “Burada kalın,” dedim. “Silahlarınızı hazırlayın.”

{V}

Dışarı çıkınca, Marcianna’yı görmeyi umarak sola dön- düm. Ama yerinde yoktu. Kalbim göğsümden fırla- yacak gibi atıyordu. Sonra tasmaını fark ettim. Uzun kayış birkaç ağaca dolanmış, fırının güneyine doğru ilerliyordu.

“Marcianna!” diye bağırdım ve adını birkaç kez tekrarlayarak koştum. Eğilip mavi kayışı yerden aldım ve onu elimden bırakmadan, binanın köşesini döndüm. Ve rahat bir nefes aldım. Marcianna bodur bir çam ağacının alt dallarından birindeydi. Tam gülerek yanına gidiyordum ki korkuyla inledim. Marcianna dalda her ne kadar gururundan ödün vermeden dengede durmaya çalışsa da hemen altında üç tane siyah ayı vardı. Bir anne ve iki iri erkek yavru. Yavrular neredeyse annelerinin ebadına ulaşmış ama henüz ondan ayrılmamışlardı. Üçü belli ki ailecek ava çıkmıştı ve onlarla karşılaşmak için daha tehlikeli bir zaman olamazdı. Anne ayı arka ayaklarının üzerine kalktığı anda, boyu rahat bir iki metre vardı. Yavrular deseniz, aşağı yukarı yine o kadardılar. Tabancalarımıza güvenemeyeceğimizi biliyordum. Onları tek atışta öldürmediğimiz sürece -ki bu epey düşük bir ihtimaldi- iyice sinirlenip hepimizi paramparça ederlerdi.

“Belgesellerdeki kadar şirin görünmüyorlar, ha doktor?”

Hızla arkamı döndüm. Lucas fırınlardan ilkinin tepesine çıkmıştı. “Lucas!” diye tısladım. “Ne işin var orada?”

“Asıl senin orada ne işin var?” diye fısıldadı. “En azından, bana daha zor ulaşırlar. Üzülme. Bütün konuştuklarınızı duydum.” Başıyla ayıları gösterdi. “Ne yapacağız?”

“Bir tavsiyen var mı?” dedim usulca. Bir yandan da ayılardan gözümü ayırmadan Marcianna’nın tasmağını gevşettim. Sonra da onu usulca fırına doğru çekecektim. Böylece, gerekirse boynundaki tasmadan tutabilirdim. “Sen dışarıdaydın. Neler olup bittiğini görmedin mi? Sence neyin peşindeler?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu Lucas. “Ben de senin dâhi planının bir parçası sanmıştım. Beş dakika önce ortalık sütli-landı. Sonra, yan fırından, hani şu kapısı güneye bakandan,

bir hışırtı geldi. Bir baktım, yerde kanlar var. Herhâlde kokusunu aldılar, çünkü birkaç dakikaya kalmadan damladılar.”

“Başka bir hayvan filan görmedin mi? Belki onu yaraladılar ve buraya sığındı.”

“Hayır, hiçbir şey görmedim,” dedi. “Ayrıca yakınlarda bir boğuşma olsaydı, mutlaka duyardım.”

Çabucak bir karar vermeye çalıştım. “Tamam. Tek çare var...” Havaya üç el ateş ettim. Anne ayıyla yavruları, sesin geldiği yöne doğru baktı. Hâlâ havayı kokluyorlardı. Yerdeki kan birikintileri akıllarını karıştırıyordu belli ki.

“Trajan!” diye seslendi Mike fırından. “İyi misin?”

“Evet. Burada üç tane ayı var. Marcianna ağaca çıkmış. İndirmeyi deneyeceğim.”

“Lucas iyi mi?” diye seslendi Gracie.

“Evet, yanımda. Birazdan geliriz.” Lucas’a baktım. “İn aşağı. Gel, Marcianna’nın tasmağını tut.” Dediğimi yaptı. “Sakın bırakma,” dedim. “Ben Mike’la Doktor Chang’i alacağım. Hemen geliyorum.”

“Dur,” diye fısıldadı arkamdan. “Ya bize saldırırlarsa? Kendimi nasıl koruyacağım?” Gözü tabancamdaydı.

Açıkçası bu şartlar altında, ona hak vermekten başka çarem yoktu. Tabancayı eline tutuşturdum. Marcianna beni anlayacak durumda olmadığı için, ona bir şey demedim. Şimdilik, tasmağı yettiğinde kendini korumaya çalışıyordu. Dikkatini dağıtmak akıllıca olmazdı zaten. Mike’la Gracie’nin yanına koştum. Birbirlerine sokulmuş, korkuyla bekliyorlardı. Mike o sırada, Gracie’yle yakınlığını bile fark edebilecek hâlde değildi.

“Ayı mı?” dedi Gracie hayretle. “Burayı nasıl buldular? Kokumuzu mu aldılar acaba?”

“Hayır. Galiba yakınlarda bir yerde yaralı bir hayvan var. Belki onlar yaraladı. Ya da çakallar. Bilemiyorum.”

“Lucas’la Marcianna nerede?” diye sordu Mike.

“Dışarıdalar. Yanlarına dönmem gerek. Haydi Mike. Siz gidin. Gracie’yi arabasına bırak.” Gracie’ye döndüm. “Mike yolda senden adresi alır ve vardığımız sonuçları anlatır. Karşılıklı konuşmamız iyi oldu. Umarım bundan sonra bize her konuda güvenirsin.”

Gracie başını sallamakla yetindi. Sonra Mike’la ATV’lerden birine binip hızla uzaklaştılar. Lucas’ın yanına döndüm. Lucas isteksizce de olsa tabancayı geri verdi.

“Şaka gibi. Bunlara Ambyr bile inanmaz. 1911 model bir Colt .45’le ayı avı ve yanımızda bir çita! Harika!”

“Sessiz olur musun?” diye çıkıştım. “Ayıları iyice kızdıracaksın. Şimdi, planımız şu. Ayılar o hayvan ölüsüyle meşgulken, biz ufaktan ufaktan kaçacağız.”

“Hayvan ölüsü mü? Öldüğünü nereden biliyorsun?”

“Bu lafı hiç sevmesem de içimden bir ses öyle söylüyor diyeyim. Yine de bir bakacağım.”

“Tamam,” dedi Lucas. “Bu arada neymiş? İnsan bazen sevmediği şeyleri de söylemek zorunda kalıyormuş.”

“Ukala,” diye homurdandım, ona bastonumu verirken. “Al. Ayılar saldırırsa kendini korursun.”

“Aman da pek düşüncelisin. Bana bak. Sakın bu baston, aslında gizli bir silah filan olmasın?”

Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Lucas bunu alayla söylemişti ama sezgileri şaşılacak kadar kuvvetliydi. “Bravo,” dedim. “Tutma yerini çek bakalım ne olacak?”

Hayretle dediğimi yaptığında, bastonun ucundan sekse santimlik bir bıçak fırladı. “Vay be!” diye bağırdı Lucas.

“Bastonlu dede numaraları ha? Bazen kızıyorum filan ama harbiden kıyak adamsın doktor! Hey, kocaoğlan! Şimdi yiyorsa gel bakalım!”

“Kapa şunu,” dedim. “Bak, tekrar söylüyorum. Sakın onları kızdıracak bir hareket yapma.” Lucas hayal kırıklığıyla bıçağı kapadı. “Yavaştan şu fırına doğru ilerleyelim,” dedim. “Onlara arkanı dönmek yok, anlaşıldı mı? Bir de mümkün olduğunca göz temasını kaybetme.”

“Aynı anda üç ayıyla birden nasıl kesişeceğim?” diye homurdandı.

Onu hafifçe sola doğru itip Marcianna’nın tasmaını çektim. Sevgili kız kardeşimin bana güvenmesi için içimden dua ediyordum. Ben de sola doğru kaydım ve Marcianna’nın anlayabileceği bir dilde mırıldandım. “Haydi kızım. Eve gidiyoruz. Marcianna, haydi güzelim.” Doğrusunu isterseniz, bastonum olmadan ve kalçam bu kadar ağırırken, tasmayla tabancayı düzgün tutmakta epey zorlanıyordum.

Ayılar böğürerek üzerimize geliyordu. Yan fırına geçmemiz üç dakikamızı aldı. Marcianna bir ara arka ayaklarının üzerinde dikilerek onlara pençe atmaya kalkışınca yüreğim ağzıma geldi. Neyse ki ayılar bir hamle yapamadan onu yenden kontrol altına aldım. İkinci fırının tavanı ve duvarlarının büyük bir kısmı çökmüştü.

Burada kan izlerinden başka, iç organ parçaları da vardı. Başımı hafifçe uzattığımda, girişi kapatan, büyük, yastık gibi gövdeyi gördüm. Beyaz kuyruklu bir geyikti.

“Ölmüş,” dedi Lucas, bilmiş bir tavırla.

“Evet. Al şunu,” Colt’u yine eline tutuşturdum. “Seninle yeni bir anlaşma yapalım.”

Lucas bastonu geri verdi. “Ne?”

“Burada birkaç dakika nöbet tutmanı istiyorum. Ben şu geyiğe bakacağım.”

Suratını buruşturdu. “Neden? Garibime ya aylar saldırmış ya da çakallar. Önden hiç hoş bir görüntüsü yoktur.”

“Belki ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.”

“Erti iki. Ne hikmetse, iç sesinin gevezeliği tuttu!”

Şu tehlikeli şartlar altında espri yapabilme yeteneğine hayran kalmıştım doğrusu.

“Aslında, iç sesi filan boş ver. Bana demin söylediğin bir şey ilham verdi. Diyelim, onu çakallar yaraladı ve diyelim, bunu sessizce yaptılar. Ama çakallar, sürü hâlinde dolaşır. Geyiğin burada olduğunu birbirlerine haber verirlerdi muhakkak. Ama ben bir uluma duyamıyorum. Sen?”

Lucas birkaç saniye düşündü. “Tamam da ayları unutma. Belki geyiği onlar yaraladı.”

“Aynı argüman geçerli. Hayvancığın içi dışına çıkmış. Çılgınlığını mutlaka duyardın.”

Lucas bu kez biraz daha uzun düşündü ve sonunda kafasını salladı. “Doğru. Sence ne oldu?”

“Ben de bunu anlamaya çalışıyorum,” dedim. İç organların ve kanın kokusu, Marcianna’nın da ilgisini çekmişti. Onu çekiştirmeme gerek kalmamıştı. “Ama bir tahminim var,” diye ekledim. “Biri bu geyiği vurmuş ve bir bıçakla karnını deşmiş.”

Marcianna’yla birlikte, ölü hayvana yaklaştık.

Fırının tavanı tamamen çöktüğü için, ay içeriyi aydınlatıyordu. Etrafı sıkıntılı gözlerle süzdüm ve dışarı çıktım. “Bir kez daha bütün olanaksızlıkları eleyerek tek olası seçeneğe ulaştım,” dedim. Tuğla yığınlarının üzerindeki üzücü manzarayı aklımdan çıkarmak için işi şakaya vurmaya çalışmıştım

ama sonra sıkıntıyla iç çektim. “Dişi bir geyik. Belki yolda gördüğümüzdür. Karnı büyük bir bıçakla yarılmış. Her kim yaptıysa, kanın daha çok akması için hangi damarları keseceğini iyi biliyormuş. Yaranın açık kalması için hayvanı bir iple tuğlalara bağlamış.” Küçük bir detay gözümden kaçmamıştı. “Naylon bir iple. Tabii bu, hiçbir anlama gelmeyebilir. Ya da...” Tekrar geyiğe doğru yürüdüğümde, Marcianna ne tuhaftır ki bu kez yerinden kıpırdamadı. “Sakin ol kızım,” diye mırıldandım. Sonra onu neyin rahatsız ettiğini gördüm.

Tuğlalardaki kanlı kalıntıların arasında, doğmamış bir geyik yavrusu vardı. Dünyaya gelmesine az kalmış olmalıydı, zira tamamen gelişmişti. O kadar berbat ve üzücü bir manzaraydı ki bir an gözlerimi ondan alamadım. Sonra Marcianna’nın tasmağını biraz daha gevşettim. “Tamam kızım,” dedim, bu son detayı Lucas’tan gizlemeye karar vererek. “Haydi, Lucas’ın yanına git.” Marcianna uysalca dediğimi yaptı. Acımasızca parçalanan anne geyik, ona bir hayvanat bahçesinde geçen gençliğinin kötü anılarını hatırlatmıştı belki de.

Yavru geyik beni de fazlasıyla üzdüğü için buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Ölen anneye saygısızlık etmekten çekinerek usulca sırtına dokundum. “Hâlâ ılık,” diye seslendim Lucas’a. “Öleli çok olmamış. Belki de sen bizi dinlerken birileri onu buraya koydu. Kafatasında temiz bir kurşun yarası var.” Kafasını incelerken, gözlerine bakmaktan özellikle kaçındım. Zira bir geyiğin gözlerinin altın ışığının sönmesi dakikalar alabilir ve bu, hayatta görüp görebileceğiniz en hüzünlü görüntülerden biridir. “Büyük kalibreli bir silahla vurulmuş.” Aslında daha fazlasını da biliyordum. Geyiği öldüren kurşun .308 Winchester’dı ve bir Savage 10FP’den atılmıştı. Ama bunu Lucas’a söylemedim.

“Haydi doktor,” dedi Lucas. “İşin bittiyse gidelim artık. Ayılar niyeti bozdu.”

Öldürülen her canlı gibi geyiğe de saygıyla muamele ettim. Dakikalar içinde o üç ayıya yem olacağını bilmeme rağmen, ipi çözdüm. Geyik bütün ağırlığıyla tuğlaların üzerine yığılırken, bana hiç görmek istemediğim bir manzara sundu. Gözlerindeki altın pırıltı ilk kez karardı. Oradan kaçmak istesem de gidip yavru geyiği aldım ve tekrar annesinin ılık karnına koydum. Nihayet yüreğime çöreklenen büyük sıkıntıyla ve topallayarak harabe binadan çıktım.

“Haydi Lucas,” dedim. “Silahı bana ver. Git, ATV’yi getir. Uzunları yak ki ayılar etrafı görmesin. Marcianna başımıza bir iş açmaz umarım.”

Lucas dakikalar sonra ATV’yle birlikte geri döndü. Farların keskin ışığı, ayıları bir anlığına yerlerine mıhladı. Fırsat bu fırsat deyip Marcianna’nın tasmağını sertçe çektim. Neyse ki ne yapmaya çalıştığımı anladı. Lucas arkaya geçerken, Marcianna yolcu koltuğuna sıçradı. Bastonumu Lucas’a verdim ve tam hareket ettiğimiz sırada ayılar ileri atıldı. Onlar geyiğin ölüsüyle meşgulken, biz eski kömür yolunda hızla ilerledik.

Ayılardan da civardaki akrabalarından da kurtulduğumuz kesinleşince, Lucas arkada homurdanarak doğruldu. Marcianna da gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Yine de ona yatıştırıcı sözler söylemeye devam ettim. Aslında Lucas’ın yanında Marcianna’yla böyle konuşmak istemezdim ama benim de sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Dağ yolunu yarıladığımızda, ATV’nin farlarının aydınlattığı bölgenin biraz dışında kalan devrik bir ağaç kütüğüne çarptık. Üçümüz de koltuklarımızdan rahat bir on santim havala-

nıp düştüğümüzde, Lucas arkada acıyla bağırdı. Zavallı Marcianna zaten hem ürkmüş hem de yorulmuştu. Yavru bir kedi gibi ciyakladı ve bir an başını kucağıma dayadı. Ama sonra bu pozisyonda rahat edemeyip patilerini sol omzuma koydu ve başıyla göğsümü itti. Zaten kalçam ağrıyordu, bir de onun ağırlığıyla hepten kıpırdayamaz olmuştum. Lucas hâlimi görünce kahkahayı bastı.

“Yahu, bildiğin kedi bu!” diye bağırdı, ATV’nin metal çubukları arasından başını uzatarak. “Ambyr’ın kedisi de ilgi çekmek için aynen böyle yapar.” Sonra dayanamayıp elini uzattı ve Marcianna’nın göbeğini kaşdı.

“Hop!” diye uyardım. “Daha tam rahatlamamıştır belki. Sonuçta, büyük bir heyecan yaşadı. Ona biraz zaman tanı.”

Lucas elini çekti. “Dost olmaya çalışıyordum.”

“Biliyorum. Ama kendini onun yerine koy. Kim bilir nasıl korktu?” Marcianna’yı hafifçe itip silahımı yokladım. Ne de olsa, biri bu gece bizi gafil avlamak istemişti ve henüz tehlikenin geçtiğinden emin değildim.

Lucas aklımdan geçenleri okumuş gibi, bastonun tepesini tutup çekti ve bıçağı açtı. “Vay canına. Gerçekten çok acayip bir adamsın doktor. 1880’lerde yaşasan, Karındeşen Jack olduğundan şüphelenebilirdim.”

“Aman ne komik,” desem de tarihi ve diğer detayları hatırlamasından etkilenmiştim doğrusu. “Haydi, kapa şunu. Bak, şimdi bir kayaya çarpacağız, o şey bir tarafına batacak.”

Lucas uyarımı makul bularak dediğimi yaptı. “Hâlâ anlamıyorum,” dedi, o rahatsız pozisyonda her nasılsa derin bir uykuya dalan Marcianna’ya bakarak. “Geyik, tüfekte kafasından vurulmuş, dedin.”

“Evet.”

“Öleli de çok olmamıştı. Neden hiçbirimiz silah sesi duymadık? Ben dışarıda, Doktor Chang’le konuştuğunuz saçmalık... Yani o muhteşem teorilerinizi dinliyordum. Öyle bir gürültüyü kaçırmam imkânsız. Eee, ne oldu peki?”

“Bunu sen kendin tahmin edersin diye düşünüyorum. Ondan bu kadar hızlı gidiyoruz ya zaten.”

Başımı çevirdiğimde omuzlarını silkti. “Susturucu. Aklıma yalnızca bu geliyor.” İtiraz etmemi bekledi. Ben itiraz etmediğimde ise artık iyi tanıdığım, yarı heyecanlı, yarı korkulu sesiyle, “Yok canım!” dedi. Ama sonra içinde bulunduğumuz durumu fark etti. “Bir dakika. Sence o geyiği bir şey mi vurdu? Şey...”

“Çekinme, söyle,” dedim.

“Bir keskin nişancı,” diye mırıldandı. “Sonra da onu, bana çaktırmadan oraya taşıdı. İyi de...” Uzunca bir süre durak sayınca yine başımı çevirdim. “O koduğumun evladı şimdi nerede?”

“Doğru konuş. Bilmiyorum. Buradan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyorum, hepsi o.”

“Ha siktir. Ha s.k-tir!” Arkadan kafasını uzattı. “Haydi gazla doktor. Ne duruyorsun? Yoksa ayağın yine tutukluk mu yaptı?”

O anda ne ağzının bozukluğu ne de kötü esprileri hakkında bir yorum yaptım. Dağdan inene kadar çenesini kapalı tutacağını ümit ederek gaza yüklendim. Ama otuz saniye sonra yine konuştu.

“Tamam. Geyiği bir keskin nişancı vurdu ama kim? Kimin adamı?” Lucas’ın, gerçek bir tehlike anında maceracı yanının ağır bastığına bu gece ilk elden tanık olmuştum. “Asker olamaz. Burada özel operasyoncular filan yok.”

“Evet.”

“Ya kim?”

Dürüst bir cevabı hak ettiğini düşünerek “Cinayet Masası’nın bir sürü keskin nişancısı var, Lucas,” dedim. “Unutma, onlar FBI’ın eyaletlerdeki uzantısı. Gerçi emir komuta zincirleri biraz karmaşıktır. Ama keskin nişancıları, onların gurur kaynağı. Geçen gece Latrell’i vuran da bir keskin nişancıydı.”

“Ama bizi vurmazlar, değil mi?” Sesi safça bir öfkeyle titriyordu. “Yok canım. Asla paçayı kurtaramayacaklarını bilirler.”

Güldüm. Aslına bakarsanız, uzakta Shiloh’nun ışıkları görüldüğü için biraz rahatlamıştım. “Hayır evlat. Bizi vuracaklarını sanmıyorum ama yüzde birlik ihtimali bile düşünmek zorundayız. Hem uyarı için Marcianna’ya ateş edebilirler.”

“Sıkıyorsa etsinler,” dedi. “Hele bir denesinler, bak nasıl kanal kanal geziyorum. Millet zaten çöp çocukların hikâyelerine meraklı.”

İşte o an bütün bu davranışlarının sebebini anladım. Genç ortağıma ilk kez bu açıdan bakıyordum. Ailesiyle ilgili öfkeli yorumları, ablasını cansiperane koruması ve hayatla alay etmesi, hep bunun sonucuydu. Şimdi Lucas’ın alaycılığının nereden kaynaklandığını görebiliyordum ve bu hiç de hoş bir kavrayış anı değildi. Onun durumu belki de diğer bütün çöp çocuklardan daha zordu. Ailesi ani bir kararla ortadan kaybolmamıştı. Aksine, bunu haftalar, hatta aylar süren bir plan çerçevesinde yapmışlardı. İşin yasal kısmını halledip öyle gitmişlerdi. Lucas’ın arkadaşı Derek’in ailesi de aşağı yukarı aynı zamanlarla sırra kadem basmıştı. İki çocuğun arkadaşlığını bahane ederek, görme engelli Ambyr’ı onların yasal vasisi tayin etmiş ve çocuklarının bütün sorumluluğunu üzerlerinden

atmışlardı. Lucas'ın küçüklüğünden beri asi bir yapısı olduğunu tahmin ediyordum ama onun kendi güvenliğini hiçe saymasında ve bütün riskli görevleri havada kapmasında, bu hesaplı terk edilışin de payı büyüktü. Sonuçta ortada, çeşitli anlaşmazlıklardan ya da bir ölümden ötürü dağılan bir aile yoktu. Lucas ailesi tarafından bilinçli ve planlı olarak defterden silinmişti. Dolayısıyla, genç dostumuzun, Mike ve benimle atılacağı tehlikeleri umursamaması gayet doğaldı.

Bütün bunları düşününce, kendi sorumluluklarımı sorguladım. Ağaçların arasından geçip dağ yolunun daha alçak ve güvenli kısmına girdik. Şu noktadan sonra Lucas'ı, soruşturmadan uzaklaştırmak olmazdı. Biz kovsak bile gitmezdi ki. Göz ucuyla Marcianna'ya baktım. Bugün aramıza katılan Gracie Chang de dâhil, hepimiz tehlikedeydik. Bir günde amma çok macera yaşamıştık. Susturuculu bir silahtan atılan tek bir kurşun ve Shiloh'nun biraz ilerisindeki Taconic'lerde karşılaştığımız üç siyah ayı, çalışmalarımızın seyrini tamamen değiştirmişti. Artık tehlike daha gerçek ve daha yakındı.

Düşmanlarımız tam olarak neyin peşindeydi hâlâ çözemiştik ama emin olduğum tek bir şey varsa, o da amaçlarına ulaşmadan durmayacaklarıydı.

{VI}

Çiftliğe girdiğimizde, Marcianna birden uyanıp doğruldu ve sanki oradan hiç gitmemişiz gibi, kayıtsız gözlerle etrafına bakındı. Ama sıra ATV'den inmeye gelince öyle bir sevince kapıldı ki, az kalsın beni yere deviriyordu. Lucas'a ATV'yi park etmesini söyleyip dondurucudan bir parça et aldım ve Marcianna'yı yuvasına götürdüm. Lucas işini bitirip

yanıma koşarken, her an bir keskin nişancının hedefi olmaktan çekinir gibi sağma soluna bakınıyordu. Tel kapıdan içeri soktuğum Marcianna, kendini hâlâ güvende hissetmiyordu sanırım, çünkü eti kaptığı gibi inine girdi.

Lucas'ın eve dönme vakti gelmişti. Ay ışığının yolunu aydınlatacağını söyleyip gece gece yürümeye kalktı. Ama ben aynı ayın, bir keskin nişancının da işini kolaylaştıracağını hatırlattığımda, Mike'ın dönüşünü beklemeye ve köye onunla gitmeye razı oldu. Yine de tek tük itirazlarını sürdürdü. Ortağımın Gracie Chang'le kuytu bir köşeye çekildiğini ve dönüşünün saatler alacağım söyledi. Hâlbuki o da benim kadar iyi biliyordu ki Mike bu gece avucunu yalayacaktı.

Lucas'a öğlen konuştuğumuz konuyu hatırlattım. O zaman bu bana sosyal bir zorunluluktan ibaret gelmişti ama şimdi ablasıyla bir an önce görüşmem gerekiyordu. Lucas'a bugün olanlardan sonra bu soruşturmadaki rolünü açıklamaya mecbur olduğumu söyledim. Aynı şekilde, mesleki gizlilik ilkeleri çerçevesinde, Mike'la benim bu soruşturmaya nasıl ve neden dâhil olduğumuzu da anlatmalıydım. Lucas tabii ki feci bozuldu ama bu gece olanlardan sonra, gizliliğin her zaman işe yarar bir yol olmadığını anlamıştı. Ziyaretin mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesi gerektiğini söyledim. Cinayet Masası ertesi gün hedefteki çifti tutuklayacaktı. Kanıtları da muhtemelen, bunun hemen sonrasında yerleştireceklerdi. Mike'la en geç salıya kadar bir haber alırdık. Frank Mangold büyük ihtimalle Steve Spinetti ve Pete Steinbrecher'ı özellikle bu işe karıştırmak istediği için, gelişmeleri onlardan gizlemeyecekti. Dolayısıyla bizi ya şerifin ya da yardımcısının arayacağım düşünüyordum. Mike'la salı günü öğleden sonramız boştu. O sırada Surrender'a gelebilirdik. Daha önce kararlaşt-

tırdığımız gibi, Marcianna'yı da gizlice yanımda getirecektim. Tam konuşmamız bitmişti ki boş yolda bir çift far ışığı belirdi.

Mike döndüğünde o kadar neşeliydi ki Lucas'ı köye bırakmayı itirazsız kabul etti. Açıkçası Gracie'yle neler olduğunu ben bile merak etmiştim. Ama ortağımın dönüşte bana her şeyi bütün detaylarıyla anlatacağını bildiğim için içim rahat-tı. Lucas, İmparatoriçe'nin yolcu koltuğuna gömüldüğünde, biraz daha aşağı kaymasını söyledim. Bir keskin nişancının onu ben sanmasını istemediğimi de ekledim. Mike hayretle bana baktığında, elimi kaldırıp genç ortağımızın yolda bütün hikâyeyi anlatacağını söyledim. İmparatoriçe nihayet homurdanarak yola koyuldu. Ben de ağır ağır hangara doğru yürüdüm. Yorgunluktan bitap düşmüştüm. JU-52'ye tırmanıp silahımla dürbünümü kaldırdım. Talisker şişesini çıkardım. Bir sigara yakıp uçağın kapısına yaklaştım. Sonra gözüme, daha önce fark etmediğim bir şey takıldı.

Mikrodalganın üstündeki kirişe, beyaz bir mektup kâğıdı iştirtilmişti. Çelik basamakların daha yarısına bile gelmeden, büyük halamın el yazısını tanıdım. Bunu muhtemelen biz dağdayken getirmişti ve korkarım, ATV'lerin sesinden rahatsızlığını gayet ürkütücü bir ifade tarzıyla dile getirmişti. Ama yanılıyordum. Clarissa'nın aklında, ATV maceralarımızdan çok daha fazlası vardı. Notu alıp okumaya başladım:

Pek sevgili doktor beyler. Son günlerdeki gizli kapaklı faaliyetlerinizin hiçbirisi gözümünden kaçmıyor bilesiniz. Gece gezmeleri mi istersiniz, sıra dışı konuklar mı? Hepsi sizde ziyadesiyle mevcut. Önce yenilikçi bir ıslahevi fikri üzerinde deneyler yaptığınızı ya da köyün gençlerine reçeteli ilaçlar satmaya başladığınızı sanarak sustum. Ama sonra belediye-

de ve sağda solda, bunlardan bile daha rahatsız edici söylen-tiler kulağıma çalındı. Dolayısıyla ikinizin de benim uygun olduğum bir akşam yemeğinde hazır bulunup bir açıklama yapmanızı bekliyorum. Yarın siyasi bir toplantım var. Salı akşamı sizi bekliyorum Trajan. Sakın bir bahane bulmaya kalkma, kesinlikle kabul etmem. Cevap vermek için de zahmet etme. Salı akşamı sekiz buçukta burada olun, yeter.

Clarissa

Clarissa'nın tipik iğneleyici mizahının altında, bu kez öfke-den ziyade endişe yatıyordu. Zira büyük halam bu notun dü-şündürdüğü kadar sert biri değildi. Çiftlikteki insan trafiğini ve genç Lucas'ı sorgulayacak noktaya geldiyse, bir de üzeri-ne, belediyedeki bağlantılarından bahsediyorsa, çöp çocuklar soruşturmasına dâhil olduğumuzu kesin öğrenmişti. Clarissa bölgenin belli başlı arazi sahiplerinden biri ve Burgoyne'in son bağımsız mandıra çiftliğinin yöneticisiydi. Dolayısıyla bölge ve eyalet meclislerinde birçok ahabı vardı. Yine de, bütün bunları bize hatırlatırken amacı, ukalalık etmek değil, bizim için ne kadar endişelendiğini belirtmekti.

Doğrusu bu muhteşem geceye de böyle bir kapanış yakışı-rdı! Hangarın kapısına doğru sekip buralarda yaz ortası nadir rastlanan sert rüzgâra yüzümü gömdüm. Gözlerim çiftlik evi-nin verandasına kaydı. Clarissa oradaki sallanan koltuklarda vakit öldürmeyi sevmezdi. Çalışma odasında, televizyon ba-şında yerel kanalı izliyordu muhakkak. Önünde duran kristal viski sürahisini ve eski masa pervanesini görür gibiydim. Ya ezelden beri, *bayağılığın dik âlâsı* olarak nitelendirdiği şovlar-dan birine sövüyordu ya da yine onlardan birine kaptırmış-tı kendini. Büyük halam, tanıdığım en yalnız insanlardandı.

Yanlış anlamayın, kötü anlamda söylemiyorum. Onunla birlikte paylaştığımız bir his ya da durumdu, zira ikimizin de yalnızlığının sebebi, yaşadığımız trajedilerdi. Geçmişe dönüp bakıyorum da Clarissa'yla ne çok anımız vardı. Ve bir o kadar da benzerliğimiz. Bundan daha doğal bir şey de olamazdı, çünkü sert mizacına rağmen, benim yaşam kaliteme ailemden bir tek o değer vermişti. Yalnızca kanser olduğum dönemde ve sonrasında değil. Kaya gibi sağlam bir anne ve babadan doğan gürbüz kardeşlerin arasında hastalıklı bir çocukken bile. Annemle babamın hep en arkada kalan ve topallayarak onlara yetişmeye çalışan bir çocuğa neredeyse hiç tahammülü yoktu. Dolayısıyla rol model olarak ne soğuk ve enerjik babamı ne sarhoş ve duygusal anlamda başkalarına bağımlı annemi ne de kaygısız ağabeylerimle ablamı seçebilirdim. Ama Clarissa başkaydı. O asık suratlı, minik kadın, bana Shiloh'nun kapılarını açarak cenneti ayaklarıma sermişti. Çocukluğumun en önemli eğitimini ben bu çiftlikteki tecrübelerim sayesinde almıştım.

Aşağıdaki ahırın oradan Mike'ın arabasının sesi gelince, daldığım anılardan uyandım. Az sonra, hafiften kasılarak ve zaferle sırtıtarak bana doğru yürüdü.

"Yi-huuuu! Bir daha kimse, Doktor Michael Li kadınları tanımıyor demesin!"

Sigara paketini çıkardım ve yanıma geldiğinde ona uzattım. "Buna cesaret edebilen biri olduğunu sanmıyorum zaten," dedim, önce onun sigarasını, sonra kendiminkini yakarken. "İşler yolunda gitti desene."

"Evet kardeşim. Bölge ve eyalet soruşturmasının göbeğinde bir köstebeğimiz var artık. Ayrıca uzun ve son derece anlamlı bir veda öpücüğünün öncesinde, bütün okların New York'u gösterdiğinden bir kez daha emin olacağımız açıkla-

malar dinledim. Seri katil ihtimali tamamen ortadan kalktı ama intihar olasılığı bir süre daha gündemimizde kalabilir. Ayrıca Gracie'yle nihayet bir ilişki yaşama fırsatı ayağıma geldi. Daha ne isteyeyim?"

"Sana karşı romantik hisleri olduğundan emin misin?" diye sordum, ortağıma sinir etmek için. "Belki yalnızca bu akşamki dostluğun için teşekkür etmek istemiştir."

"Bravo! Senden de bu beklenirdi! Kızla öpüştük diyorum. Muhteşemdi diyorum. Altından bir şey çıkmayabilir tabii ama hangisi daha yüksek bir ihtimal, sen söyle."

"Pes ediyorum," dedim gülümseyerek. Sigaramı bastonlu elime geçirip diğerini ona uzattım. "Tebrikler. Madem bu soruşturmada bizi destekleyeceğinden eminsin, hislerine güveniyorum."

"Dostum," dedi tokalaşırken, "sen böyle şeyleri hiç anlamıyorsun. Nihayet şans bizden yana Trajan. Zor bir akşamdı ama rüzgâr tersine dönmeye başladı. Gracie daha ilk içkide yelkenleri suya indirdi. Sonra da..."

"Bir dakika. Onunla içki mi içtiniz? Köyde mi?"

"Sakin olur musun lütfen? Önce her tarafa baktık. Peşimizdekiler çoktan gitmişti. Daha ilk içkide bakışları değişti diyorum." Bir an gözleri uzaklara daldı. "Her şey harika olacak." Sonra etrafına bakındı. "Burası ne âlemde? Bir yaramazlık yok ya?"

"Salı günkü programlar birbirine girdi. Ama bunu sonra konuşalım. Daha yarınki dersi hazırlamadık."

Bir süre ders programlarımızla meşgul olduk. Pazartesi günü öğrencilerimle yine Bağlamlar Kuramı'nı tartışmayı düşünüyordum. Doktor Kreizler'in kayıp günlüğünden paylaştığım sayfaları kimlerin okuyup özümsemediğini merak

ediyordum doğrusu. Mike ülkedeki hemen bütün adli tıp laboratuvarlarında ne kadar sallapati yöntemlerle kanıt toplandığını anlatmaya devam edecekti. Virginia'daki FBI laboratuvarı Quantico, yine baş hedefi olacaktı. Ortağım uzun bir süre benimle, elimizdeki davayı birtakım kurgusal ayrıntılarla öğrencileriyle paylaşmamızın ne kadar iyi bir örnek teşkil edeceğini tartıştı. Yetersiz prosedürlerle kurumların suç bilimlerini katletmesinin daha iyi açıklanamayacağını düşünüyordu. Sonuçta, topladığı ve tekrar yorumladığı deliller gökten düşmemişti ki. Üç kurbandaki fiziksel bulgular ve kurbanların özel merakları ışığında yeni bir değerlendirme yapmıştı o kadar. Ama Mike ne kadar ikna edici olursa olsun, bunu yapmasına izin veremezdim. Çünkü bu gerçek bir soruşturmaydı ve çöp çocuklar gibi hassas bir konuyla ilgiliydi. Detaylarını herhangi bir biçimde, üniversite, hatta yüksek lisans öğrencileriyle konuşmak, can güvenliğimizi hiçe saymak olurdu. Mike yeni neslin kanıt toplama konusunda eğitilmesi gerektiğinden dem vurdu. Ayrıca öğrencilerimiz olaylara farklı bir bakış açısı getirebilirlerdi. Özellikle de biz bu işe şahsen karıştığımız ve artık eleştirilerimizi uluorta dile getiremeyeceğimiz için, karşıt görüşleri duymamız önemliydi. Ona özel hayatını işine karıştıranın ben olmadığımı hatırlattım. Sonra sohbetin seyri biraz değişti tabii ve olan bizim ders hazırlıklarımıza oldu. Ama son günlerde o kadar gerilmiştik ki biraz gülmeyi hak etmiştik doğrusu. Bir saat kadar sonra, JU-52'nin telefonu, bir araba kornasını andıran o bet sesiyle çaldığında, sohbetimiz mecburen bölündü.

"Ben bakarım!" diye bağırdı Mike, yerinden fırlayarak. "Gracie olmalı. Eve döndüğünde, bir geceyi daha bensiz geçiremeyeceğini fark etti ve beni yanma çağırıyor..."

Dayanamayıp güldüm ve ortağımı hayalleriyle baş başa bırakarak, ertesi gün için not almaya devam ettim. Mike ahizeyi kaldırdı ve “Alo?” diye şakıdı. Ama sonra birkaç saniyelik bir sessizlik olunca başımı kaldırdım. “Ah, merhaba Binbaşı McCarron. Nasıl? Ama nasıl olur? *Ne?* Ahize Mike’ın elinden kaydı. Gözlerini boşluğa dikti ve nihayet usulca konuştu: “Sana. Binbaşı McCarron arıyor. Tanrım...” Gözlerimin içine baktı. “Ah, Trajan...” Koşup Talisker’ı eline tutuşturdum ve düşen ahizeyi aldım.

“İç,” diye emrettiğimde, ortağım şişeyi yavaşça ağzına götürdü. Sonra hattın diğer ucunda bağırان Mitch McCarron’ın sesini duydum. “Alo? Mitch?” dedim.

“Trajan? Sen misin? Mike’ı sen sandım. Bunu benden duysun istemezdim.”

“Mitch, bir sakın ol,” dedim. Tanıdığımından beri nadiren telaşlı gördüğüm Binbaşı McCarron, klozetteki bebeği bulduğumuz o anki gibi, yine büyük bir panik içindeydi. “Neler oluyor?”

“Bir kaza olmuş,” dedi Mitch ve ilk kez arkadaki siren seslerini fark ettim. “Ben olay yerindeyim. Ekipler hâlâ çalışıyor.”

“Ne kazası? Hiçbir şey anlamadım.”

“Fazla vaktim yok,” dedi, daha kontrollü bir sesle. “Doktor Chang kaza geçirdi. 7. Kara Yolu’nda arabası yoldan çıkmış. Görgü tanıkları, bir kamyonete çarpmamak için sağa kırdığını ve direksiyon hâkimiyeti kaybettiğini söylüyor. Bir ağaca hızla yandan çarpmış.”

Dehşetle Mike’a baktım. Ortağım Talisker’dan bir yu-
dum daha aldı. “Kahretsin,” diye mırıldandım, yürüyüp pilot koltuğuna oturarak. Mike’ın yanında sormak istememiştim. “Yaşıyor mu?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Mitch hemen. “Ama bilinci kapalı. Beyin sarıntısı geçiriyor. Ya da...”

“Anladım.” Duygularımı kontrol etmeye çalıştım. “Oraya gelelim mi? İster misin?”

“Hayır. Tabii Mike tutturmazsa. Ama ailesi yolda. Sizi gelişmelerden haberdar ederim. Frank Mangold da burada ve birileri, Doktor Chang’ın sizin yanınızdan geldiğini ona söylemiş.”

“Öyle mi?” diye tısladım öfkeyle. “Mangold, adamlarına bizi takip ettirdiğini de anlattı mı?”

Mitch birkaç saniye konuşmadı. Sonra, “Orospu çocuğu,” diye mırıldandığını duydum. “Hayır, söylemedi tabii. Kapatmam gerek Trajan. Gidip şu hödükle bir hesaplaşayım bakayım.”

“Mitch, emin misin?” diye sordum. “Çünkü bunu onun-kiler...”

“Hop! Ağır ol. Frank’in nasıl bir pislik olduğunu biliyorum Trajan. Benden habersiz işler yaptığı için ona haddini büyük bir zevkle bildireceğim. Ama bu kadar ileri gitmez. Şu anda suratının hâlini bir görsen. Allak bullak oldu. Belki de o yüzden bütün hikâyeyi anlatmadı. Her neyse. Doktor Chang bizden biri. En kısa zamanda neler olduğunu anlayacağız. Yolu kapattık. Albany Medical’ın helikopteri yolda. Siz gelmeyin. Dediğim gibi, Mike ısrar etmezse tabii. Ama inan, onu bu hâlde görmesini istemezsin. Yine konuşuruz.” Birine bağırarak bir şeyler söyledi ama arkadaki gürültüden duyamadım. “Hastaneden arayacağım,” dedi bana ve kapadı.

Birkaç dakika daha pilot koltuğunda oturmaya devam ettim. Sonra elimden geldiğince hızla kalktım ve telefonu yerine koyup ortağımın önünde güç bela diz çöktüm.

“Gracie yaşıyor Mike. Şimdilik baygınmış ama Mitch yanında düzeleceğini söyledi. Ambulans helikopter yoldaymış. Ona kendilerinden biri gibi davranıyorlar. Frank Mangold bile üzüntüden deliye dön...”

Mike birden başını kaldırdı. “Sen de bunu yedin, öyle mi? Mangold’un bu işte parmağı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“McCarron ön yargılı davranmanın yanlış olacağını söyledi ve haklı. Mangold bile bu kadar ileri gidemez. Ben yine de peşimize adam taktığını söyledim. Mitch ne yapıp edip konuşturur onu. Ama Gracie’nin kazasıyla, Mangold’un bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Yapma, L.T.!” diye bağırdı ortağım. “Tesadüflere inanamayan sensin. Lucas peşimizde bir keskin nişancı olduğunu söyledi! Sence kimdi o? Bize kin güden, kendi başına hareket eden biri mi? Tabii ki hayır. Onu Mangold yolladı. Kim bilir aklında daha ne hinlikler var?”

“Bilmiyorum Mike. Bir de kamyonetten söz ediyorlar. İnan, onun da kim olduğunu bilmiyorum. Ama Mangold’un adamlarından biri olduğuna inanmak istemiyorum. Bu çok abartılı olmaz mı? Yine de... Daha bütün meseleyi çözemedik. Elbet yakında anlarız.”

Mike’ın yüzündeki donuk ifade yavaşça silindi. Başını salladı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Hayır, hiç sanmıyorum.” Gözleri doldu. “Ah, Gracie. Ne istediler kızcağızdan? Mangold peşine o adamları neden taktı?”

“Bunun cevabını biliyorsun. Akıllarınca bizi uyarmaya çalıştılar.” Bastonuma dayanıp doğruldum ve ona elimi uzattım. “Gel haydi. Biraz dinlenelim. Yarınki dersler hazır zaten.”

Mike elimi tutup başını salladı. “Derslerin canı cehenne-me. Ben oraya gidiyorum.”

“Mitch bunun iyi olmayacağını söyledi. Açıkçası, ben de onunla aynı fikirdeyim.”

“Ah, gerçekten mi?” dedi, kırılgan bir sesle.

“Evet,” diye yanıtladım kısaca. “Gracie’yi arabadan çıkar-maları biraz sürecek. Bilinci kapalı ve muhtemelen hemen ameliyata alınacak. Ailesi yoldaymış. Üzüntüden, seni suçla-maya kalkışabilirler. Üstüne bir de karşılaşmak istemediğin bir sürü insan göreceksin. Bütün enerjini hastaneye saklaman daha doğru olur. Onu o hâlde görmek yeterince zor olacak zaten.”

“Ya şimdi ne yapmamı tavsiye ediyorsun? Burada mal mal bekleyecek miyim?”

“Aslında benim başka bir fikrim var,” dedim. Böyle anlar-da sesimin hep fazlasıyla tarafsız çıkmasına sinir oluyordum. Ama elimden başka bir şey gelmiyordu. “Bu gece yaşadıklarımız-ın ışığında neler olduğunu anlamaya ve bu konuda neler yapabileceğimizi bulmaya çalışalım. Büyük düşünür ne de-miş? *Sorunlarla savaşıma, sadece karar ver*” Mike, Gracie’ye yardımı dokunabilecek bir şeyler yapma fikrini sevmiştii. Gerçi ikimiz de Gracie’nin belki de bunu takdir edecek ka-dar yaşamayacağını farkındaydık. Yine de Mike sağ omzu-ma yaslandı ve kalçamdaki acıya rağmen bozuntuya verme-yip onunla masama doğru yürüdüm. “Bu arada,” dedim “bu soruşturmaya dâhil olmamızı kimin istemediği hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Neden üzerimize geliyorlar? Onlara bu bilgiyi kim veriyor?”

“Nasıl yani?” diye sordu Mike. “Gracie’nin peşindekilerin, Mangold’un adamları olduğunu söylemiştin. Onları gördük.”

“O, hikâyenin yalnızca bir bölümü.” Bastonumu hafifçe masanın üzerindeki dosyalara vurdum. “Ya gerisi? Gracie bu

davaya dâhil olma ihtimalimizin bile yerel polisleri paniklettiğini söyledi.”

“Hımmmm,” dedi Mike, anılara dalarak.

“Ve telaşa kapılıp profesyonel açıdan riskli birtakım işler yapmaya başladılar. Steve’le Pete, bizimle ilk ne zaman konuşmaya başladı? Baştan beri yaşadıklarımızı düşün. Donovan bizi Fraser’a çağırdı. Aktif bir soruşturmadaki önemli bir kriz sırasında bize haddimizi bildirmek için. Üstüne üstlük bizim bu olaya daha da çok dâhil olacağımızı bile bile. Sonra tanışımın asla konuşmamasını garantilediler. Son olarak da onlardan birinin peşine adam taktılar. Bütün bunlar yetmedi mi? Sence dağda bize gözdağı vermeleri şart mıydı? O da yetmedi, sırf bizi durdurmak için, içlerinden birini ölüme mi yolladılar? Ben hiç sanmıyorum Mike. Ama tepeden birinin, bu soruşturmanın sessiz sedasız kapanmasını istediği de muhtakkak.”

Ortağım bana isteksizce baktı. “Ne düşündüğünü biliyorum. Validen şüpheleniyorsun. Ya da onun yanında çalışan birinden.”

“Gracie’nin söylediklerini sen de duydun. Çöp çocuklarla ilgili bir skandal, birçok insanın kariyerini bitirebilir. Bir düşün. Eğer bütün oklar New York’u ve oradaki paralı insanları işaret ediyorsa, onları Albany’de kim savunur? Tabii ki baş yakalakaları vali.”

Mike’in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Ben de bütün dertlerinin, devriye arabalarına DNA tarayıcı koymak olduğunu sanıyordum.”

“Bölge savcısıyla Eyalet Polis Teşkilatı’nın müdürlerine borçlarını bu yolla ödemeyi vadetmişlerdir belki. Ama bizim kuyruğuna bastığımız, daha büyük bir kaplan dostum. Ayrıca

artık istesek de istemesek de bu meseleye dâhiliz. Halkının, kaplanlara binmekle ilgili ne söylediğini bilirsin.”

“Onlar benim halkım değil L.T.,” diye bağırdı. Kendine gelmeye başlamıştı anlaşılan. “Ama o sözü biliyorum. *Ya kap-lana binersin ya da seni yemesini beklersin.*” Masadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. “Bizi nasıl yiyecekleri konusunda bir sürü yaratıcı fikirleri vardır eminim.”

Onu cesaretlendirecek bir konuşma yapmayı düşündüm ama Mike beni dinleyecek hâlde değildi. Ben de kalkıp uçağın içinde dolanmaya başladım. Notlarımıza, kayıtlara ve çizdiğimiz şemalara baktım. Sonunda istediğim oldu ve Mike da bana uydu. “Sana tek bir sözüm var Mike,” dedim. “Bu insanlar her kimse, önce bu çılgınlığın ne zaman ve neden başladığını öğrenmemiz gerek. Çünkü emin olduğum tek bir nokta varsa, o da...” Durup her nasılsa, dağda aylara terk ettiğim geyikten bile daha ölü görünen Shelby Capamagio’nun otopsi masasındaki fotoğrafına baktım. “O da kolay kolay durmayacakları. Onun için, sonunda Gracie gibi biri, morgdaki o zavallı çocukların yanını boylamadan, bağlantıyı kurmak zorundayız.”

{VII}

Gecenin büyük bir kısmını çalışarak geçirdik ve Mike’ın yüzü bir kez bile gülmedi. Aslında Gracie’yle daha kısa bir süre önce yakınlaşmışlardı. Öncesinde, yıllardır birbirleri için birer objeden farksızlardı. Gracie, Mike’ı bir eğlence figürü olarak görüyordu. Mike içinse Gracie, cinsel bir objeydi. Gerçi birlikte geçirdiğimiz son saatlerde rolleri sürekli değiştirmişlerdi ya neyse. Ama bir şey kesindi. Mike yıllardır bu

kızın çekiciliğine kapılmakla yetinmişti ama şimdi aralarında ki etkileşim, gerçek bir duyguya dönüşmüştü. Fanteziyle gerçeğin çakıştığı o bakışma, dokunma ve öpüşme anını birlikte paylaşmışlardı. Daha ileri gittiklerini sanmıyordum. Lucas'ın söylediği gibi bir yakınlaşma geçmemiştir aralarında. Böylesi de romantik etkiyi artırıyor. Dolayısıyla, ortağımın sık sık dışarı çıkıp bir sigara yakmasını ve uzaklara dalmasını hoşgörüyle karşıladım.

Ertesi günkü derslerimize iyice hazırlandığımızdan emin olduğumuzda, Pete Steinbrecher'ı arayıp onu yirmi dört saat içinde Heinsdale'li Jimmy ve Jeanette Patrick hakkında sah-te bir ihbar alacağıyla ilgili uyardık. Bizi kimselere görünmeden onların evine mümkün olduğunca çabuk ulaştırmasının önemli olduğunu söyledik. Sonrasında, izleyeceğimiz yolları kararlaştırıp görev dağılımı yaptık. Ben dağdaki toplantımıza limon sıkın şahsiyetle ilgili olası bir profil çıkaracaktım. Mike ise elindeki bilgilerle, Gracie'nin bizi görmeye gelişinden sonra gelişen olayların zaman çizelgesini hazırlayacaktı. Gracie'nin, peşinde Cinayet Masası dedektifleriyle Death's Head Hollow yoluna düşmesinden itibaren lanetlendiği gibi bir ihtimal hâlâ bakiydi. Ama Mike bile serinkanlılıkla tekrar düşününce, bunun düşük bir olasılık olduğunu kabul etmişti. Frank Mangold bu planı yapacak kadar üçkâğıtçı bir adam değildi. Sorgu odalarında şüphelilere kan kusturmakta üzerine yoktu ama adamlarına bir eyalet çalışanını ölümüne sebep olabilecek bir kazaya sürüklemelerini emredek kadar ileri gitmezdi. Böyle bir hareket ne karakterine ne de kariyerine uyuyordu. Tabii biz onu suçlu çıkarmak için can atıyorduk, o ayrı.

Bir de şu kamyonet meselesi vardı. Gracie'nin Ford Focus'unun önüne çıkıp bir ağaca çarpmasına sebep olmuştu.

Mike'la çalışmaya dalmamızdan birkaç saat sonra, Mitch McCarron yine aradı. Gracie enkazdan çıkarılmıştı. Mitch hastaneye gidiyordu. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, kazaya karışan kamyonet bir Dodge Ram 1500'dü. Vişneçürüğü rengi ve eski modeldi. Arkası, 1990'ların sonlarından kalma, beyaz bir kasayla kapatılmıştı. Şimdi bu noktada, Nancy Grimes'in personeline güvenmek zorundaydık. Gracie'nin arabasının metalik mavi cilasında, vişneçürüğü ve beyaz çizikler hemen görülürdü. Böylece görgü tanıklarının ifadeleri de doğrulanmış olacaktı. Televizyon dizilerinin insanlarda yarattığı yanlış algının aksine, bu çizikleri bir kamyonetle eşleştirmek kolay olmayacaktı. Ama kesin olan bir nokta vardı ki Cinayet Masası dedektifleri, gizli bir görevde olmadıkları sürece, kolayca fark edilmemek için ortalıkta o devasa kamyonetlerle dolaşmazdı.

O zaman kimdi? İlk profilimi Mike'ın Surrender'daki bir meyhanede Gracie'ye açıkladığı sebeplere dayanarak çıkarılmıştım. O sırada bu önemli gelmemişti ama şimdi ortada bir kamyonet meselesi varken, meyhanedekiler de zan altındaydı. İlk profilim, özünde kurbanların eşyalarından ve davranış biçimlerinden yola çıkılarak hazırlanmıştı. Henüz Fraser'lı Donnie üzerinde yeterince çalışmamıştık ama diğer kurbanların hiçbirisi, tarif edilen türde bir kamyonete sırf gezme amaçlı binecek çocuklar değildi. Hepsi de uyanık ve ayakları yere basan tiplerdi. Ayrıca kurbanların gözlerini kamaştırdığını tahmin ettiğimiz parlak dünyada, eski bir kamyonet fazlasıyla sırtırdı. Shelby'nin, ailesine ait mobil eve, tanıdığı ve güvendiği biri tarafından götürüldüğünü tahmin ediyorduk. Paslı bir kamyonet onun kaçtığı dünyayı temsil ediyordu, hayalini kurduğu değil. Kelsey Kozersky ve Kyle Howard için de aynı-

sı geçerliydi. Son olarak, Latrell'in bir kamyonetten bahsettiği gerçeği vardı. Ölüler, bulunmalarının istendiği mekânlara bir kamyonetle mi naklediliyorlardı? Bir Dodge kırlarda dikkat çekmeden sağa sola gidebilirdi tabii. Belki bu da operasyonun bir ayağıydı.

Şimdi, kamyoneti, kurban profillerini, Latrell'in söz ve davranışlarını, bizim bu ölümlerin New York'la bağlantısı bulunduğu dair varsayımımızı ve son yirmi dört saat içinde olanları düşündüğümüzde, en azından bir nokta doğrulanıyordu. Kamyonet, çöp çocukları büyük şehre götürmeyi içeren operasyonun başındaki biri tarafından kullanılmıyordu. Şoför yalnızca parayla tutulan bir adam veya kadındı. Sadece ona verilen görevden haberdar olan ve operasyonun içeriğini bilmeyen biri. Ve muhtemelen, Gracie'yle ilgili görevini eline yüzüne bulaştırdığı için, işverenleri tarafından çoktan gözden çıkarılmıştı. Hatta belki de hazin sonuyla çoktan yüzleşmişti.

"Pekâlâ Bay Dâhi," dedi Mike, kokpitin sağ tarafındaki beyaz tahtayı ancak yarısını okuyabildiğim karalamalarla doldurduktan sonra. "Benim aklım karıştı. Sen anlat bakalım."

"El Kaide," diye mırıldandım.

Mike bana delirmiş olabileceğimden korkar gibi baktı. "El Kaide mi? Nasıl yani? Bütün bunların, teröristlerin işi olduğunu mu söylüyorsun? Yapma Trajan. Senin gibi bir sihirbaza yakıştı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, tabii ki öyle demiyorum. Sadece benzer bir örgütten örnek veriyorum. Buradaki anahtar kelime, örgüt. Hücresel bir yapılanma söz konusu. Latrell'in söylediklerini düşün." Mike'ın tahtaya çizdiği zaman çizelgesinde Latrell'in adını işaret ettim. "Adli Tıp Araştırma

Merkezi'nden insanlar geldikten sonra aklının nasıl karıştığını hatırla. Ve bu akşamki olaylara bir de o açıdan bak. Biz keskin nişancı ihtimali üzerinde durduk ama geyiği pekâlâ bir avcı da vurabilirdi. İyi bir tüfek ve susturucu yeterli olurdu. Sonuçta hayvanın karnı bir avcı bıçağıyla yarıldı ve işin içinde bir kamyonet var. Ya da aksi yönden gidelim. İlk iki ölüm, Kyle ve Kelsey'den başlayalım. Basın onlarla neredeyse hiç ilgilenmedi. Kamuoyuna, iki münferit asılma vakası gibi gösterildiler. Cathy Donovan'la Mangold, ser verip sır vermediler. Ortada ilgi çekici bir durum yok gibi davrandılar. O çocuklar yalnızca iki acıklı hikâyeydi, o kadar. Sonra Shelby olayı oldu ve Steve Spinetti bizi aradı. O zamana dek kimsenin birbirinden haberi yoktu. Pete'in buraya gelişinden itibaren de ipler koptu zaten. Latrell'i korkutan buydu. Gracie'yi de öyle. Kim bilir sıradaki kim?"

"Başka bir konu daha var," diye mırıldandı Mike. Bizim davaya dâhil olmamızla Fraser'daki felaket arasında bıraktığı geniş boşluğu daire içine aldı. "Hücrel yapılanma teorisini destekleyecek bir şey. Bütün bu ölümlerle ilgisi olan insanların, gözden kaçırdıkları bir husus vardı. Kurbanlardan haberdar ve onları belirli yerlere bırakan Latrell gibilerden tut da sırf dağda sorun çıkarmak için kiralanan ve sonra Gracie'nin peşine takılan kamyonet şoförüne dek hepsi, önemli bir noktayı atladi. Herkesin düşündüğü gibi, bizim bu soruşturmaya dâhil olmamızdan söz etmiyorum Trajan. Benim aklımda bambaşka bir şey var ama korkarım bu, hiç hoşuna gitmeyecek."

Tahtada daire içine aldığı boşluğa, *Lucas oyunda* yazdı. Haklıydı. Açıkçası bunun hatırlatılmasından hoşlanmamıştım. Özellikle de dağda olanlardan sonra genç dostumun so-

rumluluğunu omuzlarımda daha ağır hissederken. Mantıken Mike'ın düşünce tarzını doğru bulsam da onu teorisini kanıtlaması için zorladım.

“Doğru mu anladım? Gracie'nin analizi yanlıştı diyorsun, öyle mi? Bütün bu insanlar bizden değil, asıl Lucas'tan korkular, ha?”

“Görünüşe göre, evet,” dedi Mike, tahta kalemını bırakarak. “Birileri gizli oyuncumuzu fark etti ve bu bölgedeki çocuklara neler olduğunu öğrenmemizden ödleri patladı.”

“Ama... Lucas'ı kim bilebilir? Kimseye söylemedik ki...”

Mike omzunu silkti. “Belki de sandığın kadar tedbirli davranmadık. Ya da günahını almak istemem ama Lucas bizim kadar dikkatli davranmamış olabilir.”

“Okulda konuştu diyorsun, öyle mi? İmkânı yok.”

“Ya da dışarıda, arkadaşlarıyken, laf arasında ağzından kaçırdı. Kabul et ki böyle bir ihtimal var.”

“Hayır,” dedim ısrarla. “Mike, bak. Lucas'la daha yeni tanıştık, biliyorum. Ama onu az çok tanıdım. Sen de öyle. Lucas okulda bununla övünecek bir çocuk değil.”

“Yapma, Trajan. İnan, dalga geçmek için söylemiyorum ama sen bile bir haftadır tanıdığın birinin profilini doğru çıkaramayabilirsin. O çocuk sana bir hikâye anlattı ve sorgusuz sualsiz inandın. Ortadan kaybolan bir anne ve baba, kör bir abla ve yarım akıllı bir arkadaş. Bunların hepsini uydurmadığı ne malum?”

“Hayır,” dedim yine. “Lucas akıllı bir çocuk. Biraz da sivri dilli. Ama bana karşı hep dürüst davrandı.”

“Bak. Şimdiye kadar ben de öyle düşünüyordum, çünkü anlattıklarını sorgulamak için bir sebebim yoktu. Ama kabul etmelisin ki şimdi ufak da olsa böyle bir ihtimal var.”

Ortağımın sözleriyle birden aklım başıma geldi. “Tüh ya,” diye bağırđım.

“Ne? Aklına başka biri mi geldi?”

Usulca başımı salladım. Tahtada Lucas’ın dairesinin yanına bir tane daha çizdim. “Daha onunla tanışmadın ama yakında bu şerefe nail olacaksın. Salı öğleden sonra evlerine gideceğiz.” Dairenin içine *Derek* yazıp sonuna bir soru işareti koydum.

“Yarım akıllı arkadaş mı?”

“Mike,” diye uyardım, çocukken bana takılan çirkin isimleri hatırlayarak. “Surrender seni de yavaş yavaş avucuna alıyor galiba. Yapma.” Tahtadaki isme baktım. “Evet, Derek, Lucas’ın arkadaşı. İkisi kardeş gibi. Resmi kayıtlarda da öyle görünüyorlar zaten. Lucas’ı Derek hakkında uyardım. Yine de ona güvendiğini tahmin ediyorum.”

“Yani sen şimdi bana, baştan beri bu soruşturmanın içinde bir de zekâ geriliğı olan bir çocuk da mı vardı demek istiyorsun?”

“Olabilir de olmayabilir de. Dediğın gibi, Lucas belki de dikkatsizlik etti.” Sonra birden jeton düştü. “Ha siktir Mike. Daha da beter. Lanet olsun!” Masada duran tahta kalemini aldım. “Lucas’ın Derek’e bir şey anlatmasına gerek yoktu. Çünkü Derek zaten o gün buradaydı. Lucas’a teklif ettiğım görevin içeriğini biliyordu. Tanıştığımız gün ikisine de aynı teklifi yapmıştım. Derek’in bütün bunları unutacağını düşündüm ve sonuçta ona ilk üç kurbandan bahsettim. O çocukları tanıyıp tanımadıklarını sordum. Detay vermedim ama mesleğimi ve nasıl geçindiğimi biliyorlar. Derek bütün bunları üst üste koyup bir sonuca vardı ve o yüzden o kadar korktu. Lucas teklifimi kabul edip bütün günü burada geçi-

rince, Derek kendini terk edilmiş gibi hissetmiştir. Lucas'm ona hiçbir şey anlatmasına lüzum yoktu. Derek arkadaşını kaybetmenin üzüntüsüyle, yanlış insanlarla konuşmaya başladı. Belki tamamen saf duygularla yaptı bunu ya da bilerek arkadaşına zarar vermek istedi. Her hâlükârda, Derek ağzını sıkı tutacak biri değil. Hatta sır saklamanın ne demek olduğunu bildiğini bile sanmıyorum.” Bastonumu yere vurdum. “Ne aptalım!”

“Kendine bu kadar yüklenme. Bizi buralara kadar sen getirdin,” dedi ortağım. “Hem dedin ya? Madem salı günü onlara gidiyoruz, oğlanın üstüne gider, kime ne söylediğini öğreniriz.”

Mike'a kuşkuyla baktım. “Ya konuşmazsa? Bir çocuğu tehdit edemeyeceğimize göre... Olmaz Mike. Başka bir yol bulmalıyız.”

“Bir dakika,” dedi Mike, kaşlarını çatarak. “Salı akşamı Clarissa'yla yemek yiyeceğiz dememiş miydin? Bu arada, asıl o bizi silah zoruyla konuşturmaya kalkışırsa hiç şaşırırmam doğrusu.”

Başımı salladım. “O akşamki dans kartımız ağzına kadar dolu. Pete de bizi Patrick'lerin eviyle ve kanıt yerleştirilmesiyle ilgili arayabilir.” O anda aklıma bir fikir geldi. “Gerçi... Düşündüm de Derek'i zorla konuşturmamıza gerek kalmayabilir.” Bastonumla tahtayı işaret ettim. “Bu konuyu işin uzmanına bırakmak daha iyi olabilir.”

“Kimden bahsediyorsun? Frank Mangold'dan değil herhâlde?”

“Hayır. Bizden birinden. Bu evde yaşayan birinden.” Uçağın kapısına doğru yürüdüm. “Sen iyice düşün taşın. Marcianna acıkmıştır. Salıyı iple çekiyorum.”

Hangara inerken Mike arkamdan seslendi. “Dur, bekle. Olmaz Trajan. Zekâ geriliği olan bir çocuğu böyle bir işken- ceye maruz bırakamazsın!”

Dondurucudan bir et alıp mikrodalgaya attım ve fırının uğultusu Mike’ın itirazlarını bastırdığında gülümsedim.

İkinci Bölüm

Mevcutlar ve Hesaba Katılmayanlar

{I}

Salı gününü hevesle bekliyordum ama Mike benim kadar coşkulu değildi. Ortağımın ciddi hastalıklar ve yaralanmalara ilişkin hiçbir tecrübesi yoktu. Dolayısıyla bu konuda bana güvenmek zorundaydı. Gracie Chang komadaydı ama hem Mitch McCarron hem de Pete Steinbrecher, doktorlardan aldıkları bilgiler ışığında bunun hayati bir durum olmadığını söylüyorlardı. Ortağıma defalarca Gracie'nin bir iyileşme sürecinde olduğunu anlatmaya çalıştım. Şu anda, bu kadar acısı varken, bilincinin açık olmasının daha kötü olacağını söyledim. Hem Albany Medical, tam teşekküllü bir hastaneydi. Ayrıca Gracie uyanık olsaydı, dedektifler kadar basın da başına üşüşecekti, zira bu şüpheli bir kazaydı.

Ortağım ne zaman Gracie'yi ziyaret etmekten bahsetse, onu durdurmak için elimden geleni yapıyordum. Soruşturmadaki konumumuz zaten sallantıdaydı. Üstelik Gracie'nin ailesinin de akılları karışacaktı. Gracie'nin bilinci açıldığında onu sık sık ziyaret edebilirdik ama o zamana kadar, çıkardığımız profiller ve bulduğumuz kanıtlar doğ-

rultusunda soruşturmaya yoğunlaşmamız, hepimiz için yapılması gereken en doğru şeydi.

Pazar gecesi çalışmalarımız sonucunda şekillenen teorinin iki temel ögesi vardı: Birincisi, bütün bu çocukların ölümleri -ki hâlâ elimizde cinayet süsü verilen intiharlar olduğu fikrinden tamamen vazgeçmemiştik- iki ya da üç kişinin işi değildi. Derinlerde bir yerde, bir örgütle bağlantılıydılar. İkincisi, bu örgütün başındakilerin eli kolu, Burgoyne gibi daha az nüfuslu ve ıssız bölgelere kadar uzandığına göre, son derece güçlü insanlardı. Yakınlarda da dünyanın güç kalesi, New York gibi bir şehir vardı. Şimdi asıl soru, ikinci teorimizi birinciye nasıl bağlayacağımızdı. Şehirde, Burgoyne sakinlerine ailelerinin istemediği çocukları toplattıran örgütün arkasındaki güç kimdi? Ve bu çocuklar nasıl bir amaç için kullanılıyordu ki sonunda intihara kadar sürükleniyorlardı?

Dağdaki olaylı geceden sonraki birkaç günde tarafsız kalabildiğimi iddia edecek değilim. Zira ilk kez, bizi beş yıl önce çiğneyip buraya tüküren o dev şehir canavarının suratına bir tane patlatma fırsatımız doğmuştu. Nihayet elimizde yeterince ölü -bir de ölümün kıyısından geçen- ve onları bu hâle kimin soktuğuna dair kanıtlar vardı. Gönülsüz sürgünümüzün başından beri, içinde her türlü pisliğin kaynadığı, New York denen o kazanın kapağını kaldırmanın hayalini kuruyordum. Mike deseniz, sırf Gracie'nin bir hastane yatağında komada yatması bile, onu ateşlemeye yetmişti. Doğup büyüdüğümüz şehre karşı kurduğum planlarda, bana canla başla yardım ediyordu. Ortağımla kendimizi hep adaletin hizmetkârları olarak görmüştük. Ama çöp çocuklar soruşturmasında adaleti sağlarken, intikamımızı da alabilecektik. Ah, evet. Rüyalarımda New York'un, bize yaptığı haksızlıklar için önümüzde diz

çöktüğünü görüyordum. Ancak büyük servetlere eşlik edecek kadar acımasız ve yozlaşmış suçlar bir bir ortaya dökülürken, biz de şehir insanlarına ahlaki kavramları bir kez daha sorgulatacaktık.

Sakın yanlış anlaşılmasın. Hıncımız ne ortağımı ne de beni yanlış yollara saptırabilirdi. Şimdiye kadar somut gerçekler üzerinden ilerlemiştik. Bundan sonra da öyle olacaktı. Pazar gecesiyle salı öğleden sonrası arasında, derslerden arta kalan zamanlarda, ölen çocukların kim tarafından ikna edilebileceği hakkında detaylı bir çalışma yaptık. Sıradan insanlar olamazlardı, çünkü yine altını çizmekte fayda vardı ki kurbanlar fiziksel özelliklerinden ötürü, sokaklardan rastgele seçilmemişti. Hepsi de zeki, hırslı ve cesurdu. Çocuklukları ellerinden alınsa da hâlâ hayalleri için mücadele ediyorlardı. Onlar herkesin sahip olmak isteyebileceği türde çocuklardı ve böyle düşündüğünüzde dehşetle ürperiyordunuz. Zira birileri bu çocukları sırf bu özelliklerinden ötürü avlamıştı. Bize düşen, onları neden istediklerini ve nasıl ayarttıklarını bulmaktı. Velhasıl birileri, onları bir biçimde kullanmıştı ve profilleri oluştururken başvurduğum bu tip ifadeler, Mike'ı bariz bir şekilde rahatsız ediyordu. Yine de birlikte çalıştığımız yıllar boyunca, ne sebeple olursa olsun, çocukları hedef alan yetişkinlerin, bunu sosyal açıdan kabul edilebilir maskelerin ardına gizlenerek yaptıklarını öğrenmiştik. Dolayısıyla ara sıra homurdansa da bana asla açıkça itiraz etmiyordu.

Kurbanların sadece dış görünüşlerinden dolayı seçilmediğine dair teorimiz, Fraser'da aşırı dozdan ölen Donnie'nin kişisel bilgileri elimize ulaştığında hafiften sarsılır gibi oldu. Raporu pazartesi günü, mesai bitiminde, bizzat Pete Steinbrecher getirdi. Ben bir saattir öğrencilerimle derstey-

dim. O arada, ortağım bir davaya verdiği önemin en büyük göstergesi olan, iki metre elli santimlik beyaz tahtayı gacırgucur bir yerlere çekiştiriyordu. Bereket ders pek zevkliydi. Öğrencilerimin Laszlo Kreizler'in günlüğü üzerine tartışmalarını dinlerken, gürültüye kulak tıkayabiliyordum. Ama Pete JU-52'ye girdiğinde -buraya polisten bir tek onun girmesine izin veriyorduk ve içeride gördüklerini sır olarak saklayacağına dair yemini vardı- ağır botlarının sesi tartışmayı böldü. Sonra Pete benim derste olduğumu fark etmeden, avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Kimleri görüyorum! Beyaz Canavar da meydana çıktıysa, yakında işler kızışacak demektir!"

Mike hemen onu susturmaya çalıştı. Ama California'lı Vicky'yle, Doktor Kreizler üzerine bir tartışmaya tutuşan Manhattan'lı püsküllü bela Andrew, arkadan gelen sesleri duymuştu. Sanal sınıfım, siyah perdenin ardında neler gizlediğimi oldum olası merak ederdi zaten. Andrew açıkça, kimin konuştuğunu sordu. En istikrarlı öğrencilerimden Bronx'lu Linda ona yine hayal gördüğünü söyledi. Tennessee'li ufak tefek öğrencim Amy de bunun onu hiç ilgilendirmeyeceğini gayet kabaca dile getirince, Andrew merakından çaresiz vazgeçmek zorunda kaldı. Aslına bakarsanız, kıl payı kurtulmuştum. Zira cuma gecesi Fraser'da olanlar yerel haberlerde defalarca gösterilmiş, hatta bazı New York gazetelerinin üçüncü sayfa haberlerine bile çıkmıştı. Andrew bunları görmüş olabilir ve bana kahramanlık gösterimin ne anlama geldiğini sorabilirdi. O zaman da çocukların aklında, bu davayla ne gibi bir ilişkim olduğuna dair soru işaretleri belirecekti tabii. Neyse ki, ders kazasız belasız bitti. Ekranlar karardığında, masamdaki dizüstü bilgisayarı kapayıp siyah perdenin arkasına koştum.

Pete bir eliyle şapkasına dokunurken, diğerindeki dosyayı salladı. “Fraser’daki çocuğun dosyası. Aşırı dozdan öldüğü söylenen. Size de bir kopya çıkarttım. Bu arada, Cinayet Masası, Heinsdale’deki çifti tutukladı.”

“Plana uygun ilerliyorlar,” diye mırıldandım. Mike beyaz tahtasına yer açmak için masaları köşelere itmişti. Değişiklik beni biraz sinir etmişti doğrusu. Bir masaya dayanıp dosyayı karıştırdım. “Otursana,” dedim. “Gerçi pek yer kalmamış ama...”

“Dert değil,” dedi Pete. “Canavar’la tanışıyoruz. Kendisine saygım sonsuz.”

“Bravo,” diye karşılık verdim, polis memurunun alaycı yüzüne bakarak. “Umarım bir sonuca ulaşmamıza yardımcı olur. Patrick’ler ne âlemde? Bir avukatları var mı?” Pete hursuzca başını iki yana salladı.

“Çok aptallar. Tutturmuşlar, yalnızca suçluların avukata ihtiyacı olur diyorlar. O sözü polislerin uydurduğundan haberleri yok.”

“Bu işle özel olarak ilgilenmemiz gerekecek,” dedim, Mike’a göz atarak. Ortağım da Pete’in giderek gerginleştiğini fark etmişti.

“Şerif yardımcısı,” dedi Mike. “Seni aklında bir şeyler var.”

Pete mendilini çıkarıp alnını silerken kaşlarını çattı. “Haddimi aşmak istemem ama şu dosyada yazanlar...”

“Sana söylediklerimizle çelişkili, öyle değil mi?” dedim, raporu bir kez daha karıştırarak.

Pete hemen cevap vermeyince Mike sabırsızlandı. “Pete?” Ortağımın arkasındaki beyaz tahtaya baktım. Mike kurbanların geçmişlerine dair bütün önemli detayları madde madde sıralayıp zaman ve mekânlarla ilgili bir şema çizmişti.

“Yoksa artık yorumlarımıza güvenmiyor musun?” diye üsteledi ortağım.

“Doğrusunu isterseniz,” dedi Pete sıkıntıyla, “uyuşmayan birkaç nokta var. Bir kere, patolog bu çocuğun da asıldığını doğruladı. Kanında eroin bulundu. Yakın zamanda enjekte edilmiş. Ama bu sizin teoriye yarar mı, bilmiyorum. Daha bana ne düşündüğünüzü bile anlatmadınız ki.”

“Çünkü henüz emin değiliz Pete,” dedim. “İyice emin olmadan da konuşmamız doğru olmaz.” Patoloji raporuna göz attım. “Ama eroin kısmı kurnazca.”

“Hımm,” dedi Pete. Belli ki hiç tatmin olmamıştı. “Pekâlâ. İkincisine geçiyorum. Fraser’dayken kurbanların daha iyi hayatlar yaşamak istediklerini söylediniz.”

“Evet,” dedi Mike. Ağzında sigarasıyla, hâlâ tahtaya bir şeyler yazıyordu.

“Raporda çocuğun bütün geçmişi apaçık yazıyor. Yetimmiş...”

“Ya da bizi öyle olduğuna inandırmak istiyorlar,” dedim, dosyanın başını okuyarak. “Annesiyle babasının ölüm kayıtları yok. Ne Donnie’nin bebekken Van Ruyter Hall’a getirilişinden önce ne de sonra. Biliyorsunuz, orası Burgoyne’in en eski ve tek çocuk bakımevi ki bence sayıları artırılmalı. Oradan...”

“Koruyucu aile sistemine geçmiş,” diye atıldı Pete. “İlk iki aileyle şansı yaver gitmemiş. Ama Kuzey Briarwood’lu Bay ve Bayan Archibald Butler’in yanında mutlu olmuş ki birlikte yedi yıl geçirmişler. Rakam doğru, değil mi?”

“Evet,” dedim, gözlerimi dosyadan ayırmadan. “Donnie on dördüne basana kadar.” Sonra, artık alıştığımı sandığım ama her seferinde beni yine üzen o cümleyi okudum.

“Ondan sonra Archie’yle Bayan Butler aniden ortadan kaybolmuşlar.”

“Evet,” dedi Pete. “Aşağı yukarı bir yıl önce. Donnie, Güney Briarwood’da kalmayı denemiş. Basket takımının yıldız oyuncusuymuş. On dört yaşında takımını şampiyon yapmış.”

“Latrell bahsetmişti,” diye mırıldandım. “Yanlış hatırlamıyorsam, oyun kurucusuymuş.” Aslında tabii ki en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum.

“Evet,” dedi Pete sıkıntıyla. “Ama devlet okulları, kayıt için öğrencilerinden geçerli bir adres istiyor. Sanırım takım arkadaşlarından hiçbirinin ailesi, onu yanlarına almayı kabul etmedi.”

“Şaşırdın mı Pete?” diye sordum, rapora iliştirilen takım fotoğrafını sallayarak. “İşte Güney Briarwood Vaşakları. Bölge şampiyonluğu kupasını kaldırırken.”

“Sakın söyleme,” dedi Mike, başını bile çevirmeden. “*Bu şeylerden biri farklı...*”

Susam Sokağı’ndan yaptığı alıntının usulca devamını getirdim: “*Bu şeylerden biri buraya ait değil.* Tamamı beyazlardan oluşan bir takımda, tek bir siyah oyuncu. Takım arkadaşları onu sevseler de...”

“Sahiden de seviyorlarmış,” diye onayladı Pete. “Okula gittim. Bütün arkadaşları Donnie için iyi konuştu. Ama koçla aileler...”

“Yeni nesil daha hoşgörülü sevgili Pete,” dedim, iç çekerek. Sonra pamuklu, ince yeleğimin cebinden saatimi çıkardım. “Ama burada kimin yaşayıp yaşamayacağına onlar karar vermiyor. Zaten önemli olan, büyüdülerinde kaç tanesinin bu hoşgörüyü kaybetmeyeceği.”

“Sadede gelelim,” diye çemkirdi Mike. Donnie Butler’ın hikâyesinin geri kalanım duymak için sabırsızlanıyordu.

“Ondan sonra, çocuk, sistemin çarkları arasından kayıvermiş,” dedi Pete. “Sanki birdenbire yok olmuş. Birkaç sosyal hizmetler görevlisi onu bulmaya çalışmış.”

“Ama çabuk pes etmişler,” dedim, dosyanın devamını inceleyerek. “Mesela cesedin bulunduğu binaya daha önce hiç bakılmamış.”

“Cesedi oraya Latrell’in getirdiğini söylemiştin,” diye araya girdi Mike.

“Yine de o bina evsizlerin uğrak yeri idi. Birdenbire evsiz barksız kalan bir çocuğun, yolunun oraya düşmesi hiç de şaşırtıcı değil. Sonunda da cesedi tıpkı diğerlerinininkiler gibi, bildiği bir yerde bulundu zaten.”

Mike başını salladı. “Doğru.”

Saatime baktım. “Geç kalmıyor musun ortak?”

Mike nihayet arkasını döndü. “Efendim? Ha siktir. Oldu mu şimdi bu? Tam kendimi kaptırmışım, git ders anlat.”

“Fena mı Mike? Bu çiftlik, bedava elektrik suyla dönmüyor. Çorbada senin de tuzun bulunsun.”

Mike öfkeyle tahta kalemini yere fırlattı. Sonra söylenerek gidip askıdan beyaz gömleğiyle kravatını aldı. Ama üzerini değiştirken duraksadı. “Bir dakika. Donnie denen çocuk okuldan atıldıktan sonra ortadan kaybolmuş ve ölene kadar da bulunamamış. Diğerleriyle benzeşmeyen noktası ne öyleyse?”

“Şu,” dedi Pete ciddiyetle. “Çocukla ilgili başka hiçbir bilgi yok. Ne dosyada ne de başka bir yerde. Tamam, basket takımının yıldızıymış. Bunu kimse sorgulamıyor. Ama kendine bir basket kariyeri planladığını doğrulayan en ufak bir kanıt yok. Belki de sadece zevk için oynuyordu. Bahsettiğiniz tarzda,

New York'lu, zengin insanlarla bağlantı kurması imkânsızdı. Donnie ne bir bursa başvurmuş ne de herhangi bir üniversiteden reddedildiğine dair bir kayıt var. Adli tıp, torbacılık yaptığına dair bir kanıt da bulamadı, ki belki o bile en azından hayata dair bir hırsı olduğunu ispatlardı. Çocuğun, eski bir spor çantasına tıkulmuş birkaç basket formasından ve sırtındaki giysilerden başka hiçbir şeyi yokmuş. Şimdi söyleyin, Donnie diğerlerine hangi bakımdan benziyor?"

Ona Donnie'nin, diğer ölümlerle bağlantısı bulunduğu dair en azından bir tane güçlü kanıtımız olduğunu söylemedim. Mike eroin şiringasını incelemiş ve New York eyaletinde yalnızca birkaç hastanede kullanılan, pahalı bir marka olduğunu saptamıştı. Ama Pete'le Steve'e intihar teorimizi anlatmadan önce, daha sağlam kanıtlara ihtiyacımız vardı. Aksi takdirde, teorimizi son derece saçma bulup detaylarını yanlış insanlarla paylaşabilirlerdi. Ofislerindeki bir sekreterle mesela. Haberin kısa sürede Mangold'un kulağına gitmesi bile işten değildi. Dolayısıyla Mike o akşamki dersle ilgili homurdanmayı sürdürdü. Ben de dosyayı okumaya devam ettim ve gizli ipuçlarından birini yakalamam uzun sürmedi.

"Pete," dedim usulca. Bir yandan da hâlâ okuyor ve okudukça da ürperiyordum. "Basketbolla pek ilgili değilsin galiba?"

Şaşırdı. "Ben mi? Yok. Çocukken futbol oynardım. Ama doğrusunu isterseniz, daha lisede bile, polis olmak istediğimden emindim. Bütün derslerden D çıkıp yanlış kişilerle takılanların akademiye kabul edilmediğini biliyordum. Eh, lisede futbol oynayanların yarısı da okulun en pis tipleridir. Ben en azından iki senelik bir üniversite programına kapağı atmak istiyordum."

Elimi kaldırımasam daha anlatacaktı. "Anladım Pete," dedim. "Bravo, iyi düşünmüşsün. Engin tecrübelerini NYPD'ye katılmak isteyen bütün gençlerle paylaşmanı tavsiye ederim. Ama ben o soruyu, Donnie Butler'ın çantasında ne taşıdığına muhtemelen dikkat etmediğin için sordum." Başımı uzatıp "Hey, Mike," diye seslendim.

"Efendim?" diye homurdandı, kravatını düzeltirken.

"Sen de dinle. Magic Johnson imzalı, Los Angeles Lakers forması, sene 1985; Larry Bird imzalı Boston Celtics forması, sene 1986; Michael Jordan imzalı, Chicago Bulls forması, sene 1992; Shaquille O'Neal imzalı, Los Angeles Lakers forması, sene 2002."

"Süper bir koleksiyon," dedi Mike. "Gerçek olduklarını varsayarsak tabii. Ama ben buna hemen inanmayacağım. Ama eğer gerçeklerse, asıl soru, bütün bu son derece kıymetli formaların, Donnie'nin eski spor çantasında ne aradığı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kuşkuculuğu beni biraz rahatsız etmişti açıkçası. "Bütün çocuklar bir noktada paralı birileriyle tanışmış işte. Teorimizin yapı taşlarından biri de bu değil miydi zaten?"

"Evet, o teoriyi desteklediği doğru. Formalarla imzalar gerçekse tabii. Ama dediğim gibi, ben bunu hemen kabul etmeye yanaşmıyorum, çünkü eğer gerçeklerse, senin de tahmin edebileceğin üzere L.T., o formaların her biri bir şampiyonluğa ait. Bu durumda çocuk, çantasında en az on, on beş bin dolar taşıyordu. Yineliyorum, gerçek olduklarını ispatlayabilirse elbette. Onları neden satmadı? Sonuçta paraya ihtiyacı vardı."

"Kendi soruna kendin cevap verdin. Formalar gerçekse, alıcı buna dair bir belge görmek isteyecekti. Bilirsin, o tip

belgeler isme düzenlenir. Çocuk böyle bir satış yapmaya kalkışsaydı, hırsızlıktan içeri atılırdı. Tabii formalar onun ismine imzalanmadıysa. Bu bakımdan size yardımcı olabilirim sanırım. Çantanın dibinde bazı belgeler bulunmuş ve bir Adli Tıp Araştırma Merkezi teknisyeni tarafından incelenmiş.”

Mike derin bir iç çekti. “Kim?”

Rapordaki imzaya baktım. “Sıkı dur, geliyor. Anne Meyers.”

Mike kravatını çekiştirerek homurdandı. Hâlâ yamuk duruyordu. Belki de klasik bir kravat kullansa bu kadar zorlanmayacaktı. “O şapşal mı? Yahu önemli bir delil gelip kıcını ısırsa ve merhaba dese bile hiçbir boktan anlamaz o. Evet, ne yazmış?”

“Kimlik belgelerine benzeyen bazı kâğıtlardan söz etmiş.”

“Al işte,” dedi Mike tiksintiyle.

“Bir dakika,” dedi Pete. “Nancy Grimes’in bütün çalışanlarının salak olduğunu anladım da asıl olay ne?”

İmzasını *Olay Yeri İnceleme Uzmanı Anne Meyers* olarak atma gaffetinde bulunan zavallı kadının notlarına baktım. “O kâğıtlar kimlik belgesi filan değildi Pete,” dedim. “Meyers için büyük talihsizlik, çünkü belki de ondan başka herkes, bir orijinallik sertifikasını ayırt edebilirdi. Eğer ortada çantadaki formalara ait sertifikalar varsa, demek ki gerçekler ve saygın bir firma tarafından hazırlanmışlar. Velhasıl Donnie’nin çantasında küçük bir servet taşıdığı doğru. Raporda sadece, sertifikaların ilk sayfasının fotokopisi var. Ama bakın, kenarları katlı. Onları yakından görmemiz gerek.”

“Yine de hiç mantıklı değil,” dedi Mike, ders için gerekenleri toparlarken. “Sihirbaz moduna girmeden önce uyarayım dedim.”

Elimi kaldırmamam daha anlatacaktı. “Anladım Pete,” dedim. “Bravo, iyi düşünmüşsün. Engin tecrübelerini NYPD’ye katılmak isteyen bütün gençlerle paylaşmanı tavsiye ederim. Ama ben o soruyu, Donnie Butler’ın çantasında ne taşıdığına muhtemelen dikkat etmediğin için sordum.” Başımı uzatıp “Hey, Mike,” diye seslendim.

“Efendim?” diye homurdandı, kravatını düzeltirken.

“Sen de dinle. Magic Johnson imzalı, Los Angeles Lakers forması, sene 1985; Larry Bird imzalı Boston Celtics forması, sene 1986; Michael Jordan imzalı, Chicago Bulls forması, sene 1992; Shaquille O’Neal imzalı, Los Angeles Lakers forması, sene 2002.”

“Süper bir koleksiyon,” dedi Mike. “Gerçek olduklarını varsayarsak tabii. Ama ben buna hemen inanmayacağım. Ama eğer gerçeklerse, asıl soru, bütün bu son derece kıymetli formların, Donnie’nin eski spor çantasında ne aradığı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Kuşkuculuğu beni biraz rahatsız etmişti açıkçası. “Bütün çocuklar bir noktada paralı birileriyle tanışmış işte. Teorimizin yapı taşlarından biri de bu değil miydi zaten?”

“Evet, o teoriyi desteklediği doğru. Formalarla imzalar gerçekse tabii. Ama dediğim gibi, ben bunu hemen kabul etmeye yanaşmıyorum, çünkü eğer gerçeklerse, senin de tahmin edebileceğin üzere L.T., o formların her biri bir şampiyonluğa ait. Bu durumda çocuk, çantasında en az on, on beş bin dolar taşıyordu. Yinelıyorum, gerçek olduklarını ispatlayabilirse elbette. Onları neden satmadı? Sonuçta paraya ihtiyacı vardı.”

“Kendi soruna kendin cevap verdin. Formalar gerçekse, alıcı buna dair bir belge görmek isteyecekti. Bilirsin, o tip

belgeler isme düzenlenir. Çocuk böyle bir satış yapmaya kalkışsaydı, hırsızlıktan içeri atılırdı. Tabii formalar onun ismine imzalanmadıysa. Bu bakımdan size yardımcı olabilirim sanırım. Çantanın dibinde bazı belgeler bulunmuş ve bir Adli Tıp Araştırma Merkezi teknisyeni tarafından incelenmiş.”

Mike derin bir iç çekti. “Kim?”

Rapordaki imzaya baktım. “Sıkı dur, geliyor. Anne Meyers.”

Mike kravatını çekiştirerek homurdandı. Hâlâ yamuk duruyordu. Belki de klasik bir kravat kullansa bu kadar zorlanmayacaktı. “O şapşal mı? Yahu önemli bir delil gelip kıcını ısırsa ve merhaba dese bile hiçbir boktan anlamaz o. Evet, ne yazmış?”

“Kimlik belgelerine benzeyen bazı kâğıtlardan söz etmiş.”

“Al işte,” dedi Mike tiksintiyle.

“Bir dakika,” dedi Pete. “Nancy Grimes’in bütün çalışanlarının salak olduğunu anladım da asıl olay ne?”

İmzasını *Olay Yeri İnceleme Uzmanı Anne Meyers* olarak atma gafletinde bulunan zavallı kadının notlarına baktım. “O kâğıtlar kimlik belgesi filan değildi Pete,” dedim. “Meyers için büyük talihsizlik, çünkü belki de ondan başka herkes, bir orijinallik sertifikasını ayırt edebilirdi. Eğer ortada çantadaki formalara ait sertifikalar varsa, demek ki gerçekler ve saygın bir firma tarafından hazırlanmışlar. Velhasıl Donnie’nin çantasında küçük bir servet taşıdığı doğru. Raporda sadece, sertifikaların ilk sayfasının fotokopisi var. Ama bakın, kenarları katlı. Onları yakından görmemiz gerek.”

“Yine de hiç mantıklı değil,” dedi Mike, ders için gerekenleri toparlarken. “Sihirbaz moduna girmeden önce uyarayım dedim.”

“Nedir mantıklı olmayan?” diye sordum. Mike bugün sinirlerimi zıplatmaya yeminliydi anlaşılan. “Donnie de diğer çocuklar gibi paralı insanlarla takılmış. Yoksa onun gibi evsiz bir çocuk, o müthiş forma koleksiyonunu rüyasında bile göremezdi. Hem de belgelerdeki isimlere kadar değiştirilmiş.”

“Ben bunu inkâr etmiyorum ki. Ama Donnie öldüğünde on beş yaşında mıydı? Diyelim, kendine zengin bir ihtiyar buldu...”

“Ya da ihtiyarlar,” diye araya girdim ve Pete’e döndüm. “Bu arada biz, hep en kötü ihtimalleri düşünüyoruz.”

“Bilmem mi?” dedi gülerek. “Haydi Mike. Adamı çatlatma da anlat.”

“Pekâlâ. Bunların hepsi eski oyuncular,” dedi Mike. “Shaq’ı anladım haydi, çünkü şimdi bir televizyon yıldızı. Donnie de muhtemelen onu izlemiştir. Ama diğerleri? Jordan bile tuhaf. Tamam, adam efsane ama biri Donnie’ye kimin formasını isterdin diye sorsaydı, her akşam izlediği yıldızlardan birini söylemez miydi?”

Duraksadım. “Bazen haklı olmandan nefret ediyorum, biliyor musun?” dedim. Bir yandan da karşıt bir teori üretmek için sayfaları karıştırıyordum.

Mike zaferle kıkırdadı. “Demek istediğim, hani LeBron James forması nerede? Kevin Durant? Chris Paul? Hatta lanet Kobe Bryant?”

“İşte!” diye bağırdım birden. Raporu masanın üzerine yaydım. “Sana nerede olduklarını söyleyeyim. Donnie’nin üstünde.”

“Nasıl yani?” diye sordu Mike yine haklı çıkabileceğimin huzursuzluğuyla.

“Pete demin sırtındaki giysiler dedi ya? Sıkı durun, sayıyorum. Carmelo Anthony, Knicks forması. Melo onu 2013'teki rövanş maçında imzalamış. Formada ayrıca, adını söylediğin dört oyuncudan en az üçünün imzası var. Kobe hariç bütün diğerlerinin ve birkaç kişinin daha. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Mike birkaç dakika düşündü. “Evet, iyi bir fikrim var.”

“Hey. Beni unuttunuz,” dedi Pete.

“Parçaları birleştir Pete,” dedim. Onu aşağılamak için söylememiştim bunu. Sadece heyecanlıydım. “Donnie'nin çantasındaki formlar, bir koleksiyoncuyla tanıştığını düşündürüyor. Muhtemelen yaşlı bir erkekle. Hatta belki bir kadındır. Ama çocuğun üzerindeki forma, Donnie'nin bütün o oyuncularla Madison Square Garden'da bir araya geldiğinin işareti. Demek ki o koleksiyon bayağı önemli birine aitti. Belki de bir ünlüye. Demek istediğim, sporcuların ve belki basının ilgisini çeken biri olabileceği. Aynı zamanda da önemli yerlere girip çıkabilen biri olmalı. Tanınan bir avukat ya da borsacı gibi mesela.” Sigaramı masadaki küllükte söndürdüm. “Bizim genç Donnie Butler bir ara yolunu bulmuş sizin anlayacağınız.”

“İyi de,” dedi Pete. “O forma koleksiyonu gerçekse ki bundan hâlâ emin değiliz, çocuk Kuzey Fraser'daki terk edilmiş binada ölü bulunana kadar neler yaşadı? Hayat basamaklarını biraz fazla hızlı inmemiş mi sizce de?”

“Ne düşünüyorsun Mike?” diye sordum.

“En yakın senaryo, Donnie'nin, destekçisini ya da destekçilerini bir şekilde kızdırmış olabileceği. Ama ne yaptığını kestirmek şimdilik güç.”

“Lanet olsun,” dedim bıkkınlıkla.

“Çocuğun hayatına dair başka hiçbir şey bilmiyoruz ki. Belki de Butler’ların onu terk etmesini hazmedemedi. Belki bu yüzden bütün yetişkinlerden nefret ediyordu. Öyle ya da böyle, Donnie yaşadığı son evden ayrıldı. Muhtemelen elindeki o formalar büyük bir koleksiyondan yürüttükleriydi. Koleksiyon formaların çerçevelenmesi âdettendir. Kimse onları bir köşeye fırlatmaz. Zamanla değer kazanacaklarını bilir.”

“O hâlde kilit noktamız, orijinallik sertifikaları,” dedim. “Onları Donnie adına mı düzenlemişlerdi? Ve daha da önemlisi, nereden ve nasıl alındıkları öğrenilebilir mi?”

“Doğru,” diye atıldı Mike. “Bizi belirli bir isme ya da adrese götürebilirler. Çalındıkları, kayıtlara geçmemişse bile, izlerini sürebiliriz. Büyük olasılıkla da geçmemiştir, çünkü formaların sahibi, Donnie’yle bir ilgisi olduğunu açık etmek istemez.”

“Ama biz Donnie’nin en son nerede yaşadığını ve kimin yanında kaldığını bulabiliriz,” dedim, dosyayı kapatarak. “Polis ya da sosyal hizmetlerin bunu atlaması bizim de aynı ihmalkârlığı sürdüreceğimiz anlamına gelmez. Pekâlâ dostlar. Sizi bu pisliğin kaynağına inmeye davet ediyorum. Her şeyin başladığı yere.”

“New York,” dedi Pete.

“Aynen. Ama önce başka bir işimiz var tabii.” Ceketimi giyip Pete’e baktım. “Evet. Kimin arabasını alıyoruz? Seninkini mi bizimkini mi? Seninki resmi araç tabii. Bizimki daha az göze batar.”

“Hop! Bensiz hiçbir yere gidemezsiniz,” dedi Mike.

“Gitmiyoruz zaten,” diye mırıldandı Pete hayal kırıklığıyla.

“Nasıl yani?” dedim. “Donnie’nin formlarıyla sertifikalar Steve’de değil mi?”

Pete’in suratı üzgün bir köpek gibi asıldı. “Korkarım hayır. Size getirdiğim rapor, Adli Tıp Araştırma Merkezi’nin. Kanıtların Mangold’da olduğu aklınıza gelmedi mi?”

Ayağa kalkıp bastonuma dayanarak masaların etrafında dolaştım. “Tabii ya...”

Mike ekranların önündeki koltuğa çöktü. “Bütün yollar o hödüğe çıkıyor.”

“Hakikaten bıktırdı,” dedim. Ama çöp çocuklar soruşturmasına ilk kez gerçek isimleri dâhil edebilme fırsatını kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Tazelenen cesaretimle yeniden Pete’e döndüm. “Bu sorunu çözmenin tek yolu var. Onlara sen ulaşacaksın Pete.”

Pete sıkıntıyla iç çekti. “Biliyordum. Kabak sonunda benim başıma patladı. Kibarca isterseniz bile Mangold size onları hayatta göstermez...”

“Bak, ne güzel. Kendi ağzınla söylüyorsun işte,” dedi Mike. Ama bu ondan, en azından şimdilik, davayla ilgili duyacağımız son sözlerdi. “Ah! En parlak öğrencim bugün pek erkenci. İyi akşamlar, Mei-lien...”

Asyalı genç bir kadının yumuşacık sesi duyuldu. Mike’ı flörtü abartmaması konusunda uyardığım misafir öğrenciydi. Kız, SUNY-Albany’ye, Çin’in adli tıp alanındaki en eski ve büyük okullarından birinden, Yunnan Bölgesi’ndeki Kunming Tıp Fakültesi’nden gelmişti. “İyi akşamlar, Profesör Doktor Li,” dedi kız utangaç bir sesle. *Mei-lien*, güzel lotus çiçeği anlamına geliyordu ve ekranda beliren tatlı yüzle narin vücudunda daha çok yakışan bir isim düşünemiyordum. Gelgelelim, Çin Halk Cumhuriyeti’nin güney kıyısındaki bölgenin tipik

fiziksel özelliklerini taşıyan bu genç kız, hassas görüntüsüne rağmen, cevval bir suç bilimlari uzmanı olma yolunda hızla ilerliyordu.

“Daha kaç kere söyleyeceğim acaba?” dedi Mike. “Ya profesör diyeceksin ya da doktor. Bu ülkede ikisi birden kullanılmıyor.”

Mei-lien utançla başını eğdi. “Haklısınız. Özür dilerim.” Mike onu avutmaya çalışırken, diğer ekranlarda da yüzler belirdi. Pete’e beni izlemesini işaret ettim ve birlikte, hangardan nemli gece havasına çıktık.

“Mike’a bak sen,” dedi Pete. “Memleketinin bütün kadınları ona hayran.”

İrkçi bir söylem değildi bu. Pete kimseyi etnik kökenlerinden ötürü, bilerek ve isteyerek aşağılamazdı. Ama Burgoyne’de büyüdüyse, o tür eğilimleriniz oluyordu maalesef. Ben de lafı fazla uzatmadım ve “Mike’la yeterince vakit geçirseydin, ona bütün kadınların hayran olduğunu anlardın,” dedim. “Sen sen ol, o güzel karını bizimkinden uzak tut.”

“Deme yahu? Sahi mi?” Şaka yaptığımı anlamıştı tabii ama Pete’in aklı hâlâ Mike’ın o dayanılmaz cazibesindeydi.

“Elbette,” dedim sabırsızca. “Şimdi, Donnie Butler’ın özel eşyalarını görmemiz için nasıl bir yol düşünüyorsun, onu söyle.”

“Bak doktor. Geçen gece herkes fena sıçtı. Sadece Frank’inkiler değil, herkesinkiler. Bu soruşturmanın bir günah keçisi seçilecek elbet. Latrell denen çocuğa tam *kırk altı* el ateş edilmiş. Dört farklı birimin polisleri tarafından. Ve çocuğun silahsız olduğu anlaşıldı.”

“Maalesef,” dedim usulca. Latrell’in o hâli gözümün önüne geldiğinde, boğazıma bir yumru oturdu.

“Soruşturmada ifade vermeye çağrılacaksınız,” diye devam etti Pete. “Frank de biliyor bunu. Velhasıl elinizde bir kumar fişi var. Asıl soru, onu *bu* oyunda oynayıp oynamayacağınız.”

Dayanamayıp hafifçe gülümsedim. “Bence bu fişin defalarca oynanabileceğini sen de biliyorsun,” diye mırıldandım. Pete’in metaforu hoşuma gitmişti. Departmanlar arası siyaseti bu kadar iyi analiz etmesini beklemezdim doğrusu.

“Belki mümkün. Ama tersi de geçerli doktor. Zaman gösterecek. Dedğin gibi, Patrick’leri tutuklamak için bütün hazırlıklar tamam. Eyalet Polisi’nin Albany’deki Harriman Office Park’ında hummalı çalışmalar devam ediyor. Ama bir terslik var. Steve’le çok düşündük ama bulamadık. Bizden bir sır saklıyorlar.”

“Patrick’leri daha tutuklamadılar o hâlde? Demek hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyorlar.”

“Hangi parçalar doktor?”

“Gördüğünde anlayacaksın Pete. Ama o sertifikalara ulaşmamız cidden önemli. Anlıyorsun değil mi?”

Pete bir an düşündü. “Bana bir iki gün ver doktor.”

“Mümkün olduğunca çabuk hallet. Bu arada biz de kendi işimize bakalım.”

“Ne işi?”

Yarım ağızla gülümsedim. “Söyledim ama bilmemen daha iyi. Steve seni öldürür.”

Pete ellerini kaldırdı. “Aman, kalsın o zaman.”

“Aklın yolu bir,” dedim. Dolaptan Marcianna’ya et aldım. “Haydi, gel. Birlikte köpeğimi besleyelim. Korkularıyla yüzleş Şerif yardımcısı.”

“Bugün değil,” Şapkasını taktı. “Frank Mangold’un karşısına çıktığımda, bütün cesarettime ihtiyacım olacak.”

“Haydi ama,” diye direttim. “Er geç onunla tanışmak zorunda kalacaksın.”

“Diyorsun!” Pete geri geri arabasına doğru yürüdü. “Benim de köpeğim var. Sesi seninkine hiç benzemiyor.”

Arkamı dönüp tepeye tırmanmaya başladım. Salı günkü programımızı düşünüyordum. “Evet Pete,” diye mırıldandım. “Onun sesi hiçbir köpeğinkine benzemez. Dua edelim de yarın birileri üzerinde istediğimiz etkiyi yaratsın.”

{II}

E rtesi gün, derslerimi bitirdiğimde, moralim yerine gelmişti ve umutluydum. Daha dün bana angarya gibi gelen, Lucas’ın ablası, Ambyr’ı ikna etme işi ve aynı ölçüde can sıkıcı olan büyük halam Clarissa’yle yemek zorunda olduğumuz akşam yemeği, şimdi bana bulunmaz fırsatlar gibi geliyordu.

Günün ilk müjdesini Mike’tan almıştım. Dolayısıyla keyfim yerindeydi. Marcianna’yı tasmayla hangara götürdüğümde, Mike’ın son dersinin bitmesine birkaç dakika vardı. Marcianna’yla birlikte, Mike’ın, kitaplarını ve notlarını toplamasını bekledik. Marcianna her zamanki oyunlarına başladı. Sağlam bacağıma toslayıp Terence’in ödül bisküvileriyle dolu ceplerimi kokluyordu. Ara sıra da Mike’ın geleceği yöne bakarak o kuş cıvıltısına benzer sesleri çıkarıyordu. Onu oyalamak için İmparatoriçe’yi işaret ettim. Ama arabayla gezmekten de ATV’ye binmek kadar çok hoşlanan Marcianna’nın akli fikri ortağımdaydı. Mike nihayet uçaktan inip yanımıza geldiğinde, Marcianna bütün oyunbazlığını ona yöneltti. Ne var ki bizim Mike, sevgili kız kardeşimin cilvelerine hâlâ alı-

şamamıştı. Baktım tedirgin, dikkatini dağıtmak için Gracie'yi sordum. Doktor Chang o sabah nihayet komadan çıkmıştı. Mike düzenli aralıklarla, hastaneden genç kadının durumu hakkında bilgi alıyordu.

"Bünyesi sağlammış," dedi. "Çabuk iyileşiyor. Doktorlar geçirdiği beyin sarsıntısının kalıcı bir etkisi olmayacağını söyledi. Pete ve Steve'le de konuştuk. Gracie'yi bir daha bu işlere karıştırmayacağız."

"Gerek de yok zaten," dedim. "Bizim için yalnızca bir köprü görevi görecek. Düzenli olarak rapor yollaması yeter. Buraya gelmesine bile lüzum yok."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun L.T.?" dedi Mike, Marcianna'dan gözlerini ayırmadan. "Gracie artık bu soruşturmayla hiçbir şekilde ilgilenmeyecek. Aktif ya da pasif, fark etmez. Unut onu." O sırada, Marcianna ona doğru bir hamle yaptı ve ortağım son derece hızlı bir refleksle yana sıçradı. Zavallı Marcianna neye uğradığını şaşırды.

"Sen bu Mike'a bakma kızım," dedim. "Aklınca sana şaka yapıyor."

"Ciddiyim L.T.," dedi. "Şimdiden kafana iyice sok. Gracie'nin bu soruşturmayla hiçbir ilgisi kalmadı."

"Gracie oyun dışı bırakılmaktan hoşlanacak mı dersin?"

"Eli mahkûm. İstemese de seninle birlikte bir şekilde onu ikna edeceğiz."

Kısa bir süre düşündükten sonra başımı salladım. "Haklısın Mike. Özür dilerim."

"Pislik herif," diye homurdandı.

Gözlerimi kısıtım. "Sen iyi misin? Yine heyheylerin üzerinde."

Derin bir iç çekip bir sigara yaktı. "Boş ver."

Konuyu dağıtmak için “Eee, bugünkü görevlerimize hazır mısın?” diye sordum.

“Olmasam ne fark eder? Lucas’ın ablasıyla konuşacağız. Sonra iki çocuğu Clarrissa’yla tanıştırmak için buraya getireceğiz. Bu arada şu Ambyr’a bütün hikâyeyi açık açık anlatacaksın, değil mi? Ortada sır mır kalmadı desene.”

“Lucas’ın soruşturmamızdaki görevine devam etmesi için, ablasının iznini almamız önemli,” dedim sabırla. “Lucas özellikle bundan sonra, bize daha çok lazım.”

“Bundan sonra derken? Şehre gitmemizden mi söz ediyorsun?”

“Elbette. Bu çocukların sonunu getiren o pislikler, bir şekilde bir araya geliyorlar diye düşünüyorum. Belki yozlaşmış zevklerini paylaştıkları partiler veriyorlardır. Bu buluşmalar ister şehirde bir yerde, ister yakınlardaki bir at çiftliğinde gerçekleşsin, genç bir müttefikimizi aralarına sokmadan neler döndüğünü anlayamayacağız.”

Mike sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Sen ne yaptığının farkında mısın Trajan? O çocuğu nasıl bir tehlikeye attığını görmüyor musun? Can güvenliğini sağlasak bile, psikolojisi ne olacak? Sence bunu kaldıracabilecek mi? Dahası, başarabilecek mi?”

“Lucas’a neden güvenmiyorsun Mike?” dedim. Sesim planladığımdan biraz daha sert çıkmıştı. “Sen de herkes gibi, o çocukların işe yaramaz olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?”

Ağır bir suçlamaydı bu. “Hayır,” dedi aynı sertlikte. “Ama bütün ihtimalleri hesaplamıyorsun. Şehre gitmeden önce, bu *dejenere grupta* ilgili bazı konuları netleştirmen gerek.”

“Yani?”

“Böyle bir grubun varlığından eminmişsin gibi konuşuyorsun Trajan. Sanki elimizde bir kanıt varmış gibi, önüne gelene anlatıyorsun.”

Arabaya doğru yürüdük. Arka kapıyı açıp Marcianna'yı bindirdim. “Bütün okların güneyi işaret ettiğini sen söylemedin mi? Bulduğun kanıtlar başka ne anlama gelebilir?”

“Evet, söyledim.” Direksiyona geçti. “Bana bak. Marcianna döşemeyi yırtarsa, parasını senden alırım, ona göre.”

“Marcianna'nın döşeme yırttığı nerede görülmüş? Senin neyin var Mike. Bütün keyfimi kaçırdın!”

“Yok bir şeyim.” Konağı çevirdi. “Ama senin var. Fraser'daki geceden beri, hep aynı varsayım üzerinden gidiyorsun. Dağda olanlar ve Gracie'nin geçirdiği kazadan sonra daha da gaza geldin.”

Mike bu sözlerin içimi acıtacağını biliyordu. “Hâlâ Gracie'nin konuşmasını mı dert ediyorsun?” diye sordum, temkinli bir sesle. “Çünkü eğer öyleyse, asıl senin muhakkemende bir sorun var demektir.”

“Saçmalama,” diye bağırdı Mike ve Marcianna hüznle mırıldanıp başını koltuklarımızın arasına dayadı. Ortağımla ne zaman birbirimize sesimizi yükseltsek, hemen içlenirdi. Mike arkaya baktı. “Özür dilerim Marcianna.” Sonra gönlünü almak için başını okşadı. “Erkek arkadaşın dik başlılık etmese bağırarak zorunda kalmayacaktım.”

“Mike,” dedim. “Tekrar soruyorum. Senin neyin var?” Ben de Marcianna'yı okşadım. “Kurtz'lara gitmeden önce aramızdaki meseleyi halletmemiz gerek. Yoksa orada profesyonel ve uzman bir ekip izlenimi veremeyeceğimiz kesin.”

Mike iç çekip başını direksiyona dayadı. Büyük bir ikileme düşmüş gibi davranıyordu. Ama başını kaldırdığında, ses-

siz bir kararlılığa bürünmüştü. “Pekâlâ,” dedi. Sigarasından son bir nefes alıp izmariti dışarı fırlattı. “Beni iyi dinle Trajan. Bu çocukların ölmeden önce neler yaşadıklarını her yönüyle ele aldığının farkındayım ve içimden bir ses, haklı olduğunu söylüyor. Ama bizim bir yöntemimiz var. Ve o yöntem bize, kesin kanılara varmak için henüz elimizde yeterince delil olmadığını söylüyor.”

Hafifçe irkildim. Zira ölen çocukların New York’lu zengin pedofillerle bir şekilde tanışıp ahabap olduğu teorisini, yöntemin fiziksel bulguları ışığında geliştirmiştım. O çocukların ölümünden bu insanlar sorumluydu. Onları bizzat kendileri ya da parayla tuttıkları bir imha ekibi yok etmişti. Mike da en başından beri benimle aynı fikirdeymiş gibi davranıyordu. Ama şimdi, teorimizin temelini sorgulayacağı tutmuştu. “Anladım Mike,” dedim. “Ama bana teorimizle ilgili çekince-lerini anlatmak zorundasın. Üstelik onu, senin delillerin üzerinden oluşturmuşken.”

Mike camları Marcianna’ya göre ayarladı. Onunla seyahat ederken, rüzgârı hissetmeyi sevdiğini bildiğimiz için, camları biraz indiriyorduk. Ama dikkatini çeken bir şey görüp arabadan atlamaması için de önlemimizi alıyorduk. Marcianna bize teşekkür edercesine, koca kafasını sağ omzuma dayadı. O hâliyle gerçekten de bir köpeğe benzediğini düşünmeden edemedim.

“Bak,” dedi Mike, ondan hiç alışık olmadığım bir yavaşlıkta manevra yaparken. “Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Sana hak vermediğimi sanma sakın. Bunun yeni bir NAMBLA vakası olması ihtimali gözlerini parlatıyor, çünkü o şehir bir zamanlar bizim evimizdi. Ama sonra bütün terslikler üst üste geldi ve biz artık orada yaşamıyoruz.”

“Ne yani? Sen birdenbire o teoriden vazgeçtin, öyle mi?”

“Trajan. Tabii ki hayır. Hatta hâlâ en mantıklı açıklamanın bu olduğunu düşünüyorum. Ama beni anla, ne olur. Bütün bu ortadan kaybolmalar, yeniden ortaya çıkmalar ve intiharlarla ilgili, cevaplanmayan bir sürü soru var. Teorin mantıksız demiyorum ama...”

Sözünü kestim. “Aldığımız tepkilere bak! Gracie’nin söylediklerini duydun. Teorimiz herkesin yüreğine korku saldı. Politikacılar, polisin büyük başları ve muhtemelen bu ölümlerin sorumluları panik içinde.”

“Yine de doğru olmayabilir,” diye ısrar etti Mike. Marcianna yine hafifçe inleyip yüzünü benim cama çevirdi. “Bir düşün,” dedi Mike. “Ya bu tamamen iyi niyetli bir plan-sa? Ya birileri o çocuklara bir gelecek sunmak istediye?”

“Efendim?”

Mike yine bağıracaktı gibi ağzını kocaman açtı ama sonra daha sakin bir sesle konuştu. “Mevcut sistemden bahsediyorum ve bir zıt görüş yaratmaya çalışıyorum. Bu organizasyon vasıtasıyla, kaç çocuğun şehre gittiğini söyleyebiliyor muyuz? Hayır. Dolayısıyla kaç yetişkinin makul sebeplerden ötürü onları evlerine alabileceği hakkında da bir fikrimiz yok. Belki de New York’un katı evlatlık alma kurallarına takılan çiftlerdi. Ya da belki bu çocuklardan bazıları, birdenbire ortadan kaybolan çocukların yerlerine geçti. Acılı aileler onları bağırllarına bastı. Çünkü biliyorsun, çocukları kaybolan aileler, otomatikman şüpheli sayılıyor ve New York yasalarına göre evlatlık alamıyorlar. Ama yasaklar, bir çocuk yetiştirme arzusunu bastırabilir mi? Görüyorsun ya? Teorimizi çürütecek birçok seçenek var. Dolayısıyla eyalet yetkilileri gibi, hemen cinsel istismar ihtimalinin üzerine atlamayalım diyorum. O

geri zekâlıların unuttukları önemli bir nokta var. Kurbanlarda cinsel istismara uğradıklarına dair hiçbir bulgu yoktu. Hatta yakın zamanda cinsel ilişkiye bile girmemişlerdi. Aklında bir fikir var ve burnunun dikine gidiyorsun Trajan. Şimdilik sadece bir teorimiz var. Ama o kadar. Gerisini ancak somut delillerle getirebiliriz.”

Arkama yaslandım. Aklım karışmıştı doğrusu. Mike’ın hakkı vardı ve zengin çocuk tacizcileri teorime, mantıklı bir karşı teori geliştirmişti. Sahiden de ortağımın dikkat çekmeye çalıştığı gibi, teorimin boşluklarını varsayımlarla doldurup sonra onları somut gerçekler olarak mı kabul ediyordum? Şu hayatta en çok eleştirdiğim yanılgıya ben de mi düşmüştüm? Polis teşkilatının birçok üyesi gibi, ben de tünel görüşünden mi muzdariptim?

“Mike, dur bir dakika,” dedim. “Eğer söylediğin doğruysa, bütün o sahneleme çabalarını nasıl açıklayacaksın? Ortada cinayet gibi gösterilen intiharlar var. Ya geçen gece dağda olanlar?”

“Bunlardan herhangi biriyle mahkemeye gidebilir misin? Hayır. Çünkü yeterince tanımlayıcı ve anlaşılır değiller. Tipik Jurassic Park mantığı işte.”

Ortağım, eleştirilerinin dozunu giderek artırıyordu. *Jurassic Park mantığı*, bizim alayla taktığımız bir isimdi. Gerçek ve kurgusal güvenlik güçlerinin, herhangi bir soruşturmayla ilgili teorilerindeki boşlukları, kamuoyunun en çok arzulayacağı şekilde doldurma çabasına bir göndermeydi. Üstelik bu boşlukları dolduran ögeler, bazen gerçekten son derece uzak, hatta uçuk bile olabiliyordu. Lucas’ın yaşlarından, Michael Crichton’ın romanını ikimiz de bayılarak okumuştuk. O zamanlar Mike’la tanışmıyorduk tabii ama

sonrasında, öykünün etkili olabilmesi adına çözüme ulaştırılması gereken mantıksal ve bilimsel imkânsızlıkları az irdelememiştik. Şimdi ortağım, benim bu soruşturma için geliştirdiğim teorideki boşlukları, inandırıcılığımı korumak adına insanların beğeneceği öğelerle doldurduğumu ima ediyordu.

“Gracie’ninki basit bir kaza olabilir Trajan,” dedi. “Onu yoldan çıkaran kamyoneti tabii ki araştırmalıyız. Ama ben açıkçası, bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca aklını çılgıncasına taktığın o sertifikaları, Pete kolayca fotoğraflayıp bize yollayabilir. Mangold’la yüzleşmesine gerek yok yani. Artı, o çocukların ölümleri hâlâ münferit vakalar olabilir. Güneyde paralı insanlarla vakit geçirdiklerini kanıtlamak, ölümlerini aydınlatmaya yetmez ki. Belki yaşadıkları deneyimden hoşlanmayan bir azınlığa mensuptular. Belki onlarla aynı yola çıkan diğerleri gayet mutlu. Latrell’in söylediklerini bir kenara bırakırsak, bütün bu ölümlerin burada gerçekleştiğine inanmak için her türlü sebebimiz var. Shelby’nin bu bölgede öldüğünden eminiz hatta. Hem sen demedin mi, Donnie bu insanların mekânında aşırı doz almış diye?” İsteksizce başımı salladım. “Sen Latrell’i gerçekten de Fraser’dan kilometrelerce uzakta, lüks bir apartman dairesine ya da süslü bir at çiftliğine filan mı çağırdıklarını sanıyorsun? Sence Latrell o tipte bir çocuk muydu? Başı belaya girdiğinde, ultra zengin insanlardan medet umacak birine benziyor muydu?”

“Hayır,” diye mırıldandım. Camlardan esen rüzgârın uğultusunda, Mike’in beni duyduğundan bile emin değildim. Ama başımı iki yana salladığımı görmüştü. Birkaç dakika sonra, biraz da utanarak “Anladım,” dedim. “Hepsinde haklısın. Biraz fazla ileri gittiğimi kabul ediyorum.”

“Bak dostum,” dedi Mike. “Sakin seni kınadığımı sanma. Aksine, neden böyle davrandığını biliyorum. Öfkелisin. Çünkü şehirdeki son davamızda mücadelemizi kazandık ama savaşı kaybettik. Olayı çözdük ve mükâfatımız, sürülmek oldu. Bize yaptıklarının hiçbirini hak etmedik. Biraz ukalalaştığımızı kabul ediyorum ama ilkelerimize hep bağlı kaldık.”

“Kibir Mike,” diye homurdandım. “Bizimki düpedüz kibirdi.”

“Tamam. Bana, New York adalet sisteminde bizden daha çok dava çözen bir birim var mı, söyle. Üstelik sadece danışman statüsündeydik.” Ondan hiç duymadığım kadar derin bir iç çekti. Marcianna bile şaşırarak başını kaldırdı. “Ama sonuçta ne fark etti? New York’un yeni sakinleri, polis teşkilatlarının yenilmez olduğuna inanmak istiyor. Biliyorsun, 11 Eylül’den sonra böyle bir algı gelişti. Yanlış insanların hapse girmesine aldırış ettikleri yok. Kamuoyundan gizli oynanan oyunları ve polis şiddetini umursamıyorlar bile. O şehrin, kuruluş amacının tamamen dışında bir şeye dönüşmesine göz yumuyor, hatta istiyorlar bunu.”

Yüzüne baktım. “Neye?”

Mike bu kez öfkeyle iç çekti. “Los Angeles,” dedi. Gülümsediğimde, açıklamaya koyuldu. “New York artık Los Angeles kurallarıyla oynuyor. Şehir zenginlerin oyun bahçesi olduğu sürece, polis de yapması gerekeni yapar. Ya da fark ettin mi bilmem ama her geçen gün sayıları artan kiralık mahalle polislerinden medet umarlar. Bunun ne kadar sapkın bir düşünce olduğunu görmüyor musun? New York, bütün ülke için örnek teşkil etmeyecek miydi? Bütün kanunlar burada tartışılıp en akılcı yollarla düzenlenmeyecek miydi? Ama hayır. Şimdi her yer Los Angeles olma yolunda. Doğa onu

kendine isteseydi belki de hiç var olmayacak, çölden bozma bir şehrin kanunlarına kaldık!”

Yine aklım karıştı. “Hani biz burada sürgünde değildik? Hani şehirde yaşamayı zaten istemezdim?”

“Bu yeni hâliyle istemezdin, evet. Kabul et L.T. Bizim büyüdüğümüz o şehir yok artık. Paranın içinde boğuldu. Onu unutmak zorundasın. Ben buradaki hayatımızdan gayet memnunum. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Onun için, dikkat diyorum. New York’ta başımıza gelenleri tekrar yaşamaya dayanmam. El birliğiyle bir cevap bulalım tabii ama bizden ebediyen kurtulmalarına fırsat verme. Hem bizi gönderebilecekleri başka bir yer de yok. Tabii Mei-lien’le Yunnan’a gidelim diyorsan o başka. Bizi seve seve kabul edeceklerinden eminim. Ama ders programımızı biraz değiştirmemiz gerekir. Hatta belki de tamamını.”

Dayanamayıp güldüm. “Hani Çinli değildin?”

“Değilim zaten. Bizi onun için çabucak kabul ederler. Düşünsene. Kanıt ve suç psikolojisi uzmanı iki Amerikalı

“Yok. Çin bize uymaz.”

“Doğru,” dedi Mike. “Şimdi söyle bakalım, bizim psikopat velet nerede oturuyor?”

“Köy meydanından dönüp 34’e doğru ilerleyeceksin. Lucas, sıvaları dökülen, küçük, beyaz evi hemen göreceğimizi söyledi. Dur, numarasını da almıştım.”

Ceplerimi karıştırıp Lucas’ın adresini yazdığım kâğıdı yeleşimin sağ cebinde, saatin arkasında buldum. Sonra meydanadaki Albay Jones heykeli takıldı gözüme. Sayısız yağmur ve fırtınanın üzerinde bıraktığı yeşil ve beyaz lekelerle rağmen Albay, asil köpeği Cassius’la birlikte, daha nice savaşlara katılabilecek kadar sağlam ve kararlı görünüyordu.

“Bize şans dile Albay,” dedim, bastonumla o yönü işaret ederek. “Senin sonsuza dek sırt çevirdiğin dünyaya adım attık bir kere. Ne zaman çıkacağımızı da ancak Tanrı bilir.

{III}

Kurtz’ların evi bizim için sürpriz oldu. Beni şaşırtan, eskiliği değil, otantikliğiydi. Gerçekten de yol kenarındaydı ve sıvalarının çoğu dökülmüştü ama sandığım gibi, bölgedeki modern modüler evlerden değildi. Tıpkı Shiloh gibi İtalyan tarzındaydı ama daha çok o türün Rus esintileri taşıyan bir versiyonu gibiydi. Önünde dar ve kare sütunlu, alçak bir verandası vardı ama dikdörtgen şeklindeki yapının yanlarına geçtiğinizde, veranda tamamen gözden kayboluyordu. Çatı, İtalyan evleri gibi dört üçgen bölümden oluşmak yerine, arkaya doğru eğimliydi. İkinci kattaki odaların tavanı, oldukça alçaktı muhtemelen. Sert açılı tavanlar ve duvarların dibinde yarım pencereler hayal ettim. Yine de bütün eskiliğine ve bakımsızlığına rağmen, 34 numaralı kır yolundaki ve ilerideki 7 numaralı caddedeki birçok modüler evden daha çekiciydi.

Aslında Burgoyne’de Kurtz’larinkine benzer başka evler de vardı ama insanlar artık modern yapıları tercih ettikleri için, çoğu yıkık dökük ve terk edilmişti. Onun için, bunda hâlâ birilerinin oturması hoşuma gitmişti. Lucas’la Derek -soyadını yeni öğrenmiştim, Franco’ydu- bizi evin önündeki küçük ve dik bahçede bekliyorlardı. Ama bu sırada sıkılmış olacaktı ki daha sonradan bir dövüş sanatları kokteyli olarak nitelendirecekleri bir itiş kakış hâlindeydiler. Onlar bunu spor olarak adlandırsalar da birbirlerini yumruklayıp tekmelemekten

çok, ısıyor ve rastgele tokatlıyorlardı. İkisi de kahkahalarla gülüyordu ama Lucas'ın ondan daha iri ve güçlü Derek karşında bir hayli zorlandığı ortadaydı. Ortağım, "Ne yapıyor bu aptallar?" diye homurdandı. "Öldürecekler birbirlerini." Sonra Derek'in ne kadar yumuşak huylu bir çocuk olduğunu ve Lucas'a nasıl saygı duyduğunu hatırladım. Tüm gücüyle dövüşmediği ortadaydı. Ama Lucas için aynısı söylenemezdi. Pire gibi oradan oraya sıçrayıp duruyordu.

Aslında sıradan bir çocuk şakalaşmasıydı ve öyle olduğu için de rahatsız etmişti beni. Lucas'ı ekibimizin bir parçası olarak görmeye o kadar alışmışım ki yaşını unutmuşum. Pazar gecesi, yolda bir çöp çocuk olduğunu söylemesi kadar büyük bir şoktu benim için. Ama Mike, İmparatoriçe'yi kaldırırma yanaştığında, Lucas onu yere seren Derek'e her zamanki kararlılığıyla, üzerinden çekilmesini işaret etti. Sonra sırtarak arabaya doğru yürüdü. Saçlarının dağınıklığına aldırmadan soluk tişörtünü çekti. Altında yine kot pantolon vardı. Derek geride kalmayı yeğledi. O da üstünü başını düzeltti ama suratı asıktı. Lucas koşup kısa bir patikanın sonundaki eski garajın kapılarını açtı. Garaj boştu. Kurtz'lar giderken arabalarını da yanlarına almıştı anlaşılan. Mike garaja girdiğinde, Lucas arkamızdan kapıları kapadı. Birkaç dakika içinde ortadan kayboluvermiştik. Mahallelinin gelişimizi fark etmediğini umuyordum. Lucas belli ki en ince detayları bile düşünmüştü.

Elektrik düğmesine bastığında, kirişlerden sarkan çıplak ampul yandı. Mike kaşla göz arasında torpidoyu açıp 38'lik tabancasını ayak bileğine taktı. Kapıyı açarken şaşkınlıkla duraksadım. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, pantolonunun paçasını çektiiren ortağıma.

“Sence?” diye sordu, büyük bir soğukkanlılıkla. “Sen yük-lü değil misin sanki?”

“Hayır,” dedim, Marcianna’nın aşağı atlayabilmesi için sola kaykılarak. “Burada ne olabileceğini düşünüyorsun, anlamadım ki.”

“Trajan,” dedi, kendi kapısını iterken. “Ben bu soruştur-mada ne zaman ne olacağını kestiremiyorum artık. Onun için de önlemimi alıyorum.”

Hakkı vardı. Sıkıntıyla iç çektim. Kurtz ailesinin dünya-sına da bu hâletiruhiye içinde girdim. Üçümüz, çağdaş bir Amerikan ailesinin karşısına çıkıp çıkabilecek en şeytani ekip-mişiz gibi geldi birden. Lucas bizi garajla evin arasındaki arka bahçeye çıkardı. Yüksek duvarlar sayesinde, sokaktan görül-memiz imkânsızdı. Küçük bahçede ağaçlar, onların altında paslı bir salıncak ve arka kapının hemen önündeki, bakım-sızlıktan küf yeşiline dönen ahşap kaplamalı zeminde de bir piknik masası ve banklar vardı. Marcianna yalnız olmamızın rahatlığıyla, tasma-sına asıldı.

Lucas’ın girişkenliğinin yanında iyice yabani görünen Derek’e döndüm. “Nasılsın Derek? Yeniden görüştüğümüze sevindim.”

“Ha?” dedi kabaca ve derin bir uykudan uyanmış gibi yü-züme baktı. “Ah, evet. Ben de sevindim,” diye homurdandı. Lucas ilk tanıştığımız günkü gibi, iri yarı arkadaşının koluna bir yumruk patlatıp gözlerini devirdi. “Ha?” dedi Derek yine. Gözlerim Mike’a kaydığında, o da benimle birlikte ortağıma baktı. “Hoş geldiniz,” diye geveledi.

“Merhaba Derek,” dedi Mike, öne çıkıp çocuğa elini uza-tarak. “Ben Doktor Li. Doktor Jones’la birlikteyiz. Ah, tabii o anlamda değil. Yani bu işte birlikteyiz, ortağız anlamında.”

Mike yine yapmıştı yapacağım. Deminki sözleri bir başkası tarafından soğuk karşılanırdı belki ama Derek kıkırdadı ve esmer yanakları hafifçe kızardı. “Biliyorum,” dedi, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek. “Luke bana kim olduğunu zu söyledi. Çinli deyince bozulduğunuzu da söyledi. Çinliye benzeseniz bile, Çinli değilmişsiniz.”

Lucas hışımla arkadaşına dönüp koluna bir yumruk daha patlattı. “Çok konuşma Derek. Ben sana laflarına dikkat et demedim mi?”

“Ama Luke...”

Lucas ona fırsat vermedi. “Sana kaç kere iş ortamında beni Luke diye çağırma dedim!”

“Çocuklar,” diye araya girdi Mike. “Dert değil. Böyle yorumlara alışkınım ben.” Sonra Marcianna’yı işaret etti. “Doktor Jones’un kız kardeşiyle tanışıyorsun, değil mi Derek?”

Derek’in yüz ifadesi değişti. Alayla gülümsedi. “Ona neden kız kardeşi dediğinizi biliyorum. Google’a baktık.”

“Sahi mi?” dedi Mike. “Şekil değiştiriciler diye aradınız ve karşınıza mantıklı bir cevap çıktı, ha?”

Derek’in tabii ki aklı karıştı. Hemen duruma el koydum. “Sen ona aldırma Derek,” dedim. “Doktor Li bebekken, annesi yanlışlıkla kafasına çekiçe vurmuş. Bu arada, internetten araştırdığınıza sevindim. Marcianna’ya biraz alıştığını umarım. Biliyorsun, onu rahatlatmanın tek yolu, yanında rahat olmak.”

Derek’in gözleri, merakla etrafına bakınan Marcianna’ya kaydı. Lucas arkadaşının tedirginliğini fark edince, “Ne dedim ben sana?” diye homurdandı. “Marcianna’yı huzursuz etmeyeceksin. Yoksa boğazını parçalar.”

“Lucas,” diye uyardım.

“Tamam, belki o kadar ileri gitmez,” dedi Lucas. “Ama korkma. Yoksa o da korkuyor.”

“Bak bu doğru,” dedim. “Ona daha sakın yaklaşabilir misin Derek?”

Derek derin bir nefes aldı ve Marcianna’ya yaklaştı. “Bu anı kafamda canlandırımdı,” diye mırıldandı. “Ne yapacağımı biliyorum.”

“Aferin sana,” dedim ve Marcianna’nın kulağına eğildim. “Marcianna, Derek bizim arkadaşımız. *Arkadaş*, anladın değil mi?” Marcianna bu kelimeye aşinaydı. Genelde onu duyduğunda rahatlardı. Ama Derek ona sokulduğunda, yine de tuhaf davranmaya başladı. Öfkeli ya da savunmada değildi gerçi. Fakat tavırlarında, rahatlama ve merakın ötesinde bir şeyler vardı. Derek’e bakıp gırlamaya başladı ve başıyla boyununun çocuğun sol bacağına sürttü. Derek kıpırdamadan durdu. Tasmanın kayışını kısaltıp temkinle bekledim. Marcianna çocuğun önüne geçti ve birden arka ayaklarının üzerine kal-kıp patilerini Derek’in omuzlarına koydu. Kesinlikle saldırgan değildi ama oyun oynar gibi bir hâli de yoktu. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı ve çocuğun yüzünü sevgiyle yalamaya başladı.

Mike’la Lucas bir açıklama beklercesine bana bakıyorlardı ama Derek’in yanında söylemek istemedim. Kedilerin hasta insanların yanında tuhaf bir şekilde canlandığı, araştırmalarla da ispatlanmış bir gerçektir. Zayıflık karşısında verdiklerinden farklı bir tepkiydi bu. Bir şekilde, o insanın farklı olduğunu anlayıp korumacı davranmaya başlıyorlardı. Çocukken kanserle mücadele ederken, Suri adını taktığım güzel mi güzel bir sarman, beni yatağında bir an olsun yalnız bırak-

mamıştı. Hatta Sloan Kettering'deki tedavim esnasında, beni ara sıra hastane odamda ziyaret etmesine bile izin verilmişti. Marcianna'yla tanıştığım ilk andan itibaren de aramızdaki ilişkinin gelişmesinde bunun büyük bir rolü olduğuna inanıyordum.

Derek'i görür görmez, çocuğun hafiften otizmlili olduğunu hissetmiştim. Ama tabii ki herhangi bir teşhis konulmamıştı. Burgoyne'de Derek gibilere *yarım akıllı* deyip geçtiklerini söylemem, sizi şaşırtmaz sanırım. Velhasıl Marcianna çocuğa kedigillere özgü bir korumacılıkla yaklaşmıştı. Ortada endişelenecek bir durum olmadığı için, onları sessizce izlemekle yetindim. Marcianna sonunda Derek'i rahat bıraktı ama Kurtz'ların evinde geçirdiğimiz süre boyunca, onu gözleriyle takip etmekten bir an olsun vazgeçmedi. Öyle ki Derek'in en ufak bir yardım çağrısında soluğu yanında alacağından emindim. Ama Derek tabii ki Marcianna'nın bu aşırı ilgisine anlam veremediği için salyalarla ıslanan suratını eliyle silerken rahat bir nefes aldı.

"Doktor Jones," diye inledi. "Neden böyle yaptı?"

"Neden acaba?" diye çemkirdi Lucas, bana fırsat vermeden. "Seni sevdi de ondan. Yoksa bir lokmada yutuverirdi." Marcianna'ya yaklaşıp güvenli bir tavırla kafasını okşadı. Marcianna mutlulukla gırlamaya devam etti. "Geçenlerde bir gün ben bunun yuvasına girdim. Bir üzerime atladı. Ayağa da kalkamadım. Beni bir geyik ölüsü gibi oradan oraya sürükledi. Ah, ama ben sana bunu anlatmıştım. Hatırladın, öyle değil mi?"

Mike'la çabucak birbirimize baktık. Lucas'ın Shiloh'da neler yaptığını Derek'le paylaştığının ilk kanıtıydı bu. Daha sonra onunla ciddi ciddi konuşmamız gerekecekti anlaşılan.

Yine de Marcianna'nın Derek'le iyi anlaşmasıyla, üzerimden büyük bir yük kalkmıştı.

"Evet," dedi Derek. "Sevecen olduğunu söylemiştin ama suratımı boydan boya yalayacağı aklıma gelmezdi!"

"Haydi ama," dedi Mike, Marcianna'yla çocuğun arasına girerek. "Rahatla biraz. Ya sinir olsaydı sana? Daha kötü olmaz mıydı?"

Sonra, verandadan bir ses geldi. "Hey! Derek'in suratını kim yaladı? Çita mı? Getirdiniz mi? Burada mı? Benim de suratımı yalar mı?"

Ses, yetişkin bir kadına aitti. Ama içindeki belli belirsiz çocuksu tını, ona nefis bir tazelik katmıştı. Konuşanın Ambyr Kurtz olduğunu tahmin ettim.

"Ablam," dedi Lucas. "Size çay demledi. Bir de küçük, garip kurabiyeler pişirdi. Gerek yok dedim ama New York'tan alışkınsınızdır diye düşündü."

"Kurabiye mi? Fırında mı pişirdi?" Nedense birden paniklemiştim. "Aman yardım edelim."

Sırtım hâlâ kapıya dönüktü. Evin içinden ayak sesleri geldiğinde, ben hâlâ garaja doğru bakıyordum. Kapının gıcirtısını duydum ve tam dönecektim ki Mike bastonlu koluma sertçe vurdu. Aramızdaki bir işaret bu. Yalnızca tehlikeli durumlarda kullanırdık. Biri bize bir silah çekmişse örneğin.

"Dostum," diye fısıldadı Mike, şaşkınlıkla. "Arkana bak. Bak da şoka gir."

Dediğini yaptım ve o andan itibaren, benim hayatımın da soruşturmanın gidişatının da bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylersem, inanın, abartmış sayılmam.

{IV}

“**M**erak etmeyin Doktor Jones,” dedi aynı taze ses, arkasındaki kapıyı kaparken. “Mutfakta tek başıma idare etmeyi çoktan öğrendim. Ama bir dakika. Demin konuşan, Doktor Jones’tu değil mi? Lucas’tan bana, seslerinizi anlatmasını istemiştım. Beyefendi son günlerde çok meşgul olduğu için vakit bulamadı. Şimdi herkesi birbirine karıştırırsam, bütün suç sende Lucas.”

Hâli tavrı kendinden o kadar emindi ki önce sağ elinde tuttuğu, beyaz, incecik değneği fark etmedim. Menekşe rengi gözlerindeki belli belirsiz donukluğu da öyle. Evet, gözleri gerçekten de bu renkti. Hatta hayatımda ilk kez, tam anlamıyla menekşe rengi gözler görüyordum. Ortağım da ben de ona hayretle bakıyorduk. Bir kere, bu kadar uzun boylu olmasını hiç beklemiyordum doğrusu. Nedense Lucas’ın yaşını unutup ablasını da onun boylarında hayal etmiştim. Ambyr rahat 1.72 vardı. İnceydi ama vücudu şaşılacak kadar biçimliydi. Saçları Lucas’ınkiler gibi küllü bir sarıydı ve endamını vurgularcasına, uzun, doğal bukleler hâlinde sırtına yayılıyordu. Ve yüzü... Yanımda kıvrandığını gayet iyi bildiğim Mike gibi, şehvetine kapılanların birçoğuna geçit vermeyen muzip bir bilgelik, kızın bütün hatlarına kazınmıştı âdetâ. Görmeyen ama tuhaf bir şekilde, yine de her şeyi görüyormuş gibi bakan gözlerinin altındaki, hafifçe kalkık, minik burnu ve dolgun dudakları da bir o kadar gencecik, fakat aynı zamanda, yılların birikimini yansıtır gibiydi. Velhasıl Ambyr Kurtz, her yaştan erkeğin müthiş çekici bulabileceği ama kolay kolay da yaklaşılamayacağı bir kadındı. Ortağım bile, ilk tepkisinin aksine şimdi sırtını dikleştirmiş, kızı hürmetle süzüyordu.

“Evet, konuşan bendim hanımefendi,” dedim, nihayet kendimi topladığımda. “Endişemi yanlış anlamadığınızı umuyorum.”

Lucas kahkahayı bastı. “Hanımefendi mi?”

İşte o zaman, Ambyr’ın reflekslerinin ne kadar hızlı olduğuna da tanık olduk. Kız yazlık elbisesinin hafifliğinin avantajını sonuna kadar kullanarak kolunu savurdu ve değneği Lucas’ın bileğine indi. Ambyr bunu şakadan yapmıştı tabii ama vuruşu tam isabet etmişti.

“Ne olmuş? Ben hanımefendi değil miyim?” Sonra değneğini sol eline alıp diğerini bana uzattı. “Gerçi bana Ambyr demeniz daha hoşuma gider.”

“Nasıl isterseniz,” dedim tokalaşırken. “Ben de Trajan. Bu da ortağım, Doktor Michael Li. Ama ona hangi isimle hitap ederseniz edin, hoşuna gider eminim.”

“Ha-ha,” dedi Mike. “Aman ne komik.” Ambyr’a yaklaştı. “Ben Mike. Bu köyde kimse, bir doktor olduğumu bilmiyor. Ben de biraz bozuluyorum. Trajan da onu kastediyor herhâlde.”

“Merhaba Mike,” dedi Ambyr ve Lucas’a döndü. “Sevgili kardeşim. Mutfaktan tepsiyi getirir misin lütfen? Bu havada tabii ki size sıcak çay ikram etmeyeceğim. Buzlu çay, limonata ve zencefilli taze kurabiyeler hoşunuza gider umarım. Kusura bakmayın, evde içki bulundurmuyorum. Bizim Salak ile Avanak şişenin dibini görmeden rahat edemiyor çünkü.”

“Sen bu vasilik olayını fazla ciddiye aldın abla,” dedi Lucas, tel kapıyı açarken. Ambyr’ın, değneğiyle bir hamle daha yaptığını görünce hemen içeri kaçtı. “Bu sefer tutturamadın!” diye bağırdı gülerek.

Ambyr da güldü. “Hakkımı bir dahakine saklıyorum.”

“Boş tehditler savurmamalım lütfen! Hey Derek? Bana yardım etmeyi düşünüyor musun, yoksa orada boş boş dikilmeye devam mı edeceksin?”

Derek, Lucas'ın peşinden eve girerken, Ambyr küçük ve temkinli adımlarla bana yaklaştı. Çabucak Mike'a göz attım. Ortağım, bu güzel kadının yanında kapıldığım huzursuzluğu sezerek sırtıttı. Ambyr aramızda birkaç santimlik mesafe kaldığında ellerini uzattı.

“İzin verir misiniz?” dedi. “Evcil bir çitası olan bir adamın nasıl görüldüğünü merak ediyorum.”

“Ah, tabii,” dedim, yüzüme dokunmak istediğini anlayarak. “Ama bunun sadece bir hurafe olduğunu sanırdım.”

“Benim için değil.” Ambyr, bana biraz daha yaklaştığında Marcianna hafifçe mırıldandı. Ambyr hemen başını eğdi. “Marcianna bozulmaz umarım? Lucas çok uysal olduğunu söylüyor ama ben tıpkı sizin gibi düşünüyorum. Vahşi hayvanlar asla tam anlamıyla eğitilemez.”

Alın size, Lucas'ın evde Shiloh'yu anlattığının bir kanıtı daha. Onunla acilen konuşmam gerekecekti.

“Şimdilik sakın görünüyor,” diye yalan söyledim. Oysa büyük halam dışında hiçbir kadınla bu kadar yakınlaştığımı görmeyen Marcianna, biraz huzursuzlanmıştı. “Ama benden önce onunla tanışsanız daha iyi olur belki.”

İlerleyen günlerde, Ambyr Kurtz'un görme engelli olduğuna inanamayacağım birçok an olacaktı. Şimdi de menekşe rengi gözlerini bana öyle bir çevirişi vardı ki bırakın yüzümü görmeyi, sanki aklımdan geçenleri bile okur gibiydi. Tatlı tatlı gülümsedi. “Siz nasıl uygun görürseniz.”

“Marcianna'nın dilinden en iyi bizim Trajan anlar,” diye atıldı Mike.

Ambyr yine gülümsedi ama deminkinden farklı bir biçimde. “Lucas’ın seni neden bu kadar çok sevdiğini anladım Mike. Konuşma tarzınız ve espri anlayışlarınız birbirinize benziyor.”

“Benimki biraz daha gelişmiştir ama,” dedi Mike, hemen savunmaya geçerek.

Ambyr başını iki yana sallayıp eğilirken, “Sanmam,” diye mırıldandı. O anda ortağımın suratı gerçekten görülmeye değdi.

“Elini burnuna yaklaştır. Kokunu alsın,” dedim. Ambyr sol elini uzattı.

“Merhaba Marcianna. Ben Ambyr. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum.” Marcianna onu koklamakla yetindi. Ambyr kafasını kaldırdı. “Başını okşayabilir miyim?”

“Önce boynunu ve göğsünü kaşı,” dedim. “Kötü bir niyetin olmadığını iyice anlasın. Sonra omuzlarını kaşı, en son başını okşa. Merak etme. Ben sıkı tutuyorum.”

Ambyr hayret dolu bir gülümsemeyle dediklerimi yaptı. Marcianna umduğumdan daha rahat davrandı. Genç bir kadının feromonlarına alışkın değildi. Yine de daha kırk sekiz saat önce Gracie’yi kabullenmesi bana cesaret veriyordu. Marcianna yeni bir ortamda oluşunun huzursuzluğunu hâlâ üzerinden atamasa da son beş yıldır Shiloh’da insanların iyi yüzüne tanık olmasının verdiği güvenle, kendini kontrol etmesini bildi. Ve az sonra, Ambyr’a o kadar güvendi ki yan dönüp sırtım ve karnını okşamasına izin verdi. Ambyr’ın gözleri hayretle karışık bir mutlulukla irileşti.

“Ne kadar güzel,” diye mırıldandı ve belki de biraz fazla ileri giderek, yanağını Marcianna’nın omzuna dayadı. Ama sonra birden geri çekildi. “Ah, pardon. Önce sormalıydım.”

“Bence iyi gidiyorsun,” dedim. “Bizim ilk deneyimimiz bu kadar hoş değildi.”

“Evet ama...” Marcianna’nın yumuşak tüyleri yüzünü okşadığında, bir an duraksadı. “Onunla ilk tanıştığınızda çok kötü şartlarda yaşıyormuş. Lucas bizimkileri oraya zorla götürürdü. Meğer hayvanlara hiç iyi bakmıyorlarmış. Neyse ki o cehennemi kapattırmışsınız. Duyunca nasıl sevindim anlamam.”

Kardeşinin, Shiloh’da duyduğu her şeyi onunla paylaşması beni daha çok endişelendirmeliydi belki ama Ambyr’ın Mitch McCarron’la o korkunç hayvanat bahçesini kapattırmamızı takdir etmesi bana hiç de rahatsız edici gelmedi. Aksine kendimle gurur duydum. “Tabii polisin yardımı olmasaydı bir sonuç elde edemezdik. Ama ben de büyük emek verdim.” Mike’ın bakışlarını fark edince birden sustum. Ortağım benimle göz göze geldiğinde, elini kalbine götürdü. “Her neyse,” dedim. “Sonuçta orası mühürlendi. Bir daha hiç açılmayacak.”

“Cesaretinizden ötürü kutlarım,” dedi Ambyr. “Şimdi size dokunabilir miyim?”

Tanışmamızın bu kısmını atlattığımı umuyordum ama “Ah, elbette,” dedim çaresiz.

Sesim o kadar toy çıkmıştı ki Mike kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapadı. Ama Ambyr’ın sezgilerinin ne kadar kuvvetli olduğunu hesaba katmamıştı. Parmaklarını yüzüme değdirdiğinde, “Belki birazdan sıra size de gelir Doktor Li,” dedi.

Mike şaşırmıştı. “Ah. Ben o kadar ilginç bir tip değilim canım.”

“Evet Trajan,” dedi Ambyr, ona aldırmadan.

İncecik bileklerinin devamındaki narin ellerinin dokunuşunda en ufak bir çekince yoktu. Parmak uçlarını yüzümde gezdirdi. Ama Ambyr'ın bütün doğallığının aksine, ben ister istemez kasıldım. Büyük halam dışında, uzun zamandır hiçbir kadın dokunmamıştı bana. Üstelik bu, sıradan bir dokunuş da değildi. Ambyr'ın üzerinde açık mavi, yazlık bir elbise vardı. Bütün büyük mağaza zincirlerinde bulabileceğiniz türden, ucuz bir giysiydi. Eteği dizlerinin birkaç parmak üstündeydi ve ince askıları vardı. Dolayısıyla kolları ve göğsünün bir kısmı çıplaktı. Temiz bir sabun kokusunun arasında, belli belirsiz teninin kokusunu alıyordum. Ve altı ay önceki radyoterapiden beri ilk kez, içimde bir şeyler kıpırdandı. Tamamen şehvetle ilgili, hayvani bir duygu değil de belki ufak bir fiziksel heyecan. Parmakları alnımdan gözlerime ve burnuma doğru ilerledi. Kulaklarımda ve çenemde gezindi. Bir ara, gözlerine bakamadığımı fark ettim. Beni göremese de bakışı içimi okuyordu sanki. İşin kötüsü, Mike'ın bizi merakla izlediğinin fazlasıyla farkındaydım. Dolayısıyla Ambyr'ın parmakları bir kez daha dudaklarıma kaydığında gözlerimi kapattım.

Parmaklarını dudaklarımda gezdirirken, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Heyecanlı olduğunu kabul ediyorum ama aynı zamanda, nasıl desem, biraz da ürkütücüydü. İstemsizce gözlerimi açtım ve başımı hafifçe geri çektim. Ambyr kıkırdadı.

“Merak etme, bitti,” dedi. “Lucas doğru söylemiş. Yüzün güzelmiş.”

“Ben öyle mi dedim?” Lucas tel kapıyı ayağıyla açarak dışarı çıktı. Derek elinde limonata ve buzlu çay tepsisiyle onu izledi. “Sadece, o kadar çirkin ki bakan taş olur dedim.”

“Sus bakayım,” dedi Ambyr. “Öyle demediğini ikimiz de biliyoruz. Korkma, bazen insan olmak iyidir.”

“Ben sana yapacağımı bilirdim de neyse. Tepsiyi nereye bırakalım?”

“Bu taraftan Derek,” dedi Ambyr, tepsiyi onun taşıdığını tahmin ederek. Değneğinin yardımıyla yürüdü ve masayı işaret etti. “Şuraya bırakabilirsin ama önce masayı gölgeye çekelim.” Başını çevirip bana baktı ve yine aslında beni göremeyeceğini unuttu. “Duyduğuma göre, bir yerde uzun süre oturamıyormuşsun Trajan,” dedi. “Sen en iyisi şu iskemleye geç. Canın istediğinde kalkarsın.”

Bardağı taşıran son damla olmuştu bu. Lucas’ı yakasından çekip “Bana bak,” diye fısıldadım. “Ablanla kankana anlatmadığın bir detay kaldı mı, merak ediyorum doğrusu. Ben sana ne dedim? Hani çeneni tutacaktın?”

“Ya, bir dur. Soruşturma hakkında ağızımı açmadım ki. Onlara bir şeyler anlatmazsam şüpheleneceklerdi. Ben de önemsiz detaylardan bahsettim.” Tişörtünü çekti. “Ne bu ya? Birden içinden bir canavar çıkıyor. Neye uğradığımı şaşıyorum.”

“O canavar çoktan çıktı ama sebebi sen değilsin,” dedi Mike gülerek. “Artık Trajan’ı tutabilene aşk olsun.”

Lucas bir bana, bir Mike’a baktı. “Ne demek istediğini anladım Mike. Ama hayatta inanmam. L.T. ablama mı asılıyor?”

Mike başını yana eğdi. “Şöyle diyeyim. En son güzel bir kadının yanında tam bir budala gibi davrandığını gördüğümde, onunla üç yıl çıktı.” Birkaç saniye duraksayıp ekledi. “Kadıncağızı sonunda tımarhaneye kapamasaydılar iyiydi ama ne yaparsın? Kader!”

“Onun benimle bir ilgisi yok,” dedim hemen. “Ayrıca buldunca filan davranmıyorum.”

Ama ikisi de tabii ki beni dinlemiyordu.

“Demek bizim doktor, Ambyr’ı beğeniyor?” dedi Lucas. İşin tuhafı, ablası konusunda bu kadar korumacı davranması-na rağmen, bundan hiç de rahatsız görünmemesiydi. “Pekâlâ, doktor. Ambyr’ın sevgilisi yok ve kör. Belki bir şansın olur, ha?”

Yine yakasına yapıştığımda inledi. “Terbiyeni takın,” dedim. “Ablandan öyle bahsetme bir daha.”

“Benim ablam değil mi? Ne istersem söylerim. Ama başka kimse söyleyemez. Hem bırak şu tişörtümü. Ötekilerin hepsi kirli sepetinde.”

“Senden de o beklenir,” diye homurdandım. Onu serbest bıraktığımda Lucas bahçeye kaçtı. Marcianna da peşinden gitmeye çalıştı ama tasmaından çektim. Mike’ın hâlâ sırtı-tığını fark edince “Saçmalama,” dedim. “Neredeyse babası olacak yaştayım.”

“Ne olmuş?” dedi Mike, bütün pişkinliğiyle. “Ambyr da on dört yaşında değil ki. Yirmi yaşında genç bir kadın. Uzun zamandır kimseyle ilgilenmiyorsun. Yerinde olsam fırsatı kaçırmazdım.”

“Mike,” dedim. “Ne zaman güzel bir kadına rastlasak hemen olayı buraya bağlıyorsun. Bir kere de beni şaşırt yahu.”

Derek’in gölgeye çektiği masaya doğru yürürken, Mike kı-kırdadı. “Sen de bir kerecik olsun yalvartmadan kabul et.”

Ziyaretimizin ilk yarısı gayet güzel geçti. Ambyr ağır sü-rahileri ondan beklenmeyecek bir rahatlıkla kaldırıp bize so-ğuk çay ve limonata servisi yaptı. Az sonra, Derek’le Lucas yine itişmeye başladı. Ambyr büyüklerin yanında terbiyeli bir şekilde oturamasalar bile, enerjilerini daha faydalı bir

uğraş için harcamalarını söyleyip garajın oradaki eski basket potasını işaret etti.

Mike, “İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın,” diye atıldı. “İkiye karşı bir. Var mısınız?”

Derek’le Lucas hemen gaza gelip potaya doğru koştular. “Gel, bakalım Mike,” diye seslendi Lucas. “Misafirsin diye birkaç sayı ikram ederiz korkma.”

Mike sırtıttı. “Anca konuşursun zaten. Biraz da icraat görelim.”

Ortağıma yaklaştım. “İyi fikir. Biz de Ambyr’la, Marcianna’yı gezdirelim biraz. Bakalım neler anlatacak?”

“Onun elinde ne var biliyoruz –en azından sana karşı. Ama anlatacaklarının davaya bir yararı olur mu, orasını bilmem,” dedi Mike.

“Yürü git. Ben yalnızca...”

“Tamam, L.T. Tek kelime daha etmeyeceğim. Nasıl biliyorsan öyle yap. Ruhsuz herif.”

Mike küçük basket sahasına yöneldi, ben de masaya.

“Onlara katılmak istemediğinden emin misin?” diye sordu Ambyr. “İkiye bir, Mike’a biraz haksızlık olabilir. Eskiden okul takımındaydım. Hâlâ da top sürebiliyorum. Birlikte iyi bir ekip olabilirdik.”

Bunları söylerken sesinde en ufak bir küçümseme ya da alay yoktu. Hatta gerçeği bilmesem, benimle flört ettiğini bile düşünebilirdim.

“Ben almayayım,” dedim. “Bir zamanlar belki ama artık oynamıyorum.” Zihnime üşüşen hüzünlü düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. “Aslında Marcianna’yı buradan biraz uzaklaştırsam iyi olur. Bildiğin daha sessiz sakin bir yer var mı? Yoksa o da oyuna katılmak isteyecek.”

“Elbette,” diye yanıt verdi, ayağa fırlayarak. Sağ tarafı işaret etti. İleride, ağaçların arasında küçük bir patika vardı. “Morgan Central’ın sahasına gidelim. Bugün boştur. Kimseye görünmeden dolaşabiliriz.”

“Harika,” dedim.

Ambyr sevinçle başını salladı ve Marcianna’nın kayışını gevşettiğim sırada, şaşılacak bir çeviklikle sol koluma girdi. Birlikte okulun ıssız sahasına doğru yürüdük.

Orada, Marcianna’yı zapt etme çabalarım arasında, Ambyr Kurtz’un acıklı hikâyesini öğrendim. Anlattıkları bittiğinde, Mike’a hak verdim. Ben gerçekten de, yaşayan bir ölüden farksızdım.

Üçüncü Bölüm

Dâhiyane Bir Fikir

{I}

Ambyr bir zamanlar tam bir kitap kurdu ve iyi bir öğrenci olduğunu söyledi. Ama Lucas'la birlikte, sözlü saldırıyı alışkanlık hâline getirmiş ebeveynlere sahip oldukları için ya pısıp susacaklar ya da kendilerini savunmak adına onlar da kelimelerini bir silah olarak kullanmayı öğreneceklerdi. Lucas'la ikisinin sivri dili bundan kaynaklanıyordu ama Ambyr'da, erkek kardeşinde olmayan bir özellik daha vardı. Sorumlu bir abla olarak, yıllar içinde, insanları yalnızca dinlemeyi değil, sözlerinin arkasındaki gerçek maksatları da kavrama yeteneğini geliştirmişti.

Ergenliğinin başlarında kilolu olduğunu da anlattı. On üç yaşındayken, tombulluğuna bir de kitaplara aşırı düşkünlüğü eklenince, yaşlılarının alay konusu olmuştu. Böyle çocuklar genellikle sporcu olmaz ama Ambyr üzerindeki baskıdan sıkılmış ve giderek uzayan boyunun avantajını kullanarak basket takımına girmeyi başarmıştı. Eskiden olsa, bu saatten sonra herkes onu rahat bırakırdı, zira Burgoyne'de bir sürü kilolu, hatta obez, ergen kız vardı. Gelgelelim, Ambyr bir internet

çağı çocuğuydu. Teknoloji sayesinde, küçük Amerikan kaskalarındaki genç kızlar bile, bilgisayar ve telefon ekranlarında gördükleri kadınlara özenip onlar gibi olmaya çalışıyorlardı.

“Hiçbir erkeğin, aradaki farkı anlayabileceğini sanmıyorum,” dedi Ambyr. Sahanın kenarına doğru yürümüşük. Bastonlarımız, çimenlerin kıyısında engebesiz bir yer bulabilmek için toprağı dövüyordu.

“Haklısın,” diye mırıldandım. “Anlayamayız.”

“İnternet, dünyayı ele geçirdi,” dedi. “Sınıflarımıza bilgisayar konursa başımız göğe erecekti ama çocukların yarısı sadece vakit öldürüyordu. Sonra telefonlar çıktı. Her an her yerde internetteyiz. Basılan hiçbir şeye ihtiyacımız yok gibi. Bazı kızlar daha ince ve seksi olmanın bir yolunu buldu. Diğer umutsuz vakalar da daha da kilo alıp sahte bir yaratık ya da süper seksi bir avatar olabilecekleri fantezi diyarlarında kaybolup gitti. Üstelik bu durumlarını resmen giyindiler. Kabulleniş ve daha da dibe batış. Bu arada ince kızlarla kaslı oğlanların yarısı da blogger olmuş, kilo kontrolü, cinsellik ve spor hakkındaki engin bilgilerini paylaşıyor. İnsan hay ben böyle düzene demiyor mu?” Bir an duraksadı. “Kusura bakma doktor. Bazen coşuveriyorum işte.”

“Kulübe hoş geldin,” dedim. Onu ekibimize dâhil etmeye çoktan karar vermişim. Ambyr bize Lucas’tan bile daha faydalı olabilirdi. Zira genç kız, Surrender’ın nabzını tutmak için biçilmiş kaftandı.

Ambyr menekşe gözlerini benimkilere dikmişti. Şu belli belirsiz matlık da olmasa, beni göremediğini unutmak o kadar kolaydı ki. “Sahi mi? Yoksa beni de mi işe alıyorsun? Numara yapmayacağım. Bekliyordum bunu. Daha doğrusu, umuyordum. Lucas’a kızma. Derek, o ve ben birbirimize sı-

ğındık. Üçümüz bir bütün olduk âdeta. Lucas'ın bizden sır saklamakta zorlanması bundan. Ayrıca o çocukların kanma kim girdiyse, adalet önünde hesap vermesi için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım.”

“Mike’la konuşayım,” dedim. “Aramızda bir tartışalım. Sana haber verelim. Olur mu?”

“Harika,” dedi sevinçle. “Gerçi Fraser’da olanlardan sonra, Doktor Chang’in benimle ilgili bir çekincesi olursa da anlarım. Bu köyü ve yöre halkını biliyorsun. Bana güvenebilirsiniz dememin de bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum. Ama...” Yine göz göze geldiğimizde, sesi bir fısıltıya dönüştü. “Boşboğazlığın nelere sebep olabileceğini iyi biliyorum. Ah! Bu yüzden başıma gelenleri tahmin bile edemezsiniz.”

“Zaten etmesem de sen anlatsan,” dedim. “Surrender’da neler konuşuluyor? Tabii istersen.”

“Elbette. Bakın, yaptığınız işin önemini anlıyorum ve size o kadar saygı duyuyorum ki. O çocukların tek şansı sizsiniz bence. Bu bölgede kaç kişi adam öldürüp paçayı kurtardı, haberiniz var mı? Üstelik aralarında, tanıdığım insanlar da vardı. Kanıtlar özenle toplanmadı. Jüri üyeleri de görgü tanıklarına inanmadı. Savcının elinde, *CSI*’daki gibi bilimsel kanıtlar olmadıkça, kimse onları dinlemiyor bile.”

“Sırf burada değil Ambyr. Ülkenin her yerinde var bu sorun. İnsanın aklı almıyor ama gerçek maalesef.”

“Ben de... Ne bileyim? Sen meslektensin ya? Belki bu haksızlıklara alışmışsındır diyecektim.” Durup yine yüzüme baktı. Sonra dudaklarında muzip bir gülümseme oluştu. “Sana Ölüm Sihirbazı diyorlarmış.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Derin bir iç çektim. “O kardeşin var ya o kardeşin. Gördüğüm yerde...”

Gerisini getiremedim, çünkü güldü ve bastonlu elini benimkinin üzerine kapadı. “Kızma Trajan. Lucas bunlardan o kadar etkileniyor ki hevesi kırılsın istemiyorum. Hem bir düşün. Suçlayabilir misin onu? Sonuçta bütün hikâyenin, fazlasıyla romantik bir tarafı var.”

“Romantik mi?” dedim, kaşlarımı çatarak. “New York’un boyalı basınına daha ters kaçan bir kelime olamazdı.”

“Belki. Ama doğru.” Tekrar yürümeye başladık. “Neyse,” dedi, bu kelimeyi Lucas’la birebir aynı tonlayarak. “Sonuçta Burgoyne’de birçok suç cezasız kaldı, çünkü kimse Surrender gibi küçücük bir köyde olan bitenlerle ilgilenmiyor. Bu davada da aynısı yaşansın istemiyorum. Siz ikiniz, bütün o çöp çocuklar soruşturmasına ışık tutabilirsiniz...” Parmaklarını koluma geçirdi. “Bunun ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlıyor musunuz, bilmiyorum. Hayatın acı tarafıyla yüzleşmek zorunda kalan bir sürü çocuğa umut olacaksınız. Derek’le Lucas’ın sorumluluğu, uzun zamandır benim omuzlarımda. Ailelerimiz ortadan kaybolmadan önce de bu böyleydi. Onun için, bana bir şey olursa diye uykularım kaçıyor. Ya bir gün başlarında olamazsam diye içim içimi yiyor. Shelby ve diğerleri gibi sahipsiz kalacaklarından korkuyorum. O çocuklar adına öfkeleniyorum. Ama en çok da içim yanıyor. Dolayısıyla, sorumluların mutlaka yakalanmasını istiyorum.”

“Hepsi bu kadar mı?” dedim. Onun soruşturmamız için gerekli olduğuna dair inancımı, gelecekte de birçok kereler yapacağım gibi, sorguladım yine. “Sana bir şey soracağım. Lucas’la Derek’e bakmak, senin fikrin değildi galiba?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Başıma bir sürü dert açsalar da onlara bayılıyorum, o ayrı. Ama haklısın. Keşke başka türlü mümkün olsaydı.”

Ona dikkatle baktığımı hatırlıyorum. *Bu yükü taşımaya cidden alışmış mı*, diye düşündüğümü. Ara sıra rastladığımız küçük kemirgenler Marcianna'yı çığına çeviriyor ve sevgili kız kardeşim durmadan tasmaını çeğiştiriyordu. Onu sıkıca tutarken, "Neler olduğunu anlatsana," dedim. "Belki sana da yardımcı dokunur."

Sözlerime buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doktor yanın ağır mı basıyor, yoksa bana mı öyle geldi?"

Ben de güldüm. "Yok canım. Sadece Lucas bana üstünkörü anlattı ama ailenize ne olduğunu öğrenirsem, çöp çocuklar hakkında daha iyi bir fikrim olur diye düşündüm. Ayrıca sakin yanlış bir fikre kapılma. Konu sen olunca, Lucas âdeta bir kaplan kesiliyor. Hastalığından hiç bahsetmedi mesela."

Amyr sevgiyle gülümserken başını eğdi. Belki de sırf alışkanlıktan yapmıştı bu jesti. "Bizim ufaklık nerede susup nerede konuşacağını bilir aslında. Ama şimdiden uyarayım. O kadar da enteresan bir hikâye değil. İnsanlar genelde sadece kör olduğum için ilgilenirler." Derin bir nefes alıp uzaklara baktı. "Dediğim gibi. Kör olduğumda birden ilgilenmeye başladılar. Bilirsin, herkes kendince hayata dair bir ders çıkarmak ister. Hâlbuki hiç de o kadar büyüleyici filan değil. Yalnızca, insanlar öyle olduğuna inanmak istiyorlar. Sizin dünyanızda bunun bir adı var mı?"

"Elbette. Hem psikolojide hem felsefede. Ama basite indirirsek, insanlar önemli olayların önemli sonuçları olacağına inanmak isterler. Aslında yapılan en büyük mantık hatalarından biridir."

"Ben de onu söylüyorum işte," dedi gülümseyerek. "Ama madem neler olduğunu öğrenmek istiyorsun, anlatacağım. Nasıl bir hikâye olduğuna sen karar ver. Anlaştık mı?"

Gerisini getiremedim, çünkü güldü ve bastonlu elini benimkinin üzerine kapadı. “Kızma Trajan. Lucas bunlardan o kadar etkileniyor ki hevesi kırılınsın istemiyorum. Hem bir düşün. Suçlayabilir misin onu? Sonuçta bütün hikâyenin, fazlasıyla romantik bir tarafı var.”

“Romantik mi?” dedim, kaşlarımı çatarak. “New York’un boyalı basınına daha ters kaçan bir kelime olamazdı.”

“Belki. Ama doğru.” Tekrar yürümeye başladık. “Neyse,” dedi, bu kelimeyi Lucas’la birebir aynı tonlayarak. “Sonuçta Burgoyne’de birçok suç cezasız kaldı, çünkü kimse Surrender gibi küçücük bir köyde olan bitenlerle ilgilenmiyor. Bu davada da aynısı yaşansın istemiyorum. Siz ikiniz, bütün o çöp çocuklar soruşturmasına ışık tutabilirsiniz...” Parmaklarını koluma geçirdi. “Bunun ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlıyor musunuz, bilmiyorum. Hayatın acı tarafıyla yüzleşmek zorunda kalan bir sürü çocuğa umut olacaksınız. Derek’le Lucas’ın sorumluluğu, uzun zamandır benim omuzlarımda. Ailelerimiz ortadan kaybolmadan önce de bu böyleydi. Onun için, bana bir şey olursa diye uykularım kaçıyor. Ya bir gün başlarında olamazsam diye içim içimi yiyor. Shelby ve diğerleri gibi sahipsiz kalacaklarından korkuyorum. O çocuklar adına öfkeleniyorum. Ama en çok da içim yanıyor. Dolayısıyla, sorumluların mutlaka yakalanmasını istiyorum.”

“Hepsi bu kadar mı?” dedim. Onun soruşturmamız için gerekli olduğuna dair inancımı, gelecekte de birçok kereler yapacağım gibi, sorguladım yine. “Sana bir şey soracağım. Lucas’la Derek’e bakmak, senin fikrin değildi galiba?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Başıma bir sürü dert açsalar da onlara bayılıyorum, o ayrı. Ama haklısın. Keşke başka türlü mümkün olsaydı.”

Ona dikkatle baktığımı hatırlıyorum. *Bu yükü taşımaya cidden alışmış mı*, diye düşündüğümü. Ara sıra rastladığımız küçük kemirgenler Marcianna'yı çılgına çeviriyor ve sevgili kız kardeşim durmadan tasmaını çektiştiriyordu. Onu sıkıca tutarken, "Neler olduğunu anlatsana," dedim. "Belki sana da yardımı dokunur."

Sözlerime buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doktor yanın ağır mı basıyor, yoksa bana mı öyle geldi?"

Ben de güldüm. "Yok canım. Sadece Lucas bana üstünkörü anlattı ama ailenize ne olduğunu öğrenirsem, çöp çocuklar hakkında daha iyi bir fikrim olur diye düşündüm. Ayrıca sakın yanlış bir fikre kapılma. Konu sen olunca, Lucas âdeta bir kaplan kesiliyor. Hastalığından hiç bahsetmedi mesela."

Ambyr sevgiyle gülümserken başını eğdi. Belki de sırf alışkanlıktan yapmıştı bu jesti. "Bizim ufaklık nerede susup nerede konuşacağını bilir aslında. Ama şimdiden uyarayım. O kadar da enteresan bir hikâye değil. İnsanlar genelde sadece kör olduğum için ilgilenirler." Derin bir nefes alıp uzaklara baktı. "Dediğim gibi. Kör olduğumda birden ilgilenmeye başladılar. Bilirsin, herkes kendince hayata dair bir ders çıkarmak ister. Hâlbuki hiç de o kadar büyüleyici filan değil. Yalnızca, insanlar öyle olduğuna inanmak istiyorlar. Sizin dünyanızda bunun bir adı var mı?"

"Elbette. Hem psikolojide hem felsefede. Ama basite indirirsek, insanlar önemli olayların önemli sonuçları olacağına inanmak isterler. Aslında yapılan en büyük mantık hatalarından biridir."

"Ben de onu söylüyorum işte," dedi gülümseyerek. "Ama madem neler olduğunu öğrenmek istiyorsun, anlatacağım. Nasıl bir hikâye olduğuna sen karar ver. Anlaştık mı?"

Başımı salladığımda devam etti ve çok geçmeden, yaşadığı trajedinin ana hatlarını o kadar şaşırtıcı, hatta temkinli bir üslupla sıradanlaştırmaya başladı ki haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ambyr'ınki yeni bir hikâye değildi, evet. Gerçi sonuçları bakımından korkunçtu, o ayrı. Ortaokulda arkadaşlarından gördüğü baskı, lisede iyice artmıştı. Dedim ya, o bir teknoloji çağı çocuğuydu. Eskiden kulağa yavaşça yayılan zalimce şakalar ve söylentiler, bugün YouTube, Facebook, Twitter, Instagram ve diğer bütün sosyal medya araçları aracılığıyla bütün kullanıcılara hızla ulaşabiliyor. Kendi gençliğimden biliyordum. *Kanser* gibi sihirli bir sözcük bile çocukları durduramıyordu. O zamanlar, böylesi şeytani icatlar olsaydı, kim bilir ruhumda daha ne derin yaralar açılırdı?

Ambyr bütün bunların sonucunda, yemek yemekten vazgeçmişti. Ara sıra açlığa dayanamadığında ağzına tıktığı birkaç lokmayı da en yakındaki tuvalette kusuyordu. Genç zihninde bütün mutsuzluklarının kaynağı olarak gördüğü kilolar hızla erimeye başlamıştı. Sonuç tahmin edildiği üzere, blumia ve anoreksiyaydı. Ama öncesinde, ona hayatı boyunca sürecektir bu rahatsızlıklara değeceğini düşündürecek türlü mazeretler bulabildiği bir dönemden geçmişti. Bunun psikolojideki adı, bilişsel çarpıtmadır. Ambyr da aynadaki görüntüsüne bakıp kendini hiçbir zaman yeterince zayıf bulamamış ve bu yeme-me hâlini ısrarla sürdürmüştü.

Ablasının durumunu ilk Lucas fark edip okuldaki hemşireye ve annesiyle babasına söylemişti. Ama Ambyr'ın bir gün okulun jimnastik salonunda açlıktan bayılması bile onları ikna edememişti. On dört yaşındaki Shelby Capamagio'yla cinsel ilişkiye girme konusundaki hevesli tutumundan ötürü

adını gayet iyi hatırladığım beden öğretmeni Bay Holloway, Ambyr'ın derste zorlandığını ve o yüzden bayıldığını iddia etmişti. Velhasıl ne Holloway ne de Morgan Central'ın acilindekiler, ilk baygınlığından uyanan kızın, ikincisinden uyanamayabileceğini fark edebilmişti.

Ambyr gerçekten de ikinci bayılmasında ölümle burun buruna gelmişti. Bir basket antrenmanında, aşırı terlemeyle birlikte kan şekeri düşünce, görsel ve işitsel halüsinasyonlar görüp duymaya başlamış, Bay Holloway'le takım arkadaşları, kızın içine şeytan kaçtığından korkmuşlardı! Ambyr hemen arkasından, diyabete bağlı olmayan hipoglisemi komasına girmiş ve Fraser'daki donanımsız tıp merkezinin doktorları yine aciz kalmıştı. Yine de Ambyr, bilinci kapalı olmasına rağmen, müthiş bir kararlılıkla tutunmuştu hayata. Ambyr bunu, Lucas'ın, komada kaldığı beş gün boyunca onu her gün ziyarete gelişine ve onunla konuşmasına bağlıyordu. Küçük kardeşini, ailesinin ve öğretmenlerinin insafına bırakmamak için direnmişti. Ambyr nihayet uyandığında, acı gerçek ortaya çıkmıştı. Optik sinirleri düzelmeyecek şekilde zarar görmüştü. Vücudu anoreksiya'da nadir rastlanan, son derece ağır bir tepki vermişti ve bir daha hiç göremeyecekti. Ambyr'a bir değnekle yürümek konusunda ve Braille alfabesini öğrendiği o ilk haftalarda yine Lucas yardım etmişti.

Sonunda Ambyr evinde özel bir öğretmenden eğitim aldığı ve bütün kişisel ihtiyaçlarının eyalet tarafından karşılandığı yeni bir hayata adım atmıştı. Eyalet yetkilileri bununla paçayı sıyırdıklarına memnundu tabii. Aile onlara karşı dava da açabilirdi, zira Ambyr ilk seferinde bir devlet okulunda bayılmış ve durumu ciddiye alınmamıştı. Ne var ki Ambyr'ın hikâyesinin en korkunç kısmı daha yeni başlıyordu. Kurtz'larla

Franco'ların, sorumluluklarının büyük bir kısmından arınmış olarak, daha güneşli iklimlere göç etmelerinin yolunu nasıl alacakça yaptıklarını dinlemek, insanın kanını donduruyordu.

"Akıllıydılar," dedi Ambyr, kesin bir dille. Belli ki bunu zamanla daha serinkanlı bir bakış açısı geliştirecek kadar çok irdelemişti. "Aşağılık avukatları sayesinde beni bütün yasal süreçten uzak tuttular. Mahkemede hep müşkül durumumdan söz edilmiş. Evden çıkamadığımı söylemişler. Hâkim bu kadar müşkül durumdaki biri böyle bir sorumluluğu nasıl alacak diye sorduğunda da avukat bunun tamamen finansal bir düzenleme olduğundan dem vurmuş. Ailemin üzerinde zaten büyük bir yük varmış, daha ağır sorumlulukların altına girmemeleri için önlem alıyorlarmış. Ama mahkemeyi asıl ikna eden, iki çocuğun sorumluluğunu almak istediğime dair imzaladığım kâğıt olmuş. Hâlbuki ben, Fraser Görme Engelliler Merkezi'ndeki bir programa başvurduğumu sanıyordum."

"Orayı biliyorum," dedim. "Keşke gerçekten gidebilseydin. Alışma sürecine büyük yardımları dokunurdu."

"Gittim zaten. Bizimkiler ortadan kaybolduktan sonra, kuzenim Caitlin'le babası, eyalete baskı yapıp beni o programa aldırıldı. Hatta her gün beni kapımdan alıp kapıma bırakacak bir şoför bile ayarladılar. Bana çocukların bakımı için maaş bağlamayı da önerdiler ama Caitlin, babası, Bass amcam ve ben kabul etmedik. Sonuçta bir şekilde hayatımı idame ettirmeyi öğrenmem gerekiyordu."

Sakin yüzünü inceledim. "Senin durumundaki biri için oldukça felsefi bir yaklaşım olmuş."

"Haklı olabilirsin," dedi. "Ama bizimkiler yanımızdayken bile, çocuklarla ben ilgileniyordum zaten. İşler rayına otur-

duğunda fazla paraya ihtiyacımız olmayacaktı. Gerçi Lucas'a maaş bağlamayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Trajan. Yılın bu mevsimi kazandıklarıyla, kışı rahat geçiriyoruz. O para olmadan bayağı zorlanırdık."

"Teşekkür etme," dedim. "Lucas onu bileğinin hakkıyla kazanıyor. Sonuçta bizim için vaktini harcıyor. Keşke daha fazlasını da verebilseydik ama biz de yalnızca öğretmen maaşıyla geçiniyoruz. Hizmetlerimiz karşılığında devletten maaş almıyoruz."

"Sakın," dedi Ambyr. "Bizim için yaptıklarınızı küçümsemeyin. Hem sağ olsunlar, eyalet yetkilileri de bizi mağdur etmiyor. Sonra Caitlin'le Bass var. Uzaktan akrabalarımız da ellerinden geldiğince yardım ettiler. Sonuçta herkes, kör bir kız için bir şeyler yapmak istiyor." Bir an duraksadığında, yüzünde kederli bir ifade belirdi. Sonra yine muzipçe gülümsedi. "En azından kimse, porno işinde filan çalışmamı teklif etmedi."

Zınk diye durdum. Marcianna kafasını kaldırıp merakla baktı. "Yapma. Bunu da mı anlattılar?"

"Tabii. Kesin emrim vardı. Dönünce bana her şey harfiyen anlatılacak diye."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir dakika. Dönünce mi?"

Gülümsedi. "Evet."

"İyi de... Sen çocukların Shiloh'ya geleceklerini biliyor muydun?"

Kafasını arkaya atıp güldü. "Yok artık. Ölüm Sihirbazı bunu şimdiye kadar anlayamadı mı? Tabii ki o gün onları Shiloh'ya ben yolladım."

Şaşkınlığım, beklediğimden daha kısa sürmüştü. Tek bildiğim, artık Ambyr'ı bu soruşturmaya dâhil etmemizin ka-

çınılmaz olduğuydu. “Zaten meraktan kıvranıyorlardı,” dedi Ambyr. “Ama ben hep, özel hayatınıza saygı duymamız gerektiğini söylüyordum. Sonra o hikâyeler aklımızı çeldi. Çocuklar şu meşhur köpeği görmek için çıldırıyorlardı. Ben gitmeyin desem de fayda etmeyecekti. Sonunda iyi bir bahane çıkınca da izin verdim. Eğer onları bana şikâyet etmekle tehdit edecek olursanız, yalvarmalarını söyledim. Birkaç cinayet davasında şerifle iş birliği yaptığınızı duymuştum. Son cinayetleri sizden başka kimsenin çözemeyeceğini biliyordum. Lucas’a, çiftliğe giden yolu gözlemesini söylemiştim. Pete Steinbrecher’ın arabasını görürse bana haber verecekti. Shelby’den sonra, tam da beklediğim gibi, Pete soluğu sizin orada aldı. Pete her zaman ki gibi tepe ışığını yakmıştı ama sirenleri çalmıyordu. Bizim çocuklar da zaten çiftliğe gitmeye bahane arıyorlardı. Gerçi kız arkadaşından gerçekten korkmuşlar.” Marcianna’yı işaret etti. “Yine de cesaretleri kırılmamış. Sizin, davaya dâhil olduğunuzu öğrenince de... Sonunda her şey umduğumdan da kolay oldu.”

Bütün Kurtz’ların müthiş bir dolandırıcılık yeteneği olduğu ortaya çıkmıştı. Lucas’ın, “Aman, ablam buradan geçtiği mi bile duymasın,” diye yalvarışını hatırladım. Demek hepsi de Mike’la beni kandırmak için ustaca oynadığı bir oyundu. Birden tepem attı. “Vay yumurcak,” diye söylendim. “Ben bunun hesabını sormaz mıyım?”

“Asla,” dedi Ambyr. “Sana söylediğimi bile bilmesin. Yapma Trajan. Ne olmuş yani? Artık ben de sizdenim.” Aniden durdu ve o büyüleyici gözlerini yüzüme dikti. Konuştuğunda, sesinde hem yalvaran bir tını vardı hem de üzerimdeki etkisini bilircesine kendinden emindi. “Tabii beni ekibe dâhil etmeye kesin karar verdiysen.”

Ani bir düşüncenin ele geçirdiği, tuhaf bir andı. Karşımdaki kız kendini aşırı kilolu da görmüştü aşırı zayıf da. Ama şimdiki sağlıklı ve güzel hâlini hiç bilmiyordu. Beslenme bozukluğu yüzünden muhakeme yeteneğini kaybetmiş ve kendini aynada, hep olması gerekenden daha kilolu algılayarak âdeta erimişti. Ama işin tuhafı, Ambyr şimdi karşı cins üzerindeki etkisinin tamamen farkındaymış gibi davranabiliyordu. Üstelik bu etkiyi neyin yarattığını hiç görmeden.

Açıkçası bu ikilemi burada çözecek hâlim yoktu. Onun için, üzerine daha fazla kafa yormadım. Tamamen ölmediğimin, içimde hâlâ bir şeylerin kıpırdadığının farkındalığıyla sarsıldım yine. İster kara sevda deyin, ister romantizm. Mike’la taşraya taşındığımızdan ve ben yine ara sıra radyoterapi görmeye mecbur kaldığımdan beri, bu hislere kapalıydım. Onkoloğum, kötü huylu tümörün tekrarlama olasılığına karşı uyarmıştı beni. Dolayısıyla tedaviye ne kadar erken başlarsak, o kadar iyi bir sonuç alabilirdik. Ama bunun bir bedeli olabilirdi ve olmuştu da. Gelgelelim, o an Ambyr’ın yüzüne bakarken, hastalığımı unuttuğum. Görmeyen ama gören gözlerindeki mutluluğun içinde kaybolup gittim.

“Bizimle olmaman için bir sebep göremiyorum,” derken, inanın kendimde bile değildim. “Bu arada seni, kardeşini ve Derek’i, bu akşam çiftliğe davet edecektim. Büyük halamla tanışırsınız. Hem ne yapmaya çalıştığımız hakkında daha net bir fikir edinebilirsin.”

Ambyr’ın sevinci, heyecana dönüştü. “Bayan Clarissa Jones’la yemek mi yiyeceğiz?” Aynı turu tam üç kere attıktan sonra eve yaklaştığımızı fark etmiş olmalıydı ki beni bahçeye doğru çekti. “Tabii geliriz. Hatta müthiş olur. Ama unutmama.” Bir kez daha durdu. “Konuştuklarımız, aramızda kala-

cak. Çocuklar, özellikle de Lucas kesinlikle bilmeyecek. Senin, hepsinin bir oyun olduğunu öğrenmeni kabullenemez.”

Lucas’la Ambyr bana numara yapmıştı ve işler sarpa sararsa bunu bilmiyormuş gibi davranmam tehlikeli olabilir-di. Ama Ambyr’ın dediği ve benim de ikna olduğum gibi, henüz Lucas’la ilgili bir terslik yoktu. Dolayısıyla, Ambyr’ın mantığını kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. Ayrıca şu hissettiklerim, bana epey de umut vermişti doğrusu. Eski hâlimin dörtte üçü kadar olsam, bana yetecekti. Karşımdaki genç kadını romantik bir hedef olarak hayal etmeye çalıştım. Yaş farkımız ve onun körlüğü böyle bir ihtimali bir hayli azaltsa da, ben neden suçlanıyordum ki? Yaşına ya da engeline rağmen, beni bir arp gibi çalabileceğini biliyordum. O hâlde, ona neden, istediğim gibi yönlendirebileceğim, zayıf bir insan olarak bakacaktım ki?

Aklımdan bütün bunlar geçerken, Marcianna’yı kendime çekip cebimdeki bisküvilerden birkaçını verdim. Bugün uslu durmuş ve ne Derek’e ne de Ambyr’a karşı en ufak bir saldırganlıkta bulunmuştu. Marcianna ödül bisküvilerini yedi ve ufak cıvıltılarla, daha fazlası için dilendi. Ambyr bu sesleri doğru yorumlayarak durdu ve eğilip Marcianna’nın sırtına dokundu. “Hey. Sakin ol kızım,” dedi, başını okşayarak. “Senin bölgeni işgal etmek gibi bir derdim yok.” Uzanıp cebimden birkaç bisküvi daha alıp ona verdi. Tekrar koluma girdiğinde, “Hepsini değil en azından,” diye mırıldandı.

{II}

Kurtz’ların bahçesine döndüğümüzde, Mike sabırsızlıkla bizi bekliyordu. Clarissa’yla yiyeceğimiz akşam yemeği-

ni hatırlatıp onun karşısına ter içinde çıkamayacağını söyledi. Dolayısıyla bir an önce Shiloh'ya dönmek istiyordu. Saate baktım. Kokteyl saatine az kalmıştı hakikaten. Ve kokteyl saatini kaçırırsak, bütün gece Clarissa'nın suratını çekerdik. Ambyr'a çocuklara çekidüzen vermesini, birazdan yola çıkacağımızı söyledim. Deminki sessiz sakın ve bilge genç kadın gitti, yerine tam bir otorite timsali geldi. Lucas'la Derek'i değ-neğiyle odalarına kovalayıp hemen hazırlanmalarını emretti. İki oğlan belli ki Ambyr'ın bu ciddi hâlleriyle şaka olmayacağını biliyordu. Duş alıp giyinmek için yanımızdan ayrıldılar. Nihayet geri döndüklerinde ikisi de saçlarını taramış, temiz gömlekler ve bej rengi pantolonlar giymişlerdi. İlk birkaç dakika, hâlleri pek komikti. Orta Çağ zırhları giymişçesine, robot gibi hareket ediyorlardı. Ambyr da bir süreliğine ortadan kayboldu ve geri geldiğinde üzerinde, yine yazlık ama daha şık bir elbise vardı. Yine hayranlığımı gizleyememiş olmalıydım ki Mike'ın bıyık altından güldüğünü gördüm. Garaja giderken anahtarları sallayarak öne geçti ve "Ruhsuz herif," diye fısıldadı yine.

Hep birlikte arabaya doluştuk. Marcianna öne, benim yanıma gelmişti. Lucas'la Derek'e Mike'ın arkasındaki koltuğu Ambyr'a ayırmalarını söyledim. Uslu uslu dediğimi yaptılar. Bilmiyorum, belki de amacımı keşfettikleri içindi. Ambyr, Shiloh'yu göremese de en azından kokularını ve seslerini duy-sun istemiştin.

Ambyr tam da tahmin ettiğim gibi, Death's Head Hollow'u içine çekti âdeta. Lucas kılavuzluğa soyunarak arkaya oturdu ve ablasına etrafı anlattı. Doğrusunu isterseniz, ben çiftliği, birçok ayrıntısını fark edemeyecek kadar kanıksamıştım. O gün, kuşların cıvıltılarını, araziye kümelenen yaşlı meyve

ağaçlarının kokularını, hatta otlaklardaki tezek kokusunu bile, bir yabancı gibi merakla dinledim ve kokladım. Bütün bunlara her an bir kez daha hayran olmadığım için kendime kızdım. Lucas anlatırken bir ara ortağıma baktım. Mike burayı gerçekten seviyordu. Shiloh'yu, yaşamak zorunda kaldığımız bir sürgün yeri gibi görmüyordu. Mike büyük halamın çiftliğinde huzurluydu.

Birden içim sevinçle doldu. Başını yarı açık camdan uzatan Marcianna'nın boynunu kaşıdım. Sonra arkaya göz attım. Kurtz kardeşlerin keyfi yerindeydi ama sonra göz ucuyla Derek'i gördüm. Arkamda oturuyordu. Kapıya doğru huzursuzca büzülmüş, korkulu gözlerini karşıya dikmişti.

"Derek? İyi misin?" diye sordum, iyi olmadığını bile bile.

"Be-ben mi?" dedi, daldığı düşüncelerden uyanarak. "Evet. Sadece, Marcianna rahat etsin diye fazla hareket etmemeye çalışıyorum."

Uyduruyordu ama üzerine gitmedim. Başımı sallayıp gülümsemekle yetindim. Nasıl olsa, işler planladığımız gibi giderse, bir daha böyle kolay kolay yalan söyleyemeyecekti.

İmparatoriçe'yi park ettiğimizde, Clarissa'yla buluşmamıza daha yirmi dakika vardı. Mike düş alıp giyinir, ben Marcianna'yı yuvasına götürürken, Lucas'a tam yetki verdim. Derek'le Ambyr'a hangarı ve uçağı gösterebileceğini duyan Lucas mest oldu tabii. Ama önce onu yine yakasından tutup bir köşeye çektim.

"Hop, ne yapıyorsun?" diye bağırdı ama uzatmayacak kadar akıllıydı. "Yapma," diye fısıldadı. "Bu gömlek yeni. Hem halanın karşısına bir sokak serserisi gibi çıkmak istemiyorum."

"Kapa çeneni ve beni dinle," diye emrettim. "Onları dilediğin gibi gezdirebilirsin ve ablana bütün detayları anla-

tabilirsin. Ambyr bana öyle kolay kolay sarsılacak biri gibi gelmedi.”

“Yok, değildir. Bazen beni Facebook’tan video izlerken yakalar. Hatta o şiddet içerikli şeyleri tarif ettirir. Bazen ben bile, anlatırken daha çok zorlanıyorum.”

“Herkes için öyle olabileceği aklına geldi mi hiç dâhi çocuk?” dedi Mike sırtarak.

Lucas şaşkınlıkla kafasını kaşıdı. “Yoo. Gelmedi,” dedi, bütün dürüstlüğüyle.

“Derek hiçbirini görmeyecek ama,” diye atıldım. “Yoksa korkar, hem onu buraya bunun için getirmedik. Etrafta bir otopsi fotoğrafı filan görürsen hemen kaldır. Anladın mı?”

Lucas gözlerini kırptırdı. “Hepsi bu kadar mı? Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? Böyle şeylerin Derek’e iyi gelmediğini ben bilmiyor muyum sizce?”

“İkinci sorunun cevabı, evet,” dedi Mike alayla.

Lucas önce anlamadı. Sonra Mike’ın omzuna bir tane patlatıp kıkırdarak ablasıyla Derek’in yanına koştu. “Benimle uğraşma Doktor Li,” diye seslendi uzaktan.

Mike, Lucas’ı kovalamak için bir hamle yapınca Marcianna heyecanlandı. O da genç dostunun peşinden gitmek istedi ve tahmin edebileceğiniz üzere, Derek az kalsın aklından oluyordu. Mike’ı durdurmak için bastonumu önüne doğru uzatırken, aynı anda Marcianna’nın tasmaını çektim.

Lucas kaçarken birden duraksadı. Yüzünü bize dönüp temkinli adımlarla biraz yaklaştı. “Bir dakika,” dedi. “Siz Derek’i buraya ne için getirdiniz?”

“Efendim?” dedim, zaman kazanmak için.

“Derek’i buraya bunun için getirmedik, dediniz. Ya ne için getirdiniz?”

Mike imdadıma yetişmeseydi, dilimi tutamamamın kurbanı olabilirdim. "Birlikte akşam yemeği yiyelim diye tabii. Şimdi toz ol. Yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Lucas omzunu silkti. "Yalan söyleyince daha yaşlı duruyorsun doktor. Zaten yaşlısın, o başka. Hatta belki, yalan söyledikçe yaşılanıyorsundur. Kadınlara attığın yalanlar da düşünülmürse, şimdiye dek beş yüz elli altı yaşında filan olmuştundur herhâlde."

"Yürü. Gözüm görmesin seni," diye tısladı Mike. Lucas nihayet küçük ailesinin yanına döndü. Ambyr kolunu korumacı bir tavırla Derek'in omzuna attı ve hangara doğru uzaklaştılar.

"Bunun süper aptal bir fikir olduğuna dair, yaklaşık bin rane gerekçe sayabilirim L.T.," dedi Mike, arkalarından bakarken. "Neyse ki çıkmadan ortalığı toparlamıştım."

"Beyaz Canavar temiz diyorsun."

"Yüzünü duvara döndürüp kenarlarından bantladım. Ama şu valedin aklı her türlü hinliğe çalışıyor. Neden sadece Clarissa'yla yemeğimizi yemiyoruz ve buradan defolup gitmiyorlar?"

"İş işten geçti," dedim. Sonra sağlam bacağımı Marcianna'nın üzerinden aşırıp sırtını uzun uzun okşadım. "Hem bu saatten sonra Ambyr şüphelenebilir."

"Umduğun gibi gitmezse uyarmadı deme." Marcianna yüksek sesle gurlamaya başlayınca, dayanamayıp gülümsedi. "Sen git çocuğunun karnını doyur. Ben de bir duş alayım. Sonra Clarissa'nın yanına gideriz. Lucas'a söylediklerine bakılırsa, planın hâlâ geçerli."

"Öyle," dedim. "Bu arada, demin beni kurtardığın için sağ ol. Boş bir anıma geldi. Az kalsın bir çuval inciri berbat edecektim."

“Farkındayım. Ama söyleyeyim. O çocuk kolay lokma değil. Görürsün, dibine kadar kurcalamadan vazgeçmeyecek.”

“Merak etme. O vakte kadar ben çoktan istediğimi alacağım.” Marcianna bacaklarımın arasında bir at gibi şahlandı-ğında Mike’a veda ettim ve tepeye doğru yürüdük. Marcianna bir an heyecanlanarak ileri atıldıysa da sonra ona yetişemediğimi fark edip yavaşladı.

“Büyük bir kumar oynuyorsun L.T.,” diye seslendi Mike arkamızdan.

Cevap vermeye gerek görmedim. Marcianna’nın sevinci beni de ele geçirmişti ve moralimi bozacak kasvetli yorumlar dinlemek istemiyordum. Clarissa’yla yüzleşme vaktimiz yaklaştıkça, kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başlamıştı.

Marcianna’yı yuvasına bırakıp tepeden inerken, Ambyr, Lucas ve Derek hangarı gezip JU-52’nin içine girmişlerdi. Kokpitten çocukların gürültüsü geliyordu. Kulak kesildiğimde, heyecanla birbirlerine bağıldıklarını duydum. Hangarın kapısından yukarı seslendim. Birkaç dakika sonra, Ambyr merdivenin başında belirdi. Gözüme deminkinden bile daha güzel göründü. Mısırların kabuklarını soymak için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Lucas ona uçağı gezdirmeye devam ederken, Derek aşağı gelebilir miydi acaba? Ambyr bu göreve hemen kendi talip oldu ama iki oğlanı yalnız bırakamayacağımızı söyleyip itiraz ettim. Ambyr birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. Mike niyetimi öğrenince soruşturmanın en çirkin detaylarını saklamıştı. Yine de iki çocuğun yukarıda yalnız kalması doğru olmazdı tabii. Ambyr içeri girip Derek’e seslendi. Az sonra, çocukların hayal kırıklığıyla homurdandıklarını duydum. Ambyr saniyeler içinde, evlatlık oğluyla uçağın kapısında belirdi.

Ambyr'a duyduğum bütün hayranlık bir yana, genç yaşına rağmen bu iki oğlanı idare etme becerisini bir kez daha takdir ettim. Derek'le ahırlara çıkan patikada yürürken, Ambyr'ı eki-be dâhil etmekle doğru bir karar verdiğime bir kez daha ikna oldum. Diğer bütün özelliklerinin yanı sıra hem Surrender'da hem de o olaylı geceyi yaşadığımız ve Ambyr'ın bir eğitim programına katıldığı Fraser'da, gözümüz kulağımız olacaktı. Ama şu anda asıl sorun, Derek'ti. Önce onu halletmeliydim.

"Eee, JU-52'yi beğendin mi bakalım?" diye sordum.

"Uçağı mı diyorsun?" Başımı sallayıp bir sigara yaktığımda ikinci soru geldi. "Makina kısmını mı, sizin çalışma odası olarak kullandığınız yerini mi?"

"Sen en çok hangisini beğendin?"

"Kokpiti," dediğinde, ona sigara paketini tuttum. Bana belki de normal bir çocuğun hiç yapamayacağı bir dürüst-lükle baktı.

"Kullanmıyorum. Ambyr istemez."

"Özür dilerim. Benim hatam. Ablan zeki bir kadın. Sizinle de arası çok iyi. Ah. Ablan dedim ama belki sen ona başka türlü hitap ediyorsundur."

Kafasını kaşıyarak gülümsedi. O hâliyle Lucas'a benziyordu. "Bilmem ki. Hiç düşünmedim. Annem değil. Ablam da değil."

Adımlarımı yavaşlattım. "Hem hamin hem de arkadaşın galiba," dedim.

"Doğru. Hami." Yumruğunu avucuna vurmaya başladığı, gözümünden kaçmadı. "Bu durumda ben ne oluyordum? Onu hatırlayamadım." Sesi giderek yükseliyordu. Bakışlarında belirgin bir çaresizlik vardı şimdi.

"Sen de onun vesayeti altındasın," dedim hemen. "Aileleriniz gittikten sonra, bu tabiri kullanan oldu mu hiç?"

Başını salladı. “Evet. Vesayet. Hatırlıyorum. Ama ne demek olduğunu anlayamadım.”

“Bruce Wayne’i biliyorsun, değil mi?” diye sordum. *Batman* göndermesinin onu rahatlatacağını umuyordum.

“Tabii,” dedi, hafifçe gülerek. “Dick Grayson, onun hamisiydi. Ama ben ve Ambyr. İkisi aynı değil ki.”

“Neden?” dedim gülerek. “Çizgi roman kahramanları da gerçek insanlara benzer. Para ya da güç. Kimliğimizi bunlar tanımlamaz.”

“Konuşana bak,” diye homurdandı. “Kocaman bir çiftlikte yaşıyorsun. Bir sürü cinayet çözmüşsün. Gazetelere çıkmışsın...”

“Lucas sana o aptal gazete manşetini mi gösterdi?”

“Google’a adını yazdığında ilk o çıkıyor zaten. Ölüm Sihirbazı. Bir de fotoğrafın var. *Batman*’dekilere benzeyen bir binadan çıkarken.”

“New York Ağır Ceza Mahkemesi,” dedim.

“Evet, hatırladım,” dedi, başını sallayarak. Yine güldü. “Mike’ın da küçük bir resmi vardı. Seninkinin köşesinde. Altında senin çırağın olduğu yazıyordu.”

“Kendine bir iyilik yap ve bu konuyu Mike’ın yanında açma,” dedim.

Kıkırdadı. “Asla.”

“Bak Derek,” dedim, birden ciddileşerek. “Anladım ki sen herkesin düşündüğünden daha zeki bir çocuksun.” Bastonumu sağ elime geçirip sol kolumu ondan destek almak istercesine omzuna koydum. “Gel,” dedim. “Tanışmanı istediğim biri var.”

Sonra gözüme bir şey takıldı. ATV’leri park ettiğimiz alet edevat kulübesinin yanından geçiyorduk. Gracie’yle dağa git-

tiğimiz gece kullandığım ATV'nin tavanında, çatlağa benzer bir şey vardı.

"Bu da ne?" diye mırıldandım. Kolumu Derek'in omzundan çekip kulübeye yöneldim. Önce, ağaçların altından son hız geçerken, bir dalın tavanı çizdiğini sandım. Yine de yakından bakmak istedim. "Bekle bir dakika," dedim Derek'e. "Ya da benimle gel." Kulübenin arka tarafına doğru yürüdüğümü gören Derek telaşlandı. Gözlerinde yine o korku dolu ifade belirdi. Tekrar yanma gittim. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Beni buraya mısır soymaya getirmedin," dedi.

"Onu da nereden çıkardın? Sadece, geçen gece kullandığımız ATV'lerden birinin tavanına bir şey olmuş. Halam görürse, demediğini bırakmaz."

Derek hâlâ ikna olmamıştı. Başını kıpırdatmadan, gözlerini sağa sola kaydırды. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Elbette." Güldüm. "Ne zannettin? Seni kuytu bir köşeye götürüp hırpalayacağımı mı?"

Biraz rahatladı ve yine Lucas gibi kafasını kaşıdı. "Bilmem."

"Neden yapayım bunu?"

Karanlıkta, yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Bazen bir sebep gerekmez."

O kısacık cümle, bu koca oğlanın okulda ve evde yaşadıklarının bir özeti gibiydi. Daha fazla üstelemedim. "Haklısın."

Kulübede doğruca ATV'nin yanma gittim. Tahminimde maalesef haklıydım. Çatıya bir kurşun isabet etmişti. Dağdan inerken, ne Marcianna ne Lucas ne de ben fark etmiştik bize ateş edildiğini. Ama Clarissa bunu çoktan görmüştü ki bu gece bizi ısrarla yemeğe davet etmişti. Ama işin asıl can sıkıcı yanı, birilerinin bize bu şekilde saldırmasıydı. Birimiz ölebilirdik. Zaten amaç da oydu herhâlde. Ve bize ateş eden

her kimse, hızla giden bir araca isabetli bir atış yapacak kadar ustaydı. Tabii kurşunun yine susturuculu bir silahtan atıldığı söylememe gerek yoktu herhâlde. Kurşun şoför koltuğunun biraz arkasına, kırk beş derecelik bir açıyla saplanmıştı. Demek ki Marcianna'nın hemen arkasından ve Lucas'ın biraz önünden geçmişti. Üçümüzden biri ölebilirdi, dediğim gibi.

"İnanamıyorum," diye mırıldandım hayretle. "Çıldırılmış bu herifler."

O arada, Derek muhtemelen gazabımdan korktuğu için ATV'nin içine oturdu ve tavandaki deliği inceledi. "Bunu kim yaptı bilmiyorum ama kazara filan ateş etmemiş. Resmen sizi öldürmeye çalışmış," dedi. "Yoksa tavan fiberglas ve gayet kalın. Ateş ettikleri silah da öyle dandik bir alet değil. Bir .22-250 değil mesela. Daha güçlü bir şey. Belki bir .308. Birileri sizi uyardıysa çalışmış."

"Silahlardan anlıyorsun," dedim.

"Ben mi? Ah, evet." ATV'den indi. "Babamla tek ortak konumuz buydu. Bira içseydim bir de onu konuşurduk herhâlde. Her yıl birlikte ava çıkardık. Şansımız yaver giderse geyik bile vururduk. Babam derdi ki, *Derek, sen var ya sen? Şu kayalıklardan bile daha aptalsın ama ateş etmeyi biliyorsun evlat*. Sonra başka bir yeteneğim olmadığı ortaya çıkınca, seni askeri okula yollayacağım diye tutturdu. Hiç olmazsa keskin nişancı olursun diyordu. Sırf adiliğine tabii. Yoksa askeriye-nin beni kabul etmeyeceğini biliyordu."

"Babalarımızın ortak yönleri varmış," dedim. Gülümsedi. "Ateş edilen silahtan emin misin?" diye sordum.

"Hı?" Belki de hâlâ babalarımızın birbirine benzemesini düşünüyordu. "Ah, evet. Bir .308 ve muhtemelen çukur uçlu bir mermi kullanılmış. Benim tahminim bu, en azından."

“Silah neydi sence?” diye sordum ve Derek’in bu konuda bilirkişi ilan edilmekten aldığı zevkin, yüzüne yansımaları izledim.

Omzunu silkti. “Birçok marka var. Remington, Marlin, SIG Sauer...”

“Bir Savage 10FP?”

“Tabii. Silah sesi duymadığınıza göre, susturucu kullanmış. 10FP’ler silah fuarlarında susturucusuyla birlikte satılıyor. Ama Savage’lar, SIG Sauer’lar gibi, daha çok taktik silahlarıdır. Avda pek tercih edilmezler. Onları daha çok, eyalet polisinin keskin nişancıları kullanır. Sence...” Birden sustu. Çocuk bu ihtimali dile getirmek bile istememişti belli ki.

Derek’in tekrar huzursuz olmasını istemiyordum. “Yok canım,” dedim hemen. “Ne alaka?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sonuçta, birileri sizi ya korkutmak istemiş ya da...”

“Belki,” dedim, onu ürkütmemeye çalışarak. “Ama biz kolay kolay korkmayız.” Derek hiç de ikna olmuşa benzemiyordu ve benim bu genç adamla ilgili bir karar vermem gerekiyordu. Deminki sözleri bir uzman görüşünden mi ibaretti, yoksa üstü kapalı bir uyarı mıydı? Belki de birileri, onun aracılığıyla bana gözdağı veriyordu. Yoksa Derek sandığımı kadar enayi değil miydi?

“Ne yapalım?” dedim. “Başa gelen çekilir. Gel, biz işimize bakalım.” Kulübeden çıkıp eve yönelirken Derek’e seslendim. “Acele et. Yoksa mısırlar yemeğe yetişmeyecek.”

Kendimle gurur duymuyordum ama Derek’in ağzından laf almaya mecburdum. Suçlu profili çıkarma işinin en çetrefilli yanlarından biri de sürekli oyunlar oynamak zorunda kalmaktır. Şüphelendiğiniz kişiye aynı zamanda büyük bir

sempati besliyorsanız ve onu konuşmaya cesaretlendirecek bir role büründüyseniz, bu sürecin ucuz ve çirkin hissine de katlanmak zorunda kalırdınız.

Ne var ki Derek'le ilgili endişelerim bir yana, başladığım işi bitirmem gerekiyordu. Bundan sonra top, Clarissa'daydı. Büyük halam insan sarraflığıyla ün yapmıştı. Derek'in önemli bir sır gizleyip gizlemediğine o karar verecekti. Çocukken, insanların aklından geçenleri tahmin etme yeteneğimi Clarissa sayesinde geliştirmiştim. Hem ona bir görev vermek, benim de rahat bir nefes almamı sağlayacaktı.

{III}

Derek'i hiçbir terslik olmadığına ikna etmek için, elimden geldikince rahat bir tavırla onu evin arka tarafındaki mutfağa götürdüm. Çiftliğin modern mutfağı, eski kışlık mutfağın içine inşa edilmişti. Eski yazlık mutfak ise -hava, fırının karşısında durulamayacak kadar ısındığında kullanılıyordu- geniş bir kilere ve çalışanların yemeklerini yiyebileceği bir yemek odasına dönüştürülmüştü.

Bugünlerde evdeki tek çalışan, Annabel'di. Eskiden onun işini üç kişi yaparmış. Bir aşçı, bir kâhya ve bir oda hizmetçisi. Mutfaktan, misafirlere hazırlanan bifteğin kokusu geliyordu. Annabel tam da umduğum gibi, çiftlik işçilerinden ikisine fazladan birkaç dolar karşılığında mısırları soydurup sofraya konacak sebzeleri ayıklatmıştı. Happy Dearborn ve Chick Thorne, iri yarı ve güçlü adamlardı. İkisi de otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve Surrender'dan değillerdi. Annabel'in onları bu ek işe ikna ederken hiç zorlanmadığını tahmin ettim. Çiftlikteki yazlık işlerin çoğu bittiği için, Clarissa genelde

onları geyik avına yolluyordu. Avladıkları her bir hayvandan ailelerine belirli bir miktarda et götürüyorlar, biz de onlar sayesinde yıl boyunca geyik yiyorduk.

Happy ve Chick'le selamlaştıktan sonra, bahçede yetişen havuçların, brokolilerin ve marulların neredeyse bütün tezgâhı kapladığı mutfığa girdik. Gaz ocağındaki tencerede patatesler haşlanıyordu. Biftekleri, çok soğuk havalar dışında neredeyse bütün sene kullanılan büyük mangalda, son bir kez kızartacaklardı.

Annabel beyaz saçlı ve yaşına göre son derece gergin bir cilde sahip bir kadındı. Hassas görüntüsünün altında bir kaplan yatardı. Üzerindeki elbise eski mi, yeni mi anlamak mümkün değildi, zira yıllardır bütün kıyafetlerini kendi diker ve hep aynı tarzda giyinirdi. Derek arkada kalırken ben koşup bir çatal kapığım gibi, tenceredeki patateslerden birine sapladım. Annabel güldü.

“Yerinde olsam, patates çalmak yerine kokteyl saatini kaçırmazdım,” dedi. Sonra ellerini, kenarları beyaz kırmalı, gri ön-lüğüne silerek, mavi gözlerini yüzüme dikti. “Yanılmıyorsam, bu akşam halana hesap vereceksin.”

Kaşlarımı çatarak çatalı tezgâha bıraktım. “Bir kere de yanıl-san keşke. Durum ne kadar kötü? Söyle de hazırlanayım.”

Annabel sebzeleri yıkamak için seramik eviyeye yerleş-tirmeye başladığında yardıma koştum. “Pazar gecesi ha-yatını tehlikeye attığını düşünüyor,” dedi. “Marcianna ya da son günlerde yanından ayırmadığın oğlan ölebilirmiş.” Gülümseyerek Derek'e baktı. “Bu arada, bizi tanıştırmadın.”

“Ah, tabii ya. Gelsene Derek.”

Derek kapının çerçevesine yapışmıştı. “Mısırlar nerede?” diye sordu.

“Bizim çocuklar hallediyor,” dedi Annabel. “Çok istiyor-
san yardım edebilirsin.”

“Oğlum gelsene,” diye direttim. “Annabel bizi o angar-
yadan kurtarmış işte. Gel de teşekkür et.” Derek çekingen
adımlarla yaklaşip kendini tanıttı. Sonra da Kurtz’larla nasıl
bir ilgisi olduğunu açıklamaya koyulmuştu ki Annabel ço-
cuğun sözünü kesip bütün hikâyeyi bildiğini söyledi. Derek
nihayet biraz rahatladı. Omzuna bir şaplak attım. “Gel, gidip
Mike’a bakalım. Annabel? Mike hâlâ odasında mı?”

“Evet,” dedi, musluğu açarken. “Ama orada ne yaptığını
söyleyemem. Sadece işin içinde bir telefon, bir bilgisayar ve
bir yazıcı olduğunu söyleyebilirim.” Bana o büyüklük gülümse-
melerinden biriyle baktı. “Sesini de hiç ayarlayamaz, bilirsin.”

Kaşlarımı çattım. “Bilmez miyim? Tanrı’nın cezası.”
Annabel tezgâhtan tahta bir kaşık kapıldığı gibi, eviyenin kenarına vurarak susturdu beni. O da tıpkı Pete Steinbrecher gibi,
Surrender’da ve belki de diğer her yerde görüp görebileceği-
niz en dindar Hristiyanlardandı. “Kusura bakma Annabel,”
dedim hemen. “Ama Clarissa bütün konuştuklarını duydu
tabii.” Annabel başını sallayınca “Haydi Derek,” dedim. “Bir
hasar kontrolü yapmak şart oldu.”

Mutfağın kanatlı kapısından yemek odasına ve sağlıklı sollu
odaların bulunduğu, uzun bir koridora çıktık. Eskiden çalı-
şanlara aitti burası. Parkelere, evin hemen her yerinde olduğu
gibi, uzun kilimler seriliydi. Büyük büyükbabam 1930’larda
JU-52’yle Avrupa’da fınk atarken doğu halılarına merak sal-
mış, kızı da altmışlarda gittiği Kuzey Afrika ve Orta Doğu
gezilerinde babasının koleksiyonuna yeni parçalar eklemişti.
Duvarlarda, Clarissa’nın bu geziler esnasında tanıştığı, bazı-
ları o zamanlardan ünlü, diğerleri sonradan ünlü olacak in-

sanlarla ya da Tuareg ve diğer Arap kabilelerinin üyeleriyle çektiirdiği fotoğraflar vardı. Duvarlardaki siyah beyaz resimler belki bir zamanlar romantik sayılabilirdi ama 11 Eylül'den sonra, başka bir evrene aitmiş gibi duruyorlardı.

Mike'ın, evin çalışanların kullanımı için inşa edilen arka merdivenine yakın odasına doğru ilerlerken, Derek fotoğraflara bakmak için durdu.

"Bu sarışın kadın, halan mı? Ne kadar güzel..."

Gözlerini ayıramadığı resme bakmak için yaklaştım. Ürdün'deki Akabe Körfezi'nin yakınlarındaki Wadi Rum'da çekilmişti. Çölün ortasında olmasına rağmen, turistlerin uğrak yeri idi burası. Fotoğrafta bir grup Bedevi savaşçının önünde, birbirlerine sarılmış iki kişi vardı. İki Batılı insandan biri, bol cepli, hâkî bir pantolonla, aynı renk bir gömlek giymişti. Diğeri, daha koyu renkli bir kıyafet tercih etmişti. İkisi de başlarına, bugün hemen her Amerikan havaalanında görmeye alışık olduğumuz, Bedevi *keffiyeh*'lerinden takmıştı. Derek'in işaret ettiği, hâkî kılıklı sarışın kadın, bukleli saçları ve Kuzey İskoçyalılara has yüz hatlarıyla, gerçekten çok güzeldi. Boynunu, kulaklarını ve bileklerini bir sürü etnik takı süslüyordu. Yanındaki kadın daha kısa boyluydu ve âdeta markası hâline gelen deri ceketini omzuna atmıştı.

"Hayır," dedim. "O, Diana Forbes. Burada yaşıyordu ama öldü." Diğer kadını gösterdim. "Clarissa, bu." Büyük halam, zamanında hafiften erkeksi ama hoş biriydi. Fotoğraf yirmilerindeyken çekilmişti. Saçları, bir zamanlar *ördek kıcı* denilen modeldi. Önlerini jöleyle yapıştırmış, hiç takı takmamıştı.

Derek'in gözleri hayretle irileşti. "Neeee?" Kendimi diğer meselelere o kadar kaptırmıştım ki ne ona ne de diğer Kurtz'lara bu konudan bahsetmiştim...

“Kusura bakma, daha önce fırsat olmadı,” dedim. “Büyük halam lezbiyen. Bu kadın, Diana. Uzun yıllar birlikte oldular. Sırt çantalarıyla dünyayı gezmişler. Büyük büyük dedem, hani şu uçaklı kaçık öldüğünde, Clarissa çiftliğe yerleşmeye karar vermiş. Aslında bu, cesur bir adımdı. Dedem buraya iyi bakmamıştı. Bir sürü sorun vardı. Ama Diana büyük bir özveride bulunup Clarissa’nın peşinden buraya geldi ve üst kattaki odasında meme kanserinden vefat edene kadar çiftliği birlikte çekip çevirdiler.”

“Keşke ölmeseymiş,” diye mırıldandı Derek, fotoğrafı incelemeyi sürdürerek. “Gerçekten güzelmiş.” Derek’in onunla ilgili romantik ve hatta cinsel hayallere mi kapıldığını, yoksa bir anne özlemiyle mi baktığını merak etmiştim doğrusu. Zira Diana, çocukluğumun bütün hafta sonlarında, tatillerde ve tedavim boyunca bana müşfikçe bakan, benden sevgisini, ilgisini asla eksik etmeyen, son derece temiz kalpli bir kadındı. Ne kadar iyi bir insan olduğu, fotoğraflardan bile belli oluyordu.

“Öyleydi. Özellikle de gençken,” dedim. “Aslında Clarissa da güzeldi. Ama...”

“Burada erkeğe benziyor,” dedi Derek. “Bize okulda, homoseksüellere hoşgörölü davranmamızı öğretiyorlar ama burada öyleleri pek yok.”

“Yanılıyor olabilirsin,” dedim. “Sadece belli etmiyorlar.” Burgoyne Bölgesi’nde bu konuda ufak bir araştırma yapmıştım ve sonuçlar, Derek’in yanıldığını gösteriyordu gerçekten.

“Belki,” dedi, başını sallayarak. Sonra yürüyüp diğer fotoğraflara baktı. “Ama halan başka. Ne deniyordu onlara?”

“Kimileri sevici der.” Derek’le arkamızı döndüğümüzde, Mike odasının kapısında dikiliyordu. Altında siyah, kumaş

bir pantolon vardı ve üstü çıplaktı. Fısıldayarak konuşmuştu, çünkü Clarissa her yerde olabilirdi ve bu kelimeyi duysa, onu seyahat günlerinden kalma Hint kamışı sopasıyla -Bedevilerin deve gütmek için kullandıklarındandı- dövebilirdi. “Bayan Clarissa Jones’un büyük sırrını öğrendin ha Derek?” Çocuk sessizce başını salladığında, “Bu akşam karşılaşacağın tuhafıklar henüz bitmedi,” dedi.

“Lezbiyenliğin nesi tuhaf?” diye sordu Derek.

“Hiçbir şeyi. New York’ta kimse aldırılmaz. Ama burası Burgoyne.”

“Ah, anladım. Sen sıra dışı yerine tuhaf diyorsun. Annem ayıkken beni Baptist Kilisesi’ne götürürdü. Orada homoseksüelliğin kötü olduğunu söylerlerdi. Annem de sözde dindardı. Ama dinin yasakladığı her haltı yerdı. Sonra da beni terk etti işte. Öz çocuğunu.”

Mike’la göz göze geldik. Nihayet başarmıştık ve açıkçası bu, bende karmaşık hisler uyandırmıştı. Derek sonunda doğal yaşam alanından ayrılmasıyla birlikte, kabuğundan da çıkmıştı. Savunma kalkanları birer birer iniyordu. Söylediklerinin farkında değilmiş gibi, resimlere bakmayı sürdürdü.

“Ama Lucas’la Ambyr yanında,” dedi Mike usulca. “Sana onlar bakıyor.”

Derek’in yüzünde bir an o kadar dürüst bir ifade belirdi ki belki de dünyanın sahteliğine alıştığımdan, iliklerime kadar ürperdim. “Aynı şey değil,” diye mırıldandı.

“Ama onlarla kalmanı yüzüne vurmuyorlar,” dedim, temkinli bir sesle. “Sana aileden biri gibi davranıyorlar.”

“Yüzüme vurmalarına gerek yok. Ben öyle hissediyorum zaten. Ama bir gün bütün bunlar değişecek. Gitme sırası bana gelecek.”

Derek'i buraya çağırmamın tek amacı, bir sonraki andı. Üstelik Mike da yanımızdaydı. Tam, *işte beklediğim an bu*, diye düşünüyordum ki...

Mutfağın kanatlı kapısı açıldı ve Annabel koridora çıktı. Hepimiz dalmıştık. Korkuyla sıçradık. "Ah, özür dilerim," dedi. "Sizi burada bulacağımı düşünemedim. Yemek yarım saate hazır Trajan. Halan kokteyl saatine ne kadar önem verir bilirsin. Yavaş yavaş konuklarını topla istersen."

"Teşekkürler Annabel," dedim. O anın geçtiğini biliyordum. Annabel çocuğun yanına gidip ellerini önlüğüne kurularak onunla fotoğraflara bakmaya başlayınca, son umut kırıntım da suya düştü.

"Ne güzel, değil mi?" dedi Annabel.

Derek başını salladı. "Evet." Yine o ağırkanlı hâline dönmüştü. Biraz önce ziyaret ettiği kötü anılar, uzaklarda kalmıştı.

"Biz de Surrender'ın gey ve lezbiyen nüfusunu tartışıyoruz," dedi Mike, mavi, polo yaka tişörtünü başından geçirirken. "Sence köyde kaç homoseksüel vardır?"

Annabel kıpkırmızı kesilmesine rağmen, bu sorudan kaçmadı. Ürkek bir kadın olsaydı, Shiloh'da kırk yıl duramazdı zaten. Buraya büyük büyük dedem öldüğünde gelmiş ve sırayla, benimle, Diana'nın hastalığıyla ve Clarissa'nın onun ölümüne alışma süreciyle uğraşmıştı. Son olarak da Mike'la ben gelmiştik. "Bilemiyorum ama herkesin tahmininden daha çok vardır," dedi. Sonra da büyük halamın dakikliğini bildiği için, tekrar mutfağın yolunu tuttu.

"Gördünüz mü?" dedi Derek. "Sadece sıra dışı. Hatta belki, o kadar sıra dışı bile değil."

"Ben de tam bunu kastetmiştim zaten," dedi Mike. "Güven bana, Derek. Lezbiyenlik hiç de tuhaf ya da sapıkça

bir şey değil. Hatta benim en yakın arkadaşlarımdan bazıları lezbiyen.”

“Mesela?” diye sordum.

“Daha doğrusu, öyle olmasını isterdim.”

“Kapa çeneni,” dedim. “Senin seks fantezilerinle harcayacak zamanımız yok. Annabel, odandayken avaz avaz bir şeyler konuştuğunu söyledi. Clarissa da oralardaymış galiba. Bir aptallık etmedin umarım?”

“Bak ya! Az kalsın unuttuyordum.” Hâlâ fotoğraflara bakan Derek’e döndü. “Dostum, bize birkaç dakika izin verir misin? Ortağımla tartışmamız gereken bir mesele var.”

Derek gözlerini duvardan ayırmadan gülümsedi. “Tabii Mike. Ben buradayım.”

Mike kolumdan tutup beni odasına götürdü ve arkamızdan kapıyı kapadı. Pencerenin altındaki küçük çalışma masasında bir iMac vardı. Yanındaki yazıcı, ekranda açık duran e-postanın çıktısını alıyordu.

“Seni bilmem ama ben bu çocuktan tırsmaya başladım L.T.,” dedi ortağım. “Annabel gelmeseydi bir şeyler yakalıyorduk galiba. Aman, sonradan üzerine gittiğimize pişman olmayalım da.”

“Doğru söylüyorsun,” dedim usulca. “Ama hızlı ilerlediğimi kabul et. Sende de iyi haberler vardır umarım?”

“İyi de kelime mi? Haberler süper ortak!” Yazıcıdaki sayfayı alıp bana uzattı. “Buyursunlar. İpucu tanrılarından Ölüm Sihirbazı’na bir armağan.”

Heyecandan bu aptal takma isme ilk kez laf etmedim. “Ne bu?” diye sordum ve New York’taki bir hatıra eşyaları mağazasının logosunu görünce, kalp atışlarım hızlandı. “Clarissa’nın seni duyması riskine değer umarım?”

“Yakından bak,” dedi Mike sırtarak ve dayanamayıp ekledi. “Latrell, formaları buradan yürütmüş.”

Kâğıda baktım. Mike mağazaya, onlardan kıymetli basketbol formaları çalındığına inanmak için bazı sebepleri olduğunu yazmış, onlar da buna cevaben Manhattan’daki mağazalarının iletişim bilgilerini ve yetkili kişinin adını vermişlerdi. “Yapma be!” dedim heyecanla. “Ama nasıl...”

“Dediğim gibi, Pete’i aradım ve ondan şu orijinallik belgelerinin fotoğraflarını çekip bana yollamasını istedim. Mangold’un ahmaklarının ruhları bile duymamış. Heinsdale’deki o iki pislikle meşguller.”

“Jimmy ve Jeanette Patrick,” dedim.

“Dahası da var. Pete aradı. Clarissa onunla konuştuğumu duymuştur. Gerçi tek kelimesini bile anlamamıştır.”

“O kadar emin olma.”

“Ammma uzattın. Heyecanlandım işte. Sesimi ayarlayamadım. Sapık çifti dün gece tutuklanmışlar. Baskına, Steve’le Pete de çağırılmışlar. Cinayet Masası, evde delil niteliğinde ne varsa kırıp dökmüş. Pete işin aslını bildiği için, sonradan etrafa göz atmış. Enteresan bir şeye rastlamamış. Sonra da Steve’le olay yerinden ayrılmışlar zaten. Ama Steve’in içi rahat etmemiş. Pete’i tekrar oraya yollamış. Evi polis şeridiyle çevirmişler. Üç ya da dört saat, oraya kimse uğramaz. Pete demin kendi cep telefonundan aradı. Sesi kötüydü. Bu gece buraya gelmeniz gerek diye tutturdu. Ne kadar çabuk gelerseniz o kadar iyi dedi. Durumlar her an değişebilirmiş. Sonra yalnız kalamayız dedi.”

“Ya da birilerini yollamazlar ama bizi uzaktan izlemeye kalkışabilirler,” dedim. “Pete haklı. Bir an önce gitmeliyiz.”

“Yemek ne olacak?” diye sordu Mike. “Clarissa bizi hayatıta bırakmaz. Hem diğerleri de var.”

“Yemeği yiyeceğiz. Clarissa’ya makul bir açıklama yapıp gerisini onun hayal gücüne bırakacağız.” Elimdeki kâğıda baktım. “Bundan bir şey çıkacağından emin misin?”

“Evet,” dedi Mike, gri ceketini giyerken. “Onlara polis için çalıştığımı söyledim. Çalışanlardan biri, adımı duymuş. Seni tanımıyor ama. Çırakmış! Yediğimin çırağı! Gel, toparlayalım şunları. Boğazım kurudu. Bir içkiye ihtiyacım var.”

“Dur,” dedim. “Demin fark ettim. Dağa gittiğimiz gece kullandığım ATV’nin tavanında bir kurşun deliği var.” Mike elini kapının koluna atmıştı ki duraksadı. “Aynen,” dedim. “Bu vesileyle, bizim Derek’in bir ateşli silahlar uzmanı olduğunu da öğrenmiş oldum. Merminin, eyalet polisinin keskin nişancılarının kullandığı tüfeklerden atıldığını düşünüyor.”

Mike’in endişesi hayrete dönüştü. “Ne diyorsun?” diye fısıldadı. “Eyalet polisi, birinizin vurulmasını göze alabilir miydi?”

“Sanmıyorum. Ama biri, onlardan şüphelenmemiz için elinden geleni yapmış.”

“Vay canına...” Gözleri çalışma masasının üzerindeki pencereye kaydı. Bize ateş edenle Gracie’nin kazasına sebep olanın aynı kişi olduğunu düşündüğünden emindim. Sonra usulca silkindi. “Boş versene. Gracie ölümle burun buruna gelince bile durmadık. O aptal kurşun deliğinden korkacak değiliz. Haydi. Sen Clarissa’yı hallet, ben Derek’i eğlendireyim.”

“Haydi,” diye şakıdım şevkle ama sonra, elimdeki kâğıdı hatırladım. Dönüp onu masaya koyarken, “İyi iş başardın ortak,” dedim.

“Hiç mütevazılık yapamayacağım. Ben bir dâhiyim.”

“Mike,” dedim. “Çok içme. Biliyorsun, sonra işimiz var.”

Koridora çıktığımızda Mike, Derek’le fotoğrafları incelemeye koyuldu. Bazılarını işaret ederek, ona hikâyelerini anla-

tıyordu. Derek, Mike’la vakit geçirmekten gayet memnundu. Artık ona Death’s Head Hollow ve büyük halamla ilgili ne anlattıysalar, Clarissa’yla tanışmayı geciktirmek için elinden geleni yapıyordu. Belki de Kurtz’ları bekliyordu. Onların yanında kendini daha rahat hissediyordu tabii. Ama ne yazık ki ben buna izin veremezdim. Clarissa’yı Derek’le yalnız tanışmaya hazırlamak için, yemek odasına koşturdum. Odanın duvarları, gri-yeşil lambriler, bir dizi antika ve son derece kıymetli paravanla kaplıydı. Bunların üzerlerinde bazı Aubrey Beardsley baskıları vardı ve gerçek olmasalar, son derece basmakalıp durabilirlerdi. Dar kanatlı kapıları itip salona geçtim. Diana’nın, üzeri yine eski fotoğraflarla dolu, Steinway piyanosunun yanında durup bir an soluklandım ve üstüme başıma son bir kez çekidüzen verdim. Sonra Clarissa’nın, kontrolsüzce içtiği filtresiz Camel’lara ve viskilere rağmen hâlâ duru ve etkileyici sesini duydum.

“Trajan. Derhâl ortaya çık, sonra da bana, seni ve değerli bir eyalet çalışanını ölümle burun buruna getiren bu operasyonu durdurmamam için tek bir neden söyle.”

{IV}

Halama daha iyi görünme çabama bir son verip yakındaki büfeden kendime iki parmak viski koydum. Bir dikeye içtim ve verandaya çıkarken cep saatime baktım. “Tam on beş dakika erken geldim. En azından bir soluklansaydım.”

Clarissa verandanın batı köşesindeki, yeşil, ahşap şezlonglardan birine oturup yüzünü güneşe dönmüştü. Şu küçük buluşmadan önce, halamın evin her köşesinde karşıma çıkan eski fotoğraflarına bakmazdım bile. Zira eskiye dalmak,

mantığı duygularla gölgeler. Ama bu akşam, belki yüzüne güneş vurduğu için ya da üzerindeki ince, siyah deri ceket yıllar evvel Wadi Rum'da omzuna attığına benzediğinden, Clarissa'nın ne kadar az değiştiğini fark ettim. Yüzündeki ufak tefek yaşlanma belirtilerinin hepsi de Diana'nın kansere yenik düşmesinden sonraki on yılda belirmişti. Sevdigi kadının ölümüyle Clarissa'nın hâlâ geriye yatırdığı saçlarında tek tük beyazlar çıkmış, gözlerinin ve ağzının kenarı hafifçe kırışmıştı. Ama yeşil gözleri hâlâ insanı delip geçiyordu ve ufak tefek vücudu neredeyse bir genç kızinki kadar kıvraktı. Her zamanki gibi, üzerinde ekoseli bir gömlek, siyah kot ve lastik tabanlı, bez ayakkabılar vardı. Ayaklarının dibinde, minik, beyaz tüy yumağı Terence oturuyordu. Kabul etmiydim ki gerçekten sevimliydi. Ceketimin cebinden yayılan kokuyu alan hayvan, dilini sarkıtarak koşup minik patilerini dizlerime dayadı.

"Kedine hâlâ köpek bisküvisi mi veriyorsun?" diye sordu Clarissa, ayaklarımın dibinde hoplayıp zıplayan Terence'dan gözlerini ayırmadan. Sonra minik köpek huysuzlanmaya başladı ve Clarissa onu sert bir dille yanına çağırdı.

"Katiyen hayır. Onu da nereden çıkardın?" dedim, bütün masumiyetimle. Sonra gidip yaştan ziyade egzotik iklimler yüzünden sertleşen yanağına bir öpücük kondurdum.

Clarissa rulo hâlindeki bir *The Wall Street Journal*'la kafama vurdu. Her gün aksatmadan okuduğu üç gazeteden biriydi bu. Diğerleri de, *The New York Times*'la, *Albany Times Union*'dı. "Bana yalan söyleme," dedi, şezlongun kolundaki Camel paketine uzanarak. İçinden bir sigara alıp eski bir pipo çıkmağıyla yaktı. Sonra ateşi bana uzattı. "Şu mereti bıraksan keşke. Yoksa öbür bacağına da veda edebilirsin."

Uzanıp sigaramı yaktım ve dumanı içime çekerken, Clarissa'nın nikotin lekeli parmaklarına baktım. "Osteosarkom'un, doğuştan gelen bir kanser türü olduğunu bir kez daha hatırlatırım," dedim usulca. Ama Clarissa, *boş versene* dercesine elini salladı ve burnuyla ağzından dumanlar çıkarken sordu.

"Bana aldırдың o arazi araçlarından birinin tavanında kocaman bir kurşun deliği var. Neler olduğunu açıklayacak mısın, yoksa ikimiz de bir sorun yokmuş gibi mi davranacağız?"

"Sana yalnızca bildiğim kadarını anlatabilirim," dedim. "Şu çocuk. Derek Franco. Silahlar konusunda bir hayli bilgili. En iyisi ona sor. Hem onun hakkındaki fikrini merak ediyorum. Benim tahminim, otizmin bir türünden muzdarip olduğu. Her hâlükârda sözüne ne kadar güvenebiliriz bilmem gerek."

"Franco," dedi Clarissa. "Sen söylediğinden beri, bu adı daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Bir yerlerde ailesiyle tanışmıştım. Belki bir kasaba toplantısında. Gerçi o çocuk, onlarsız daha iyi olacak. Bak, ondan eminim."

"Soyadı hâlâ Franco mu, bilmiyorum. Ailesi ortadan kaybolduktan sonra belki mahkeme tarafından değiştirilmiştir."

Clarissa gazeteyi kucağına vurdu. "Bunu nasıl yapıyorlar? Akıl sır erdiremiyorum. İnsanlar kendi çocuklarını başlarından atıyor. Son on beş senede toplum ne kadar değişti."

"Eskiden bunu çok isterdin," diye hatırlattım.

"O zamanlar bu değişime ihtiyacımız vardı da ondan! Nixon ahmağı Beyaz Saray'da Yahudileri, zencileri ve ibneleri aşağılayıp duruyordu!" Derin bir iç çekti. "Kim bilir? Belki yakında, bugünümüzü bile mumla ararız. Aman, neyse. Çocuktan ne öğrenmemi istiyorsun? Pazar gecesi olanları bile anlatmadın daha."

“Derek’le konuşmadan olmaz. Ona taraflı yaklaşmanı istemiyorum. Hem gerçekten bilmiyorum. Belki o biliyordur. Ama bana söylemiyor.”

“Bana söyleyeceğini nereden çıkardın?”

“Koridordan geçerken Diana’nın fotoğraflarını gördü. Ondan gözlerini alamadı.”

Clarissa bir an uzaklara daldı. “Haklı,” diye mırıldandı.

“Bence sana da hayran oldu. Ama farklı bir şekilde tabii.”

“Normal.”

“Belki bunu çıkış noktası olarak kullanıp onunla yakınlaşsın. Sonra belki sana içini döker.”

Clarissa gazeteyi elinden bırakıp gözlerini yüzüme dikti. “İnsanları istediğin şekilde yönlendirmek için psikoloji eğitimi kullanmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Yoksa bu senin için nefes almak kadar doğal mı oldu?”

“Yakınmakta haklısın,” diye mırıldandım, yeni bir aşağılamaya kendimi hazırlayarak. “Sence nasıl vazgeçerim?”

Dumanların arasından bana baktı. “Efendim?”

“Boş ver. Dediyimi yapacak mısın? En azından deneyecek misin?”

Derin bir iç çekti. “Göz rengin benimkine benzemese, seni buraya Çingenelerin getirdiğinden şüphelenebilirdim.”

“Yine de kim bilir? Yeşil gözlü Çingeneler de var,” dedim. Sonra eğilip onu ikinci kez öptüm. “Sağ ol Clarissa. Bana büyük yardımı dokunacak.”

“Yeter! Bu ne ya, şapır şupur?” Suratını buruşturarak yanığını ovuşturdu. “İçimden bir ses, yakında New York’u yeniden fethetme çıkacağını söylüyor. Bu küçük ziyaretini tam olarak hangi tarihte gerçekleştireceğini öğrenebilir miyim?”

Şaşkınlıkla irkildim. “Sen nereden...”

“Ortağının, bu evin duvarlarının kâğıt gibi olduğundan haberi yok galiba. Şhirden biriyle kayıp antika eşyalarla ilgili konuşuyor, arada da kendi kendine söyleniyordu. Soruşturmanın gidişatına bakılırsa, yakında şehre gideceğini tahmin etmek güç değil.”

“Haklısın. Michael bazen, artık Queens’te tek başına yaşamadığını unutuyor. Ama izin ver, sana bunları sonra açıklayayım.”

“İyi edersin.” İki eliyle gazeteyi açtı. “Çünkü Trajan, dün akşam gittiğim o toplantı, aslında politik bir toplantı değildi. Bölge hükümetinden dostlarım ve valinin ofisinden biri, bana Michael’la ikinizin polis teşkilatının bazı mensuplarını nasıl kızdırdığını anlattı. Benden, seninle konuşmamı ve seni bu soruşturmadan vazgeçirmemi istediler. Bu akşam senden duyduklarım, beni ikna etmeye yetti. Shiloh bir gün senin olacak Trajan. Ahmaklığın yüzünden geberip gitmeni ve buranın o şapşal kardeşlerinin elinde heba olmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Derin bir iç çektim. “Evet.”

“İyi öyleyse. Git, çocuğu getir. Siz salonda kalın. Bizi yalnız bırakın.”

Salona girerken gülümsüyordum.

Michael’la Derek piyanonun üzerindeki fotoğraflara kadar ilerlemişlerdi. Koridordakilerden daha farklı yerlerde çekilmişti bunlar. Zira 1967’den sonraki döneme, Altı Gün Savaşı’nın romantik ve büyüğü Orta Doğu’nun büyük bir kısmını bir savaş meydanına çevirmesinden sonraki yıllara aittelerdi. Aslına bakarsanız, Derek daha çocuktu ve 11 Eylül’den sonraki dönemin kurbanlarından biriydi. Dolayısıyla çocuğu, Orta Doğu’nun bir zamanlar büyüğü ve çekici kabul

edilmesinin de en az Diana kadar etkilendiğinden emindim. Gözlerini kocaman açarak resimlere öyle bir bakışı vardı ki hayat tarzlarını markaları hâline getiren bu iki kadının, sanki ömürleri boyunca kimse tarafından kınanmamışçasına türlü maceralara atılmaları, onu büyülemiş gibiydi. Gerçekten de Diana'yla Clarissa, cazibeleri ve güçlü karakterleri sayesinde gittikleri her yerde saygıyla kabul görmüşlerdi.

Piyanonun önünde duran Mike'la Derek'e, "Keyfinizi bölmek istemem ama diğerlerini çağırmamız gerek," dedim.

"Ben giderim!" diye atıldı Derek. Bir kez daha, küçük oyunumu sezip kaçmaya çalıştığı hissine kapıldım.

"Sen kal," dedim hemen. "Mike'la uçağı kilitlememiz lazım zaten."

"E, ben de geleyim."

"Olur tabii de, onun yerine senden bir iyilik rica etsem?"

"Ne?" diye sordu kuşkuyla.

"Büyük halamı biliyorsun. Clarissa. Yerel politikada epey söz sahibi biridir. Ama birçokları gibi, çöp çocuklar sorununun boyutlarından habersiz. Clarissa bu eksikliğinin farkında ve bilgilenmek için gayet istekli. Ama Ambyr'la Lucas'ın yanında bir pot kırmak istemiyor. Onun için, sen, biz gelene kadar ona hikâyeni anlatsan? Yemekte de daha hoş konulardan bahsetsek?"

Derek gözle görülür şekilde rahatladı. Belki de ondan daha külfetli bir iş isteyeceğimden korkmuştu. Hem bir yetişkin gibi davranılmak da hoşuna gitmişti. "Olur tabii," dedi.

Kolumu omzuna atıp onu verandaya doğru çevirdim. "Gel, tanıştırayım sizi."

Çocuk önümden kanatlı kapılardan geçerken, silüetine güneş vurdu. Bir an bana, başka bir dünyaya adım atıyor-

muş gibi geldi. Clarissa gülümseyerek onun elini sıktı ve işte o zaman, Derek'in gerçekten de bambaşka bir dünyaya adım attığını düşünmeden edemedim. Derek için ben de enteresan bir karakterdim şüphesiz, fakat Clarissa, farklı bir türü temsil ediyordu. Ama Mike da ben de fotoğraflara bakarken onu ürkütmemeye çalışmıştık. Derek'in Marcianna gibi, Clarissa'dan da korkmasını istemiyorduk. Aksine, güvenmeliydi ona.

"Bravo, L.T.," dedi Mike. "El birliğiyle paketi yerine ulaştırdık. Clarissa, Derek'i hamur gibi yoğuracak."

Sırtıma attığı şaplak, koltuklarımı kabartmak yerine, beni huzursuz etti. "Gerçekten de kutlanacak bir şey yaptık mı sence?"

"Tabii," dedi, hemen savunmaya geçerek. "Teorimizi kanıtladık."

"Kesinlikle. Hiç olmazsa, bir kısmını. O çocuklar ölüme güle oynaya gittiler Mike."

"Ama Derek başka. Onun bir ailesi var. Lucas ve Ambyr."

"Var, evet," dedim, en çok da kendime kızarak. "Ama gerçek ailesi değil. Ambyr'la Lucas ne yaparsa yapsın değişmeyecek bu. O çocuğu yakın takibe alacağız. Diğer dört kurban gibi, o da her an tuzağa düşebilir. Her neyse. Haydi, gidip çağıralım şunları. Düşündükçe kendimi daha kötü hissediyorum."

Belki kulağa acımasızca gelebilir ama az sonra gerçekten de bunları düşünmekten vazgeçtim. Fakat çok geçmeden, Mike sayesinde edindiğimiz somut kanıt geldi aklıma. Dünyanın yeni zenginleri, sefaletе düşüp çaresiz kalan çocukları henüz bilmediğimiz bir şekilde kullanıyordu. New York gezimizin, bizi o insanların kullandığı yöntemler konusunda, az da olsa aydınlatacağını düşünüyordum ama evvela bizi maddi açıdan

destekleyecek birine ihtiyacımız vardı. Lucas'la Derek'i bu yemeğe çağırmamın başlıca nedeni buydu. Clarissa'nın yalnızca rızasını değil, finansal desteğini de alacaktık. Böylece hedef kitemize ulaşmamız kolaylaşacaktı.

Mike'la JU-52'yi kilitlediğimizde, Ambyr yine koluma girdi ve Lucas bir kez daha etrafta gördüğü her şeyi ablasına anlatmaya başladı. Görevinde bu kez hiç zorlanmadı, çünkü çiftliğin her bir köşesi, ilgisini çekecek eşyalarla doluydu. İtiraf etmeliyim ki Lucas beni yine etrafımdaki güzellikleri fark etmeye zorlamıştı. Diana'yla Clarissa kırların ortasındaki bu çiftliği ince zevkleriyle donatmıştı. Duvarların renkleri, perdeler, döşemeler, halılar ve bütün bunların dokuları, Albay zamanından kalma antikalar ve önce büyük büyükbabam, sonra Diana'yla Clarissa tarafından dünyanın dört bir köşesinden toplanıp getirilen hatıra eşyaları, her bir odayı sıcak ve yaşanabilir bir yere dönüştürüyordu. Gerçi Lucas, Diana'yla Clarissa'nın birkaç fotoğrafını yakından inceledikten ve aralarındaki ilişkiyi öğrendikten sonra, "Ne? Halan lezbiyen mi?" diye bağırmasaydı daha iyi olurdu ya neyse. Ambyr, kardeşinin tarifleriyle heyecandan yerinde duramıyor ve ara sıra koluma iki eliyle birden sarılıyordu. Bense her seferinde, *bir gün ben de böyle güçlü tepkiler verebilecek miyim*, diye düşünüyordum.

Keşif gezimiz salonda son buldu. Annabel'in hazırladığı içki tepsisine baktım. Clarissa'nın olmazsa olmazı buz kovası, bir şişe Talisker, kristal bardaklar ve daha küçük bir buz kovasında, iki şişe Genesee bizi bekliyordu. Clarissa, on beş yaşındaki çocukların sadece bu tip davetlerde bir iki bira içebileceğini ama yirmi yaşındaki genç hanımların kesinlikle gerçek bir içki içmesi gerektiğini savunurdu. Lucas biralari görünce

daha da heyecanlandı. Kendini garantiye almak için, hemen Ambyr'a burasının onun evi olmadığını ve kuralları onun koymayacağını hatırlattı. Ambyr sonunda kardeşinin bir tane bira içmesini kabul etti. Ama yavaş gidecekti. Lucas'ın gecenin geri kalanında saçma sapan hareketler yapmasını istemiyordu. Hepimiz Albay Jones'un dev şöminesinin önündeki zeytin yeşili, süet koltuklara oturduk. Şöminenin sütunları, iki tane, 1857 Napoleon modeli Amerikan İç Savaşı topundan imal edilmişti. Diplerinde küçük gülle piramitleri vardı. Lucas birasından iki fırt çekip bütün detayları ablasına şiirsel bir dille anlattı. Ambyr, Talisker'ını kafasına dikti ve az sonra başını keyifle omzuma yasladı. Bir tek Marcianna'nın olmadığına bozulmuştu ama Terence'ı gördüğünde, bunun nedenini anlayacağını söyledim.

Ne yazık ki ortağım da ben de diken üzerindeydik. Yemekte Clarissa'dan istediğimizi alıp sonra ayık kafayla Heinsdale'e yetişmiyorduk.

Derek verandadan içeri girdiğinde gayet keyifli görünüyordu. Clarissa her ne kadar benim insanları yönlendirme yeteneğimden dem vursa da asıl kendisi bu konuda bir uzmandı. Derek birasını alıp Lucas'ın yanına oturduğunda Ambyr'dan izin istedim ve büyük halamın yanına gittim. O arada, Clarissa kendinden beklenmeyecek kadar yavaş adımlarla büfeye doğru yürüyordu. Belli ki bana söyleyecekleri vardı ve zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir sigara yaktım. O da Camel paketinden bir tane aldı. Çakmağı uzattığımda eğilip fısıldadı.

"Ne sakladığını bilmiyorum ama önemli bir şey. Üzerinde büyük baskı yaratıyor. Birkaç güne kalmadan ciddi bir buhrana girerse şaşırma."

Daha sonra bunu uzun uzadıya konuşacağımızı bildiğim için, dönüp Mike’a başımla bir işaret çaktım. O arada Clarissa kristal bardağını Talisker ve buzla doldurdu. Sonra içkisini bir dikişte içti ve bizi sofraya buyur etti. Ama sonra, bir aile meselemiz olduğunu söyleyerek, konuklardan birkaç dakikalığına izin istedi. O arada, onlar yavaş yavaş yemek odasına geçebilirdi. Büyük halamla, ailemizden hiç konuşmazdık. Clarissa onlardan, benden bile daha çok nefret ederdi. Babama karşı antipatisi daha çocuklukta başlamıştı. Üniversitedeyken, babamın içki ve spordan başka hiçbir şeye kafası basmayan bir ahmak olduğuna karar vermesiyle, nefreti iyice artmıştı. Ama asıl nefreti, bana doğru düzgün bir onkolog bulmamasından kaynaklanıyordu. Eğer bunu yapsaydı, belki bacağım tamamen kurtulurdu ve o yaz çektiğim işkencelere katlanmak zorunda kalmazdım. Clarissa bu yüzden babamı asla affetmemişti. Çocukluktaki son ameliyatımdan sonra, ailenin geri kalanına -ki buna kardeşlerim de dâhildi- onları artık Shiloh’da görmek istemediğini söylemişti. Onun bu hareketi sayesinde, hayatımda ilk kez, özgüven denen duyguyla tanışmıştım.

Anlattıklarımın hiçbirinin o akşamki konumuzla bir ilgisi yoktu tabii. Ama bakışlarından, benimle konuşacaklarının, Derek’le ilgili olmadığını hissettim. Diğerleri mum ışıklarının aydınlatığı yemek odasına geçerken biz geride kaldık. Clarissa’yla, salondan oturma odalarının bulunduğu koridora doğru ilerledik. Uzun süre konuşmayınca, sadece benimle yürümek istediğini sanıp koluna girmek için bir hamle yaptım ama elime tokadı yedim.

“Sakın! Ne kadar sinir olurum, bilirsin.” Kolum düştü ve Clarissa öfkeyle tısladı. “Ama sende gram kadar beyin kalmadı ki. Neyse ki ben buradayım.” Bir an durup ablasına yemek

odasını tarif eden Lucas'ı dinledi. "Kız tam bir afet," dedi. "Çok da zeki."

"Gerçekten öyle," diye mırıldandım ama sonra bu hül-yalı hâllerimi tiksintiyle izleyen halamla göz göze geldim. "Benimle ne konuşmak istiyorsun? Ambyr'ı mı?"

O anda da koluma sert bir yumruk yedim. "Aprallık etme. Hem kaderin işine burun sokmak bana düşmez."

"Kader mi?"

"Öyle," dedi ve tekrar salona geçip sigarasının izmaritini şömineye fırlattı. "Birbirinizi daha birkaç saattir tanıyorsunuz ve şimdiden, sevgiliymişsiniz gibi davranıyorsunuz. İnsan size bakarken, ne şirin diye düşünüyor. Ve ne iğrenç!"

"Bir dakika. Sen yanlış anlamışsın. Biz sadece o çocukları korumaya ve..."

"Trajan," dedi sözümü keserek. "Bana açıklama yapmaya çalışma. Konuştukça batıyorsun. Hem bu kızı sevdim. Eskiden buraya getirdiğin o New York'lu doktorlardan ve terapistlerden bin kat iyidir."

"Ama Ambyr benim yarı yaşımda."

"Ne güzel. Yaşıt olsaydınız, aklına yetişemezdim zaten. Şansının kıymetini bil, sevgili yeğenim." Yemek odasına gitti ve "Herkes yerine yerleşti mi? Harika," diye bağırdı. "Ama Mike, sen Ambyr'la aramıza oturamazsın. Çocukların arasına geç." Mike şaşkınlıkla duraksayınca, "Haydi doktor," dedi sertçe. "Dediğimi yap."

Mike başkası olsa dinlemezdi ama Clarissa emredince istemese de kalktı. Halam beni omuzlarımdan tutup Mike'tan boşalan iskemleye oturttu. Annabel biftek, püre ve yaz sebze-leriyle dolu tabakları getirdi. Ambyr masanın altından elimi tutup kulağıma eğildi. Dudaklarının dokunuşunu hissettim.

“Sen ve Clarissa’nın kaçırdığı bir nokta var. İnsanlar görme yeteneklerini kaybettiklerinde, kulakları keskinleşir. En ufak bir fısıltıyı bile duyabilirler. Koridorda konuştuklarınızı duymadım ama salondakileri gayet net duydum.”

Menekşe rengi gözlerine baktım. Gülümsüyordu. “Özür dilerim,” dedim. “Clarissa bazen düşüncesizlik ediyor ama...”

“Ah, yapma,” dedi dudaklarını yine kulağıma yaklaştırarak. “Bence gayet övgü dolu bir konuşmaydı. Hem kim bilir? Belki dediği gibi olur. Ama şu yaş meselesini bir kenara bırakman gerek. İkimiz de yeterince hayat tecrübesi yaşamadık mı?”

Başımı salladım, ama sonra bunu göremeyeceğini hatırlayıp “Haklısın,” dedim.

“Güzel,” diye fısıldadı, çatalına uzanarak. “Haydi, yemeğin tadını çıkaralım.”

Clarissa’nın çatalını bardağına vurmasıyla, hepimiz ona baktık. “Evime hoş geldiniz. Hepimize afiyet olsun.” Sofrada Talisker’in dışında, büyük büyükbabamın Fransa’dan getirdiği bir şişe şarap vardı. Kadehini doldurduğumda Ambyr gülümsedi. Clarissa bifeğini keserken bir yandan da konuşmaya devam etti. “Bazıları yemekte iş konuşulmaz der ve genelde onlara katılırım. Ama bu gece başka seçeneğimiz yok. Bana soruşturmanın ne durumda olduğunu kısa bir özet geçmenizi istiyorum.”

Derin bir iç çekip saatimi çıkardım. Diğerlerinin desteğiyle bile, bütün hikâyeyi anlatacak vaktimiz yoktu. Heinsdale’de neler olduğunu bir an önce öğrenmeliydik. Pete neden o kadar endişeliydi? Gecenin devamında ayık olmak için, isteksizce su bardağıma uzandım.

{V}

Büyük halama anlattıklarımızdan sonra sofranın tadı tuzu kalmadı. Clarissa pazartesi gecesi gittiği toplantıda konuşulanları aktardığında, suratlarımız daha da asıldı. Eyalet yetkilileri bizim kesinlikle bu davanın dışında kalmamızı istiyordu.

“Bence bu çöp çocuklar sorunu, giderek içinden çıkılmaz bir hâl alıyor,” dedi halam. “Üstelik şimdi ortada dört ceset var ve siz bu işin içinde büyük bir güç olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Eskiden bu, yalnızca çocuklarla ilgili bir sorundu. İlgi gerektirdiği muhakkaktı ama bir skandal söz konusu bile değildi. Şimdi valinin bile etekleri tutuştu. Açıkçası, bir sürü insan sizi suçluyor Mike ve Trajan. Eyalet başkan yardımcısı bu soruşturmayı kapamak için elinden geleni ardına koymuyor. İlk hamleleri, sizi Steve Spinetti’yle Pete Steinbrecher’a danışmanlık hizmeti vermekten men etmek oldu. Fraser’daki olaylı gecede orada bulunmanız, hele de senin televizyona çıkman hiç iyi olmadı Trajan. Ne kadar paniklediklerini fark etmişsinizdir. Bu olay kamuoyuna yansır, her kademededen bir sürü insanın görevi tehlikeye girecek tabii. Sizi kimin vurmaya çalıştığını bilmiyorum. Bir tahminim de yok açıkçası, çünkü herkes olabilir.”

Uzun bir sessizlik oldu. Mike tıka basa dolu midesini ovuşturarak, benim onaylamaz bakışlarım arasında ikinci Talisker’ı da yuvarladı. “Ben o kadar emin değilim Clarissa, çünkü ateş eden, herkes olabilir. Ama ortada, birinin bize ateş ettiği gibi somut bir gerçek var. Önemli olan da bu zaten.”

Clarissa bir açıklama beklercesine, sert bakışlarını ortama dikti. Mike’in imdadına koşmak için ayağa fırladım.

Zaten kalçam da zonklamaya başlamıştı. Masanın etrafında turlayarak, saldırganımızla ilgili bütün olasılıkları sıraladım. Bize ateş eden, gerçekten de eyaletten bir keskin nişancı olabilirdi. Ama ben buna pek ihtimal vermiyordum. Aksi hâlde, mutlaka Mitch McCarron'ın kulağına giderdi. O da validen ya da onun kadar yetkili birinden özel bir emir almadığı sürece, beni uyarırdı. Valinin aptalın teki olduğunu biliyordum ama henüz bu tarz Nixonvari saçmalıklara kalkışacak kadar aklını kaçırdığını sanmıyordum. Diğer bir olasılık, bir polisin münferit hareket etmesiydi. Ama birincisi, bunu yapmak için nasıl bir kişisel sebebi olabilirdi ve ikincisi, sadece rozetini geri vermeyi değil, uzun bir mahkûmiyeti de göze alır mıydı?

Geriye, birinin bizim eyalet polisinden şüphelenmemiz için böyle bir silah kullanması ihtimali kalıyordu. Böylece eyaletin, soruşturmadan çekilmemiz için her yola başvurduğunu düşünecektik. Böyle bir durumda da saldırganımızın ölümle bir bağlantısı olduğunu söyleyebilirdik. Hem böyle bir saldırıyla, bir taşla iki kuş vuracaktı. Dikkatimizi başka bir yöne çektiği gibi, bize gözdağı da verecekti. Cesareti yerine gelen Mike, bizim en son ihtimali daha akla yakın bulduğumuzu söyledi. Ama Lucas, ona bir kez daha hayranlık duymamı sağlayacak bir fikir ortaya attı. Belki de bizi vuran kişide zaten bir .308 tüfeği vardı ve ya işi gereği ya da başka bir sebepten, ona susturucu taktırmıştı. İlla çöp çocuklar soruşturmasıyla bir ilgisi olmasına gerek yoktu. Belki ortalığın karışmasını fırsat bilen eski bir düşman, bunun sahneye çıkmak için en uygun zaman olduğuna karar vermişti. Joker teorisi. Lucas'a, zaten soruşturmayla yeterince meşgul olduğumuzu ve dış düşmanlarla henüz ilgilenemeyeceğimizi söylesem de bu olasılığı da aklımın bir köşesine yazdım.

Böylelikle, şüpheli listemizi biraz daraltmıştık. Soruşturma ilerledikçe, her bir ihtimalin üzerinde tekrar ve daha detaylı bir şekilde duracaktık elbette. Zaman konusunda endişelenmiştim ama Clarissa, anlattıklarımızdan derinden etkilenmişti. Yüzünden okuyabiliyordum bunu. İlk kez, ne yaptığımızı bildiğimize ikna olmuştu. Ve tam da umduğum gibi, işin içine girdikçe, davanın ahlaki boyutu, politik kaygılardan daha ağır basmaya başlamıştı.

Ambyr'la Derek, tartışmamız boyunca neredeyse hiç konuşmadılar. Ambyr hâlâ öğrenme aşamasında olduğu için, susması ve bizi dinlemesi doğaldı. Ama Derek ona her fikrini soruşumda, hatta konu silahlardan açıldığında bile, iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. Diğerleri bunu her zamanki hâli olarak nitelendirirdi belki ama ATV'deki kurşun deliğinin nasıl bir silahtan atıldığından bahsederken, ben oradaydım. Tabii belki otizmliler birebir konuşmalarda daha kolay açılıyorlardı ama ben meselenin bundan ibaret olduğundan emin değildim. Çelişkili davranışlarının ardındaki sebep neydi bilmiyordum ama o akşam Derek bana zihinsel engelli bir ergenden çok, sinsi bir genç adam gibi geldi. Onun, taşrada yeni bir hayat peşinde koşan çocuklarla, New York'taki nüfuzlu insanlar arasında aracılık yaptığına dair inancım giderek kuvvetleniyordu.

Clarissa'yla Derek hakkında konuşmamız şimdi daha çok önem kazanmıştı. Ama daha da önemlisi, New York gezimiz için maddi desteğini almalıydık. Konuyu büyük halam açınca şaşırdım. Bize saldıranla ilgili teorilerimi anlatmayı bitirdiğimde yerime döndüm. Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Clarissa konuştu.

“Tamam Trajan. Kabul ediyorum.”

Zaten kalçam da zonklamaya başlamıştı. Masanın etrafında turlayarak, saldırganımızla ilgili bütün olasılıkları sıraladım. Bize ateş eden, gerçekten de eyaletten bir keskin nişancı olabilirdi. Ama ben buna pek ihtimal vermiyordum. Aksi hâlde, mutlaka Mitch McCarron'ın kulağına giderdi. O da validen ya da onun kadar yetkili birinden özel bir emir almadığı sürece, beni uyarırdı. Valinin aptalın teki olduğunu biliyordum ama henüz bu tarz Nixonvari saçmalıklara kalkışacak kadar aklını kaçırdığını sanmıyordum. Diğer bir olasılık, bir polisin münferit hareket etmesiydi. Ama birincisi, bunu yapmak için nasıl bir kişisel sebebi olabilirdi ve ikincisi, sadece rozetini geri vermeyi değil, uzun bir mahkûmiyeti de göze alır mıydı?

Geriye, birinin bizim eyalet polisinden şüphelenmemiz için böyle bir silah kullanması ihtimali kalıyordu. Böylece eyaletin, soruşturmadan çekilmemiz için her yola başvurduğunu düşünecektik. Böyle bir durumda da saldırganımızın ölümle bir bağlantısı olduğunu söyleyebilirdik. Hem böyle bir saldırıyla, bir taşla iki kuş vuracaktı. Dikkatimizi başka bir yöne çektiği gibi, bize gözdağı da verecekti. Cesareti yerine gelen Mike, bizim en son ihtimali daha akla yakın bulduğumuzu söyledi. Ama Lucas, ona bir kez daha hayranlık duymamı sağlayacak bir fikir ortaya attı. Belki de bizi vuran kişide zaten bir .308 tüfeği vardı ve ya işi gereği ya da başka bir sebepten, ona susturucu taktırmıştı. İlla çöp çocuklar soruşturmasıyla bir ilgisi olmasına gerek yoktu. Belki ortalığın karışmasını fırsat bilen eski bir düşman, bunun sahneye çıkmak için en uygun zaman olduğuna karar vermişti. Joker teorisi. Lucas'a, zaten soruşturmayla yeterince meşgul olduğumuzu ve dış düşmanlarla henüz ilgilenemeyeceğimizi söylesem de bu olasılığı da aklımın bir köşesine yazdım.

Böylelikle, şüpheli listemizi biraz daraltmıştık. Soruşturma ilerledikçe, her bir ihtimalin üzerinde tekrar ve daha detaylı bir şekilde duracaktık elbette. Zaman konusunda endişelenmiştim ama Clarissa, anlattıklarımızdan derinden etkilenmişti. Yüzünden okuyabiliyordum bunu. İlk kez, ne yaptığımızı bildiğimize ikna olmuştu. Ve tam da umduğum gibi, işin içine girdikçe, davanın ahlaki boyutu, politik kaygılardan daha ağır basmaya başlamıştı.

Ambyr'la Derek, tartışmamız boyunca neredeyse hiç konuşmadılar. Ambyr hâlâ öğrenme aşamasında olduğu için, susması ve bizi dinlemesi doğaldı. Ama Derek ona her fikrini soruşumda, hatta konu silahlardan açıldığında bile, iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. Diğerleri bunu her zamanki hâli olarak nitelendirirdi belki ama ATV'deki kurşun deliğinin nasıl bir silahtan atıldığından bahsederken, ben oradaydım. Tabii belki otizmliler birebir konuşmalarda daha kolay açılıyorlardı ama ben meselenin bundan ibaret olduğundan emin değildim. Çelişkili davranışlarının ardındaki sebep neydi bilmiyordum ama o akşam Derek bana zihinsel engelli bir ergenden çok, sinsî bir genç adam gibi geldi. Onun, taşrada yeni bir hayat peşinde koşan çocuklarla, New York'taki nüfuzlu insanlar arasında aracılık yaptığına dair inancım giderek kuvvetleniyordu.

Clarissa'yla Derek hakkında konuşmamız şimdi daha çok önem kazanmıştı. Ama daha da önemlisi, New York gezimiz için maddi desteğini almalıydık. Konuyu büyük halam açınca şaşırdım. Bize saldıranla ilgili teorilerimi anlatmayı bitirdiği yerde yerime döndüm. Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Clarissa konuştu.

"Tamam Trajan. Kabul ediyorum."

“Hala?”

“Duydun işte,” dedi. Mike’la Lucas birbirlerine bakıp güldüler. Ben derin bir oh çektim. Clarissa bize aldırmandan Ambyr’a döndü. “Ah, Ambyr. Görüyorsun ya? Bizimkiler hâlâ beni saf sanıyor. Bunlar daha aralarında fısıf fısıf konuşmaya başladıkları dakika, New York’a gitmeyi düşündüklerini tahmin ettim. Yerel hükümetten ve eyaletten tanıdıklarım beni Trajan’la Mike konusunda uyardıklarında da bu olayda önemli bir rolüm olacağını hissettim.” Bana baktı. “Bu akşamki kalabalık misafir listene bakılırsa, buradaki herkes bu *yürüyüşte* payına düşeni yapacak. Lucas’tan nasıl faydalanacağınızı kestirmek güç değil. O yem olacak.”

“*Tuzak* deseniz, daha havalı olmaz mıydı?” diye atıldı Lucas.

“Nasıl istersen. Ama merak ettiğim bir şey var. Onu, NYPD’nin ne kadar acımasız olabileceği konusunda uyardın mı sevgili yeğenim?”

“Ben böyle bir uyarı hatırlamıyorum,” diye mırıldandı Ambyr.

“Tam da tahmin ettiğim gibi,” dedi Clarissa, nadir gülümsemelerinden biriyle. “Çünkü sen zeki bir kızsın Ambyr. Sofraya oturduğumuzdan beri, Derek’le ikinize dikkat ediyorum. Belki de bütün bunları, bir tek siz yeterince ciddiye alıyorsunuz. Siz üçünüzün tek derdi, New York’a gidip var olduğuna inandığınız zengin bir çocuk çetesini çökertmek. Bu arada, eyaletten, hatta hükümetten bir sürü insanın kuyruğuna basacaksınız ama sizi durdurmak için kıllarını bile kıpırdatmayacaklar, öyle mi? NYPD, istediğiniz gibi at koşturmanıza izin mi verecek sanıyorsunuz? Ama ben sizin nasıl bir varsayım üzerinden ilerlediğinizi biliyorum. Medyanın ilgisi hazır,

yabancı çocukların sömürülmesinin üzerindeyken, Amerikan çocukları gözden kaçır diye düşünüyorsunuz. Kimseye çaktırmadan kolayca ilerleriz diyorsunuz. Ambyr, Lucas, Derek. Sakın içinde bulunduğunuz durumu küçümsediğimi, hatta sizinle alay ettiğimi düşünmeyin. Bizim bölgemizdeki ve bütün ülkedeki bu büyük sorunun gayet farkındayım.”

“Teşekkürler Clarissa,” dedi Ambyr.

Clarissa, *mühim değil*, dercesine bir jest yaptı. “Asıl biz sizden özür dileriz. Ailelerinizin yaptığı, zaten ayrı bir konu. Ama yetkililerin de hatası büyük. Sizi çaresizlik içinde bırakmak nasıl bir aymazlıktır, aklım almıyor. En başta, çöp çocuklar ne demek? Daha çirkin bir isim düşünemiyorum. Siz çöp filan değilsiniz. Kendinizi değersiz hissetmenize sebep olanlara inat, dik duruşunuzu sakın bozmayın. Yeğenimle ortağının çabalarını takdir ediyorum. Bu ölümlerin ardındaki cinsel ya da duygusal istismar, insanları sizin sorununuza bambaşka gözlerle bakmaya zorlayacak. Şapşal valimizin makamından şutlanması ihtimali de cabası. Ve evet, tehlikeli olacak ama...”

Sigarasını söndürüp viski bardağını doldurdu ve bir Camel daha yaktı. Söyledikleri kadar, alkol ve nikotine karşı dayanıklılığının da konuklarımızı etkilediğinden emindim. Derek bile -artık kendine göre ne gibi sebepleri varsa- dikkat kesilmişti. Şimdiye kadar büyük halamın, eyalet ve hükümet yetkilileriyle sıkı fıkı oluşundan nasıl gurur duyduğunu da fark etmişlerdi muhakkak.

“Ben bir yolunu bulacağım,” dedi Clarissa. “Belli ki bu işi Surrender’dan çözemeyeceğinizi düşünüyorsunuz. Katılıyorum. Bu oyunun bazı piyonları var tabii ama asıl oyun kurucular şehirde. New York’a mutlaka gidilmesi gerek-

tiğini düşünüyorsunuz. Buna da katılıyorum. Şehirde paraya ihtiyacınız olacak, çünkü hedefiniz yükseklerde. Eh, buna da katılıyorum. Velhasıl, sizi destekleyeceğim. Şehir polisi sizi iyi tanıyor ama ününüzün, hedef kitlenize yayıldığını hiç sanmıyorum. Gireceğiniz sosyal çevrenin sizden şüphelenmesi için hiçbir sebebi olmayacak. İyice anlamış mıyım sevgili yeğenim?”

“Daha iyi özetleyemezdin hala.”

“Beş yıldızlı bir otelde kalacaksınız. Bir hedef belirlediniz ve ona yakın olacaksınız. O hedef de sizi bazı ortamlara sokmayı kabul etmek zorunda kalacak. Dediğim gibi, size yardım edeceğim ama New York'ta lüks yaşamanın bedeli ağır. Orada ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz? Sizin için ayırdığım para, ancak bir hafta ya da birkaç gün fazlasına yeter.”

“İşler planladığımız gibi giderse, bir haftada döneriz zaten,” dedi Mike.

“Gitmesini sağlayın o hâlde. Sonra da buradaki pisliği son kırıntısına kadar temizleyin.” Sigarasından bir nefes daha alıp bardağına viski koydu. “Daha gençsin Trajan. Bu bölgedeki son krizin nelere mal olduğunu bilmiyorsun.”

Başımı salladım. Her zamanki gibi, Clarissa'yla düşüncelerimizin akışı aynıydı. “NAMBLA cinayetleri.”

“Evet.”

Lucas yorum yapmadı. Ona bundan bahsetmiştim çünkü. Ambyr'la Derek de en ufak bir tepki vermediler. Genç ortağımız yine çenesini tutamamıştı anlaşılan.

“NAMBLA cinayetleri,” diye yineledi Clarissa. “Diana'yla çiftliğe gelesi çok olmamıştı. O cinayetlerden sonra, kırlarda *alternatif* bir hayat sürmek hiç kolay değildi, inanın. Tekrar aynılarının yaşanmasını istemiyorum. Son ölümlerin faturası New York'a kesilirse, Burgoyne'de yaşam, eskisi gibi devam

eder. Ama buradan birini tutuklarsa, ki biliyorsunuz, yapmaya çalıştıkları da tam olarak bu, herkesin başı ağrır. Onun için, gidin suçluyu New York'ta bulun. Orada olup bitenlere kimse akıl erdiremiyor zaten. En önemlisi, buranın huzurunun bozulmaması.”

Hepimizin üzerine, duyduklarımızın ağırlığı çökmüştü. Çocuklar bile sus pus olmuşlardı. Mike'la birlikte, Clarissa'ya teşekkür ettik. Seyahatimizin ne kadar tutacağı, gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra ortaya çıkacaktı ama büyük halamın bundan sonra geri adım atacağına ihtimal vermiyordum. Yemekten sonra izin istedik. Ambyr'la Lucas, Shiloh'dan ayrılacakları için üzgün görünüyordardı ama Derek gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Birlikte arabaya yürürken, Ambyr yine koluma girdi. Clarissa'yla detayları konuşup Marcianna'nın karnını doyuracağımı söyledim. Onları eve Mike bırakacaktı. Ambyr hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadan, cilveli bir tavırla gülümsedi. İmparatoriçe'ye binerken de yanağıma o kadar tatlı bir öpücük kondurdu ki bir an zihnimin bulanmasından korktum.

Marcianna'yı çabucak doyurup eve döndüğümde, Clarissa'yı yine verandada buldum. Şaşırmıştım doğrusu, zira bu saatlerde televizyon karşısında olurdu. Ama Clarissa gözlerini güneşin battığı ufka dikmişti. İleride, dağların üzerinde hafif bir kıızılık kalmıştı.

“Eee, hala?” dedim. Kasvetli havası adımlarımın yavaşlamasına sebep olmuştu.

Düşünceli bir tavırla başını salladı. Sofradaki kararlı ve iş bilir hâllerinden eser kalmamıştı. “Ne sıkıcı bir mesele. Zihinsel sorunları olan bir çocuk, ailesi tarafından bir kenara atılıyor ve belki de bu berbat işe karışıyor... Düşüncesi bile kötü.”

Sol kalçamı dinlendirmek için, sağ omzumla verandanın sütunlarından birine yaslandım. “Ama yine de öyle düşünüyorsun.”

Ağzındaki dumanları üfleyip sigarasını şezlongun kenarındaki küllüğe silkti. “Sofradaki tepkilerini fark etmişindir.” Başımı salladım. “Bu bile yeter. Biz çocuk tacizcilerinden ve istismarcılarından bahsederken, az kalsın masadan fırlayacaktı.”

“Gördüm.”

“Yemekten önceki hâlini görmedin ama.”

Ben de bir sigara yaktım. “Tahmin edebiliyorum.” Tek kaşını kaldırdı. “Siz yalnız kalmadan önce birlikteydik. Koridorda Diana’yla senin fotoğraflarına bakıyorduk. Ne oldu bilmiyorum ama birdenbire içini dökmeye başladı. Lucas’la Ambyr’ın yanında, görüldüğü kadar mutlu değil. Kendini fazlalık olarak görüyor. Sonra tuhaf bir şey söyledi. Gitme sırası bana gelecek gibi bir laf etti. Bunun tek bir anlamı olabilir. Diğerleri gibi, zengin bir aile bulmanın hayalini kuruyor belli ki. Bu hayal onu ayakta tutuyor. Kendini bu sayede daha kolay kontrol edebiliyor. Kim bilir? Belki Mike haklıdır. Diğer çocuklar daha iyi hayatlara kavuşmuştur belki. Ama Shelby Capamagio gibi akıllı bir kız bile beceremediyse...”

Clarissa gözlerini bana dikti. “Söylediği şeyden emin misin? Çünkü bana da ona benzer bir laf etti. Surrender’ı bir daha görmese bile umursamazmış.”

“Evet, evet. Aynen öyle dedi. Bak, ne hatırladım? Tanıştığımız gün beni, Kyle Howard’ın, ailesi gittikten sonra harika bir hayat yaşadığına ikna etmeye çalışmıştı. Çocukcağız öldü ama bizim Derek hâlâ buna inanmak istiyordu. O gün, yanımızdan kaçıp gitmek istedi, çünkü sadece ben değil, Lucas da ona karşı çıktı. Yoksa Death’s Head Hollow’la ilgili

hikâyelere inandığı filan yoktu. Öyle olsa, bugün Shiloh'ya gelmek istemezdi. Ama biliyor musun? Önce buradan gerçekten zevk aldı, fakat sofrada yine morali bozuldu. Kyle'ın sandığı gibi mutlu bir hayat sürmediğinin yüzüne vurulmasından hoşlanmadı. Zaten yemekten önce, Kyle'ın izinden gitmeye kararlı gibiydi. Bunu Surrender'dan kaçışı olarak görüyordu. Sonra yemekte planlarıyla ilgili şüpheye kapıldı ve suratı asıldı.”

“Doğru,” dedi Clarissa, başını sallayarak. Sonra bir an gülümsedi. “İyi ki çocukken etrafındaymışım. Beni rol model seçerek farklı bakış açıları geliştirdin.” Ama tekrar ufka döndüğünde neşesi kaçiverdi. “Derek'in sana kulak asacağını sanmıyorum. Bence yolundan şaşmayacak. Hem de içinde bir yerlerde bunun tehlikeli olduğunu bile bile. Onun için, ruhsal bir bunalıma düşebilir dedim. Birilerinin, onun kafasındaki bu çelişkiye bir son vermesi gerek.”

“Bu tip vakalarda ne yazık ki merak korkudan üstün gelir.”

Clarissa sigarasını söndürüp ayağa kalktı. “Uyarılarımız onu durdurmayacak. Ne yapsak bilmiyorum.”

Ellerini ceplerine sokarak içeri girmeye hazırlandı. O sırada arabanın sesini duyduk. Mike evin önünde durup camdan kafasını çıkardı. “Trajan! Yürü gidiyoruz. Pete aradı. Derhâl oraya gitmemizi istiyor.”

“Sığırları huzursuz etmeyeceksiniz, değil mi Doktor Li?” dedi Clarissa sertçe. “Araziden çıkınca hızlanırsınız ama burada sessiz olun, lütfen. Ve sen...” Parmağını göğsüne vurdu. “O kıza bir şans ver. Ambyr özel biri.” Arkasından iyi geceler diye seslendiğimde, yürürken elini kaldırmakla yetindi. Öyle yaparken bile zorlanır gibi bir hâli vardı. Her ne kadar itiraf etmese de bu akşam, anılarını canlandırmıştı. Diana hayatta

olsaydı, büyük halam bütün zorluklara daha kolay katlanırdı şüphesiz. Birden, onu bu işe karıştırdığım için derin bir vicdan azabına kapıldım. Ama başka bir seçeneğimiz de yoktu.

Verandadan inip İmparatoriçe'ye bindim. Mike manevra yaptı ve çiftlikten çıktığımız anda gaza yüklendi. O sırada tahmin edemezdik ama şahit olacaklarımız, bizi bile hazırlıksız yakalayacaktı.

{VI}

Mike'la önce kuzey güney istikâmetinde, Taconic'lerin eteğinde, 22. Kara Yolu'na paralel uzanan isimsiz bir yolda ilerledik. Az sonra asfalt bitti ve kendimizi dönemeçli, bol engebeli bir arazide bulduk. Dağlara doğru tırmanıyor-duk ve üzerinden geçtiğimiz tozlu patikaların bir adı bile yoktu. İkimiz de sıradan bir kan banyosu ve kederle karşılaşma-yacağımızı seziyorduk. Karanlık orman, gecenin hafif ışığını bile gizliyordu. İçimde kötü bir his vardı. Bütün bu çılgınlığı bir an önce durdurmazsak, hepimiz kendimize bile yabancı-laşacakmıyız gibi hissediyordum.

Ortağım da ben de düşüncelere dalmıştık. Girdiğimiz bazı yollar GPS'te bile yoktu. Neyse ki kader, o gece kaybolmamıza razı gelmedi. Az sonra, İmparatoriçe'nin farları beyaz ve metalik bir yüzeye vurdu. Pete'in arabası olduğunu tahmin ettik. Haklı da çıktık. Mike doğudan esen rüzgârın sürüklediği tozları kaldırarak onun yanına park etti.

İmparatoriçe'nin farlarının aydınlığında, karşımızda beliren eve baktık. 1970'lerden kalma dağ evlerindendi. Koyu renk tahtaları zamanla siyaha dönmüştü. Önünde ahşap zeminli bir veranda ve İsveç jakuzi dedikleri, şu tahta kenarlı

sıcak su küvetlerinden vardı. Uzaktan tıpkı bir cadı kazanını andırıyordu.

Ev, inşa edildiği günden beri, belli ki birçok kereler el değiştirmiş ve oldukça bakımsız kalmıştı. Şimdi bir viraneden farksızdı. Tahtaları yamulup çatlamış, tahta kiremitli çatıyı yosunlar kaplamıştı. Verandanın ve üst kat balkonlarının tahtaları çürüdüğü için, yerlerine yeni kaplamalar takılmıştı. Bütün bakır ve metal parçalar, zamanla yeşilimsi bir renk almıştı. Turuncu kepenkler, ortalarındaki kalp şeklinde süslemelerle, bir zamanlar şirindi belki ama şimdi neredeyse hepsi menteşelerinden çıkmış ve kırılmıştı.

Pete’i, bakımsızlıktan ormanla bütünleşen bahçenin ortasında bulduk. Buradaki çam ağaçlarının bazıları, ormandakilere kıyasla genç sayılırdı. Evi inşa edenler buraya bir Avrupa dağ evi havası katmak için dikmişti belki de onları. Ama şimdi, ışığı kesmekten başka bir işe yaramıyorlardı. Pete şapkasızdı ve bu hâlini her görüşümde yadırgardım. Alnını sildiği sarı bezi, arabasından aldığını tahmin ettim. Arabaların iç yüzeylerini temizlemekte kullanılan şu yumuşak bezlendendi çünkü. İşin tuhafı, yaz rüzgârı, bırakın terletmeyi, hafiften üşütüyordu bile.

Pete’e doğru yürüdüğümüzde, evin son ucubeliği de gözler önüne serildi. Süper kalitesiz, kanserojen kaplamalarla inşa edilen, çirkin mi çirkin bir alet edevat kulübesi. Mike’a göz attığımda, benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Pete’in bize göstermek istediği her neyse, o kulübenin içindeydi.

“Biz de önce öyle sandık,” dedi. “Ama hayır. Evin ilk hâlinde yokmuş ama sonra tuvalet olarak yapılmış. Su borusu şurada. Foseptik çoktan kurumuş. Kaçak su kullanıyorlarmış. Buraya hangi denetçi uğrar ki?”

“Doğru,” diye mırıldandım usulca.

“Nereden başlayalım?” diye sordu Mike, elinde çantasıyla.

“Bodrum,” dedi Pete huzursuzca.

Evin içinde, Curtis Kolmbach’ın, Capamagio’ların karavan evine kurduğu ışıklardan vardı. İçerisi en az evin dışı kadar bakımsız olmasına rağmen, ne tuhaftır ki modern Amerikan hayatının olmazsa olmazları da eksik edilmemişti. Bulunduğumuz geniş odanın kahverengi halısı, muhtemelen evin ilk günlerinden kalmaydı. Koyu renkli olduğu için üzerindeki normal ve esrarlı sigara yanıklarıyla, bira, şarap lekeleri, ancak dikkatli bakıldığında fark ediliyordu. Bir zamanların parlak sarı duvarları, büyük ihtimalle en son kırk yıl önce boyanmıştı. Odanın ortasında, yetmişlerin modası bir ateş çukuru vardı. Birkaç elektrikli soba dışında, evin ana ısıtma kaynağının bu olduğunu tahmin ettim. Mutfağın büyük penceresinden görünen arka bahçedeki yeni kesilmiş taze odunlarla, yakmaya hazır kuru kütükler, teorimi doğruluyordu. Mutfak deseniz, bambaşka bir âlemdi. Bütün yüzeyler, kirli tabak, tencere ve çatal bıçaklarla doluydu. Dışarıdan söylenen yemeklerin yağlı kutuları, tezgâha ve zemine gelişigüzel fırlatılmıştı.

Salonun duvarlarından biri tuğla kaplıydı ve bir DVD oynatıcısının üzerinde geniş ekran bir televizyon asılıydı. Ve bu televizyon, koca odadaki tek bakımlı ve temiz eşyaydı. Cinayet Masası dedektifleri, araştırdıkları olay yerinde, duvara monte olmayan ne varsa sağa sola çekistirirler. Daha rahat çalışabilmek için yaparlar bunu. Ama bu ev, didik didik edilmesine rağmen, en ufak bir ferahlık hissi vermiyordu.

“Tam bir pislik yuvası,” dedi Mike, Pete’e. “Şaşırdık mı? Hayır. Meslektaşların işe yarayabilecek ne var ne yoksa top-

lamış. Tebeşir izlerine bakılırsa, eğlenceye Olay Yeri İnceleme de katılmış.”

“Evet,” dedi Pete. “Kolmback gider gitmez sizi aradım. Gerçekten berbat bir yer. Daha uygun bir mekân düşünemiyorum.”

“Buranın bu hâlinde Curtis’in de mi parmağı var?” diye sordum. Pete başını sallayınca hayal kırıklığıyla kaşlarını çattım. En azından Kolmback’in temiz olduğuna inanmak istemiştim. “Televizyon yeni. Patrick’lerin en az bir tane bilgisayar vardır.”

“Evet. Hem de son model. Ford’larım görseniz binmeye korkarsınız ama bilgisayarda paraya kıymışlar.”

“Ford da bilgisayar da Mangold’dadır herhâlde?” diye tahmin yürüttüm. Pete yine başını salladı. “O bilgisayar önemli,” dedim. “Dosyaların hepsi şifrelidir kesin.”

“Bilmem,” dedi Pete. “Bilgisayarcılar bakıyor.”

Mike güldü. “İyi o zaman. Birkaç aya şifreleri kırarlar.”

“O zaman da,” dedim, “Frank’le Cathy Donovan, tam da aradıklarını bulacak. Porno sitelerinden tek tek çocuk pornosu fotoğraflarını kendileri toplamak zorunda kalsalar bile, yapacaklar bunu.”

“Biz de Steve’le öyle düşünüyoruz,” dedi Pete. “Cinayet Masası gittikten sonra her yere baktık. Suç teşkil edebilecek en ufak bir şeye rastlamadık. Birkaç seks oyuncağı ve Pakistan malı bir kutu Viagra dışında, ev temiz. Onları da Cinayet Masası’nın, bizim görmemiz için ortada bıraktığına eminim.”

“Kendini kemik fırlatılan bir köpek gibi hissetmek nasıl bir duygu Pete?” diye sordu Mike.

“Berbat,” dedi Pete. “Özellikle de aşağıdaki.” Mike’la ona merakla baktığımızda, mutfakın yan duvarındaki kapıyı işaret

etti. “Gelin.” Kemerinden çıkardığı büyük el fenerini yaktı ve beton merdivenlerden bodruma indik.

Yukarısı sağlıklı denecek kadar pis ve bakımsızdı ama bodrum daha da betardı. Bazı eşyalar, ya onları tamir edecek para bulunamadığından ya da sırf tembellikten buraya tıkmıştı. Ama içinde bulunduğumuz ortamın iğrençliği bile, bizi az sonra göreceklere hazırlayamadı. New York’ta ya da Heinsdale’de, hiç kimse, hatta dünyanın bütün pisliklerine alışık biri bile, bu tarzda bir manzara karşısında soğukkanlılığını koruyamazdı.

Muhtemelen evin ilk yıllarından kalma, zebra desenli bir bar taburesine, tavana bakacak şekilde bir ışıldak yerleştirilmişti. Dolayısıyla içerisi mümkün mertebe aydınlıktı. Beton duvarlardaki yüksek pencereler yılların kırıyla kabuk bağladığından, dışarı da karanlık olduğu için, tek ışık kaynağı bu lambaydı. Mike’la gözlerimizi kırıştırtarak etrafımıza baktık. İşte o zaman şaşkınlıkla irkildim, çünkü her yerde içi çöp dolu büyük torbalar vardı. Ama bu âdeti Patrick’ler başlatmış olmalıydı, zira torbalar geniş bodrumun yarısını bile dolduruyordu. Evin ilk sahipleri belki de burayı 1970’lerde son derece popüler olan bir bodrum odası gibi kullanmaya niyetlenmişti ama şimdi evin bu kısmı resmen bir çöplüktü.

Yine de Pete’in, temel nedenler dışında bundan neden rahatsız olduğunu anlayamamıştım. Ta ki benden daha hızlı hareket edebilen Mike, Kurtz’ların evinde Ambyr’ı ilk gördüğündeki gibi koluma yapışana dek. “Trajan,” diye fısıldadı. “Ha siktir.”

Çöp torbalarının arasında, daha ilk bakışta tuhaf görünen bir boşluk vardı. Sanki torbalar, araları boş kalsın diye özellikle o şekilde dizilmişti. Boşluğun tam ortasında bir iskemle du-

ruyordu. Eskiymi ama evin geri kalanı kadar değil. Birilerinin doğal ortamı bozduğunun ilk işareti. Ve sandalyede bir çocuk cesedi oturuyordu. Tek başına bu bile yeterince şok ediciydi tabii ama asıl, cesedin durumu korkunçtu. İlk bakışta, üzerindeki erkek kıyafeti gibi görünüyordu. Ama cinsiyetini anlamak imkânsızdı, zira derisi iskeletine yapışmıştı. Gözleri açıktı ve su kaybından büzülmelerine rağmen göz yuvarlakları hiç hasar görmemişti. Burnu yüzüne doğru çekildiği için, dişleri ve kuruyan diş etleri olduğu gibi meydandaydı. Pete'ten el fenerini alıp Mike'la birlikte bu tüyler ürpertici görüntüye yaklaştık. Elleri, örgülü bir perde kordonuyla iskemlenin arkasına, gevşeye yakın bir sıkılıkta bağlanmıştı. Ayaklar da aynı şekilde, iskemlenin iki ön bacağına bağlıydı. Cesedin ayakları çıplaktı ve üzerinde ekoseli bir gömlek vardı. Tek hayat belirtisi, saçlardı. Ölümden sonra yavaş ve düzensizce uzamaya devam etmişler ve sivri uçlu tutamlar hâlinde kafayı çerçevelemişlerdi.

Mike bütün dehşetinin arasında enteresan bir açıklama yaptı. "Mumyalanmış," dedi fısıltıyla. Alçak sesle konuşmasına rağmen, sesi güven vericiydi.

"Evet," dedim, aklıma daha mantıklı bir açıklama gelmediği için.

"Mumyalanmış mı?" diye bağırdı Pete hayretle. Bizi buraya çağırdığına daha şimdiden şükreder gibi bir hâli vardı. "Ama nasıl? Hani, bandajları nerede?"

"Onlar Mısır mumyalarında olur," dedi Mike, cesedi incelemeyi sürdürerek. "Ayrıca bandajın, mumyalama işlemiyle ilgisi yok. Yüzyıllar boyunca vücudu bir arada tutmak ve biraz da nemden korumak için kullanılırlar. Dini bir manalar da olabilir ama bu konuda hâlâ çelişkili fikirler var. Ama

mumyalama işlemi rahiplerin ya da ölünün akrabalarının, cesedi çöle götürüp güneşte kurutmasıyla gerçekleşiyordu. Kemirgenlerin ölüye zarar vermemesi için de önlem alıyorlardı tabii.”

Mike bütün dikkatini cesede verdiğinde, ben devam ettim. “Mumyalama işlemi farklı mekânlarda yapılabilir. Ölü iyi muhafaza edilip nemden korunduğu takdirde sorun olmaz. Eski bir tavan arası işe yarayabilir mesela, ya da...” Gidip pencerelere yakından baktım. “Bir bodrum,” diye devam ettim. “Pencereleri artık hiç açılmayan ve kimsenin uğramadığı bir bodrum katı.” Işıldağı elime alıp etrafta gezdirdim. Bastonumla tavana vurdum ve zeminin alt döşeme malzemesine baktım. Döşeme tahtalarının kenarları ve ek yerleri, yetmişlerde sık kullanılan, ama sonra sağlığa zararlı olduğu için yasaklanan bir çeşit poliüretan spreyle doldurulmuştu. “Tıpkı burası gibi. Ya da Cinayet Masası dikkatimizi özellikle buraya çekiyor.”

“Biz de Steve’le, bunu merak ediyoruz,” dedi Pete. “Buraya ilk gelişimizde bodruma indik. Bütün çöplerin arasına baktık. Bu ceset burada yoktu. Sonra bizi tekrar aradılar ve bu gece burada nöbet tutmamızı istediler. Neden kendi memurlarına yaptırmadılar? Hayır, amaç ne, anlamıyorum ki. Bu ceset dün burada değildi. Gözümü bile kırpmadan yemin edebilirim.”

“Elbette,” diye mırıldandım. Dikkatimi ona vermekte güçlük çekiyordum. Zira yakın zamanda mumyalanan bir cesedin yüzü kadar korkunç ve insanı hipnotize eden bir şey az bulunur. Dudaklar geri çekildiği için, ölünün suratına bir sırtıış yapışıp kalmış gibiydi. Hatta bir imdat çığlığı. Yardım değilse bile, en azından adalet istiyordu. Ama göz kapaklarının hafifçe yukarı çekildiği gözlerde müthiş bir ızdırıp vardı.

Gövde, derinin kemiklere yapışması sonucu öne doğru bükülmüştü. Dolayısıyla mumya, her an kaçmaya hazır gibi görünüyordu. Önce ellerindeki bağlardan, sonra da erken gelen ölümünden.

Onunki gerçekten de erken bir ölümdü. Mumyalama işlemi yaş tahminini güçleştirse de cesedin 1.50 civarındaki boyu ve ebatları göz önünde bulundurulursa, en fazla on dördündeydi. İyi bakıldığı anlaşılan sağlam dişler ve kafatasının büyüklüğü de bu tahminimi doğruluyordu. Neden öldüğünü henüz bilmiyordum. Belki bir kaza sonucu bir yerde mahsur kalmış ve mumyalaşma burada gerçekleşmişti. Ya da tıpkı içinde bulunduğumuza benzer bir yere kasten kapatılmıştı.

Gelgelelim, bu çocuk burada ölmemişti. O kadarından kesinlikle emindim. Konuşacak gücü topladığımda, bunu Pete'e söyledim.

"Neden?" diye sordu. "Yanlış anlama. Sana inanmayı istemediğimden değil. O kadar beceriksiz ya da deli olduğumuzu düşünmek istemiyorum. Ama nasıl bu kadar eminsin?"

"Düşün Pete," dedi Mike, aklımdan geçenleri tahmin ederek. "Burada en çok ne var? Çöp. Dışarıda var mı? Hiç yok. Patrick'lerin derdi her neyse, bu torbaları buraya atmaya başlayalı çok olmamış."

"Tahminimce," dedim, "gerçi buna onları sorguladıktan sonra kendin karar vermek isteyebilirsin ama tatlı çiftimiz, çöplerini buraya çocuk ölümleri kamuoyuna duyurulduktan sonra atmaya başlamış. Büyük olasılıkla ölüm tehditleri alıyorlardı ve o kadar korkmuşlardı ki, mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyorlardı."

"Ama ölüm tehditleri aldıkları da kesin değil. En azından bu bölgede."

“Belki ama onları soruşturan birileri olmadı mı hiç?” diye sordum, gözlerimi mumyadan ayırmadan.

Pete gözlerini kısarak bir süre düşündü. “Bildiğim kadarıyla hayır. Bunun için bir sebepleri yoktu ki.”

“Şimdi var ama,” dedi Mike. “Steve’le bir fırsatını bulup onları sorgulamalısınız.”

“Ben istemez miyim sanıyorsun? Ama ikimizi de kapıdan bile geçirteceklerini zannetmem. O belgelerin fotoğrafını şans eseri çektim. Yoksa hayatta izin vermezlerdi.”

“Belki başka bir yolunu buluruz,” dedim. Ama önce, bu pisliğin kaynağına inmek lazım. Elimizi çabuk tutmalıyız. Eyalet, suçu Patrick’lerin üzerine yıkmak için ne gerekiyorsa yapacak. Onlar soruşturmayı kapamadan ve insanları ölüm-lerin son bulduğuna inandırmadan, kamuoyuna alternatif bir teori sunmalıyız.”

Mike nihayet cesedin üzerinden doğruldu. “Pekâlâ. Benim söyleyeceklerim şunlar. Bir kere bu oğlan, bu arada kesinlikle erkek ve on üç-on beş yaşları arasında. L.T.’nin de dediği gibi, burada ölmemiş. Bütün bunların arkasında basit bir mantık var. Patrick’ler uzunca bir süredir çöplerini buraya atıyordu. Demek ki bodrumun kapısı sık sık açılıp kapanıyordu. Yukarının havası da bodruma doluyordu. Cinayet Masası tam anlamıyla faka basmış demiyorum. Birileri ve muhtemelen Nancy Grimes, onlara mağaralarda da mumyaların bulunduğunu söylemiştir. Onun için burayı gördüklerinde, mağara-dan ne farkı var diye düşünmüş olabilirler. Ve eğer akıllılık edip önce çöpleri çıkarsaydılar, planları işe yarayabilirdi.” Mike dijital makinesini çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı. Telefon satıcıları, cep telefonu kameralarının mükemmel olduğunu söylese de Mike’in dijital makinesi çok daha yüksek

çözünürlükte fotoğraflar çekebiliyordu. Arka arkaya flaşlar patladı ve Mike bodrumu geniş açıyla görüntüledi.

“Hâlâ çöpleri çıkarabileceklerini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Neden olmasın? Yapmadıkları şey değil. Yerlerinde olsam, Pete’i buradan çekip kendi adamlarımı yollar ve bu torbaları bir kamyonu yükletip buradan götürürdüm. Şimdi anladın mı Pete? Sonrasını tahmin edersin herhâlde?”

Pete acemi çaylak yerine konmaktan rahatsızdı belli ki. “Benimle oyun oynamayın da adam gibi anlatın şunu.”

“Etrafına bak,” dedim, bastonumla işaret ederek. “Ne görüyorsun?”

“Ne?”

“Yahu sadece gözlerinle gördüğünü soruyorum. Çöp torbaları değil mi?” İki sigara yakıp birini Mike’a verdim. “Yazın ortasındayız.” Işıldağı alıp torbalara yaklaştım. “İlkbaharda ve yazın, çöplere ne eşlik eder?”

Pete bir an duraksadı. Sonra elini alnına vurdu. “Tabii ya! Sinekler! Sinekler de larvalar demek.”

“Aynen,” dedi Mike, fotoğraf çekmeyi sürdürerek. “Burası yeterince oksijensiz, derin bir mağara kadar soğuk olmadığı ve ceset temiz kaldığı için, çocuğun başka bir yerde öldüğünden eminiz. Buraya da belirli bir amaç için getirilmiş.”

“Ama nasıl?” diye sordu Pete. “Onu hareket ettirdiklerinde dağılmaz mıydı?”

“Hayır. Öyle bir kaide yok,” dedim. “Ölüm yakında gerçekleşiyse, daha mumyalaşmanın ilk aşamalarında demektir ve vücutta hâlâ biraz esneklik kalmıştır. Yoksa onu sandalyeye de bağlayamazlardı. İşte sana bir ipucu Pete. Mike, cesedin tam anlamıyla katılaşmadan mumyalaşması kaç ay alır? İki, üç?”

“Bulunduğu mekâna bağlı. Ortam kuruyrsa daha hızlı olur. Ama en az yetmiş, seksen gün lazım. Bunda da en fazla doksan gün.”

“Cinayet Masası cesedi sırf bu iş için mumyalaştıramayacağına göre ve mezar soygunculuğuna da kalkışmayacaklarını varsayarsak...”

“Bak, o aklıma gelmedi değil,” diye atıldı Mike. “Ama cesedin gömüldüğüne dair bir bulgu olurdu mutlaka.”

“O hâlde hiç teşhis edilmemiş,” dedim. “Kıyafetlerinin sağlamlığına bakılırsa, sonradan giydirilmişler. Onu bu oyun için kullanmaya karar verdiklerinde.”

“Bravo,” dedi Mike. “Fraser’daki fakirlere bedava kıyafet dağıtan mağazanın etiketini buldum. Onu giydirip bu bölgeden biri gibi göstermek istemişler.”

“Demek ki, çocuk buralı değildi,” dedim. “Steve’le eyaletteki bütün ölümleri araştırın. Eyalet dışına çıkmaya cesaret edemezler. Son birkaç ay içinde kimliği tespit edilemeyen bir çocuk ölümünün kayıtlarına mutlaka rastlarsınız. Bana kalırsa, önce Burgoyne’e en uzak bölgelerden başlayın. Clinton, St. Lawrence, Oswego, Erie. Giderek yakınlaşırsınız.”

“Belli başlı Adirondack bölgelerine de bakın derim,” diye söze karıştı Mike. “Hamilton, Essex, Franklin. Tepelerde mevsimlik evler çok. Çocuk bu hâle herhangi birinin tavan arasında gelmiş olabilir. Bazıları o kadar ıssız yerlerde ki uzun zaman kimse fark etmemiştir.” Makinesini kaldırıp cesetten DNA toplamak için küçük cam şişeler ve zarflar çıkardı. Ama önce bir an duraksadı ve çocuğun ızdırapla çarpılan yüzüne baktı. “Zavallı. Belki de terk edilmiş bir eve girdi. Tavan arasına çıktı ve üzerine bir şey düştü. Sonra da oradan çıkamadı. Bacaklarda kırık var mı, bilmiyorum. Durun, bir bakayım. Ama bir dakika.”

Çocuğun bileklerindeki kordonu kesip bir elini kaldırdı. Kanıt toplamakta kullandığı aletlerden biriyle, tırnaklarının altından örnek aldı. “Vay canına,” dedi nefes nefese.

“Ne oldu?” diye sordu Pete hemen.

“Mikroskopla bakıp emin olmam gerek ama...” Mike üzüntüyle başını salladı. “Parmaklarına baksanıza. Çıplak gözle bile görebilirsiniz.” Biz dediğini yaparken, o çantasından bir büyüteç çıkardı.

“Taş,” dedim. “Taş ve...”

“Yosun,” diye mırıldandı Mike. Diğer elini kaldırdı. “İki tırnağı kopmuş.”

Söylediklerinden yola çıkarak, “Mağara mı, yoksa?” diye sordum.

“Olabilir. Ya da bir çukur. Dediğim gibi, dağlık bölgelerden başla Pete.”

“Ne olmuş ki?”

“Görünüşe bakılırsa, bir çukura düşmüş ya da atlamış,” dedim.

“Nasıl yani atlamış? Neden? Hem yalnız başına, bir tavan arasına neden girsin?” Neden bahsettiğimizi anlamasa da sesi kederliydi.

Pete’e bir açıklama yapmanın vakti gelmişti. Ona, bütün çöp çocuk vakalarının, aslında cinayet değil, intihar olduğuna inandığımızı söyledim. Sonradan, bu intiharlarla arasında bir ilişki kurulmasını istemeyen biri ya da birileri, olaylara cinayet süsü vermişti. Pete doğal olarak, önce karşı çıktı. Ama sonra, çöp çocukların New York’lu zenginlere belirli bir amaç uğruna satıldığını düşündüğümüzü anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde, ondan beklenecek kadar sağduyulu bir noktaya parmak bastı.

“Ama bu çocuk onlardan değil. Yoksa tırnaklarının arasından neden taş olsun? Belli ki düştüğü yerden çıkmaya çalışırken tırnaklarıyla toprağı kazmış.”

“Belki de bir kazaydı,” dedi Mike. “Cinayet Masası, hazır elinde profilimize uyan bir ceset varken kullanmak istemiştir. Kim olduğunu bulmamız, bunun için önemli.”

“Zavallının nasıl bir hayatı olduğunu tahmin etmeye çalış,” dedim. “Profilimize uyuyorsa, kimsesi yok demektir. Ya da belki devletin koruyucu aile programındaydı. Onu bir çiftliğe verdiler. Devletten bu iş için alacağı aylığa bakan birilerinin yanına.”

“Ben bu ihtimali daha akla yatkın buluyorum,” dedi Mike. “Yetersiz beslendiği apaçık ortada. Bu civardaki çiftliklere evlatlık verilen çocukların sıkça karşılaştığı gibi, ihmale uğramış.”

“Belki de bir mağara keşfetti. Sonra karşısına bir çukur çıktı ve kazara içine düştü. Evet, büyük ihtimalle bir kazaydı. Cinayet Masası’nın ekmeğine yağ süren bir kaza.”

“İnanamıyorum,” diye mırıldandı Pete.

“Bir şeyden eminiz.” Mike bir an durup ağzındaki dumanları üfledi. “Bu zavallının hiç de hoş bir hikâyesi yok. İşin kötüsü, çilesi öldükten sonra da bitmemiş.”

Mike’in son sözleri durumu özetliyordu. Birkaç telefon etmek için yukarı çıktım. Ev denen bu çöp denizinin ortasından geçerken, Patrcik’lerin derbederliğinin büyük bir kısmının, can korkusundan kaynaklandığına bir kez daha ikna oldum. Komşuları, tıpkı Lucas gibi, televizyon dizilerinden öğrendikleriyle, kendilerince bir kanıya varmıştı. Tutuklanan ve serbest kalan tescilli çocuk tacizcilerinin, işi cinayet işlemeye kadar vardıracaklarından eminlerdi.

Tacizcilerin, onları bu suça iten içgüdülerini tamamen yok edemedikleri doğrudur. Zira kendileri de çocukken muhtemelen tacize uğramıştır. Yaşadıkları sapkınlığı, büyüdülerinde romantik ve cinsel arzularla karıştırırlar. Çocuk tacizcilerinin bağırsaklarının deşilmesini ya da en azından iğneyle idam edilmesini isteyenler, *bana ne psikolojilerinden*, diye düşünebilirler. Çocukken tacize uğrayıp çocuk tacizcisi olmayan bir sürü insan da var elbette. Ama sorun şu ki televizyon denen o ahmak alet, çoğu zaman insanlarda farklı algılar yaratır. 1890'ların sonunda ve 20. yüzyılın başında, Doktor Laszlo Kreizler ve meslektaş Doktor Adolf Meyer tacize uğrayan çocuklar üzerinde araştırmalar yapmaya başladığında, neredeyse bütün cinsel suçluların, özellikle de çocuk tacizcilerinin, bu tarz dürtülerden kaynaklanan davranışları kontrol etmeyi öğrenebildiklerini ortaya çıkardı. Dolayısıyla çocuk tacizinden sabıkalıların aynı suçu tekrarlama oranı, örneğin hırsızlarınkinden ya da silah kaçakçılarınkinden çok daha düşüktü. Cinayetten hüküm giyenlerin tekrar adam öldürme oranlarından ise sadece birazcık daha yüksekti.

Şiddete meyilli çocuk tacizcilerinin kapatıldığı eyalet akıl hastanesini hayatınızda hiç görmeseniz bile -ki suç psikolojisi uzmanları genellikle o tip yerleri iyi bilirler- bunun sebebini anlamak güç değil. Doktor Kreizler öğrencilerimle paylaştığım son günlüğünde şöyle yazmıştı: "Bizler o kadın ve erkekleri, bir toplum olarak birbirimizle yaşamayı seçtiğimizde işlediğimiz bütün gizli günahların canlı hatıraları hâline getiriyoruz. Onları günah keçisi yapıp öldürerek, suçlarının ardındaki gerçeği ve birçoğumuzun içindeki yansımalarını yok edebileceğimizi sanıyoruz. Bu da kolaya kaçmak oluyor

elbette, zira biz onlara ulaşıp onlarla iletişim kuramadıkça, onlar da mantıklı bir savunma yapamıyorlar. Ama bu insanları, hatalı davranışlarıyla ilgili bizimle iletişim kurmaya nasıl isteklendirebileceğimizin bir yolunu bulmak üzereyiz. Bir gün bizimle korkusuzca konuşacak ve genç ruhlarına, bu sapkın arzuların nasıl kazındığını anlatacaklar.”

Kreizler haklı çıkmıştı. Bugün uzmanlar, hapisteki çocuk tacizcileriyle çalışmalar yapıyor ve çoğu da olumlu sonuçlar veriyor. Ama sıradan bir televizyon yazarının, izleyicilerde fazlasıyla ilgi uyandıran böyle bir konuyu kaşımadan duramayacağı aşikâr. Sonuçta istatistikler halkın eğitilmesine hizmet etmiyor. Bütün çocuk tacizcilerinin toplumun bu en savunmasız kesimine saldıran ve kana doymayan vampirler olarak gösterilmesi, daha çok ilgi çekiyor. Medyanın yarattığı algılar, pek çok Amerikan vatandaşı gibi, en akılcı jüri üyelerini bile etkiliyor elbette.

Patrick’lerin salonunda dikilirken, gözüm ister istemez televizyona takıldı. Ne ironiktir ki Patrick’lerin bunca önem verdiği televizyon, şimdi Cinayet Masası dedektiflerinin, onları sonsuza dek hapse tıkmalarına aracılık edecekti.

Daldığım düşüncelerden uyandığımda, aramam gereken insanlar aklıma geldi. İkisi de kafamda oluşturduğum plan için hayati önem taşıyordu. Mike’ın benden böyle bir hareket beklediğinden emindim zaten. Pete de çaresiz razı olacaktı. Yoksa Cinayet Masası hem onu hem de Steve Spinetti’yi, cesedi ilk anda bulamadıkları için suçlayabilirdi. Riskli bir plan olduğuna kuşku yoktu ama şimdiye kadar yaşananların hepsi, dolaylı yoldan da olsa bize, doğru bir yolda olduğumuzu söylüyordu.

{VII}

İlk telefonu Clarissa'ya ettim. Onu uykusundan uyandırmak, istirahatteki bir kaplanı kızdırmaktan farksızdı. Ama neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Yenilmez avukatı Paul O'Brien'ı arayıp ona bir an önce Albany Polisi'ne gitmesini ve beş parasız Patrick'lerin de yasal hakları olduğuna dair olay çıkarması talimatını vermeliydi. Yoksul şüphelilerin, yasal hakları olan bir temsilcileri olmadan sorgulanması, New York eyaletinin en büyük hukuki sorunlarından biriydi. Ama fakirliğin ve savunmasızlığın nasıl bir his olduğundan bile habersiz bir validen de başka türlü beklenemezdi zaten. Diğer yandan O'Brien gibi geleneklerine bağlı bir avukatın duruma el koyacağından hiç şüphem yoktu.

Diğer telefonum, daha hassas bir konuydu. Mike bodrumdaki çalışmalarını sürdürürken, Pete'i yukarı çağırdım. Rensselaer Bölgesi, Troy Şehri'ndeki St. Elizabeth's Hastanesi'nden güvenilir bir patoloğu arayacaktık. Mumya çocukla ilgili tüm saptamalarımıza rağmen, henüz ana sorunumuzu çözemiştik. Olay Patrick'lerin üzerine yıkılmadan, cesedi tutuklanan çiftin evinden çıkarmalıydık. O zaman, Cinayet Masası cesedin orada olduğunu iddia edemezdi. Bilhassa da Steve'le Pete aksi yönde ifade verirlerse. Ama asıl sorun, bu cesedi bizden kimin ve nasıl alabileceği. Aşağıdan konuşmalarımıza kulak misafiri olan Mike, onu Shiloh'nun arkasındaki dağa gömebileceğimizi söyledi. *Sen hep demez misin L. T.? Birini öldürüp şu dağa gömsem, kimenin ruhu duymaz diye?* Doğrusu buna hâlâ bütün kalbimle inansam da mecbur kalmadıkça Clarissa'yı böyle bir işe karıştırmak istemediğimi söyledim.

Kızılderili Bill lakaplı Doktor William Johnson'ı bize yardım etmeye ikna edebilirsek, sorunlarımızın büyük bir kısmı hallolabilirdi. Doktor William, Sör William Johnson'ın soyundan geliyordu. Devrim öncesi dönemde, Montgomery Bölgesi'nin manevi babası ve Mohawk kabilesiyle, daha genel anlamda, Iroquois halkının ilk gerçek, büyük İngiliz Büyükelçisi Sör William, Hudson'ın batısında gayriresmi bir krallık kurmuştu. Ve Iroquois halkının ona güveni sayesinde, bölgede huzuru sağlamıştı. Ona duyulan güvenin bir nedeni, Sör William'ın bütün müttefiklik anlaşmalarına uymasıydı ama ilk karısının ölümünden sonra bir Mohawk kadınıyla -bazıları onun bir prenses olduğunu söylüyordu- kurduğu münasebet de etkili olmuştu tabii. Rivayete göre, Doktor Bill Johnson'm ailesi de bu çiftin çocuklarından birinin soyundan gelmeydi. İngiltere tarihinin en parlak ve önemli şahsiyetlerinin çoğu gibi, Sör William Johnson da İrlanda kökenliydi. Torunu Doktor Bill Johnson, tıpkı bu önemli atası gibi, düzenin tıkr tıkr işlemesine ve her koşulda adaletin sağlanmasına büyük önem verirdi. Dolayısıyla, olanları en azından onunla dürüstçe paylaşmamız gerektiğini düşünüyordum.

iPhone'umu kulağıma yapıştırdım ve dört ya da beşinci çalıştan sonra, Bill'in sesini duydum. Hoparlöre aldım.

"Buyursunlar?" dedi, teatral bir sesle.

"Bill? Ben Trajan Jones. Burgoyne'den."

"Gördük. Ekranda adın çıktı. Ne vardı?"

Dayanamayıp gülümsedim. Onu bu geç saatte, bir morgun otopsi odasında çalışırken hayal edebiliyordum. Kızılderili Bill'in krallığı da orasıydı. 1.82'lik bu dinç ve atletik adamın kömür karası saçları, ensesine kadar inerdi. "Sesini duyduğuma sevindim Bill," dedim. "Yanımda Pete Steinbrecher var."

“Merhaba Doktor Johnson,” dedi Pete.

“Pete!” diye şakıdı Bill, sevecen bir sesle. “Neredesin be oğlum? İnsan bir arayıp sormaz mı?”

“Bir de...” diye başladım.

Ama Mike sözümü kesti. “Kızılderili Bill!” diye bağırdı bodrumdan.

“Mike Li! Seni düzenbaz Çinli! Geçen ay morgda oynadığımız pokerden bana hâlâ yüz dolar borcun var. Siz ananızın karnından sahtekâr olarak mı doğuyorsunuz, merak ediyorum doğrusu. Hem neredesin sen? Sesin yerin yedi kat altından geliyor sanki.”

“Ben Çinli değilim lanet kafa derisi avcısı!”

Bill içten bir kahkaha attı. “İçine mi doğdu, uğursuz? Şu anda bahtsız bir adamın kafatasını açıyorum. Karısı sarhoş dayağı yemekten bıkip herifin kafasına bir Louisville beyzbol sopasıyla vurmuş. Daha doğrusu, dostumuz Doktor Weaver öyle düşünüyor. Bana kalırsa, aptal herif karısını tutmaya çalışırken düşüp kafasını bir boruya vurmuş. Bu arada, söylese-ne Trajan. Şu Weaver ahmağını neden kurtardın?”

“Ah, sen de mi duydun?”

“Eyaletin tamamı ve ülkenin yarısıyla birlikte. CNN’e kadar çıktınız yahu. Bıraksaydın da o zavallı çocuk bunun beynini patlatsaydı.”

“Ne yazık ki o çocuğun bir silahı bile yoktu,” dedim. “Weaver cep telefonunu tabanca sanmış. Gerçi hikâyenin o kısmı medyaya yansımamıştır.”

“Weaver’a bak sen. Şişko pislik. E, sen halletseydin bari. Panikle üzerime saldırdı filan derdin.”

“Johnson, beni dinle,” dedim. “Heinsdale’deyiz. Burada acayip bir meseleyle uğraşıyoruz. Yalnız mısın?”

“Her zamanki gibi. Bilirsin, ben ırkçı değilim...”

“Değilsin tabii, çünkü Kızılderili’sin,” diye bağırdı Mike.

“Kapa çeneni Li. Burada ciddi bir şey anlatıyorum.” Bill derin bir nefes aldı ve kafa derisinin kafatasından ayrılırken çıkardığı ıslak sesi duydum. “Dediğim gibi, ırkçı olmadığım için, bu hastanedeki yegane yerli kökenli Amerikalı olarak...”

“Amerikan yerlisi,” diye düzeltti Mike.

“Tek kelime daha edersen kafa derini yüzeceğim Li,” diye böğürdü Bill. “Her neyse. Velhasıl bu hastanedeki tek Amerikan yerlisi benim ama bir bodrumda yapayalnız çalışmaya mahkûmum. Oh be! Söyledim işte!” Bir an, işine geri döndü. “Yok canım. Bunu bir beyzbol sopası yapamaz. Hay ben bu Weaver’ın...”

Telefonu elime aldım. “Bill. Madem yalnızsın seni FaceTime’den arayacağım. Burada görmem gereken önemli bir şey var.”

“Ne gibi?” diye sordu, merak ve endişeyle.

“Dört çocuğun ölümünün sorumlusu olarak, Jimmy ve Jeanette Patrick çiftini tutukladıklarını duymuşsundur?”

“Tabii ki. Cinayet Masası haberin yayılması için kıcını yırtıyor.”

“Tahmin ederim. Ama bir sorun var. Olay düzmece. Ama önce bizim gördüklerimizi sen de görmeli ve detayları duymalısın. Sonra sana bir teklifimiz olacak.”

Onu FaceTime’den aradığımda, tam da hayal ettiğim gibi buldum. St. Elizabeth’in morgundaki otopsi odasında, kan içindeki lateks eldivenleri ve önlüğüyle. Soluk yüzünü çevreleyen siyah saçları darmadağın olmuştu. Aslında hastane kurallarına göre uzun saç yasaktı ama Johnson, eyaletin en iyi patoloğlarından biriydi. St. Elizabeth gibi küçük bir hastane,

ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Dolayısıyla Johnson'ın kendine göre imtiyazları vardı. Bodruma inen merdivende durumu kısaca açıkladım. Bill'in ilgisini çekmeyi başarmıştım belli ki. Yine de işi önce şakaya vurdu. "O Çinli düzenbazı sonunda bodruma kapamak zorunda kaldın, değil mi?" Ama telefonu Mike'ın çalıştığı cesede doğru çevirdiğimde sustu.

Az sonra, "Ha siktir," diye fısıldadı ve sesi bodrumda yankılandı. "Bir mumya." Ama cesedin ebatlarını fark ettiğinde profesyonel heyecanı sönüverdi. "Daha çocukmuş. Zavallı oğlan. Kim bilir başına ne geldi?"

"Öyle," dedim. "Hey, dur bir dakika. Erkek olduğunu nereden anladın?"

"Bir patoloğa sorulacak soru mu bu?"

"Tamam, sustum. Kız ya da erkek, sonuçta bir çocuk ve biz olayın şu şekilde geliştiğini tahmin ediyoruz..."

Adını bilmediğimiz çocuğun o bodruma nasıl geldiğiyle ilgili teorimizi bütün detaylarıyla anlattım. Johnson beni ilgiyle dinlediyse de cesedi ilk gördüğündeki gibi heyecanlı değildi. Mumya bir cesedin gözlerine bakan herkes, ister istemez etkilenir çünkü. Ve öfke, merak kadar iyi bir motivasyon kaynağıdır. Johnson, ben söylemeden lafı ağzımdan aldı.

"Pekâlâ, şöyle yapıyoruz." Telefonu cesedin yüzünden çekip merdivene çevirdiğimde, sesi yine o profesyonel tonunu aldı. Şimdi Amerika'nın en büyük maceracılarından birinin soyundan geldiğine inanmak daha kolaydı. "Ben hastanenin ölü nakil araçlarından birini alıp oraya geliyorum. Yolda, çocukla ilgili bir hikâye düşünüyoruz. Saçmalayacağız tabii. Yeter ki bizim saçmalıklarımız onlarınkinden daha akla yatkın olsun. Hâlâ orada mısın Pete?"

"Evet, Doktor Johnson."

“Yapma Pete,” dedi Bill. “Kaç yıldır tanışıyoruz. Bir doktor tutturmuşsun. Her neyse. Sen kalıp bana yardım edeceksin. Bu ikisi de gidip yapmaları gerekeni yapacak.”

“Anlaştık,” dedi Pete. “Ceset hafiftir. Kolayca taşırsız zaten.”

“Tamam. Mike ve Jones.” Bill’in aklında dolaşan tilkileri görür gibiydim. “Gidin bakın bakalım, terk edilmiş bir bina bulabilecek misiniz? Bir ahır ya da tahıl ambarı da olabilir. Ama çocuğun, gizlice girip sonra başı derde girince kimseye sesini duyuramayacağı bir yer olmalı.”

“Ben öyle bir yer biliyorum,” dedi Pete, hepimizi şaşırtarak. “Hoosick Falls’daki şu eski okul. Hani Kuzey Hoosick’e, ardından Cambridge yönüne ilerlediğinizde. 22’deki?”

“Ah, anladım,” dedi Bill. “St. Mary’s. Şu tuğla bina. Neredeyse şehrin göbeğinde. High Caddesi’nde. Uzun zamandır oraya kimse uğramıyor. Bir ara restore edip konut yapacaklardı ama sonra asbest yüzünden çalışmalar durduruldu. Bizim çocuk, zorlansa bile, biraz çabaladıktan sonra oraya girip kuleye tırmanmış olabilir. Orası yeterince kuru. Sesini de kimseler duymaz.”

“Ya kemirgenler?” diye sordum.

“Şart değil Bay Ölüm Sihirbazı.”

Elimi alnıma vurdum. “Sen de mi?”

“Geçen akşam televizyonda havaya ateş açmanı gösterirken söylediler. Oradan hatırladım. Her neyse. Asbestten, kemirgenler de etkilenir. Belki bizden daha yavaş ama sonunda mutlaka. Dolayısıyla gemiyi terk edip daha güvenli yerleri tercih etmeleri doğal. Tamam, mükemmel bir açıklama değil ama aklıma gelenlerin en iyisi bu. Pekâlâ. Pete? Hoosick Falls Polisi’nde bize yardım edebilecek bir tanıdığın var mı?”

Pete sıırttı. “Evet, birkaç arkadaş...”

Sözünü kestim. “Boş verin onları. Bu işe ne kadar çok insan karışırsa o kadar sorun çıkar. Ben bir devriye tanıyorum. Bize yardım edeceğinden eminim. Araya hatırlı birilerini sokacağız.”

“Kuzen Caitlin mi?” diye seslendi Mike bodrumdan.

“Ama bazı isimleri böyle uluorta söylemezsek sevinirim.”

“Aman canım,” dedi Mike. “Ne var bunda çekinecek? Yeni manitanın kuzeni işte.”

Nefesimi tuttum. “Caitlin’i düşündüğüm doğru Mike. Ama diğer meseleleri davaya karıştırmamak? Hani herkesin güvenliği açısından?”

“Ne yapalım? Ağzımdan kaçtı.”

“Dert etmeyin,” dedi Pete. “Benden sır çıkmaz.”

“Hey, Mike?” diye seslendi Bill. “Cesette kırık çıkık falan var mı?”

“Daha bakmadım. Neden?”

“Hiç. Sesli düşünüyordum. Ama mumyalaştıktan sonra, düşüp bacağını kırması imkânsız. Boş ver.”

“Aynen,” dedi Mike, derin bir nefes alıp alet çantasını kaparken. “Bir çocuğun cesedine saygısızlık edemem.”

“Ben de,” diye mırıldandı Pete.

Mike yanımıza geldiğinde, Johnson’a planımızın ilk kısmını anlattık. Adirondack’ların yüksek kesimleri de dâhil olmak üzere, bölgede kimliği tespit edilemeyen çocuk ölümlerinin peşine düşeceğimizi söyledikimizde, Kızılderili Bill derin bir of çekti. “Pete. Aman oğlum, sen bu şapşalları dinleme. Siz Frank’i ne sanıyorsunuz? Ne yaptığınızı anlarsa, cesedi elinizden alır. Ondan sonra sıkışıp kalırsınız. Davanın başından beri bu kadar tedbirsiz davranmıyorsunuzdur umarım?”

“Ne münasebet,” dedim hemen.

“Bill haklı Pete,” dedi Mike. “Kayıp çocukları araştır. Cesetleri boş ver. Mumya çocuk olayı medyaya yansır, bit-tiğimizin resmidir.”

Bir süre düşündüm. “Doğru,” dedim sonra. “Tamam, o şekilde yap Pete. Saat kaç? On bir buçuk mu? Bir saat içinde burayı toparlamalıyız. Cinayet Masası’nın uyanması an meselesidir. Hava da lehimize. Mike’la sabah High Caddesi’ne gideceğiz. Ama Cinayet Masası’ndan birilerini görürsek, belki ortaya çıkmayız.”

“Ah orada olacaktım ki! O şapşalları keklük gibi avlardım.”

“Bill?” dedim. “Bütün bunlar bitene kadar saçmalamaya bir son versen?”

“Sen iste yeter Sihirbaz,” dedi, metal lavaboda ellerini yıkarken. Sonra parmağını telefonuna uzattı ve “Hoosick Falls’da görüşürüz,” deyip kapadı.

Pete şapkasını çıkarıp alnını sildi. “Umarım doğru bir şey yapıyoruzdur.”

“Ondan emin olabilirsin,” dedi Mike. İşin ahlaki boyutunu irdelemek istemediği belliydi, çünkü o da benim gibi, görevimizin kolay olmadığını biliyordu. Sokak kapısına doğru yürüdü. “Haydi L.T. Bu gece Cinayet Masası’nın soytarılıklarına yeterince maruz kaldık.”

Başımı salladım ve tam adımımı atıyordum ki kalçama saplanan şiddetli sancıyla sendeledim. Pete yardımına koştu. Sırtımı dikleştirip birkaç adım yürüdüğümde sancı hafifledi. Demek ki önemli bir sorun yoktu. Ama uzun zamandır böyle bir zafiyet göstermediğim için biraz bozulmuştum doğrusu.

“İyi olduğundan emin misin doktor?” diye sordu Pete.

Güçlkle de olsa gülümseyebildim. “Uykusuzluktan. Hem kaç gündür ne stresler yaşadık. Bir de üstüne bu. Ama yola

“Bill haklı Pete,” dedi Mike. “Kayıp çocukları araştır. Cesetleri boş ver. Mumya çocuk olayı medyaya yansır, bittiğimiz resmidir.”

Bir süre düşündüm. “Doğru,” dedim sonra. “Tamam, o şekilde yap Pete. Saat kaç? On bir buçuk mu? Bir saat içinde burayı toparlamalıyız. Cinayet Masası’nın uyanması an meselesidir. Hava da lehimize. Mike’la sabah High Caddesi’ne gideceğiz. Ama Cinayet Masası’ndan birilerini görürsek, belki ortaya çıkmayız.”

“Ah orada olacaktım ki! O şapşalları keklik gibi avlardım.”

“Bill?” dedim. “Bütün bunlar bitene kadar saçmalamaya bir son versen?”

“Sen iste yeter Sihirbaz,” dedi, metal lavaboda ellerini yıkarken. Sonra parmağını telefonuna uzattı ve “Hoosick Falls’da görüşürüz,” deyip kapadı.

Pete şapkasını çıkarıp alnını sildi. “Umarım doğru bir şey yapıyoruzdur.”

“Ondan emin olabilirsiniz,” dedi Mike. İşin ahlaki boyutunu irdelemek istemediği belliydi, çünkü o da benim gibi, görevimizin kolay olmadığını biliyordu. Sokak kapısına doğru yürüdü. “Haydi L.T. Bu gece Cinayet Masası’nın soytarılıklarına yeterince maruz kaldık.”

Başımı salladım ve tam adımımı atıyordum ki kalçama saplanan şiddetli sancıyla sendeledim. Pete yardımına koştu. Sırtımı dikleştirip birkaç adım yürüdüğümde sancı hafıfladı. Demek ki önemli bir sorun yoktu. Ama uzun zamandır böyle bir zafiyet göstermediğim için biraz bozulmuştum doğrusu.

“İyi olduğundan emin misin doktor?” diye sordu Pete.

Güçlkle de olsa gülümseyebldim. “Uykusuzluktan. Hem kaç gündür ne stresler yaşadık. Bir de üstüne bu. Ama yola

devam etmek zorundayız. Sen yalnız kalmayı dert etmezsin, değil mi?”

“Yok,” dedi Şerif yardımcısı. “Bill Johnson gelsin, hemen harekete geçeriz. Sen kendine dikkat et. Fırsat bulursan dinlen biraz.”

Başımı salladım. Sonra Mike’la İmparatoriçe’ye doğru yürüdük. Bana yolcu kapısını açıp arka koltuktan aldığı yastığı öne koydu. Sonra da direksiyona geçip benim binmemi bekledi. Mecbur kalmadıkça yardım almaktan hoşlanmadığımı öğrenmişti.

Arabaya bindiğimde dik dik suratıma baktı. “Uykusuzlukmuş. Haydi oradan. Neyin var L.T.?”

Gülümsedim. “Bilmiyorum. Ama soruşturma bittiğinde onkologumu görmeye giderim.”

“Bittiğinde mi? Kafayı mı yedin? İstersen, hemen şimdi bile gideriz. Neden o kadar bekleyecekmisin?”

“Hayır,” dedim sertçe. “Soruşturma bitsin, öyle gideceğim. Mike lütfen. Marcianna açlıktan kudurmuştur.”

Mike geri vitesle takıp manevra yaparken, “O psikopat ke-diyle iki kaçık birbirinizi bulmuşsunuz,” diye homurdandı.

“Çok komik,” dedim, yastığı belime sıkıştırıp yüzümü cama dönerken. “Haydi, sür.”

{VIII}

Shiloh’da beni kendime getirecek sert bir şeyler içip doğruca Marcianna’nın yanına gittim. Onu tam da umduğum gibi, yuvasında dört dönerken buldum. Kapıyı açmadan önce onu sakinleştirdim. Gençliğinin kötü anılarının etkisinde kalmasını istemiyordum. Nihayet sevinçle hoplayıp zıplamaya

başladığında içeri girdim ve birlikte inine gittik. Uzun zamandır ilk kez, yorgunluktan bayılıp kalmışım. Cep telefonum çalınca uyandım. Mike hangara çağırıyordu. Marcianna'ya bir parça et daha verdim ve onunla vedalaşıp yuvadan çıktım.

Gece toplanan bulutlara rağmen yağmur yoktu. Saatime baktım. Daha on bile değildi. Mike'ın sesinin neden telaşlı geldiğini anlamıştım. Şimdiye kadar, Pete'le Bill'den bir haber almalıydık. Frank Mangold planımızı öğrenmiş miydi yoksa? Ama dostlarımızın aramaması, Mike'ın endişelerinden yalnızca biriydi. Sabah erkenden, Lucas'la Ambyr gelmişti. Şu genç kadının sürprizlerle dolu olduğunu tahmin ediyordum zaten. Neyse ki onları çalışmalarımıza kolayca dâhil ettik. Sabahın ve öğleden sonranın ilk saatlerini, Ambyr'a yöntemimizin temel maddelerini öğreterek geçirdik. Böylece ileride bilgi toplaması kolaylaşacaktı. Lucas mumya çocuğu duyunca tabii ki heyecanlandı. Ambyr ondan daha gerçekçiydi. Zavallının cesedinin elden ele dolaşması, kızı dehşete düşürdü.

Saat bir gibi, Mike'ın huzursuzluğu iyice arttı. Pete'e, neler olduğunu soran bir mesaj attı. Pete üstü kapalı bir mesajla karşılık verdi. Bir gecikme olmuştu ama Hoosick Falls'a doğru her an yola çıkacakmışız gibi hazır beklememizi söylüyordu. Şerif yardımcısı, her zamanki gibi sözünün eriydi. Saat ikide bize, gidip etrafı gözetlemeye başlayabileceğimizin haberi ni verdi. Ambyr'ın, uçağın merdivenlerini inmesine yardım ettim. Mike, Lucas'ı uçaktan neredeyse yaka paça çıkarmak zorunda kaldı. Lucas, "Ben burada nöbet tutayım," diye tutturdu. Nihayet Kurtz'ların evinin önünde park ettiğimizde, arabadan inip Ambyr'ı kapıya kadar götürdüm.

Gülümsedi. "İşte gerçek bir beyefendi. Ama evimin yolunu biliyorum Trajan. Ne olur, bir dahaki sefere zahmet etme."

“Ne zahmeti?” diye yalan attım.

“Emin misin? Yani gerçekten iyi misin?”

Şaşırdım. “Evet. Neden sordun?”

“Yürüyüşün değişmiş. Topallar gibisin.”

Güldüm. “Ah, yok bir şey. Sadece biraz gerildim. Ondandır.”

Gülümseyerek bana öyle bir baktı ki bir an kendimi camdan yapılmışım gibi hissettim. “Kendini çok yoruyorsun,” dedi. “Enerjini başka şeylere de sakla.”

“Efendim?”

Kolumu tuttu ve uzanıp dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Bence anladın,” diye fısıldadı.

Lucas yanımdan koşarak geçerek eve girdi. “İğ-renççççç! Bari uluorta yapmayın!”

Ama Ambyr ne kolumu bıraktı ne de eve girmek için bir hamle yaptı. Değneğiyle bir kez kapının çerçevesine vurdu, o kadar. Lucas kendi kendine söylenerek uzaklaştı. “Dediğim gibi,” diye mırıldandı Ambyr, elini yanağıma dayayarak. “Bunu bir düşün.”

“Olur,” diye geveledim ve ondan bir adım uzaklaştım. “Pekâlâ. Binbaşı McCarron arayıp bizi sorabilir. Hoosick Falls yolunda telefonlarımız çekmezse, aklına siz gelebilirsiniz. Ona konuyu bildiğini söyle Ambyr. Olay yerine ya kendi gelsin ya da kuzenin Caitlin’i yollasın.”

“Anladım,” dedi, muzipçe gülümseyerek. “Bütün bunlar biraz fazla esrarengiz değil mi?”

“Şimdi vaktimiz yok. Söz, dönünce hepsini açıklayacağım.” Sonra nedense ona doğru bir adım atıp yanağına bir öpücük kondurdum. Ambyr kolumu sıktı. İçeriden Lucas’ın homurtusu geldi. Mike bahçe kapısının orada pişmiş kelle

gibi sırtıyordu. “Kalçan nasıl?” diye sordu, bastonuma rağmen yürümekte güçlük çektiğimi görünce.

“Eh,” dedim.

Mike’ın Ambyr konusunu açmayacağını umuyordum ama tabii ki yanılıyordum. “Geceyi o lanet mağarada geçirmek zorunda mıydın? Neyse ki, şifanı buldun. Bu kız sana fena vuruldu, dostum. Bence sen de ona. Sakın onu kendinden uzaklaştırmaya filan kalkma, çünkü başımızı öyle bir belaya soktuk ki ikimizin de biraz morale ihtiyacı olacak.”

Arabaya bindiğimizde onu sert bir sesle uyardım. “Mike, Bill’e söylediklerimde ciddiydim. Geyik muhabbeti yapacak vaktimiz yok.”

Güldü. “Ruhsuz herif.”

Mike haklıydı. Morale ihtiyacımız olacaktı, çünkü dünyada cehennemi tatmak üzereydik. Önce, planımızın nasıl ilerlediğini görmek için Hoosick Falls’a gittik. Kasabanın ortasındaki demir yolundan geçtik ve bir süre önce bastıran yağmurun tenhalaştırdığı sokakları aşarak High Caddesi’ne vardık. Eski St. Mary’s Akademisi olarak bilinen, tuğla ve kireç taşından yapılmış devasa yapıya doğru ilerledik. Bir de yeni St. Mary’s vardı. Birkaç adım ileride, Katolik İlkokulu olarak kullanılan, çok daha mütevazı bir binaydı. Classic Sokak’taki halk kütüphanesinin yanından geçtik ve bir tepeden aşağı indik. Okul biraz yukarıda kalmıştı. Mike yanında ışığı yansıtmayan, küçük bir dürbün getirmeyi akıl etmişti neyse ki. Bulunduğumuz yerden, eski St. Mary’s’de olup bitenleri rahatça görebilecektik.

Kızılderili Bill tam da tahmin ettiğim gibi, gayet açık bir sahne hazırlamıştı. Ceset, okulun ana kapısının biraz ilerisindeydi. Tepedeki dev çan kulesinden düşmüş gibi bir izlenim

yaratılmıştı. Saçaklar düşüşünü yavaşlattığı için, tek parça hâlinde kalabilmişti. İnsan bu kuleye bakarken, çocukları derse çağırmaktan başka ne gibi bir amaç için kullanıldığını merak ediyordu doğrusu. Zira çan için ayrılan bölüm, Notre Dame'ın dev çanlarına bile yetecek genişlikteydi. Ama şimdi bomboş ve terk edilmişti ki bu da bizim işimize geliyordu. Çocuk son dakikalarında muhtemelen ağır bir asbest zehirlenmesiyle bulanan kafasıyla kuleye çıkıp orada ölmüş ve korunaksız kulede esen sert rüzgârlarla mumyalaşmıştı.

Kızılderili Bill'in patoloji ekibi, olay mahallini yağmurdan korumak için, muşamba bir çadır kurmuştu. Şimdilik görünürde sadece bir tane eyalet polisi devriye arabası vardı. Pete cesedi buraya getirdikten sonra ortadan kaybolmuştu, çünkü Rensselaer onun görev bölgesinin dışındaydı. Eyalet polisi üniformalı, azametli kadının, Ambyr'ın kuzeni Caitlin olduğunu tahmin ediyordum. Polis Akademisi eğitiminin getirdiği belirli bir sertliği vardı tabii ama güzel yüzü ve vücudu, Ambyr'la akrabalığını hemen ele veriyordu. Caitlin, Ambyr'dan biraz daha yapılıydı tabii.

"Keşke buna vurulsaydın," dedi Mike, dürbünle olay yerini izlerken. "Eyalette gözümüz kulağımız olurdu. Gerçi bu hatun seni bir silkeledi mi bir daha kendine gelemesin, o ayrı."

"Hey, hey, hey," dedim, omzuna bir tane patlatarak. "Hani geyik yapmayacaktık?"

"Ben öyle bir söz vermedim. Hatta aksine... Dur bir dakika. Yeni konuklarımız var." Dürbünle, tepeyi tırmanan iki araca baktı. "Bir polis kruvazörü ve Adli Tıp Soruşturma Merkezi minibüsü. Polis arabasındakiler tanıdık değil. Ama Cinayet Masası'ndan olduklarına yemin edebilirim. Minibüste de... Siktir. Kaçırdım. İndiklerinde görürüz nasıl olsa."

gibi sırtıyordu. “Kalçan nasıl?” diye sordu, bastonuma rağmen yürümekte güçlük çektiğimi görünce.

“Eh,” dedim.

Mike’in Ambyr konusunu açmayacağını umuyordum ama tabii ki yanılıyordum. “Geceyi o lanet mağarada geçirmek zorunda mıydın? Neyse ki, şifanı buldun. Bu kız sana fena vuruldu, dostum. Bence sen de ona. Sakın onu kendinden uzaklaştırmaya filan kalkma, çünkü başımızı öyle bir belaya soktuk ki ikimizin de biraz morale ihtiyacı olacak.”

Arabaya bindiğimizde onu sert bir sesle uyardım. “Mike, Bill’e söylediklerimde ciddiymdim. Geyik muhabbeti yapacak vaktimiz yok.”

Güldü. “Ruhsuz herif.”

Mike haklıydı. Morale ihtiyacımız olacaktı, çünkü dünyada cehennemi tatmak üzereydik. Önce, planımızın nasıl ilerlediğini görmek için Hoosick Falls’a gittik. Kasabanın ortasındaki demir yolundan geçtik ve bir süre önce bastıran yağmurun tenhalaştırdığı sokakları aşarak High Caddesi’ne vardık. Eski St. Mary’s Akademisi olarak bilinen, tuğla ve kireç taşından yapılmış devasa yapıya doğru ilerledik. Bir de yeni St. Mary’s vardı. Birkaç adım ileride, Katolik İlkokulu olarak kullanılan, çok daha mütevazı bir binaydı. Classic Sokak’taki halk kütüphanesinin yanından geçtik ve bir tepeden aşağı indik. Okul biraz yukarıda kalmıştı. Mike yanında ışığı yansıtmayan, küçük bir dürbün getirmeyi akıl etmişti neyse ki. Bulduğumuz yerden, eski St. Mary’s’de olup bitenleri rahatça görebilecektik.

Kızılderili Bill tam da tahmin ettiğim gibi, gayet açık bir sahne hazırlamıştı. Ceset, okulun ana kapısının biraz ilerisindeydi. Tepedeki dev çan kulesinden düşmüş gibi bir izlenim

yaratılmıştı. Saçaklar düşüşünü yavaşlattığı için, tek parça hâlinde kalabilmişti. İnsan bu kuleye bakarken, çocukları derse çağırmaktan başka ne gibi bir amaç için kullanıldığını merak ediyordu doğrusu. Zira çan için ayrılan bölüm, Notre Dame'ın dev çanlarına bile yetecek genişlikteydi. Ama şimdi bomboş ve terk edilmişti ki bu da bizim işimize geliyordu. Çocuk son dakikalarında muhtemelen ağır bir asbest zehirlenmesiyle bulanan kafasıyla kuleye çıkıp orada ölmüş ve korunaksız kulede esen sert rüzgârlarla mumyalaşmıştı.

Kızılderili Bill'in patoloji ekibi, olay mahallini yağmurdan korumak için, muşamba bir çadır kurmuştu. Şimdilik görünürde sadece bir tane eyalet polisi devriye arabası vardı. Pete cesedi buraya getirdikten sonra ortadan kaybolmuştu, çünkü Rensselaer onun görev bölgesinin dışındaydı. Eyalet polisi üniformalı, azametli kadının, Ambyr'ın kuzeni Caitlin olduğunu tahmin ediyordum. Polis Akademisi eğitiminin getirdiği belirli bir sertliği vardı tabii ama güzel yüzü ve vücudu, Ambyr'la akrabalığını hemen ele veriyordu. Caitlin, Ambyr'dan biraz daha yapılıydı tabii.

"Keşke buna vurulsaydın," dedi Mike, dürbünle olay yerini izlerken. "Eyalette gözümüz kulağımız olurdu. Gerçi bu hatun seni bir silkeledi mi bir daha kendine gelemesin, o ayrı."

"Hey, hey, hey," dedim, omzuna bir tane patlatarak. "Hani geyik yapmayacaktık?"

"Ben öyle bir söz vermedim. Hatta aksine... Dur bir dakika. Yeni konuklarımız var." Dürbünle, tepeyi tırmanan iki araca baktı. "Bir polis kruvazörü ve Adli Tıp Soruşturma Merkezi minibüsü. Polis arabasındakiler tanıdık değil. Ama Cinayet Masası'ndan olduklarına yemin edebilirim. Minibüste de... Siktir. Kaçtım. İndiklerinde görürüz nasıl olsa."

Araçlar eski okulun önündeki kaldırıma yanaştı. Arabadan inen iki adama baktım. Dedektif olduklarından emindim ama Mike'ın da dediği gibi, tanıdığımız tipler değillerdi. Minibüsün şoförünü de daha önce hiç görmemiştim. Ama bu adamda beni rahatsız eden bir şey vardı. Olay Yeri İnceleme Ekibi teknisyenleri, genellikle göründükleri gibidir. Ya üstlerinden ödleri patlayan kuklalardır ya da ve çoğunlukla okuldaki klasik inek tiplerden. Ama bu adam başkaydı. Dürbünü Mike'a geri verip fikrini sordum.

"Vay anasını sayın seyirciler," dedi alayla. "Hoosick Falls'da mumya bir ceset bulunduğu haberi çabuk yayılmış. Bu çalkalın adı Johnny Cheong. En kıdemlilerden. Koca birimde belki de ne yaptığını bilen tek kişi. Hayret! Buralarda ne işi var acaba?"

"Sen nereden tanıyorsun?" diye sordum ve dayanamayıp ekledim. "Yoksa bütün Çinliler birbirlerini tanır mı?"

Mike elini alnıma vurdu. "Hani geyik yoktu?"

"Kısasa kısas ortak."

Mike bir an duraksadı. "Yok ya. Çinli oluşuyla bir ilgisi yok. Hem ben Çinli değilim. O da değil. Cheong, Koreli. Sadece resimlerini gördüm. Ünü malum zaten. Küçük operasyonlarının içine sıçmamız, bizimkileri bir hayli telaşlandırmış belli ki. Johnny'yi, aynı çocuk mu diye emin olmak için yollamışlar." Sırıttı. "İşler kızışıyor dostum."

Sırtımı dikleştirdim. "Pekâlâ. Haydi, Kızılderili Bill'in yanına gidelim."

Mike dürbünü indirdi. "Kafayı mı yedin? Kendimizi gösterip her şeyi berbat mı edeceğiz?"

"Sen sür. Anlatacağım," dedim. "Sola, Abbott'a sap. Oradan yine sola, Parsons'a. Doğru High Caddesi'ne çık.

Okul yoluna gir. Arka bahçeye çıkacağız. Ayrıca kendimizi göstereceğimiz filan yok. Bill dışında bizi kimse tanımıyor ki. Hem dediğim gibi, arkadan gireceğiz. Endişe etme. Bu yağmurda ancak muşambanın altındakiyle ilgilenirler.”

“İyi,” dedi Mike ve derin bir iç çekti. “Akıllısın ortak. Cidden akıllısın.”

Planım şaşılacak kadar rahat ve hızlı ilerledi. Okulun arkasına park edip Mike’ın arabada bulundurduğu iki şemsiyeyle, koşarak binaya yaklaştık. Telefonumu çıkarıp Bill Johnson’ı aradım. “Ne cehennemdesiniz?” diye böğürdü. Onu susturup yerimizi söyledim. Yanındakilere özel bir görüşme yapacağıyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Az sonra, uzun ince silüetini gördüm. Göğsünde BÖLGE PATOLOĞU yazan yağmurluğu sıırıslıklam olmuştu. Başına kapüşonunu geçirmesine rağmen, uzun saçları alnına yapışmıştı. Altına girebilmesi için şemsiyemi kaldırdım. Bir sigara istedi. Mike ona paketi tuttu.

“Caydığını sandım,” dedim, Bill sigarasından derin bir nefes alırken.

“Bu işleri çoktan bırakmıştım. Sonra iki pislik beni yine kötü yola düşürdü.” Başparmağıyla binanın köşesini işaret etti. “Burnumuzu öyle bir boka soktuk ki, çıkarabilene aşk olsun.”

Mike başını salladı. “Johnny Cheong’u görünce anladım.”

“Cinayet Masası da burada,” dedim. “Demek Mangold’la Donovan...”

Bill sahte bir kahkaha attı. “Sadece Cinayet Masası olsa iyi. Şu iki takım elbiseli tipi görüyor musunuz? Biri dedektif, evet de, öteki, sıkı durun, söylüyorum: FBI. Sırf gözlem için geldiği mavalını okuyor ama yanındaki herife ne dediği-

ni duydum. Olayın kamuoyuna yansımalarının kötü olacağını söylüyordu. Özellikle de, bu yıl olmaz diyordu.”

“Anlamadım. Bu yılın ne özelliği var?” diye sordu Mike.

Bir an kaşlarımı çatıp düşündüm. Sonra bastonumu alıma vurdum. Hatta heyecandan biraz sert vurmuşum. Acıyla suratımı buruşturdum. “Ha siktir! Şu saate kadar aklımın ucundan bile geçmedi!” Bir sigara da ben yaktım.

“Ne o? Bana da söylesenize,” dedi Mike.

Bill kaşlarını çatı. “Mike, bu yıl seçim var.”

“FBI ondan damladı,” dedim. “Bize bu soruşturmaya karışmayacakları söylenmişti. Ama işler sarpa sardı. Vali ipin ucunda. Tabii onu destekleyenler de.”

“Oha.” Mike birden içeri daldı ve tuğla bir duvarın arkasına çömeldi.

“Ne yapıyorsun geri zekâlı?” diye sordu Bill.

“Saklanıyorum dallama,” dedi Mike. “Kaplanlar sahaya indi. Bizi çiğ çiğ yiyecekler.”

“Saçmalama da gel şuraya,” dedi Bill ve Mike’ı çömeldiği yerden kaldırdı. “Ne sanıyorsun? Başkan’ın, burada ne yaptığımızla ilgilendiğini mi?”

“Ama seçim yılı dediniz.”

“Valilik seçimleri, ahmak,” dedi Bill, sigaralı eliyle ıslak saçlarını geriye iterek. “Albany’den birkaç federal geldi diye, Beyaz Saray’ın bir tarafı mı tuttu zannettin? Bakın, ben sadece olay Cinayet Masası’ndan çıktı diyorum. Bundan sonrasını olurlarına bıraksanız?”

“Bak Bill,” dedim. “İlk olay mahallini görseydin, sen de geri adım atmazdın. O kızı ne hâle getirdiklerini. Öldüğü yerin yakınlarında bir yerde saçma sapan bir sahne yaratmışlar. Ceset çürümüş vesaire. Bu olayı bir tek biz çözebiliriz.”

Bill sigarasından derin bir nefes çekti. “Haklısın,” dedi, izmariti yere atıp botunun burnuyla ezerek. “O dediğin çürüme her yerde. Haydi. Benim dönmem lazım. Yeni bir haber var mı?”

“Sadece neler olduğunu görmek istedik,” dedi Mike. “Bu arada, bizi aramakta neden o kadar geciktiniz?”

“Hava yüzünden,” diye yanıtladı Bill. “Yağmuru bekledim. Cesedin incelenmesini zorlaştıracaktı. Sonra görüşürüz.” Önce benimle, sonra ortağımla tokalaştı. “Bana bak Mike. O yüz doların üzerine yatmaya kalkma sakın. Yemem.”

“Ya tamam. Ahhhh, bırak elimi.” Mike acıyan elini silkeledi. “Paranı vereceğim. Ama sırf iyi niyetimden. Yoksa öyle kumarla filan işlem olmaz.”

“Kıçımı ye,” dedi Bill. “Bu arada...” Birden ciddileşti. “Arkanızı iyi kollayın. Bu olay valinin çıkarlarına dokunursa, birkaç danışmanı harcamayı göze alan çok olur. Gracie Chang’i nasıl susturduklarını duydum.” Mike’la başlarımızı eğdik. “Kendinizi ortalara atmıyorsunuz, anlaştık mı?” diye devam etti Bill. Arkasını dönmüştü ki bir şey hatırlamış gibi tekrar bize baktı. “Şu eyalet polisini gördünüz mü? Ne esaslı hatun, değil mi? Hastası oldum.”

“Yürü, kim tutar seni,” dedi Mike. “Hem eyaletten birileri işimize yarayabilir.”

Bill başıyla selam verip sırtıttı ve binanın köşesinde gözden kayboldu.

“Gidiyoruz,” dedim Mike’a.

“Nereye? Evedir umarım.”

“Yok. Bir yere daha uğrayacağız.” Arabaya bindiğimde, kalçamdaki ağrı nihayet azalmıştı. “Albany’deki Harriman Office Park’a.”

“Ne?” diye patladı Mike. “L.T., dostum. Bill daha demin ne dedi? Düşman bölgesinde ne işimiz var?”

“Paul O’Brien’in, haberi en hızlı ve doğru şekilde aldığından emin olmak istiyorum,” dedim. Yoksa Mangold’un iki masum insanı ateşe atmasına izin mi vereceksin?”

“Onlar masum değil,” diye homurdandı, arabayı çalıştırırken. “Gel, vazgeç şu işten. Eve dönelim, ha?”

“Olmaz. Patrick’ler derhâl serbest bırakılmalı. Bunu biz sağlayacağız.”

“Siktir git Trajan.” Öfkeyle manevra yaptı. “Yine başladın.”
“Efendim?”

“İnadımız yüzünden şehirden sürgün edildik. Sana ne dedim? Bizi buradan da etme demedim mi? Ama dinleyen kim?”

{IX}

Hooosick Falls’dan ayrıldık ve 7. Kara Yolu’ndan batıya yöneldik. Nihayet New York’un doğu kırsalından çıkıp yıllar içinde Albany’ye dönüşen eski Hollanda kalesine vardık. Uzun seneler evvel, New York eyaletine hükmedenler, Hudson’ın ağzındaki dev limanın ekonomik ve politik yönden güçlenmesini istememişti. Erie Kanalı hâlen ülkenin batıya giden en hayati ticaret rotasıyken, Albany kanalın doğu durağı olarak, güneydeki metropolün liderlerini, önünde saygıyla eğilmeye mecbur bırakabilecek bir güce sahipti. Üstelik, yüz ölçümü bakımından güneydeki rakibinden kat kat küçük olmasına rağmen. Ama bugüne dek, bu küçük ve gururlu başkent zor zamanlardan geçmişti. Dolayısıyla merhum vali Nelson Rockefeller’ın kendisiyle halkına yadigâr bı-

raktığı mermer ve çelik ofis kulelerinden, havuzlarla, fincan tabağı şeklinde bir gösteri sanatları merkezinin -asıl adı, The Egg'dir ama tıpkı yere düşerken bir kenarının üzerinde dengede duran bir fincan tabağını andırır- etrafında yükselen dev hükümet binalarından oluşan Empire State Plaza bile, şehrin kuruluş yıllarındaki imajını silemiyordu. Kırkların ortasında, hayatta kalma mücadelesi veren bir ileri karakol bölgesiydi burası yalnızca.

Gelgelelim, Albany'ye girdiğinizde ve I-90'dan Hudson'ı geçtiğinizde, şehrin bu gözden düşüşüne, umutla olmasa bile onurluca direndiğini görebilirdiniz. İş yerlerine verilen teşviklerle, merkezlerini ya da belli başlı şubelerini şehrin içine taşıyan bilhassa da teknoloji şirketleri, hem devlete hem de özel sektöre ait binaların çehresini bir hayli değiştirmişti. Zamana karşı durmaya çalışan bu binalardan biri de Harriman Office Park ya da resmi adıyla W. Averell Harriman Devlet Dairesi Kampüsü'ydü. Belki de SUNY-Albany'nin ana binaları yolun hemen karşısında olduğu için, bu oval şeklindeki parka, *kampüs* gibi, kulağa hoş gelen bir isim yakıştırılmıştı. Ama oranın bir tür okul olduğu muhakkaktı zaten. Mimarisi tam bir yamalı bohçaydı ve hiçbir tarzın hoş olduğu söylenemezdi. Parkın batısındaki Eyalet Polisi ve Cezai Soruşturmalar Merkezi, 1960'ların ortasındaki çirkin ofis mimarisini yansıttığına rağmen, en azından bir simetri kaygısıyla inşa edilmişti. Koyu renkli pencerelerinin etrafında daha açık renkli taşlar kullanılarak, kasvetli havası bir nebze dağıtılmıştı. Ama daha yakın bir zamanda inşa edilen Adli Tıp Soruşturma Merkezi, dağınık pencereleri, ten rengi ve bej taşlardan oluşan yatay çizgileriyle, tam bir faciaydı. Âdeta, içeride yaşanan skandalları yansıtan bir ucubelik abidesiydi. Daha geçenlerde,

en az bir düzine laboratuvar teknisyeninin, yeni DNA dizimi aletlerinin kalite kontrol testlerinde hile yaptığıyla ilgili söylentiler ayyuka çıkmıştı. Mike'm bu meseleye özellikle canı sıkılmıştı. Zira yıllardır, DNA testlerinin, soruşturmaların çözüme ulaştırılması için en önemli araç olmasına rağmen, yetersiz elemanların elinde heba olduğunu haykırıyordu. Tarafsız sayılabilecek en iyi DNA uzmanlarının devlete hiçbir faydası yoktu. Kariyerlerini ya zengin müşterileri ya da akademik kurumlar sayesinde devam ettirebiliyorlardı.

Washington Caddesi çıkışından Campus Access Yolu'na ve Eyalet Polisi'nin bölgesine girdik. Küçük arazide, kampüsün geri kalanındaki derbeder hava yoktu. En azından ana merkez, Adli Tıp Soruşturma Merkezi laboratuvarı ve Eyalet Polisi Akademisi bir aradaydı. Eski merkez binasının önüne yanaştık. Önümüzde, Paul O'Brien'in 1979 model, siyah, Pontiac Firebird Trans Am'i duruyordu. Kaputundaki altın rengi, dev kartal süslemesiyle bu üstü açık araba, devriye arabalarının, ciplerin ve dedektiflere ait son model araçların arasında hemen göze çarpıyordu. Mike'la onu gülen gözlerle süzdük. O'Brien, arabasına gözü gibi bakardı. Firebird yıllara meydan okuyan güzelliğiyle, tam bir asfalt canavarıydı.

Ne var ki bu ziyaretin tek hoş tarafı bu araba olacaktı galiba. Ön bürodaki memura O'Brien'in nerede olduğunu sordüğümüzda, tam da korktuğumuz yerde olduğu yanıtını aldık. Alt kattaki sorgu odalarının bitişiğindeki, küçük, gizli, gözlem bölmesindeydi. Aynadan, odalardaki sorguları izliyordu. Gümüş saçlı, simsiyah kaşlı ve benden yalnızca birkaç santim uzun olmasına rağmen iki katım kilodaki O'Brien, Mike'la ve benimle el sıkıştı. Hâlinde tavrında, vaktinin boşa harcanmasından nefret eden insanların belli belirsiz ukalalığı vardı.

“Ne yaptın Trajan?” diye sordu hemen. “Baksana.” Aynaları işaret etti. “Bu iki sapık fazla dayanamayacak. Mangold’un istediği itirafı yapmak üzereler.”

Jimmy Patrick, ilk bakışta temiz görünen ama detaylara inildiğinde, tam tabiriyle bok götüren sorgu odalarının birincisinde, karısı Jeanette de diğerindeydi. İkisi de orta yaşlı hippilerdi. Kiloluydular ama obez değillerdi. Ve çocuk tacizcilerine özgü, o yumuşak ve güven veren hava, bu ikisinde de fazlasıyla mevcuttu. Ama cana yakın görünüşleri, Mangold’un adamlarına sökmemişti tabii. İkisi de terden sıırılsıklamdı. Havalandırmayı özellikle kapamışlar ve şüpheli çifte bir damla su bile vermemişlerdi. Patrick’lerin geniş yüzleri, yorgunluk, açlık ve susuzluktan çökmüştü. Cinayet Masası’ndan iki dedektif, odaların kapısında nöbet tutuyordu. Mangold da iki oda arasında gidip geliyordu. Sorgu odalarındaki çelik masalarda iki dedektif oturuyordu. Görevleri, Mangold çıktığında iyi polisi oynamaktı. Patrick’lere tatlı bir dille, avukat haklarından vazgeçip suçlarını itiraf etmelerini öneriyorlardı. Onları uğraştırmadıkları takdirde, Cinayet Masası yargıçla konuşup cezalarının indirilmesini sağlayacaktı ki politik hiçbir bağlantısı olmayan insanlar için bunu yapmaları imkânsızdı. Ama Jimmy’yle Jeanette sessizce oturmuş, başlarını iki yana sallıyorlardı. O’Brien’in her ikisiyle de konuşma fırsatı olmuştı demek.

“Ne işin var burada?” diye sordum. Lağım suyuna benzeyen bir sıvıyla dolu strafor bardağım kaldırdı.

“Gecenin neredeyse tamamında ve bütün gündür içerideyim zeki çocuk,” dedi. “Şu nefis kahveyle biraz keyif yapıp beni bu pislige bulaştıran soruşturmacıları bekleyeyim dediysem, suç mu? Somut bir şeyler lazım, anlamıyor musu-

nuz? Mangold evden getirdikleri bilgisayarda her türlü rezilliği bulmuş. DVD'ler de var. İçeriklerini tahmin edebilirsiniz herhâlde? Bir de şu cesetle bir bağlantılarını yakalarsa..."

"Öyle bir bağlantı yok," dedi Mike cesurca. O'Brien sert bakışlarını yüzüne diktiğinde de kılını bile kıpırdatmadı.

"Demek öyle Doktor Li?" diye sordu Paul usulca. Hâlâ burnundan soluyordu ama gözlerinde ilk kez bir umut ışı-ğ-ı yanmıştı, çünkü Mike'ın çalışmalarına saygısı büyüktü. "Bana bunu nasıl kanıtlayacağımı söyler misiniz lütfen?"

"Patrick'leri burada tutmaya hakları yok," dedim. "Evlerine koydukları ceset, Hoosick Falls'daki Eski St. Mary's'in çan kulesinin altında bulundu. Her nasılsa..."

O'Brien beni susturmak için elini kaldırdı. "Yeter. Gerisini anlatma. Sizi savunmam gerekirse, o cesedin oraya nasıl gittiğinin ayrıntılarını bilmek istemiyorum." Derin bir nefes alıp boş kahve bardağını yakınlardaki çöp kutusuna attı. Kemerine rağmen göbeğinin altına düşen pantolonunu yu-karı çekti. "Pekâlâ," dedi, başını sallayarak. "Bakalım Frank buna ne diyecek?"

Dedektiflerden biri bize, sorgu odalarındaki mikrofonla-r-ın teknik arıza yüzünden çalışmadığını söyledi. Ama olan-ları tahmin etmek için, ne konuştuklarını duymamıza gerek yoktu. O'Brien ilk odadan çıkan Mangold'un peşine takılıp Patrick'lerin bu cinayetlerle bir ilişkisi olduğuna dair ellerinde-ki ne kanıt olduğunu sordu. Ama Mangold, Jeanette Patrick'in sorgulandığı ikinci odaya girene kadar cevap vermedi. Sonra hayretle O'Brien'a döndü. Mumya çocukla ilgili bir şeyler ge-velediğini tahmin ettim. O'Brien yine konuştu ve Mangold'un ağız beş karış açık kaldı. O'Brien aynadan bizi işaret etti. Frank hışımla koridora çıktı. O'Brien bizi yanına çağırırdı.

“Ha siktir,” diye fısıldadı Mike. “Biliyordum. Çin, bekle bizi. Sana geliyoruz.”

Koridora çıktığımızda, hemen O’Brien’a baktık. Ama o, başıyla Mangold’u gösterdi. “Evet çocuklar. Ne gördüğünüzü anlatır mısınız?”

Sesimi kontrol etmeye çalışarak, “Bizi Kızılderili Bill aradı. Bill Johnson. Troy’daki St. Elizabeth’ten. Bir ceset bulunduğunu söyledi. Soruşturmayla bağlantılı olabileceğini düşünmüşler. Bizim şablona uyuyormuş.”

“Sizin şablon mu?” diye gürledi Mangold. “Unuttunuz galiba? Sizin bu davayla hiçbir ilginiz yok.”

“Sen öyle düşünüyor olabilirsin,” dedim, gözlerinin içine bakarak. “Ama hem Steve Spinetti hem de Mirch McCarron, ortağımla birlikte cesedi görmemizi istedi.”

Mangold bir an duraksadı. Gözleri Mike’a kaydı. Sonra yine bana baktı. “Mumya çocuğun, bulunduğu yerde öldüğünden emin misiniz?”

“Bill Johnson kesinlikle emin,” diye yalan attı Mike. “Biz de ona güveniyoruz. Ceset çan kulesinden saçaklara, oradan da yere düşmüş. Bill otopsi yapacak tabii ama çocuğun öldürüldüğünü düşünmüyoruz. Muhtemelen zehirlendi.”

Mangold sessizce başını salladı. İçinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulursa, sakinliği hayret uyandırıcıydı doğrusu. “Adını öğrendiniz mi? Bir ailesi var mıymış? Yoksa diğerleri gibi mi?”

Sorular beni hazırlıksız yakaladı. Mangold yalan söylüyorsa, gerçekten iyi rol yapıyordu. “Hayır,” dedim. “Kimliği tespit edilene kadar da öğrenemeyeceğiz. Elimizdeki kayıp vakalarının hiçbiriyle eşleşmedi. Cesedin durumu malum. Resmini süt kutularına basamayız ama Bill’in bir yolunu

bulacağından eminim. DNA testi de yapılacak ve... Mike? Mumyalaşan bir cesetten parmak izi alınabilir mi?"

"Ölüm yakın bir zamanda gerçekleşiyse ki öyle görünüyor, şansımızı deneriz."

Mangold yine duraksadı. Sonra öfkeyle duvarı tekmeledi. "Aklınız sıra benimle oyun oynuyorsunuz, değil mi? Ama durun siz..."

"Frank," dedi Paul O'Brien sertçe. "Burgoyne Şerifi'ne ve kıdemli bir eyalet polisi memuruna yardım etmeyi kabul eden iki sivil tehdit edemezsin. Bu hem yasalara aykırı hem de büyük kabalık. Ayrıca daha acil işlerimiz var. Müvekkillerime karşı elinde hiçbir kanıt yok. Belirli bir tür pornodan hoşlanmaları dışında. Onları bununla suçlayacaksan, bütün dünyaya bunu duyurmak zorundasın. Ya da Patrick'leri sessiz sedasız serbest bırakıp kendini bu utançtan kurtarırsın."

"Paul," diye tısladı Mangold. "Adi herifin teki olduğunu bildirdim de çocuk sapıkları için çalışacağın aklıma gelmezdi."

"Ben onlar için çalışmıyorum," dedi O'Brien sertçe. "Çünkü bana para vermiyorlar. Sadece New York eyaleti yasalarına göre hareket ediyorum. Vali, Patrick'ler gibi yoksul insanlara bir hukuk danışmanı atamayarak, bu yasaları çoktan çiğnedi. Müvekkillerimin özel eğilimlerinin, savunulma haklarını ellerinden alması kabul edilemez. Evet Mangold? Bir söyleyeceğin var mı?"

Sonrasında, bütün bu olaylar zincirinin en hayret verici anı yaşandı. Frank Mangold kısa bir süre düşündükten sonra sorgu odalarının kapılarını açtı. "Pekâlâ millet. Bırakın gitsinler."

Dedektiflerden itiraz edenler oldu ama Mangold laflarını ağızlarına tıktı. Patrick'ler haksız yere avlanan iki zavallı gul-

yabani gibi koridorda birbirlerine kavuştu. Mangold bilgisayarla DVD'lerin onlarda kalacağını söyledi ve imalı bir ses tonuyla, "Gözüm üzerinizde," dedi. Paul O'Brien, Patrick'lere kapıya kadar eşlik etti ve merdivenlerin başında biraz beklemelerini söyleyerek yanımıza geri döndü.

"Bana bakın manyaklar," dedi, Mike'la ikimize. "Size uyup başımı belaya soktum. Bu davayı bir an evvel çözün." Sözlerini vurgulamak için bir an duraksadı. Sonra Mangold fikrini değiştirmeden Patrick'leri yukarı götürdü.

Ne Mike ne ben yerimizden kıpırdayabildik. Nutkumuz tutulmuştu âdeta. Frank Mangold'u alt ettiğimize hâlâ inanmıyorduk. Üstelik beklediğimizden çok daha ucuz kurtulmuştuk. Ama sonra arkamızdan sesi geldi.

"Hey! Siz ikiniz, ne bekliyorsunuz? Bir de boynunuza madalya mı takacağız? Derhâl toz olun!" Dönüp koridorda uzaklaşırken, "Bana Dennis Shea'yı bulun," diye böğürdü. "Arayın gelsin. Bu nasıl bir iş, anlayalım bakalım."

Mike'la daha fazla oyalanmadık. Mangold her an bizi o korkunç sorgu odalarına tıkabilirdi. O kadar şaşkındık ki arabaya binip Albany'den çıkana kadar konuşamadık.

"Trajan," dedi Mike usulca. "Fazla mı şüpheliyim, yoksa..."

"Tepeden biri iplerini çekti," diye fısıldadım. "Başka açıklaması olamaz. Yoksa Mangold bu kadar çabuk teslim olmazdı. Ama kim? Kim yaptı bunu? Zaten elimizde yeterince sorun var, bırakın gitsinler emrini kim verdi?"

"Ben de aynısını soracaktım."

Bir sigara yaktım. "Frank, Dennis Shea dedi. Latrell'i öldüren pislik. Çavuş Dennis Shea."

"Sadece bir elçi de olabilir. Birilerinden Mangold'a haber taşıyordur."

“Tabii ama neden o? Patrick’lerin evinde bir ceset olduğu haberi de ilk Shea’ya geldi muhtemelen. Hatta belki cesedi yerleştirenlerden biri de oydu. Ama bir çavuş. Üstelik de keskin nişancılar biriminde. Bırak planı onun yapmasını, bu işe karışması bile tuhaf. Kariyerini neden riske atсын? Bu işin içinde başka bir iş var. Bakacağız. Onun dışında, pek bir şey öğrenemedik. Ama Mangold eğer şaşırma numarası yaptıysa, iyi iş başardı.”

Mike da bir sigara yaktı. “Mangold’un nasıl bir hinoğluhin olduğunu bilmez gibi konuşma. Ben bu işten hiç hoşlanmadım L.T. İçimden bir ses, bize tuzak kurduğunu söylüyor. Tek bildiğim, bizim etrafında dolanmamıza kıl oluyor. Kızılderili Bill’in sözünü ettiği tepedekiler her kimse, şimdi onlar da çıldırmıştır kesin.”

“Şüphesiz. Ama ihtimaller üzerinden yeterince konuştuk Mike.” Saatime baktım. “Tüh. Dersini kaçırdın.”

“Ay, deme,” diye mırıldandı. Ses tonu dikkatimi çekti. Ona baktığımda sırtıttığını gördüm.

“Biliyorum, yorulduk,” dedim. “Ama en azından ben görevimi yapayım. Dersten önce Marcianna’yı yürüyüşe çıkar-mam gerek. Hiçbir sorun yok gibi davranmalıyız. Ambyr’la Lucas da bilmeyecek, anlıyor musun Mike? Onları soruştur-maya bulaştırdık bir kere. Ama ödlerini patlatmakla elimize bir şey geçmez.”

“Ya diğeri? Derek?”

“O da başka bir bilmece. Yine de en azından, kabaca bir fikrimiz oldu. Derek çocukları buluyor. Birileri ona, bunun için para veriyor. Tek sorun, aracı ya da araçılar kim? Demek istediğim, Derek’le aldığı para arasında kaç kişi var?”

“Sorular bitmiyor,” dedi Mike bıkkınlıkla.

“Umudun kırılmasın. Daha önce de zorluklarla karşılaştık. Hepsinin de üstesinden geldik.” Doğrusunu isterseniz, konuşmam beni bile ikna etmemişti ama üzerinde durmadım. “Gazla haydi,” dedim.

{X}

Sonraki birkaç gün boyunca, Mike, Ambyr, Lucas ve ben, New York’taki ilk hedefimizi saptamaya çalıştık. Mike’la NYPD’deki ahbablarımıza haber saldı ve Donnie Butler’ın orijinallik sertifikalarında adı geçen adam hakkında, gazetelerden bulabildiklerimizi derledik. Adamın adı Roger Augustine’di. Finans devi Goldman Sachs’ın kıdemli yöneticilerindendi. Augustine, maddi açıdan en az onun kadar güçlü karısıyla birlikte, yasal olmayan yollardan, bir çöp çocuğu yanına alabilecek birinin profiline uyuyordu.

Derslerden geriye kalan vaktimizde, aynı zamanda, şehre yapacağımız ziyaretin ilk günlerini de planlamaya çalışıyorduk. Ambyr şüphe çekmemek için, Fraser’daki engelliler merkezindeki eğitimine aksatmadan devam ediyordu. Ama bunun dışında Mike’la derslerimizin müdavimi olup çıkmıştı. Mike her öğleden sonra onu Surrender’dan almayı kendi teklif etmişti. Eyaletin Ambyr’a tahsis ettiği şoförün, her gün Shiloh’ya neden geldiğiyle ilgili şüphelenmesini istemiyorduk. Ablasının yaptığımız işe bu kadar ilgi duyması, zaten hevesli kardeşini de iyice şevklendirmişti. Lucas New York gezimizdeki görevini o kadar ciddiye alıyordu ki bize birkaç yararlı fikir bile verdi.

Cuma akşamı nihayet biraz dinlenmeye karar verdik ve birkaç bira alıp hangarda yere oturduk. Hava bir haftadır dur-

gundu ama o gece hafif ve tatlı bir esinti vardı. Ambyr bir ara yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek yanına gittim. Marcianna'nın, yuvasında tuhaf sesler çıkardığını hemen fark ettim.

Ambyr ayak seslerimi duymasına rağmen, bana dönmeden sordu. "Ne diyor?"

"Açıkçası bilmiyorum. Çıkardığı bütün seslerin anlamını bildiğimi sanırdım ama bu yeni."

"Gidip bakalım haydi," dedi, elimi tutarak.

Duraksadım. "Yuvaya giremezsin. Daha birlikte yeterince vakit geçirmediniz." O akşamüzeri Marcianna'yı yürüyüşe çıkardığımda Ambyr da bize katılmıştı. Marcianna şaşılacak şekilde hiç itiraz etmemişti. "Hem o kadar yorgunum ki tepeye çıkarsam bir daha inemem."

"Ah," dedi Ambyr alayla. "Tek bacaklı sihirbazımız kendine acıyor mu yoksa?" Sonra birden elimi bıraktı ve değneğini sol eline geçirip diğeriyle protez bacağıma vurdu. Çıkan ses, Mike'la Lucas'ın dikkatini çekti. Lucas kıkırdarak ablasının şovunu izlemeye koştu ama Ambyr, bu tip davranışlara alışkın olmadığını hissetmişti. Değneğini yere vurarak, hızlı adımlarla Marcianna'nın yuvasına doğru yürüdü.

Dengemi bulduğumda onun peşinden gidecektim ki aklıma diğerleri geldi. Hangara baktım. Mike, Lucas'ı zapt etmeye çalışıyordu. Lucas, "Ya, bıraksana. Neden tutuyorsun?" diye bağırdığında ortağım, "Büyüyünce anlarsın," diye yanıtladı. Hangardaki gürültü patırtı artınca saatime baktım. Neyse ki daha Clarissa'nın yatma vakti gelmemişti. Televizyonun sesinden bizi duymazdı. Nihayet, Marcianna'nın yuvasının kapısında Ambyr'a yetiştim. Tam gülerek bir şey diyecekti ki Marcianna koşarak gelip patilerini kapıya dayadı.

Bizimki, tıpkı daha önce, yürüyüşe çıktığımız zamanki gibi, Ambyr'ın varlığını hemen kabullendi. Hatta sevinçten deliye döndü. Ambyr çömelip teller elverdiğince onu okşadı. Hemen müdahale etmeye hazırlandım. Marcianna tellerin arasından ona uzanan ellere karşı hassas olabiliyordu. Hayvanat bahçesindeki günleri aklına geliyordu belki de. Ama Marcianna, Ambyr'ın ellerini şöyle bir kokladıktan sonra, kendini sevdirmek için tellere sürünmeye başladı. Yine de Ambyr'ı uyarmam gerekti.

Gidip yanma çömeldim. “Bu yaptığın doğru değil, biliyorsun, değil mi?”

“Efendim?” diye sordu dalgınca.

“Elini telden sokman doğru değil Ambyr!” dedim sertçe. İlk kez ciddileşti. Elini çekip yavaşça bana döndü. “Marcianna ellerini koparabilecek güçte Ambyr,” diye mırıldandım. “O hayvanat bahçesinde nasıl muamele gördüğünü unutma. Kocaman bir kedi gibi görünebilir ama o vahşi bir hayvan. Öyle de kalmasını istiyorum. Herkesle haşır neşir olması, onun için iyi olmaz.”

Ambyr bir dakika kadar konuşmadı. Boğazına bir yumru oturmuş gibi yutkundtu. “Lucas söyledi,” dedi. “Sana ne yaptığını anlattı.”

“Tabii. Aksini düşünemem zaten,” diye homurdandım. “Ama madem biliyordun, daha dikkatli olmalıydın. Sana saldırırsa ona ne yapacaklarını sanıyorsun? Marcianna'yı uyu-turlar Ambyr. Sana neler olabileceğini ise düşünmek bile istemiyorum.”

Birkaç kere başını salladı. Menekşe gözleri buğulandı. “Evet. Lucas böyle bir şeyin yaşanmasından ne kadar korktuğunu da anlattı. Ama lütfen...” Elini dizime koydu. Sonra

gundu ama o gece hafif ve tatlı bir esinti vardı. Ambyr bir ara yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek yanma gittim. Marcianna'nın, yuvasında tuhaf sesler çıkardığını hemen fark ettim.

Ambyr ayak seslerimi duymasına rağmen, bana dönmeden sordu. "Ne diyor?"

"Açıkçası bilmiyorum. Çıkardığı bütün seslerin anlamını bildiğimi sanırdım ama bu yeni."

"Gidip bakalım haydi," dedi, elimi tutarak.

Duraksadım. "Yuvaya giremezsin. Daha birlikte yeterince vakit geçirmediniz." O akşamüzeri Marcianna'yı yürüyüşe çıkardığımda Ambyr da bize katılmıştı. Marcianna şaşılacak şekilde hiç itiraz etmemişti. "Hem o kadar yorgunum ki tepeye çıkarsam bir daha inemem."

"Ah," dedi Ambyr alayla. "Tek bacaklı sihirbazımız kendine acıyor mu yoksa?" Sonra birden elimi bıraktı ve değneğini sol eline geçirip diğeriyle protez bacağıma vurdu. Çıkan ses, Mike'la Lucas'ın dikkatini çekti. Lucas kıkırdarak ablasının şovunu izlemeye koştu ama Ambyr, bu tip davranışlara alışkın olmadığını hissetmişti. Değneğini yere vurarak, hızlı adımlarla Marcianna'nın yuvasına doğru yürüdü.

Dengemi bulduğumda onun peşinden gidecektim ki aklıma diğerleri geldi. Hangara baktım. Mike, Lucas'ı zapt etmeye çalışıyordu. Lucas, "Ya, bıraksana. Neden tutuyorsun?" diye bağırdığında ortağım, "Büyüyünce anlarsın," diye yanıtladı. Hangardaki gürültü patırtı artınca saatime baktım. Neyse ki daha Clarissa'nın yatma vakti gelmemişti. Televizyonun sesinden bizi duymazdı. Nihayet, Marcianna'nın yuvasının kapısında Ambyr'a yetiştim. Tam gülerek bir şey diyecekti ki Marcianna koşarak gelip patilerini kapıya dayadı.

Bizimki, tıpkı daha önce, yürüyüşe çıktığımız zamanki gibi, Ambyr'ın varlığını hemen kabullendi. Hatta sevinçten deliye döndü. Ambyr çömelip teller elverdiğince onu okşadı. Hemen müdahale etmeye hazırlandım. Marcianna tellerin arasından ona uzanan ellere karşı hassas olabiliyordu. Hayvanat bahçesindeki günleri aklına geliyordu belki de. Ama Marcianna, Ambyr'm ellerini şöyle bir kokladıktan sonra, kendini sevdirmek için tellere sürünmeye başladı. Yine de Ambyr'ı uyarmam gerekti.

Gidip yanına çömeldim. "Bu yaptığın doğru değil, biliyorsun, değil mi?"

"Efendim?" diye sordu dalgınca.

"Elini telden sokman doğru değil Ambyr!" dedim sertçe. İlk kez ciddileşti. Elini çekip yavaşça bana döndü. "Marcianna ellerini koparabilecek güçte Ambyr," diye mırıldandım. "O hayvanat bahçesinde nasıl muamele gördüğünü unutma. Kocaman bir kedi gibi görünebilir ama o vahşi bir hayvan. Öyle de kalmasını istiyorum. Herkesle haşır neşir olması, onun için iyi olmaz."

Ambyr bir dakika kadar konuşmadı. Boğazına bir yumru oturmuş gibi yutkundu. "Lucas söyledi," dedi. "Sana ne yaptığını anlattı."

"Tabii. Aksini düşünemem zaten," diye homurdandım. "Ama madem biliyordun, daha dikkatli olmalıydın. Sana saldırırsa ona ne yapacaklarını sanıyorsun? Marcianna'yı uyuturlar Ambyr. Sana neler olabileceğini ise düşünmek bile istemiyorum."

Birkaç kere başını salladı. Menekşe gözleri buğulandı. "Evet. Lucas böyle bir şeyin yaşanmasından ne kadar korktuğunu da anlattı. Ama lütfen..." Elini dizime koydu. Sonra

uzanıp beni dudaklarımdan öptü. Yeterince tuhaf bir andı zaten ama bununla da yetinmeyip dudaklarını sol kulağıma yaklaştırdı. “Bir daha benimle o tonda konuşma, olur mu? Bu tür şeylere katlanamıyorum artık.”

Şaşaladım. Zira öpücüğü başımı döndürse de arkasından gelen buz gibi ve üzeri kapalı tehdit, hiç de yabana atılacak cinsten değildi.

Ambyr ayağa kalkıp yüzünü hangara doğru döndü. “Geç oldu. Biz Lucas’la gidelim artık.” Sonra kaygısızca ekledi. “Haydi. Yoksa o ikisi birbirlerini öldürecek.”

Ayağa kalkmamı bekleyip koluma girdi. Marcianna’ya, geri döneceğimi söyledim. Yokuşun yarısında başını omzuma yasladı ve aramızdaki gergin sessizliği bozdu. “Dert etme.”

“Neyi?”

“Beni,” dedi. Gülümsedi. “Ruh hâlîm çabuk değişiyor bazen. Aslında...”

Sözünü kestim ve söylediklerime inanmak için çabalayarak, “Yaşadıklarından sonra haklısın,” dedim. “Herkes senin kadar güçlü olamazdı.”

“Yine de... O öpücüğü mahvettim.”

Usulca gülümsedim. “Sen öyle san.”

Mike’la Lucas’ın hâlâ birbirlerine bağırдыıkları hangara yaklaşmıştık. Ambyr duraksadı. “Yok. Kibarlıktan öyle söylüyorsun. Ama söz veriyorum, bir dahaki sefere daha güzel olacak.”

Birkaç dakika sonra, Ambyr’la kardeşi, İmparatoriçe’nin koltuklarına yerleşmişlerdi. Lucas hâlâ Mike’la yumruklaşıp kıkırdıyordu. Baktım ki durulacağı yok, çocuğa sakin olmasını söyledim ve hep birlikte yola çıktılar. Hislerim karman çorman olmuştu. Bir yanımda Marcianna’yla sessiz sakin bir

gece geçirmek istiyordu. Ama Ambyr'ın öpücüğünü aklımdan çıkaramıyordum. Sonunda ceketimle yeleğimi hangara asıp bir kez daha tepeye yöneldim.

Geceyi Marcianna'nın yanında geçirmek gibi bir niyetim yoktu ama bir haftadır onu ihmal etmişim. Gidip gönlünü almak istiyordum. Çimlerde bir süre yuvarlandık. Sonra uyuyakalmışız. Ya da belki yalnızca ben uyumuştum, çünkü irkilerek gözlerimi açtığımda Marcianna cin gibiydi. Ay kaybolmuştu ve yuvanın arkasındaki dağda gün doğuyordu. Yanımda telefonum ya da saatim olmadığı için, saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Ama sonra, kendiliğimden uyanmadığımı hatırladım. JU-52'deki eski telefon çalmıştı. Yoksa rüyamı gördüm diye karar vermeye çalışırken, yuvanın kapısından Mike'ın sesi geldi.

"Trajan! Bizim oğlan arıyor."

Mike'ın telaşlı sesi Marcianna'yı huzursuz etmişti. Ortağım kapının kilidini açarken, Marcianna usulca hırladı. "Sakin ol kızım," dedim, ensesini okşayarak. Ama Marcianna tekrar hırladı. Kaslarının, elimin altında gerildiğini hissettim. "Mike, dur," diye seslendim. "Hanımefendi havasında değil."

"Aman ben de onun gül yüzünü görmeye meraklı değilim." Dönüp tepeden inerken, "Sonra mı arasın, geliyor musun?" diye sordu.

"Bu saatte derdi neymiş?"

"Nereden bileyim? Ama aklına ne geldiyse, kıcı fena tutmuş."

"Tamam, geliyorum," dedim, ayağa kalkarak.

Marcianna telaşlanmıştı. Benimle kapıya kadar geldi. "Merak etme, döneceğim," dedim. Kilidi açtım. Eğilip

Marcianna'nın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Anladın, değil mi?"

İşte o zaman, yine o tuhaf sesi çıkarıp daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Benden kaçıp telaşla mırıldanarak inine girdi.

Hangara indiğimde, Mike'ın sabahın bu saatinde burada ne aradığını merak ettim. "Sen gece burada mı kaldın?" diye sordum.

"Uyuyamadım. Nemden galiba. Bari vaktimi değerlendireyim dedim."

"Değerlendirebildin mi bari?" diye sordum, uçağın merdivenlerini tırmanırken.

"Nerede? Anca pazartesinin notlarını topladım."

"Hiç yoktan iyidir," dedim esneyerek. Telefonu alıp kokpite girdim ve pilot koltuğuna oturdum. "Alo? Lucas?"

Doğrudan konuya girdi. "Derek," dedi delirmiş gibi. "Derek gitmiş L.T.!"

Sırtımı dikleştirdim. "Nasıl? Ne demek gitmiş?"

"Gitmiş işte. Kaçmış. Burada değil."

"Dur bir dakika. Önce sakin ol. Şunu bir tane tane anlat bakayım."

"Ya yok işte," diye bağırdı Lucas. Arkadan Ambyr'ın sesini duydum. "Bir not bırakmış. Veda notu."

"Nereye gideceğini yazmış mı?" diye sordum. Mike kokpitin kapısından beni dinliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Lucas. "Yazsa seni arar mıydım?"

"Tamam, özür dilerim. Tam olarak ne demiş?"

"Ambyr, buraya gelebilir misiniz diye soruyor. Not bir tuhaf. Sanki başka biri yazmış gibi. Ama Ambyr öyle düşünmüyor."

“Beş dakikaya oradayız,” dedim. Lucas’ın, telefonu kapatırken ablasına bağırdığını duydum. Mike’ın yardımıyla doğruldum. “Derek tüymüş,” dedim. “Bir not bırakmış. Lucas kendi isteğiyle gitmediğini düşünüyor. Haydi, gidip bir bakalım.”

“Olur,” dedi Mike. Tabancasını aldığını görünce ben de kendiminkini aldım. Eğer Lucas haklıysa ve çocuk kaçırıldıysa, bunu yapanlar hâlâ Kurtz’ların evinin yakınlarında olabilirlerdi.

Mike arabanın anahtarlarını alırken, “Burayı kilitleyelim mi?” diye sordu.

Başımı sallayıp asma kilidi ona verdim. Sonra birden aklıma geldi. “Clarissa’ya haber versek mi?”

“Neden?”

“Tehlikeyi bizden önce sezdi de ondan. Bana bunun olabileceğini söylemişti. Ya da boş ver. Şu anda yapabileceği bir şey yok. Surrender’a da gelmez.”

“Eh, haklı,” dedi Mike. “Köyden ben de nefret ediyorum.” O arada hangara inmiştik. Mike ışıkları söndürdü.

“Ama şimdilik başka bir seçeneğimiz yok. Dananın kuyruğu koptu Mike.”

“Yani?”

“Anlamamış gibi yapma. Olanlar oldu. Bundan sonra, ya bu işi çözeceğiz ya da... Bilmiyorum.”

Cevap vermedi. Mike tabii ki neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Bütün soruşturmaların bir doruk noktası olurdu ve kanıt toplayıp fikirler geliştirdiğimiz o ilk safhalarda tahmin ettiğimizden çok daha ürkütücü gelişmeler yaşanırdı her zaman. Biz arabaya doğru yürürken gün doğuyordu. Marcianna’nın yabancı, tuhaf çığlığı bir kez daha beni

iliklerime kadar ürpertti. Sanki beni uyarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

“Nesi var bunun?” diye sordu Mike.

“Bilmiyorum,” dedim, İmparatoriçe’nin kapısını açarken.
“Ama bu hâli sinirlerimi bozuyor. Gidelim.”

ÜÇÜNCÜ KİTAP

FAUST DİYALEKTİĞİ

Faust, Mefistofeles'le bir bahse tutuşur. Mefistofeles, Faust'u dünyanın bütün hazlarına kavuşturacaktır. Faust sonra Gretchen'i baştan çıkarır. Ama bunu yaparken, dolaylı yoldan kızın annesinin, erkek kardeşinin ve en sonunda da Gretchen'in ölümüne sebep olur. Faust tıpkı, Gretchen, onun annesi ve kardeşi gibi, Mefisto'nun oyununa geldiğini fark eder. Gretchen, Faust tarafından baştan çıkarılır. Faust ise şeytan tarafından. Faust öyküsü birçok mikro yapı üretir. Birincisinde, tez avcı (Faust), antitez av ya da kurban (Gretchen) ve sentez av = kurbandır (Faust). Faust hem avcı hem avdır ve bir sentezdir.

*-LEONARD F. WHEAT, HEGEL'S UNDISCOVERED THESIS-
ANTITHESIS-SYNTHESIS DIALECTICS*

Şeytanı her kim tutarsa, izin verin, sıkı sıkı tutsun. İkinci bir şansı olamayacak zira.

-GOETHE, FAUST, BİRİNCİ BOLÜM

Birinci Bölüm

Hayal Hırsızları

{I}

Kurtz'ların evinde, beklediğimize yakın bir manzarayla karşılaştık. Lucas belki de gözyaşlarına boğulmamak için saçını başını yolarken, Ambyr yarı karanlık mutfaktaki küçük masada, bir heykel kadar hareketsiz oturuyordu. Daha aydınlık salon, Lucas'la ablasının, aileleri onları terk etmeden önce de ne kadar zor bir hayatları olduğunu gözler önüne seriyordu. Bir zamanlar burada bira alkoliklerinin oturduğunu tahmin etmek güç değildi. Tamamen hayattan elini eteği çeken alkolikler gibi ortalığı kırıp dökmemişlerdi belki ama mobilyalar eskilikten ve bakımsızlıktan dökülüyordu. Bay ve Bayan Kurtz'un buzdolabını altılı kutularla doldurmak için yaşam kalitelerinden fazlasıyla ödün verdiği gözle görünüyordu. Biraz temiz tutma ve bazı köşeleri renklendirme çabası vardı belki ama bunlar da Ambyr'ın kör olduğu gerçeğini insanın gözüne sokacak cinstendi. Sonuçta genç kız, iki delikanlıya bakmakla yükümlüydü. Onlar da sebepleri her ne kadar Kurtz'lardan farklı olsa da, yaşadıkları yeri şenlendirmeyi umursamıyorlardı.

Gözlerim mutfağın loş ışığına alıştığında, hüzünlü bir çelişkiyle karşı karşıya geldim. Çoğu kır evinde mutfak, ışık ve hareket demektir. Konuklar da genellikle burada ağırlanır. Shiloh da dâhil, hiçbir kır evinde, samimi konukların salona alındığını görmemiştim. Kurtz'larda da farklı bir durum yoktu. Ama burayı bir yuvaya dönüştürme çabasıyla yapılan değişiklikler, insanın kalbini sızlatıyordu. Küçük masa takımıyla beyaz eşyalar, nispeten yeniydi. Morgan Central'ın Ambyr konusundaki ihmali örtbas etmek için, eyalet hükümetinin Kurtz'lara armağanıydılar şüphesiz. Ama duvar kâğıdı o kadar soluk ve yıpranmıştı ki yirminci yüzyılın başından kalma gibi duruyordu. Ve bütün bu zıtlıkların içinde Kurtz kardeşler, Ambyr'ın hastalığından ve ebeveynlerinin gidişinden beri hep bir hayatta kalma mücadelesi vermişti. İkisi de bütün olumsuz şartlarına rağmen sıra dışı bireyler olmuştu.

Ambyr'ın üzerindeki ipek, gece mavisi kimonoyu ona birkaç adım yaklaşıncı fark ettim. O renk, tenine ve saçlarına yakışmıştı doğrusu ama ortamla daha uyumsuz bir kılık düşünemiyordum. Bir elinde, Derek'in veda mektubu olduğunu tahmin ettiğim not kâğıdı vardı. Diğer elini alnına dayamış ve görmeyen gözlerini masadaki lambaya dikmişti. Gelişimizi duymuştu kuşkusuz ama sürekli aynı lafları tekrarlayan Lucas'ı susturmaya hâli yoktu belli ki. "Yok, bu işte bir terslik var! Bu onun yazısı değil. Bak, demedi demeyin. Derek kaçırıldı."

Ambyr'ın sandalyesinin önüne çömeldim. "Konuşabilecek misin?"

Gözyaşlarını silerek başını salladı ve sandalyesini hafifçe çekerek bana döndü. "Önce bunu oku," dedi. Sesi titriyordu. Notu uzattı.

Kâğıdı almıştım ki Lucas “Neyine bakacaksın?” diye araya girdi. “O şey sahte. Bizi kandırmaya çalışıyorlar.”

“Lucas,” diye uyardı Mike. “Tamam oğlum. Anladık. Önce bir sakın ol. Sen bu hâldeyken kimse kafasını toplayamaz.”

“Haydi, başlayın o zaman. Ne bekliyorsunuz? Parmak izi alın, kanıt toplayın. Bir şeyler yapın. Bir Kevin kadar olamazdınız.”

“Lucas, yeter!” dedi Ambyr, değneğini yere vurarak.

Kevin ismini duyduğumda etrafıma bakındım ve mutfak kapısının yanındaki gölgelerin arasında duran genç adamı ilk kez fark ettim. Ambyr’dan belki bir iki yaş büyüktü. Adının söylenmesiyle birkaç adım öne çıkıp Ambyr’ın yanı başında durdu. Delikanlının bu yakınlığı beni biraz huzursuz etmişti doğrusu. Sonra birden cesaretim kırıldı. Lucas ablasının kimseyle görüşmediğini söylemişti ve Ambyr kimseye ilgi duymuyor olabilirdi. Ama bölgenin yerlisi olduğunu hemen anladığım bu sırim gibi genç adam, belli ki Ambyr’a karşı son derece korumacı hisler besliyordu.

“Sizi tanıştırayım,” dedi Ambyr. “Trajan, bu Kevin Meisner. Beni eğitim programına götürüp getiriyor. Bize yakın oturuyor. Telefona cevap vermezseniz, Shiloh’ya gelmemiz gerekir diye Kevin’ı aradık. Sağ olsun hemen koştu, geldi.” Eliyle mutfağın ortasına doğru bir işaret yaptı. “Kevin, bunlar da Doktor Jones ve Doktor Li.”

Yabancıнын elini sıkmak için doğruldum. Kendinden emin bir tavırla, önce benimle, sonra ortağımla tokalaştı. Kibarca, “Nasılsınız doktor? Siz, Doktor Li?” diye sordu. Bütün bunları yaparken, gözlerini bir an olsun kaçırmadı. Ambyr’la kardeşine yardıma geldiğini iyice anlamamızı ister gibiydi. Yine de eve bu kadar aşına olması beni rahatsız etmişti.

“Kevin ara sıra Derek’le ava çıkar,” dedi Ambyr. “Onu iyi tanır. Acaba biz uyurken birileri mi geldi diye etrafa bakmasını istedik.” Ve imalı bir sesle ekledi. “Ona notta ne yazdığını söyledik.”

Mesajı almıştım. Kevin, Derek’i biliyordu ama hepsi bu kadardı. Ambyr’la Lucas, ona soruşturmanın detaylarından bahsetmemişti. Hafifçe homurdanıp genç adama baktım. “Eee, bir şey bulabildin mi bari?” diye sordum. “Ya da belki, önce tam olarak ne aradığını sormalıyım.”

“Kevin mükemmel bir iz sürücüdür,” dedi Ambyr. “Ayrıca...”

Kevin usulca omzuna dokununca sustu. Huzursuzluğum giderek tırmanıyordu. Ambyr bu adamla ne kadar yakındı acaba? “Kamyonetimi Franco’ların eski garajına park ettim,” dedi, Kevin düz bir sesle. “Kuzey yönündeki ilk ev. Satışa çıkarıldı ama daha müşteri çıkmadı. Sokakta ve bahçe yolunda tekerlek izi var mı diye baktım. Sizin Crown Vic’in tekerlekleri, 43 santim Cooper, değil mi?”

“Bravo,” dedi Mike.

Kevin teşekkür edercesine başını salladı. “O hâlde buraya son giren araba sizinkiymiş. Evin camlarında ya da kapılarında bir zorlama yok. Ama neredeyse bütün pencereler açıkmiş zaten. Sonuç olarak, Derek zorla kaçırılmış. Kendi isteğiyle gitmiş.”

“Senin böyle düşünmen normal tabii,” dedi Lucas, acı bir sesle. Bana döndü. “L.T., Kevin sadece iyi bir iz sürücü ama Derek’i o kadar da iyi tanımıyor. Birlikte avlandıkları doğru ama tek yaptıkları, ormanda ayrı ayrı yerlerde saklanıp saatlerce beklemek. Bunun dışında, bir de Ambyr’a şoförlük ediyor o kadar.”

Kevin'a döndüm. "Senin ekleyeceğin bir şey var mı?"

Kevin, Lucas'ın öfkesini büyük bir sabırla karşıladı ve "Hayır, Lucas doğru söylüyor," dedi. "Merkez için şoförlük yapıyorum. Otobüs duraklarına uzak oturan insanları, evlerinden alıp evlerine bırakıyorum."

"Ama uzun süredir tanışıyoruz ve bize gösterdiği dostluğa müteşekkirim," dedi Ambyr. "Endişelendiğini biliyorum Lucas, fakat sağa sola saldırmakla eline bir şey geçmez. Kevin, Derek'i senin söylediğinden çok daha iyi tanıyor. Derek onun ne kadar mükemmel iz sürücü olduğunu anlata anlata bitiremezdi. Ayrıca Trajan'la Mike'a hemen ulaşmamız gerekiyordu. Yoksa..."

Birden sustu. Nedense paniklemişti. Lucas'a döndüm. "Mike'la bana söylemediğiniz bir şey mi var? Yoksa başkalarını da mı aradınız?"

Sorularım karşısında Lucas bile suspus olmuştu. Ama onun sessizliği, ablasınıninki kadar anlamlı değildi. Suçlu bir çocuk gibi gözlerini yere dikti ve otomatige bağlanmış gibi konuşmaya başladı. "Saat dört olmuştu. Hâlâ telefonlarınızı açmıyordunuz. Bazen o korkunç inde uyuduğunu biliyorum doktor. Mike'ın da pataklanmaktan yorgun düşüp evde bir yerde sızdığını sandım. Kevin'ı aramak hemen aklımıza gelmedi. Hem ne zaman başımız dara düşse ona koşarız. O bizim kuzenimiz..."

Mike'a bakarak başımı salladım. Doğrusu bu yaptıklarında bir anormallik yoktu tabii ama bizim açımızdan hiç iyi olmamıştı. "Caitlin'i mi aradınız?" dedim.

"Trajan, özür dilerim," diye mırıldandı Ambyr, bütün içtenliğiyle. "Ama Derek için o kadar korktuk ki hemen telefona sarıldık. Caitlin kimseye söylemeyeceğine söz verdi."

“Bu imkânsız,” dedim. “Korkarım...”

Lucas daha da paniklemişti. “Ne diyor bu adam?” diye bağırdı Mike’a. “Caitlin bize söz verdi.”

“Lucas,” dedi ortağım usulca. “Kuzeninize güvenmekte haklısınız tabii ama o bir polis. Bu durumu üstlerine rapor etmekten başka çaresi yok.”

“Ne olmuş yani? Binbaşı McCarron’a haber verecek, hepsi o kadar.”

Derin bir iç çektim. “Ben de bundan korkuyordum. Bak Lucas. Binbaşı McCarron iyi bir insan ama bir çocuğun ortadan kaybolmasını kendine saklayamaz. Özellikle de bu çocuk...” Kelimelerimi dikkatli seçmeye çalıştım. “... Bu çocuk, alışkanlıklarının dışına çıktığında yolunu bulamayacak ve yardıma muhtaç biriye.”

“Yani kuzeninle binbaşı arasındaki hiçbir görüşme gizli kalamaz,” dedi Mike. “McCarron bu konuyu üstlerine bildirmek zorunda. Bildirdiği anda da haber bütün polis teşkilatına yayılır.”

“Yani fazla vaktimiz yok,” dedim, Ambyr’m sağındaki iskemleye çökerken. “Başka kimseyi aramadığınızdan eminsiniz değil mi? Milli Muhafız Teşkiatı’nı filan?”

Ambyr gülümseyerek bileğime dokundu. Kevin bunu hemen fark etti ama renk vermedi. “Hayır Trajan,” dedi Ambyr. “Sadece Kevin’la Caitlin biliyor. Keşke Caitlin’i bu işe hiç karıştırmasaydık ama olan oldu. Şimdi ne yapıyoruz?”

Ceketimin iç cebinden, bir not defteriyle kalem çıkardım ve bir şeyler yazarken, “Lucas? Yazıcınız var mı?” diye sordum.

“Evet. Tabii. Yukarıda bir iMac lazerimiz var. Eyaletin ganimetlerinden. Neden? Önce Derek’in notunu okumak istemez misin?”

“Bir dakika,” dedim. Hâlâ bir şeyler karalıyordum. “Ambyr, izin verersen, senin adına bir not yazıyorum. Muhtemelen, Cinayet Masası duruma el koymak isteyecek. Şimdiden önlem almak lazım.” Yazmayı bitirince, Ambyr’ın muhafızına baktım. “Kevin, burada oluşun işimize geldi açıkçası. Ambyr’la Lucas’ın bizi kendi istekleriyle çağırdığına şahitsin, değil mi? Dahası, Ambyr’ın birazdan imza atacağı belgenin içeriğini bildiğine de tanıklık etmeni istiyorum.”

“Elbette,” dedi Kevin.

“Güzel. Lucas, al şunu. Kevin, Mike, siz de onunla gidin. Yarı resmi de olsa, en azından elimizde bir belge olsun.”

“Önce ne yazdığını okusanız?” dedi Ambyr. “Bir daha içeriğini bilmediğim belgelere imza atmamaya yeminim var.”

“Elbette. Ben bastığımızda okuyacaktım. Ama madem istiyorsun... Michael?”

Mike notu Lucas’ın elinden kaptı. “Ver şunu. Trajan’ın el yazısını hayatta okuyamazsın. Ben alışığım.” Kâğıda yazdıklarını okumaya başladı. “*Ben Ambyr Kurtz, filanca adreste ikâmet eden, on beş yaşındaki Derek Franco’nun yasal vasisi olarak, filanca adreste ikâmet eden Doktor Trajan Jones ve Doktor Michael Li’ye, Derek Franco’nun kayboluşunu araştırmaları için tam yetki veriyorum. Söz konusu kişiler, konularında uzman oldukları ve Derek’i şahsen tanıdıkları için, bunun önemli bir gereklilik olduğuna karar verdim. Gereğinin yapılması rica olunur. İmza, Ambyr Kurtz.* Sonra biz de imzalayacağız. Tabii sen de Kevin. Görgü tanığı olarak. Bu arada, kanunen reşitsin herhâlde?”

“Evet efendim,” dedi genç adam.

“Pekâlâ. Şimdilik notere gerek yok,” dedim. “Sonuçta Ambyr bize hiçbir şey için vekalet falan vermiyor. Oralara

hiç girmeyelim. Ambyr'ın yasal konularda epey başı ağrımış zaten.”

“Teşekkürler Trajan,” dedi usulca. “Bu yazı tam olarak ne işe yarayacak?”

“Seni ya da Lucas'ı aldıkları her sorguda bulunma hakkımız olacak. Ayrıca Derek'i bulmak için önerdiğimiz yolları kabul edecekler. Zorluk çıkaramazlar, çünkü basına gideceğimizden korkarlar.”

“En azından, şimdilik kendimizi koruyabileceğiz,” diye ekledi Mike. “Cinayet Masası, Patrick'lerden sonra, başka bir skandalı göze alamaz.”

“Bir sorun yok, değil mi Ambyr?” diye sordum.

Başını salladı. “Tabii ki yok. Sizden şüphelendiğimi filan düşünmediniz umarım?”

“Asla,” dedi Mike. “Haydi, işe koyulalım.” Kevin'la Lucas'a baktı. “Bilgisayarın nerede, göster bakalım ahbap.”

Lucas kaşlarını çatı. “Bana böyle şeyler söyleme.”

“Uzatma Lucas,” dedi ortağım sabırsızca.

Üçü yukarı çıktığında mutfak birden sessizleşti. “Trajan, özür dilerim,” dedi Ambyr ama onu susturdum.

“Neden?” diye sordum, mahsus kıkırdayarak. “Çok iyi bir çocuğa benziyor...”

“Kes şunu.” Elimi tutup sıktı. “Kevin'ı uzun zamandır tanıyoruz. Bize çok yardım etti. Ben sadece arkadaş olduğumuza düşünüyordum ama Lucas, onun bana karşı hisleri olabileceğini söyleyip beni uyardı. Galiba kabul etmek istemedim. Biliyorsun, Surrender'da güvenilebileceğin fazla kimse yoktur. Sonra bu gece onu buraya çağırdım. Dediğim gibi, belki size gelmemiz gerekir diye. Galiba Kevin yanlış anladı. Bilmiyorum, belki de ona bir sinyal vermeye çalıştığımı sandı ama...”

“Ambyr,” dedim, elimi onunkinin üzerine kapayarak. “Açıklama yapmak zorunda değilsin. Bu senin hayatın. Nasıl istersen öyle yaşarsın. Benim gibi yaşlı ve hasta bir adamla olamayacağın ortada.”

Uzun bir an duraksadı. İkimiz de yukarıdan gelen sesleri dinledik. Mike’la Lucas yine didişiyordu. Başımı kaldırdığımda, Ambyr’ın gözleri dolmuştu. “Sen beni nasıl biri sanıyorsun?” diye mırıldandı.

“Ah, ben...” Göremeyeceğini unutarak gülümsedim. “Doğrusunu istersen, buna cevap veremeyeceğim. Karşıma çıkan insanların bende ne bulup bulmadığını sorgulamayı bırakalı uzun zaman oldu.”

“Anlıyorum.” Ambyr elini çekti. Yüzünde mesafeli bir ifade belirdi. Tam o sırada, Kevin gülerek içeri girdi.

“Şu ikisinin ne alıp veremediği var, anlamadım. Kedi köpek gibiler. Neyse, kâğıdı imzaladım.”

Ambyr’la yalnız olmamın huzursuzluğu, Kevin’in gelişiyiyle daha da arttı. Şu Kevin denen çocuktan bir an önce kurtulmalıydık. Derek’in ortadan kayboluşunu, Ambyr’la açık açık konuşmak istiyordum. Genç bir adamla rekabet etmeye mecalim yoktu. Ya da belki, hepsini ben uyduruyordum.

“Kevin,” dedim. “Kabalık etmek istemem ama polis geldiğinde burada olmasan daha iyi olur. Cinayet Masası dedektiflerinin, herkesi potansiyel bir suçlu gibi görme eğilimi vardır.”

“Trajan haklı Kev,” dedi Ambyr. “Ne olur, bir de seninle uğraşmayalım.”

“Tek başına idare edebilecek misin?”

“Elbette. Hem senden şüphelenmeye kalkarlarsa kendimi asla affetmem.”

“Ana caddeyi kullanma,” diye talimat verdim. “Polis oradan gelir. Arabanın markası ne?”

“Eski bir Dodge’um var. Hurda alıp tamir ettim. Arazi lastikleri de taktım. İstedığım her yerden rahatlıkla giderim.”

“Güzel. Haydi, geç kalma.”

“İşe gidecek misin?” diye sordu Ambyr.

Kevin duvardaki eski plastik saate baktı. “Evet. Önce eve uğrarım. Oradan merkeze geçeceğim.”

“Evde oyalanma,” dedim. “Merkezde seni kimse rahatsız etmez. Fraser yolunda da takip edilmediğinden emin ol.”

“Trajan’ın dediklerini yapacaksın, değil mi Kev?”

Kevin, Ambyr’a bakıp siperliği kamuflaj desenli, parlak turuncu Remington Arms kasketini taktı. “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,” dedi nazikçe.

“Ben de,” dedim. “Yolun açık olsun.”

Ambyr onu kapıya kadar geçirdi. Birkaç dakika bir şeyler fısıldaştılar. Bir kez daha, sinirlerim yay gibi gerildi.

Ambyr yanıma döndüğünde yine iskemleye oturdu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu, buz gibi bir sesle.

“Böyle mi düşünüyorsun derken...” Birden duraksadım. Aklıma rahatsız edici bir fikir saplanmıştı. Özür dileyerek kapıya koştum ve kır yoluna doğru baktım. Kevin’in kamyonetinin motorunun homurtusunu hâlâ duyabiliyor ama bu mesafeden rengini seçemiyordum. Kasası beyaz mıydı acaba?

Kıskançlığın bu kadarı da fazla, diye düşünerek mutfığa döndüm. Ambyr’a, bir polis arabası gördüğümü sandığımı söyledim. Kaldığı yerden devam etti. “Köyde bir erkek arkadaşım varken, seni öpeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Ben şu anda ne düşünüyorum söyleyeyim mi Ambyr? Kardeşin yerine koyduğun Derek ortadan kayboldu. Ya kendi isteğiyle kaçtı ya da kaçırıldı. Bunu henüz bilmiyoruz ama öğreneceğiz. Yalnızca buna odaklanmaz ve kafamızı başka şeylere yorarsak, çok geç kalabiliriz.”

Mike odaya girince konuşmamız yine yarım kaldı. “Senin ufaklık bilgisayarlardan iyi anlıyor ama yine...” Ambyr’ın çatık kaşlarını fark edince duraksadı. “Ben iyisi mi gidip onu buraya çağırayım.”

“Sen dur Mike.” Ambyr birden doğruldu. “Lucas’la ben ilgilenirim. Siz Derek’in notuna bakın. Ben çoktan ezberledim. Hem Lucas’la Derek’in odasına yeniden bakalım. Belki kaçırdığımız bir şey vardır.” Kapıya doğru yürüdü. “Bu hafta bana ne oldu, bilmiyorum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum.”

Salonla, ilerleyen günlerde ona ait olduğunu öğreneceğim odanın arasındaki merdivenlere yöneldi. Mike bir süre Ambyr’ın arkasından baktı. Sonra Derek’in notunu masaya, lambanın altına yaydı.

Otururken usulca ısıklık çaldı. “Tebrikler L.T. Şimdiye kadar hiçbir kadını bu kadar kısa sürede kendinden soğutmamıştın. Ona ne söyledin, merak ediyorum doğrusu. Yoksa üç kör bir bara girer fıkrasını mı anlattın?”

“Michael, rica ederim,” diye inledim. “Başımız belada. Şu işe odaklanabilir miyiz lütfen?”

“Bizim değil, senin başın belada. Bu arada, Lucas, Derek’in neler yazdığını söyledi. Bir sürü sorunu varmış. Sen gideceğini anlamıştın zaten. Clarissa da anladı. Birinin eve gizlice girip onu kaçırdığını düşünmemiz için hiçbir sebep yok.” İskemlesini masaya yaklaştırdı. “Pekâlâ. Kelime kelime okuyalım bakalım.”

Bir deste faturayla kredi kartı hesap özetiinin üzerinde duran çizgili not kâğıdında yazanları okumaya başladık. Derek basit kitap harfleriyle, sonu ölümle de bitse bu umut yolculuğuna neden çıkmak istediğini yazmıştı.

{II}

A cemi bir el yazısı uzmanı bile, notun duygusal bir karmaşa içinde yazıldığını anlardı. Derek önce kurşun kalem kullanmış, sonra tükenmez kalemle yazdıklarının üzerinden geçmişti. Yazarken ağladığı, kâğıttaki yuvarlak buruşukluklardan belliydi. Ama notun en belli başlı özelliği, sadece Lucas'a hitaben yazılmasıydı. Hemen başımı kaldırdım. Mike'la göz göze geldik. Ambyr'ın ilk geldiğimizde neden o kadar perişan görüldüğü belli olmuştu. "Baksana," dedim. "Ambyr isteyerek onun vasisi olmadı belki ama bu görevden de asla kaçmadı. Ama ona veda bile etmemiş." Gözlerim masanın ahşap yüzeyine kaydı. Bir an düşüncelere daldım.

"Ne o? Vicdanın mı sızladı?" diye sordu Mike. "Takma. Yakında seni affeder."

Başımı iki yana sallayıp notu baştan sona bir kez daha okudum.

Sevgili Luke,

Bana hiç inanmadın ama bir gün buralardan gideceğimi söylemiştim. O gün geldi. Nereye gittiğimi söyleyemem ama üzülme. Gerçekten güzel bir yere gidiyorum. Hatta mükemmel bir yere. Anlatsam inanmazsın. Artık burada kalamam. Bunu bil yeter. Sen istediklerini yapıyorsun.

Kendini geliştiriyorsun. Ama ben olduğum yerde sayıyordum. Hep sıramın gelmesini bekliyordum. O bekleyiş nihayet bitti. Bizimkilerin beni terk ettiği bu berbat yerde kalmayacağım. Ambyr'la sana yük olduğumu da biliyorum zaten. Fena mı? Benden kurtulacaksınız. Aslında keşke sana her şeyi anlatabilseydim ama gizli kalması gerektiğini söylüyorlar. Tek yolu buymuş. Hem Ambyr'la sen, neden gittiğimi biliyorsunuz. Yani aslında sır mı yok. Hele bir yerime yerleşeyim sana haber vereceğim zaten. O zamana dek hoşça kal. Umarım bütün isteklerin gerçek olur. Veda etmeden gittiğim için tekrar özür dilerim. Ama uzun sürmeyecek. Yakında yeniden buluşacağız. Hem de nerede! Neyse. Sonra görüşürüz Luke.

Derek

Not: Buzdolabından bir şeyler aldım. Ambyr'a söyle, kızmасыn. Evden bir boğaz eksildiğine sevin sin. Muhahaha.

“Vay canına,” dedi Mike, okumayı bitirdiğimde. İkimiz de birkaç dakika konuşmadık. “Sence hepsi böyle mi düşünüyor du? Shelby, Kyle, Kelsey, Donnie?” O kasvetli listeye Derek’in de adını ekleyeceğimiz gerçeğini kabullenmeye çalışır gibiydi. “Hepsi yola çıkarken bu kadar mutlu muydu?”

“Muhtemelen,” diye mırıldandım. “Sonuçta, benzeyen noktalar var. Bir kere tıpkı Latrell gibi, çoğul konuşmuş. En az iki kişiden ya da bir gruptan söz ediyor. Al sana, notun gerçek olduğuna inanmak için güçlü bir neden. Ayrıca merdivenin bir sonraki basamağındaki kişi her kimse, onu bir nevi Fareli Köyün Kavalcısı gibi düşünebiliriz. Kesinlikle ikna kabiliyeti yüksek birinden söz ediyoruz.”

“Çocuk tacizcileri gibi mi? Yani çocuklarla kolay kaynaşan biri olması lazım. Aklıma Brooklyn'deki öğretmen geldi. Hani çocuklara esrarlı sigara verip onlarla birlikte kafayı bulan ve her yıl bir başkasını ağına düşüren herif? Hatırladın mı?”

“Unutur muyum hiç? Brooklyn Sapığı. Ama hayır. Şimdiki adam ya da kadın... Yani bu arada ara bulucu, bir kadın da olabilir. Derek'in Diana'nın resimlerine verdiği tepkiyi unutmama. Her neyse, bu kişi sıradan bir çocuk tacizcisi değil. Onun başka bir özelliği var. Maddi bir şey değil. Sonuçta bütün çocuklar, kayboldukları zaman zarfında vakit geçirdikleri şeylerle bulundular. Kelsey ve safkanlar gibi. Ama ortak noktaları neydi? Neyi temsil ediyorlardı?”

Mike kaşlarını çatı. “Hepsi de birbirinden pahalı şeylerdi. Orası kesin.”

“Ama anahtar kelime, para değil,” diye karşı çıktım. “Evet, kitaplar, atlar, kıyafetler, hepsi pahalıydı ama ya Donnie? O formaları para ettikleri için çalmadı Mike. Koleksiyon formaları olmaları da umurunda değildi. Galiba bir tek, üzerindeki ne önem veriyordu. O da daha çok, bir statü sembolü gibiydi. Ama diğerlerini sanki, yanında kaldığı insanları cezalandırmak için almıştı. Onları eski bir çantaya tıkmıştı. Üzerlerinde uyuyordu. Ama dahası da var. Latrell'le konuştuklarımı düşünüyorum da bence Donnie, o formaların temsil ettiği şeyi önemsiyordu. Formaları sırf birilerine ceza vermek için çalsa, belki onları çöpe atardı. Ama yapmadı. Çünkü o maçlara gitmek, ünlü oyuncularla tanışmak, basketbolun efsane isimleriyle takılmak, bütün bunlar onun için bir hayaldi. Bahse girerim, diğer çocuklar da böyle hissetti. Cesetlerinin yanlarında bulunanlar, onlar için parayı değil, yeni bir hayatı temsil ediyordu. Hepsi de birer anıydı... Onlar...”

Mike birkaç saniye sabredebildi. "Evet?"

Gözlerinin içine baktım, zira sonraki kelimeler bana ait değildi. "...*Hayallerin yapıldığı maddeden.*"

Mike'm alnı kırıştı. "*Malta Şahini*. Bogart'ın son repliği."

Yavaşça başımı salladım. "Aslında filmin son repliği."

"Yazar Dashiell Hammett'tı, değil mi? Kyle'daki kitaplara bir daha bakayım. Belki bunun da ilk baskısı vardır."

"O cümle kitapta yok ama," dedim. "Senaryoyu John Huston yazdı. Filmi de o yönetti ve son cümlesinde Shakespeare'den alıntı yaptı. Üç yüz küsur yıl arayla, iki alakasız ama çok ünlü esere damga vuran başka bir cümle daha yoktur herhâlde."

Mike başını salladı. "Gerçekten akılda kalıcı. O aşağılık yaratık her kimse, bu çocuklardan hayallerini çalıyor. Onları öyle bir kıvama getiriyor ki şehirdeki pisliklere peşkeş çekildiklerini hissetmiyorlar bile. Hiç korkmuyor hatta belki soru bile sormuyorlar. Uyuşturucudan bile daha etkili bir yöntem."

"Kesinlikle."

"Ama... Sence hayal hırsızı Derek miydi? Çünkü o çocuk için bir sürü şey söyleyebilirim ama o aşağılık yaratıklardan biri değil."

Başımı sallamakla yetindim. "Derek bir muammaydı ama ben de kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Belki aracılık yapmış olabilir ama bir şartla. O çocuklara gerçekten yardım ettiğini düşünmüşse. Derek otistikti ve bazen, gerçekten bir dâhi gibi davranabiliyordu. Silahlardan konuşurken onu görmeliydin. Acaba bu kadar bilgili olduğu başka alanlar da var mıydı? Belki. Ama yaklaşıcağı kişiyi doğru seçme ve onu bir şekilde ayartma yeteneğine sahip miydi? Hiç sanmıyorum. Nottan, Lucas'ın bilgisi dışında birtakım ilişkiler kurduğu anlaşılıyor.

Hâlbuki Lucas'la ikisi kardeş gibiydi. Ama Derek'in yazdıklarına ve Clarrissa'yla yemek yediğimiz günkü davranışlarına bakılırsa, senin tabirinle o, hayal hırsızının kim olduğunu biliyordu. Tabii kendisi değilse."

"Aklında bir öğretmen mi var?" diye sordu Mike. "Ama Brooklyn'deki o sapıktan daha sosfistike birinden söz ediyoruz tabii."

"Açıkcası ben, aradığımız kişinin öğretmen olduğunu düşünmüyorum. Ama Derek'de gözlemlediklerime dayanarak, bu kişinin onun için bir öğretmenden öte olduğunu tahmin ediyorum."

Mike başını salladı. "Bir kadın," dedi huzursuzca.

"Sıradan bir kadın da değil. Bir anne figürü. Ben öğretmenden daha yakın birini düşünüyorum. Belki okuldaki rehberlerden biri. Ama dahası, ideal bir anne figürü. Benim Derek'in vedasından çıkardığım sonuç bu."

"Çünkü," dedi Mike, "Ambyr onu koruyup kollamasına rağmen, notta ona kuru bir teşekkür bile etmemiş. Ambyr'ı bir anne, hatta bir abla olarak bile görmemiş." İkimiz de kederle başlarımızı sallayarak sustuk.

Mike'la notta yazarlara ve konuşmaya dalmıştık. Mutfak kapısına sırtımız dönük oturuyorduk. Onun için, Ambyr'la kardeşinin aşağı indiğini ne duyduk ne de gördük. Ama ikimiz de aynı anda izlendiğimiz hissine kapılarak birbirimize bakıp usulca baş salladık. Sonra kafamı hafifçe çevirdim ve göz ucuyla kapıdaki silüetleri gördüğüm gibi yerimden fırladım. "Dikkat!" Mike'la aynı anda silahlarımızı çektik. Lucas'la Ambyr, namlularımızın ucundan bize korkuyla bakakaldılar.

"Durun, vurmayın!" diye haykırdı Lucas ve göz açıp kapayıncaya kadar, kendini ablasının önüne attı. Cesaretini takdir

etmemek elde değildi ama aynı anda da elleriyle yüzünü kapaması komik olmuştu doğrusu.

Mike tabancasını kılıfına geri koyarken, “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?” dedi öfkeyle. “Bir daha böyle sessizce yaklaşmayın.”

Lucas ablasının koluna girdi. “İyi misin?”

Ambыр başını salladı. “Evet. Merak etme. Az kalsın beynimizi patlatıyorlardı.” Derin bir nefes aldı. “Özellikle ses çıkarmadan geldik,” dedi dürüstçe. “Notla ilgili gerçek hislerinizi duymak istedik. Gerçi sadece sonunu duyduk ama...”

“Siz ikiniz Butch Cassidy ve Sundance Kid’e dönüşmeden önce, bir şeyi gayet iyi anladık,” diye araya girdi Lucas. “O notu Derek’in yazdığından eminsiniz.”

“Korkarım, evet Lucas,” dedim. “Aslında bence bunu sen de biliyorsun ama inanmak istemiyorsun.”

“Öyle mi? Alın dâhiler.” Başka bir çizgili not kâğıdını burunumuza soktu. “Bunu Derek’in okul defterinden kopardım. Sizce aynı yazı mı?”

“Lucas,” dedi Mike. “Yapma. El yazısı analizinin, vudu büyüsünün iki gömlek üstü olduğunu sen bile bilirsin. Özellikle de Derek’inki gibi önce kurşun sonra tükenmez kalemle yazılan bir notun. Sen televizyonda gördüklerine bakma.”

“Ben televizyondan bahsetmiyorum!” Koşup salona gitti ve büyük, sarı bir kitapla geri döndü. “Burada bununla ilgili koca bir bölüm var. Bakın, ilk sayfada ne yazıyor? *Adli tıpta, evrakta sahtecilik yapılıp yapılmadığının anlaşılması için el yazısı analizi kullanılabilir.* Hatırlatayım Mike. Sahtecilik de bir suç.”

“Nedir o? Ver bakayım,” dedim. Kitabı kapayıp kapağına baktım. “*Olay Mahalli İncelemeleri: 6-12. Sınıflar, Gerçek*

Laboratuvar Hikâyeleri. Hımmm. Bana daha çok senin kalemin gibi geldi Mike. Bak, çizimler de var.”

Kitabı ona fırlattım. Mike kapağını inceledi. “Yok artık,” dedi. “Açık açık, on bir yaşındakilerle on yedi yaşındakiler için aynı materyali kullanıyoruz deyip bir de saygı mı bekliyorlar?” Lucas’ın sözünü ettiği el yazısı analizi bölümünü açıp çocuktan bir cevap bekledi.

“E-eyet,” diye kekeledi Lucas. Onu ilk kez bu kadar tereddütlü görüyordum.

Mike bölümün ilk sayfalarını karıştırdı. Sonra etrafına bakınarak çöp kutusunu aradı ve kitabı rulo yapıp ona attı. “Hah. Şimdi hak ettiği yerde işte.” Lucas hayretle inlediyse de kitabı çöpten almak için bir hamle yapmadı. “Şimdi ben bu konuda sana rehber olabilecek yegâne bilimsel gerçeği söyleyeyim ki bunu FBI’daki kullar bile bilir. Polisin elindeki el yazısı örneğinin, tıpkı bizim elimizdeki not gibi, hiçbir şekilde dolandırmak ya da kandırmak gibi bir gayeyle yazılmaması gerekir.”

“Neeeee?” dedi Lucas. “Ama...”

“Aynen öyle. Yani bunun kesinlikle bir dolandırıcılık davası olmaması gerekir. Belki dolaylı yoldan bir dolandırıcılık davasıyla alakası olduğu sonradan ortaya çıkabilir ama amaç kesinlikle sahtecilik olmamalı.”

“Ama o zaman... El yazısı analizi diye bir şey yok. Yani aslında, tamamen işe yaramaz.”

“Evet. Gerçi sahtecilik davalarında hâlen kullanılıyor, çünkü jüriyi etkiliyor. Neden dersin? Çünkü tıpkı senin kitabının yazarı gibi insanlar, onlara suç biliminin *CSI*’da gördükleri gibi bir şey olduğunu söylüyor. Sıradan bir günümüz jürisi için bu o kadar önemli ki. Yine de ders kitabının da gittiğin

okul kadar gereksiz olduğunu anlamamız açısından iyi bir örnek oldu.” Mike öfkeyle ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Of, Lucas. İnan, artık parmak izinin bile ne kadar güvenilir olduğundan emin değiliz. Demek istediğim...” Mike, Ambyr’la beni hatırlayarak bize dik dik baktı. Sonra Lucas’ı tişörtünün ensesinden tutup “Haydi evlat,” dedi. “Ben sana bütün bunları yukarıda anlatabayım. Bana öbür kitaplarını da gösterirsin. Belki onlar da çöpu boylar, ha?”

Lucas âdeta sürüklenerek odadan çıkarılmasına itiraz etse de az sonra ikisinin de sesleri kesildi. Ambyr kapının koluna tutundu. Ben mutfak masasının yanında durdum. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra usulca sordu.

“Notun gerçek olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Korkarım evet. Konuştuklarımızın ne kadarını duydun bilmiyorum ama...”

“Neredeyse hepsini duyduk.” Menekşe gözleri nemlendi. “Gerçi biliyordum. Hissetmiştim. Ama kabul etmek istemedim.” Dudakları titremeye başladı. Kollarını kaldırdı. Onun bu jestine bir anlam veremesem de yaklaştım. Belki sendelerse tutmak için.

Ama Ambyr sendelemedi. Ona yaklaştığımı fark ederek bana sarıldı ve hıçkırıklara boğuldu. Yine o narin ve akıl karıştırıcı anlardan biriydi. Kollarımı gövdesine gevşekçe dolayıp göğsümde ağlamasına izin verdim. Çok geçmeden, Mike’la konuştuğumuz konudan bahsetmeye başladı. Derek’in ona veda bile etmediğini mırıldandı. Aslında başta, çocukların bütün sorumluluğunun onda olduğunu öğrendiğinde dünyası başına yıkılmıştı. Yine de Derek’e onu sevdiğini göstermeye çalışmıştı. Aslında Ambyr’ın bu patlayışının ardında, hayatın ona yaptığı haksızlıklara bir isyan da vardı. Gencecik bir kız-

ken, iki ergen delikanlıya annelik etmek zorunda kalmıştı. En tatlı yıllarını ağır sorumluluklarla harcamıştı. İstemsizce onu biraz daha kendime çektim. Kaybolan bir gençliğin ne demek olduğunu, insanın ruhunda ne kadar büyük bir boşluk yarattığını iyi bildiğimi söyledim. Ben konuştukça hıçkırıkları azaldı. Umutsuzluktan çok, huzurla bıraktı bana kendini.

“Sen anlıyorsun beni,” dedi birkaç defa. Sonra gözlerini kimonosunun koluna kurulayarak, kollarını boynuma kaydırıldı. Ve yine öptü beni. Dün geceki kadar büyük bir tutkuy-la öptü. Karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Ben de onu öptüm ve o sırada da bu şaşırtıcı kızın karmaşık ve soğuk kalbimi nereye sürükleyeceğini merak ettim.

“Özür dilerim Trajan,” dedi, birkaç dakika sonra. “Demin sana biraz haksızlık ettim. Aslında normalde hiç öyle cadı bir tip değilimdir. Kevin’ın burada olmasının aklını karıştırdığını biliyorum. Belki de sana önceden söylemeliydim. Seni o duruma sokmak istemezdim.”

“Üzülme,” dedim, hüznün bir başka yakıştığı yüzüne doğru eğilerek. “Şimdi buradayız ya?” Ve yine öpüştük. Yaptığım şeyden giderek daha emin oluyordum. Ambyr gibi gencecik bir kızın ilgisinin beni şaşkına çevirdiği doğrudu ama benim o ilgiye karşılık vermem apayrı bir meseleydi. Ortağımın, “Ruhsuz herif,” deyişi aklıma geldi.

Mike hiç haber vermeden odaya dalınca toparlanacak zamanımız olmadı. Neyse ki Lucas yanında değildi. Bizi görünce eliyle gözlerini kapadı. “Ah, pardon,” dedi, kıs kıs gülererek. “Utancımdan ölebilirim. Ama sizin adınıza ne kadar sevindiğimi de söylemeden geçemeyeceğim.” Nihayet elini yüzünden çekti. “Keyfinizi bozmak istemezdim ama 7. Kara Yolu’nda polis ışıkları var.”

Ambyr'ı bir iskemleye oturtup eline bir kalem tutuşturdum. Üçümüzün de o kâğıdı imzalaması gerekiyordu. Derek'in kaybolmasını başka türlü araştıramazdık.

"Lucas!" diye seslendim telaşla. Koşarak geldi. "Sabahki telefon şenliği sırasında başka birini aradın mı? Caitlin'den başka?"

"Hayır! Ama... Caitlin'i aradığımda, bir iki kişiye haber vereceğini söyledi galiba. Neden? O kadar mı kötü? Ya, yapmayın. Korkudan ölüyorduk. Siz Ambyr'ın da birilerini aramadığına dua edin. Hay sıçayım ben böyle işe."

"Lucas!" diye bağırdı Ambyr. Ama sonra pes edercesine derin bir iç çekti. "Of. Doğru söylüyor. Ben de önüme geleni arayabilirdim."

"Üzülmeysin," dedim. "Caitlin'in haber verdiği insanlar şu hazırladığımız belgeyi ciddiye alsınlar yeter."

"Sen o işi bana bırak," dedi Ambyr.

"Tamam," diye mırıldandım, kâğıdı alırken. Ambyr uzanıp bileğimi tuttu ve bir an dudaklarına götürdü. Sonra giderek yaklaşan siren seslerini duyduk. Ambyr'ın ellerine sarıldım. Onları zor saatlerin beklediğini ama güçlü olmaları gerektiğini fısıldadım. O sırada polis arabalarının ışıkları pencereye vurdu. Camdan yoldaki konvoy görünüyordu.

Arabalardan inenleri gördüğümdeyse dayanamayıp sıırıttım. Birden, bunun umduğumdan da daha zevkli olacağını fark etmiştim.

{III}

Kurtz'ların evinin önündeki polis güruhunun başını tabii ki Frank Mangold ve Mitch McCarron çekiyordu.

Ama yanındakileri bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum doğrusu. Cathy Donovan, Nancy Grimes ve bütün ölümlerde sergilediği beceriksizliklerle olayın hiç çözülmemesi için elinden geldiğini yaptığına inandığım Curtis Kolmbach de Kurtz'lara teşrif edenler arasındaydı. Bunun sebebi, Gracie'ye açıkladığımız kadar basitti. Hoosick Falls'da yaşadıklarımızın da kanıtladığı gibi, bir ihmale uğrayan çocuklar skandalındansa, elimizde bir seri katil olması, tepedekilerin ve onların da tepesindekilerin başlarını daha az ağrıtacaktı. Yine de Curtis'in kişisel hırslarının, tahmin ettiğimden bile daha maddi kaynaklı olduğunu anlamak, beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Grubun en önünde Mangold vardı. Gözlerimi alan ışıklardan korunmak için elimi kaldırdım.

"Albany'de yeterince açık konuştuğumu sanıyordum," dedi Mangold, beni kenara itmek için bir hamle yaparak. "Bu soruşturmayla hiçbir ilgin yok profilci. Evi arama emrimiz var. Ayak altından çekil de profesyoneller işlerini yapsınlar."

Ona aldırmadan, Mitch McCarron'a döndüm. "Binbaşı. Bütün sirki getirmeye zahmet etmeseydiniz keşke."

"Haklısın Trajan," dedi Mitch, şapkasını başına takarken. "Bu işi sessiz sedasız halledelim dedim ama kimseye dinletemedim."

"Ne yazık ki hiç şaşırmadım, Mitch," diye karşılık verdim. "Yanındakilerden, başka türlü beklenmezdi zaten." Yine Mangold'a baktım. "Frank, hani zırhlı aracın nerede? Onu da getirseydin keşke." Mangold burnundan soluyordu. Onu es geçip yanımıza gelen iki kadına döndüm. "Bayan Donovan. Müdür Grimes." Birincisi bilmiş bilmiş, öteki ekşi ekşi sırıttı. Başımı CSI Kolmbach'ten yana çevirdim. "Curtis! Yeni arkadaşlarınla iyi anlaşıyor musun bakalım?"

Curtis gözlerini kaçırdı ve tam cevap verecekti ki Grimes'in bakışlarıyla sustu.

"Frank'ın de dediği gibi doktor," diye araya girdi Donovan, "burada bulunmanız doğru değil. Bir kayıp vakasını araştırmaya geldik ve sizi, polisin görevini yapmasını engellemekten tutuklamayı hiç istemeyiz."

Elimi kaldırdım. "Evin altını üstüne getirip soruşturmanızı başlatmak için sabırsızlandığınızı biliyorum. Ama şuna bir bakarsan Mitch..." Belgeyi cebimden çıkarıp ona uzattım. "Bu soruşturmanın her adımında bulunma hakkımız olduğunu görürsün. Kurtz'ları ilgilendiren bütün konularda söz sahibi olmak, yasal hakkımız."

Mitch kâğıtta yazanları okurken, usulca gülümseyerek başını salladı. "Frank, Cathy. Üzgünüm ama aile onlara tam yetki vermiş. Görgü tanıkları da var. Yerinizde olsam, bu işi gurur meselesi hâline getirmezdin."

Küçük grubumuz ateşli bir tartışmaya tutuştu. Askerleri de arkalarında, onlardan alacakları emirleri bekliyordu. Sonunda beklediğim olmasına rağmen, yine de keyifle iç çektim. Mangold hâlâ atıp tutuyordu. Nancy Grimes, otoritesinin sarsılmaya çalışıldığından şikâyet ediyordu. Cathy Donovan ise gizemli bakışlarını yüzüme dikmekle yetindi. Yanlarındaki memurlar Kurtz'lara akın etmeden önce, onlara az sonra arayacakları evde, yalnızca daha çocuk sayılacak bir delikanlıyla, eyaletin ihmali yüzünden gözlerinden olan, görme engelli ablasının oturduğunu hatırlattım. Dolayısıyla her zamankinden de daha özenli davranacaklardı. Sonra Lucas'a, memurlara yardımcı olmasını, sorularına kısa ve net yanıtlar vermesini tembihledim. Lucas yeni görevinin heyecanıyla şişinerek, bazen fazlasıyla kabalaşabilen memurları elinden gel-

diğince dize getirdi. Ambyr'a, akrabaları gelene kadar, kendini odasına kilitlemesini söyledim. Zaten Caitlin'le babası Bass Hagen de az sonra geldiler. Bass, Otto von Bismarck'a ikizi kadar benzeyen, tipik Alman fiziksel özellikleri taşıyan, uzun boylu bir adamdı. Kapıda duran polisleri itip içeri girerken, "Çekin o lanet kıçlarınızı!" diye böğürdü. "Ben Çöl Fırtınası Harekâtı'ndan sağ çıktım. Sizi böcek gibi ezerim." Sonra Mike'la beni gördü ve Lucas'ı da yanımıza alarak mutfağa gittik.

"Çocuklar onlara çok yardım ettiğinizi söyledi," dedi Bass. Yanında, oğlu olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam ve üniformasıyla oldukça etkileyici görünen Caitlin vardı. "Size teşekkür ederiz. Bütün bu kargaşanın sebebinin siz olmadığınızı düşünmek istiyorum."

"Aslında Bay Hagen," dedim. "Biz ancak bir çözüm olabiliriz. Ambyr'la Lucas için elimizden ne geliyorsa yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Ama bundan sonraki süreçte güçlü durmamız, hepimiz için en iyisi olur."

"Ne demek bu?" diye sordu Bass, gür sesiyle. Lucas gidip Ambyr'ı getirmişti. Bass dev kolunu onun omzuna attı.

"Daha bu ne ki diyorum," diye mırıldandım. "Yakında daha çok polis gelecek. Ayrıca medya da birazdan damlar. Yeğenlerinizin onlarla karşılaşmasını istemezsiniz, emin olun."

"Hımmm. Haklısın. Onları bize götürsem mi?"

"Hayır. İlk bakacakları yer orası olur. Suç muhabirlerini, özellikle birinci sınıf pisliklerden seçerler. Aslında ben, Ambyr'la Lucas'ın bir süre Shiloh'da kalmasını teklif edecektim."

Ambyr'ın yüz hatlarının gevşediğini fark ettim ama ortam bana hayretle bakıyordu. Lucas tabii ki çok heyecanlanmıştı. "Ah, süper! Ben hemen hazırlanıyorum."

“Dur hele, dedi Bass, mutfaktan fırlamaya hazırlanan çocuğu ensesinden yakalayarak. “Teklifiniz için teşekkürler. Pek cömertsiniz. Ama sizin bundan ne gibi bir çıkarınız olacağını anlayamadım.”

“İlla bir çıkarımız mı olmalı?” diye sordum safça.

“Evet. Büyük halanı tanırım. İyi kadındır. Ama bence, o da aynısını soracak.”

“Pekâlâ,” dedim. “Bir kere, Ambyr’la Lucas bize soruşturmada gerçekten çok yardım ediyor. O aptal polislerin, ortaklığımızı bozmasını istemiyorum.”

Bass Hagen rengini Taconic’lerin büyük bir kısmını oluşturan arduvazdan alan gözlerini kısarak bizi süzdü. “Anladım,” dedi sonra. “Basit ve net bir açıklama oldu.”

“İşte bu bel!” diye bağırды Lucas, mutfak kapısının önünden geçen polisler hareket çekerek. Neyse ki onu görmediler. “Gel abla. Hazırlanalım.”

“Bir sakın ol,” dedi Bass sertçe. “Ne zaman gideceksiniz?”

“Daha burada işimiz bitmedi,” dedim. “Gazeteciler birazdan damlar. En azından ilk partiyle konuşup gazlarını alalım. Sonra polislerle de konuşmak gerek. McCarron evin etrafını güvenlik şeridiyle çevirttiğinde çıkarız. Değil mi, Mike?”

Mike henüz hiç konuşmamıştı ve ses tonumdan, desteğini beklediğini anlayacağını umuyordum. “Elbette,” dedi ortağım tereddütsüz. “Bence de böylesi daha iyi. Burada kalırlarsa, polis onları kontrol altında tutmak isteyecektir. Ama biz onları sorunsuzca buradan çıkarabiliriz. Zaten bu duruma hazırlıklıydık,” diye yalan attı.

Bass ukala bir tavırla gülümsedi. “Daha önce başları teşkilatla belaya giren iki uzman doktorun, bu kadar büyük bir risk alması doğru mu?”

“Bizim hiçbir şüphemiz yok,” dedi Mike. “Doğru olduğuna inandığımız şeyi yapıyoruz.”

“Madem öyle.” Bass oltadaki bir balık gibi kıvranan Lucas’ı nihayet bıraktı. “Gidin, toparlanın haydi. Bu sirk daha ne kadar sürecek acaba?” Tekrar bana baktı ve gözlerinde, Kurtz kardeşlerin ona neden bu kadar güvendiğini anlamamı sağlayan bir ifade gördüm. “Sağ olun,” dedi. “Bütün yaptıklarınız için.”

Lucas yukarı, odasına gittiğinde ve Bass, polislerin eve zarar vermesini engellemek için başlarında durmaya karar verdiğinde Mike, Ambyr ve ben mutfakta yalnız kaldık.

“Trajan, emin misin?” diye sordu Ambyr. “Böyle bir planın olmadığını biliyorum. Başınıza bela olmayalım?”

“Haklısın, yoktu,” dedi Mike, benim yerime. “Ama bunu itiraf etmekten nefret etsem de L.T. haklı. Şu anda yapılacak en akıllıca hareket bu. Clarissa da öyle düşünür umarım.”

“Hiç şüphem yok,” dedim. “Ambyr, sen de toplan haydi. Ben bir Curtis’in ağzını arayacağım Mike. İçimden bir ses, bir şeyler gizlediğini söylüyor.”

Anlaştık,” dedi Mike ve Ambyr’la birkaç dakika yalnız kalmak isteyeceğimi düşünüp kapıya doğru yöneldi. Anlayışına minnettardım doğrusu ama ben ne yapacağımı bilemeden öylece dikildim. Neyse ki Ambyr kararı bana bırakmadı. Kimseye görünmeden, beni mutfağın bitişiğindeki küçük kilere götürdü. Büyük ve yeni buzdolabının arkasında, kollarını boynuma dolayıp beni bir kez daha öptü. Ruhum yine bilmediğim hislerle hareketlendi. Cesaret verici birkaç kelime mırıldanıp uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Sonra onu o küçük odada bırakıp Mike’ın yanma gitmeye davrandım.

Ne var ki Ambyr henüz yalnız kalmaya hazır değildi. Beni kendine çekerek “Bana bunun yürüyeceğini söyle,” diye fısıldadı.

Tam olarak neyi kastettiğini anlamadığım için, en basit cevabı verdim. “Clarissa’yı ikna ederim. Bir sorun çıkmaz, merak etme. Ama basınla konuşmayı bana bırak. Bunun bir cinayet soruşturmasındaki beşinci vaka olabileceği duyulduğunda, bütün ülke çalkalanacak. Medyanın insanı ne kadar yıpratılabileceğini bilmiyorsun. Onun için, sizi bir an önce köyden çıkarmak istiyorum. Hem Lucas zaten her gün Shiloh’ya geliyordu. Clarissa çiftliğe gazetecileri yaklaştırmaz. Polisler de ondan korkar. Ev kocaman. Halam sana bir oda tahsis eder. Lucas da başka bir odada kalır.”

Bana biraz daha sokuldu. “Ya ben, bir odada tek başıma kalmak istemiyorsam?” diye mırıldandı.

Paslanan ruhum bu kadarını kaldırabilecek miydi, bilmiyordum. “Ambyr,” diye iç çektim. “Biraz hızlı gitmiyor muyuz? Önce sizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulalım.”

Bir anlaşmayı mühürlercesine dudaklarıma yapıştı. “Tamam. Zaten Clarissa’ya durumu açıklamak gerek. Belki bizi çiftlikte istemez.”

“Bunu aklına bile getirme. Clarissa seni sevdi. Lucas’ı da öyle. Onun için...” Nihayet ellerimiz ayrıldı. “Bırak da yapmam gerekenleri yapayım. Birazdan görüşürüz.”

“Patron sensin,” dedi Ambyr. Ama tam kilerden çıkıyordum ki son bir daha kez mırıldandı. “Ah, Trajan? Çiftliğe gittiğimizde, ilk iş Marcianna’yı besleyelim. Açlıktan deliye dönmüştür.”

“Tabii,” dedim ve o da bana doğru bir adım attı. Ambyr beni bir kez daha öptü ve kilerden çıktığımda resmen başım

dönüyordu. Heyecanla çarpan kalbimi susturmak için derin bir nefes aldım.

“Amma geciktin,” dedi ortağım sırtarak. “Milletin yanına gitmeden önce, şu üstünü başını düzelt.”

Bir baktım, gömleğim pantolonumun belinden sarkmış. “Kapa çeneni,” diye homurdandım.

“Yine iyisin, ortak,” dedi. “Herkesten uzakta baş başa kalacaksınız. Ama mızıkçılık yok. Büyük gece geldiğinde haber vereceksin.” Gülmemek için dudaklarını ısırıldı. “Unutma. Odam seninkinin tam altında. Sarsıntıdan yüz elli yıllık kırışlerin kafama çökmemesi için önlem almalıyım.”

“Yeter,” dedim sertçe. “Ne sulu bir herif oldun sen.”

“Ne yapayım? Kışkırtmasaydın.”

“Yeter,” dedim yine. Ben de gülüyordum ama sonra evin önünde yeni ışıklar belirdi. “Ha siktir,” diye homurdandım.

Mike bakışlarımı takip etti. “O gördüğüm, bir MSNBC minibüsü mü?”

“Aynen.”

Mike üstünü başını düzeltip sırtıttı. “Yaşasın. Bütün ülkeye afişe olduk.”

Ortağım bir ZZ Top şarkısı mırıldanarak kapıya doğru yürüdüğünde peşine takıldım.

{IV}

Bütün medya araçları evin önünde durduğunda, Mike şarkı mırıldanmaktan vazgeçip sırtıttı. Çünkü en öndeki arabadan inen kadın, fazlasıyla güzeldi. Habercilik işine soyunan bir aktris ya da mankendi belli ki. “Şunlara bir baksana,” dedi Mike. “Hele de Albany’den gelen yerel haber kanallarına!”

“Topla kendini,” dedim. “Asıl derdimiz, şu CBS, NBC, ABC ve MSNBC minibüsleri.”

Muhabirlerden bizi ilk fark eden, ABC’ninki oldu. “Hey!” diye seslendi. “Siz New York’tansınız. Şu meşhur doktorlar.” Cevap vermedik. Ardından hemen CBS’in muhabiri atıldı. Okul saldırıları, ünlülere uygulanan şiddet olayları gibi ülke çapında kamuoyunun ilgisini çeken konularda haber yapan tiplerden biriydi.

“Evet. Otel fuhuşu skandalından sonra işten atılanlar. Jones ve Li. Burada ne işiniz var Doktor Jones?” Mike’la susmaya devam ettik. “Bu olayın bölgedeki çocuk cinayetleriyle bir bağlantısı olduğu doğru mu? Soruşturmayla vali bizzat ilgileniyormuş. Bize bir açıklama yapabilir misiniz lütfen?”

“Hiç vakit kaybetmiyorlar ha?” dedi Mike.

Birkaç adım öne çıkıp “Hanımlar, beyler,” dedim. “Size kısa bir açıklama yapacağız ama sonra soru almayacağız. Siz de eve giremeyeceksiniz tabii. Doktor Li ve ben, bu soruşturmada Kurtz ailesinin temsilcileri olarak görev yapıyoruz. Ambyr Kurtz’un sorumluluğundaki Derek Franco’nun kayboluşuyla ilgili henüz kesin bir bilgiye ulaşamadık. Şimdilik bütün söyleyeceklerim bu kadar.” Döndüğümde Mike’la göz göze geldim.

“Bitti mi dersin?” diye sordu.

“Hayır. Aslında, ben de böyle bitmemesine güveniyorum zaten.”

Birkaç dakika sonra, beklediğim sesi duydum. “Doktor Jones? Mesleki başarısızlıklarınızdan sonra, kendinizi bu aileyi temsil etmeye uygun buluyor musunuz?”

“Ah,” dedim, gözlerimi verandanın gri ahşap zemininden ayırmadan. “Melissa Ward.”

“Doğru,” dedi ve nihayet döndüğümde onu gördüm. MSNBC minibüsünün yanındaıydı. Soğuk bakışlarıma, aşırı makyajlı yüzüne arsız bir gülümseme oturtarak karşılık verdi. “Demek istediğim, sen ve arkadaşın Doktor Li, NYPD’nin kara listesinde değil misiniz?”

“Sayende.” Verandadan inip yavaşça ona doğru yürüdüm. “Yalan yanlış haberler yapıp küstahça yorumlarını kendine saklayamadığın için.”

“Hey, kendine gel. Sen...”

Lafını kestim. “Sana bir sır vereyim mi?” Etrafımızdaki muhabirlerin dikkatle bizi izlediklerini fark ettim. Kapışmamızı, ellerini ovuşturarak bekliyorlardı. “Bu ülkenin polis ve siyasetçileriyle geçinmenin başka yolları da var. İlla, onların bütün söylediklerini papağan gibi tekrarlamana gerek yok. Ama gerçi sen, kendine göre başka yöntemler de denemişsindir belki. Bu arada, evet. Doktor Li ve ben, kendimizi Kurtz ailesini temsil etmeye gayet uygun buluyoruz. Ayrıca New York’ta sadece görevden alınmamız ve senin çığırkanlığını yaptığın gibi, sahte kanıtlar icat etmekten yargılanmamamız, yeterince açıklayıcı bence. Hem biliyorsun, korumaya çalıştığın o beş resmi yetkiliden üçü, suçu örtbas ederek suçlularla iş birliği yapmaktan hâkim karşısına çıktı. Başka bir diyeceğin var mı?”

Ward destek için etrafındakilere baktı ama kimseden ses çıkmayınca “Şimdilik hayır,” diye mırıldandı.

Muhabirlerin arasından geçip verandaya geri döndüm. Ön kapıdan içeri girerken Mike, “Aferin,” dedi ve kapıyı arkamızdan kapatırken ekledi, “kimse ona bu kadar kibarca haddini bildiremezdi.”

“Ama,” dedim gülümsediğimi kimseye göstermemek için başımı eğerek, “konuklarımızın bütün ilgisini üzerimize çek-

tim. Gel, Curtis'i bulalım. Ona özel olarak sormak istediğim birkaç şey var."

Lucas salondaki kanepede oturuyordu. Ayaklarının dibinde, büyük ve aşırı doldurulmaktan patlamak üzere olan eski bir sırt çantası duruyordu. Polislere patronluk taslamaktan sıkılmıştı anlaşılan. VH1 Classic'te, *That Metal Show*'un tekrar bölümü vardı. Lucas göz ucuyla onu izlerken, bir yandan da polisleri kontrol etmeye çalışıyordu. Gerçi o işi daha çok Bass Hagen üstlenmiş gibiydi. Polis memurlarının çoğu, Kurtz'ların evini boşuna aradıklarının farkına varmıştı. İpuçlarıyla zaten Curtis Kolmbach ilgileniyordu ve Frank Mangold da dâhil hiç kimse, on beş yaşındaki bir çocukla, görme engelli ablasını, kendi evlerinde sorguya çekmeye kalkışmazdı.

"Hey, evlat?" diye seslendi Mike. "Mavi CSI üniformalı adam nerede, biliyor musun?"

"Mutfakta. Derek'in notunun tozunu alıyor."

"Sen hazır mısın?" diye sordum.

Çantasını tekmeledi. "Görmüyor musun? Derek saatlerdir kayıp. Ne zaman harekete geçeceğiz?"

Başımı sallamakla yetindim ve Mike'la birlikte, polislerin arasından geçip mutfığa girdik. Curtis yalnızdı. Çeşitli tozlarla parmak izi taraması yapıyordu.

"Selam çocuklar," dedi, içeri girdiğimizde. "Evde pek bir şey yok. Pencereler zorlanmamış. Yabancı bir parmak izi yok. Ben de şansımı bunda deniyorum. Ama Franco denen çocuk... Eğer bu notu o yazdıysa, herhâlde eldiven giymiş. Ama tuhaf değil mi? Yani evinden kaçan bir çocuk neden..."

"Curtis," dedim. "Şimdilik unut bunu. Evin arkasındaki garaja gidelim mi? Konuşmamız gerek."

Curtis sırf bu isteğim karşısında bile terlemeye başladı ve sert ses tonum onu iyice panikletti. “Benimle mi konuşacaksınız? Ama neden? Benim hiçbir şeyden haberim yok ki.”

“Sakin ol,” dedi Mike, iyi polis rolüne soyunarak. “Biz hepsini biliyoruz zaten. Sadece senin fikrini merak ediyoruz.”

“Ha-hangi konuda?” diye sordu. Mike’la birbirimize baktık ve kollarından tutarak onu iskemlesinden kaldırdık.

“Ah, Curtis,” dedim, mutfak kapısına doğru yürürken “bu maskaralığa bir son versek artık ha, ne dersin?”

Zavallı adam birkaç kere itiraz edecek oldu ama onu arka bahçeye çıkarıp küçük, kırmızı garaja götürdük. “Sen kötü bir adam değilsin Curtis,” dedi Mike. “Bunu biliyoruz.”

“Tek sorun,” diye ekledim, çıplak ampulü yakarken “beş olay mahallinde de senden başka Olay Yeri İnceleme teknisyeni olmaması. Hiç de alışık olduğumuz türden bir uygulama değil, ha?”

“Değil tabii,” diye inledi Curtis. “Ama fikir benden çıkmadı ki.”

“Biliyoruz Curtis,” dedi Mike. “Biz de bunun kimin fikri olduğunu öğrenmek istiyoruz zaten. Emirleri kimden alıyorsunuz? Bu pislik nerelere kadar uzanıyor? Onları soruyoruz.”

“Çocuklar ne yapıyorsunuz?” Bir bana, bir Mike’a bakarken dehşetle gözlerini kırptırdı. “Bunu size nasıl söylerim? İşimden gücümde, hatta belki canımdan olurum. Siz hâlâ kiminle dans ettiğinizi bilmiyorsunuz anlaşılan. O cesedin yerini değiştirmeye nasıl cüret edersiniz?”

“Ne cesedi?” dedi Mike. “Biz ceset filan bilmiyoruz.”

“Konuyu değiştirme,” dedim. “Bu işin ucunun kime uzandığını bilmek istiyorum. Konuşsana be adam.” Baktım, ısrarla susuyor, derin bir iç çekti. “Curtis. Bir noktada kendini

de düşünmek zorunda kalacaksın. Seni kim tehdit ediyor, söyle. Bu iş her hâlükârda bir gün kariyerini bitirebilir. Sana ne vadediyorlar bilmiyorum ama kuralları çiğniyorsun. Beş olay mahallinde de senden başka kimse yoktu.”

“Benimle bir ilgisi yok!” diye bağırdı. Çaresizlik içinde Mike’la bana baktı. Belki de doğal çıtkırıldımlılığıyla bu işten paçayı kurtarabileceğini sanıyordu. Ama neredeyse bütün Olay Yeri İnceleme teknisyenleri, aslında gayet hırslı insanlardı. Dolayısıyla suratıma amansız bir ifade oturttum. Sonunda döküldü. “Hem bir tek ben yoktum ki. Nancy... Yani Müdür Grimes da oradaydı. Gidin, ona sorun.”

“Soracağız tabii ama şimdi seninle konuşuyoruz,” dedim. “Ben sana yardım etmeye çalışıyorum Curtis.”

“İkimiz de,” diye atıldı Mike. “Ama bu kumpasa kimlerin dâhil olduğunu öğrenmemiz gerek.”

“Be-ben...” Curtis’in korkusu paniğe dönüşüyordu. Önce, bunun bizim lehimize olacağını sanmıştım. Ama adam büyük baskı altındaydı ve üzerine gitmemiz ters tepebilirdi. “Ruhsatımı iptal ettirin isterseniz. Ama beni öldürebilirler. Ciddiyim.”

“Pekâlâ,” dedim, elimi omzuna koyarak. “Gemiye terk et Curtis. Gel, eve girelim. Seni Binbaşı McCarron’ın yanına götürelim. O güvenliğini sağlar.”

“McCarron mı?” dedi Curtis, gözlerinde yaşlarla. “Valiye karşı ne yapabilir ki? Daha da kötüsü... Kahretsin. Ağzımdan tek laf daha alamayacaksınız. Ben gidiyorum. Sizinle daha fazla uğraşamam.”

Curtis, sterilliği bozulan mavi tulumunu yırtarcasına çıkardı. Beyaz tişörtü ve pantolonuyla, garajın arka kapısından Morgan Central’ın sahasına doğru koştu. Ambyr’la yürüyüş

yaptığımız tepeye doğru uzaklaştığını gördük. Mike'la peşinden koştuk ama Curtis ilerideki ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Bu da neydi şimdi?" diye mırıldandı Mike hayretle.

"Lanet olsun," dedim, etrafıma bakınarak. "Lanet olsun!" Elimle ağaçları işaret ettim. "Curtis oradan sağ çıkamayabilir."

Mike ne demek istediğimi hemen anladı. "Dağdaki keskin nişancıyı mı diyorsun? Buralarda olabilir mi?"

"Belki. Curtis'in bizimle konuştuğunu gördüyse..." Derin bir vicdan azabıyla sarsıldım ama sonra gerçeği kabullendim. "Belki hızlandırdık ama düşüşünü biz başlatmadık. Fakat buradan hemen gitmeliyiz." Bastonumdan güç alarak, kalçam izin verdiği kadar hızlı, Kurtz'ların evine doğru yürümeye başladım.

"Beni korkutuyorsun L.T.," dedi ortağım. "Boktan bir sabah geçirdiğimizi kabul ediyorum ama bence, olmayan şeyleri uydurmaya başladın." Gökyüzüne baktı. "Fırtına çıkacak. Bir an önce yola çıkalım. Ben durumun bu kadar ciddi olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi? Curtis'in ne dediğini unutuyorsun. McCarron, valiye karşı ne yapabilir ki, diye bir laf etti. *Ya da daha kötüsü*, dedi sustu. Boşluğu sen doldurabilirsin diye düşünüyorum."

"Tanrım," dedi Mike, omzunun üzerinden bakarak. "Zavallı Curtis. O ahmağın başına bir iş gelmez umarım."

"Ben de. Ama ne kadar endişelensek de asıl sorunumuz o değil. Ambyr'la Lucas'ı buradan götürmeliyiz. Sen arabaya git. Mitch'e de haber ver, 34'ün yanındaki yolu boşaltsın. Ben Kurtz'ları alıp oraya gelirim."

"Tamam," dedi Mike ve İmparatoriçe'nin yanma koştı. Ben mutfak kapısından eve girerken, Mitch McCarron'la bu-

run buruna geldim. “Trajan,” dedi, fırtına bulutlarına bakarak. “Kolmbach’i gördün mü? Frank onunla konuşmak istiyor. Nedense burnundan soluyor. Sordum, söylemedi.”

Mitch’e acımasızca yalan söyleyemezdim ama tamamen dürüst de olamazdım. Özellikle de Curtis’ten bilgi almaya çalışan diğer kişinin Mangold olduğunu öğrendikten sonra. Dolayısıyla gerçeği biraz çarpıttım. “Evet, gördüm. Seni aramaya çıkmıştık. Bass Hagen, Ambyr’la Lucas’ı bir süreliğine Shiloh’ya götürmemize izin verdi. Sonra evi şeritle çevirip rahatça çalışabilirsiniz. Her neyse. Yolda Curtis’e rastladık. Garajdan çıkıp fişek gibi şu tepeye tırmandı. Nereye gitti, bilmiyorum.”

“Sahi mi?” Mitch’in hikâyemi çabucak kabullenmesi, dürüstlüğünün kanıtıydı. “O ikisi ne işler karıştırıyor acaba?” Omzunu silkti. “Buradan çıkmak için yardıma ihtiyacınız olacak,” dedi.

“Aklımı okudun. Mike arabayı almaya gitti. Ben de Kurtz’ları toparlayacağım. Bize yolu açar mısın?”

Başını salladı. “Tabii. Ama bak ne diyeceğim? Mangold’dan uzak dur. Derdi ne bilmiyorum ama delirmiş durumda. Curtis’i bulamayınca sana patlayabilir.”

“Sağ ol Mitch,” dedim. Ona gerçeği söyleyemediğim için şimdi daha çok üzüliyordum.

Mike’in yanına giderken duraksadı. “Curtis ondan mı kaçtı acaba? Mangold’un, üzerine geleceğini mi hissetti?”

“Açıkçası ben olsam arkama bile bakmazdım,” dedim. “Ama bu bacakla ne kadar hızlı koşabilirim, bilmem.”

Mitch bir an düşünceli göründü. Sonra, “Bizim çocuklardan birkaçını koruya yollayacağım,” dedi. “Bir baksınlar bakalım. Belki Curtis saklanıyordur ama öyleyse hata eder. Frank onu bulamadığı her an daha da sinirleniyor.”

Doğrusunu isterseniz, soruşturmanın başından beri yaşadığımız en tuhaf durumlardan biriydi bu. Yine de Mike'la bana da bir uyarı olmuştu. Sessiz ve derinden gitmeliydik.

Doğruca salona gidip Lucas'a, "Çantanı alıp arka kapıdan çık," dedim. "Mike'ı göreceksin. Aman dikkatli ol. Hele gazetecilere sakın görünme."

"Ay neden? Belki Dateline NBC'e çıkmak istiyordum. Senin yüzünden ünlü olamayacak mıyım?"

"Derek'in de meşhur olmasını ister misin?" diye sordum ve sesim umduğumdan daha sert çıktı. Lucas'ın yüzünün asıldığı-nı görünce "Haydi, oyalanma," dedim. "Ambyr nerede?"

"Odasında." Merdivenin ilerisindeki odayı gösterdi. "Kediyi kutusuna koyuyor."

"Kahretsin. Clarissa'ya kediyi söylemeyi unuttum. Neyse. Senin gibi bir kemirgeni evine kabul ediyorsa, kediyi aldır-maz. Tommy, Ambyr'ın odasında kalır. Ya da Clarissa sorun çıkarırsa, uçağa götürürüz."

"Bir çaresine bakarız," dedi Lucas, çantasını omzuna atarak. "Haydi, ben kaçtım. Merak etme, kimseye görünmem."

Lucas gidince merdivene doğru yürüdüm. Sokak kapısı açıktı. Bir an, kameraların ışıkları gözlerimi aldı. Ambyr'ın odasına girmeden önce, Cathy Donovan'la Nancy Grimes'ı gördüm. Gazetecilerle konuşuyorlardı. Şüpheli çocuk çetesi liderlerinin hâlâ gözaltında olduğunu anlatıyorlardı. Derek Franco'nun diğer çete üyeleriyle temas kurduğundan şüpheleniyorlardı. Çocuğun en yakın zamanda bulunacağından kuşkuları yoktu. O kadarı bana yetmişti ama bu kez Mangold önüme çıktı.

"Konuşmamız gerek profilci," dedi. Derin bir iç çekip bir bahane bulmaya hazırlandım ama fırsat vermedi. "Kimin için çalışıyorsun sen?"

“Kurtz’lar için tabii. Başka kimin için olabilir?”

“Bilmiyorum.” Dönüp Donovan’la Grimes’a baktı. “Bir şeyler dönüyor. Ne biliyorsun anlat.”

“Frank. Eğer birileri senden bir şeyler saklıyorsa, aradığın kişiler Doktor Li ve ben değiliz. Biz sadece bu davayı çözüp aileyi yeniden bir araya getirmeye çalışıyoruz. Bundan daha büyük hesapları olanlarla...” derken, Frank tekrar bana döndü ve öfkeyle gözlerimin içine baktı, “... ne şimdi iş birliği yaparım ne de gelecekte,” diye noktaladım cümlemi.

“Belki,” dedi huzursuz bir tavırla. “Ama sana hiç güvenmiyorum.”

“Keyfin bilir Frank. Sen benden şüphelenmeye devam et. Ama şimdi çekil yolumdan.”

Koluma yapıştı. “Kolmbach denen solucanı gördün mü?”

“Uzun bir süredir hayır. Kolumu bırakman için iki saniyen var.”

Mangold, diklenmek yerine, beni bir kez daha şaşırtarak kolumu bıraktı. “O herif bir şeyler biliyor. Hele bir elime geçireyim, bak nasıl bülbül gibi öttürüyorum.”

Başka bir şey demeden mutfağa doğru yürüdü. Ambyr’ın kapısı kapalıydı. Bir an yerimden kıpırdamadım. Neyin peşindeydi bunlar? Yoksa kafamızı karıştırarak bizi oyuna mı getirmeye çalışıyorlardı? Ama hayır. Şimdi bunu düşünmek için yeterince vaktim yoktu. Gidip Ambyr’ın kapısını tıklattım ve usulca seslendim.

{V}

Ambyr’ın kapısında boşuna bekledim. Belki de bu kadar kısa bir sürede gideceğimizi fark etmemiş ve yeni toplanmaya baş-

lamıştı. O zaman, bu iş sandığımızdan daha uzun sürecekt demekti. Kapıyı birkaç kere daha çaldıktan sonra, tokmağı çevirdim. Kilitli değildi.

“Müsait misin?” diye fısıldadım ve yine cevap gelmeyince, “içeri giriyorum,” dedim.

Oda yarı karanlıktı. Aralık kapıdan ve dantel perdelerin arkasındaki mat jaluzilerden sızan ışık, yalnızca silüetleri seçmeme imkân veriyordu. Gözlerimin alışması biraz vakit aldı. Orada çaresizce dikildim ve biri kapıyı arkamdan kapatınca irkildim.

“Ambyr,” diye fısıldadım karanlıkta. “Haydi ama. Oyun oynayacak zaman yok.”

“Oyun değil,” diye fısıldadı, tanımlaması güç bir sesle. Sonra arkamdan yaklaştı ve kulağımın dibinde mırıldandı. “Şimdi benim dünyamı az çok anlamışsındır.” Sesi içimi ürpertti. Sonra odanın karşısından usulca kıkırdadığını duydum. Gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı. Nihayet eşyaları seçebildim.

Pencerelerin iki yanında, şarap rengi, ağır, kadife perdeler vardı. Asıldıkları demir çubukların topuzları, yarı şeffaf ve kehribar rengindeydi. Jaluziler ışığı kesiyordu. Çift kişilik yatağın antika bir başlığı ve güzel, dantel bir örtüsü vardı. Yerde siyah, tekerlekli bir bavul duruyordu. Ambyr kedisini taşıma sepetine koymuştu. Hayvan beni görünce ayağa kalkıp kafasını plastik tel kapıya sürttü. İşin tuhafı, Ambyr ortada yoktu. Eski şifonyerin üzerindeki portatif iPod hoparlöründen, Puccini’nin *Tosca* operasından *E lucevan Le Stelle* yayılıyordu. Odanın hüznünlü, romantik ama bir o kadar da ürkütücü havasına daha çok yakışacak bir müzik düşünemiyordum.

Bir kibrit sesi duyduğumda ve ileride bir alev parladığında, otomatikman Colt'uma davrandım. Sonra Ambyr'ın ellerini gördüm. Yatağın karşısındaki mumu yakıp yine gölgelerin arasında kayboldu. Saniyeler sonra, gözlerimde ve yüzümde sıcacık dokunuşlar hissettim.

"Ne o? Hayallerinin kadınını vuracak mısın yoksa?" diye fısıldadı.

Ellerimi kaldırdım ama sonra bunu göremeyeceğini fark edip yavaşça ona döndüm. "Bilmem. Hayallerimin kadınıyla tanıştım mı?"

"Ah, bir de soruyor musun Doktor, Profilci ve Suç Bilimleri Uzmanı Jones?" Kıkırdayarak beni yatağa doğru itti. Üzerinde yine yazlık bir elbise vardı ama bu seferki, alev kırmızısı rengindeydi. Bütün giysileri gibi, bu da tenine çok yakışmıştı. Dizlerim yatağın kenarına değdiğinde, itiraz etme gereği duydum.

"Ambyr, gitmemiz lazım. Ev polis kaynakıyor. Bunun için doğru bir zaman olduğunu..." Bir şeyler daha söyleyecektim ama Ambyr bir kedi gibi kıvrak hareketlerle üzerime çıktı. "Ben daha doğru bir zaman düşünemiyorum." Sesi ve kelimeleri yine o kadar heyecan vericiydi ki vücudum bir elektrik akımına kapıldı sanki. Açık havada geçirdiğim gecenin bütün ağrı ve sızıları dindi. Elbisesinin ne kadar ince olduğunu o zaman fark ettim. İç çamaşırlarını hissedebiliyordum. Ama beni en çok şaşırtan, saçları yüzüme dökülürken ve dudaklarına yapışırken sergilediği kuvvet oldu. Beni bileklerimden tutup bacağına üzerime atmıştı. Kalkmaya çalıştım ama beceremedim. O sırada, Ambyr'ın eteği sıyrıldı. Kalçalarıyla beni yatağa mıhladı. Kalçamın üzerine abandığı için az kalsın bağıracaktım. Sonunda parmaklarını gevşetti. Ellerimi sırtına

kaydırdı. Tenine dokunur dokunmaz, istemsizce elbisesinin askılarıyla oynamaya başladım.

Dudaklarını benimkilerin üzerine kapadı. “Radyoterapi seni tam anlamıyla öldürememiş,” diye fısıldadı.

“Be-ben, çoktan arzumu kaybettiğimi sanıyordum...” Kontrolümü geri kazanmak için konuyu değiştirmeye çalıştım. “Bu müzik ne? Opera sevdiğini bilmiyordum.”

“Aslında sevmem,” dedi, saçlarını atkuyruğu yaparak. O kadar çekiciydi ki yine bütün vücudum elektriklendi. “Ama senin hoşuna gideceğini düşündüm. Havaya girmene yardımcı olur sandım.”

“Bu kanıya nereden vardığını merak ettim doğrusu.”

“Sıkı dur, anlatıyorum.” Yüzü bir gurur ifadesiyle aydınlandı. “İlk kez dersini dinledikten sonra, Fraser’daki merkezde internete girdim ve ne buldum dersin? Kahramanıyla ilgili kitabının, Braille alfabesiyle yazılmış bir versiyonunu.”

Dirseklerime abanarak doğruldum. “Doktor Kreizler hakkındaki kitabımı mı okuyorsun?”

“Kütüphanenin ödünç verme sisteminde birtakım aksaklıklar oldu. Onun için fazla ilerleyemedim. Ama onun büyük bir operasever olduğundan bahsetmişsin. Ben de senin de opera sevebileceğini düşündüm.”

“Anlıyorum ama senin sevdiğin bir müziği tercih ederdim.”

“Ah!” Birden neşelenip ayağa fırladı. “Öyleyse...” Tıkır tıkır sesler duydum. Puccini sustu ve yerini Roxy Music’in *More Than This*’i aldı. Sonra yine üzerime çıktı. Her hareketi fazlasıyla kendinden emin ve rahattı. Bir an yüzünü benimki-ne yaklaştırarak tepkimi bekledi.

“Vay canına,” dedim gülerek. “Bütün klasik rock hayranları bir evde toplanmış.”

Cilveli bir tavırla yanağıma vurdu. “Bir kere Lucas o alışkanlığı benden kaptı. Ayrıca...” Beni öpmek için eğildiğinde, bacaklarını gövdemın iki yanına sıkıştırdı. “Bu benim hayatımda duyduğum en seksi ve romantik parça.”

“Öyle,” dedim, elimi yanağına koyarak. “Bence de...”

Ambyr’la bir araya geldiğimiz bu tuhaf anın öncesinde kim olduğumuzdan emin değildim. Ama orada, onun yatağında, onlarca yıldır insanların duygularında nice fırtınalar koparan parçayı dinlerken, bedenlerimiz her geçen an birbirine daha da alıştı. İkimiz de kendimizi insanlara açmakta zorlanan tiplerdik. Hele de bu kadar kısa sürede, biriyle kaynaştığım görülmuş değildi. Ama arzularımız kadar bedenlerimiz de kolayca uyum sağladı. Her ne kadar etrafımız düşmanlarımızla ve medya tarafından çevrilse ve bize dair en ufak bir kötü hislerinin ağır sonuçlar doğurabileceğini bilsek de ara sıra gösterdiğim anlık tereddütler Ambyr’ı yalnızca güldürdü. Ben de çaresiz, aşkımızın ritmini ona bıraktım.

Nihayet doğrulduk ve üstümüzü başımızı düzeltirken, Ambyr’a daha az dikkat çekici bir elbise giymesini önerdim. Dışarıdaki medya çakallarının dikkatini çekmemesi daha iyi olurdu.

“Hemen hallederim,” dedi ve banyo kapısının yanındaki dolaptan, uzun, ince bir palto aldı. Önünü açık bırakırsan seksi, kapatırsan kibar görünebileceğin bir parçaydı. Çıplak ayaklarına mantar topuklu pabuçlar geçirip bana döndü. “Nasılım?”

“Mükemmel,” dedim ama ses tonunda, beni rahatsız eden bir şeyler vardı. “Ambyr,” dedim. “Sabah geldiğimizde, Lucas da sen de hiç iyi değildiniz. Normal olarak Derek için endişeleniyordunuz ama şimdi...”

“Evet?” dedi neşeyle.

“Moralin yerine gelmiş gibi. Neden?”

“Kilerde konuştuk ya?” dedi, birden ciddileşerek. “O zaman anladım.” Gelip boynuma sarıldı.

“Neyi?” diye sordum. Sonra dayanamayıp alnımı başına yasladım.

Uzun uzun iç çekti. “İnanç önemli,” dedi.

Doğrusu bu cevabı beklemiyordum. “Hımmmm. İkınız de bana pek dindar görünmediniz. Gerçi olabilir tabii ama...”

Pat diye göğsüme vurdu. “Hayır şaşsal.” Başını kaldırıp gözlerini odaklayacak bir nokta aradı. “Sen o diplomaları parayla mı satın aldın?”

Duraksadım. “Kusura bakma ama anlamadım.”

“Farkındayım,” dedi, elini yine göğsüme dayayarak. “Ama ben seni anladım. Hatta Luke’a da söyledim. Bu arada, sakın ona *Luke* dediğimi duymasın. Çok bozulur. Sizi o kadar önemsiyor ki. Size güvenmesi gerektiğini söylediğimde bana ondan o kadar kolay inandı. Yalan da değil. Derek’i, başına bir iş gelmeden sadece siz bulabilirsiniz. Dikkat et, onu kesinlikle bulacaksınız demiyorum. Biliyorsun, o başkalarına benzemez. Bazen keçi inadı tutar. Belki de başını öyle derde soktu ki bu saatten sonra onu kimse kurtaramaz. Ama dediğim gibi, onu ancak Mike ve sen bulabilirsiniz.”

“Ah,” dedim yutkunarak. “Üzerimde bir baskı hissetmemeliyim o hâlde?”

“Aynen öyle,” diye yanıt verdi, bütün dürüstlüğüyle. “Yeterince derdin var. Seninle gelmemizin en büyük sebeplerinden biri de bu zaten. Mike’la konuştum. Uzun zamandır tek kız arkadaşının Marcianna olduğunu söyledi. Marcianna’ya bayıldım ve onunla vakit geçirmekten hoş-

lanmanı anlıyorum. Ama senin başka bir şeye ihtiyacın var Doktor Jones. Onun için...”

Cümlesinin devamını getirmek yerine beni öptü.

Sonra Ambyr tekerlekli bavulunu sürükleyerek ve ben elimde kedi taşıma sepetiyle ön verandaya çıktık. Mike’ın kaçışını kolaylaştıran Mitch MacCarron’la Steve Spinetti’yi bir köşeye çektik. Çabucak bir plan yaptık. Ben Steve’le basma açıklama yapacaktım. Bilgi edinmek için deliren muhabirler başımıza üşüştüğünde Mitch, Ambyr’ı sessiz sedasız İmparatoriçe’ye götürecekti. Steve’le Mitch evi emniyet şeridine aldıktan sonra, ben de onlara katılacaktım.

Planımız tıkr tıkr işledi. Ön kapıdaki mikrofonların karşısına çıktığımda Mitch, Ambyr’la arabanın yolunu tutmuştu. Muhabirleri artık, Nancy Grimes’la Cathy Donovan’ın söyledikleri bile tatmin edemiyordu. Dolayısıyla açıklama yapacağımı duyunca resmen üzerime saldırdılar. Kurtz ailesini temsil ettiğimi tekrar vurguladım, Mike’la birlikte, bölge ve eyalet hükümetleriyle omuz omuza çalışacağımızı tekrarladım. Sonunda Melissa Ward da dâhil, bütün medya mensuplarını atlatarak kır yoluna doğru yürüyordum ki Steve arkamdan seslendi. “Eline sağlık doktor. Bizi gelişmelerden haberdar etmeyi unutma.”

Başımı sallayıp teşekkür ettim ve Mitch McCarron’la, İmparatoriçe’nin durduğu kır yoluna gittik. Arabaya bindiğimde, Mitch sırtıma bir şaplak attı. “Konuşuruz,” dedi ve kapıyı kapayıp arabanın tavanına vurdu.

Mike ıslak yolda arabaya hafifçe patinaj çektirerek ileri atıldı. Dikiz aynasından baktım. “Kimse yok,” dedim sevinçle.

Ambyr arkadan boynuma sarıldı ve “Teşekkürler,” diye fısıldadı kulağıma. Sonra dudaklarını ensemden hissettim.

“Hop!” diye bağırdı Lucas. “Siz ikiniz teoride birbirinize uygun gibisiniz ama o kadar. Kumrular gibi öpüşüp koklaştığınızın izlemek zorunda değilim.”

“O zaman camdan bak,” dedi Ambyr. “Ayrıca sözlerine dikkat et.”

Lucas cama döndü ama “Artık evde değiliz abla,” diye homurdandı. “İstedğim gibi konuşurum.”

Mike güldü. “Clarissa’yı unutuyorsun. Yerinde olsam, onun yanında terbiyemi takınırdım.”

“Aynen,” dedi Ambyr. “Görevdeyken belki sokak ağzıyla konuşabilirsin ama büyüklerinin yanında saygılı olacaksın.”

“Of ya,” diye sızlandı Lucas. “Ben bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum zaten.”

İkinci Bölüm

Farklı Zevkler

{I}

Lucas temelde her zaman haklıydı. O sırada bu böyle görünmese bile. İki konuğumuzun Shiloh'ya yerleşmesi esnasında hiçbir pürüz çıkmadı. Clarissa onları şimdiye dek yalnızca Diana ve bana gösterdiği bir yakınlıkla karşıladı. Çiftliği bir gün benim devralmamla ilgili hayalleri hâlen devam ediyordu. Lucas'la Ambyr'ın varlığı da ona gelecekle ilgili bir güven vermişti belli ki. "Ne bekliyordun?" diye sordu Mike, daha sonra uçakta yalnız kaldığımızda. "Saygın bir çiftlik sahibi gibi görünmekle kalmayıp bir de kendine hazır bir aile buldun. Clarissa, Ambyr'ın kedisini bile kabullendi." İşin tuhafı Kedi Tommy tüy yumağı Terence'ı bir patide yere sermek yerine, minik köpekle çabucak kaynaşıvermişti. İkisi Shiloh tarihindeki en tuhaf ikili olmuşlardı.

Lucas o akşamüzeri yeni odasına çekildikten sonra, Ambyr'la Marcianna'ya bakmaya gittik. Akşam yemeğinden hemen önce nihayet durulan fırtınada ne yaptığını merak etmiştik. Güneş, Taconic Vadisi'ndeki küçük köşemizi yeniden aydınlatıyordu. Yağmurdan sonra, Ambyr'la kayalık inde

biraz kestirdik. Sonra Marcianna'ya tasmaşını takıp akşam yürüyüşüne çıktık. Uyku, Ambyr'ın cinsel enerjisini yeniden uyandırmıştı. Ama Marcianna'nın yanında ona karşılık vermeye çekiniyordum. Marcianna yine o tuhaf sesleri çıkarır diye korkuyordum ama buna yeltenmedi.

Shiloh'daki yeni düzenle birlikte, çalışma saatlerimizi de yeniden gözden geçirmek zorunda kalacaktık. Yemekten sonra, JU-52'ye çekilip Derek'e ne olduğunu tartıştık. Derek'in aklını çelen kişinin profilini anlatırken, Ambyr beni can kulağıyla dinledi.

"Mantıklı," dedi sonra. "Özellikle de çiftlikteki fotoğraflarla o kadar ilgilendiğini duyduktan sonra. Derek öz annesine bile... Nasıl desem? Yani ona hiç aldırılmazdı. Bir kere bile ona hayran hayran baktığını görmedim. Anne sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bilmeden büyüdü." Elini sırtıma koydu. "Gerçi hangimiz bildik ki?" Parmaklarını gömleğimden içeri kaydırdı.

"Çüşüşüş," diye böğürdü Lucas. "Bana gelince, küfretme Lucas. Size gelince şapır şupur. Yağma yok. Hem daha yeni yemek yedim. Bak biraz daha koklaşırsanız kusacağım."

Dönüp Ambyr'ın kulağına, "Haklı," diye fısıldadım. "Konumuza odaklanalım."

"Nasıl istersen." Elini çekti. "Ama böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Ne?" diye bağırdı Lucas. "Sen, bunlar benimle nasıl konuşuyor, biliyor musun?"

Mike kıkırdadı. "Doğruya doğru."

Ambyr dudaklarını büzerek tek kaşını kaldırdı. "Anladım. Birbirimize alışmamız biraz zaman alacak," dedi. "Nottan bir şey çıktı mı?"

“Ne yazık ki hayır,” dedi Mike, Derek’in veda notunu ekranlardan birinde büyüterek. “Sadece morali yerindeymiş diyebiliriz. Gidişine bu kadar sevinmesi biraz garip gerçi. Ama...”

“Garip tabii,” diye atıldı Lucas. Ayağa kalkıp Mike’ın panosuna yaklaştı. Derek’in notunu Ambyr’ın telefonundan bastığımız bir fotoğrafının yanına tutturmuştuk. “Ben hâlâ, biri kafasına silah dayadı diyorum.”

“Sanmıyorum Lucas,” dedi Mike. “Boğuşma izi yok. Curtis Kolmbach, kaçırıldığına dair hiçbir ipucuna rastlamadı. Ayrıca Derek belli ki özellikle ses çıkarmadan toparlandı. Yoksa mutlaka duyardınız. Kendi iradesi dışında gitse, öyle mi yapardı? Belki yalnız gitmedi, onu bekleyen birileri vardı ama işin içinde şiddet olmadığından neredeyse eminim. Operasyonun bu aşamasını tatlı dille hallediyorlar.”

“Aslında Derek’in şiddet görmemesi beni rahatlatmış,” dedi Ambyr. “En azından, şimdilik iyi olduğunu biliyoruz. Yine de içim sıkılıyor...”

“Üzülme,” dedim şefkatle. “Unutma ki Derek bu kararı sizin ona davranışlarınız yüzünden almadı. Bu insanlar, kandırdıkları çocuklara onların fazlasıyla ilgisini çekebilecek şeyler vadediyor. Derek’in zayıf bir noktası var mıydı? Bir anne figürünün özlemini çektiğini biliyoruz. Annesi onu, farklı olduğu için diğer çocuklarından ayırmış. Sen o kocaman boşluğu dolduramazdın Ambyr. Asıl soru, bunu kimin yapabileceği. Derek yıllar sonra hangi hayaline kavuşma fırsatı yakaladı? Diana’ya nasıl hayranlıkla baktığını gördük. Derek hasret çekiyordu. Ama bunun romantik bir yanı da vardı.”

Mike başını salladı. “Diana’yı ilk gördüğünde, onun iyi bir kadına benzediğini söylemedi. Güzelliğine vurgu yaptı.”

“Kesinlikle,” dedim. “Diana’ya âdeta vuruldu. Bu, bize ne anlatıyor? Cevabınızı hemen şimdi beklemiyorum. Yarına kadar iyice düşünün.” Lucas’ın gözleri kapanıyordu. Uzun bir günün ardından, bir de Clarissa’yla yemek yemek zorunda kalmıştı. “Derek kim için böyle bir adım atardı? Cevaplamamız gereken sorumuz bu.”

Ambyr başını sallamakla yetindi. Lucas, “Tamam,” diye mırıldandı. Mike onun uyukladığını fark etmişti.

Yanına gidip “Danışman dedektif!” diye bağırды.

“Efendim? Ya tamam, duydum. Sadece uyukum geldi. Artık yatsak mı?”

Lucas ayağa kalktı ve göz açıp kapayıncaya kadar hangardan çıktı. Ambyr’ın uçağın merdivenlerini inmesine yardım ettim.

“Bittim ya, resmen bittim,” diye homurdandı önden yürüy-en Lucas. “Bok gibi yorgunum.”

Ambyr onu uyardı. “Lucas. Bak, dışarı çıktık. Ya birileri böyle konuştuğunu duyarsa?”

Lucas elini kaldırdı. “Tamam, tamam,” diye seslendi. “Ben kibar olacağım. Siz de o iğrenç canım cicimlerinize geri dönebilirsiniz.”

Ambyr kolunu boynuma atıp diğer eliyle bastonumu tuttu. “Geliyor musun?” diye sordu, dudakları yanağını ve sonra dudaklarımı bulurken.

“Bilmiyorum. Daha değil, en azından. Mike’la biraz daha çalışacağız. Sonra da benim deli kıza bakmam gerek.”

“Ama ben o vakte kadar uyurum.”

Verandanın önünde durduk. Karşıma geçip gülümsedi. “Ambyr, lütfen yanlış anlama,” dedim. “Mike’la ben, elimizde bir soruşturma varken uzun saatler çalışırız.”

“Anlıyorum. Ama senden bir iyilik rica etsem? Yatmadan önce yanıma uğrayıp bana bir iyi geceler öpücüğü verir misin? En azından, iyi olduğunu bileyim.”

“Olur, gelirim.”

“Tamam. Şimdi şu merdivenleri çıkmama yardım et, ne olur. Korkma, hep böyle olmayacak. Yakında alışırım.”

Onu odasına çıkardım. Clarissa, Ambyr’a evin en büyük ve güzel odasını vermişti. Albay Jones’la Jenna Malloy’un ve daha sonra, Diana’yla kendisinin uyuduğu odayı. Clarissa, Diana’nın ölümünden sonra başka bir odaya taşınmıştı. Ambyr’ı yatağa ve banyoya götürdüm. Gece uyanıp da yönünü bulamazsa, soldaki duvarı tıklatmasını söyledim. Lucas’ın odası hemen bitişikteydi. Eski demir yatağın ayak ucunda bir süre oyalanarak Ambyr’ın uyumasını bekledim. Duvar kâğıdı, Death’s Head Hollow’daki kır çiçeklerinin desenleriyle süslüydü. Batıya bakan pencereden sızan ay ışığı Ambyr’ın yüzüne vurdu. Ne kadar şanslı olduğumu düşünürken neden-se yüreğim burkuldu. Hayatım boyunca ondan daha güzel bir kadın görmemiştim. Ambyr’ı birdenbire farklı gözlerle görmeye başladığımı ya da onun değiştiğini sanmayın. Ama yüzü uykuda bile, hem yaşadığı bütün dehşetleri hem de şimdiki rahatlığını yansıtıyordu. Benim hayat tecrübelerimin büyük bir kısmı da ızdıraptan ibaretti. Ama şimdi, ikimiz için bir umut vardı. Ruhlarımızın ahenkle haykırdığını hayal ettim ve doğrusunu isterseniz, daha önce hiç kimseyle böyle bir etkileşim yaşamamıştım.

Hangara döndüğümde, Mike beni bekliyordu. Gözlerini kısarak beni dikkatle süzerken, aynı zamanda gülümsüyordu. “Ona gerçeği söyledin mi?” diye sordu, elime bir sigarayla bir bardak Talisker tutuştururken. Sigarayı yakıp viskiden bir yu-

“Kesinlikle,” dedim. “Diana’ya âdeta vuruldu. Bu, bize ne anlatıyor? Cevabınızı hemen şimdi beklemiyorum. Yarına kadar iyice düşünün.” Lucas’ın gözleri kapanıyordu. Uzun bir günün ardından, bir de Clarissa’yla yemek yemek zorunda kalmıştı. “Derek kim için böyle bir adım atardı? Cevaplamamız gereken sorumuz bu.”

Ambyr başını sallamakla yetindi. Lucas, “Tamam,” diye mırıldandı. Mike onun uyukladığını fark etmişti.

Yanma gidip “Danışman dedektif!” diye bağırdı.

“Efendim? Ya tamam, duydum. Sadece uyukum geldi. Artık yatsak mı?”

Lucas ayağa kalktı ve göz açıp kapayıncaya kadar hangardan çıktı. Ambyr’ın uçağın merdivenlerini inmesine yardım ettim.

“Bittim ya, resmen bittim,” diye homurdandı önden yürüyen Lucas. “Bok gibi yorgunum.”

Ambyr onu uyardı. “Lucas. Bak, dışarı çıktık. Ya birileri böyle konuştuğunu duyarsa?”

Lucas elini kaldırdı. “Tamam, tamam,” diye seslendi. “Ben kibar olacağım. Siz de o iğrenç canım cicimlerinize geri dönebilirsiniz.”

Ambyr kolunu boynuma atıp diğer eliyle bastonumu tuttu. “Geliyor musun?” diye sordu, dudakları yanağını ve sonra dudaklarımı bulurken.

“Bilmiyorum. Daha değil, en azından. Mike’la biraz daha çalışacağız. Sonra da benim deli kıza bakmam gerek.”

“Ama ben o vakte kadar uyurum.”

Verandanın önünde durduk. Karşıma geçip gülümsedi. “Ambyr, lütfen yanlış anlama,” dedim. “Mike’la ben, elimizde bir soruşturma varken uzun saatler çalışırız.”

“Anlıyorum. Ama senden bir iyilik rica etsem? Yatmadan önce yanıma uğrayıp bana bir iyi geceler öpücüğü verir misin? En azından, iyi olduğunu bileyim.”

“Olur, gelirim.”

“Tamam. Şimdi şu merdivenleri çıkmama yardım et, ne olur. Korkma, hep böyle olmayacak. Yakında alışırsın.”

Onu odasına çıkardım. Clarissa, Ambyr’a evin en büyük ve güzel odasını vermişti. Albay Jones’la Jenna Malloy’un ve daha sonra, Diana’yla kendisinin uyuduğu odayı. Clarissa, Diana’nın ölümünden sonra başka bir odaya taşınmıştı. Ambyr’ı yatağa ve banyoya götürdüm. Gece uyanıp da yönünü bulamazsa, soldaki duvarı tıklatmasını söyledim. Lucas’ın odası hemen bitişikteydi. Eski demir yatağın ayak ucunda bir süre oyalanarak Ambyr’ın uyumasını bekledim. Duvar kâğıdı, Death’s Head Hollow’daki kır çiçeklerinin desenleriyle süslüydü. Batıya bakan pencereden sızan ay ışığı Ambyr’ın yüzüne vurdu. Ne kadar şanslı olduğumu düşünürken nendense yüreğim burkuldu. Hayatım boyunca ondan daha güzel bir kadın görmemişim. Ambyr’ı birdenbire farklı gözlerle görmeye başladığımı ya da onun değiştiğini sanmayın. Ama yüzü uykuda bile, hem yaşadığı bütün dehşetleri hem de şimdiki rahatlığını yansıtıyordu. Benim hayat tecrübelerimin büyük bir kısmı da ızdıraptan ibaretti. Ama şimdi, ikimiz için bir umut vardı. Ruhlarımızın ahenkle haykırdığını hayal ettim ve doğrusunu isterseniz, daha önce hiç kimseyle böyle bir etkileşim yaşamamıştım.

Hangara döndüğümde, Mike beni bekliyordu. Gözlerini kısarak beni dikkatle süzerken, aynı zamanda gülümsüyordu. “Ona gerçeği söyledin mi?” diye sordu, elime bir sigarayla bir bardak Talisker tutuştururken. Sigarayı yakıp viskiden bir yu-

dum aldım. JU-52'nin merdivenini çıkarken başımı iki yana salladım.

"Onları duyduğun," dedim usulca. "Lucas inkâr ediyor, Ambyr vicdan azabı çekiyor. Ve bize sonsuz güveniyorlar."

Mike tereddütle başını salladı. "Haklısın ama bu, beni korkutuyor açıkçası."

"Bir de bana sor," dedim. "Şimdi kalkıp da onlara Derek'in çöp çocuklar operasyonunun bir ayağı olduğunu düşünüyoruz dersem, nasıl bir tepkiyle karşılaşırım sence?"

Mike başını sallamayı sürdürdü. Sonra sigarasını üfleyip viskisinden bir fırt çekti. "Bir ilişki daha en başından yalan dolanla başlarsa, gerisini sen düşün."

"Doğru," diye mırıldandım. "Bu arada, bugün Gracie'yle konuştuğun mu?"

"Kendini benimle karşılaştırma L.T. Gracie'yle bir ilişkiye başlarsak, iş hemen ciddiye biner. Ailesi bizimkiler gibi değil. Aşırı gelenekseller. Ah, ama bir dakika," dedi, yüzüme dikkatle bakarak. "Sen de ciddisin, değil mi? Diğerleri sadece, aklı başında ve düzgün kadınlardı. Ama bu? Ambyr senin hayallerindeki kadın." Söyledikleri beni o kadar korkuttu ki sustum. "Ya yürümezse?" diye sordu.

Güldüm. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz sanırım."

İlerleyen saatlerde, Mike'la iki temel konuyu tartıştık. Beyaz Canavar'ı odaya doğru çevirdik ve önce Derek'in, operasyonda daha büyük bir rol oynamak istediği için gitmiş olabileceğini konuştuk. Mike o akşam yemekte, şehirle ilgili ne kadar acı konuştuğumu hatırlatıp nedenini sordu. Ben de bunu özellikle onun anlaması gerektiğini söyledim. MSNBC'den Melissa Ward'la karşılaşmamız, beni doğup büyüdüğüm şehirden sürgün ettiren olaylar zincirini bütün

detaylarıyla anımsamama sebep olmuştu. Ama Melissa gibi çapsız bir kadın, sadece yerini sağlamlaştırmakla kalmayıp ülkenin en şöhretli suç muhabirlerinden biri hâline gelmişti. Mike bunları tabii ki bildiğini ama New York gezimize çıkarken intikam hırslımızı bir kenara bırakmazsak hedefimize ulaşamayacağımızı söyledi. Ayrıca bu davadaki şeytanın, güneyden başka bir yerde yaşaması ihtimali de vardı. Hatta çocuklardan bazıları, şehirde ya da banliyölerinde mutlu hayatlarına kavuşmuş olabilirdi. Mike'ı haklı buluyor ve hatalı bir mantık kurduğumu kabul ediyordum. Yine de bu gezi, soruşturmanın seyri açısından önemliydi.

İkinci konumuz daha çok, planlamayla ilgiliydi. Pazartesi günü, Donnie Butler'ın muhtemelen ne kadar değerli olduklarını bile bile satmaya yanaşmadığı ve çantasında taşıdığı basket formalarının orijinallliğiyle ilgili belgelerde adı geçen Roger Augustine'i arayacaktık. Mike adamı araştırmıştı. Aslen Bahamalıydı. Pennsylvania Üniversitesi'nin, meşhur -bazılarına göre kötü şöhretli- Wharton İşletme Fakültesi'nden mezundu. Daha sonra Amerikan vatandaşı olmuş ve Goldman Sachs denilen sıçan deliğinde, daha gencecik yaşında bir yıldız gibi parlamıştı. Goldman sonunda Augustine'i şirketin Karayipler operasyonlarını yürütmesi için Bahamalara geri yollamıştı. Böyle bir pozisyondaki birinin yıllık maaşının dudak uçuklatacak cinsten olduğunu söylememe gerek yok herhâlde?

Ne var ki Augustine'in özel hayatına dair bazı detaylar bizi daha yakından ilgilendiriyordu. Birincisi, adamın basketbol merakı herkesçe biliniyordu ve ikincisi, karısı Ethel, Goldman'ın kıdemli başkan yardımcısıydı. Çift kırklı yaşlarının başında evlenmişti ve çocukları yoktu. Mike ilk

araştırmasında hayati bir detayı atlamıştı. Ama sonradan, Augustine'in son derece sosyal bir insan olduğunu öğrenmişti. *BusinessWeek*'te hakkında yayınlanan bir makalede, ofisinin, ünlüler ve basketbol yıldızlarıyla çekilmiş fotoğraflarıyla dolu olduğu yazıyordu. Augustine çocuklar için faaliyetler düzenleyen hayır kurumlarıyla da yakın temastaydı. Madison Square Garden'daki Knicks maçlarını ve ülkenin dört bir yanındaki NBA finallerini asla kaçırmıyordu. Ama makalede aile konusuna özellikle değinilmemişti. Çocuk dernekleriyle çalışan evli bir erkeğin çocuğunun olmaması, ortada bir sorun olduğunun habercisi sayılabilirdi. Çiftin her türlü suni döllenme yöntemini deneyecek kadar parası vardı. Ama görünüşe bakılırsa, buna yanaşmamışlardı. Herhangi bir evlat edinme girişiminden de söz edilmiyordu.

Pazartesi sabahı bizi bekleyen başka sorunlar da vardı. Augustine'in hem ofisini hem evini aramıştık. Bahanelerimizi önceden hazırlamıştık tabii. Adam, Ethel'la Güney Denizi adalarına tatile gitmişti. Gerçi yardımcılarından hiçbiri, tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu. Yirmi dört metrelik bir Ocean Alexander yat ve mürettebatıyla denize açılmışlardı. Augustine'lerin New York'taki ev seçimleri de tıpkı bu yat gibi lüks zevklerinin bir göstergesiydi. Hudson'a bakan Trump'lardan birinde, bütün katı kaplayan bir çatı daireleri vardı. Bütün bu somut gerçekler, bize çift hakkında birkaç fikir vermişti tabii. Pazartesi günü erken saatlerde, Ambyr'la Lucas evdeki ikinci gecelerinin sabahında mışıl mışıl uyurlarken, bize yardımcı dokunabilecek bilgileri derlemeye başladık. Kurtz kardeşler nihayet uçağa geldiğinde, Mike'la derslerimizi verdik. İkimiz de heyecanlıydık. Bir keşfin eşiğinde olduğumuzu hissediyorduk. Ama ne yazık ki bütün sorular

yenilerini doğuruyordu. Ethel Augustine, kocasının Donnie Butler'ı vesayetine -şimdilik ortada bir günah olduğundan emin olmadığımız için bu kelimeyi kullanıyorduk- aldığını biliyor muydu? Augustine'in, karısının bilgisi dışında farklı bir hayatı mı vardı, yoksa Ethel da bu sapkınlığın bir parçası mıydı? Ya da Mike'ın dediği gibi, çift Donnie'ye tamamen masumane duygularla mı yaklaşmıştı?

Bunlara bir yanıt verebilmemiz için, Donnie'nin onları neden reddettiğini ve kaçtığını öğrenmemiz gerekiyordu. Mike'a, Augustine kadar başarılı bir iş adamının, şehrin herhangi bir yerinde bir oğlan çocuğuyla yasak bir aşk yuvası olmasının ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu söyledim. Adam bütün kariyerini ve şöhretini bu şekilde tehlikeye atar mıydı? Onun gibi profile sahip biri, cinsel tercihlerini farklı bir şekilde tatmin etmenin bir yolunu bulurdu. Hatta belki her seferinde başkalarıyla birlikte olur ve muhtemelen sonrasında onları ortadan kaldırtmayı bile göze alabilirdi. Ayrıca Augustine gibi birinin, Burgoyne'deki çöp çocukları ağına düşüren bir organizasyonla bağlantısının olması da düşük bir ihtimaldi. Zira New York dipsiz bir kuyuydu. Her tür fantezi için parayla birilerini bulmak mümkündü.

"Curtis bütün bu teorilerden hiç hoşlanmayacak," diye kırdadı Mike, salı gecesi derslerinden sonra. Bir yandan da Augustine'in, Goldman'daki çalışma odasında çekilmiş bir fotoğrafının fotokopisini inceliyordu. "O korudan çıkmanın bir yolunu buldu mu acaba? Ya da belki şimdiye kadar, çoktan Massachusetts'tedir. Bir seri katilimizin olmasını çok istiyordu."

"Sahi ondan bir haber yok mu?" diye sordu Ambyr. Nedense Kolmbach için bizden daha endişeliydi. Ablalığın

verdiği bir anaçlık duygusuyla hareket ettiğini düşünüp fazla üzerinde durmadım. Sonuçta Curtis, bütün hatalarına rağmen, aslında bir kurbandı.

“Hayır,” dedim Braille alfabesi yüklü MacBook’una not alışını izlerken. Son yıllarda, görme engellilerin çoğu, konuşan kitaplar ve dikte programları sayesinde, Braille’i boşlamıştı. Ama Ambyr onlardan değildi. Gözleri görürkenki kadar okuryazar olmaya kararlıydı. Mike’ın, Augustine çiftinin fotoğraflarının yanına tutturduğu Donnie’nin morg resmine baktım. “Curtis’i merak ediyoruz tabii ama...”

Mike birden “A-ha!” diye bağırdı. Ben ortağımın bu tarz patlamalarına alışkındım. Ama Lucas boş bulunarak sıçradı. “Ha-ha-ha,” diye güldü Mike yüksek sesle.

“Ne oluyor yahu?” diye homurdandı Lucas. “Ödümü patlattın.”

“Kusura bakma evlat.” Mike ofis koltuğunda, hızla bilgisayarına doğru döndü. “Ama bir *evreka* anında böyle tepkiler normal.” Birkaç saniye klavyede parmaklarını gezdirdikten sonra kalkıp Roger Augustine’in fotoğraflarından birini güçlü bir büyütecine altına koydu. Resme bakarken, suratına kocaman bir sırıtış yayıldı. “Oha!” Sonra yine klavyede bir şeyler yazmaya devam etti.

Mike’ın ruh hâlinden anladığım kadarıyla, önemli bir ipucu yakalamıştı. Ambyr’a Mike’ın sınıfını düzenlemesinde yardım ederken, “Ne kadar iyi?” diye sordum.

“Harika,” dedi Mike, dalgın bir tavırla. Az sonra, büyütecinin altındaki resmi ekrana yansıttı. Roger Augustine’in dirseğinin bulunduğu noktayı biraz daha büyüttü. Arkada bir marina dolusu yat vardı. Hepsi de kodamanlara ait, lüks teknelerdi.

“Neye bakacağız?” diye sordu Lucas. “Herifin dirseğine mi?”

“Hayır, arkasına,” dedi Mike.

“Manyak bir yat. Millete bak. Paranın dibine vurmuşlar.”

“Augustine’in yatı,” dedi Mike.

“Ay, şahane. Bizimki de yaşamak mı be?”

“Lucas, kapa çenenin,” dedi Ambyr.

“Hay ağzınla bin yaşa,” dedi Mike. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca bekledik. Mike ekranda, tanıdığım bir sayfa açtı. New York Sağlık ve Akıl Sağlığı Departmanı’nın web sitesi idi. Mike nihayet bize döndü. “Orospu çocuğu,” dedi sırtarak. “Lucas, dostum. Sen bile benim bir dâhi olduğumu kabul etmek zorunda kalacaksın.” Dönüp Augustine’in fotoğrafını tekrar büyüttü. “Teknesi dikkatimi çekti. Gittikleri yerlerdeki bütün korsanların ağzını sulandırıyorlardı herhâlde. Bizim zengin çift neden kendilerine daha güvenli bir rota seçmedi diye merak ettim. Olayın kilit noktası da bu zaten. Ama ona sonra geleceğim. Şimdilik şu bebeğe bir bakın. Ne görüyorsunuz?”

“Öküz kadar bir teknenin kıcını,” dedi Lucas sabırsızca.

“Doğru ama belki daha dikkatli bir arkadaşımız, bize nereye varmaya çalıştığımızı söyleyebilir. Ambyr, senin bir tahminin var mı?”

Ambyr bir an kaşlarını çatı. Sonra gülümsedi. “Teknenin adı, arkasında yazar.”

Mike gururla sırtı. “Bravo. Pekâlâ L.T. Tekneyi incelemeyi bitirdiysen, bize ne gördüğünü söyler misin?” Gözlerimi kısıp “KRISTIANO,” diye okudum. “Evet,” dedi Mike. “Bahamalar’da bu şekilde yazılıyor. Aynı zamanda, bir erkek ismi. Bu da bana tuhaf geldi, çünkü gemilere ve teknelere çoğunlukla kadın ya da yer isimleri verilir. Veya...”

Başımı salladım. “Çocukların isimleri.” Sonra Mike’ın açtığı web sitesiyle bağlantı kurdum. “Bir çocukları varmış. Doğum kaydını buldun.”

“Aynen,” diye şakıdı.

“Ama çocuğa bir şey olmuş. Her nasılsa, medyaya yansımamış. Adamın profiliyle ilgili tek mantıklı nokta bu zaten. Çocuğa kötü bir şey olmuş ama çok da ispatlanabilir bir şey değil. Aksi hâlde, gizleyemezlerdi. Doğal olmayan bir ölüm. Belki de ani bir bebek ölümü vakası. Gerçi emin değilim. Onlar şüphe çeker. Bugünlerde çoğu, sonunda cinayet çıkıyor çünkü. Hatta bu alanda kadın seri katil vakalarına bile rastlandı. Başka bir şey olmalı. Belki bir ev kazası. Kimsenin suçlanamayacağı bir olay.”

“Siktir,” dedi Mike. Hâlâ sırtıyordu. “Bu benim büyük anım olacaktı ve sabırsızlıkla bekliyordum ama yine ölüm sihirbazlığını konuşturdu.” Ambyr’la Lucas’a baktı. “Trajan haklı.” Tekrar bilgisayarına döndü. Birkaç site açıp kapadı. Ekranın renkleri yüzüne vuruyordu. “Öncelikle, on yıl önce açılan bir doğum kaydında, anne ve baba adı, Ethel ve Roger Augustine olarak görünüyor. Bebek Augustine’e, Roger’ın babasının adı verilmiş. Kristiano. Hiçbir sağlık sorunu yokmuş. Lenox Hill’den eve sapasağlam gitmiş. Ethel kısa sürede ayaklanmış. Sütü de varmış. Bebeğe Bahamalı bir dadı tutmuşlar. Augustine ailesinin eski bir dostuymuş. Aynı zamanda kadının *green card* almasına vesile olmuşlar. Kadının çocukla ilgili herhangi bir sorun teşkil etmeyeceğine karar verilmiş ve ifadesi alındıktan sonra serbest bırakılmış.”

“Neden? Ne olmuş ki?” diye sordu Lucas.

“Bir sonraki adıma geçiyorum,” dedi Mike ve ekranda kısa bir gazete haberi belirdi. “Bir tek *Daily News* haber yapmış.

Times'la *Post*'ta yayınlanmamış bile. Kristiano'nun doğumundan yaklaşık bir yıl sonra, 799 Park Avenue'deki bir pencereden, arka sokağa bir çocuk düşmüş. Düştüğü daire, bir teras katı olarak geçiyor. Bina kaç katlı, bilinmiyor. Ama savaş sonrası yapıldığına göre, en az sekiz kat filandır. Zavallı çocuk, umarım güverteye çarpmadan önce ölmüştür."

"Anlamadım," dedi Lucas. "Park Avenue'nün nehir kıyısında olmadığını ben bile biliyorum."

"Taşınmış olabilecekleri aklına bile gelmiyor ama," dedi Mike ve Lucas'ın suratı bir anda asıldı. "Üzülme," dedi Mike. "Bazen en bariz gerçeği bile görmeyiz. Her neyse. Bebek düşmüş. Kısa bir soruşturma yapılmış ama dediğim gibi, kimse hüküm giymemiş. Gerçi soruşturmada enteresan sorular sorulmuş. Augustine'lerin avukatı önce, olay sırasında çiftin evde olmadığını söylemiş. Sonra dadı buna karşı çıkmış. Amerikan vatandaşı olmak için, ihmale bağlı cinayetten dört yıl Bedford Hills'de yatmaya değmezdi tabii. Dadı, olayın onun izin gününde olduğunu söyledikten sonra Augustine'ler ağız değiştirmiş ve belki de o gün evde olabileceklerini söylemişler. Bu noktada da, soruşturma odağını yitirmiş. Sonra da dava kapanmış zaten. Hâlbuki pencerelerde parmaklık bile yokmuş. Bina yöneticisi, bebeğin doğumundan sonra parmaklık taktırmayı önerdiğini ama Ethel'in estetik kaygılarla bunu istemediğini söylemiş."

"Anlamadım. Ne?" dedi Lucas.

"Parmaklıkların çirkin duracağını düşünmüş," dedim. "Ama Mike şimdi bize asıl meselenin bu olmadığını açıklayacak."

"Nereden bildin?" diye sordu Mike. "Medya ve polis son derece önemli iki noktayı atlamış. Birincisi, Roger Augustine

aslında evinde değil, ofisindeymiş. İkincisi, avukatlarının beyanına göre, Ethel Augustine konu hakkındaki sorulara cevap verebilecek durumda değilmiş. Psikiyatrları kadına, ani bir manik depresif bozukluk atağına bağlı, ağır depresyon teşhisi koymuş.”

Mike konuşurken gözlerim, Augustine’lerin ve daha sonra Donnie Butler’ın morgda çekilen fotoğraflarına kaymıştı. Ama ortağımın son söylediğiyle, onlara döndüm. “Ama bu imkânsız. İki uçlu bozuklukta, sürekli olarak ruh değişimleri yaşanır. Manik denilen durumda hasta aşırı hareketli, enerjik, umursamaz ve kendini güçlü hissettiği bir dönemden geçer. Hemen arkasından depresyon gelir. Ethel Augustine yaşında bir kadın için, herhangi bir psikiyatristin çoktan bu teşhisi koyması gerekirdi. Belki hastalığı bebek öldüğünde tanımlandı ama bazı isimsiz doktorların iddia ettiği gibi, insan o yaşta birdenbire manik depresif olmaz. Bu yalanı bazılarına yutturdular belki ama bana kalırsa, çocuğun ölümü hâlâ esrarını koruyor.”

“Doğru,” dedi Mike. “Birkaç yıl önce, Queens’te bir olay olmuştu, hatırlıyor musun, L.T.? Hintli bir kadının bebeği pencereden düştü. Önce kaza dendi. Sonra olay pencerelerde parmaklık olmayışına bağlandı. Ama annenin tuhaf davrandığı rapor edildi ve sonunda onu ikinci derece cinayetten tutukladılar, çünkü uydurma hastalıklarla paçasını kurtaracak pahalı bir hukuk ekibi yoktu. Ethel’in şirketteki pozisyonu ve avukatları olmasaydı, muhtemelen o da hüküm giyerdi. Bunun yerine, birdenbire bipolar bozukluğa yakalandığını iddia eden doktorlar buldular. Tabii. Kimse şehrin en büyük şirketlerinden birinin tepesindekileri kızdırmak istemedi. Sonuçta New York ekonomisini, finans ve emlak piyasası

döndürüyor. Yanlış anlamayın. Ethel'in o Hintli kadın gibi çocuğunu camdan attığını söylemiyorum. Ama kimse bunu soruşturmaya gerek duymamış."

Lucas her zamanki gibi, olaya duygusal değil, akılcı yaklaştı. O da, ablası gibi, anlatılan hikâyedeki acı ayrıntılara ve yozluğa takılmamıştı. "Anladık, annesi bebeği camdan atmış, sonra da oradan taşınmışlar," dedi. "Bunun tekneyle ilgisi ne?"

"Teknenin önemi, çocuğun adını taşıması," diye yanıtladı Mike. "Onun anısını yaşatmak için güzel bir yol olabilir. Ama benim takıldığım bir diğer nokta da ultra lüks bir yatla neden o tekinsiz sularda dolaştıkları. Uluslararası Denizcilik Örgütü, özel yat sahiplerini oradan uzak durmaları konusunda sürekli uyarıyor. Balıkçılara bile bedava geçiş hakkı tanınmıyor. O sahte adalar, Çin de dâhil olmak üzere, bir sürü ülke tarafından paylaşılamıyor. Kabile savaşları ve korsanlar da cabası. Öyleyse Augustine'lerin orada işi neydi? Bu tıpkı, üzerine bir sürü biftek asıp bir aslanın yuvasına girmeye benziyor."

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. "Vicdan azabı," dedim. "Ama sadece çocuk camdan düştüğü için değil. En azından, ben bundan şüpheliyim. Başka bir mesele var." Augustine'lerin fotoğrafına yaklaştım ve bastonumla, Ethel'in güzel, gülümseyen yüzüne vurdum. "Bir bebek istemedi. Daha büyük bir çocuk istedi. Arada büyük fark var. Sonunda, tabii ki istediğini aldı. Kristiano'nun şüpheli ölümü yüzünden, yasal yollarla evlat edinmesi mümkün değildi. Ama zenginlerin isteyip de elde edemedikleri pek az şey vardır. Fakat sonra, Roger'la ikisi, sahip olmanın istemek kadar eğlenceli olmadığına karar verdi. Ve..." Donnie Butler'ın fotoğrafına dokundum. "Hikâye burada noktalandı."

Mike elini saçlarının arasına daldırıp homurdandı. “Lanet olsun L.T. Sana yemin ederim...” Parmağını suratıma doğru salladı. “Ben de aynı böyle özetleyecektim. Bu arada, istemek ve sahip olmak alıntısını da *Uzay Yolu*’ndan yaptığın gözüm-den kaçmadı.” Masadan bir kâğıt alıp buruşturdu ve bir köşeye fırlattı. “Velhasıl, elimizdeki ipuçlarıyla vardığımız son nokta bu.”

Lucas başını salladı. “Mr. Spock’un sonsuz bilgeliği.” Ona hayretle baktığımızı görünce, “Ne?” diye diklendi. “Klasiklerden bazılarını bilemez miyim?”

“Sonuçta henüz elimizde kanıt yok,” dedim. “Augustine’le yüzleşmeden de olmayacak.” Saatimi çıkarıp takvimine baktım. “Bize verilen bilgiler doğruysa, yat şimdilerde Florida kıyılarında olmalı. Tam gaz ilerlediklerini sanmıyorum. Buraya varmaları birkaç günü bulur. Oturdıkları şeytanlar köyünün oraya demir atarlar.”

Lucas başını iki yana salladı. “Ne diyorsun öyle mırıl mırlı? Yüksek sesle konuşsana.”

“Söylemeye çalıştığım, yakında şehre...” Sonra birden saati fark ettim. “Kahretsın. Ne kadar geç olmuş!” Mike’la Lucas aynı anda cep telefonlarını çıkardılar. Saat gerçekten de dokuzu geçiyordu. “Marcianna’ya yemeğini vermedim,” dedim panikle. “Açlıktan çıldırmıştır. Ben gidiyorum.”

“Hey, bensiz nereye?” diye seslendi Ambyr arkamdan.

“Delirdiniz mi siz?” dedi Lucas hayretle. “Davada ilk kez bir ilerleme kaydettik. Herkes günlük işlerini biraz daha erteleyemez mi yani?”

“Şimdilik ara vermekten başka seçeneğimiz yok. Hem senin uyku saatin geldi de geçiyor.”

“Bana masal da okuyacak mısın Mikey?”

İşte şimdi hapı yutmuştuk. NYPD'dekiler Mike'ın, kendisine böyle denmesinden hiç hoşlanmadığını acı bir şekilde öğrenmişlerdi. Bir şeyler havada uçuşmaya başlamadan önce Ambyr'ı uçaktan çıkardım. "İşler çirkinleşmeden gidelim buradan. Yuvanın kapısındaki buzdolabına bir parça et atmıştım. Gel."

Son basamakta onu kucaklayıp yere indirdim. "Aman, o kaçıklardan uzaklaşmak iyi geldi," dedi ve yine zıplayıp kucağıma çıktı. Bacaklarını belime dolarken, protezime yük binmemesi için ağırlığını dengeledi. Saçları yüzümü okşuyordu. Beni öptü. "O kadar meşgulsün ki artık beni sevmediğini düşünmeye başladım doktor bey."

Marcianna'nın yuvasına planladığımdan geç gittik ve içerde, niyetlendiğimden daha uzun kaldık. Ambyr'ı eve götürdükten ve Lucas'ın yattığından emin olduktan sonra uçağa döndüm. Mike kasvetli bir ifadeyle masasında oturuyordu. Önce Lucas'a kızdığını ya da açıklamasından hemen sonra gittiğim için bana darıldığını sandım. Ama Mike gerçekten üzgündü.

"İyi vakit geçirdin mi bari?" diye sordu. Ama sesi ne alaycı ne de öfkeliydi. "Güzel. Yürü, gidiyoruz."

Saatime baktım. "Nereye? Saat yarıma geliyor."

"Farkındayım," dedi, tabancasını alırken. Bana da Colt'umun durduğu çekmeceyi işaret etti. "Bizi çağırıyorlar. Bu sefer Mitch aradı."

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye direttim, tabancamı alıp Mike'ın peşine takıldığımda.

Mike basamakların ortasında durup kapıyı kilitlememi bekledi. "Kolmbach okulun arkasındaki tepeye çıkmış. Telefon edip bir tek biz gelirsek aşağı ineceğini söylemiş.

Mitch orada. Mangold, Grimes ve Donovan da yoldalar.” Derin bir iç çekti. “Onun için elimizi çabuk turalım. Belki kâbus üçlüyü atlatırız.”

{II}

Morgan Central, seksenlerden kalma, büyük ve yayvan, tuğla bir yapıydı. Geniş otoparkta yine polis arabaları duruyordu ama Kurtz’ların evinin önündeki kadar büyük bir curcuna yoktu. Basın henüz olay yerine damlamamıştı. Silahlı Özel Operasyoncular, okul arazisinin etrafını çevirmişti. Sıkı güvenlik önlemlerinin sebebi, Kolmbach’in, Ernest Weaver’dan tutun da Nancy Grimes’a ve Mangold’a dek herkesten türlü zılgıtlar yemesine rağmen, onlardan biri olmasıydı. Dolayısıyla bu olay bir medya sirkine dönüşmeyecekti.

Mitch bizi otoparkta karşıladı. “Acele edelim,” dedi, elimi cep telefonunu tutuşturarak. “Numara hazır. Ara’ya bas. Frank’le Cathy gelmeden halledelim şu işi.”

“Curtis’in neden özellikle bizi görmek istediğine dair bir fikrin var mı?” diye sordum, okul binasına girerken. Duvarlarda çocukların yaptığı resimler, sanat panoları, çeşitli spor müsabakalarıyla ilgili haberler ve sınav tarihleri asılıydı. Arkadaki ana futbol sahasına açılan kanatlı kapıdan geçtik. Mitch’in adamlarının çoğu oradaydı.

“Hayır,” dedi Mitch buz gibi bir sesle. “Ama bu iş hiç hoşuma gitmedi. Sesi çok telaşlıydı. Hoş, son üç gündür orada. Dere suyu ve onun gibi bir adamın yakalayabileceği şeylerle beslendiği düşünülürse, normal belki. Ben yine de sorunun bu olduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl yapalım?” diye sordu Mike. Korunun başlangıcına yaklaşmıştık. Mitch’in adamları peşimizdeydi.

“Arayın şunu,” dedi Mitch. “Belki biraz sakinleşmiştir. Her hâlükârda, yanına yalnız gitmenizi istemiyorum.”

“O hissi bilirim,” dedim ve Ara’ya bastım. Durduğumuzda, aramayı hoparlöre aldım. Curtis birkaç çalıştan sonra açtı.

“Binbaşı McCarron. Size söyledim. Onlar dışında kimseyle...”

“Curtis, benim. Trajan Jones.”

“Ah, Doktor Jones. Tanrı’ya şükür. Sizi buralara kadar çağırdığım için kusura bakmayın ama Doktor Li’yle ikinizden başka kimseye güvenemem.”

“Curtis, neler oluyor?”

“Peşimde biri var,” diye fısıldadı. “Beni öldürmeye çalışıyor. Belki tuhaf gelecek ama eğer ben haklıysam, size anlatacaklarım var.”

“Neredesin Curtis?” diye sordu ortağım. Sesinden, gece gece ormana girmekten çekindiğini hissettim.

“Yakındayım. Aşağı inmeye çalışıyorum ve her adımında bir kurşun sesi duyuyorum. Ama silah patlaması duymadım. Belki de aklımı kaçırıyorum.”

“Hayır Curtis, yok öyle bir şey,” dedim. “Seni nasıl bulabileceğimizi söylersen yanına geliriz. Merak etme, silahlıyız. Seni koruruz.” Mike buna inanmazcasına, gözlerini devirdi.

“Büyük futbol sahasının ortasından dümdüz yürürseniz, bir kayalık göreceksiniz. Oradayım. Hatta saha buradan görünüyor. Ama yerimden çıkamıyorum.”

“Tamam, geliyoruz. Sakinleşmeye çalış. Seni kurtaracağız.”

“Teşekkürler Doktor Jones.” Bana gerçekten inanmıştı ve bu, yükümü daha da ağırlaştırıyordu.

Telefonu Mitch'e geri verdim. "Sence doğru mu söylüyor?" diye sordu. "Birilerinin ona ateş etmesi ve bizim duymamamız mümkün mü?"

Mike'la beraber, Mitch'i adamlarından uzakta bir köşeye çektik. "Evet, doğru," dedim. "Sana anlatmadık ama o zaman biz de neler olduğundan emin değildik. Gracie Chang'ın halama geldiği gece, dağa çıktığımızda biri bize ateş etti. Sonra Gracie o kazayı geçirdi. Saldırgan, gece görüşlü ve susturuculu bir .308 kullanıyordu."

Mitch şapkasını bacağına vurarak, söylediklerimi düşündü. "Böyle şeyleri benden neden saklarsınız ki?"

"O hâlde sıkı dur. Daha bitmedi." Ona Curtis'in ortadan kaybolduğu gün konuştuklarımızı anlattım. "Özür dilerim Mitch," diye bitirdim sözlerimi. "Kurtz'ların evinde bunlardan söz etmek istemedim. Hem Frank, paçası tutuşmuş gibi Curtis'i arıyordu. Onun için, oradan bir an önce tüymeye baktık. Gerçekten üzgünüm."

"Yok, haklısınız aslında," dedi, beni şaşırtarak. Şapkasını başına taktı. "Ta en başından beri burnumuz boktan çıkmıyor. Tek üzüldüğüm, keşke size daha önce yardım edebilseydim." Arkasını dönüp koyu renk tulumlar giyen ve gece görüşlü gözlükler takan adamlarına ıslık çaldı. Susturuculu .308 Savage 10FP tüfekler taşıyan birkaçı, koşarak yanımıza geldi. Biri yeşil, parlak bir ışık yayan dürbününü Mitch'e verdi. "Bakalım Curtis'in bahsettiği kayayı görebilecek miyiz?" diye mırıldandı Mitch, dürbünle araziye tararken. Ama birkaç dakika sonra dürbünü bana verdi.

Neyse ki şansım yaver gitti. Sahanın beş yüz metre kadar ilerisinde, dürbünün yeşil ışıklı görüş sahasında bembeyaz parlayan bir kaya oluşumu vardı. Hemen fark edilmiyordu

ama Mitch'e işaret ettiğimde o da gördü. Çabucak bir plan yaptık. Mike'la ben, sahadan dümdüz oraya doğru yürüyecektik. Mitch'in adamları bizi iki tarafımızdan koruyacaktı. Curtis'e yaklaştığımızda Mitch'in telefonundan onu arayacak ve tam yerini saptamaya çalışacaktım.

Mike'la korunun kenarında durduk. Mitch'in adamları yanımızdan geçtiler. Bende de gece görüşlü dürbün vardı ama Mike'ı bu bile avutamadı. "Gece vakti ne işimiz var ormanda?" diye homurdandı öfkeyle. Bir yandan da temkinli gözlemlerle çevreyi kolluyordu. Tabancasını çekip mermileri kontrol etti. "Haydi bitirelim şu lanet işi."

Davayı çözme yolunda bir adım daha atmak uğruna, medeniyeti bir kez daha ardımızda bıraktık. Bugüne dek karanlık korkusu olmayan ben bile huzursuzdum. Ama Curtis bu davadaki kilit isimlerden biriydi. Yolun üçte birini tamamladığımızda, Mike'a birbirimizden biraz uzaklaşmamızı ve ağaçları siper alarak ilerlememizi fısıldadım. Burada olmasa bile, Taconic'lerin belirli noktalarında epeyce vakit geçirmiştim. Tepeye tırmanan yokuşta durup arkama baktım. Okulun ışıklarından bir hayli uzaklaşmıştık. Hedefimizle aramızda en fazla yirmi metre olmalıydı. Mike'a durmasını işaret edip Mitch'in telefonundan Curtis'i aradım.

İlk çalışta açtı. "Doktor Jones? Yaklaştınız mı? Burası hareketlendi."

"Panik yapma," diye fısıldadım. "Onlar Mitch'in adamları. Çatışma çıkarsa bizi korumak için konuşlanıyorlar. Birkaç dakikaya yanındayız."

"Ben de yerimden çıkmayı deneyeyim bakayım. Yarı yolda... Aman Tanrım!" Bir açıklama yapmasına gerek yoktu. Bir kayadan seken kurşunun sesi hem telefonda hem de or-

manda yankılandı. Mike devrik bir ağaç kütüğünün arkasına çömeldi. Ben sırtımı bir meşenin gövdesine yasladım. “Doktor Jones!” diye bağırdı Curtis. “Duydunuz, değil mi? Az kalsın beni haklıyordu.”

“Fark ettim Curtis. Silahın patladığını duydun mu?”

“Hayır,” dedi ve bu iyiye işaret değildi. Zira susturuculu bir tüfek bile, gecenin sessizliğinde mutlaka bir gürültü çıkarırdı. Demek ki, hayalet saldırganımız, mesafesini koruyordu. Tepeden inmesine gerek kalmadan, uygun bir açı yakalamıştı.

“Mitch’in adamlarında gece görüşlü ekipmanlar var,” dedim, sesimin sakin çıkmasına özen göstererek. “Sen çıkma. Biz yanına geliyoruz.”

“Ne olur acele edin,” diye mırıldandı.

Telefonu kapadığımda Mike fısıldadı. “Yanına geliyoruz da ne demek? Nerede olduğunu bile bilmiyoruz ki. Bırak da bu işi Mitch’inkiler halletsin.”

Gece görüşlü dürbünle, yukarıdaki tepeyi taradım. “Ben de meraklısı değilim Mike ama Mitch’ten emin olmamız, adamlarından da olacağımız anlamına gelmiyor ki. Belki aralarında bir casus vardır. Ya, Curtis’i vurmaya çalışan herifle iş birliği yapıyorsa?”

Sözlerimi bitirmemle, acı bir gerçeği fark ettim. Dürbünü gözlerime yapıştırmadığım için, yeşil ışığın bir kısmı yansıyor. Muhtemelen, zifiri karanlıkta suratım bir fener gibi parlıyordu. Hızla eğildim ve tam o sırada, kendime siper aldığım ağaç gövdesinin üst kısmına bir kurşun isabet etti. Vaktinde çömelmeseydim, kafama saplanacaktı. Çabucak bir plan yaptım ve acıyla haykırdım. Mike koşmaya başladı. Yanımdan geçerken, tişörtünden tutup onu yere indirdim. “Eğilsene geri zekâlı!”

“Geri zekâlı mı? Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ne biçim herifsin sen?”

“Sağ ol,” dedim dürbünü indirirken. “Ama numara yaptım. Birimizi indirdiğini sansın istedim. Asıl amacının bu olduğunu düşünmüyorum. Bence yalnızca korkutmaya çalışıyor. Yaralandığımı ya da öldüğümü düşünürse panikler belki.” Ağaçların daha sık kümелendiği sol tarafı işaret ettim. “Curtis şurada.”

“Görmeyeli taktik uzmanı olmuşsun.”

“Yok canım. Sadece saldırganımızı tanımaya başladım diyelim. Hedefi net gördüğünde atışları isabetli. Ama hareket hâlindeki hedefleri vuramıyor. Onun için, eski asker olduğunu sanmıyorum. Profilini çıkarırken bunu göz önünde bulunduracağım.”

Mike baştaki endişesine rağmen sık çamların arasına girdiğinde rahatladı. Saldırganımızın bizi burada bulması bir mucize olurdu zaten. Artı, ormanın tabanı sertleşmeye başlamıştı. Çam iğnelerinin altından taşlar görünüyordu. Curtis’in saklandığı yere yaklaşmıştık. Sadece el kol işaretleriyle konuşarak, on beş metre kadar daha yürüdük. Çam ağaçları seyrilmeye başladığında, açık araziye çıkmadan önce Curtis’le konuşmamızı önerdim.

“Yaklaştınız mı?” diye sordu, ilk çalışta açtığında.

“Evet.” Sesimi iyice alçaltmıştım. “Sağma bak. Yokuşun aşağısına. Çam ormanının kıyısındayız.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Evet, çamları gördüm,” dedi sonra. “Ama çok karanlık.”

“Biz oradayız işte. Ama daha yukarı çıkamıyoruz. Sen kayaları siper alarak aşağı inebilir misin? Silahlı adam tepende. Eğil ve koş. Ateş ettiği takdirde kayaların tepesini vuracak.”

Curtis belki de cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Tamam, geliyorum.”

Yere biraz daha yakın durup beklemekten başka çaremiz yoktu. Mike içinde bulunduğumuz duruma rağmen kıkırdadı. “Rüyamda görsem inanmazdım. Zavallı Curtis, Kurtz’larda Süpermen gibi tulumunu yırtıp beyaz tişörtüyle tepeye doğru koştuğunda, *Salağa bak*, demiştim içimden. Kel kafası, arabalardaki köpek bibloları gibi sallanıyordu. Ama...”

O sırada Mitch’in telefonu çaldı. “Curtis? Neredesin?”

“Galiba kayboldum,” diye fısıldadı panikle. “Bir çalılığın yanında duruyorum ama...”

“Ne?” Arkasına saklandığımız çamın gövdesine tutunarak ayağa kalktım. Karanlıkta beyaz bir tişörtle kel bir kafa gördüm. “Curtis! Eğil çabuk!”

“Neden?” diye bağırdı Curtis sağımızdan. “Çok yaklaştım. Geli...”

Gerisini getiremedi. Ormanı delip geçen bir vınlama duyduk. Sonra kurşunun ete ve kemiğe saplanırken çıkardığı o korkunç ses yankılandı. “Curtis!” diye bağırdım.

“L.T.” dedi Mike arkamdan. “Ne yapıyorsun? Geri dön.”

“Merak etme,” diye seslendim. “Bizimle işi yok.”

Koşarken içimden dua ediyordum. Ama duaların çoğu gibi, benimki de cevapsız kaldı. Curtis çam ormanının kıyısında yüzükoyun yatıyordu. Sırtının tam ortasından vurulmuştu. Kurşun omurgasını parçalamıştı. Onu döndürdüğümde, göğsünün de parçalandığını gördüm. Gözleri kapalıydı. Demek vurulduktan sonraki birkaç saniye hayatta kalmıştı ki bu da üzüntümü bir kat daha artırdı. Mike usulca küfrederek yanıma koştu. İkimiz de kıkırdamadan dikilerek, olanları sindirmeye çalıştık. Gerçek kafama dank ettiğinde,

Mitch'e seslenip adamlarını yukarı göndermesini söyledim. Az sonra, Mitch adamlarıyla birlikte göründü. Onu yarı yolda karşıladık ve daha yüzümüzü gördüğü anda korkunç bir şey olduğunu anladı.

"Curtis?" diye sordu umutla. "Curtis iyi mi?" Başımı iki yana sallamakla yetindim ve onu Kolmbach'ın yanına götürdüm. Zavallı teknisyenin içler acısı hâli Mitch'i de derinden sarsmıştı belli ki. Şapkasını çıkarıp yanına çömeldi. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu nasıl bir iş?"

"Aşağılık herif az kalsın Trajan'ı da vuruyordu," dedi Mike. "Gerçi..."

"Beni öldürmek için ateş etmedi," dedim. "Sadece bizi Curtis'ten uzaklaştırmak istedi. Ona ulaşmamızı engellemeye çalışıyordu. Curtis aşağı inmeyi becerebilseydi, saldırgan açısını kaybedecekti. Ama Curtis kayboldu. Sonra Mike bana beyaz tişörtünü ve kel kafasını hatırlattı. Karanlıkta bir fener gibi parlayacaktı. Ah, ona neden çık dedim ki?"

Mitch başını salladı. "Kendini suçlama. Şu yaraya baksana."

Dediğini yaptım ve kurşunun nasıl bir hasar bıraktığını ilk kez gerçek anlamda fark ettim. Susturuculu bir tüfekten atılan sıradan bir mermi, bunu yapamazdı. Curtis'i vuran, avcılarının ve keskin nişancıların kullandığı türde bir kurşundu.

"Doğru," dedi Mike, cesedi yakından inceleyerek. Mitch'in adamları da ileride dehşet içinde olan biteni izliyordu. "Balistikte çıkar zaten."

"Bunları neden kullanırlar ki?" diye homurdandı Mitch kederle. "Avda bile yasaklanmaları gerek. Zavallı hayvanların içinde patlıyorlar. Bazen bir çıkış yarası bile olmuyor. Hayvancıklar acıyla kıvranarak ölüyor. Ama Curtis bir ayı ya da geyik değildi ki. Ne istediler garibimden? Kime ne zararı

Curtis belki de cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Tamam, geliyorum.”

Yere biraz daha yakın durup beklemekten başka çaremiz yoktu. Mike içinde bulunduğumuz duruma rağmen kıkırdadı. “Rüyamda görsem inanmazdım. Zavallı Curtis, Kurtz’larda Süpermen gibi tulumunu yırtıp beyaz tişörtüyle tepeye doğru koştuğunda, *Salağa bak*, demiştim içimden. Kel kafası, arabalardaki köpek bibloları gibi sallanıyordu. Ama...”

O sırada Mitch’in telefonu çaldı. “Curtis? Neredesin?”

“Galiba kayboldum,” diye fısıldadı panikle. “Bir çalılığın yanında duruyorum ama...”

“Ne?” Arkasına saklandığımız çamın gövdesine tutunarak ayağa kalktım. Karanlıkta beyaz bir tişörtle kel bir kafa gördüm. “Curtis! Eğil çabuk!”

“Neden?” diye bağırdı Curtis sağımızdan. “Çok yaklaştım. Geli...”

Gerisini getiremedi. Ormanı delip geçen bir vınlama duyduk. Sonra kurşunun ete ve kemiğe saplanırken çıkardığı o korkunç ses yankılandı. “Curtis!” diye bağırdım.

“L.T.” dedi Mike arkamdan. “Ne yapıyorsun? Geri dön.”

“Merak etme,” diye seslendim. “Bizimle işi yok.”

Koşarken içimden dua ediyordum. Ama duaların çoğu gibi, benimki de cevapsız kaldı. Curtis çam ormanının kıyısında yüzükoyun yatıyordu. Sırtının tam ortasından vurulmuştu. Kurşun omurgasını parçalamıştı. Onu döndürdüğümde, göğsünün de parçalandığını gördüm. Gözleri kapalıydı. Demek vurulduktan sonraki birkaç saniye hayatta kalmıştı ki bu da üzüntümü bir kat daha artırdı. Mike usulca küfrederek yanıma koştu. İkimiz de kıpırdamadan dikilerek, olanları sindirmeye çalıştık. Gerçek kafama dank ettiğinde,

Mitch'e seslenip adamlarını yukarı göndermesini söyledim. Az sonra, Mitch adamlarıyla birlikte görüldü. Onu yarı yolda karşıladık ve daha yüzümüzü gördüğü anda korkunç bir şey olduğunu anladı.

"Curtis?" diye sordu umutla. "Curtis iyi mi?" Başımı iki yana sallamakla yetindim ve onu Kolmbach'ın yanına götürdüm. Zavallı teknisyenin içler acısı hâli Mitch'i de derinden sarsmıştı belli ki. Şapkasını çıkarıp yanına çömeldi. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu nasıl bir iş?"

"Aşâğılık herif az kalsın Trajan'ı da vuruyordu," dedi Mike. "Gerçi..."

"Beni öldürmek için ateş etmedi," dedim. "Sadece bizi Curtis'ten uzaklaştırmak istedi. Ona ulaşmamızı engellemeye çalışıyordu. Curtis aşâğı inmeyi becerebilseydi, saldırgan açısını kaybedecekti. Ama Curtis kayboldu. Sonra Mike bana beyaz tişörtünü ve kel kafasını hatırlattı. Karanlıkta bir fener gibi parlayacaktı. Ah, ona neden çık dedim ki?"

Mitch başını salladı. "Kendini suçlama. Şu yaraya baksana."

Dediğini yaptım ve kurşunun nasıl bir hasar bıraktığını ilk kez gerçek anlamda fark ettim. Susturuculu bir tüfekten atılan sıradan bir mermi, bunu yapamazdı. Curtis'i vuran, avcılarının ve keskin nişancılarının kullandığı türde bir kurşundu.

"Doğru," dedi Mike, cesedi yakından inceleyerek. Mitch'in adamları da ileride dehşet içinde olan biteni izliyordu. "Balistikte çıkar zaten."

"Bunları neden kullanırlar ki?" diye homurdandı Mitch kederle. "Avda bile yasaklanmaları gerek. Zavallı hayvanların içinde patlıyorlar. Bazen bir çıkış yarası bile olmuyor. Hayvancıklar acıyla kıvrınarak ölüyor. Ama Curtis bir ayı ya da geyik değildi ki. Ne istediler garibimden? Kime ne zararı

vardı.” Mitch birden fazlasıyla duygusallaştığını fark ederek toparlanmaya çalıştı. “Ama bu lanet şeyler dümdüz gidebiliyor. Millet onun için tercih ediyor.” Belinden telsizini çıkardı ve dağdaki adamlarına, dikkatli olmalarını ama saldırganın peşini bırakmamalarını söyledi. Sonra aşağıdaki adamlardan bir sedye istedi. Az ileridekilere, el fenerlerini yakmalarını emretti. Artık gizliliğe gerek kalmamıştı. Hepsi de bir polisin öldürüldüğünü biliyordu. Az sonra, Mitch’in silahlı ve el fenerli adamları etrafımızı sardı.

Mike, Mitch ve ben, Curtis’in cansız bedenini taşıyan iki askerin arkasından, tepeden indik. Mike ve Mitch, Curtis’in saçmayla vurulduğu konusunda hemfikir di. Ama benim sorularım bitmemişti.

“Onları yalnızca siviller kullanmıyor, değil mi Mitch? Keskin nişancıların çoğu tarafından da tercih ediliyorlar. Bir intihar bombacısına ya da bir yere patlayıcı döşeyen birine ne kadar çok zarar verirsen o kadar iyi tabii. Bununla bir sorunum yok. Ama bu işin hoşlanmadığım yanı, ortada bir saldırgan var. Bir polis tüfeğiyle rahatça hedefini tutturuyor ve şimdiye kadar ortalıkta elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyordu.” Futbol sahasına gelmiştik. Mitch yüzünü buruşturdu. Fraser’daki gibi hataları kabullenmek daha kolaydı ama bir polisin, bir Olay Yeri İnceleme teknisyenini planlı bir cinayetle öldürmesi bambaşka bir meseleydi. “Gel,” dedim ve okulun sessiz koridorlarında yürüdük. Curtis’i Ernest Weaver gelene dek fen laboratuvarına götürdüler. “Gracie Chang bizi görmeye geliyor ve arabası yoldan çıkıyor,” dedim. “Curtis Kolmbach bizimle iki çift laf ediyor ve ölüyor. Sence birilerinin, kıdemli bir eyalet polisi şefinin de harcanabileceğine karar vermesi ne kadar sürecek?”

Mitch'in yüzü hayretle çarpıldı. Tam bir cevap verecekti ki "Burada neler oluyor?" diye böğürdü tanıdık bir ses. Arkamızı döndüğümüzde, Mangold laboratuvarın uzak bir köşesinde, üzerine tünediği masadan indi. Gelip Curtis'in cesedine baktı. Üzüntüyle başını salladı ve "Eee, doktorlar," dedi. "İkili oynamanın bedeli bu işte."

"Ne diyorsun Frank?" diye patladı Mitch. "Bir kere de açık konuş."

"Bilmezmiş gibi yapma McCarron. Bu ikisi baştan beri bir şeyler çeviriyor. Bak, sonunda ne oldu!" Curtis'i gösterdi. "Ama yok. Elimden kurtulamayacaksınız."

Şimdiki hâli, Albany'deki tavırlarından bile daha tuhaftı. "Mitch, boşuna konuşuyoruz," dedim. "Sana Curtis'le son konuşmamızı aktardık. Curtis, Frank'ten kaçıyordu. Bunu inkâr etmeyeceksin herhâlde Mangold?"

"Hayır," dedi, gözlerini kocaman açarak. "Onu neden arıyordum, biliyor musunuz? Siz ikinizin, bu soruşturmadaki ipuçlarını kararttığınızı tasdik etmesi için."

"İstedğine inanabilirsin Mitch," dedim. "Ama bölge savcısıyla ciddi bir konuşma yapman gerekecek. Ve Doktor Li'yle ben, bunun bir parçası olmayacağız. Biz söyleyeceğimizi söyledik. Kolmback birileriyle ters düştü ve balistik uçlu .308 mermi kullanan profesyonel bir nişancı tarafından öldürüldü."

"Bir dakika. Kiminle ters düşmüş?" diye sordu Frank.

Mike sonunda dayanamayıp patladı. "Bir zahmet onu da sen buluver! Steve'le Pete bizi aradı ve tavsiyemizi istedi. Sonra da Kurtz'lar tarafından, Franco denen oğlanı bulmakla görevlendirildik. Bizim olayla tek ilgimiz bu."

Mangold cevap verecekti ki Mitch araya girdi. "Frank," diye uyardı kısaca ve cüssesi de hesaba katıldığında, Mangold'a el-

lerini iki yana açarak birkaç adım gerilemekten başka çare kalmadı. “Pekâlâ çocuklar,” dedi Mitch bize. “Eğer siz Curtis’in Frank’ten korktuğunu söylüyorsanız, buna inanmamam için hiçbir sebep yok. Gelin, sizi geçireyim.”

Okuldan çıkmak için Mitch’in rehberliğine ihtiyacımız yoktu ama hazır Mangold’dan uzaklaşmışken ona bir konudan daha söz ettik. Beş olay mahallinde de tek Olay Yeri İnceleme teknisyeninin Curtis olduğunu söyledik.

“Şaşırdım mı? Hayır,” dedi Mitch. “Bunu ben de fark ettim. Adama taşıyamayacağı kadar büyük bir yük bindirmişler. Kolmbach’ın bir süredir kendinde olmadığını da farkındaydım. Ama başka mevzular da vardı, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Onu uyardık. Bize güvenmiyorsa, en azında seninle konuşmasını, senin onu koruyacağını söyledik. Ama artık nasıl bir yola çıktıysa, kafası çok karıştıktı.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Mitch. “Laboratuvardaki skandalla bu yılı kapatırız diyordum. Ama bu iş daha büyük. Doğru mu?”

“Evet.” O sırada, gece havasına çıktık. “Ama biliyor musun, beni asıl endişelendiren, Mangold’un bu abuk sabuk lafları. Mike’la birlikte soruşturmayı yanlış yönlendirmek için en ufak bir çabamız olmadığından emin olabilirsin.”

Mitch başını salladı. “Biliyorum. Frank kıcığandan sallıyor. Hepimizin sinirleri bozuldu.”

“Kendi pisliklerini başkalarına mal ediyor,” dedi Mike. “Asıl tuhaflık ne, biliyor musunuz? Bütün bunlarla gerçekten alakası yokmuş gibi davranması.”

“Acele karar vermeyin,” dedi Mitch. “Onu uzun yıllardır tanıyorum. Kendi bağlantılarını gizlemek için numara yapıyor da olabilir. Ah, misafirlerimiz var.”

Eyalet plakalı bir sedandan, Cathy Donovan'la Nancy Grimes indiler. Her zamanki imajlarıyla bize doğru yürüdüler. Donovan yine bölge hükümetinin şık ve iş bilir mensubu rolündeydi. Grimes ise gecenin bu vaktinde bile laboratuvar önlüğüyleydi. Elini kaldırarak bize doğru yürüdü. Durmamızı işaret ediyordu ama bu jesti bile itici olmaktan çok, gülünç görünüyordu. Donovan'da bir hâller vardı. Mitch duraksayıp şapkasını çıkardı.

"Müdür. Bayan Donovan. Olanları duymuşsunuzdur."

"Evet," dedi Cathy Donovan ve belayı savmak istercesine gülümsedi. "Bu ikisinin size bir yardımı oldu mu bari?"

"Evet. Gözlerini bile kırpmadan kendilerini ateşe attılar. Ama saldırgan, uzun mesafeden ateş edebilen bir .308 kullanıyordu. Curtis saçmayla vuruldu. Ölümü kaçınılmazdı."

Grimes belli ki tam bizim bu soruşturmayla bir ilgimiz olmadığını tekrarlayacaktı ki Donovan bileğinden tuttu. "Pekâlâ Mitch. Doktorlarımızın, Curtis'in yaşadıklarıyla bir ilgisi olmadığını düşündüğün belli."

Mitch başını eğdi. "Elbette."

"Buna şerefın üzerine yemin eder misin?" diye araya girdi Grimes.

"Kimsenin benden böyle bir beklentisi olacağını sanmıyorum ama evet, ederim, müdire hanım."

Cathy Donovan gülümsedi. "Kimsenin sizden yemin beklediği yok tabii," dedi, müthiş bir otokontrolle. "Curtis Kolmbach öldürüldü ve doktorlarımız bize detayları açıkladı. Geriye bu işin sorumlusunu bulmak kaldı."

Mitch şapkasını taktı. Mike'la iyi geceler dileyip otoparka doğru yürüdük. Ama işin bununla kalmayacağını bildiğim için, Donovan arkamızdan seslenince şaşırmadım.

“Bu arada Doktor Jones. Kurtz’ları canla başla koruduğunuzdu duyduğum.”

Durdum ve başımı hafifçe yana çevirdim. “Evet. Onları o medya çakallarının insafına bırakmak istemedim.”

Göz ucuyla, Donovan’ın başını eğdiğini gördüm. “Zaten kimse bunun ne kadar asil bir davranış olduğunu sorgulamıyor.” Birden sesi tehditkâr bir ton aldı. “Centilmence yaptığınız bu hareketin, ileride romantik bir ilişkiye kapı açması da son derece doğal olur tabii. Ambyr Kurtz güzel bir kadın. Ayrıca ikiniz de hayatta bazı zorluklar yaşadınız. Birbirinizi iyi anlırsınız.”

Vücut ısımin giderek yükseldiğini hissettim. Kanım bey-nime sıçradı. Ve Cathy Donovan’ı tanıdığımdan beri ilk kez, fazla ileri gittiğini fark edip ürktüğünü gördüm. Dönüp onlara doğru yürüdüğümde, Nancy Grimes’in aptal gülüm-semesi kayboldu. “Eminim, sizi yanlış anladım savcı yarıdıcısı,” diye tısladım. “Yoksa Shiloh’ya birilerini izinsiz yolladığınızdan şüphelenebilirim. Haneye tecavüz, ciddi bir suç. Patronunuzun bundan hoşlanacağını sanmam.”

Donovan umduğumdan çabuk toparlandı. “Arazinize izinsiz girmemiz söz konusu bile olamaz. Yalnızca kulağıma bazı söylentiler çalındı. İnsanlar hep konuşur bilirsiniz. Ama size bazı etik kuralları hatırlatmak istedim. SUNY Yönetim Heyeti’ndekilerin bundan hoşlanacağını sanmam,” diye ekledi, deminki sözlerime gönderme yaparak.

Beni bozguna uğrattığını kabul etmekten başka çarem yoktu. “Başka bir şey yoksa bize müsaade,” dedim.

“Müsaade sizin doktor. İyi geceler.”

Mike’la otoparka gittik. Mitch iki kadınla birkaç dakika daha konuştuktan sonra yanımıza geldi. Mike arabayı çalış-

tırmıştı. Ben de koltuğuma oturmak üzereydim. “Neler oluyor?” diye fısıldadı.

“Onu duydun. Sözde bizi tehdit ediyor. Ama boşa sallıyor. Elinde başka bir bilgi olsaydı, çoktan kullanırdı.”

“Yapma Trajan. Sadece dedikodu mu gerçekten? Özel hayatın beni ilgilendirmez tabii ama seni koruyacaksam...”

“Mitch, lütfen,” dedim arabaya bindiğimde. “Mike’la yakında şehre ineceğiz. Biraz bilgi toplamak istiyoruz. Shiloh’da Ambyr Kurtz’la aşk yaşasaydım, oradan bir an bile ayrılmazdım, değil mi?”

“Onu yanınızda götürmüyor musunuz?”

“Kesinlikle hayır. Sadece Lucas gelecek. Al sana planlarımızla ilgili bir ipucu. Ama aramızda sır olarak kalmasını rica etsem bile sana daha fazlasını anlatamam. Bize bir iyilik yap ve ara sıra Clarissa’yla Ambyr’a uğra. Belki Caitlin’i Surrender’a devriye yollarsın.”

“Halanın polislerden hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Merak etme. Aynısını Pete’le Steve’den de isteyeceğim. Clarissa’yla konuşurum.”

Mike gaza bastı ve Mitch otoparkının çıkışına kadar arabanın yanında yürüdü. “Sakın beni atlattığınızı sanmayın. Bir şeyler sakladığınızı biliyorum.”

Gülümseyip omzumu silktim. Çıkışta siyah üniformalı bir özel operasyoncu duruyordu. Yanından geçerken bizi selamlamaya bile gerek duymadı. Mike okuldan birkaç kilometre uzaklaştığımızda derin bir iç çekti.

“İnanamıyorum.”

“Ben de,” dedim. Surrender’a girdiğimizde, kederle Albay Jones’un heykeline baktım. “Şimdilik elimizdekileri toparlamaktan başka çare yok.”

“Kimin adamısın aşağılık herif?” diye bağırdı Mike. “Bu iş düşündüğümüzden de karışık. Kim kimin tarafında, anlamak mümkün değil. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu New York gezisi tek şansımız.”

“Evet. Ve daha hazır bile değiliz. Augustine’ler dönene kadar netleştirmemiz gerekenler var. Bize ne lazım, biliyor musun? Taze bir bakış açısı. Ama nereden bulacağız? Bir dakika... Donovan’ın ben ve Ambyr’la ilgili ima ettiği şeyden Frank’in haberi yok. Olsaydı, memnuniyetle konu hakkındaki yorumlarını bildirirdi.”

“Doğru,” dedi Mike. “Ama Mitch’in dediği gibi, herif dört başı mamur bir düzenbaz. Vardır bir hesabı.”

“Ya yoksa? Mike, ortalıkta lanet bir keskin nişancı dolaşıyor. Mangold’un bundan haberinin olmaması ihtimali var mı sence? Ya da Ambyr ve benimle ilgili araştırmadan?”

Mike’in ağzı beş karış açık kaldı. “Dur, dur, dur. Sen ne söylediğinin farkında mısın? Birileri memurları kullanıyor ama kıdemli Cinayet Masası dedektiflerinin bundan haberi yok, öyle mi?”

“Olamaz mı? Donovan’la Grimes bunun için o kadar rahatlar, çünkü bizimle uğraşanlar onlar değil. Sen sormadan söyleyeyim. Bölge savcısını da düşünmüyorum. Cinayet Masası, eyalete bağlı çalışıyor. Emir komuta zincirini kırman için...”

“Kızılderili Bill haklıydı. Bu iş tahmin ettiğimizden de büyük. Of, L.T. Valiyi düşürecek değiliz ya?”

“Sakin ol,” dedim. “İş o noktaya varmayacak. Biz soruşturmaya odaklanacağız. Şimdiye kadar ortaya attığımız bütün teoriler, Augustine’lerin profiliyle uyumlu. Tek yapmamız gereken, bir sonraki adımımızı iyi düşünmek. Her dosyada

böyle bir nokta vardır, biliyorsun. Bize taze kan lazım. Belki biraz uzaklaşıp resmin bütününe bakmak...” Birden o kadar şiddetli bir acıyla kasıldım ki devamını getiremedim.

Mike hemen telaşlandı. “Ne oldu? Kalçan mı? Hastaneye gidelim mi?”

Evet, acı çekiyordum ama bunu ortağımla paylaşmaya henüz hazır değildim. “Gerek yok,” diye mırıldandım. Çiftlik nihayet görüldüğünde, “Merak etme,” dedim. “Sancı girdi sadece. Kafaya takma.”

Yalan söylüyordum tabii ve bundan ötürü kendimden utanıyordum. Ama gerçeği saklamak zorundaydım. Özellikle de New York gezimize şurada yalnızca birkaç gün kalmışken.

{III}

Evdaki herkesi tek tek kontrol ettim. Neyse ki hiçbir Eri Curtis Kolmbach’ın kötü kaderini paylaşmamıştı. Marcianna’nın yuvasına giderken kalp atışlarım hızlandı. 1. Önce Gracie Chang’in, sonra Curtis’in başını yakan hayalet saldırganın, şimdi de can dostumun peşine düşmesinden endişeliydim. Ama Marcianna beni görünce kapıya koştu ve bütün kaygılarım uçup gitti. *Taconic’lerde insan avına çıkan manyağın, eğer beni uarmak için Marcianna’yı vurmak gibi bir planı olsaydı, bunu çoktan yapardı,* diye düşündüm.

Gelgelelim, diğer konularda hâlâ fazlasıyla endişeliydim. Şafak sökene kadar, Marcianna’nın ininde kendime hep aynı karanlık soruları sordum. Ancak karanlık yerlerde sorulabilecek soruları. Ve Marcianna’nın, Afrika savanlarında birdenbire karşınıza çıkan ve birçok hayvana sığınak sağlayan ıssız kaya oluşumları *kopje*’lerden öykünerek yaptırdığım ini, bu-

nun için belki de en uygun ortamdı. Marcianna önce türlü şımarıklıklarla beni neşelendirmeye çalıştı. Baktı ki keyifsizim, sonunda beni bir köşe yastığı olarak kullanmaya karar verdi.

Marcianna'nın gurultularına uyandım. Yüzümün sağ yanını karnına yasladığımı fark edip başımı kaldırdım. Ambyr gece mavisi kimonosuyla, Marcianna'mn göğsündeki ve boyundaki benekli, beyaz tüyleri okşuyordu. Beklenmedik bir manzaraydı doğrusu. Uyku sersemi hâlimle, Ambyr'm yuvası nasıl girdiğini bile anlayamadım. Ama onlara hayranlıkla bakmaktan da kendimi alamadım. Ambyr bir şey mırıldanarak Marcianna'nın yuvarlak kulaklarını okşadı. Marcianna onu kaşması için kafasını eline sürttü.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Menekşe rengi gözler bana çevrildi. Ve gülümsediğinde, onu daha önce hiç bu kadar güzel görmediğimi düşündüm. "Birileri nihayet uyandı. Demin tencere gibi fokurduyordun."

"Horladım mı?" Dirseğime dayanarak doğruldum. "Aslında gecenin çoğunda uyanıktım."

"Mike anlattı." Kalkıp yanıma geldi. "Korkunç bir olay. Sence o manyak hâlâ serbest mi?"

"Olabilir," dedim, onu kucağıma oturturken. Kimonusunu açtı. İçine hiçbir şey giymemişti. "İsteseler yakalayabilirlerdi," diye ekledim.

"Derek'e bir kötülük etmez, değil mi?" diye sordu endişeyle. "Söz ver. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

"Buna söz veremem Ambyr," dedim dürüstçe. "Ama elimizden geleni yapacağız." Gözlerimi kısıtım. "Buraya nasıl girdin?"

"Şşş." Dudakları kulağıma kaydı ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. "Beni Mike içeri aldı. Bana ihtiyacın olduğunu

söyledi.” Marcianna usulca yattığı yerden kalktı ve inin çıkışı-na doğru yürüdü. Bizi kışkandığından ya da öfkelenendiğinden değil, yalnızca meraktan. “Böyle bir geceden sonra bana gelmediğine inanamıyorum,” dedi Ambyr. Çıplak gövdelerimiz birbirine değiyordu. Ambyr kimonosunu çıkarıp bir köşeye fırlattı. “Burada bulunuş amacımızı unutuyorsun. Bu zor günlerde birbirimize destek olmamız gerekmez mi?”

O sabah, benimle aynı durumdaki hiçbir erkek, hayatına âdeta zorla giren bu kadar güzel bir kadına hayır diyemezdi. İnanın, içimi rahatlatmak için böyle söylemiyorum. Gerçeğin ta kendisi bu. Ama karşılıklı açlığımızı doyurduktan ve yerdeki kıyafetlerimizin üzerine serildikten sonra, bazı şeyler aklımı kurcalamaya başladı. İçimden sürekli Derek’in adını tekrarlıyordum ve hemen arkasından, aklıma tek bir kelime geliyordu: *Bağlamlar, seni salak*. Birden gözlerimi açtım ve bir önceki gece birleştiremediğim bütün parçalar yerlerini buldu.

“Derek için ne kadar üzüldüğünü biliyorum,” dedim, temkinli bir sesle. “Herhâlde onu çocukluğundan beri tanıyordun?”

“Hayır,” diye mırıldandı, dudaklarını boynumdan çekmeden. “Yandaki eve daha birkaç yıl önce taşındılar. Ben hasta olmadan önceydi. Altı ya da belki yedi yıl oldu. İşin komiği ne biliyor musun? Ne kadar değişirse değişsin, onu hep aynı Derek olarak görüyorum. Nereye gitsem, yavru bir köpek gibi peşimden gelirdi.” *Tabii ya*, dedim içimden. “Bana yardım eder ve hep beni neşelendirmeye çalışırdı. Aslında Derek, Lucas’tan önce benim arkadaşımdı. Lucas başlarda onunla alay ederdi. Ama sonra kardeş gibi oldular. Derek’in başının dertte olduğunu düşünmek bile istemiyorum, çünkü onu hâlâ ufacık bir çocuk gibi görüyorum.” *Bakış açın yüzünden*,

diye düşündüm. Sonra aklıma yeni fikirler üşüştü ve hepsi toplanıp bir ateşe dönüştü. Ambyr hâlâ konuşuyordu. “Ah, sana Mike’ın nereye gittiğini söylemeyi unuttum.”

“Uçakta çalışıyordur herhâlde,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Sen burada zavallı kör bir kızıdan faydalanırken mi?” Güldü. “Mike, Albany’ye gitti. Doktor Chang’i hastaneden çıkarıp evine götürecekti. Meğer bizden habersiz, sabahları erkenden onu ziyaret ediyormuş. Doktor Chang sonunda onu ciddiye almaya başlamış galiba. En azından, Mike öyle diyor.” Dudaklarımdan öptü. “Ama bu fikre nereden kapıldı, bilmem.”

“Çok televizyon izliyor,” dedim ve Ambyr göğsüme bir tane parlattı.

“Uyuzluk etme.” Kıkırdadı. “Tabii ki sana çekmiş.”

“Bana ve Marcianna’ya.”

Bana bir dirsek atıp dizlerinin üzerine oturdu ve bacaklarıyla kalçalarımı sıkıştırmaya başladı. O kadar güçlüydü ki sol tarafıma şiddetli bir sancı girdi. “Seni uyarmıştım,” dedi, sadistçe gülümseyerek. “Benim iki bacağım da sağlam ve...” Dayanamayıp acıyla inledim. Marcianna koşarak yanımıza geldi. “Hain,” dedi Ambyr, Marcianna’nın sesini duyunca. “Hemen muhafızını çağırıyorsun ha? Seni gidi topal tavuk.”

“İlginç bir sevgi ifadesi,” dedim ve Ambyr utanarak üzerimden çekildi. “Öyle demek istemedim. Ah, özür dilerim.” O anda yapbozun son parçasını da yerine oturttum. “Dur bir dakika,” dedim sertçe. “Mike, Gracie’ye yardıma mı gitti? Başka bir şey demedi mi?”

Ambyr ciddiyetimi fark edip omuz silkti. “Soruşturmanın gidişatıyla ilgili fikrini soracağını söyledi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Doğrulamaya çalıştım ama Ambyr izin vermedi. “Lütfen,” dedim. “Aklıma davayla ilgili bir fikir geldi.”

“Önce beni sevdiğini söyle, sonra ne olduğunu,” diye şımarırsa da ses tonumdan durumun ciddiyetini kavrayıp kimonosunu giymeye koyuldu.

Ambyr’ın masum gibi görünen istekleri, bana büyük yük oluyordu. Birincisi, beni, Marcianna’nın ininde paylaştığımız o âdeta zamansız tecrübenin büyüünden alıp doğruca bir önceki gece yaşadığımız krize geri götürmüştü. Ama ikincisini hepten reddetmeliydim, çünkü bunu bilmesi düpedüz tehlikeli olurdu. Gelgelelim, Ambyr’a hayır diyemiyordum. Dolayısıyla her iki arzusunu da yerine getirdim. Birincisine sevindi ama ikincisi, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade belirmesine sebep oldu.

“Ama Mike önerdiğinde, bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştin,” dedi, ayağa kalkıp kuşağını sıkarken.

“O zaman öyleydi. Ama şimdi... Neden olmasın?”

“Trajan. Güvenli olacağından emin misin?”

“Açıkçası,” dedim, protez bacağımı sakınarak ayağa kalkarken, “artık bu davayla ilgili hiçbir şeyin güvenli olduğunu düşünmüyorum.” Üstümü başımı silkeleyip elinden tuttum. Marcianna açık havada oynayacağımızı sanarak önümüzden koştu. Dışarı çıktığımızda, sabah güneşinde gözlerimi kısıp hangara doğru seslendim. “Hey! Lucas!”

Lucas az sonra elinde yarım bir muzla hangarın kapısında belirdi. Uçaktan inerken merdiveni kullanmadığını tahmin ettim, çünkü hâlâ dengesini bulamamıştı. “Evet?”

“Mike’ı arasana. Telefonum yanımda değil. Ona hemen şimdi buraya gelmesini söyle.”

“Emredersin kaptan!”

“Ne yaptığını biliyorsundur umarım,” dedi Ambyr. Yuvaran kapısına doğru yürürken koluma biraz daha asılıp gülümsedi. “Mike, romantik saatlerini yarıda kestiğin için seni affetmeyecek.”

“Belki. Yine de sonunda egosu galip gelecek.”

Kapıda Marcianna, geride bırakılacağını anlayıp boynunu büktü. Dolaptan kahvaltısını alıp ona fırlattım ve öğleden sonra yürüyüşe çıkacağımızı söyledim. O kelimeyi iyi anlıyordu. Önceki gece huzursuzdu ve hiçbir şey yememişti. Ama şimdi, çeşitli gıda takviyelerine bulanmış etini alıp ilerdeki uzun otların arasına girdi.

Günün ilerleyen saatlerinde, baştan beri kaçınılmaz olduğunu bildiğim bir şey yapmam gerekiyordu. Gerçi en kötü senaryolarımda bile, bunu bu sebepten yapacağım aklıma gelmemişti. Ambyr’la Lucas’ı, soruşturmanın en vurucu anında devre dışı bırakmam şarttı. Ama sebebini onlara söyleyemedim. Hatta bir yalan üretmeye bile çalışmayacaktım. Birincisi bir felaketle sonuçlanabilirdi. İkincisini Ambyr kesinlikle anlar ve bu daha da büyük bir felakete yol açabilirdi. Dolayısıyla önce Mike’la, sonra akademik etik kurallar sebebiyle haşır neşir olamayacakları diğerleriyle tartışmam gerekenler olduğuna söylemekle yetindim. Lucas tabii ki itiraz etti. Buraya kadar gelip de oyun dışı bırakılmak hiç hoşuna gitmemişti. Ama ona Mike’la ikimizin, sadece birer soruşturmacı değil, aynı zamanda öğretmen olarak da bazı profesyonel ilkelere uymamız gerektiğini anlattım.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Lucas. Akşam yemeğinden sonra verandaya çıkmıştık. Mike yemeği Gracie’yle yiyip Albany’den daha yeni dönmüştü ve hangarda beni bekli-

yordu. “Anladık, onlar sizin öğrencileriniz,” diye devam etti Lucas. “Ama ben neredeyse soruşturmanın başından beri sizinleyim. Haftalardır bütün derslerinizi dinliyorum. Şimdi kalkmış, seni artık istemiyoruz diyorsun.”

“Her zamanki gibi fevri davranıyorsun,” dedim. “Üniversitedeki işlerimiz bizim için hâlâ çok önemli. Geçimimizi onlardan sağlıyoruz. Öğrenciler bütün detayları bilmeyecek ama bize varsayımlar üzerinden gittiğimiz bir davada yeni bir bakış açısı sağlayacaklar. Buna ihtiyacımız var.”

Lucas hâlâ debeleniyordu. “Sadece varsayımlar diyorsunuz ama...”

“Lucas, lütfen,” diye lafını kesti, Ambyr. “Derek’in iyiliği için bu fedakârlığı yapmak zorundaysak, yapacağız.” Değneğini hafifçe sırtına vurdu. “Sen rahat ol hayatım. Ben bu gevezeyi susturmasını bilirim.”

JU-52’ye gittiğimde, Mike’ın suratından düşen bin parçaydı. Gracie’yle romantik akşamının içine ettiğimi söyledi ve “Bu kadar önemli olan ne?” diye sordu. Ayrıca hani, Kurtz’lar neredeydi? Kendimi pilot koltuğuna attım ve soruşturmanın ilk başlarında yaptığı öneriyi denememiz gerektiğini anlattım. Ama öğrencilerimizin hepsinden değil, yalnızca bizim seçeceğimiz birkaçından fikir alacaktık. Mike tam da beklediğim gibi, çaktırmasa da gururla şişindi. Ama sonra kaşlarını çattı.

“Bir dakika,” dedi, saçlarını karıştırarak. “Ben bu fikri sana ilk sunduğumda tıkanmıştık. Ama şimdi öyle değiliz ki. Bir sonraki hamlemizi biliyoruz. Senin baştan beri istediğin gibi, güneye gideceğiz. Şehirde, bu çocukları pervane gibi kendine çeken o büyük paranın kaynağını araştıracağız.”

“Belki aradığımız yer orasıdır Mike. Ama olmama ihtimali de var. Ayrıca şehre gitsek bile, henüz büyük bir yüzleşmeye

hazır değiliz. Onun için, gel, taze beyinlerden faydalanalım ve bize yeni bakış açıları kazandırmalarına izin verelim.”

Mike gözlerini kısarak bir süre düşündü. Sonra iki sigara yakıp birini bana uzattı. Ve kucağıma takoz gibi bir dosya bıraktı. “Şu taze beyinler hangileri acaba? Bütün öğrencilerimizden bahsetmiyorsun umarım?”

“Hayır tabii.” Kucağımdaki dosyanın kapağını okudum: İSİMSİZ DAVA. “Bu ne?”

“Er geç dediğime gelecektin,” dedi, bütün ukalalığıyla. “Ha, neden bugünü seçtin, o ayrı mesele. Her neyse. Burada bütün detaylar var. Hangilerini istediğimize karar verip işe koyulabiliriz.” Dosyayı açıp bir USB çıkardı. “Bu da dosyanın dijital versiyonu.”

“Şimdi gelelim daha ciddi bir konuya,” dediğimde, Mike’ın gülümsemesi kayboldu. “Eğer elinde bu varsayımsal dosya varsa, bir yerlerde paralel bir gerçeği de vardır.”

Mike kaşlarını çatı. “Elbette ama...”

“Getir.” Masasına gidip ikinci dosyayı aldığı anda ayağa kalktım. Artık geri dönüşümüz yoktu. Mecbur ilerleyecektik.

“Bu adımda sana katıldığımı söyleyemeyeceğim L.T.,” dedi. “Önce mutlaka varsayımsal bir alıştırma yapılır.”

“Elimizde karışık bir mesele var Mike,” dedim. “Bu pratiğin sonunda, derinden sarsılabiliriz.” Bir şey diyecekti ki elimi kaldırdım. “Onun için, hiç uzatmadan gerçeklerin üzerinden gidelim. Şimdi iş, isimleri seçmeye geldi. En güvenilirleri hangileri sence?”

Sabahın ilk ışıklarına kadar ortağımla, derslerimize yazılan SUNY öğrencilerinin kişisel bilgilerinin üzerinden geçtik. Mike dönemin başında bize verilen vesikalık fotoğrafları, bir dirsek darbesiyle boşalttığı masaya dizdi. Önümüzdeki

yüzleri, tecrübeleri, mizah anlayışları, ilgi alanları ve bilhassa da güvenilirlikleri bakımından değerlendirdik. Sonunda da kendimize, bu projenin olmazsa olmazları kimler diye sorduk. Elimizde dört isim kaldı ve dördü de kadındı. İlki, şehrin suç laboratuvarında çalışan, çekingen ama zeki, Boston'lı öğrencimiz Colleen Burke. İkincisi, California'lı güzel sarışın Vicky Ferrier. Üçüncüsü, Bronx'lu sessiz sakın ve son derece akıllı, siyahi öğrencimiz Linda Walker. Ki onun, coğrafi konumu itibarıyla, soruşturmaya özellikle faydalı olabileceğini düşünüyorduk. Ve son olarak da Mike'ın gözde öğrencisi, Yunnan'lı Mei-lien Hsueh.

"Tamam mıyız? Anlaştık mı?" diye sordu Mike.

"Bilmem ki. Ben bir de erkek istiyorum galiba. Biliyorsun, cinsiyet ayrımcılığını sevmem. Bu kadar kadının arasına biraz testosteron karışırsak fena olmaz."

Mike fotoğrafları karıştırdı. "Şu Latin çocuğa ne dersin? Son birkaç derstir yorumlarıyla beni şaşırtıyor." Fotoğrafı görünce, sözünü ettiği öğrenciyi hemen tanıdım.

"Frankie Arquilla," dedim, başımı sallayarak. "Daha, gelişmiş profil kursumu bitirmedi. Yeterince teknik bilgisi yok. Yoksa zeki bir çocuk. Mantıklı. Ayrıca esprili..."

Mike başını sallayarak, Frankie'nin fotoğrafını masaya geri koydu. "Kursu bitirmedi derken, kaç ders eksigi var? İki mi? Üç mü? Hem Arizona'da yaşıyor. Bizim çöp çocuklardan bazılarının ailelerinin oraya göç ettiği söyleniyor. Belki işe yarar bir bilgiye ulaşır. Onu hemen gözden çıkarmayalım derim."

Biraz aptalca davrandığımı fark ederek başımı salladım. "Tamam. Haklısın. O hâlde, bu beş kişide hemfikiriz."

"Kesinlikle. Daha iyi bir ekip düşünmüyorum. Şimdi, açıklığa kavuşturmamız gereken bir nokta daha var." Fotoğrafları

bırakıp ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Biz birbirimize karşı daima dürüst olduk ama birlikte çalışmaya başladığımızdan beri ilk kez, benden nedenini söylemeden bir şey yapmamı istedin.”

Duygularım yüzünden bir hayli hırpalandığımı hissetsem de önce geçiştirmeye çalıştım. “Nedeni var mı? Zaman kazanmak için yapıyorum tabii.”

“Yanlış anladın. Ben sana sebeplerini şimdi açıkla demedim. Sadece bir çatışma yaşadığının farkındayım. Ama bir konuda bana söz vermeni istiyorum. İkimiz de burada mutluluğu yakaladık Trajan. Muhtemelen buna değmeyecek bir dava için bizi yine yollara düşürmeyeceksin, değil mi?”

Mike’la dostluğumuzun neden bu kadar uzun zamandır sürdüğünü bir kez daha anımsadım. Ama ben zihnimi ve kalbimi bu kadar doğru okuyan birine aynı içtenlikle yanıt veremedim. “Mike, tehlikelerin ben de farkındayım. Ama değmez derken? Seninle yıllar evvel bir anlaşma yaptık. Belki Tanrı’yla, belki şeytanla. Ya da yalnızca adalet anlayışımızla. Ama bu anlaşma, bizim için bir şeref meselesi. Diğer her şeyden üstün. Dolayısıyla planlarımızda hiçbir pürüz çıkmazsa ne âlâ. Ama başımız derde girerse de hâlâ utanmadan aynaya bakabileceğiz en azından.”

Buruk bir gülümsemeyle başını salladı. “Ben de bundan korkuyordum.” Ama daha fazla üstelemedi ve yine fotoğraflara döndü. “Evet? Ne yapıyoruz?”

Bütün cesaretimi topladım. “Bu gece bu gruba bir e-posta yolluyoruz. Gerçek bir davadan bahsedeceğimiz için, bütün konuştuklarımızın gizli kalması gerektiğini özellikle vurguluyoruz. Yarın derslerden önce çevrim içi olmalarını söylüyoruz. Öğlen on iki desek, Vicky için zalimlik olur. Onun

için, bizim saatimizle iki iyidir. Ya hepsi katılacak ya da bu işi unutacağız.”

“Neden? Beşinden üçü gelse yetmez mi?”

Başımı salladım. “Olmaz. Verim alamayız. Zaten şurada bir avuç insanız. Hem diğer ikisi, bir şeyler döndüğünü öğrenecek. Gidip ötmeyecekleri ne malum? Bu beş öğrenciye, derslerdeki başarılarından ötürü bir şeref bahsettiğimizi söyleyeceğiz. Eğer hepsi katılırsa, elimizdeki materyalleri incelemeleri bir iki gün alır. O zamana kadar biz de bir şeyleri netleştiririz. Clarissa gerekli parayı toplar. Augustine’ler şehre döner. Bu arada, ekipte olup olmayacaklarına, hemen, konferans sırasında karar vermeleri gerek. Fazla vaktimiz yok.”

“Birinin dışarı bilgi sızdıracağından mı korkuyorsun?”

“Bilerek değil. Ama bir tanıdıklarından, akrabalarından ya da sevgililerinden tavsiye isteyebilirler. Buna izin veremeyiz.”

“Endişelenme. Eğer onları doğru tanıdıysam, sorun çıkmayacak.”

{IV}

Ertesi gün saat ikide, bütün hazırlıklar tamamdı. Mike’la, EJU-52’deki öğretmen masamıza yan yana oturduk. Mike siyah fon önünde sıkışmamamız için kameranın açısını ayarladı. Konuklarımız önce olan biteni anlayamadılar ama sonra sayıca ne kadar az olduklarını fark edip hem heyecanlandılar hem de biraz huzursuzlandılar. Selamlaşma faslından sonra Mike doğrudan konuya girdi. Fazladan çalışmalarına ya da bir tez hazırlamalarına gerek yoktu. Ama fikir alışverişlerimiz, yaz dönemiyle sınırlı kalmayacaktı. Ayrıca ekibe sadece katılmaları bile, eğitimlerinin bitiminde Mike’la benden iyi re-

feranslar almalarını sağlayacaktı. Beşi de ilgilendi tabii. Ama hepsi de kurnaz tiplerdi. İşin olumsuz yanları da olabileceğini sezmekte gecikmediler.

Sözü ben aldım ve bunun kişisel bir iş teklifi olmadığını söyledim. Hepsi de belirli özelliklerinden ötürü seçilmişti ve Mike’la benim SUNY’deki konumumuz düşünüldüğünde, çalışmalarımızı gizlilik içinde yürütmemiz çok önemliydi. Dolayısıyla, daha fazla açıklama yapmadan önce, grup hâlinde bir karar vermeliydiler. Teklifimizi ya kabul edecek ya da reddedeceklerdi. Bir süre kendi aralarında tartışabileceklerini ama kimseyi arayamayacaklarını söyledik. On beş dakikalığına sesi kapatacaktık ama kimse ekran başından ayrılmayacaktı. Mike’la iskemlelerimizi arkaya itip beklerken birer sigara yaktık.

“Kaça kaç diyorsun?” diye sordu Mike, ekranlara bakarken. “Ben bizimle bir kişi kalır diyorum.”

“Cidden mi? Kim?”

“Mei-lien. O da kendi isteğiyle değil. Ama Çin kültüründe oyunbozanlığın şanssızlık getirdiğine inanılır.”

“Bunu nereden biliyorsun? Hani sen Amerikalıydın?” Dumanı üfleyip başımı salladım. “Bence hepsi kabul edecek. Etmezlerse de kültürel nedenlerden ötürü filan olmayacak. Sadece fikrimizi fazla çılgınca buldukları için bulaşmak istemeyebilirler.”

Duman altında geçen on dakikanın sonunda, ilk Linda Walker söz aldı. Belki de grubun en yaşlısı olduğu içindi. Ya da New York’tan böyle şeylere alışkın olduğu için.

“Hepimiz varız. Bize güvenmenizden onur duyduk. Ama bir konuda kararsız kaldık.”

“Sadece bir konuda mı?” diye sordum.

“Dediğiniz gibi, bu gerçek bir davaysa,” diye araya girdi Frankie Arquilla ve iri cüssesiyle ekrana doğru eğildi “söylediklerimizden sorumlu tutulmayacağız değil mi?”

“Tek çekincemiz bu,” diye ekledi Mei-lien, o yumuşacık sesiyle.

Mike’la çabucak birbirimize baktık. Sonra yine öğrencilerimize döndük. “Neden böyle düşündünüz?” diye sordum. “Yani sözlerinizden sorumlu tutulabileceğiniz kanısına nereden vardınız?”

“MSNBC, Boston’da bile rağbet görüyor,” dedi Colleen usulca. “Başka ağlar da var. Bazı iddialar duyduk ve...”

“Ve aramızda California’lı bir sarışın da olsa, o kadar kalın kafalı değiliz,” diye ekledi Vicky gülerek. “Ülke çapında geniş yankı uyandıran bir davaya karışmak, tehlikeli olmaz mı?”

“Kesinlikle,” dedi Mike. “Onun için, isimleriniz gizli tutulacak.”

Birbirlerine baktılar. “Tamam o zaman,” dedi Vickie. “Biz varız.”

“Güzel!” dedim, heyecanımı gizleme gereği duymadan. “Doktor Li size dava dosyasını hemen gönderecek.” O sırada, Mike’ın önceki gece getirdiği diğer dosyanın kapağına gözüm takıldı. Flash belleğinin üzerinde de aynı kelime yazıyordu: *Çitas.kici*.

Diğerlerine duyurmamak için ortağıma eğilip fısıldadım. “*Çitas.kici* mi?”

“Bilirsin, dava dosyalarında hep şifre kullanırım.”

“İyi de... *Çitas.kici* biraz ağır olmamış mı? Öğrenciler de görecektir mi bunu?”

“E, tabii. Dijital dosyanın şifresi de o. Doğrusu bu, Lucas’ın fikriydi. İstersen hemen değiştireyim ama birkaç dakika alır.”

Başımı iki yana salladım. “Lucas’ın fikriymiş!” Sonra öğrencileri hatırlayıp sııttım. “Özür dilerim. Doktor Li’yle birkaç detayı netleştirmemiz gerekti de.”

“Dava dosyası biraz uzun,” dedi Mike. “Hemen açmayın. Şifreli. Şifreyi ayrıca yollayacağım. Başka bir kullanıcı adından gelecek. Şaşırmayın. Önemsiz bir reklam dosyası gibi görünecek. Konu: Posta Havalesiyle Rus Kocalar.” Beş öğrenci de güldü ki bu, iyiye işaretti. “Onun için, *spam* kutusuna bakmayı unutmayın.”

“Yirmi dört saatiniz var,” dedim. “Sonra yine buluşacağız.”

Biri hariç hepsi şaşırdı. Linda, “Bu süre az değil mi?” diye sordu.

“Olabilir. Ama Colleen’e sorun. Suç laboratuvarlarını iyi bilir. Bakın, zaten hiç şaşırmadı. Davalarda profilcilere ve teknisyenlere ne kadar süre tanınır Colleen?”

“Bazen yirmi dört saatten bile az.”

“Gördünüz mü? Hem sizin için de tecrübe olacak. Yarın görüşürüz.” Hepsinin yüzlerine baktım. “Haydi şaşırtın bizi hanımlar. Ve tabii, beyefendi.”

“Öyle ya, *ve be-ye-fen-di!*” diye homurdandı Frankie.

Ekranlar karardığında, Mike dizüstü bilgisayarından bilgi paylaşımına başladı. Ben de bir süre sessizce onu izledim.

“Bu şimdiye kadar ürettiğimiz en iyi ve aynı zamanda en aptalca fikir galiba,” dedim.

Güldü. “Bilmem ki. Yakında anlayacağız.”

Sonraki yirmi dört saat, sıkı çalışmayla duygusal kargaşanın tuhaf birleşimiydi. Öğleden sonraki dersler rahat bir hava içinde geçti. Özel danışma konseyimize seçtiğimiz beş öğrencimizin nasıl davranacağını merak ediyordum doğrusu. Ama korktuğum olmadı ve hiç renk vermediler. Yaz döne-

mi nihayet sona ermişti ve Mike'la, tıpkı öğrencilerimiz gibi, sevinçli görünmeye çalıştık. Ekranlar karardığında, bir kez daha kendimizi çalışmaya verdik. Yeni danışmanlarımızla tartışacağımız soruları hazırladık. Öncelikle, öğrencilerin Derek Franco'nun davranışlarındaki çelişkiyi fark edip etmeyeceklerini merak ediyorduk. Ve eğer ederlerse, bu genç adamın çöp çocuklar operasyonunda nasıl bir rol oynadığını düşünüyorlardı? Onlar da bizim gibi, Derek'in bir kurbandansa maşa olduğu sonucuna varacaklar mıydı?

İkinci sorumuz, Derek'in bir üstündeki insanla ilgiliydi. Derek ve muhtemelen diğer çocuklara reddedemeyecekleri teklifler sunan bu kişinin bir profilini çıkarmaları mümkün müydü? Birkaç gündür, Mike davadaki bütün fiziksel ipuçlarını dosyamız için yeniden toparlarken, ben hep buna kafa yormuştum. Ortaya çıkardığım profili iki dijital dosyaya aktarmıştım. Biri Mike, diğeri öğrenciler içindi. Başlığı, *Malta Şahini*'ni hatırladığımız güne ithafen, Hayal Hırsızı'ydı. O dosya öğrencilerimize sezgisel yeteneklerini sınamaları için müthiş bir fırsat sunacaktı. Öncelikle bu kişinin önemini yeterince kavramaları ve daha sonra benim profilime bazı eklemeler yapmaları önemliydi. Ama başka bir dosya daha vardı ki ondan Mike'm bile haberi yoktu. Önce öğrencilerin tahminlerinin nereye varacağını duymak istiyordum. İş sonuncu dosyaya kalırsa, kendimle savaşmam gerekecekti ki şimdilik buna gerek kalmayacağını umuyordum. Söz konusu dosyayı bir USB'ye aktardım ve yeleşimin cebinde taşımaya başladım.

Biz iki yorgun savaşçı için, bunların hepsi konseyimizdeki öğrencilerin yeteneklerini değerlendirmek açısından mükemmel araçlardı. Şimdi besleyici bir yemek yemeli ve iyi bir uyku çekmeliydik. Mike materyalleri toplayıp uçağı kilitlerken,

Marcianna'nın etini mikrodalgaya atmak için aşağı indim. Ambyr'm beni beklediğini görünce biraz bozuldum açıkçası. Açıkçası bu akşam huzura ihtiyacım vardı. Ambyr kıpırdamadan durup hafifçe sürüklediğim protez bacağımın beton zeminde çıkardığı sesi dinledi.

"Beni Clarissa yolladı," dedi. Sesinin titrediğini fark ettim. "Bu kadar çalıştığınız yetermiş. Biraz da dinlenmeniz gerekirmiş." Bir an duraksadı. "Anladık, bizden bir sır saklıyorsunuz. O zaman keşke avazınız çıktığı kadar bağırarak konuşmasaydınız. Lucas'la beni bu soruşturmadan almanızın sebebi bu muydu? Derek'in suçlularla iş birliği yaptığını mı düşünüyorsunuz? Neden?"

"Ambyr," dedim, aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak. "Sen bundan hiç şüphelenmedin mi?"

Başını salladı. Menekşe gözleri yaşlarla dolmuştu. "Galiba. Yani biraz. Ama sizinki yalnızca şüphe değil, ha?"

Elimi, değneğini tutan elinin üzerine kapadım. "Yarın daha kesin konuşabilirim. Sonra da New York'a gidiyoruz, biliyorsun. Lucas'ın şimdilik bunu öğrenmesini istemedim. Zaten akli yeterince meşgul olacak."

"Ya ben? Bana neden söylemedin?"

"Senin iyiliğin için," diye yalan attım. "Şüphelerimizden emin olmadan seni üzmemek istemedim."

Başını salladı ve boynuma sarıldı. "Ah, Trajan. Gerçekten o kadar kötü bir abla mıyım?"

"Bi-bilemiyorum," diye kekeledim ama sonra saçmaladığımı fark edip toparlamaya çalıştım. "Kendini suçlama. Sonuçta kimse kimsenin ailesinin yerini tutamaz. Derek terk edilmiş bir çocuk." *Ve kolayca kandırabilirdi*, diye ekledim içimden.

Burnunu çekti ve beni öpmek için uzandı. “Yine en doğrusunu düşünmüşsün. Lucas şimdilik bilmesin. Derek gerçekten bu işin içindeyse, Lucas yıkılır.”

Öpücüğüne karşılık verirken ona sıkıca sarıldım. Bütün bunların bir an önce son bulması için dua ediyordum. Böyle anlar aldatıcıdır. Tutku lu bir aşkı zaman ve mekândan bağımsız tutmak isteriz. Ama bu iki unsur ne yapıp edip araya kaynamanın bir yolunu bulur.

“Kızını mı doyuracaksın?” diye sordu, yüzümü avuçlarının arasına alarak. Başımı salladığımda, elleri göğsüme kayd ı. “Ben de Clarissa’ya birazdan geleceğinizi söyleyeyim o zaman.” Sonra birden sesi yine o tehditkâr tonu aldı ve “Bir daha bana yalan söyleme,” diye fısıldadı. “Bana yalan söylenilmesinden ve kullanılmaktan bıktım usandım. Yemekte görüşürüz.” Şeytani bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Seninle de öyle Mike.”

Mike kapıdan kafasını uzattı. “Efendim? Ah, görüşürüz.”

Ambyr hangardan çıktığında, Mike aşağı indi. “Vay canına. Ödümü patlattı.”

“Sen bizi mi dinledin?”

“Pardon da ya ne yapaydım? Burası ne kadar sessiz, farkında değil misin? Yanınıza gelseydim, ben de azar işitecektim.”

Marcianna’nın etini mikrodalgaya atarken gözlerimi devirdim.

“Ambyr senin için deli oluyor dostum. Ama zor kız ha. Hoş, sen de hiç kolay değilsin. Bir ilişki nasıl yaşanır, unutmuşsun. Ayrıca şimdiye kadar hiç onun gibi biriyle birlikte olmadın.”

Hangardan çıkmadan önce duraksadım. “Sahiden öyle mi düşünüyorsun?”

Güldü. “Sanki sen bilmiyorsun. Son sevgilin tam bir kâbustu. Diğerleri de öyle. Yıllarca acı çekmişsin ve tek istediğin, sana huzur verecek biri. O şehirli cadıların aksine, Ambyr seni tanıyor. Neredeyse seninle aynı şeyleri yaşamış. Ama aynı zamanda da senden saygı bekliyor. Sense tırsıyorsun.”

Şaşalamıştım. Mike bana doğru yürüdüğünde, “Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Hepsi gözümün önünde olup bitiyor da ondan. Zaten senin dışında kim olsa görürdü. Git, öbür sevgilini besle haydi. Ama oyalanma. Yemeğe geç kalmayalım. Ayrıca, gerçekten özgür olduğun bu son gecelerinde bayağı bir eğleneceksin gibime geliyor...”

Dönüp yavaşça yuvaya doğru yürüdüm. Mike’ın uyarısını dikkate alıp Marcianna’ya her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra oyalanmadan eve gittim. Elimi yüzümü yıkayıp sırtıma temiz bir gömlek geçirdikten sonra yemek odasına girdiğimde, herkes oradaydı. Clarissa, Mike ve Lucas şamataya dalmıştı ama Ambyr beni bekliyordu. Yemek, ilerleyen günlerin üzerimize vuran gölgesine rağmen, son derece keyifli geçti.

“Evet,” dedim, son içkilerden sonra, masanın kenarına tutunup ayağa kalkarken. “Bana müsaade.”

“Kusura bakma ama elimden o kadar çabuk kurtulamazsın, yeğenim,” dedi Clarissa ve diğerlerine döndü. “Trajan’la konuşacaklarım var. Bize izin verir misiniz lütfen?”

Birden bütün keyfim kaçtı. Mike iyi geceler dileyip kalktı. Lucas da onu izledi. Ambyr yanımda duraksayıp parmaklarını benimkilere geçirdi ve kafasının tepesini usulca yanağıma sürttü.

“Sonra görüşür müüz?”

Clarissa anlayış gösterip gözlerini masaya dikmişti. Uzanıp Ambyr'ı yanağından öptüm. Bana tutkuyla, âdeta oburca karşılık verdi. "Tabii," dedim ve yukarı çıkmasına yardım etmeleri için diğerlerinin yanına gitti.

Büyük halam yanındaki koltuğu işaret etti. "Otur." Deddiğini yaptım. "Trajan," dedi usulca. "Sana bu işi bok etme demek istedim ama diğerlerinin yanında ayıp olur diye yalnız kalmamızı bekledim."

Dayanamayıp güldüm. "Hangi işi Clarissa?"

"Kurtz'ları demiyorum tabii. Burada istedikleri kadar kalabilirler. Ama bu dava... Ben yalnızca, New York gezinize destek olabilirim. Mike'la meslek hayatınızı sürdürmek zorundasınız. Onun için, sakın üniversiteyle ters düşmeyin. Beni iyice anlıyorsun, değil mi?"

"Evet hala." Gülerek kalktım. "Sorumluluklarımızı hiç unutmuyoruz, inan. Hem maaşlarımız olmasaydı da, sana yük olmak aklımızın ucundan geçmezdi." Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "İncecik bir çizgide yürüdüğümüzün farkındayım."

"Bunu siz istediniz."

Eline dokundum ve başını salladığında merdivene doğru yürüdüm. Bana bunları söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyordum. Clarrissa endişelenmekte haklıydı. Shiloh, dışarıdan ihtişamlı görünse de aslında küçük bir çiftlikte ve fazla geliri yoktu. Orada yaşayan herkes çiftliğe öyle ya da böyle bir katkıda bulunmak zorundaydı. Halam, Ambyr'la Lucas için sınırlarını zorluyordu zaten. Tüm bunları düşündükçe içim daha da sıkıldı. Odama giderken yaşlı bir adam gibi kamburumu çıkararak yürüdüm. Soyunup protezimi çıkardım ve dakikalar içinde derin bir uykuya daldım.

Bir süre sonra, henüz alışmadığım bir hisle uyandım. Bütün vücuduma güçlü bir ısı yayılıyordu. Ambyr'dı. Soyunup arkadan belime sarılmıştı. Uyku sersemliğiyle ona döndüm. Dışarısı karanlıktı ama kendimi zinde hissediyordum.

"Saat kaç?" diye fısıldadım.

"Dört." Benî yine hassas ama güçlü dokunuşlarla okşama-ya başladı. "İkimiz de deliksiz uyumuşuz."

"İyi oldu. İhtiyacımız vardı."

"Evet aşkım," diye fısıldadı ve akşamüzeri çıkan ılık esinti, şiddetlenerek çamdan üzerimize vurdu. Ambyr bana daha sıkı sarıldı. Tutkuyla öpüşmeye başladık ve geceye karıştık.

Ve o gece, Marcianna yine o tuhaf sesleri çıkarmaya başladı. Nedenini biliyordum.

{V}

Ertesi gün ağır, nemli ama sakın bir yağmur yağarken, kararlaştırdığımız saatte Mike'la uçağa kapandık. Ekranların başına geçmemizden kısa bir süre sonra, konseyimiz karşımızda belirdi. Mike dizüstü bilgisayarını sadece aralık tuşuna basarak sesimizi kısabilecek şekilde ayarlamıştı. Ondan kameranın açısını da genişletmesini istedim. Bacağım ağrıya ağrıya o iskemlede oturmaktansa, odada dolaşmak ve bu sırada da öğrencilerimin beni görmesini istiyordum.

"İyi günler," dedim, elimi Mike'la aramda duran dava dosyasının üzerine koyarak. "Materyalleri inceleme imkânı bulduğunuzu umuyorum."

"Evet," dedi Linda Walker, her zamanki gibi ilk sözü alarak. Önünde oturduğu pencereden, Bronx'ta yaşadığı sosyal konutların kirli sarı sivaları görünüyordu.

“Ama önce bir sorum var,” dedi Frankie Arquilla. “Neden *çitas.kici?*”

Diğerleri kıkırdadı ki bu da başka bir sağlıklı göstergeydi. Televizyon dizilerinin aksine, bir cinayet soruşturmasında ruh sağlığını ancak mizahla koruyabilirsiniz. Dolayısıyla Frankie’ye haddini bildirmek yerine, ben de onlarla birlikte güldüm. “Profesör Li’nin espri anlayışı da bu işte,” dedim. “Şeyden ötürü öyle diyor...”

Mei-lien usulca sözümü kesti. Ünsüz harfleri söylerken aksam daha belirginleşiyordu. “Beş yıl önce bir çita evlat edindiğiniz için,” dedi. “Kedi lösemisi hastası olduğu için başka hiçbir yer onu kabul etmedi. Siz de çitanızı büyük halanızın çiftliğinde besliyorsunuz.” Marcianna’ya ömrü boyunca bakabileceğime dair yasal izin belgesinin bir kopyasını ekrana doğru salladı. “Haddimi aştığımı düşünmezsiniz umarım ama buna kolaylıkla ulaşılabilir.”

“Bravo Mei-lien,” diye kıkırdadı Mike. “Nereden buldun?”

“Dediğim gibi, gayet kolay oldu. İnternette indirdim.”

“Tebrikler. Çıta’yı bir hayli yükselttin,” dedim.

“İyi de, benim anlamadığım, neden bir çita besliyorsunuz?” diye sordu Vicky Ferrier. Batı kıyısına özgü yüz hatları endişeliydi. “Egzotik türlerin ev hayvanı olarak beslenmesi yanlış değil mi?”

“Kesinlikle ama bizimki bir istisna,” dedim ve Marcianna’nın hikâyesini birkaç cümleyle özetledim. “Ya uyutulmasına razı gelecektim ya da onu buraya getirecektim. Daha uzun yıllar yaşayabilecek bir hayvanın öldürülmesine izin veremezdim. Ama haklısın. Frankie’nin Arizona’daki dairelerinde bir kaplan beslediğini öğrenirsem, onu hemen ihbar ederim, o ayrı.”

“Pekâlâ,” dedi Mike. “Bakın bir şifre bizi nerelere getirdi! Dava hakkındaki görüşlerinizi alalım.”

“Materyallere ilişkin bir sorum olacak,” dedi Vicky. Konseyin o yaz mezun olan tek üyesiydi. Notlarını karıştırdı. “Bize o pornoların bağlantılarını göndermeniz şart mıydı? Açıkçası ben rahatsız oldum.”

“Ben de tam olarak bunu hedeflemiştim,” diye yanıtladı Mike. “Onları görmeseydin sana gerçek gibi gelmezlerdi. Ayrıca içeriklerini bilseydin, onları izler miydin?”

Vicky uzun ve kederli bir iç çekti. “Muhtemelen hayır.”

“Unutma,” dedim, “bunlar herkese açık, ücretsiz siteler. Ama üye olduğun için tutuklanmana sebep olabilecek sitelerde bin beteri var. Kariyerin boyunca maalesef onlarla sık sık karşılaşacaksın. Önemli olan, bu tip şeylerin ne kadar büyük bir pazarı olduğu. Bir sürü çocuk da bu çarkın içinde yitip gidiyor tabii. Patrick’ler, eyalet hükümeti için işte bunlar yüzünden kolay bir avdı. Seni rahatsız etmek istemezdik ama buna mecburduk Vicky.”

“Ya yok canım. Anlıyorum tabii. Ama...” Altın rengi bukellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Zordu işte...”

“Haklısın,” dedim. “Başka bir yorumu olan?”

“Ben,” dedi Colleen usulca ve gözü yine notlarına kaydı. “Dosyada en çok dikkatimi çeken, her şeyin ne kadar hızlı olup bittiği. Birileri polisi dilediği gibi yönlendiriyor. Demek ki buna gücü yetecek kadar yüksek mevkideki birinden söz ediyoruz.”

“Devam et. Söylediklerini biraz daha aç lütfen.”

Omzunu silkti. “Öldürülen şu teknisyen... Kolmbach. Shelby Capamagio’nun bir seri katilin kurbanı olduğuna herkesi nasıl inandırmış? Demek istediğim, bir teknisyen bütün

departmanı susturamaz ki. Tabii susmaya zaten gönüllü değillerse. Üstleri, Kolmback'i belki de Kozersky denen kız öldükten hemen sonra bu fikrinden caydırmalıydı. Ama aksine, ısrarla diğer bütün teoriler göz ardı edilmiş. Bazı çelişkiler var üstelik. Seri katil fikrine karşı çıkmamışlar, ama bunu kanıtlamaya da yanaşmamışlar. Anlayacağınız, bu soruşturmanın bir çözüme ulaşmasını istemiyor gibiler. Kolmback meselesine geri dönecek olursak, Müdür Nancy Grimes onu beş cinayet mahalline de tek başına yollayarak bir nevi dışlamış. Ya da diğerlerinden ayırmış demek daha doğru belki, çünkü Kolmback belki de başta kayırıldığını düşündü. Ama sonra büyük bir skandalın örtbas edilmesine alet edildiğini fark etti. Fakat artık çok geçti."

Mike'la rahat bir nefes aldık. Konseyimiz derslerine iyi çalışmıştı belli ki. "Etkileyici," dedim. "Analizindeki polis teşkilatına dair çelişkileri bilhassa netleştirmemizi istiyorum. Başka söz almak isteyen?"

"Ben," dedi Frankie, elini kaldırarak. "Kaçak ailelerden bir kısmının buraya, benim yaşadığım yere geldiği söyleniyor. Ben de şunu soruyorum: Neden? Bu çöp çocuklar olayı. New York eyaleti gerçekten de onları bir evsiz çocuklar kategorisi olarak tanıyor mu? Bütün bunlar çılgınlıktan başka bir şey değil."

"Arizona Çocuk Güvenliği Departmanı'ndan kontrol et," dedi Mike. "Orada çöp çocukların bahsi geçiyor mu, bir bak."

"Baktım zaten," dedi Frankie. Araştırmacı yanının küçümsendiğini düşünmüş olmalıydı ki yüzü asıldı. "Birçok eyaletteki gibi, burada da çöp çocuklar var. Ama evlerinden atılan diğer çocuklarla aynı şekilde sınıflandırılıyorlar."

"Doğru," dedim. "Oysa onlar bambaşka bir kategori."

Frankie başını salladı. “Kimse çöp çocukları sallamıyor.”

“İyice araştırdın mı?” diye sordu Mike.

“Doktor,” dedi Frankie, kendinden emin bir gülümsemeye. “Siz Frankie Arquilla’yı ne sanıyorsunuz?”

“Ukala dümbeleşti,” diye homurdandı Colleen, not almaya devam ederken.

“Ben bir araştırma uzmanıyım,” dedi Frankie. Boston’lı arkadaşını ya gerçekten duymamıştı ya da duymazdan geliyor-du. “İnternetteki bütün dosyalara baktım. Onları telefonla aradım. Hatta en yakın ofislerine gittim. Kimse çöp çocuklarla ilgili bir şey bilmiyor. *Nunca*.”

“Belki de doğru söylüyorlar,” dedim. “Bazı eyaletler çöp çocukları resmi olarak kabul etmedi. New York eyaletinin, bu soruşturmayı çöp çocuklarla ilişkilendirmemek için bu kadar çabalamasının nedeni de bu zaten. Çocukları avlayan bir seri katilin varlığını bile tercih ediyorlar.”

“Bir de şu var,” dedi Linda, biraz da isteksizce. “İçimizden en azından biri, bir gün New York eyaletinde bir iş bulmak istiyor. Hatta belki bir federal olmak. Ve siz, destekleyici kanıtlarla bize diyorsunuz ki bu işin ucu oraya kadar uzanıyor olabilir. Sakın size katılmadığımı sanmayın. Ama güvenlik önlemlerimizin yeterli olduğundan emin misiniz?”

“O konuda bir şüpheden olmasın Linda,” dedi Mike. “Skype’in başarılı bir şifreleme sistemi var. Gerçi teknik açıdan, bir bilgisayar korsanı tarafından kırılabilir tabii. Ama ben de bazı şifreler ekledim.”

“Evet, başka?” İskemlemden daha fazla oturamayıp ayağa kalktım ve dolaşmaya başladım. “Haydi, bütün ölümlerin intihar olduğu teorisi üzerinde konuşalım biraz. Karşıt fikri olan?”

Vicky hafifçe öksürdü ve güzel, mavi gözlerini bana dikti. “Buna karşı çıkmamız için bir sebep yok doktor. Yalnızca mumya çocuk konusunda o kadar emin olamayız.”

“Onun ölümünün bu soruşturmayla bir ilgisi yok,” dedim hemen. “Acımasızlık ettiğimi sanmayın ama şimdilik bu davaya odaklanalım.”

“Bunu anlıyoruz Doktor Jones,” dedi Vicky ve sesinde tuhaf bir tını vardı. “Dolayısıyla mumya çocuğa daha sonra döneceğiz. Ama onun ölümüyle ilgili, ilginç bulduğumuz bazı noktalar var. Bir kere, mumyalaşması. Modern bir davada böyle bir sürece ilk kez tanık oluyoruz. Özellikle de polis teşkilatı tarafından, bir suçun örtbas edilmesi için kullanılması ilginç.”

“Ama eyalet yetkililerinin bu tip kumpaslarla çocuk cesedi kullanmaları sık sık rastladığımız bir durum, öyle değil mi Collie?” diye dalga geçti Frankie.

“Adım Colleen,” dedi, alçak ama öfkeli bir sesle. “Ayrıca hatırlatayım. Ben Boston’lıyım. Onun için, şimdiye kadar her türlü düzenbazlıkla karşılaştığımı söyleyebilirim. Ama bu yeni.”

“Yeni, bu mesleğin anahtar kelimelerinden biridir,” dedim. “Evet, Vicky. Devam et lütfen.”

“Ben yalnızca şunu söylemeye çalışıyorum. Tek ilgilediğiniz, bu çocuğun bulunduğu durum, Cinayet Masası’nın onu kullanması ve sizin, oyunlarını bozma çabanız.” Yüzünde şaşkın, hatta üzgün bir ifade belirdi. “Daha derine inmek aklınıza gelmedi mi hiç? Eğer bu bir intiharsa, bir çocuk neden bu şekilde intihar etmeyi seçer? Ya da geçmişini ve ailesini neden araştırmadınız?”

“Bu konuda fikir ayrılığına düştük,” diye ekledi Linda. “Vickie’yle Colleen’in hislerini anlıyoruz ama Frankie, Mei-

lien ve ben size hak veriyoruz. Cinayet Masası'nın, çocukla ilgili bilgisi olduğunu varsaydığınızı düşünüyoruz. Bölge polisi er geç bu konuyla ilgilenenecektir. Yani Şerif Spinetti'yle yardımcısı Steinbrecher."

"Doğru," dedi Mike. "Ya da Cinayet Masası da hâlâ araştırıyor ve Spinetti'yle Steinbrecher, umarım bu bilgilere onlardan önce ulaşır."

"Hımmm," dedi Vicky. Hâlâ tatmin olmamış gibiydi. "Bir araştırma yapıyorlar mı?"

"Henüz hayır. Ama eğer bu süreci hızlandıracak bir bilgiye ulaştıysanız, tabii ki değerlendiririz."

"Var bir şeyler," dedi Colleen. "Daha fazlasını da yapabiliriz." Yine notlarını karıştırdı. "Ama ona sonra geleceğiz."

"Hem siz de fikirlerimizi dinlemeye o kadar heves etmezsiniz belki," dedi Vicky.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Durup gözlerini Vicky'nin safir bakışlarına diktim. "Bir konuda anlaşalım. Burada kedi fare oyunu oynamak için toplanmadık. Eğer elinizde bir bilgi varsa, açıkça anlatın."

"Bunu anlamanız için, önce bambaşka bir konuya geçmemiz gerekiyor," dedi Colleen. "Sizin davayı şimdiye kadar nasıl ele aldığınızı ve yetkililerin buna ne tepkiler verdiğini iyi değerlendirmemiz gerek. Sözü Mei-lien'e bırakıyorum."

"Teşekkürler," dedi Mei-lien, kadife sesiyle. "Bu noktada, dikkatimizi çöp çocuklar olarak adlandırılan kurbanlarımıza değil, hâlâ hayatta olan üç örneğe çevirmemiz gerekiyor. Kurtz ailesinden söz ediyorum. Genç bir kadın, Ambyr ve vasisi olduğu iki çocuk. Biri kardeşi Lucas Kurtz, öteki Derek Franco. Kısaca özetlemek gerekirse, önce Lucas'ı soruşturma ekibinize dâhil ettiniz. Bundaki amacınız gayet açık. Lucas

kurbanlarla aynı yaş grubunda ve köyde yaşıyor. Sizin için catusluk etmesini istediniz. Bunun güvenli bir yöntem olduğu konusunda hemfikiriz. Ayrıca ben bambaşka bir kültürden geliyorum. Bizim için çocukluk dönemi farklı anlamlar taşır. Çocukların bu tip görevler için işe alınması oldukça yaygındır. Belki de bu durumu onun için arkadaşlarım kadar yadırgamadım.”

Sözü Mei-lien’e bırakmalarının sebebi anlaşılmıştı. “Çok anlayışlısın,” dedim, giderek artan huzursuzluğuma rağmen. “Sonra?”

“Lucas’ın ablası Ambyr Kurtz. Bir süre sonra onu da bu soruşturmaya dâhil etmeyi uygun buldunuz. Ama sebepleriniz daha...” Doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. “... Karmaşıktı tabii.”

“Bu hamleyi akıllıca bulmadığımızı sanmayın,” diye atıldı Frankie. “Onları çiftliğinize getirmeniz de mantıklı. Sonuçta peşlerinde bir medya ordusu var. O sabah, siz açıklama yaparken leş kargaları gibi üzerinize atılmak için bekliyorlardı.”

“Bize hak vermenize sevindim,” dedim. Sohbetin seyrinin değişmesinden hiç hoşnut değildim aslında. “Ama bütün bu özetleme faslının amacını anlayamadım.”

“Şöyle açıklayayım,” dedi Mei-lien. “Belirli bir taktik üzerinden gitmeye çalışıyoruz. Ama bazı endişelerimiz var ve bunlar, Kurtz ailesinin sizin şüphelendiğiniz üyesi üzerinde yoğunlaşıyor.”

“Derek Franco,” dedim, biraz da şaşırarak. Derek’ten şüphelendiğimiz sır değildi ama bu işin ucu başka nereye doku-nacaktı, merak ediyordum doğrusu.

“Evet,” dedi Mei-lien. “Bize, tanıştığınız günden itibaren kaybolduğu geceye kadar sergilediği davranışlar konusunda

iki olasılık sunmuşsunuz. Birincisi, Derek Kurtz'larla paylaştığı hayatının bozulacağından korkarak sizinle mesafesini korumak istedi. İkincisi, sizden özellikle kaçıyordu, çünkü hedef çocukları o seçiyordu. Galiba *ara bulucu* tabirini kullanmıştınız.”

“Doğru. Derek'in böyle bir rol üstlendiğini düşünüyoruz. Ama saydığımız hususlardan siz hangi sonuca vardınız, merak ediyoruz.”

“Öncelikle,” dedi Mei-lien “biz de aynı görüşteyiz. Derek fiziksel ve zihinsel birtakım zorluklar yaşamasına rağmen, bu operasyonun bir parçasıydı. Ortadan kayboluşuyla ilgili ana sorular da şunlar: İçinde bulunduğu oyunun bütün boyutlarından ne zaman haberdar oldu? Ve nasıl? Ve bunu keşfettiğinde onu isteyen bir ailenin yanma yerleştirilmeyi mi talep etti? Daha da önemlisi, bu talebini kime iletti?” Mei-lien notlarını elinden bırakıp birkaç saniye sessiz kaldı. “Çocuğun, sizin evinizdeki fotoğraflardan aşırı sayılabilecek şekilde etkilenmesiyle ilgili analiziniz muhteşem. Derek'in hayatında onu seven bir kadın figürüne ihtiyaç duyduğuna katılıyoruz. Kendi annesi bu rolü üstlenmeyi reddettiği için, Derek diğer kadınlardan gelecek yönlendirmelerden hemen etkileniyordu. Bu gayet açık. Ama bir noktada sizinle görüş ayrılığına düşüyoruz. Haddimi aşıyorsam kusura bakmayın, fakat biz bu olayda tek bir kadın olduğunu düşünmüyoruz. Derek'in bir bağlantısı vardı. Orası kesin.”

“Evet,” dedim ve sesimin gerginliği beni bile şaşırttı.

Mei-lien de huzursuzdu. Belki sözü başka biri alır diye bekledim ama Çinli öğrencimiz açıklamasına devam etti. “Ama bu bağlantı, çöp çocuklar örgütünün hiyerarşik düzenindeki tek kadın değil. Hepimiz, başka bir kadının daha bu olaya

kariştiğini düşünüyorum. Bu kişi Derek'i, tamamen kendi inisiyatifiyle onun hayalini gerçekleştireceğine inandırdı. Üstelik çocuk bunu gayet hızlı yapacaktı. Bağlantı Derek'in tanıdığı biriydi ve o bölgedendi. Dolayısıyla Derek'in, isteğini hemen yerine getirmesi mümkün değildi. Ama ikinci kadının elinde büyük bir güç vardı ve güvenliği için, kimliğini Derek'ten gizliyordu. Çocuğun duygusal gelgitleri, güvenirliliğini derinden sarsıyordu tabii. Ama sonra güzelliğini, gücünü ve baştan çıkarma yeteneğini kullanarak, Derek'i tamamen avucunun içine aldı."

"Ha siktir," dedi Mike. Heyecandan dizüstü bilgisayarın mikrofonunu kısmayı unutmuştu. "Ben bunun nereye varacağını anlamaya başladım galiba."

Başımı salladım. Curtis'in öldüğü gün Shiloh'ya dönerken içimi dolduran dehşet, bir kez daha boğazıma sarıldı. "Demek ki," dedim "Derek gitmek istediğini söylediğinde, bağlantısı aradan çekildi ve örgütteki emir komuta zinciri bir süreliğine askıya alındı."

"Evet," dedi Mei-lien. "Bunu üsttekiler yaptı tabii. Ama nedenini henüz bilmiyoruz."

Bir an derin bir sessizlik oldu. Kulaklarım uğulduyordu. Yeleğimin cebinden flash belleği çıkardım. "Biliyor musun Mei-lien? Arkadaşların için büyük bir şanssın. Bürokrasinin ne kadar zalimleşebileceğini ilk elden tecrübe etmeyen birinin bu sonuca varabileceğinden emin değilim." Mei-lien başını salladı. Dizüstü bilgisayarı önüme çektim. "Size ikinci bir dosya yolluyorum. Bu, soruşturma için yaptığım en son profil çalışması. Adı..."

Ama sözlerimi bitiremeden ve flash belleği bilgisayara takmadan Mike koluma yapıştı. Öğrencilerimize gülümsedi.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz? Doktor Jones'la konuşmamız gereken bir konu var. Siz aranızda sohbet edin ama telefon yok. Unutmayın, her şey kayıt altına alınıyor." Ve sesi kapatıp siyah fonun arkasına geçti. Cebimde taşıdığım flash bellekten, ortağımın haberi yoktu. Çok zorda kalmadıkça onu çıkarmayı düşünmüyordum zaten. Dolayısıyla Mike'ın suratının asık olmasına şaşırmadım.

"Ver şunu," dedi, elini uzatarak.

"Mike, daha içinde ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Sorun da bu ya. Onlardan önce bana göstermeliydin." Onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim. "Biz ortak değil miyiz? Ayrıca ben sana baştan beri bunu söylemedim mi? Yapma L.T. Başka her yolu denemeden yapma demedim mi?"

Yüzüne baktım ve hiçbir şey anlamadığımı fark ettim. "Ne demek o?" diye sordum.

"Ne, ne demek? Bırak da önce kız bir bitirsin. En azından bütün detayları iyice anlamışlar mı, bir bakalım."

"Bize akıl öğrettiklerini sanmalarına izin mi verelim?" diye sordum. "Deminden beri yaptıkları ukalalıklar yetmedi mi? Bu çocukların, bütün o suç bilimleri uzmanlarının kötü huylarını edinmesini mi istersin? Yapma Mike. Hâlâ öğrenecek çok şeyleri var."

Mike gözlerini yere dikti. Sonra bana baktı. "Bunun sonuçlarını düşündün mü? Sadece kendin için değil, herkes için? Lanet olsun Trajan. Tam beş yıldır New York'ta yaşadıklarımızı sindirmeni bekliyorum ama sen her gün kendine işkence etmeye devam ediyorsun. Bu soruşturmada sadece somut delillerle ilerlemezsek, bir beş yılını, hatta belki daha fazlasını heba edeceksin."

Sakinleşmeye çalıştım. Endişesinde haklı olduğunu söylemememe gerek yok. Bizim önümüzdeki en büyük engellerden biri, adalet anlayışımızdı. Tıpkı geçenlerde ona da söylediğim gibi. “Bak şimdi,” dedim, konseyin huzursuzlanmaya başladığını hissederek. “Buñu bilgisayara takıp belgeyi onlara yollayacağım. Eğer bizimkiler de aynı sonuca varırsa onu açmalarını söylerim ve konuyu genişletiriz. Ama eğer aynı sonuca varmazlarsa da... Aman, yine de açsınlar işte. Başka yolu yok Mike. Biz bu işe bunun için girmedik mi? Ama tamam. Önce onların konuşmasına izin vereceğim.”

Mike derin bir nefes alıp usulca bıraktı. “Kimsenin, felaketiyle flört etmek için bu kadar hevesli olduğunu görmedim.” Siyah perdenin önüne geçerken ekledi. “Ama haklısın. Başka yolu yok.”

Yerlerimize oturduğumuzda Mike sesi açtı. “Pekâlâ millet. Doktor Jones size son dosyayı gönderecek ama biz söyleyene kadar açmayın lütfen.”

“Neden gönderiyorsunuz?” diye sordu Vicky şüpheyle. “Söyleyin gitsin.”

“Çünkü gerçekler üzerinden konuşmak istiyoruz,” dedim. “Doktor Li ya da benim başıma bir şey gelirse, adaleti sağlamak size düşecek.” Telaşlandıklarını görebiliyordum. “Böyle bir şey olmayacak tabii ama yarın New York’a gidiyoruz. Dosyada adı geçen çiftle temasa geçeceğiz. Roger ve Ethel Augustine’le. Böyle yüzleşmelerin sonu nereye varır, kimse bilmez. Ben de dosyaya idareten bir şifre koydum. Faust Diyalektiği yazarsanız açılır.”

“Faust Diyalektiği mi?” dedi Linda. “Ama...”

“Hatırladığın için bravo Linda. Evet, geçen yıl, üzerinde konuşmuştuk. Temel diyalektik düşünce tarzı. Görünüşte

basit ama aslında karmaşık. Eminim, onu bu davaya nasıl uyarlayabileceğimiz hakkında birkaç fikriniz vardır ama şimdilik bekleyin. Sonunda nasıl olsa tartışmamız bizi o noktaya götürecektir. Şimdi...” Flash belleği bilgisayara takıp onlara yolladım. “Herkes geldi mi?” Başlarını salladılar. “Güzel. O hâlde, Mei-lien’in özetiyle devam edebiliriz.”

Mei-lien her zamanki gibi, diğerlerinden daha çabuk toparlandı. Ruh ve bedeninin sert gerçeklerinin hâkim olduğu bir dünyada büyüdüğünün bir kanıtı daha karşımızdaydı işte. “Teşekkürler doktor. Mumya çocuk konusuna dönüyorum.”

“Mumya çocuk mu?” dedi Mike. “Mei-lien. Bak, söyleyeceklerini duymak için sabırsızlandığımızdan emin olabilirsiniz ama seni uyarıyorum. Şimdilik, mumya çocuğun sırrını çözmektense başka bir trajedi yaşanmasını engellemekle daha çok ilgileniyoruz. Doktor Jones’un da söylediği gibi, mumya çocuk bu davanın merkezinde değil.”

“Biz de tam olarak bunu vurgulamak istiyoruz Doktor Li. Kurtz’ların başlarına gelebilecekleri o kadar odaklanmışsınız ki mumya çocuğun hayatının bu dava için ne kadar önemli olduğunu kaçıyorsunuz. Gerçi artık bir hayatı yok, o başka. Ayrıca o çocuğun son günlerinin, Derek Franco’nun kaderiyle ilgili son derece kritik ipuçlarını barındırabileceğini de atlıyorsunuz.”

Mike’ın gözleri hayretle irileşti. Zira biz bu konseyi, dava sırasında yaptığımız hamleler konusunda bize farklı bir bakış açısı kazandırmaları için toplamıştık. Bize gözden kaçırdıklarımızı hatırlatmaları gibi bir beklentimiz yoktu. Ama ortağımın bilmediği, benim bunları zaten kaçırmadığımdı. Özellikle de içlerinden en önemli ve en berbat olanını. Son dosya bunun içindi. Orada, mumya çocuğun son günlerinin

hikâyesini anlatmıştım. Yine de kendi bencilce sebeplerim yüzünden, o hikâyeyi memnuniyetle elektronik Araf'ta bırakacaktım...

{VI}

“Ayrıca,” dedi Kunming’den gelen müstakbel uzmanımız “belki de Doktor Grace Chang’ın saldırıya uğramasına sebep olan bu tip hataları bir daha tekrarlamamaya gayet kararlı görünüyorsunuz ve...”

“Bir dakika,” dedi Mike sertçe. Kızla ilk kez bu tarzda konuşuyordu. “Doktor Chang’ın kazasını da mı araştırdınız?”

“Evet. Ve tabii, aslında bir kaza değildi. Onunla daha bu sabah konuştuk. Bunun uygunsuz olduğunu düşünüyorsanız kusura bakmayın. Doktor Chang’le konuşana kadar, ikinizin bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

Mike eliyle ağzını kapatıp bana fısıldadı. “Şu işe bak arkadaş. Bir de sana, özel hayatını bu soruşturmaya karıştırma diyordum.”

“Lütfen,” dedi Mei-lien. “Sizi utandırmak gibi bir amacımız yok. Sadece kişisel birtakım kaygılarınızın bazı önemli ipuçlarını gözden kaçırmınıza sebep olabileceğini düşünüyoruz. Özellikle de Derek Franco konusunda. Velhasıl mumya çocuk...”

“Adını kullansak?” diye araya girdi Frankie. Ölen çocuğu korumaya çalışır gibiydi. “Çocuğun adı...” Notlarını karıştırdı.

Kontrolü ele alma zamanımın geldiğini hissettim. “İsmi Danny Gunderson’dı,” dedim. “On beş yaşındaydı ve Essex’in aynı isimli kasabasındandı.” Mike bana hayretle bakarken de-

vam ettim. “Onun için, artık bizi ezmeye çalışmayı bir kenara bırakıp fikirlerimizi tartışsak daha iyi olur sanırım.”

Hepsi suspus oldu. “*Chido*,” dedi Frankie sırtıtarak. “Adamsın doktor. Pekâlâ, Danny, muhtemelen bildiğiniz üzere, koruyucu ailesiyle yaşıyordu. Çiftin Essex’teki marinada bir sandviççi dükkânı var. Boktan bir yer. Fazla getirisi yok. Devletten para almak için koruyucu ailelik yapıyorlar. Danny, marinadaki teknelerdense, kâşifliğe meraklıydı. Sık sık otostopla batıdaki mağaralara gidiyordu. Bu arada bölgenin o tarafı 22. Kara Yolu’na bağlanıyor ve güneye doğru ilerlerseniz Surrender’a varıyorsunuz. Yani örgütün, geçmiş cinayetlerdeki yöntemi kopyaladığı konusunda haklısınız.”

“Ama nasıl?” dedi Mike. “Sen bunları nereden öğrendin? Polislerden değil herhâlde?”

“Hayır tabii. Linda’yla biraz araştırma yaptık.”

“Evet,” diye söze karıştı Linda. “Bazı kredi kartı ödemele-
rinin izini sürdük. Hepsi de bir karttan ve aynı yerden çekil-
mişti. Ve o kart, Ambyr Kurtz’a ait.”

Konunun bu noktaya geleceğini biliyordum. Son bir aldatmaca denedim. “Ambyr mı? Ama o dört ila altı aydır Burgoyne’in dışına hiç çıkmadı ve bu süre, mumyalaşma için şarttı.”

“Biz de biliyoruz,” dedi Linda. “Ama Ambyr kör. Derek, kartını kolaylıkla alabilirdi.”

Başımı eğdim. Konuşma vakti gelmişti. “Derek almadı,” dedim usulca. “Kartı ona Ambyr verdi...”

Derin bir sessizlik oldu. “Öyle mi?” diye mırıldandı Linda. “Kartı kullandığı işletmenin sahipleri onu hatırladı. Çocuğun zekâ geriliği olduğunu söylediler. *Kart annemin*, demiş. Ve bu işletme, Essex’de değil. Cambridge’de, China King isminde

küçük bir lokanta. Cambridge, Burgoyne'le Rensselaer'in kuzeyindeki Washington Bölgesi'nde."

"Ha siktir," dedi Mike. "Orayı biliyorum."

"Biliyoruz," dedi Linda. "Kayıtlarında sizin kartınız da var. Ama Ambyr Kurtz'un kiyle aynı zamanda kullanılmamış. Gelgelelim, Danny Gunderson'ın kendi MasterCard'ı varmış. Artık alıştığınızı düşündüğüm şekilde, ona ailesi tarafından tahsis edilmiş. Sonra da toz olmuşlar ve ortada, kartı ödeyebilecek bir hesap filan kalmamış tabii. İşin tuhafı, Danny kartını hep vaktinde ödemeye devam etmiş. Ama banka, Danny'nin durumundaki bir çocuğun bunu nasıl yapabildiğiyle ilgilenmemiş."

"Yok canım!" dedi Mike. "Mumya çocuk, aslında bir çöp çocuk muymuş?"

"Daha önce aklınıza gelmedi mi?" diye sordu Vicky. Colleen'le ikisinin, konuşma faslını neden diğerlerine bıraktığı şimdi anlaşılıyordu. İkisi de sürekli bizi tartıyordu. Biri gözleri, diğeri kulaklarıyla.

Onları fark edince "Bunu kim söyledi, Vicky?" dedim.

Colleen notlarından başını kaldırdı. "İkiniz de bunu düşündünüz mü yani?"

"Konu dışı ayrıntıları bir kenara bırakalım," dedim sertçe. "Frankie, Ambyr'ın kredi kartı numarasını aldı ve kullanıldığı mekândan kontrol ettiğinizde, Gunderson adına ulaştınız."

"Şanslıydık," dedi Frankie. "Hesabı bölüşmüşler. Lokantacılar onları hatırladı, çünkü sadece birkaç tane masaları var. Genelde paket servisi yapıyorlar. Ama çocuklar her seferinde mekânda saatlerce oturuyorlarmış. İkisi de oraya otostop çekerek geldiklerini söylemiş. Danny'nin kart geçmişine ulaştık. Linda? Sen devam et istersen."

“Gunderson denen çocuğu araştırdım,” dedi Linda. “Bir süredir kayıpmış. Koruyucu ailesinden kaçtığında kaldığı bir aile, durumu polise bildirmiş.”

“Aile mi?” diye çıktım ama Linda bana boş boş bakmakla yetindi. “Şerif Spinetti konuyla ilgili raporu istedi,” dedim. “Aile dediğin, çocuk tacizcisi olduğundan şüphelendiğimiz orta yaşlı bir adamla, akli dengesi bozuk annesinden ibaret.”

Linda takdirle başını alladı. “Bu, her şeyi açıklıyor. Danny’nin cesedi Frankie’nin sözünü ettiği mağaralardan birinde bulunmuş. Derin, dar ve soğuk bir yarıktı. Orada cesedi yırtıcılardan korunarak mumyalaşma sürecine girmiş. Tamamen tesadüfen bulunmuş. Oksijen tüpüyle keşif yapan bir grup mağaracı tarafından. Ama biri kolayca bu sahneyi yaratabilirdi tabii.”

“Ondan şüpheliyim,” dedi Mike. “Cesette şiddet gördüğüne dair bir iz yok.”

Linda başını salladı. “Tamam. O hâlde kazaydı. Çocuk, güvenliğini tehlikeye atarak oraya girdi. Zaten bu tip maceraları seviyordu. Eee, Gunderson olayını açıklığa kavuşturduk diyebilir miyiz?”

Derin bir nefes alıp bir sigara yaktım. “Evet. İşin acı yanı, o kadar tanıdık bir hikâye ki. Koruyucu aile programında ciddi düzenlemeler yapılması gerekiyor. Diğerlerinin de neden bu yollara saptıklarını anlamak açısından güzel bir çalışma olmuş. Hepinizi tebrik ediyorum.”

“Benim bir sorum daha var,” dedi Mike. Sesindeki derin hayal kırıklığını muhtemelen yalnızca ben hissettim. Bütün bunları ondan saklamama bozuluyordu haklı olarak. “Derek Franco’nun Gunderson’ı ayartması ya da ayartmaya çalışması, bize şimdiye kadar şüphelenmediğimiz ne söylüyor?”

“Şüphesiz, anahtar kelime,” dedi Colleen ve ekledi “Vicky?”.

Vicky son vuruşunu yapmaya hazırlandı. “Şunu iyice anlamamızı isterim Doktor Jones ve Doktor Li. Derek Franco’nun Danny Gunderson’la irtibatı, yalnızca faaliyetlerini daha iyi anlamamıza yardımcı olmuyor. Aynı zamanda, onu piyon olarak kullanan örgütün kullandığı yöntemlere de aşina oluyoruz. Örneğin, Doktor Chang’ın Mei-lien’e sözünü ettiği coğrafi profilin, en azından Washington’ı ve Essex’i kapsayacak kadar genişletilmesi lazım. Derek Franco ortadan kaybolduğundan beri güneye kaç çocuk götürüldüğünü bilmiyoruz. Bu süre zarfında Kurtz’lar sizde kalıyordu tabii. Eğer oradaki hayatınıza bu kadar yoğunlaşmasaydınız, konuyla ilgili daha bilgili olurdunuz diye düşünüyorum.”

Mike bile Vicky’nin konuşma tarzından sıkılmıştı. “Hop. Orada dur bakalım. Şunu iyice anlamamızı istiyorum. Biz özel hayatımızı işimize karıştırmayız. Nokta. Onun için...”

Vicky’nin hem davranışlarından hem de sözlerinden ben de rahatsız olmama rağmen usulca ortağımın omzuna dokundum. Vicky bir şey bulmuştu, evet ama aslında ıskalamıştı. En azından bu, yüreğime azıcık su serpiyordu. “Baştan beri derdin bu muydu Vicky?” diye sordum. “Doktor Li’yle, gönül ilişkilerimize daldığımızı ve yalnızca vakit bulduğumuzda bu soruşturmayla ilgilendiğimizi mi sanıyorsun? Bu programın başından beri, birer öğretmen olarak düşük bir performans gösterdiğimizi gördünüz mü hiç?”

Vicky’nin suçlamalarına başından beri katılmayan Linda, Frankie ve Mei-lien, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuşlardı. Colleen bile duraksadı ve sorunun cevabını düşünürken gözlerini tavana dikti. Sonra hepsi de büyük bir mahcupiyetle, ne kadar iyi öğretmenler olduğumuzu söyledi. Ama

Vicky kolay kolay pes edecek gibi değildi. “Derslerinizin kalitesi tartışılmaz ama bu soruşturmada yalapaşap bir iş çıkar-mışsınız işte. Çuvalladığınızı kabul etmek bu kadar mı zor?”

“Ama kendi araştırmana güveniyorsun, öyle mi?” diye sorduğumda başını salladı. “Dikkat edin Bayan Ferrier,” dedim. “Daha yeni mezunsunuz. Tünel görüşü ya da bilişsel çarpıtma, artık siz nasıl dersiniz. Kişisel bir motife duygusal olarak gereğinden fazla yatırım yaparsanız, sizi aşağı çekebilir.”

“Efendim?” dedi Vickie hayretle. “Bunu yapan sizsiniz.”

“Sen öyle sanıyorsun ve yanılıyorsun.”

“Bağlamlar teorisine göre gayet haklıyım. Hatırlarsanız, tez konumdu.” Hiç unutmuydum? Yüz yıllık bir felsefeyi birkaç modern çağ davasına başarıyla uyarlamıştı. Bağlamlar, diğer bir deyişle şartlar, Vicky ve tabii benimle birlikte bu öğretinin kurucusu, Laszlo Kreizler için her şey demekti. Vicky şimdi de şartlar üzerinden gittiğini sanıyordu. Ama katilin ve hatta kurbanının şartlarını dikkate almıyordu. Onlar yerine bağlam kavramının en değişken ama enteresan formunu, soruşturmacı-nınkini göz önünde bulunduruyordu. Bir dedektifi bazı ipuç-larını takip etmeye ve bazılarını es geçmeye, hatta tamamen görmezden gelmeye teşvik eden ön yargıları. Ama farkında ol-madığı, asıl kendisinin o genel yanılgıya düştüğüydü ve bana, ne kadar incitici olsa da bulunmaz bir fırsat sunuyordu.

“Elbette, tezini hatırlıyorum,” dedim. “Birinci sınıf bir işti. Ama o tezi hazırlayan birinin bu şekilde mantık yürütmesi, beni hayal kırıklığına uğrattı açıkçası.” Diğerlerine baktım. “Siz ne düşünüyorsunuz? Doktor Li’yle, özel hayatlarımızın kurbanı mı olduk dersiniz?”

“Şey...” diye mırıldandı Linda. “Bence Vicky’nin iddiası ilgi çekici ama...”

“Ama içimden bir ses, doktorların seni birazdan fena bozacağını söylüyor Vicky bebeğim,” dedi Frankie.

Colleen birden elini alnına vurdu. “Faust Diyalektiği! Tabii ya! Of, Vicky!”

Çabucak Mike’a baktım. Sonunda anlamıştı ve beni durduramayacağını bildiği için, omzunu silkmekle yetindi. “Evet,” dedim, “şimdi son dosyayı açabilirsiniz.”

“Faust Diyalektiği,” diye yineledi Colleen, buruk bir sesle. “Vay be! Başta Derek’i kastettiğinizi sandım. Hepimiz öyle sandık. Ama...”

Parmağımın masaya hayali bir çizgi çektim. “Evet. Ambyr Kurtz. Aslında kastettiğim oydu. Derek Franco’nun üzerindeki isim o. Ambyr kredi kartını ona verip Danny Gunderson’la buluşmaya yolladı. Danny, Morgan Central’daki bir arkadaşından, yeni bir ev bulmakla ilgili bazı şeyler duymuştu ve bu konuda bilgi edinmek istiyordu. Ambyr kardeşiyle Derek’i de bizimle tanışmaya, Shiloh’ya yollamıştı. Ve tabii, Derek’in romantik hayallerinin prensesi oydu. Hatta ilk aşkı. Derek, ailesi gidince yalnız kalmıştı. Biliyorsunuz, başka sorunları da vardı.”

Birkaç sessiz dakika geçti. Bir tek, dışarıda yağan yağmurun camlardaki pıtırıtısı vardı. Vicky dışında hepsi dosyayı inceliyordu. Ama Vicky bana bakmaya devam etti. Yüzündeki ifade değişmişti. O kadar kırgın görünüyordu ki hafifçe gülümseyip başımı eğdim.

“Kankasının ablası,” dedi usulca. “O kadar barizdi ki aklımıza bile gelmedi. Sevdiği kadın, birdenbire annesi oldu. Kafasının karışması kaçınılmazdı. Bu arada kesinlikle emin-siniz, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Kısmen şahsi sebeplerim de var. Ama onları burada tartışmak istemiyorum. Ama öncelikle, Ambyr

Vicky kolay kolay pes edecek gibi değildi. “Derslerinizin kalitesi tartışılmaz ama bu soruşturmada yalapşap bir iş çıkar-mışsınız işte. Çuvalladığınızı kabul etmek bu kadar mı zor?”

“Ama kendi araştırmana güveniyorsun, öyle mi?” diye sorduğumda başını salladı. “Dikkat edin Bayan Ferrier,” dedim. “Daha yeni mezunsunuz. Tünel görüşü ya da bilişsel çarpıtma, artık siz nasıl dersiniz. Kişisel bir motife duygusal olarak gereğinden fazla yatırım yaparsanız, sizi aşağı çekebilir.”

“Efendim?” dedi Vickie hayretle. “Bunu yapan sizsiniz.”

“Sen öyle sanıyorsun ve yanılıyorsun.”

“Bağlamlar teorisine göre gayet haklıyım. Hatırlarsanız, tez konumdu.” Hiç unutmuydum? Yüz yıllık bir felsefeyi birkaç modern çağ davasına başarıyla uyarlamıştı. Bağlamlar, diğer bir deyişle şartlar, Vicky ve tabii benimle birlikte bu öğretinin kurucusu, Laszlo Kreizler için her şey demekti. Vicky şimdi de şartlar üzerinden gittiğini sanıyordu. Ama katilin ve hatta kurbanının şartlarını dikkate almıyordu. Onlar yerine bağlam kavramının en değişken ama enteresan formunu, soruşturmacınıninkini göz önünde bulunduruyordu. Bir dedektifi bazı ipuçlarını takip etmeye ve bazılarını es geçmeye, hatta tamamen görmezden gelmeye teşvik eden ön yargıları. Ama farkında olmadığı, asıl kendisinin o genel yanılgıya düştüğüydü ve bana, ne kadar incitici olsa da bulunmaz bir fırsat sunuyordu.

“Elbette, tezini hatırlıyorum,” dedim. “Birinci sınıf bir işti. Ama o tezi hazırlayan birinin bu şekilde mantık yürütmesi, beni hayal kırıklığına uğrattı açıkçası.” Diğerlerine baktım. “Siz ne düşünüyorsunuz? Doktor Li’yle, özel hayatlarımızın kurbanı mı olduk dersiniz?”

“Şey...” diye mırıldandı Linda. “Bence Vicky’nin iddiası ilgi çekici ama...”

“Ama içimden bir ses, doktorların seni birazdan fena bozacağını söylüyor Vicky bebeğim,” dedi Frankie.

Colleen birden elini alnına vurdu. “Faust Diyalektiği! Tabii ya! Of, Vicky!”

Çabucak Mike’a baktım. Sonunda anlamıştı ve beni durduramayacağını bildiği için, omzunu silkmekle yetindi. “Evet,” dedim, “şimdi son dosyayı açabilirsiniz.”

“Faust Diyalektiği,” diye yineledi Colleen, buruk bir sesle. “Vay be! Başta Derek’i kastettiğinizi sandım. Hepimiz öyle sandık. Ama...”

Parmağımla masaya hayali bir çizgi çektim. “Evet. Ambyr Kurtz. Aslında kastettiğim oydu. Derek Franco’nun üzerindeki isim o. Ambyr kredi kartını ona verip Danny Gunderson’la buluşmaya yolladı. Danny, Morgan Central’daki bir arkadaşından, yeni bir ev bulmakla ilgili bazı şeyler duymuştu ve bu konuda bilgi edinmek istiyordu. Ambyr kardeşiyle Derek’i de bizimle tanışmaya, Shiloh’ya yollamıştı. Ve tabii, Derek’in romantik hayallerinin prensesi oydu. Hatta ilk aşkı. Derek, ailesi gidince yalnız kalmıştı. Biliyorsunuz, başka sorunları da vardı.”

Birkaç sessiz dakika geçti. Bir tek, dışarıda yağan yağmurun camlardaki pıtırıtısı vardı. Vicky dışında hepsi dosyayı inceliyordu. Ama Vicky bana bakmaya devam etti. Yüzündeki ifade değişmişti. O kadar kırgın görünüyordu ki hafifçe gülümseyip başımı eğdim.

“Kankasının ablası,” dedi usulca. “O kadar barizdi ki aklımıza bile gelmedi. Sevddiği kadın, birdenbire annesi oldu. Kafasının karışması kaçınılmazdı. Bu arada kesinlikle emin-siniz, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Kısmen şahsi sebeplerim de var. Ama onları burada tartışmak istemiyorum. Ama öncelikle, Ambyr

ölen çöp çocukları ya tanıyordu ya da onlarla aynı bölgede oturuyordu.”

“İstatistiksel düşünce tarzına yakın bir genelleme,” diye mırıldandı Linda, notlarından kafasını kaldırmadan.

“Olabilir Linda,” dedim. “Ama bu davada, Doktor Chang’ın coğrafi profilinden daha etkin bir yöntem olduğu muhakkak. Biz burada bir katilin avlanma bölgesini saptamaya çalışmıyoruz. Kör bir kadınla, bedensel ve akli birtakım sorunlar yaşayan bir çocuğun, dikkatleri üzerlerine çekmeden, serbestçe faaliyetlerini sürdürebileceği bir bölge arıyoruz. Tek bir hata yaptılar. Essex’teki çocuk konusunda o kadar hırslandılar ki Derek, Cambridge’de defalarca onunla buluştu. Ama davranışlar açısından bakarsak...” Bütün cesaretimi topladım ve “Ambyr bu davadaki hemen her hareketi ve insanı, kendi istediği gibi idare etti,” dedim. “Derek zaten sürekli desteğe ihtiyaç duyan bir çocuk. Bizimle yakın olmak da tamamen Ambyr’ın seçtiği bir yöntemdi. Lucas’ı bilerek aramıza gönderdi. Böylece, hep bizden bir adım önde olacaktı. Başka şeyler de vardı tabii. Arada, bu davanın çözülmesini ne kadar istediğine dair duygu patlamaları yaşıyordu. Ve bir de Derek Franco’nun notunda ona veda etmemesi dikkat çekiciydi. Kaçmasına yardım eden birine hoşça kal dememesi normaldi tabii. Geriye bir tek, ölümlerin sahnelenmesi kalıyor. Onda da Doktor Li’yle geliştirdiğimiz son teorinin faydalı olacağına inanıyorum.”

“Ne zamandır biliyordunuz?” diye fısıldadı Vicky.

Omzumu silktim. “Önemli mi?”

“Elbette,” dedi telaşla. “Eğer başından beriye... Yani, ne bileyim işte. Ama sonradan öğrendiyseniz, buna nasıl dayandınız?”

Derin bir nefes aldım ve Vicky'nin gözlerine baktım. "Hayır. Başından beri bilmiyordum. Sonrasında da ölen çocukların yüzlerini düşündüm. Çünkü önemli olan onlardı. Hâlâ da öyle. Bir bu, bir de... Şimdi hepiniz beni dikkatle dinleyin." Bana merakla baktılar. "Hepiniz kariyerleriniz boyunca en az bir defa, şüphelendiğiniz biriyle kişisel bir bağ kuracaksınız. Bu bağ arkadaşlık da olabilir, aşk da. Önemli olan, sizin burada nasıl bir yol izleyeceğiniz. İlişkinizi davadan üstün tutarak bunu onlara söyleyecek misiniz, yoksa davayı ilişkinizden üstün tutup hiçbir şey yokmuş gibi mi davranacaksınız? Ya da bir seçim yapamadığınız için davayı Araf'ta mı bırakacaksınız?"

Vicky'nin gözleri dehşetle irileşti. "Siz sonuncusunu mu yaptınız?"

"Hayır," dedim. "Bütün bu soruları, sizden bir cevap istediğim için de sormuyorum. Çünkü yaşamadan asla bilemezsiniz. Ve bunu bilemeyeceğiniz gibi, oturduğunuz yerden benim kararlarım konusunda da hüküm veremezsiniz."

Kısa bir sessizlikten sonra yine Vicky konuştu. "Sizi takdir etmiyorum sanmayın. Ama bundan sonra da aynı kararlılığı sürdürebilecek misiniz? Duygularınızı tamamen görmezden gelebilecek misiniz?"

"Rol mü yapacaksınız diye soruyorsan, hayır Vicky. Duygularımı görmezden gelmem de imkânsız ama hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundayız."

Diğerleri havadaki gerginliğe daha fazla dayanamayıp başlarını notlarına eğdi. Ama Vicky kendini konuşmaya mecbur hissetti. "Ölen dört çocukla ilgili harika bir iş başardınız. Noktaları birleştirip yalnızca suçluların değil, kurbanların ve olası ölüm şekillerinin de mükemmel profil-

lerini çıkardınız. Üstelik sizi bu soruşturmadan uzaklaştırmak için canla başla uğraşmalarına rağmen. Düşüncelerim için özür dilerim.” Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. “Tecrübesizliğime verin.”

“Kendini suçlama,” dedim. “Hepimizin başına gelebilir. Sadece, dikkatli olmak zorundayız.” Vicky başını salladı. Hepsi teker teker yeni dosyayı incelemeyi bitirdi. Yüzlerinde o kadar şaşkın bir ifade vardı ki sanki artık karşılarında öğretenleri değil de çözümlemeleri gereken yeni ve tuhaf bir yaratık olarak duruyordum. “Pekâlâ,” dedim. “Bütün bunların ışığında, bir sonraki adımımız ne olmalı?”

“Birkaç hususu yeniden düzenlememiz gerekecek,” dedi Colleen. Hâlâ sıkıntısını üzerinden atamadığı belliydi. “Ama bazıları, oldukları gibi kalabilir. İyisi mi onlardan başlayalım.”

“Olur,” dedim ve ortağıma göz attım. Ama Mike henüz duyduklarını sindirememişti. Elimi bir an omzuna koydum ve yine ileri geri yürümeye başladım. “Devam et Colleen.”

Colleen kalın defterinin sayfalarını çevirdi. “Öncelikle, Hoosick Falls’da neler oldu? Ve bir de şu patoloğun iddiaları var tabii. Bill Johnson. Davaya FBI’ın karıştığını söylememiş miydi? Bu durumda...” Çoğunlukla ne düşündüğünü belli etmeyen yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Vicky’nin de dediği gibi, dört çocuğun da ölümlerinin intihar olduğuyla ilgili teoriniz gerçekten etkileyici. Serbest çalışmasaydınız, belki de bu sonuca asla varamayacaktınız. Ama neden sorusunu hâlâ cevaplayamadık. İlk seferinde doğru aileleri bulamadıkları ortada ama madem ortada bir çete var, bu tip sorunlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardır mutlaka. Neden onları daha uygun ailelerin yanına yerleştirmediler? Dört çocuğu da intihara sürükleyen neydi? Neden umutlarını kaybettiler?”

Defterini karıştırıp yazıcıdan çıkardığı belgeleri aldı. “Emin olamayız tabii ama büyük bir tesadüf daha var. Ölen çocuklar, Albany’deki Çocuk ve Aile Hizmetleri Dairesi’ni ziyaret etmişler. Bunlar da belgeleri. Ve orası da...”

Yürümeyi bırakıp ekranlara döndüm. “New York Eyaleti Evlat Edindirme Hizmetleri’yle aynı binada.” Mike yeni bir şeylerin eşiğinde olduğumuzu hissederek hevesle öne eğildi. “Bu nereden aklınıza geldi?” diye sordum endişeyle.

“Detaylar,” dedi Colleen. “Doktor Kreizler hep ne der?”

“Bütün kilit noktalar detaylarda gizlidir.”

“Aynen,” dedi Colleen. “Çocukların dosyalarını inceledik. Aileleri ve daha sonra onlar ortadan kaybolmadan önce kurumda onlar için açılan dosyaları. Dört çocuk da ölmekten kısa bir süre önce Çocuk ve Aile Hizmetleri Dairesi’ni tekrar ziyaret etmiş. Hâlbuki çöp çocuklar olarak adlandırdığımız diğer vakalarda böyle bir durum söz konusu değil.”

“İyi de oraya kendi istekleriyle gittikleri ne malum?” diye sordum, yeniden yürümeye başlayarak. Bizim gözümüzden kaçan yeni bir ihtimal doğmuştu. “İlk soruma da cevap vermediniz. Oraya bakmak nereden aklınıza geldi?”

“Şöyle,” dedi Colleen, biraz da huzursuzca. “Öncelikle ana ofise gitmeleri. Sonuçta, Fraser’daki şubeye de gidebilirlerdi.”

“Ama Fraser’da öyle bir şube yok zaten,” dedim. “Yeniden dene.”

“Nasıl yok?” Colleen notlarını karıştırdı. “Ama ben...”

Mike lafa karıştı. “Çocuklar,” dedi, başparmağıyla beni işaret ederek. “Ölüm Sihirbazı. Unuttunuz galiba? Ben daha bok kokusunu bile almamışken, o hangi ineğin sıçtığını bilir.”

“Nefis bir örnekti. Teşekkürler Mike,” dedim. Sonra huzursuzlukları giderek artan öğrencilere döndüm. “Bize söy-

lemediğiniz bir şey var. Çünkü birdenbire bu noktaya ulaşmanız mümkün değil. Oraya bakmak nereden aklınıza geldi? İçinizden biri, bu tarz bir tecrübe yaşamış olmalı.” Durup ekranlardaki yüzlere baktım. “Frankie,” dedim usulca. “Arizona Çocuk Güvenliği Departmanı’ndan bilgi almak kolay değildir. Ama sen başarmışsın. İçeriden biri mi yardım etti?”

Omzunu silkti. “Evet. Bir arkadaş.”

Artık bu noktada mecburen üzerine gidecektim. “Eski bir aile dostu olmasın?”

Frankie başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. “Seni hafife almışız doktor. Tamam, arkadaşım değildi. Eski sosyal hizmetler görevlimdi.”

Başımı salladım. Onu bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyordum ama mecburdum. “Ya ailen?”

“Sadece annemle babam var,” dedi, kaşlarını çatarak. “Onlar da altı yıl önce Meksika’ya döndüler.”

Bir an durup yüzüne baktım. “Döndüler derken?”

Arkasına yaslanıp gülümsemeye çalıştı. “Tamam. Beni yakaladın doktor. Evet, ben de onlardanım. Çöp çocuklardan. Ama benim olayda, süreç tersine işledi.”

“Anlamadım,” dedi Mike açıkça.

“Doktor Jones’a sorun,” dedi Frankie, incinen bir ruhun cesur olma çabasıyla. “*Los depotados* dostum. Ailem dönmek istiyordu ama ben burada doğmuştum. On dört yaşında bir karar verdim. Onlardan ayrılmak zordu ama... Sizin burada hiçbir şeyden haberiniz yok. Meksikalılar iyi insanlardır ama hükümet... Ve ben, bunu yapmak istediğimi biliyordum.” Bana Lucas’ı hatırlatmıştı. Frankie de bu kararı aldığı anda onun yaşlarındaydı. “Bir kere, savaş bölgesinde yaşayacak ve çalışacaktım ki bunu idare etmeyi çoktan öğrenmiştim. Ama

polis teşkilatına girip de tamamen hür iradenle ayakta kalmak... Bunu burada bile yapmak zorken, orada bir şansım var mıydı sizce?"

"İyi de on dört yaşındaymışsın," dedi Mike. "Nerede kaldın? Ne yedin, ne içtin?"

Frankie koyu kahverengi gözlerini kıstı. "Reşit olana kadar mı? Tüh ya, konunun buraya gelmesini hiç istemezdim. Ama oldu bir kere. Sonuçta, ölen bütün o çocuklar da aynı süreçlerden geçti. Kendilerini birdenbire ailesiz ve evsiz barksız bulan çocukların bu ülkede ne yaşayacakları belli. Bürokrasi asla yakalarını bırakmaz. Başta sürekli başım devletle belaya giriyordu, çünkü tecrübesizdim. Bir kere, öz ya da koruyucu bir ailen yoksa okula gidemezsin. Bende ikisi de yoktu Dolayısıyla çalışmak zorundaydım. Ama orada da çocuk işçi yasaları devreye giriyor. Sistemin geri kalanı saat gibi işlese bir sorun yok da gerçekler öyle değil işte. Koruyucu aile programı, resmen hırsızların işini kolaylaştırmak için tasarlanmış. Benim tek umudum vardı. Bilgisayarlardan iyi anlıyordum. Güneydeki en büyük çetelerden birinin bilgisayar işlerini yapmaya başladım. Hayır, size hangisi olduğunu söylemeyeceğim. Ama bütün Latin Amerika'da acayip bir oyun kurmuşlardı. Bilgisayarlara sık sık ince ayar çekmeleri gerekiyordu ve bunun için çocukları işe alıyorlardı. Ellerimiz küçüktü çünkü. Parçaları daha hızlı birleştirebiliyorduk." Parmaklarını açarak ellerini gösterdi. "Şimdi bu devlerle, o tip bir iş yapmam imkânsız."

"Frankie," diye uyardı Colleen.

"Tamam, tamam. Her neyse. İşim gücüm bilgisayar tamir edip bilgisayar korsanlarını izlemektir. Bugünkü becerilerimin hepsini o günlerde edindim. Sonra pasaport kayıtlarımla biraz

oynadım. Yaşımdan büyük gösteriyordum. Belgelerimi alıp Best Buy'm tamir servisinde işe girdim ve iyi para kazanmaya başladım. Kenar mahallelerden birinde bir oda tuttum. Ama benim gibi çocukların çoğu bu şansı elde edemez. Aileleri girdince sokaklara düşerler. Hepsinin bir yeteneği yoktur. Okul yok, çocuk işçi çalıştırma yasağı yüzünden iş yok, para yok, ev yok. Eee, geriye ne kalıyor? Ya koruyucu aile programına girerler ki birçoğu bunu istemez. Ya da başka yollara saparlar. Uyuşturucu satıcılığı, soygunculuk ya da... Kız ya da erkek fark etmez, taze ten her zaman para eder."

"Tanrım," dedi Vicky. "Susar mısın lütfen?"

"Ne var Vicky? Rahatsız mı oldun? O videolara da bakmak istemedin. Ama bunlar gerçekler. Yalanım yok. Meksika'daki çete savaşlarına bulaşmamak için bu ülkede kaldım. Ama liseye gidemedim. Bir programa katılıp sınavlara girdim ve dışarıdan genel eğitim diploması aldım, o kadar. Ve sonra, ülkenin en iyi ceza adaleti okullarından birine kabul edilmeyi başardım. Ondan sonrası da malum. Siz iki ustanın SUNY'deki programınızı duydum ve işte buradayım. İnanın, geçmişimden de hiç gocunmuyorum." Bir an duraksadı ve güldü. "Daha fazla uzatmayayım. Ölen dört çocuğun da ya özel bir yetenekleri yoktu ya da şansları yaver gitmedi. Hepsi de sistemin çarklarına yakalandı ve o da size tek seçenek tanır: Koruyucu aile. Ama validen en alt kademedekilere kadar kimse o çocukları umursamaz. Artık ortadan mı kaybolurlar, şu veya bu suçtan mı damgalanırlar, bu ülkede izinsiz doğdukları söylenip sınır dışı mı edilirler, kimse aldırış etmez."

Frankie'nin öfkeyle sarf ettiği son sözler, hızla başımı kaldırmama sebep oldu. "Tabii ya," diye mırıldandım. "Bu ülkede izinsiz doğan bebekler. Bunu duyduğunuzda aklınıza ilk

ne geliyor? Güneybatı ve vatandaşlık, öyle değil mi? Ama bu, sorunun yalnızca bir yüzü. Derin psikolojiye inildiğinde çapa bebekler diye tabir edilen bu çocuklar, aslında basit bir gerçeğe de çapa atmamızı sağlıyor. Güneybatı, yasa dışı yollarla doğan bu çocukların varlığı olmadan artık işlevini sürdüremez. Halk belki bundan hoşlanmayabilir, çünkü aralarındaki ayrık otları temizlendiği takdirde, Amerikalıların özgürleşeceğini sanırlar. Ve bu tür psikolojik güvensizlikler ve aşırı tepkiler ülkenin bu kısmıyla ya da yasa dışı göçmenlerle sınırlı değil. Bize sosyal açmazlarımızı hatırlatan başka çapalar da var. O dört çocuk da öyleydi. New York şehrini jet sosyetenin beşiği, yukarı Hudson'ı da yeni Silikon Vadisi'ne dönüştürmeye çalışırken, çocuklarını ortada bırakacak kadar fakirleşen insanlardan kimse söz etmek istemez tabii. Biz ya da bir başkası, bu ölümlerin arkasındaki gerçek nedenleri gün yüzüne çıkarıp onları Augustine'ler gibi başarıyla özdeşleşen isimlere bağlarsa, herkes başka ihtimaller aramaya başlar. Ki buna bir seri katil de dâhil. Başından beri aynı fikir üzerinde duruyorduk ama şimdi bütün parçalar yerini buluyor. Ölen çocukların sorunları vardı ve gizli anlaşmalarla onlara önerilen yerleri beğenmediklerinde, başka hiçbir yardım görmediler. Tabii biz de bu ölümlerin birer cinayet olmadığını her ortaya attığımızda baltalandık. Curtis Kolmbach beş olay mahallinde de görevlendirildi. Bunun tek sebebi, onu kolayca kandırabileceklerini düşünmeleri değildi. Kolmbach gerçekten de ortada bir seri katil olduğuna inandırmıştı kendini. Daha doğrusu, kamuoyunun beklentisinin bu yönde olduğunu sezmişti ve onları tatmin ettiği takdirde terfi edeceğini sanıyordu. Ama sonunda Curtis bile dayanamadı. Ondan söylemesini istedikleri yalanları duyunca panikledi.”

“Dağda başınıza gelenler de sadece faydacı bir yaklaşımla planlanmadı,” dedi Linda. Ağır ağır, düşünerek konuşuyordu. “Orada bir ayin sahnelemek istediler. Akılları sıra, sizi bir sapığın varlığına inandıracaklardı. Ama sinema ve televizyondaki klişelerin ötesine geçemediler. Aslında...”

Daha fazla devam edemedi ve sözü Mei-lien aldı. “Aslında çocukları ilgilendiren bu boyuttaki bir sorunu örtbas etmeye ve ölüm sebeplerini farklı göstermeye çalışıyorlardı.”

“Çocuklar Albany’deki ofise gitmekle hata ettiler,” diye ekledi Vicky. “Bu, bütün o, sahneye konmuş ölümleri ve intiharları açıklıyor. Dört çocuk da geri dönüp yasal bir yol izlemek istedi. Ama bu komponun ucunun nerelere kadar uzandığından haberleri yoktu. Sistemin oturup onları dinleyeceğini ve hatta ödüllendireceğini sandılar. Diğer bütün çocuklar gibi tek yapmaları gereken, sıralarını beklemektir. Ama aksi oldu. Sistem onları izledikleri yola geri dönmeye, hatta o yoldan çıkmaya mecbur etti. Bütün yasal ve yasa dışı seçenekler tükenince de... Evet, intihar kulağına o kadar da çılgınca gelmiyor.”

“Özellikle de,” dedi Frankie “güzel bir hayat yaşama fırsatının bir kez daha söke söke elinden alınır ve geri dönüş için hiçbir umudun kalmamışsa. Bilmez miyim? Kaç çocuğun bunalıma girip aşırı doz aldığını ya da bileklerini kestiğini duyduk.”

“Kesinlikle,” dedim, geldikleri noktadan buruk bir zevk alarak. Ama hüznün, burada bulunuş amacımızı gölgelemesine izin veremezdim. “Pekâlâ. Ölen çocukların Albany’de yaşadıkları hayal kırıklığı bize ne anlatıyor Colleen?”

“Kendimizi kandırmayalım,” dedi hemen. “Bu pisliğin ucu en tepelere kadar varıyor ama bütün kademelere ulaşmı-

yor. Devletteki her tipik yozlaşma gibi. Gereken insanları en hırslılardan seçersin. Sonra da alt üst fark etmeksizin, herkese potansiyel bir sorun gözüyle bakarsın.”

“Evet,” dedi Mei-lien. “Her yerde aynı.”

“Güzel,” dedim. “Olaya iki kadının karıştığını düşünüyoruz. Ambyr Kurtz ve Colleen’in kriterlerine uyan, yerel bir yetkili. En azından, öyle olmalı. Bir adayınız vardır herhâlde?”

“Evet,” dedi Mei-lien. “Ama bununla ilgili tahminler yürütmek bile tehlikeli olabilir.”

“Haklısınız,” diye karşılık verdim. “Onun için, şimdilik bunu kendinize saklayın.” Bazıları itiraz etti ama elimi kaldırdım. “Ortaya öyle bir iş çıkardınız ki ben adayınızda da yanılmadığınızdan eminim. Ama Doktor Li’nin ya da benim başıma bir şey gelmeden bunu konuşmamalısınız. Hele yazmaktan kesinlikle kaçınmalısınız. Ama dediğim gibi, bize bir zarar gelirse, konuyu büyük halama açarsınız. O da doğruca eyalet hükümetinin başına gider. Söylediğim şekilde davranacağınıza güvenebilirim, değil mi?”

Frankie dışında hepsi şaşırды. Ama Frankie, “Merak etme doktor. Siz yapmanız gerekeni yapın. Bir pürüz çıkarsa da gerisini biz hallederiz,” dedi.

“Linda?” dedim, aramızdaki tek New York’luya.

Ama endişe etmemi gerektirecek bir durum yoktu. “Beni ikna ettiniz doktor,” dedi. “Bu, göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir konu. Hem en kötü, başka bir eyalette iş bulurum. New Jersey’de de suç bilimi uzmanlarına ihtiyaç vardır herhâlde.”

“Teşekkürler Linda,” dedim ve uzun toplantımızın sonuna geldiğimizi fark ettim. Ambyr’la bir kez daha karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktım. İçimin ne kadar sıkıldığını öğ-

rencilerime belli etmemeye çalıştım. “O hâlde, şimdilik bu kadar. New York’taki otelimizden sizinle bağlantıya geçmeye çalışacağız. Döndüğümüzde de bilgi alışverişinde bulunuruz zaten. Hepinizi bu kadar uzun tuttuğumuz için özür dileriz.”

“*No hay pedo,*” dedi Frankie ve yaşadığım zorlukları tahmin ettiğini göstermek istercesine gülümsedi.

“Sağ ol Frankie,” dedim. “Hepinize teşekkürler. Bu alıştırmayla umutlarımızı yeşerttiniz. Belki bu sorumluluğu istemediniz ama zekâ ve hür düşüncenin daima bir bedeli vardır. Ayrıca teoride öğrendiklerinizi pratikte uygulama imkânı buldunuz. Umarım kariyerlerinize faydası dokunur. Başka bir söyleyeceği olan?” Başlarını iki yana salladılar. Vedalaştık ve ekranlar birer birer karardı.

Geriye yalnızca Vicky kalmıştı. Gözlerini kısmış, beni süzüyordu. Bir şey demesini bekledim. Sonunda konuştu. “Göründüğü kadar kolay olmamalı. Olamaz.”

Derin bir iç çekip iskemleme çöktüm ve elimi ağrıyan şakağıma dayadım. “Ah Vicky,” diye mırıldandım. “Değil elbette. Hatta ikinizden de saklayacak hâlîm yok. İnanın, şehre yapacağımız şu gezi bile, beni o vakte kadar katlanmak zorunda kalacağlarım kadar korkutmuyor. Ama bak ne diyeceğim Vicky?” Gülümsemeye çalıştım. “Burada bütün sistemi fazlasıyla iyi anladığını düşünüp California’daki resmi kurumlarda bir işe girmek istemezsen, öğretmenliği düşünebilirsin. Çünkü kesinlikle yeteneklisin. Hatta kuzeydoğuyu tercih eder misin bilmem ama Doktor Li’yle sana SUNY’de bir görev ayarlamak için elimizden geleni yaparız. Ara sıra da soruşturmalarda bize yardım edersin.”

Güldü. “Teşekkürler. Son çare olarak aklımın bir köşesinde bulunsun. Böyle diyorum diye bozulmuyorsunuz değil mi?”

“Yok canım,” dedi Mike. “Bakalım birkaç ay sonra da hâlâ bu kafada olacak mısın? Gerçi Doktor Jones’la o zamana kadar yaşar mıyız bilmem.”

Vicky’yle de vedalaştık ve Mike’la baş başa kaldım. Umduğumdan daha açıkça sordu. “Donovan, değil mi?”

“Tabii o,” dedim, yüzümü buruşturarak. “Başka kim olacak? Zeki, hoş, şaşılacak kadar hırslı ve tam bir bukalemun. Bir ailesi de var. Bu çocuklarla nasıl konuşması gerektiğini iyi biliyordur. Yeri geldiğinde anne, bazen abla, bazen arkadaş, kimi zaman da bir arzu nesnesi olabiliyordur. Ayrıca kimse, Ambyr’ın eksiklerini ondan daha iyi tamamlayamazdı. Keşke Derek için bunu daha önce görebilseydim.”

Mike kısa bir duraksamanın ardından, o kaçınılmaz soruyu sordu. “Bu geceyi nasıl atlatacağsın L.T.?” İki sigara çıkardı. “Bir de mesele bu kadar ortalığa döküldükten sonra.”

Evdeki yemek saatini kaçırmıştık. Onun için, sigaramı yakıp arkama yaslandım. “Tek yolu var. Ambyr’ı şüphelendirmemek. Onu gözümüzün önünden ayırmamalıyız. Lucas da kuşkulanmamalı.”

“Vay canına. Ondan ne zaman şüphelenmeye başladın? Ve neden?”

“Of, Mike. Bunu şimdi mi yapmak zorundayız?”

“Benden sakladın,” dedi ve sesi tam da olması gerektiği kadar kırıgındı. “Daha fazla beklemeye tahammülüm yok.”

Sigaramdan derin bir nefes alıp nikotinin beni zehirlemesini bekledim. “Tam zamanını bilmiyorum,” dedim sonra. “Çocukları bize bilerek yolladığını öğrenince biraz panikledim. Ama sonra, paranoyaklık ettiğimi düşündüm. Ya da bunun için uğraştım. Ama baştan beri, içimden bir ses onun tehlikeli olduğunu söylüyordu.”

“Haydi oradan. Sen ona âşıktın. Hâlâ da öylesin.”

“Hislerim kuşularımı gidermeye yetmedi diyelim.”
Gülümsedim. “Ama beni asıl neyin tetiklediğini soruyorsan... Galiba Clarissa’nın söylediği bir şeydi. Ondan Derek’le konuşmasını istediğim gece.”

“Hımmm,” dedi Mike, ellerini kafasından geçirerek. Bütün saçları elektrik çarpmış gibi dikildi. “Demek Clarissa, Ambyr’m gerçek yüzünü bizden önce anladı?”

“Ah, hayır. Clarissa ondan şüphelenmiyor. Şimdilik bir şey bilmesin zaten. Ben tamamen alakasız bir konuşmadan bahsediyorum. Halam bana, kansere bir bacak feda ettiğin yetmiyor mu, neden sigarayı bırakmıyorsun gibi bir şeyler söyledi. Genlerimizin bozuk olduğunu asla kabul etmez, biliyorsun.”

“Anladım da bunun Ambyr’la ilgisi ne?”

“Ambyr hiç sormadı Mike. Şimdiye kadar çıktığım en merhametsiz kadınlar bile, bacağımı kanserden kaybettiğimi öğrendiklerinde, neden sigara içtiğimi sordu. Ambyr hariç. Ve bunun, insanları oldukları gibi kabul etmesiyle filan hiçbir ilgisi yok. Aksine. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında seni hemen paylaşmasını biliyor. Hem de tüyler ürpertici bir sesle. Diğer bütün ipuçlarını görmezden gelmeye çalıştım ama Derek’le ilişkisinin detaylarını öğrendiğimde daha fazla kayıtsız kalamadım.”

“Ya kredi kartı meselesi? Bu soruşturma için şifre kırmayı öğrendim diyeceksen hayatta inanmam.”

“Yok yahu. O kadar basit ki. Nasıl anlamadın? Hazırladığımız yetki belgesini Ambyr’a imzalatırken, mutfak masasının üzerinde bir deste fatura vardı. Biri de kredi kartının hesap özeti idi. Ona bir göz attım ve bazı tuhaf harcamalar gördüm. En azından, onun için tuhaftı. Cambridge’deki

şu Çin restoranı gibi mesela. O sırada fazla üzerinde durmadım. Ya da belki, durmamayı tercih ettim.” Ayağa kalktım. “Mike, bak, çok ciddiylim. Lucas’a ya da Clarissa’ya söylemek yok. Her şeyin bir zamanı var.”

“Ne? Yapma, L.T. Zaaflarına kapılıp böyle bir hatayı nasıl yaparsın? Yarın bir yolculuğa çıkıyoruz. Onu evde Clarissa’yla yalnız mı bırakacaksın?”

“Ben yokken Ambyr’ın Marcianna’yla ilgilenmesi lazım,” dedim, bunun kulağa ne kadar tuhaf geleceğini bile bile.

“Pardon?” diye bağırdı Mike. “Lanet çitan birkaç gün ilgisiz kalacak diye, Clarisa’nın hayatını tehlikeye atamazsın!”

“Bir sorun çıkmayacak. Biz yokken, Happy’yle Chick’ten burada, alt kattaki hizmetli odalarında kalmalarını rica edeceğim. Onlara her tür tehlikeye karşı hazırlıklı olmalarını söyleyeceğim ama detay vermeyeceğim. Pete’le Steve de dönüşümlü olarak uğrar. Hatta Mitch de gelir.” Mike biraz yatışmıştı ama hâlâ ikna olmadığını görünce, “Demin sen de söyledin,” dedim. “Arada duygular var.”

Ortağım gözlerini kıstı. “Bir dakika, bir dakika. Sen bizim konseye yalan mı söyledin? Yoksa Ambyr’ı bu işe karıştırmadan davayı çözüme ulaştırmanın bir yolunu mu bulacaksın? Cathy Donovan’ı ateşe atıp Ambyr’ı zavallı kurban rolüne mi sokacaksın? Pes!”

“Bilmiyorum,” dedim usulca. “Sanmam. Ama bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum Mike. Paraya mı ihtiyacı vardı? Buradan gitmek mi istiyor? Birine mi kandı? Onu polisten önce konuşturmam gerek.”

“Trajan! Eğer bu gece burada duyduklarım doğruysa, o kadın şeytanın maşası. Yok daha çok gençmiş, yok hayatın sille-sini yemişmiş, beni bağlamaz. Her şekilde cezasını çekecek.”

“Mike, yeter!” diye patladım. Saatlerdir duygularımla savaşıyordum. Kalkıp kapıya doğru yürüdüm. “Şu anda belirli bir planım yok. Ama her şeyi bir yana bırak, Lucas’ı düşünmek zorundayız.”

“Olayları çarpıtma,” diye homurdandı, peşimden merdiveni inerken. “Sen asıl kendini düşünüyorsun.”

“Mike,” dedim, şakaklarımı ovuşturarak. “Bana biraz izin ver.” Buzluktan bir et alıp mikrodalgaya attım. “Marciana acıkmıştır. Biz yokken burada güvende olmasını istiyorum.”

Tam o sırada, Marciana yine tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Hele böyle bir gecede o garip çığlık, daha da telaşlı, yalınız ve yürek parçalayıcı geliyordu. Mike biraz sakinleşmişti. “Git, bak şuna,” dedi. “Çocuk gibi vızıldanıyor.”

“Hayır. Marciana açtığı anda başka bir ses çıkarır.” Mike’la hangarın girişine doğru yürüdük. “Önce neden böyle bağırıldığını anlamadım ama sonra bu da diğer parçalar gibi yerine oturdu. Marciana onun kokusunu alıyor. *Katilin*. Ya da belki onu görüyor veya işitiyor. Katil burada ve asıl tehlike o. Ama Ambyr emir vermeden harekete geçmeyecek. Bunun için de Ambyr’ın şüphelenmemesi çok önemli. Şimdi anlıyorsun Mike? Beni acele ettirme, çünkü belki tuhaf gelecek ama Ambyr bizim tek güvencemiz. Ben elimden geleni yapacağım. Senden de aynısını bekliyorum.” Durup ortağıma döndüm. Mike şimdi daha bir anlayışla bakıyordu yüzüme. “Neyse. Yuvaya gitmeliyim,” dedim.

“Ambyr da gelecek.”

Başımı salladım. “İdare ederim. Unutma, paldır küldür gitmek yok. Adım adım ilerleyeceğiz.”

Hangardan çıkarken Mike dostça omzuma vurdu. “Sen nasıl istersen. Yine mutluluğu bulamadın. Ama dert etme

dostum. Bunları onunla hissedebildiysen, bir başkasıyla da hissedersin.”

“Tamam,” dedim, hafifçe gülerek.

“Ciddiyim. Git haydi. Marcianna’ya ve kendine iyi bak.”

“Sen de. Öğlene kadar toparlan. Gracie’ye de kimseyle konuşmamasını tembihle.”

Sağanağın yerini yoğun bir sisin bıraktığı geceye dalarken, Mike’in birkaç avutucu sözcük mırıldandığını duydum.

Marcianna beni yuvanın kapısında bekliyordu. Katilin varlığı onu deliye döndürmüştü. Ama ne zaman bir tehlike hissetse, bu bir çakal sürüsü ya da dağdaki gibi bir ayı olabilirdi, hep önüme geçmeyi yeğlerdi. Yuvaya girdiğimde de burnunu havaya dikerek geceyi koklamayı sürdürdü. İne gitmeden önce biraz çalı çırpı topladım ve içeride ateş yaktım. Sonra oturdum ve bu geceyi nasıl atlatacağımı düşünmeye başladım.

Çok geçmeden Mike’in dediği oldu ve Ambyr geldi. Yine geçen seferki gibi, önce zahmetsizce yuvaya, sonra ine girdi. Kendini karşı konulmaz kılmak için epey zahmete girmişti. Sırtına geçirdiği gümüş rengi, saten, uzun gömleğin önü neredeyse beline kadar açıktı. O gömleği gördüğümde, *bir hayli pahalı olmalı*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ayağında yine gümüş rengi, düz sandaletler vardı. Saçlarını yeni yıkayıp kurutmuştu ve sisli gecede, bir orman perisine benziyordu. Yaklaştığında ateşi hissedip yanından dolaştı. O sırada üzerine vuran ışık, ince kumaşın altındaki kıvrımları gözler önüne serdi.

“Beğendin mi doktor bey?” diye sordu gülümseyerek. Böyle bir kadının, erkekler ve özellikle de benim üzerimdeki etkisinden haberi olmadığına inanmak biraz güçlü doğrusu.

“Elbette,” dedim ama sesim beklediği kadar coşkulu çıkmamış olacaktı ki gülümsemesi soldu. Gelip benim yanıma mımıla kucağıma oturdu. Güzel kokulu kollarını boynuma sarıp başını göğsüme koydu.

“Neyin var? İyi misin?”

“Hımm,” dedim, yüzümü saçlarına gömerken. Kollarım sanki kendiliklerinden beline dolandı.

“Ama belki biraz korkuyorsun?” diye fısıldadı.

“Belki biraz daha fazlası,” dedim ve başını kaldırıp yüzüme döndüğünde aklımdaki bütün düşünceler uçup gidi-verdi. Dudaklarımız buluştu. Neredeyse demin söylediğim her şeyden vazgeçecektim. *Ne olur yanılmış olayım*, diye dua ettim. Ve dakikalar ilerledikçe, az kalsın buna kendimi inandırırıyordum.

Az kalsın. Yarım saat kadar sonra, Marcianna kulaklarını geriye yatırıp usulca hırladı. Ardından yine o tuhaf çılgılığı attı ve dışarı fırladı. Oradan da bize seslenmeye devam etti.

Ambyr elleriyle kulaklarını tıkadı. “Ne oluyor böyle? Neden bağılıyor?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sen tahmin et.”

İma ettiğim şeyi anladığından emin değildim ama sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bana döndü. Aralık dudaklarından derin bir nefes aldı. “Haydi gel,” dedi. “Son geceni tozlarda yuvarlanarak geçirmeyelim.”

Birbirimize fark ettirmeden rollerimizi oynayıp ayağa kalktık. Bir daha herhangi bir imada bulunmadım. Gecenin olaysız geçeceğine kendimi inandırdım. Dışarı çıktığımızda, Marcianna garip davranışlarını sürdürdü. Öyle ki her iki adımda bir durup başını okşamak zorunda kaldım. Ambyr da bana katıldı. Marcianna’ya ben yokken ona bebekler gibi ba-

kacağını söyledi. Tam kapıdan çıkacağımız sırada, Marcianna bu sefer ön patilerini omuzlarıma dayadı, ama Ambyr onu üzerimden alıp inine geri yollamayı başardı.

“Bravo,” dedim. “Ona ne söyledin?”

“Çok basit.” Koluma sıkıca yapışıp beni öptü. “Bir gün, sen benden sıkılsan bile, hayatının geri kalanını seninle geçireceğini hatırlattım.”

Suçunu itiraf etmeye en yaklaştığı an buydu. Ertesi gün, Lucas ve Mike’la yola çıktığımızda, aramızda geçenler her neyse, sona erecekti. Ve hâlâ nedenini bilmiyordum. Mike’a dediğim gibi, bunu mutlaka öğrenecektim.

Üçüncü Bölüm

Tedavisi Mümkün Olmayan Yaralar

{1}

Seyahatimizin en başında, neredeyse Death's Head Hollow'dan çıkar çıkmaz, belamızı bulduk.

"Ha siktir!" diye inledi Mike, kulağını tutarak. "Lucas! Ne yapıyorsun oğlum? Daha afyonum bile patlamadı."

Shiloh'daki hüznü vedalaşmadan sonra, 7. Kara Yolu'na daha yeni çıkmıştık. Lucas kendini bu gezinin DJ'i ilan etmişti. Mike, Gracie'de kendi tabiriyle motor bakımını yaparken, Lucas onun dizüstü bilgisayarından şarkılar indirmişti. Öğleyi biraz geçiyordu ve ben de Mike gibi hâlâ uyku sersemiydim. Dolayısıyla kafalarımız AC/DC'nin *Highway to Hell*'ini çekecek durumda değildi.

"Hani sadece PYX-106 dinleyecektik?" diye sızlandı Mike.

"Dostum," dedi Lucas, ukalaca. "PYX-106 benim, kapış?" Okuldan tanıdığı ve daha sonra askere yazılan büyük bir çocuktan, Afganistan'da kullandığı Coyote Razor güneş gözlüğünü hacılamıştı. Gözünde o gözlükle arka koltuğa yayılmış otururken daha bir cesur görünüyordu. "Hem radyoda ikide bir reklam veriyor. Hiç çekemem," diye homurdandı.

"Pardon?" dedi Mike. "Ama ben de yol boyunca bunu çekmem."

"Önceden anlaşıştık. Beğenmeyen otobüsle gider."

Mike'la birlikte, New York gezimizi dikkatle planlamıştık. Zira polis teşkilatındaki dostlarımız, apar topar Shiloh'dan ayrılışımızı kuşkuyla karşılayabilirdi. Aslında önce, dolambaçlı bir rota izleme gereği görmemiştik. Mike'ın hız limiti aşımalarıyla bezeli trafik kayıtlarına bakan herhangi biri, diğer ana arterlerdense -soruşturmamız sırasında adını sık sık duyduğunuz, manzaralı ama uzun 22. Kara Yolu ve Hudson'ın ilerisinde, batı istikâmetinde seyreden süper kasvetli New York Eyalet Otobanı- Taconic State Yolu'nu tercih ettiğimizi kolayca öğrenebilirdi. Dolayısıyla alternatif rotalardan herhangi birinde güvende olacağımızı düşünmüştük. Ama sonra, hâlâ Surrender'da takılan ve Death's Head Hollow'a her yönelişlerinde çiftlik işlerinin engeliyle karşılaşan medya minibüslerinin varlığı, bizi daha karmaşık bir yol izlemeye itmişti. Yolculuğumuza 22 güneyden başlayıp 295'in ortasından geçtik. Yol Taconic State'e bağlanıyordu. Bizi izlemeye kalkışan biri, eski alışkanlıklarımızı devam ettirdiğimizi düşünecekti. Ama biz 295. kavşaktan, eyaletler arası 90. Kara Yolu'na bağlanacaktık. O yolun batı istikameti Albany'ye gidiyordu. Biz de hızla oraya sapıp karmaşık bağlantı yollarında izimizi kaybettirmeyi planlıyorduk.

Biz Mike'la bunları tartışırken Lucas lafın ortasına daldı. "Gerçekten bravo. Size boşuna dâhi demiyorlar. Ama ablamdan kurtulduğuma göre, konuşacak daha önemli bir konumuz var. Ne zaman bira molası veriyoruz?"

22'den 295'e doğru ilerlerken, Lucas birasız araba yolculuğu mu olur diye resmen ensemizde boza pişirdi. Genesee

Üçüncü Bölüm

Tedavisi Mümkün Olmayan Yaralar

{1}

Seyahatimizin en başında, neredeyse Death's Head Hollow'dan çıkar çıkmaz, belamızı bulduk.

"Ha siktir!" diye inledi Mike, kulağını tutarak. "Lucas! Ne yapıyorsun oğlum? Daha afyonum bile patlamadı."

Shiloh'daki hüznü vedalaşmadan sonra, 7. Kara Yolu'na daha yeni çıkmıştık. Lucas kendini bu gezinin DJ'i ilan etmişti. Mike, Gracie'de kendi tabiriyle motor bakımını yaparken, Lucas onun dizüstü bilgisayarından şarkılar indirmişti. Öğleyi biraz geçiyordu ve ben de Mike gibi hâlâ uyku sersemiydim. Dolayısıyla kafalarımız AC/DC'nin *Highway to Hell*'ini çekecek durumda değildi.

"Hani sadece PYX-106 dinleyecektik?" diye sızlandı Mike.

"Dostum," dedi Lucas, ukalaca. "PYX-106 benim, kapiş?" Okuldan tanıdığı ve daha sonra askere yazılan büyük bir çocuktan, Afganistan'da kullandığı Coyote Razor güneş gözlüğünü hacılamıştı. Gözünde o gözlükle arka koltuğa yayılmış otururken daha bir cesur görünüyordu. "Hem radyoda ikide bir reklam veriyor. Hiç çekemem," diye homurdandı.

“Pardon?” dedi Mike. “Ama ben de yol boyunca bunu çekmem.”

“Önceden anlaştığımız. Beğenmeyen otobüsle gider.”

Mike’la birlikte, New York gezimizi dikkatle planlamıştık. Zira polis teşkilatındaki dostlarımız, apar topar Shiloh’dan ayrılışımızı kuşkuyla karşılayabilirdi. Aslında önce, dolambaçlı bir rota izleme gereği görmemiştik. Mike’ın hız limiti aşımalarıyla bezeli trafik kayıtlarına bakan herhangi biri, diğer ana arterlerdense -soruşturmamız sırasında adını sık sık duyduğunuz, manzaralı ama uzun 22. Kara Yolu ve Hudson’ın ilerisinde, batı istikâmetinde seyreden süper kasvetli New York Eyalet Otobanı- Taconic State Yolu’nu tercih ettiğimizi kolayca öğrenebilirdi. Dolayısıyla alternatif rotalardan herhangi birinde güvende olacağımızı düşünmüştük. Ama sonra, hâlâ Surrender’da takılan ve Death’s Head Hollow’a her yönelişlerinde çiftlik işlerinin engeliyle karşılaşan medya minibüslerinin varlığı, bizi daha karmaşık bir yol izlemeye itmişti. Yolculuğumuza 22 güneyden başlayıp 295’in ortasından geçtik. Yol Taconic State’e bağlanıyordu. Bizi izlemeye kalkışan biri, eski alışkanlıklarımızı devam ettirdiğimizi düşünecekti. Ama biz 295. kavşaktan, eyaletler arası 90. Kara Yolu’na bağlanacaktık. O yolun batı istikameti Albany’ye gidiyordu. Biz de hızla oraya sapıp karmaşık bağlantı yollarında izimizi kaybettirmeyi planlıyorduk.

Biz Mike’la bunları tartışırken Lucas lafın ortasına daldı. “Gerçekten bravo. Size boşuna dâhi demiyorlar. Ama ablamdan kurtulduğuma göre, konuşacak daha önemli bir konumuz var. Ne zaman bira molası veriyoruz?”

22’den 295’e doğru ilerlerken, Lucas birasız araba yolculuğu mu olur diye resmen ensemizde boza pişirdi. Genesee

de istemiyordu üstelik. Kırk yılın başı daha kaliteli bir şeyler içemez miydi? O hiç durmadan konuşurken, Mike'la daha önemli meseleleri tartışamadık tabii. Hoş, Lucas'ın yanında konuşabilecek bir konumuz da yoktu zaten. Dolayısıyla Mike'la Lucas birbirlerine laf sokarken, ben camdan dışarıyı seyre daldım. Ambyr'ı düşünüyordum. Onunla yaşadıklarımızı. Bugün birbirimize öyle bir veda edişimiz vardı ki gören kavuşmak için gün sayacağımızı sanırdı. Ama işin aslı başkaydı. Bizim bir ilişkimiz yoktu artık. Kalbim Ambyr'ı haklı çıkarmayı istiyordu doğal olarak. Onun bu organizasyona, çocukların birçoğunun mutlu evler bulmasından ötürü dâhil olduğuna ya da bana bile söyleyemediği bir şekilde kandırıldığına inanmak istiyordum. Hatta belki onu Lucas'la tehdit etmişlerdi. Ama mantığım, Ambyr'ın aslında insanları istediği şekilde yönlendirmeyi ne kadar sevdiğini haykırıyordu. Lucas'la Derek'i bizim yanımıza göndermesinden tutun da bana yaklaşmasına dek, bunu birçok kereler kanıtlamıştı. Mike'la oldum olası, öğrencilerimizi, sezgilerinize güvenmeyin diye uyarırdık. Birçokları aksini iddia etse de sezgiler sozruşturmalar açısından hiç de güvenebileceğimiz şeyler değildir. Ama şimdi, beni yılların kâbusundan çekip çıkaran bu kıza âşık olduğumu söyleyen sezgilerimden başka hiçbir güvencem yoktu. Eğer bu senaryoya dışarıdan bakan biri olsaydım, kendimi nasıl da küçük görürdüm. Suçlular tarafından kandırılan polislere, avukatlara ya da diğer adalet mensuplarına, filmlerde bile sık sık rastlanırdı. Ama içeriden baktığınızda, o kadar da klişe gelmiyordu işte.

Gerçekler yılan gibi boynumu sıkarken, Lucas'la Mike'ın uzun süredir didişmediğini fark ettim. Arkaya göz attım. Lucas, Aerosmith'in *Dream On*'una mırıldanarak eşlik edi-

yordu. O şarkı piyasaya çıktığında, bırakın onu, daha ben bile doğmamıştım. Lucas gerçekten de antika bir çocuktu ve bu işin sonunda onun kalbinin kırılacağını düşündükçe daha da içim sıkılıyordu. Üstüne üstlük bir de Derek meselesi vardı. Çocuğun başına bir şey gelirse, Lucas hepten yıkılırdı. Mike bakışlarımı fark etmiş olmalıydı ki müziğin sesini kısıp fısıldadı.

“Aklından geçenleri biliyorum. Ama izin verirsen, seni biraz meşgul edeceğim.”

“Ne olur et. Yoksa çıldıracağım,” dedim.

Gülümsedi ve kontrollü bir sesle, “Çaktırmadan aynana bak,” dedi. “Ne görüyorsun?” Ara sıra dikiz aynasına baktığını fark edince endişelendim. Sonra usulca, yan aynanın düğmesine basıp açısını biraz değiştirdim. Lucas’ı şüphelen-dirmemek için, sakın ve yavaş hareket ediyordum.

Gelgelelim, Lucas tabii ki bir şeyler döndüğünü anladı ve pat diye dönüp arkaya baktı. “Ne var? Hani, polis filan yok ki.”

“Dön önüne,” diye tısladı Mike sertçe. “Hatta arka koltu-ğa yat. Bir daha kafanı kaldırdığını görmeyeyim.”

Mike’in neyi kastettiğini anlamıştım. “Hoosick Fall’da gördüğümüz polis kruvazörüne benziyor,” dedim. “Sürücüsü de oradaki federale. Ama net göremiyorum.”

“Federal mi?” diye bağırdı Lucas heyecanla.

“Eğ kafanı. Kabak gibi ortadasın,” dedi Mike. “Onları fark ettiğimizi anlarsalarsa... Ha siktir.”

“Ne oluyor?” diye sordu Lucas merakla.

“Sapaktan girdiler,” dedim.

“Eyvahlar olsun,” dedi Lucas arkadan. “Mike’in boktan şoförlüğü yüzünden kuş gibi avlanacağız.”

Mike ona cevap verme zahmetine bile girmedii. "Aman L.T. dikkatli ol. Peşimize biri takılırsa haber ver."

"Queechy Gölü sapağından 295'e gir. Eğer gerçekten federallerse, derslerine iyi çalışmışlar demektir. Batıya yönelmeden önce, göl kıyısındaki restoranın orada yine peşimize takılacaklar."

"Haydi bakalım." Mike dikiz aynasına baktı. "Kalkabilirsin. Şimdilik gittiler. Bana bak. Bir daha L.T.'ye peşimizde birileri var filan dersem, dönüp öküz gibi bakmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Aman, tamam," diye homurdandı Lucas. "İlk benzincide kaçarsam şaşırmayın. Bu göreve ben yazılmadım. Hem zorla New York'a götür hem azarla. Yok öyle bir dünya!"

"Benzinimiz var. Durmayacağız," dedi Mike. "Ayrıca nasıl yazılmadın? Şehre gideceğiz dediğimizde gözlerin parladı. Düşmanlarımızın, New York'ta rahatça araştırma yapmamıza izin vereceğini mi sanıyordun? Durun hele, önce şu Queechy Gölü'nde yeniden hortlayacaklar mı bakalım. Gelmezlerse, düşündüğümüzden aptallar demektir."

22'yle 295 arasındaki yol, büyük ve sakın Queechy Gölü'nün bakir kıyılarından geçiyordu. Mike tabelayı gördüğünde direksiyonu sertçe kırdı. Lucas yine iki dakika konuşmadan duramadı.

"Neymiş bu Queechy? Ne biçim adı var?"

Şaşırdım. "Gölü ilk kez mi görüyorsun?"

"Evet. Ne olmuş? Herkes senin kadar gezemiyor işte."

Dikiz aynasından baktım. "Queechy eski bir Mohikan adı. Anlamını kimse bilmiyor."

"Yapma ya." Lucas akşam güneşinde daha da muazzam görünen göle saygıyla baktı. "Son Mohikan burada mı yaşamış?"

Ona, gölün etrafında gerçekten de bir zamanlar Mohikanların yaşadığını anlattım. Lucas nihayet susup beni dinlemeye başlamıştı ki korktuğum başıma geldi. Polis arabası tam da tahmin ettiğim gibi, kıyıdaki eski lokantanın orada yeniden peşimize takıldı. “İzleniyoruz,” dedim. “Camları kapayın. Lucas, eğil. Mike, dikkatli ol. Aynalara fazla bakmamaya çalış. Şimdilik onları fark ettiğimizi anlamasınlar.”

“Emredersin patron,” dedi Mike.

Lucas durmadan sızlanıyordu. “Of, ya. Ne yapacağız şimdi? Bütün işi elinize yüzünüze bulaştırdınız. Sizin yüzünüzden beş, hatta on yılını hapisshanede tecavüze uğrayarak geçireceğim.”

“Kes sesini,” dedim. “Bizi hapse filan atmayacaklar. Bir suç işlemedik ki.”

“Sahi mi?” diye sordu ümitle. “Ne bileyim? Hani şimdi kaçıyoruz ya, bizi...”

“Evet, neyle suçlayacaklar?” dedim. “Tek sorun, senin varlığın ama ablan bizi ailenizi temsil etmekle yetkilendirdiği için oradan da vuramazlar. Kaçıyoruz, çünkü planlarımızdan haberdar olmalarını istemiyoruz.”

“Bir susun yahu,” dedi Mike. Kavşaktan 295’e dönmek üzereydik. Çaktırmadan dikiz aynasına baktı ve kaşlarını çatı. “Geliyorlar. Anlamayalım diye mesafeyi koruyorlar. Aşağılık herifler.”

“Sorun yok,” dedim. “Birazdan atlatırız. Aslında iyi bile oldu. Bizimle ilgilendiklerini anladık. Şoförlüğüne ne kadar güveniyorsun Mike? 90 sapağında izimizi kaybettirebilir miyiz dersin?”

“Yapamazsam sıkıntı zaten,” diye mırıldandı, batıya yöneldiğimizde.” Yine dikiz aynasına göz attı. “Çünkü bu herifler

işlerini biliyor. Belki birtakım abartılı çözüm yöntemlerine başvurabilirler.”

“O ne demek?” Yan aynadan baktım. Arkamızdaki arabanın şoförü gerçekten de bir profesyoneldi. Aramızdaki mesafeyi o kadar iyi ayarlıyordu ki bize asla yüzlerini görebileceğimiz kadar yaklaşmıyor ama onları atlatmaya kalkışırsak da hemen müdahale edebilecek kadar yakın seyrediyordu.

“Sorma,” dedi Mike. “Yaptıklarında görürsün.”

Er geç peşimizdeki arabayı atlatmak için bir girişimde bulunacağımızı varsayarak düşünmeye başladım. Hız limitinin 88 kilometreden hızla 56’ya düştüğü Doğu Chatham kasabasından geçecek ve ilerideki sapaktan Rock City Yolu’na dönecektik. I-90’la ilerisindeki Albany’ye bağlanan yolların ilk ayağıydı burası. Rock City’den hemen önceki tabelayı görür görmez gaza yüklenirsek, onlar hâlâ Doğu Chatham’daki hız limitindeyken belki bir şansımız olurdu.

“Ama bunlar federal değil mi?” dedi Lucas. “Hız limitine neden uysunlar?”

“Elleri mahkûm,” dedi Mike. “Bizi tutuklamak için bir sebepleri olmadığını unutuyorsun. Hem peşlerine trafik polisini takıp bizi kaybetmeyi göze alamazlar.” Birden yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. “Durun bakayım. Aklıma bir fikir geldi.”

Birden İmparatoriçe’nin lastiklerinden gelen tiz sesler eşliğinde Lucas’la koltuklarımıza yapıştık. Kendimi toplamam biraz zaman aldı ama sonra Mike’ın, kasabanın hız limitini aştığını fark ettim. Nedense birden delirmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Lucas.

“Dâhiyi oynuyorum,” dedi Mike. Kasabanın bitimine yaklaşmıştık ve hız göstergesi 115’e yükselmışti. “Kavşakta

federalleri atlatabilir miyim bilmiyorum ama trafik polisini atlatacağım kesin. Dostlarımız izimizi kaybetmemek için gazlarsa yerel polis yarıştığımızı sanıp kendilerine en yakın hedefin peşine takılır. Sıkı tutunun!”

Mike'm planı gerçekten de dâhiyaneydi. Hız limitinin 90 olduğu dönemece yaklaşıyorduk ve Mike 120'yle gidiyordu. Peşimizdeki araba bizi kaybetmemek için hızlandığında, yerel polisin devriye arabalarından biri belirdi. Arkamızdaki araba, ızgarasındaki mavi-kırmızı ışıkları yaktı ama devriye arabasındaki polisin onları görmesi imkânsızdı. Ayrıca federallerin arabası sivildi. Dolayısıyla yerel polise bir açıklama yapmak zorunda kalacaklardı. Nihayet Rock City Yolu'na saptığımızda, peşimizde kimse kalmamıştı.

I-90 Batı Yolu'nda arkada hoplayıp zıplayan Lucas'la, birden bütün yaşadıklarımız bana bir oyun gibi geldi. Her şey gerçekliğini kaybetmişti sanki. Otobanda bir süre ilerleyip peşimize kimse takılmayınca, arkadaki çılgına bakıp güldüm. Yine aklımda deli sorular dolaşıyordu.

“Anlayamıyorum. En azından plakamızı eyaletin devriyelerine önceden haber vermeleri gerekmez miydi?”

“Belki onları karıştırmak istemiyorlardır,” dedi Mike ve eliyle tuhaf bir jest yaptı.

Birden şüphelendim. “Bir dakika. Plakalar hâlâ yerli yerinde, değil mi? Mike?”

“Of, L.T. Plakaları çıkaracak kadar aklımı kaçırmadım.” Yine de sesinde, anlam veremediğim bir tını vardı. “Ama küçük bir yaramazlık etmiş olabilirim,” diye mırıldandı.

“Ne geveliyorsun? Söylesene, ne yaptın?” diye atıldı Lucas ama elimi kaldırarak onu susturdum.

“Mike? Bir açıklama bekliyorum.”

“Ya, o kadar da büyütülecek bir şey değil aslında. Ama sonuçta paçayı kurtardık.” Derin bir iç çekti ve anlatmaya başladı.

“Pekâlâ. 9 Eylül’den ve Vatanseverlik Kanunu’ndan sonra polis, güvenlik kameralarını durmadan izliyor. İnsanlar da plakalarını gizlemenin yasal yollarını bulmaya çalışıyor. Bunun en ucuz yolu, üzerlerine şeffaf plastikten bombeli bir kapak takmak. Polis karşıdan baktığında onları okuyabiliyor ama hız kameralarına ve diğer gözetleme araçlarına yakalanmıyorlar. Ama dediğim gibi, peşine bir polis takılırsa sorun olmuyor. Öbür türlü, plaka gizlemek büyük suç. Ama daha karmaşık yöntemler de var. Kızılötesi LED flaş ışıklar mesela. Polis arabalarının kameralarını etkisiz hâle getiriyorlar. Hatta bazıları o kadar gelişmiş ki loş ışıkta bile işe yarıyorlar. Bizim de New York’a gideceğimiz kesinleşince, şunları bir araştırıyım dedim. Sonra da bir set alıp İmparatoriçe’nin plakalarına taktırdım.” Torpidonun sol köşesindeki minik bir düğmeye basıp sözünü ettiği ışıkları kapadı. “Daha hava tam kararmadı ama işe yaradı galiba.”

Lucas bir kahkaha attı. “Oha! Sen harbiden dâhisin! Neden polise çalışıyorsun ki? Karanlık tarafta şimdiye kadar tonla para kazanırdın.” Arkadan Mike’ı omuzlarından tutup sarstı. “Yürü be!”

“Lucas!” diye uyardım. “Mike. Bu yaptığın kanunlara aykırı. Bütün o Escalade’lı mafya babaları plakalarındaki neon ışıkları o yüzden söktürmedi mi?”

“Evet ama bu farklı. YouTube’da polisin bu ışıkları, kendi tepe ışıklarının yansımısından ayırt edemediğini söylüyordu. Of ya. Tamam, bir hata yaptım ama işe yaramadı mı, söyleyin?”

“Eh,” dedim. Fazla da yüz vermek istemiyordum. “Ama başarı ya da başarısızlık anlayışının YouTube’daki tiplere göre şekillendiğini bilmiyordum.”

“Rahatla dostum,” dedi Lucas. “Ben hep derim, şu Mike biraz kıldır ama kral adamdır diye.” Ona kaş çatıp Mike’a doğru eğildim. “Hiç iyi örnek olmuyorsun.”

Mike’ın gülümsediği görünce ben de dayanamadım. Hem şimdilik peşimizdekini atlatmış görünüyorduk. Arkaya döndüm. Lucas birden ciddileşti. “Hayrola?” diye sordum.

Koltuklarımızın arasına doğru eğildi. “Benim anlamadığım bir şey var. Derek’le ilgili. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama herkesin ne kadar şekilci olduğunu biliyorum. Zengin bir çift ne kadar çaresiz olabilir ki onun gibi bir çocuğu evlat edinsin? Yani sonuçta, daha bir sürü seçenek var. Shelby, Kyle, Kelsey... Hepsi zeki çocuklardı. Tipleri de düzgündü. Çok paran varsa ve çocuğun olmuyorsa, belki onlardan birini almayı deneyebilirsin. Ama Derek? Siz onu bilmezsiniz. Olay sadece dersleri değil ki. Bazen en basit konularda bile aklı karışır.”

“Buna değinmen ilginç,” dedim. Çocuk son derece mantıklı bir soru soruyordu ama ona dürüst bir cevap vermem imkânsızdı. Dolayısıyla Derek’in nasıl kandırıldığını anlatmaya başladım. İnsanların zayıflıklarını iyi anlayan ve nabza göre şerbet veren bir kadının varlığından şüphelendiğimizi söyledim. Hatta onları öyle etkiliyordu ki insanlar kendilerini bir kurbandansa, hiç olmadıkları kadar kudretli hissediyorlardı.

Lucas düşünmek için usulca arkasına yaslandı. Ben de kendimi berbat hissederek koltuğuma gömüldüm. Ama henüz ona Ambyr’dan bahsedemezdim. Ambyr’ın bunu neden yaptığını öğrenmeden olmazdı.

“Eh,” dedim. Fazla da yüz vermek istemiyordum. “Ama başarı ya da başarısızlık anlayışının YouTube’daki tiplere göre şekillendiğini bilmiyordum.”

“Rahatla dostum,” dedi Lucas. “Ben hep derim, şu Mike biraz kıldır ama kral adamdır diye.” Ona kaş çatıp Mike’a doğru eğildim. “Hiç iyi örnek olmuyorsun.”

Mike’ın gülümsediği görünce ben de dayanamadım. Hem şimdilik peşimizdekini atlatmış görünüyorduk. Arkaya döndüm. Lucas birden ciddileşti. “Hayrola?” diye sordum.

Koltuklarımızın arasına doğru eğildi. “Benim anlamadığım bir şey var. Derek’le ilgili. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama herkesin ne kadar şekilci olduğunu biliyorum. Zengin bir çift ne kadar çaresiz olabilir ki onun gibi bir çocuğu evlat edinsin? Yani sonuçta, daha bir sürü seçenek var. Shelby, Kyle, Kelsey... Hepsi zeki çocuklardı. Tipleri de düzgündü. Çok paran varsa ve çocuğun olmuyorsa, belki onlardan birini almayı deneyebilirsin. Ama Derek? Siz onu bilmezsiniz. Olay sadece dersleri değil ki. Bazen en basit konularda bile aklı karışır.”

“Buna değinmen ilginç,” dedim. Çocuk son derece mantıklı bir soru soruyordu ama ona dürüst bir cevap vermem imkânsızdı. Dolayısıyla Derek’in nasıl kandırıldığını anlatmaya başladım. İnsanların zayıflıklarını iyi anlayan ve nabza göre şerbet veren bir kadının varlığından şüphelendiğimizi söyledim. Hatta onları öyle etkiliyordu ki insanlar kendilerini bir kurbandansa, hiç olmadıkları kadar kudretli hissediyorlardı.

Lucas düşünmek için usulca arkasına yaslandı. Ben de kendimi berbat hissederek koltuğuma gömüldüm. Ama henüz ona Ambyr’dan bahsedemezdim. Ambyr’ın bunu neden yaptığını öğrenmeden olmazdı.

Peşimizdekilerin bizi bulamaması için bütün kısa yollardan uzak durup yolculuğu bir hayli uzatmak pahasına, I-90'dan, Albany üzerinden gidecektik. New York'un doğu koridorunun kırlarından çıkmıştık. Büyük şehrin gölgesi bile Mike'ı heyecanlandırmaya yetmişti. Hele Lucas, hayatında hiç böyle bir yer görmediği için arkada zıp zıp zıplıyordu. Otoban bizi Hudson'un batı kıyısına götürecekti. Eski eyalet başkentindeki güzel sanatlar merkezini, aynı ölçüde etkileyici Delaware ve Hudson Garı'nı, dev otobanı görecektik. Ama o birkaç şeritli otobanın ıssızlığı, sizi ancak, şehri tamamen arkanızda bıraktığınızda ve Albany'nin güney semtlerine vardığınızda dehşete düşürür. Dolayısıyla biz hâlâ eski şehrin heyecanı içindeyken, Lucas yeniden çöp çocuklar soruşturmasını konuşmaya başladı. Hem de en can sıkıcı yanlarından birini, ona kabaca profilini çizdiğim kadının arkasındaki gücü sorgulayacağı tutmuştu.

"Anladım. Dağdaki adam. Ama Doktor Chang'in arabasını yoldan çıkaran da o muydu? Yani bundan emin miyiz?"

"Ben öyle düşünüyorum," dedim.

"Tamam. O zaman Derek'i de kesin o götürmüştür. Yoksa Derek tek başına nereye, nasıl gider? Kadın da bu riski almayacağına göre."

Onu uyarmak için parmağımı kaldırdım. "Yine televizyonun etkisi altında kalıyorsun. Şöyle olmalı, böyle olmalı. Gerçek hayatta bu kadar net konuşamazsın. Unutma, sadece profil çıkarmaya çalışıyoruz. Bazı varsayımlar yapacağız tabii ama bunları, bildiğimiz gerçeklere dayandırmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla bu hayali adamla ilgili nasıl bir resim çizebiliyoruz, ona bakalım."

"Ah, tabii ya. Hayali Adam," dedi Mike, hafiften alaycı bir gülümsemeyle. Laszlo Kreizler'in yüz yılı aşkın bir süre

önce ilk profillendirmelerini anlatırken kullandığı bir terimdi bu.

“Evet,” dedim. “Bizim hayali adamımız. Sence soruşturmanın belli noktalarında ortaya çıkmaktaki amacı neydi Lucas?”

“Tamam, hemen söylüyorum. Dağdaki o iğrenç olay, sonra Doktor Chang’ın arabasını yoldan çıkarması, tabii bunu o yaptıysa. Ve Olay Yeri İnceleme teknisyenini öldürmesi. Bir şeyden eminiz. Bizi uyarmaya çalışıyordu. Ya da bu meseleyi kurcalamaya kalkışabilecek herkesi.”

“Evet, uyarı ana amaç. Ama başka şeyler de var. Bu kişinin ormanın en ıssız köşelerini bile bilmesi, karanlıkta dahi öldürücü olabilmesi ve eski bir kamyoneti ustaca kullanabilmesi. Bütün bunlar bize ne söylüyor?”

“Çok kolay,” dedi Lucas. “Buranın yerlisi olduğunu.”

“Bravo. Adamımız bu bölgeden ve muhtemelen senin yaşımdan beri ava giden, silahlarla kamyonetlerden iyi anlayan biri. Ve bu masumane yetenekleri onu, çöp çocuklar organizasyonunun ölümcül bir unsuru hâline getirmiş. Çoğu insanın cesaret edemeyeceği şeyleri, gözünü kırpmadan yapıyor. Belki çöp çocukların buluşma yerlerine götürülmesi görevini de üstlendiğini varsayabiliriz. Ama bu diğer görevlerinden oldukça farklı, çünkü ayrıca güven veren, hatta herkesin kolayca sevebileceği ve emir alabileceği bir imaja bürünmesi gerekiyor. Şimdi söyleyin. Bu iki özelliği birleştirecek ortaya nasıl biri çıkar?”

“Tanrım,” diye fısıldadı Mike. “Sen resmen bir polisten söz ediyorsun. Farkında mısın L.T.?”

Bastonumla bacağına dürttüm. Ona, bu alıştırmayı Lucas’ı oyalamak için yaptığımızı hatırlatmaya çalışıyordum. Ama Lucas bunu kaçırmadı tabii.

“Ama Mike haklı. Eğer bütün bunları yapabiliyorsa...”

“Ha siktir!” Mike bağırmmaya çalışmıştı ama gözlerim hemen aynaya kaydı. Karanlık basmıştı. Albany’nin güneyi boyunca ilerleyen otobandaydık. Ara sıra yanımızdan arabalar geçiyor, sonra yine gecenin karanlığına gömülüyorduk. Ama Mike’ın bir panik ifadesi olarak ettiği küfür, hem Lucas’ı hem de beni telaşlandırmıştı.

“Ne?” dedi Lucas hemen. “Yine mi federaller?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Mike. “Ama Albany’den çıktığımızdan beri iki araç fark ettim. Arkamızdalar ve ikisi de güneye bağlanan yollara girdi. Yani istesek de geride kalamayız. Deminki federaller gibi, aramıza mesafe koyuyorlar. Ama yerel polis birini durdursa bile diğeri peşimizi bırakmayacaktır. Bir şey daha var. Son iki dakikadır hızlandılar. Neden bilmiyorum ama sanki daha bir hırslandılar. Lucas, sen yat ve sakın kalkma. L.T., silahını hazır et.”

“İşte şimdi hapı yuttuk,” diye sızlandı Lucas. “O gün ablamın lafını neden dinledim? Keşke Hollow’a hiç gelmez olsaydım.”

Lucas böyle söylese de aslında bizimle tanışmaya can atmıştı. Yine de Colt’umu çıkarırken, Lucas’la Derek, sanki yıllar öncesinde kalmış gibi gelen o gün Ambyr’ın sözünü dinlemeselerdi neler olurdu diye düşünmeden edemedim.

{II}

Mike yeni gölgelerimiz konusunda haklıydı. Bizi takip eden dört far ışığına baktım. Hızlı şeritteki araç, ara sıra aceleci sürücülere yol verse de sonra yine konumunu koruyordu. Yavaşlamamız ya da onların gerisinde kalmamız

imkânsızdı. Tam bu sırada birkaç şey dikkatimi çekti ve gözlerimi kısıtım.

“Mike,” dedim usulca. “Bunlar polis arabası değil.”

“Farkındayım. İki siyah minibüs.”

“Ama iki şeridi de kapatarak yerel polisin dikkatini çekeceklerini biliyorlardır. Yine de bizi taciz ediyorlar. Frank Mangold’un dümenlerinden biri olmasın? Bu tür minibüsler Cinayet Masası’nda da var. Mitch McCarron’ı aramamdan korkmuyorlar mı anlamadım ki. Sen sür. Bu hödükler New York’u bizim kadar iyi bilemezler. İleride atlatırız.”

“Tabii tabii,” diye homurdandı Lucas. “Daha da kızdırılım ki iyice tepemize binsinler!”

“Haklısın evlat, ama amaçları bizi korkutmak zaten,” dedi Mike. “Ellerine koz vermeyelim.”

Lucas yerden koltuğa tırmanıp boylu boyunca uzandı. “Ama ben korkuyorum. Elimde değil. Korkmamanın bir yolu varsa söyleyin yapayım.”

“Tek yol, görevimize odaklanmak,” dedi Mike. “Mantığını kullan. Sonuçta yalnızca, takip ediyorlar. Onlardan kurtulamasak bile, ki bak gör kesin kurtulacağız, en kötüsü, Manhattan’a gittiğimizi öğrenirler. Zaten bunu istiyorlardı. Bizi Surrender’dan çıkarıp New York’a götürmek. Zor olduğunu biliyorum ama bizi gizlice tutuklayamazlar.”

“Aynen,” dedim. “Kafanı kullan ve sakın ol.”

“Madem öyle diyorsunuz...”

“Sen Derek’in nasıl insanların yanına gitmek isteyebileceğine kafa yor.”

Kaşlarını çattı. “Ama ben başka bir şey söyledim.”

“Yahu demin Derek’in nasıl bir ailenin yanına gitmek isteyeceğini konuşmuyor muydun?”

“Hayır. Derek’i kim ister diyordum.”

Doğru ya. İçinde bulunduğumuz şartlar dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki çocuğa kafanı kullan derken benim aklım uçmuştu.

Mike giderek uzayan düşünceli hâllerimi endişeyle izliyordu. “L.T. Şimdi sihirbazlığın sırası değil. Dikkatini topla.”

“Haklı,” diye mırıldandım. “Kim Derek gibi bir çocuğu ister ki? Bir de ne demiştin Lucas? *En basit konularda bile akklı karıştır.* Derek diğerleri gibi değildi. Her şeye kolayca ikna edilebilirdi. Yanıldık. *Yanıldım.*” Yan aynaya baktım. Minibüsler takipteydi. Tekrar arkama yaslandım ve kibrim yüzünden arkadaşlarımı sürüklediğim tuzaktan kurtulmanın bir yolunu aramaya başladım. “Lucas. Telefonunda otobanın haritasını aç. Kuzeye geri dönen ilk sapağı bul.”

“Ne?” İyice kafası karışan Mike, sabırsızlanmaya başlamıştı. “Ne diyorsun? New York’a gidiyoruz. Augustine’ler orada. Belki Derek de oradadır. Geri dönemeyiz.”

“Bal gibi döneriz, çünkü demin söylediklerin her şeyi değiştirdi. Fark etmekte geç kaldık ama dedin ya, *peşimizdeki minibüsler geride kalmamızı engellemeye çalışıyor.*”

“Evet, ne olmuş?”

“Geride kalmamızı ya da *geri dönmemizi.*”

“Ha siktir,” dedi Lucas. Parmakları ekranda geziniyordu. “Sen delirdin mi? Bütün bunların arkasında kim olduğunu öğrenmek için New York’a gitmemiz şart. Augustine’le konuşmalıyız. Derek’i bulmamız lazım.”

“Sen haritaya bak,” dedim. “Roger Augustine bir yere kaçmıyor. Gerisini de çok yakında öğreneceğiz.”

“Tamam, buldum!” dedi Lucas. “Yeni Baltimore Tesisleri ve Servis Alanı. Google Haritalar’da oradan dön diyor.”

“O kavşağı biliyorum,” dedi Mike. “Peşimizdekileri atlatmak için uygun bir yer. Ama önce neler döndüğünü bir anlasam.”

Lucas hâlâ telefonuna bakarken, Mike’ı bir kez daha bastonumla dürttüm. “Güven bana. Bu adamların ne istediğini öğrenmeliyiz.”

Ne kadar ciddi olduğumu fark eden ortağım başını salladı. “Bir planım var diyorsun? Tamam. Yeni Baltimore’a kadar, dediklerini harfiyen yapacağım. Ama ondan sonra, bana bir açıklama borçlusun.”

“Eğer haklıysam, açıklamayı arkadaki çocuklar yapacak.”

Çok geçmeden, Yeni Baltimore Tesisleri’nde iddik. Arkada, *servis alanı* diye tabir edilen büyük bir tır parkı vardı. Traktör römorklarının arasında, Mike önce, benim artık gölgelerimiz olmadıklarından neredeyse emin olduğum minibüsleri bir süreliğine atlattı. Ama sonra kavşakta, düşmanlarımızın planlarımızı önceden tahmin ettiğini anladık ki bu benim şüphelerimi de doğruluyordu. Minibüslerden biri ileride yolu kesmişti. Mecburen durduk. Mike’la Lucas afallamışlardı.

Ben maalesef bunu bekliyordum. “Bizi izlemiyorlardı,” diye mırıldandım. “Buraya sürüyorlardı.”

“Yani?” diye sordu Mike.

“Bizi bir koyun sürüsü gibi buraya göttüler. Nereye gittiğimizi öğrenmek gibi bir dertleri yoktu. Resmen komedi. Bizimle alay ediyorlar.” Telefonumu çıkarıp Mitch McCarron’ın özel cep numarasını aradım.

“Lanet olsun,” diye tısladı Lucas arkadan. “Silahınız var, değil mi? Burada tamamen kapana kısılmadık?”

Ama sonra tuhaf bir şey oldu. Mike Li, savaşmayı göze alacak kadar öfkelenildi. “Komedi ha?” dedi, sıkıldığı dişlerinin

“O kavşağı biliyorum,” dedi Mike. “Peşimizdekileri atlatmak için uygun bir yer. Ama önce neler döndüğünü bir anlasam.”

Lucas hâlâ telefonuna bakarken, Mike’ı bir kez daha bastonumla dürttüm. “Güven bana. Bu adamların ne istediğini öğrenmeliyiz.”

Ne kadar ciddi olduğumu fark eden ortağım başını salladı. “Bir planım var diyorsun? Tamam. Yeni Baltimore’a kadar, dediklerini harfiyen yapacağım. Ama ondan sonra, bana bir açıklama borçlusun.”

“Eğer haklıysam, açıklamayı arkadaki çocuklar yapacak.”

Çok geçmeden, Yeni Baltimore Tesisleri’ndeydik. Arkada, *servis alanı* diye tabir edilen büyük bir tır parkı vardı. Traktör römorklarının arasında, Mike önce, benim artık gölgelerimiz olmadıklarından neredeyse emin olduğum minibüsleri bir süreliğine atlattı. Ama sonra kavşakta, düşmanlarımızın planlarımızı önceden tahmin ettiğini anladık ki bu benim şüphelerimi de doğruluyordu. Minibüslerden biri ileride yolu kesmişti. Mecburen durduk. Mike’la Lucas afallamışlardı.

Ben maalesef bunu bekliyordum. “Bizi izlemiyorlardı,” diye mırıldandım. “Buraya sürüyorlardı.”

“Yani?” diye sordu Mike.

“Bizi bir koyun sürüsü gibi buraya güttüler. Nereye gittiğimizi öğrenmek gibi bir dertleri yoktu. Resmen komedi. Bizimle alay ediyorlar.” Telefonumu çıkarıp Mitch McCarron’ın özel cep numarasını aradım.

“Lanet olsun,” diye tısladı Lucas arkadan. “Silahınız var, değil mi? Burada tamamen kapana kısılmadık?”

Ama sonra tuhaf bir şey oldu. Mike Li, savaşmayı göze alacak kadar öfkелendi. “Komedi ha?” dedi, sıktığı dişlerinin

arasından. “Ama ben gülmüyorum.” 38’liğini çıkardı. “Şunu görüyor musun Lucas. Şimdi eğer beni şu tırcıların önünde vurmaya kalkışırlarsa, bunun bedelini öderler!”

Mike hızla arabadan indi. Neyse ki farlarımızı söndürecek kadar akıllı başındaydı hâlâ. Onu durdurmaya çalıştım ama başaramadım. Mike’ın, hayatını tehlikeye atacak kadar öfkelenmesi, nadir görülen bir durumdu. Ama meslektaşları için gerçekten endişelenirse gözü hiçbir şeyi görmezdi. İşte bu da o anlardan biriydi. Kimlikleri belirsiz birtakım insanların təcizine uğramak canına tak etmişti.

“Mike, aptal mısın? Bin şu arabaya!” diye bağırdı Lucas.

Ama Mike on on beş metre ileride duran minibüsü gözüne kestirmişti. Kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. “Ne var göt herifler?” diye bağırdı, kollarını havaya kaldırarak. “Ne istiyorsunuz? Burası özgür bir ülke. Rozetleriniz ve siyah minibüsleriniz bana sökmaz. Yiyorsa inin o arabadan!”

Mike’ın, ilk silah sesini duyduğundan emin değildim. Sonradan, duyduğunu söyledi ama kendini bu kadar rahatça ateşe atar mıydı bilmiyorum. Yine de minibüsün yolcu tarafındaki camdan, silahlı -galiba bir Glock’tu- bir el uzandığında, ortağım bağırarak üzerlerine yürümeye devam etti. O kadar öfkeliydi ki bunun yalnızca bizim yaşadıklarımızla değil, Gracie Chang’in başına gelenlerle de bir ilgisi olduğu kesindi. Glock ateş aldı ve patlamayı çevredeki herkes duydu. Tır parkında bir hareketlenme oldu. Şoförlerden bazıları araçları siper alırken, birkaçı kendi silahına davrandı.

Mike sağ omzunu sıyıran 9mm’lik kurşuna, sol elinde tuttuğu tabancasıyla karşılık verdi. Lucas ortağımın omzundaki kan lekesine dehşetle bakıyordu. Colt’umu çekip arabadan indim ve minibüse rastgele ateş etmeye başladım.

Rastgele dediysem, yine de içindekilere bir zarar gelmemesi için elimden geleni yapıyordum. Minibüsün farları kırıldı. İmparatoriçe'nin ön tarafından, geri çekilen ortağıma yaklaşmaya çalıştım. Bir sonraki hedefim, minibüsün ızgarası ve radyatörüydü. Ama minibüstekiler, İmparatoriçe'ye karşı hiçbir girişimde bulunmadı. Böylesi de şüphelerimi doğruluyordu. Güneye yolculuğumuza devam etmemizi istiyorlardı. İş birlikçileri kuzeyde artık her ne planlıyorsa, bizi oradan uzak tutmak gayesindeydiler.

Bastonuma dayanarak Mike'a ulaştım. Sağ tarafıma geçip sol kolunu boynuma dolamasını söyledim.

"Merak etme, iyiyim," dedi, acıyla yüzünü buruşturarak. "Arabaya gidelim. Yoksa ikimizi de öldürecekler!"

"Unut onları," dedim. Şimdi birkaç tır şoförü, silahlarını çekerek minibüse doğru yürümeye başlamıştı. Kargaşadan istifade ederek daha kolay hareket edebilirdik. "Bizi öldüreceklerini sanmıyorum," dedim. "Ama yeni bir plan yapmak lazım. Ateşi kesmeleri, bu belayı savdığımız anlamına gelmiyor. Bir sonraki köprü hangisi? Rip Van Winkle mı?" Mike başını sallarken, "Lucas!" diye seslendim.

"Efendim?" Korkusuna rağmen kendini kaybetmediğine seviniyordum. Zira şimdi onu daha da önemli bir görev bekliyordu.

"Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?" Mike'a arka kapıyı açtım.

Lucas hemen şoför koltuğuna geçti. "Tabii."

Mike arka koltuğa uzandı. "Gazla o zaman," dedim ve Mike'ın yanma sıkışıp kapıyı kapar kapamaz, Lucas manevra yaptı. "Mecburen güneye gideceğiz. En azından bizi durdurmaya çalışmazlar."

“Trajan, sen aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Mike, omzunu tutarak. “Arabayı Lucas kullanamaz. Daha sürücü adayı izni bile yok!”

Mike’in gömleğini yırttım. Neyse ki kurşun, tahmin ettiğim gibi, yalnızca sıyrıp geçmişti. “Şimdi bütün derdin bu mu?” diye homurdandım. Ön koltuğa uzanıp torpidodan ilk yardım çantasını aldım. “Sen yaralısın, tırcılar her an ateşe başlayabilir ve senin tek derdin, lanet bir izin belgesi mi?”

“Ben bebeğimi düşünüyorum,” diye inledi Mike.

“Doğru konuş,” dedi Lucas. “Ben köy çocuğuyum, araba kullanmayı daha annemin karnındayken öğrendim.”

“Olabilir ama...” Mike gerisini getiremedi, çünkü Lucas gaza öyle bir yüklendi ki bağırarak omzunu tutmak zorunda kaldı. “İşte tam da bunu kastediyordum,” diye sızlandı. “Yavaş ol!”

“Ah, anladım,” dedi Lucas. Römorkların arasından ustaca geçip otobana çıkana kadar konuşmadı. “Amma sert arabaymış. Ama dert etme. Birazdan alışırsım.”

“Bırak, ben kullanacağım!” diye böğürdü Mike. “Arabamı mahvedeceksin!”

Torpidodaki bir şişe suyu ve viskiyle dolu küçük cep şişesini aldım. Önce bunları açtım, sonra Mitch McCarron’ın numarasına bir kez daha basıp aramayı hoparlöre aldım. “İç şunu,” dedim, Mike’a viskiyi uzatarak. “Biraz sakinleşirsin.”

“Tamam, ver. Ahhhhhhhhh!” Yarasını temizleyip üzerini gazlı bezle örttüm. Birkaç dakika sonra, viski etkisini gösterdi. “Oh. Şimdi daha iyiyim. Bir yerlerde bir telefon mu çalıyor?”

“Evet. Mitch’e ulaşmaya çalışıyorum. Bizi minibüslü dostlarımızdan kurtarsın diye.”

Mike başını salladı. “Ama müsait değil galiba.”

“Ev-vet bebeler!” diye bağırdı Lucas. “Sıkı tutunun. Lucas Kurtz asfaltın anasını ağlatmaya hazır!”

“L.T. bak, yalvarıyorum. Bu velet arabamı mahvedecek.”

Hâlâ çalan telefonu aldım. Doğru numarayı mı çevirdim diye kontrol ettim. Sonra biraz bant kopardım. Temiz bir gazlı bez ve lidokainle dolu şırıngayı aldım. Demin yaranın üzerine bastırdığım gazlı bezi kaldırdım. Yaraya antibiyotikli bir merhem sürdüm ve “Şimdi sana bir iğne yapacağım ama hissetmeyeceksin bile,” dedim. Sonra Mike’in itiraz etmesine fırsat vermeden şırıngayı koluna batırdım ve omzuna sıkı bir bandaj yaptım. Mike’in inlemeleri arasında, nihayet Mitch McCarron’ın sesi duyuldu.

“Trajan? Ne cehennemdesiniz?”

“Tahmin ettiğin yerde. Araman bu kadar uzun sürdüğüne göre, malum kişilerle konuşuyordun.”

“Boş ver şimdi. Çatışma çıkmış. Kim kimi vurdu? Siz iyi misiniz?”

“Mike omzundan yaralandı ama ciddi bir şey değil. Biz...”

“Mitch!” diye bağırdı Mike. “Beni vurdular. Hepimizi öldürecekler. Çabuk buraya bir ekip yolla!”

“F Birliği servis alanına ulaşmak üzere. Komutana, özel ve çok önemli bir mesele olduğunu söyledim. Bana konumunuza bildirin.”

“Bunu yapabileceğimizi hiç sanmıyorum Mitch,” dedim. “Belki bana inanmayacaksın ama muhtemelen birileri bizi dinliyor.”

“Tanrım. Eğer doğruysa, sizi cep telefonlarınızdan da takip ederler. Onları atlatamazsınız.”

“Ben de öyle diyorum ya?” diye bağırdı Mike. “Boşuna debeleniyoruz.”

“Şimdilik canımıza kastedeceklerini sanmam,” dedim. “Onlar mıdır bilmiyorum ama peşimizdekilerde Cinayet Masası’nın minibüslerinden var.”

“Mangold mu? Olamaz. Cesaret edemez.”

“Bence de. Ama tepeden emir geldiyse fazla bir seçeneği olmaz. Mike’ı kasten vurduklarını sanmıyorum. Bizi güneye göndermeye çalışıyorlar. Onları Mike kışkırttı. Gerçi insanların olduğu bir yerde ateş açmak nasıl bir kafasızlık, anlamış değilim. Siz minibüsleri izlemeye alın. Biri hâlâ servis alanında. Diğeri peşimize düşmüştür. Ondan kurtulmamız lazım.”

“Trajan, dur. Kapamadan önce bari bana neler olduğunu söyle.”

“Olmaz Mitch.” Hoparlörü kapatıp telefonu kulağıma dayadım ve cama doğru dönüp fısıldadım. “Ama korktuğum şeyde haklıysam, işler çirkinleşebilir. Ne olur Shiloh’ya birilerini yolla.”

“Merak etme. Hemen hallederim. Sen de dikkatli sür.”

“Arabayı ben kullanmıyorum.”

“Bir dakika. Kim kullanıyor öyleyse?”

“Görüşürüz Mitch.”

{III}

Lucas’ın bütün itirazlarına rağmen, yolun tamamında Lonun kullanmasına izin vermedim. Siyah minibüsü bir daha hiç görmedik. Sonradan, daha Yeni Baltimore’daki tır parkından çıkamadan F Birliği tarafından durdurulduklarını öğrenecektik. Ama peşimizdekiler, üstleri gelene kadar ne kimliklerini ne de amaçlarını açıklamıştı. Üstleri de birliğe, bunun onların görev alanı kapsamında olmadığını söylemiş-

ti. Mike arkada uyuyakaldığında, Lucas'a kenara çekmesini söyledim. Arabadaki birkaç yastığı sağıma soluma sıkıştırıp şoför koltuğuna yerleştirdim. Lucas da yeniden arkaya geçti. Genç çırağımız, tek bacaklı bir adamın araba kullanmasının tehlikelerinden dem vursa da aslında bir hayli yorulmuştu. Bir zamanların şirin kasabası Catskill'deki mağaza zincirlerinin önünden geçen ve sonra bizi Hudson'ın üzerinden geçirip 23. Kara Yolu'ndan doğuya yönlendirecek Rip Van Winkle Köprüsü yolunda, o da uykuya yenik düştü.

Hudson kasabasından Surrender'a bağlanan birçok yol vardı ama buralara gelmeyi uzun zaman olmuştu. Shiloh'da bizi nelerin beklediğini düşünmekten vazgeçip bütün dikkatimi yola vermezsem, her an kaybolabilirdik. Direksiyona sıkıca yapışıp gözlerimi tabelalardan ayırmadan ilerledim. Eve bir an önce ulaşmalıydık, çünkü yoldayken, yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Ne var ki düşüncelerimle baş başa kaldıkça aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Surrender sapağına aşağı yukarı otuz kilometre kala, asfalttaki bombeyi geç fark ettim. Son anda frene basınca Mike sıçrayarak uyandı. Bir an, uyku sersemliğiyle sağa sola bakındı. Başını ve gözlerini ovuşturdu. Sonra direksiyonda beni gördü.

"L.T.?" diye mırıldandı, çatlak bir sesle. Sonra Lucas'ı uyandırmamaya gayret ederek ön koltuğa geçti. "Benden bile kötü görünüyorsun. O direksiyonu biraz daha sıkarsan kırılacak."

"Yok bir şey," diye yalan söyledim. "Sapağı kaçırmamaya çalışıyordum. Bu yolları unutmuşum."

Mike kuruyan dudaklarını yalayıp su şişesine uzandı. "L.T. Neler oluyor? Söylesene."

“Yok bir şey.”

“Söyle.”

“Tam olarak ne bilmek istiyorsun?”

“Benimle oyun oynama L.T. Peşimizdekilerin bizi New York’a sürmek istediğini nereden anladın? Bizi Surrender’dan neden uzaklaştırmak istiyorlar?”

“Bu işin arkasındaki her kimse, New York’ta yaşadıklarımız yüzünden hırslanacağımızı tahmin ediyordu.”

“Orasını anladım,” dedi, başını sallayarak. “Sonra biz geri dönmeye çalışınca ateş etmeye başladılar. Demek ki oldukça üstlerden birinden emir alıyorlar.”

“Doğru.”

“Şimdi de...”

“Hayatım buna bağılıymış gibi geri dönmeye çalışıyorum, öyle mi?”

Omzunu silkti. “Hayır. Daha önce de hayatının tehlikeye girdiği durumlar oldu. Ama seni hiç böyle görmedim. Neden? Kimin için korkuyorsun? Ya da kimden?” Cevaplamama fırsat vermeden, “Söylemeyeceksin, değil mi?” dedi. Cebinden sigara paketini çıkardı. “Dün gece Ambyr’dan bahsederken böyle değildin. Bu yeni bir şey.”

Başımı iki yana salladım. “Of, Mike. Ambyr’ı bir daha görmemeye kendimi alıştırmıştım. Ama ölmesini istemiyordum tabii.”

“Neden? Nişancının onu vuracağını mı düşünüyorsun yoksa? Hem çenesini kapamak hem de bize gözdağı vermek için öyle mi?”

“Sus ne olur,” diye yalvardım. “Evet, aynen böyle düşünüyorum. Ve Ambyr’ı yalnız yakalayabileceği tek yer, Marcianna’nın yuvası. Bu durumda Marcianna da tehlikede.”

“Şimdi anlaşıldı. Ama bence öyle bir şey olmayacak. Neden mi? Çünkü daha önce söylediklerin gayet mantıklıydı. Ambyr’a ihtiyaçları var. Belki onu kaçıırırlar ama öldüreceklerini sanmam. Ambyr hâlâ işlerine yarıyor.” Suyunu bitirip arkadaki cep şişesine uzandı.

Biraz rahatlamıştım. “Fazla içme,” diye uyardım. “Daha neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz.”

7. Kara Yolu’ndan 34. Kır Yolu’na girdik. “Karışma,” dedi Mike. “Bir iki fırttan ne çıkar?”

“Ben uyarayım da.” Albay Jones’un heykeli görünmüştü. “Arkada birkaç kutu kola olacaktı. Bir tane iç. Kendine gelersin.” Mike dediğimi yaparken, meydanın etrafında bir tur attım. Kuzen Caitlin’in arabasını görürüm diye ümit ediyordum ama yoktu.

“Şerefine içiyorum Albay,” dedi Mike, kolasını kaldırarak. “Sana ve hâlâ kimsenin anlam veremediği o lanet sözlerine.” Meydandan çıkıp Death’s Head Hollow’a yöneldiğimizde, nihayet etrafıma bakınmak aklıma geldi. “Bir dakika ya. Caitlin denen Amazon hatunun, buralarda bir yerlerde olması gerekmiyor muydu?”

Az sonra, çiftliğin arazisinin girişinde, Caitlin’in arabasını gördük. Yanında başka polis araçları da vardı. Biri de Mitch McCarron’a aitti.

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Geç kaldık. Olanlar oldu.”

“Dur bakalım. Hemen telaşlanma. Mitch bizimle konuştuktan sonra Caitlin’i buraya yollamıştır. Olamaz mı?” Ama yaklaştığımızda yüzü bembeyaz kesildi. “İyi de Mitch neden burada? Neye bakıyor onlar?”

O kadar endişeliydim ki cevap bile veremedim. Arabayı yolun kenarına çektim. “Mike, sen devam edebilir misin?”

"Neden? Sen ne yapacaksın?"

"Koltukları değişeceğiz. Onları geçtikten sonra dur, ben ineceğim. Siz Shiloh'ya gidin. Lucas'ı içeride tutmanın bir yolunu bul. Annabel de yardım eder. Tahminen her şeyden haberdardır. Artık dondurma mı verirsiniz, bira mı ya da uyku hapıyla bira mı, orasına ben karışmam."

"Bir dakika. Annabel neden haberdar?" Ona aldırmadan arabadan indim. Mike direksiyona tutunarak yan koltuğa geçti.

"Yürü," dedim, kendimi arkaya attığımda.

Mike önemli bir şeyler olduğunu sezmişti. Daha önceki sözlerimden, Ambyr'ın başına korkunç bir iş geldiğini ve Lucas'tan gizlememiz gerektiğini tahmin ediyordu. Yaklaştığımızda, Caitlin, Mitch ve diğer arabalardakilerin, kendimi bildim bileli Death's Head Hollow'un girişinde duran ulu akçaağacın dibindeki uzun otların orada, bir şeyin başında toplandığını gördük. Ağacın dalları yere paralel uzadığı için, Surrender çocukları ona tırmanmaya bayılırlardı. Küçüklüğümde, onun dalları arasında gezinen çocukları gördükçe kıskançlıktan içim içimi yerd. O zamanlar, bu ağaçla sıkı fıkı olmak için her şeyimi verebilirdim ama şimdi yalnızca, ondan uzak kalmak istiyordum.

Ve eğer hayal ettiğim korkunç senaryo gerçekleşseyse, köyün çocukları da bir daha bu ağacın yakınına bile uğramak istemeyeceklerdi.

Arabadan indim ve Mike'a gazlamasını söyledim. Nemli çimlerden ağaca doğru yürürken Clarissa'yı gördüm. Omuzlarına etnik desenli bir şal sarmıştı. Yüzü kül rengiydi. Gruptan ayrılıp yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı.

"Yine aynıysa oldu... Bunca zaman sonra..."

Bir şey demedim. Gerek de yoktu zaten. Yeterince yaklaştığım için, şimdi ağacın yerden beş metre kadar yüksekteki bir dalma bağlı naylon ipi görüyordum. Caitlin'in boylarında birinin elini uzattığında dokunabileceği bir yükseklikten kesilmişti. Birkaç polis, manzaranın tamamını görebilmem için açıldı. Mitch elini omzuma koydu.

“Üzgünüm. Ama bu işi çözeceğiz. O orospu çocukları belalarını bulacak.”

Başımı sallayıp birkaç adım attım. Yerde biri yatıyordu. Uzaktan bakınca, oraya dinlenmek için uzandığını sanabilirsiniz. Ama yakından, yüzündeki ifade ve ağzından fırlayan şiş, mor dili, her şeyi açıklıyordu. *Derek*. Naylon ip boynunu kesmiş, hatta bazı yerlerde derinin içine gömülmüştü. Üzerinde, Shiloh'ya geldiği günkü kıyafetleri vardı. Kurtuluşu sandığı felaketine özenle hazırlanmıştı. Göğsüne büyükçe bir not kâğıdı iğnelemişlerdi. Mesaj basitti. Hatta nesiller önce, köylülerin iki gencin canını aldıktan sonra Albay Jones'a yazdığı mesaj bile, bunun yanında süslü kalırdı.

SUÇLU SENSİN. VAZGEÇ.

Çocuğun yanında tek dizimin üzerine çöktüm. Gözleri hâlâ açıktı. Mitch'e baktım. “Weaver nerede, biliyor musun?”

“Bölge dışına çağırılmış. Gelmesi bir saati bulur.”

“İyi bari.” Elimi uzatıp usulca göz kapaklarını indirdim. Ölüm sertliği, gözleri ve göz kapaklarını, vücudun diğer kısımlarından daha çabuk etkiler. Katılaşmaları bazen iki saati bile bulmaz. Ernest Weaver'ın dönüşte McDonalds'a uğrama riskini göze alamazdım. Derek'i orada, bu korkunç bakışla bırakamazdım. Koyu renkli göz küreleri dışarı fırlamasına rağ-

men, göz kapakları onları kolayca örttü. Şişen dilini de ağzının içine geri koyup çenesini kapadım. Göz ucuyla, Mitch'in her türlü olası itirazı engellemek için hazır beklediğini gördüm. Derek bu ufak çabalarımın sonra, az çok huzura kavuşmuş gibiydi. Saçlarını soğuk alnından çekerken fısıldadım.

"Rahat uyu evlat."

Burada benim yapabileceğim daha fazla bir şey kalmadığını bildiğim için, bastonuma dayanıp Mitch'in de yardımıyla doğruldum ve Clarissa'nın yanına gittim. Weaver'ın gelip gayet bariz olan ölüm sebebini, sanki yeni bir bilgiymiş gibi ukalaca satmaya kalkışmasını bekleyemeyecektim. Öte yandan Mike'ın, Olay Yeri İnceleme'den önce bu sahneyi görmesi, hayati bir önem taşıyordu. Zaman ve kafein, alkolün vücudundaki etkisini henüz silemediyse bile, Derek'i gördüğünde ayılacağı muhakkaktı. Dolayısıyla, Mitch'e döndüm ve Caitlin beni ve büyük halamı Shiloh'ya bırakabilir mi diye sordum. Lucas acı haberi aldığı anda, Caitlin yanında olsun istiyordum. Ama halam beni şaşırtarak çiftliğe yürüyerek gitmekte ısrar etti ve benim de ona eşlik etmemi istiyordu. Yürümem gerekeceğini duyunca, bir sigara yakayım diye ceplerimi karıştırdım. Canım ortağımın viski şişesini çaktırmadan cebime attığını fark edince rahatladım. Yine de polislerden yeterince uzaklaşmadan ona el sürmeye niyetim yoktu.

Yüz metre kadar yürümüştük ki Clarissa koluma yapışarak zıncı diye durdu. Sonra sıkıca elimi tuttu. "Dahası da var. Ama önce derin bir nefes al."

Birden yüreğim hop etti. İstemsizce cebimdeki şişeyi çıkardım. "Marciana mı?" diye fısıldadım korkuyla.

Clarissa'nın, elimi tutan parmakları gevşedi. Kaşları çatıldı. "Ne? Tek derdin, o lanet çita mı?"

“Sadece sordum,” dedim, viskiden bir yudum alıp.

Clarissa şişeyi elimden kaptı. “Kediciğin iyi! Tanrım, Trajan. Al, bak. Bunu yatak odasında buldum.” Elime katlanmış bir kâğıt parçası tutuşturdu. Target’ta satılan ucuz kâğıtlardandı. Kâğıdı açtım. Ortasında güzel, düzgün ama dikkatli bakıldığında, hafifçe titrek bir el yazısıyla yazılmış tek bir cümle vardı:

Kız elimizde.

Clarissa galiba benden abartılı bir tepki bekliyordu. En azından, belki birkaç damla gözyaşı dökmemi. Buruk bir ifadeyle gülümsediğimde, tokadı bastı. Akli sıra beni şoktan uyandırıyordu, ama o kadar sert vurmuştu ki anlaşılan, ruhsuzluğuma da bozulmuştu.

Yanağımın acısını bile hissetmedim. “Telaşlanma. Ambyr’a bir şey olmayacak,” dedim. “Evde kim var?”

Şaşaladı. “Happy’yle Chick’i çağırdım. Merak etme. İkisi de silahlı.”

“Etmiyorum. Onlar silahlı, ben silahlıyım, bu lanet bölgede silahsız bir kişi bile yok. Ama bizim davada yalnızca polisler ateş ediyor. *Bu ülkede bundan kaçamazsın.*”

“Derhâl kendine gelmezsen sana bir tane daha patlatacağım. Anlamıyor musun? Ambyr’ı kaçırmışlar.”

“Ambyr gitti Clarissa. Güven bana.” Ağzıma bir sigara koyup polis arabalarının ışıklarına doğru baktım. “Derek öldü. Ona hiç şans tanımadılar. Lanet olsun.” Başımı salladım. Clarissa kendi çakmağıyla sigaramı yaktı. “Mike’a haber veremeliyiz,” dedim. “Haydi, eve gidelim.” Şişede kalan Talisker’i birkaç yudumda bitirdim.

“Kafayı bulmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. “O kadar mı kötüsün?”

“Merak etme. Bu, yalnızca kalçam içindi. Sana yolda bir masal anlatmamı ister misin? Bir kızla ilgili. Bilerek ya da bilmeyerek arkasında ekmek kırıntıları bırakan bir kızla.”

“Şunu doğru düzgün anlatmazsan, tek kelimesini bile dinlemeyeceğim. Lucas’a ne diyeceğiz? Ablasına ne oldu? Bu insanlar bizden ne istiyor?”

“*Bu insanlar* dediklerin var ya? İşte orası karışık hala.” Death’s Head Hollow’un zifiri karanlığında yürüdük. Başımızın üzerinde, birbirine uzanan kolları andıran ağaç dalları vardı. O doğal gölgelik, gündüz öyle güzel görünürdü ki seyrine doyum olmazdı. Ama şimdi sanki ağaçlar sarmaş dolaş olmuş, yas tutuyordu. “Ama,” dedim, “hepsi aynı şeylerin peşinde. Güç, başarı ve daha fazlası. Aslında tek ortak ve temel dürtüleri o açlık. Hırstan hepsinin gözleri dönmüş.”

Belki kimileri, Derek’in ölümünü, Lucas’ın birdenbire yapayalnız kalmasını ve Ambyr’ın ortadan kaybolmasını kaldıramadığımı düşünebilir. Çünkü sözlerimin gerisini getiremedim. Titremeye başladım. Gözlerim doldu. Clarissa bir Camel yaktı. Çakmağının ışığında yüzümü gördü ve sağ koluma girdi. Adımlarını protez bacağımlarıyla uydurmaya çalıştı. Tekrar konuşabildiğimde, profesyonel tarafsızlığımı destekleyen, ruhsuz bir sesle konuştum. “Sana yalnızca bildiğim kadarını anlatabilirim hala. İspatlanana kadar bana inanmayabilirsin, ama şu kadarını söyleyeyim. Yaşlı Caractacus’un o meşhur sözlerinin ne anlama geldiğini en sonunda anladım galiba.”

{IV}

O lanetli gecenin ilerleyen saatlerinde, Lucas disosiyatif bozukluk dediğimiz bir ruh durumuna girdi ki bu, kolaylıkla uzun bir döneme yayılabilir, hatta ciddi kişilik bozukluklarına yol açabilirdi. En azından, benim ilk teşhisim bu yöndeydi. Ama sonra, Clarissa'nın doktoru ve Fraser'dan bir psikiyatr tarafından da doğrulandı. İki doktor Shiloh'ya sabah geldi. Halamın hâlâ bazı konularda kafası zehir gibi çalışıyordu. Yoksa doktor filan çağırmak benim aklıma gelmezdi. Lucas, Shiloh'nun en büyük yatak odasında kalıyordu. Gözlerini etrafındaki boşluğa dikmişti. Ambyr giderken bütün eşyalarını yanma aldığı için, geride ona dair hiçbir iz kalmamıştı. Clarissa bile, bunun bir kaçırılma vakası için oldukça tuhaf olduğunu sonunda kabul etmişti. Aynı şekilde Lucas'ın da fark etmemesi imkânsızdı. Ama bu aklına gelmişse bile, diğer her konuda olduğu gibi, susmayı yeğliyordu. Odanın batıya bakan penceresinin önündeki koltukta, bir heykel gibi tek bir noktaya bakarak oturuyordu. Gözlerinin altında kocaman ve koyu renkli torbalar belirmişti. Bir sokak kavgasında dayak yemiş gibi görünüyordu. Hâlbuki bu hâli, duygularının yüzüne yansımasydı yalnızca.

Kardeşi gibi gördüğü en yakın arkadaşı feci şekilde can vermiş, ablası birdenbire ortadan kaybolmuştu. Üstelik daha ailesi kaçalı da çok olmamıştı. Lucas'ın bu şekilde içine kapanması iyi değildi tabii. Büyük bir buhrana girme tehlikesi vardı. Ama onu şimdiye kadar az çok tanımıştım. Yetişkinlerde bile az rastlanan türde bir dayanıklılığa sahipti. Böyle bir dayanıklılığı, ancak uzun süre ızdıraplı bir hastalıkla boğuşanlarda gözlemlemiştim. Tabii kendi deneyimim de o yönde olduğu

{IV}

O lanetli gecenin ilerleyen saatlerinde, Lucas disosiyatif bozukluk dediğimiz bir ruh durumuna girdi ki bu, kolaylıkla uzun bir döneme yayılabilir, hatta ciddi kişilik bozukluklarına yol açabilirdi. En azından, benim ilk teşhisim bu yöndeydi. Ama sonra, Clarissa'nın doktoru ve Fraser'dan bir psikiyatr tarafından da doğrulandı. İki doktor Shiloh'ya sabah geldi. Halamın hâlâ bazı konularda kafası zehir gibi çalışıyordu. Yoksa doktor filan çağırmak benim aklıma gelmezdi. Lucas, Shiloh'nun en büyük yatak odasında kalıyordu. Gözlerini etrafındaki boşluğa dikmişti. Ambyr giderken bütün eşyalarını yanına aldığı için, geride ona dair hiçbir iz kalmamıştı. Clarissa bile, bunun bir kaçırılma vakası için oldukça tuhaf olduğunu sonunda kabul etmişti. Aynı şekilde Lucas'ın da fark etmemesi imkânsızdı. Ama bu aklına gelmişse bile, diğer her konuda olduğu gibi, susmayı yeğliyordu. Odanın batıya bakan penceresinin önündeki koltukta, bir heykel gibi tek bir noktaya bakarak oturuyordu. Gözlerinin altında kocaman ve koyu renkli torbalar belirmişti. Bir sokak kavgasında dayak yemiş gibi görünüyordu. Hâlbuki bu hâli, duygularının yüzüne yansımaysındı yalnızca.

Kardeşi gibi gördüğü en yakın arkadaşı feci şekilde can vermiş, ablası birdenbire ortadan kaybolmuştu. Üstelik daha ailesi kaçalı da çok olmamıştı. Lucas'ın bu şekilde içine kapanması iyi değildi tabii. Büyük bir buhrana girme tehlikesi vardı. Ama onu şimdiye kadar az çok tanımıştım. Yetişkinlerde bile az rastlanan türde bir dayanıklılığa sahipti. Böyle bir dayanıklılığı, ancak uzun süre ızdıraplı bir hastalıkla boğuşanlarda gözlemlemiştim. Tabii kendi deneyimim de o yönde olduğu

için, daha çok kanser hastalarında. Yine de Lucas defalarca şu veya bu şekilde terk edilmiş bir çocuktü ve her an bir kırıлма yaşayabilirdi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, eve gelen doktorların tavsiyesiyle ulaştığımız Albany'deki bir çocuk psikoloğu, bizi bir nebze olsun rahatlatıldı. Lucas yakın zamanda o kadar büyük bir şok yaşamıştı ki bunun daimi bir ruh durumuna dönüşüp dönüşmeyeceğine karar vermek için henüz erkendi. Dolayısıyla şimdilik yalnızca olayları değil, kim olduğunu da unuttuğu bir hafıza kaybı ya da kişilik bozukluğu yaşaması söz konusu değildi. Eğer bu hâli uzun zaman devam ederse, ancak o zaman bir tedavi yoluna gidilebilirdi. Dahası ondan en ufak bir tepki alabilirsek, kabuğuna çekilmek için harcadığı bu insanüstü azmi bir şekilde kırabilirsek, kronik depresyon, manik depresif bozukluk ve hatta şizofreni gibi hastalıkların tohumlarının atılmasını engelleyebilirdik. Zira özellikle ergenlerde, bu tarz travmalar çeşitli ruhsal hastalıklara sebebiyet verebilirdi.

Genç dostumuzu nöbetleşe gözlemlemeye karar verdik. Her birimiz günde dört, beş saat odasında kalıyorduk. Bana göre asıl en büyük tehlike, bir hastaneye yatırıldığı takdirde, gerçeğe dönmesi için ona uygulayacakları ilaç tedavisiydi. Böyle bir tedaviye gerek kalmadan, Lucas'ın bize bir tepki vermesini umuyordum. Ben, Mike, Clarissa ve hatta Annabel, onun yanında geçirdiğimiz uzun saatler boyunca tek bir umuda tutunuyorduk. Lucas bize, aramıza geri dönmeyi isteyecek kadar çok güveniyordu. Eninde sonunda onu sıra dışı yapan kırık parçalarını birleştirecekti. O bir savaşçıydı. Biz sadece refakatçiydik. Onu gözlemliyor ve küçücük de olsa bir umut ışığı bekliyorduk. Albany'deki doktorla konuş-

mamızdan kısa bir süre sonra, beni heyecanlandıran bir gelişme oldu. Gece elimden geldiğince Marcianna'yla ilgilenmeye çalışmıştım. Telefonu kapadıktan sonra da onun yanına gittim. Karnını doyurdum, başım okşadım ve eve geri döndüm. Mike, Lucas'ın odasında, kapının hemen yanındaki koltukta, kucagında iPad'iyle, Derek'in cesediyle ilgili değerlendirmelerini gözden geçiriyordu. Yavaşça batıya bakan pencereye yaklaştım. Marcianna yine katili hissetmiş olmalıydı ki o tuhaf sesi çıkarmaya başlamıştı. Eğilip Lucas'ın boş bakışlarına gözlerimi diktim.

O sırada tuhaf bir şey oldu. Marcianna ne zaman çılgılığı andıran o sesi çıkarsa, Lucas'ın ölü bakışlarında bir hareketlenme oluyordu. Öyle kolayca fark edilecek bir şey değildi. Sadece, sanki gözlerini kırptırıcakmış gibi, göz kapakları titreyordu. Gözlemimi doğrulaması için Mike'ın yanına gittim. Ona ben mi hayal gördüm diye sordum ama az sonra yanıma döndüğünde gülümsüyordu. On iki saati aşkın bir süredir, Lucas ilk kez tepki veriyordu.

O kadarı bana yetmişti. Doğru yuvaya gittim. Marcianna'yı çiftlikten itinayla uzak tutuyordum ama ilk kez, ona Terence konusunda verdiğim eğitime güvenmek zorundaydım. Aklımdan geçenleri anlamış gibi, beni kapının orada bekliyordu. Tasmaşını takıp çömeldim ve yuvarlak kafasını avuçları arasına alıp gözlerine baktım.

"Uslu dur, olur mu kızım?" dedim. "Genç dostumuzun sana ihtiyacı var."

Marcianna uyarılarımı dikkate almış gibi, önüme geçti ve kararlı adımlarla eve doğru yürüdü. Yolda bir kere bile benimle oyun oynamaya kalkışmadı. Verandanın basamaklarını çıktığımızda, Clarissa'yla burun buruna geldik.

mamızdan kısa bir süre sonra, beni heyecanlandıran bir gelişme oldu. Gece elimden geldiğince Marcianna'yla ilgilenmeye çalışmıştım. Telefonu kapadıktan sonra da onun yanına gittim. Karnını doyurdum, başını okşadım ve eve geri döndüm. Mike, Lucas'ın odasında, kapının hemen yanındaki koltukta, kucagında iPad'iyle, Derek'in cesediyle ilgili değerlendirmelerini gözden geçiriyordu. Yavaşça batıya bakan pencereye yaklaştım. Marcianna yine katili hissetmiş olmalıydı ki o tuhaf sesi çıkarmaya başlamıştı. Eğilip Lucas'ın boş bakışlarına gözlerimi diktim.

O sırada tuhaf bir şey oldu. Marcianna ne zaman çığlığı andıran o sesi çıkarsa, Lucas'ın ölü bakışlarında bir hareketlenme oluyordu. Öyle kolayca fark edilecek bir şey değildi. Sadece, sanki gözlerini kırptıracaktı gibi, göz kapakları titreyordu. Gözlemimi doğrulaması için Mike'ın yanına gittim. Ona ben mi hayal gördüm diye sordum ama az sonra yanıma döndüğünde gülümsüyordu. On iki saati aşkın bir süredir, Lucas ilk kez tepki veriyordu.

O kadarı bana yetmişti. Doğru yuvaya gittim. Marcianna'yı çiftlikten itinayla uzak tutuyordum ama ilk kez, ona Terence konusunda verdiğim eğitime güvenmek zorundaydım. Aklımdan geçenleri anlamış gibi, beni kapının orada bekliyordu. Tasmaşını takıp çömeldim ve yuvarlak kafasını avuçlarımın arasına alıp gözlerine baktım.

"Uslu dur, olur mu kızım?" dedim. "Genç dostumuzun sana ihtiyacı var."

Marcianna uyarılarımı dikkate almış gibi, önüme geçti ve kararlı adımlarla eve doğru yürüdü. Yolda bir kere bile benimle oyun oynamaya kalkışmadı. Verandanın basamaklarını çıktığımızda, Clarissa'yla burun buruna geldik.

“Hey, ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı, evin arkasından koşarak yanıma gelirken. Her zamanki gibi, Terence peşindeydi. Sonra yukarıdaki hastayı hatırlayarak sesini alçalttı. “Bu hayvan evime giremez. Bunu konuşmuştuk Trajan.” Clarissa böyle dedikten sonra aşağı baktı ve bir an şaşaladı. Marcianna’nın ne kadar büyük olduğunu unutmuştu belli ki. Yıllardır, diğer yarımın yanına bile yaklaşmıyordu. Eğilip minik tüy topunu kucağına aldı. “İyi niyetimden onu beslemene izin verdim. Ama evime adımını bile atamaz.”

“Hala, ne olur,” dedim, parmağımla yukarıyı göstererek. “Durumu neden daha da zorlaştırıyorsun?”

“Ya, senin yaptığın ne?” diye tısladı. Tam o sırada, bizim evi komşu kapısı yapan iki doktor verandaya çıktı. Ama Marcianna’yı gördükleri gibi, içeride bir şey unuttuklarını söyleyip tabanları yağladılar. “Lucas’mki gibi travmalar konusunda bilgi alıyordum,” diye açıkladı halam. “Vahşi bir hayvanı onun yanına sokmanın bir işe yarayacağı fikrine nereden vardın, merak ediyorum doğrusu.”

“Clarissa,” dedim ve biraz soluklanmasını bekledim. Halam kucağındaki kar topunu susturamayınca ağzına birkaç tane köpek bisküvisi tıktı. “İçerideki beyefendilere güvenmeni anlıyorum ama hem psikoloji hem psikiyatri diplomam olduğunu unutuyorsun. Hangi uyaranların nasıl sonuçlar doğuracağını biliyorum. Daha on beş dakika önce Lucas, Marcianna’nın sesine gözleriyle tepki verdi. Bu tarz durumlarda, çocukların insanlarla iletişimi kesip başka türlerle temas kurmaları görülmemiş bir vaka değildir. Marcianna ona hepimizden daha faydalı olabilir. Hala, lütfen. Bu biraz daha böyle devam ederse, Lucas’a ilaç verecekler, çünkü uyumuyor. Uzun lafın kısası, Lucas’ın Marcianna’ya ihtiyacı var.”

Halam kuşkuyla kaşlarını çattı. “İyice gördün mü? Ne yaptı? Hem sadece gözüyle tepki vermesi yeterli mi?”

O noktada, beklenmedik biri imdadıma yetişti. Fraser’lı psikolog dayanamayıp yine verandaya çıktı. “Böyle bir tepkiyi yabana atamayız. Yeğeniniz haklı. Gözlerindeki bir seğirme, uykusuzluğa karşı direncinin kırılmaya başladığını gösterir. Daha önce de konuştuğumuz gibi, uykusuzluk akli dengeyi bozar ve eğer bunu gidermenin bir yolu varsa...”

Clarissa usulca zavallı adama döndü. Bakışları o kadar korkutucuydu ki doktor çareyi bir kez daha içeri kaçmakta buldu. “İyi bari. Madem herkes aynı görüşte, bir denemeye değer. Ama seni uyarıyorum Trajan. En ufak bir olumsuzluğu senden bilirim, ona göre.”

“Anlaştık.” Marcianna’yla eve girdik. Marcianna her zamankinden yavaş hareket ediyordu. Önce içinde bulunduğu bu yeni ortamı şöyle bir kokladı ama merdivenlere yöneldiğinde yine kararlılıkla önüne geçti. Mike bizi yatak odasının kapısında karşıladı.

“Konuştuklarınızı duydum. İşe yarayacağından emin misin L.T.?”

“Hayır,” dedim, derin bir iç çekerek. “Ama Marcianna ne yaptığını biliyor gibi.”

“Trajan. Ne olursa olsun, o vahşi bir hayvan. Yaptığı bir sürü şeyi yanlış yorumluyor olabilirsin.”

“Evet. Ama sanmıyorum. Sen çalışmaya devam et. Mutlaka gözden kaçırdığımız bir şeyler var.”

Gönülsüzce başını salladı. Mike koridora çıkarak bize yol açtı. Kapıyı ittim. Marcianna hemen kafasını içeri soktu. Tasmaşının kayışını biraz gevşetip odanın ortasına kadar yürümesine izin verdim. Yine bağıracakmış gibi ağzını açtı ama

Halam kuşkuyla kaşlarını çattı. “İyice gördün mü? Ne yaptı? Hem sadece gözüyle tepki vermesi yeterli mi?”

O noktada, beklenmedik biri imdadına yetişti. Fraser’lı psikolog dayanamayıp yine verandaya çıktı. “Böyle bir tepkiyi yabana atamayız. Yeğeniniz haklı. Gözlerindeki bir seğirme, uykusuzluğa karşı direncinin kırılmaya başladığını gösterir. Daha önce de konuştuğumuz gibi, uykusuzluk akli dengeyi bozar ve eğer bunu gidermenin bir yolu varsa...”

Clarissa usulca zavallı adama döndü. Bakışları o kadar korkutucuydu ki doktor çareyi bir kez daha içeri kaçmakta buldu. “İyi bari. Madem herkes aynı görüşte, bir denemeye değer. Ama seni uyarıyorum Trajan. En ufak bir olumsuzluğu senden bilirim, ona göre.”

“Anlaştık.” Marcianna’yla eve girdik. Marcianna her zamankinden yavaş hareket ediyordu. Önce içinde bulunduğu bu yeni ortamı şöyle bir kokladı ama merdivenlere yöneldiğinde yine kararlılıkla önüne geçti. Mike bizi yatak odasının kapısında karşıladı.

“Konuştuklarınızı duydum. İşe yarayacağından emin misin L.T.?”

“Hayır,” dedim, derin bir iç çekerek. “Ama Marcianna ne yaptığını biliyor gibi.”

“Trajan. Ne olursa olsun, o vahşi bir hayvan. Yaptığı bir sürü şeyi yanlış yorumluyor olabilirsin.”

“Evet. Ama sanmıyorum. Sen çalışmaya devam et. Mutlaka gözden kaçırdığımız bir şeyler var.”

Gönülsüzce başını salladı. Mike koridora çıkarak bize yol açtı. Kapıyı ittim. Marcianna hemen kafasını içeri soktu. Tasmaşının kayışını biraz gevşetip odanın ortasına kadar yürümesine izin verdim. Yine bağıracakmış gibi ağzını açtı ama

ses çıkarmadı. Gözlerini Lucas'a dikmişti. Lucas, Marcianna odaya girdiğinden beri, kıpırdamadan oturuyordu. Bakışları her zamanki kadar donuktu. Bir an Mike'ın haklı olduğunu düşündüm. Az kalsın ümidim kırılacaktı. Ama Marcianna pes etmedi. Uzun zamandır çıkardığı o ruhaf sesin daha yumuşak bir çeşidini Lucas'ın beğenisine sundu.

Hemen çocuğun gözlerine baktım. Deminki gibi titreşmekle kalmadılar. Bariz bir şekilde hareket ettiler. Marcianna yine cıvıldadı. Şimdi daha da ısrarcıydı. Ve Lucas'ın o korkunç, ölü bakışlarına bir ifade geldi. Kayışı biraz daha gevşettim. Marcianna, Lucas'a yaklaştı. Aralarında birkaç adım kaldığında, Lucas nihayet, çok yavaşça başını ona doğru çevirdi. Marcianna onunla oyun oynamaya alışıktı. Genç ve dinç bedeninin, sert oyunları bile kaldırabildiğini biliyordu. Ama bugün buna izin veremezdim. Marcianna yüzünü onunkine yaklaştırdığında tasmanın düğmesine bastım ve kayış gerildi.

Marcianna, Lucas'ın kollarına, boynuna ve yanaklarına dokundu. Sonra usulca burnunu onunkine sürttü. Lucas'ın göz kapakları titreşti ve nihayet onu dikkatle izleyen, altın rengi gözlere baktı. Marcianna boynuna sokulabilsin diye kolunu kaldırdı. Marcianna yüksek sesle gurlamaya başladı. Lucas bunun üzerine onun boynunu okşadı. Birkaç saniye sonra da kollarını boynuna dolayıp yüzünü yumuşak tüylerine gömdü ve hıçkırıklara boğuldu. Marcianna, Lucas'ın kollarını yalamaya başladı. Az sonra ikisi, kederlerinde birleşti sanki. Âdeta bir hüznün abidesine dönüştüler.

Mike'a bu sahneyi tarif etmeme imkân yoktu. En iyisi, kendi gözleriyle görmesiydi. Kayışı biraz daha gevşetip usulca koridora çıktım ve elimle ortağımı çağırdım. Mike kapıdan

başını uzatır uzatmaz gülümsedi. Lucas'la Marcianna'nın birkaç dakika yalnız kalabileceğine kanaat getirip Mike'ı koridora çektim.

"Hayret," diye fısıldadı. "Gerçekten inanılmaz."

"Öyle." Başımla iPad'i gösterdim. "Bir şey buldun mu?"

"Belki. Şu Kevin denen çocuğun Dodge kamyoneti vardı, değil mi? Bütün bölge koşullarına uygun, dört mevsim lastikler kullandığını söylememiş miydi?" Derek'in cesedinin oradaki nemli, çıplak toprağı işaret etti. "Şu izleri görüyor musun? O tür bir lastiğin izleri. Sence tesadüf mü? Tabii onlardan bir sürü insanda var ama..."

"*Tesadüf*," dedim buruk bir sesle ve telefonumu çıkarıp Mitch McCarron'ı aradım. "Mitch," dedim açtığı anda, "bana Kevin Meisner denen adamın Surrender'daki adresi lazım."

"Aslında isteyen herkesle bu tür kişisel bilgileri paylaşmıyoruz. Ama soruşturmayla ilgiliyse..."

"Evet, öyle. Ne olur çabuk ol. Hem Mike'ın hem benim telefonuma mesaj at."

Mike beni dikkatle süzdü. "Bu yoldan ilerlemek istediğinden emin misin? Sadece tehlikeli olduğundan değil. Şu odada yarı ölü hâlde oturan sonraki kişi olmanı istemem."

"Bir ipucu yakaladık Mike. Peşinden gitmeye mecburuz. Vaktimiz yok. Düşmanlarımızın fazla beklemeyeceğinden emin olabilirsin. Şimdi gidip Lucas'la konuşacağız."

"Bu kadar çabuk mu? Ona biraz daha vakit tamsan?"

"Olmaz. Eğer haklıysam, zamanımız yok. Telefonumu kapatacağım. Adres geldiğinde haber ver."

Cevabını beklemeden odaya girdim. Lucas artık ağlamıyordu. Marcianna'nın başını okşuyordu. Beni fark edince yüzünü yine Marcianna'nın tüylerine gömdü. Demek ki

olanların farkındaydı. Artık kendi yarattığı dünyaya kapanamazdı.

“Marciana seni görmek istedi Lucas,” dedim. “Onu eve getirmeye mecbur kaldık. Ve biliyor musun? Terence’in yüzüne bile bakmadı. Akli fikri sendeydi.” Lucas bir tepki vermedi. Başını kaldırmadan, Marciana’nın kafasını okşamayı sürdürdü. “Ben diyorum ki yanında biraz daha kalsın.” Lucas’ın eli, Marciana’nın ensesinde hareketsiz kaldı. Söylediğime sevinmiş gibi, kollarını onun boynuna doladı. “Benim bir yere gitmem gerek. Sana haber vermeye geldim.”

Büyük an gelmişti. Yeniden içine kapanması riskini göze almak zorundaydım. “Belki bana inanmayacaksın. Yine de söyleyeceğim. Ambyr...” Ablasının adını duyar duymaz hafifçe inledi. “Biliyorum ama dinle beni. Biraz uyuman gerek. Yoksa doktorlar sana uyuman için iğne yapacak.”

Lucas bundan hiç hoşlanmamıştı ve nihayet, eski hâline yakın olduğunu gösteren bir şey söyledi. “Siktirsinler!”

Gülümsedim. “Aynen. Onun için, Marciana’yı burada bırakacağım. Belki ikiniz yatağa uzanmak istersiniz.” Başını iki yana salladı. “Tamam. O zaman koltukta biraz kestirmeye çalış. Uyuman lazım Lucas. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama duymadan uyumayacağını da biliyorum. Ambyr iyi. Hatta şimdi, onu görmeye gidiyorum.” Başını kaldırmadı ama omuzlarından büyük bir yük kalktığını görebiliyordum. “Ben gidiyorum. Bak, tasmayı da buraya bırakıyorum.” Koltuğunun kolçağına bıraktığım tasmayı daha o an kapınca şaşırdım. “Artık kontrol sende. Sana güveniyorum.” Marciana’nın ensesini okşadım. “Birazdan döneceğim. Birbirinize iyi bakın, olur mu kızım? Mike dışarıda, Lucas. Bir ihtiyacın olursa çağırısın.”

Birkaç adım geri geri yürüdüm ve şimdilik bir sorun olmadı-
ğından emin olunca, dönüp kapıya elimi uzattım. Ve tam o
sırada Lucas konuştu. Başını Marcianna'nın kürkünden kal-
dırmadığı için, sesi boğuk çıkıyordu.

"L.T." Bir an duraksadı. "Ambyr geri dönmezse, ne yaparım bilmiyorum."

"Haklısın," dedim. Onu avutmak için yalan söylemeyecektim. "Ben de bilmiyorum. Ama seni anlıyorum. Acıyla uyanmak ve hayatının büyük bir kısmının elinden alındığını hissetmek ne demek, biliyorum. Ama halledeceğiz evlat. Öyle ya da böyle, bir yolunu bulacağız." Lucas başka bir şey söylemeyince odadan çıktım.

Mike, Clarissa ve Annabel'le koridordaydı. Bana endişeyle baktılar. "Konuştu mu?" diye sordu Mike. "Onu konuşturdun mu?"

"Ben değil." Halama döndüm. "Marcianna burada biraz daha kalacak. Ben yokken onunla Lucas ilgilenecek."

"Peki. Ama ya sen? Mike ne planladığını söyledi. Emin misin?" Elini yanağıma koydu. "Ne kadar mutluydun. Her şeyi kaybedeceksin. Hem de ne uğruna!"

Başımı iki yana salladım. "Bu, benim kararım değildi hala. Annabel, Lucas'a yiyecek hafif bir şeyler hazırlayabilir misin lütfen?"

"Elbette," dedi, beni endişeyle süzerek.

Annabel'in bu hâli, kendimi nasıl bir tehlikeye atacağımı belki de ilk kez anlamamı sağladı. "Teşekkür ederim," demekle yetindim ve yanlarından ayrılmadan önce, aklıma son bir şey geldi. "Mike, arabanın anahtarı lazım." Hiç düşünmeden anahtarları bana fırlattı. İlk kez, bebeği için korkmak aklına bile gelmemiştii. "Sonra görüşürüz," dedim.

Merdivenlerin ortasına gelmiştim ki Mike “L.T.,” diye mırıldandı.

“Merak etme,” dedim, omzuma taktığım silaha hafifçe vurarak. “Colt’um yanımda. Dua edelim de onu kullanacak cesareti bulabileyim.”

{V}

Her şehrin ya da kasabanın kötü bir muhiti vardır. Surrender’inki de bir çukurun dibindeydi. Böyle yerlerde genellikle, yalnızca yoksulluk yoktur. Umursamazlık ve dedikodu da ortamın yozlaşmışlığını ve tehlikelerini bir misli artırır. Bütün bunların ana sebebi, temel bir psikolojik ihtiyaçtır. Çoğu insanın, bir topluluğun, kabilenin ya da etnik grubun lideri olma arzusu. Üstelik hükmetmek istedikleri de başka bir mahalle, köy ya da şehir değil, kendi çöplükleridir. Surrender’da, Albay Caractacus Jones gelene dek, bu mahalle Death’s Head Hollow’muş. Sonrasında köyün neşesi ve kâbusu olmak, başka bir sokağa düşmüş. Fletcher’ Hollow’a. Bir dönem saygın meslek erbapları burada ok ve yay yapıp satarlarmış. Çukur da adını onlardan almış. Ama modern zamanlarda, burası bölgenin orta ve batı kasabalarına giden otobana bağlanan, asfalt bir caddeye dönüşmüştü. Gelin görün ki buranın tekinsizliğini bilenler, yolu neredeyse hiç kullanmazlardı. Zira gecenin bir vakti kazara arabanız bozulursa, civardaki harap evlerde yaşayan uğursuz tipler, sizden faydalanmaya kalkışabilirlerdi.

Mike’ın gönderdiği mesajda, Kevin Meisner’in işte burada yaşadığı yazıyordu. Geride bıraktığım ailemin ve dost-

* Ok ve yay yapıp satan kimse. Ç.N.

larımın endişesine hak vererek, İmparatoriçe'yi Fletcher'a doğru sürdüm.

Mike'la bölgeyi birkaç kere ziyaret etmiştik. Steve'le Pete'e başka davalarda danışmanlık yaparken. Ama gittiğim yeri daha önce görmüş olmam, yolculuğumu kolaylaştırmıyordu. Bir kez daha, Fletcher'ın çöp çocuklar operasyonunu yürütmek için ne kadar uygun bir yer olduğunu düşündüm. Bir kere, Surrender'ın diğer sakinlerinin koyduğu ve devam ettirdiği gayriresmi kanunlar, burada sökmezdi. İkincisi, bu bölgenin sakinlerinin bu kadar büyük çapta bir operasyonu kotarabileceğine kimse ihtimal vermezdi. Ve üçüncüsü, çocukları zengin evlere yerleştirecek bağlantılara ulaşmaları neredeyse imkânsızdı. Ama bütün bu olumsuzlukların bir çözümü vardı elbette. Operasyonu yalnız yürütmüyorlardı. Tek bilmediğim, muhtemelen Cathy Donovan gibi kaç tane güçlü insanın onlara yardım ettiğiydi. Cevabını bulmak istediğim ilk soru da buydu zaten. Ayrıca önce dört çocuğun neden geri döndüğünü öğrenmek istiyordum. Mutlaka bir sebebi olmalıydı. Eyaletin evlat edindirme merkezine tekrar başvurmalarının nedeni tacizden çaresizliğe kadar pek çok şey olabilirdi, fakat benim kesin bilgilere ihtiyacım vardı. Ve bütün bunların dışında bir de Ambyr meselesi kafamı kurcalıyordu. Neden yapmıştı bunu? Para kesinlikle önemli bir teşvikti. Gelgelelim, şu dünya üzerinde kaç tane insan varsa, para hepsi için de ayrı bir anlam ifade ediyordu. Ambyr'a nasıl bir imkân sunulmuştu ki onca insanı idare etmeyi göze almıştı?

Köyde hüküm süren akşamüzeri, Fletcher'da alaca karanlığa dönüştü. Zira burada yolun tepesini kaplayan alçak dalları kesmeyi gerektiren herhangi bir yerel endüstri yoktu.

Merdivenlerin ortasına gelmiştim ki Mike “L.T.,” diye mırıldandı.

“Merak etme,” dedim, omzuma taktığım silaha hafifçe vurarak. “Colt’um yanımda. Dua edelim de onu kullanacak cesareti bulabileyim.”

{V}

Her şehrin ya da kasabanın kötü bir muhiti vardır. Surrender’inki de bir çukurun dibindeydi. Böyle yerlerde genellikle, yalnızca yoksulluk yoktur. Umursamazlık ve dedikodu da ortamın yozlaşmışlığını ve tehlikelerini bir misli artırır. Bütün bunların ana sebebi, temel bir psikolojik ihtiyaçtır. Çoğu insanın, bir topluluğun, kabilenin ya da etnik grubun lideri olma arzusu. Üstelik hükmetmek istedikleri de başka bir mahalle, köy ya da şehir değil, kendi çöplükleridir. Surrender’da, Albay Caractacus Jones gelene dek, bu mahalle Death’s Head Hollow’muş. Sonrasında köyün neşesi ve kâbusu olmak, başka bir sokağa düşmüş. Fletcher’ Hollow’a. Bir dönem saygın meslek erbapları burada ok ve yay yapıp satarlarmış. Çukur da adını onlardan almış. Ama modern zamanlarda, burası bölgenin orta ve batı kasabalarına giden otobana bağlanan, asfalt bir caddeye dönüşmüştü. Gelin görün ki buranın tekinsizliğini bilenler, yolu neredeyse hiç kullanmazlardı. Zira gecenin bir vakti kazara arabanız bozulursa, civardaki harap evlerde yaşayan uğursuz tipler, sizden faydalanmaya kalkışabilirlerdi.

Mike’ın gönderdiği mesajda, Kevin Meisner’in işte burada yaşadığı yazıyordu. Geride bıraktığım ailemin ve dost-

* Ok ve yay yapıp satan kimse. Ç.N.

larımın endişesine hak vererek, İmparatoriçe'yi Fletcher'a doğru sürdüm.

Mike'la bölgeyi birkaç kere ziyaret etmiştik. Steve'le Pete'e başka davalarda danışmanlık yaparken. Ama gittiğim yeri daha önce görmüş olmam, yolculuğumu kolaylaştırmıyordu. Bir kez daha, Fletcher'ın çöp çocuklar operasyonunu yürütmek için ne kadar uygun bir yer olduğunu düşündüm. Bir kere, Surrender'ın diğer sakinlerinin koyduğu ve devam ettirdiği gayriresmi kanunlar, burada sökmezdi. İkincisi, bu bölgenin sakinlerinin bu kadar büyük çapta bir operasyonu kotarabileceğine kimse ihtimal vermezdi. Ve üçüncüsü, çocukları zengin evlere yerleştirecek bağlantılara ulaşmaları neredeyse imkânsızdı. Ama bütün bu olumsuzlukların bir çözümü vardı elbette. Operasyonu yalnız yürütmüyorlardı. Tek bilmediğim, muhtemelen Cathy Donovan gibi kaç tane güçlü insanın onlara yardım ettiğiydi. Cevabını bulmak istediğim ilk soru da buydu zaten. Ayrıca önce dört çocuğun neden geri döndüğünü öğrenmek istiyordum. Mutlaka bir sebebi olmalıydı. Eyaletin evlat edindirme merkezine tekrar başvurmalarının nedeni tacizden çaresizliğe kadar pek çok şey olabilirdi, fakat benim kesin bilgilere ihtiyacım vardı. Ve bütün bunların dışında bir de Ambyr meselesi kafamı kurcalıyordu. Neden yapmıştı bunu? Para kesinlikle önemli bir teşvikti. Gelgelelim, şu dünya üzerinde kaç tane insan varsa, para hepsi için de ayrı bir anlam ifade ediyordu. Ambyr'a nasıl bir imkân sunulmuştu ki onca insanı idare etmeyi göze almıştı?

Köyde hüküm süren akşamüzeri, Fletcher'da alaca karanlığa dönüştü. Zira burada yolun tepesini kaplayan alçak dallar: kesmeyi gerektiren herhangi bir yerel endüstri yoktu.

Köpekler, kediler, keçiler ve tavuklar etrafta serbestçe dolaşıyordu. Çoğu evde eğitim gören çocukların üstleri başları kir pas içindeydi. Kuru yaprak yığınlarını ve çöpleri yaktıkları için, sokağın üzerindeki yoğun duman bulutu hiç kalkmazdı. Yolun kıyısına dikilip İmparatoriçe'yi nefretle süzen yetişkinler, korku filmlerindeki hortlakları andırıyorlardı. Bana özel bir gazezleri yoktu. Polise yardım eden herkes onların düşmanıydı. Büyüklerin ısrarcı bakışlarına ve çocukların giderek artan tacizlerine aldırmmamaya çalışarak, evlerin önündeki posta kutularına bakıyordum. Sonunda aradığım numarayı buldum. Sola, uzun bir kır yoluna saptım. Birkaç bakımsız Holstein ineğinin yanından geçtim. Clarissa'nın inekleri de aynı türdü. Hayvanların memeleri süt doluydu ama yavruları ortalıkta yoktu. Muhtemelen, açlıktan sıskalaşmadan önce başka çiftçilere satılmışlardı. O zavallı anneler, çözmeye çalıştığım kasvetli davanın birer sembolüydü âdeta.

Yabani otların bürüdüğü araba yolunda ilerlerken, yine yıkık dökük bir mobil evle karşılaşacağımı tahmin ettim. Latrell'in, *onların mekânı* olarak bahsettiği yerde, beni güler yüzle karşılamayacaklarından emindim. Operasyona ket vurmaya çalışan hiç kimsenin gözünün yaşına bakmamak için emir almışlardı şüphesiz. Colt'umu kontrol ettim ve nihayet araba yolunun sonuna geldim.

Karşımdaki 19. yüzyıldan kalma çiftlik evine ve dev ak-çaağaçlarla meşelerin gölgelediği güzel bahçesine şaşkınlıkla baktım. Ahşap kaplamaları sağlam ve tertemiz boyalıydı. Muhtemelen yakın bir zamanda eklenen siyah teneke damı da bir o kadar bakımlıydı. Ama beni en çok hayrete düşüren, evin büyüklüğü oldu. Dışarıdan kaç odası olduğunu kestiremiyordum ama burası yeni hayatlarına doğru bir yolculuğa

çıkmaaya hazırlanan çocuklar için yatakhane görevi görecek kadar büyüktü. Latrell'in sözünü ettiğı mekân burası olabilir miydi?

Ama kafamı kurcalayan soruları düşünecek vaktim olmadı. Yolun solunda, eve yaklaşık yirmi beş metre mesafede, eski bir ahır vardı. Burayı gayet şık ve içerideki otomobillerin sayısına bakılacak olursa, oldukça heyecan verici bir garaja dönüştürmüşlerdi. Çoğu bakımlı kamyonetlerdi ama Mike'ın sözünü ettiğı lastikleri boşuna aradım. Biraz daha yaklaştım. Ahırın zemini betonla kaplıydı. Ortasında bir hidrolik asansör, birkaç tane Craftsman alet edevat kutusu ve kaynak makineleri vardı. Böyle bir yer, her araba tutkununun hayallerini süsleyebilirdi. Ama etrafa daha fazla bakmadan, bu son derece modern tamirhanenin kapısından birkaç adam çıktı. Hepsinin de ellerinde Genesee kutuları vardı. Biri Kevin Meisner'dı ve şimdi kamyonetini görebiliyordum. Evin önündeydi. Doksanların sonundan kalma, kırmızı bir Dodge. Ama Gracie'nin kazasındaki görgü tanığının söylediğı gibi, beyaz bir kapağı yoktu. Tabii öyle bir parçayı kolaylıkla sökebilirlerdi ama garajdan çıkan son adamı görünce aklım dağılıverdi.

Bass Hagen, diğerlerine beklemelerini söyleyip bana doğru yürüdü. O kadar iri yarıydı ki bana saldırmaya kalkışsa hiç şansım olmazdı. İmparatoriçe'nin frenine basıp camı usulca indirdim. Neyse ki bıyığının altından bana tatlı tatlı gülümsemi. Hiç tereddütsüz gelip cama doğru eğildi.

"Yakalandık ha, doktor?" dedi.

"Belki," dedim usulca. "Sen de bu işin içinde misin?"

"Bunun mu?" Evi işaret etti. "Yok be. Ambyr'ı aramaya geldim." Suratını benimkine yaklaştırdı. "Sen?"

“Evet.” Kocaman elini bana uzattı.

“Bak doktor. Ambyr o çocuklara asla zarar gelmesini istemedi. Sayısız iyilikler yaptı. Eyaletin başaramadığı bir şeyi başardı.” Eve doğru baktı. “Ama bana söyleseydi keşke.”

“Keşke.”

“Lucas’la Ambyr’a çok iyiliğiniz dokundu. Bunu kullanmayı düşünmüyorsun herhâlde?” Ceketimden görünen tabanca kılıfımı işaret etti.

“Öyle bir niyetim yok. Ama burası Fletcher Hollow.”

“Haklısın. Oldum olası biraz acayıptır.”

O sırada garajdan biri seslendi. Bass başını çevirip dinledi. “Ne? Biliyorum ve geliyorum.” Tekrar bana baktı. “Kusura bakma, doktor ama gitmem gerek. En doğrusunu yapacağına güveniyorum. Ambyr evde. Bunun senin için kolay olmayaçağını biliyorum ama uzatmamaya çalış. Ambyr’ın ne kadar zamanı kaldı, bilmiyorum.”

Başımı salladım. Bass bana anlayışla baktı. Gaza bastım ve uzun zamandır karşılaştığım en tuhaf esrarlardan birinin içine doğru yol aldım. Arabayı Kevin’in kamyonetinin yanına park ettim. Evin mutfağının girişi olduğunu tahmin ettiğim kapıya yakındım. İndim ve bakımlı bahçede göz gezdirdim. Avludaki asırlık ağaçlardan birine, tekerlekten bozma bir sallıncak asılmıştı. Ağaçların arasından geçtim ve ne yapacağımı bilemediğim için biraz yürüdüm. Çimenlerin ilerisinden ufak bir dere geçiyordu. Aşağı doğru meyillendiği yerin hemen yakınından bir barajla kesilip temiz ve davetkâr bir göle dönüşürülmüştü. İçinde on bir on iki yaşlarında iki çocuk vardı. Kâh yüzüyor kâh birbirlerine su sıçratarak eğleniyorlardı.

Tam kendi kendime, *neler oluyor*, diye mırıldanıyordum ki gencecik bir ses duydum.

“Ambyr’ı görmeye gelen bey siz misiniz?” Arkamı döndüğümde başka bir çocukla karşılaştım. Göldekilerden belki biraz daha küçüktü. Sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle o kadar güzel bir kız çocuğuydu ki alnından yanağına ve çenesinin bir tarafına doğru inen kocaman doğum lekesini hemen fark edemedim. “Burası ne güzel, değil mi?”

“Öyle. Sen burada mı yaşıyorsun?”

Ama sorumu yanıtlamak yerine, “Sizi içeri götüreyim,” dedi.

“Olur,” dediğimde elimi tuttu ve eve doğru yürüdük.

Yana doğru açılan kapıyı kaydırıp ve mutfığa girdik. Oldukça geniş bir odaydı ve olduğu gibi bırakılan eskiye ait bütün detaylar, yeni tezgâhlar ve armatürler arasında kaybolup gitmişti. Ama bütün bu yenileme çalışmalarının usta bir elden çıkmadığı belliydi, zira granit ve çelik malzemeler ne kadar kaliteli olurlarsa olsun, evin genel havasına hiç uymuyordu. *Kurtz’ların evine ne kadar benziyor*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Belli ki burayı da eyalet hükümeti yenilemişti. Kim bilir bütün bu gördüklerimin arkasında nasıl bir kara para vardı?

“Ambyr yukarıda,” dedi küçük kız. “Şu taraftan. Sonra görüşürüz.” Sonra da mutfak kapısından çıkıp gözden kayboldu. Ben karşıdaki kapıdan geniş bir odaya girdim. Eskiden yemek odasıydı burası şüphesiz ama şimdi bir harikalar diyarına dönüştürülmüştü. İki geniş ekran televizyonun birinde, Pixar’ın *Big Hero 6*’sı oynuyordu. Diğer ekran, bir Xbox 360’a bağlıydı. Durup *League of Legends* adındaki oyun fenomeninin son versiyonuna baktım. Odanın her yerinde tablet bilgisayarlar, cep telefonları, bir sürü elektronik eşya, gazlı içecek kutuları ve abur cubur paketleri vardı.

Oliver Twist'teki Fagin'in o pis ve eski iniyle uzaktan yakından ilgisi yoktu ama nedense insan bu ikisi arasında bir bağ kurmadan edemiyordu. Bir sonraki odaya geçtim. Burası da yetişkinler için tasarlanmıştı. Çocuklarınkinden biraz daha geniş ekran televizyonların karşısına büyük ve rahat televizyon koltukları yerleştirilmişti. Evin ortasından geçen geniş, helezonik merdivene adımımı attığımda başım dönüyordu.

"Nereye düştük biz?" diye homurdandım.

"Trajan?" Belki ayak seslerimi duymuştu. Ya da bastonunun tıkırtısını. Üst katın sağ tarafından merdivenin başına doğru yürüdüğünü duydum. Nihayet göründü. Pahalı bir kotla, belden kuşaklı, şık bir gömlek giymişti. Saçlarını lastik bir tokayla topuz yapmıştı. Beyaz değneği görünürde yoktu. Biraz terli ve telaşlı olduğunu fark ettim. Aklımdan tek bir kelime geçti: *Hazırlanıyor*.

"Yukarı gel," dedi ciddi bir sesle. "Ama en üstteki basamaklara dikkat et. Bayağı dikler."

Vakit kaybetmeden, yaptığı işe geri dönmek için yürüdü. Ben de peşine takıldım. Son derece anlaşılmaz, ama bir o kadar da hoş bu dünyaya anlam veremiyordum. Ara sıra buranın, tıpkı şimdi hissettirdiği gibi bir kâbus olmasını istiyordum ama değildi işte. Telefonuma çabucak bir mesaj yazdım ama göndermedim. Henüz vakti gelmemişti.

Ambyr'ı büyük bir yatak odasında buldum. Evindeki odasına benziyordu ama buradaki mobilyalar çok daha pahalıydı. Yatak, masif meşe ağacından başlığıyla, Mission tarzının en güzel örneklerinden biriydi. Beyaz, dantel örtüsü, belli ki el yapımıydı. Yatağın üzerinde yığınlarca kıyafet duruyordu. Görünüşlerine ve etiketlerine bakılırsa, hepsi de pahalı marka-

lara aitti. Buralarda bu tür giysileri satın alabileceğiniz bir yer yoktu. En yakın marka *outlet*'leri Manchester, Vermont'taydı. Yazın kuzeye tatile, kışın kayağa giden New York'luların tam da yolunun üzerindeydiler. Birden oranın, zengin müşteri avına çıkmak için ne kadar uygun olduğunu fark ettim.

"Ne güzel şeyler," dedim, Ambyr kıyafetleri bir çift deri Cipriani bavula ve birkaç seyahat çantasına doldururken. "Hani Shelby'nin mi diyeceğim ama olamaz tabii. Çünkü öldü."

"Trajan, lütfen," dedi, başını sallayarak. Yüzünde samimi bir keder vardı. "Üzerime geleceksen bu iş uzar."

"Ah. Neden bu kadar acele ediyorsun Ambyr? Bir yere mi yetişiyorsun?"

"Evet. Ve konuşmamız gerekenler var."

"Öyle mi?" Hâli tavrı beni öfkeliendirmeye başlamıştı.

"Trajan, kes şunu."

"Keseyim mi? Daha başlamadım bile." Yatağın yanma gidip onu omuzlarından tuttum ve sarsmaya hazırlandım.

"Kardeşin neredeyse on altı saattir uyku uyumuyor. Çok ciddi bir travma yaşıyor. Derek öldü ve sen ortadan kayboldun. Şimdi de bu lanet yerde karşıma geçmiş, acelem var diyorsun, öyle mi?"

Böyle bir tepki beklercesine, hiç telaşlanmadı. "Evet, acelem var ve sana anlatacaklarım önemli. Neden doğrudan konuya girmiyoruz?"

Onu kendine getirmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Öpmeye, tokat atmaya ya da avazım çıktığı kadar bağırmaya. Ama sonra yüzünü yakından inceledim ve neyle karşı karşıya olduğumu anladım. Kompartmantasyon ya da bölümleme bozukluğu denen durumu yaşıyordu. Modern psikologların

bu konudaki zırvaları beni ilgilendirmiyordu. Ambyr'da çocuklukta bir travma sebebiyle, kişinin ruhsal durumunda meydana gelen bozulmaların neden olduğu, farklı gerçeklikleri birleştirememekle ilgili, aşırı bir narsistlik vardı. Ben de o gerçekliklerden biriydim. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda Ambyr tamamen samimiydi. Ama şimdi hem kendisi hem de bu tuhaflıklar diyarındaki operasyon tehlikeye girdiği için, başka bir gerçekliğe geçmişti.

"Demek buraya kadardı?" dedim. "Bütün yaşadıklarımız, paylaştıklarımız... Senin için o fasıl çoktan kapandı, öyle mi? Belki birlikte vakit geçirmek senin de hoşuna gitti ama her şeyden önce bir görevdi."

"Ben böyle hatırlamak istemem. Benim için anlamı büyüktü."

"Lütfen. Senin gibi bir sürü hastam oldu. Şu anda söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey, bana geri dönmeni sağlayamaz. Artık benim dünyamda değilsin." Yatağın üzerindeki kıyafetleri toplamaya devam ettiğinde, "Ölsem de senin için fark etmez," dedim. Sonra bütün cesaretimi topladım. "Onun için, asıl önemli meselelerden bahsedelim. Öğrenmem gerekenler var. Sen ara bulucusun. Varlığından çoktan beridir emin olduğumuz kadın. Çocuklarla sen iletişime geçiyorsun ve onları zengin insanlara yönlendiriyorsun."

Başını sallarken gözleri doldu. "Evet. Bunu ne zamandır biliyorsun?" Konuşmayı, duygularına yenik düşüp yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağı bir konuya çekmeye çalışıyordu.

"Geçen hafta emin oldum," dedim. "Öncesinde birkaç kere şüphelenmiştim zaten. Ama sonra bütün parçalar yerini buldu. Yalnızca suç ortakların konusunda biraz kararsızdım.

Ama Curtis Kolmbach'ın öldürüldüğü gece onu da çözdüm. Cathy Donovan. O senin kadar zeki davranamadı. Söylesene, kim kimden emir alıyor? Derek konusunda kim karar verdi?" Ambyr bu ismi duyar duymaz, derin bir nefes alıp yatağa tutundu. Yanına gidebilir, onu avutmaya çalışabilirdim. Ama bu ruh hâlindeyken, hiçbir anlamı olmazdı. "Görüyorum ki adını bile duymaya dayanamıyorsun." İçim buz kesti. "Bir hayatın sorumluluğunu almak ağır bir yük, öyle mi?"

"Ben hiçbir zaman Derek'in hayatından sorumlu değilim," dedi. Sesinde yine o ölümcül tını vardı. "Kimsenin hayatının sorumluluğunu istemedim. Sadece kendimden sorumlu olmak istedim. Beni kandırdılar. İstemediğim görevleri üzerime yıktılar."

"Aslında ben ölümünü kastetmişim. Ona yalan söylediğini inkâr mı edeceksin? Bütün o çocuklarla aranızı yaptığı takdirde, onu güzel bir eve göndereceğini söylemedin mi?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Ya samimiydi ya da gerçekten harika rol yapıyordu. "O öyle sandı. Yoksa ben ağzımı açıp tek kelime etmedim. Sonra da başladı beni sıkboğaz etmeye. O kadar kalın kafalı, o kadar bencil, o kadar..."

Neyse ki bunun nereye varacağını anlayıp tam zamanında susmayı becerbildi. "Ne Ambyr?" diye üsteledim. "Geri zekâlı mı diyecektin? Çekinme, söyle. Burada seni kimse duymaz nasılsa."

"Sadece şunu bil. Gitmesini ben istemedim. Diğerleri karar verdi. Bana söylemediler. Ama ne desem inanmıyorsun ki." Çantasının fermuarını çekip yere attı. "Konuşmamız gerekenler var. En önemlisi de Lucas."

Bütün saflığımla, bizden konuşacağımızı sanmışım. İncinen gururumla kendimi topladım. "Hay hay. Lucas'tan

konusalım. Ya da önce, nereye gittiğini ve Lucas'ı neden yanında götüremediğini söyle istersen.”

“Anlamsız sorular sormaktan vazgeç,” dedi. Tavrımın onu giderek sinirlendirdiğini hissettim. “Kanundan kaçarken, onu yanımda nasıl götürürüm?”

“Kanundan kaçmak zorunda kalacağından neden bu kadar eminsin?”

Yatağın üzerindeki başka bir çantaya kıyafetlerini tıkmaya başladı. “Çünkü bebeğim,” dedi alayla, “sen onlara her şeyi anlatacaksın. Zaten anlatmadıysan tabii.”

“Doğrusunu istersen, bütün bunlar... Bana hiç de bir kaç hayata hazırmışsın gibi gelmedi. Daha çok, lüks bir gemiyle okyanusa açılacak gibisin.”

“Ben bunları alın terimle kazandım,” diye tısladı. “Tabii ki arkamda bırakmayacağım. Ayrıca, diyelim Lucas'ı yanımıza aldık ve yakalandık. Ne olur dersin? Lucas'ı islahatına yollarlar. Ya da en iyi ihtimalle, iğrenç bir koruyucu ailenin yanına verirler. Onun bunları yaşamasını istemiyorum.”

Başımı sallayıp bir sigara çıkardım. “Bravo. Zahmet olmazsa, kardeşin için nasıl bir plan yaptığını öğrenebilir miyim?” Sigarayı yakıp dumanı yüzüne üfledim.

O sırada, aşağıdan bir korna sesi geldi. Vaktimiz daralıyordu. Ambyr pencereye koşup “Geliyorum Kev,” diye bağırdı.

Canınız ne kadar çok acırsa, bunu o kadar az belli edersiniz. Daha çocukken öğrendiğim bir kuraldı. “Ah, tabii ya. Kev. Sana vurgun şu genç adam. Ama senin ona karşı hiçbir duygun yoktu. Seni gerçekten çok seviyor olmalı ki bu operasyonun güvenliği için yaşlı bir topala peşkeş çekti.”

“Trajan! Kırgınlığını anlıyorum ama zaman yok. Lucas'ı konuşmalıyız.”

“Hayır. Önce bana her şeyi anlatacaksın. Burada tam olarak ne yapıyorsunuz? O dört çocuğun ölmesine nasıl izin verdin? Ki hepsinin de bu evde öldüğünden ciddi şekilde şüpheleniyorum. Yoksa hepsini Donovan mı planladı? Belki de seni hapisle tehdit etti?”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı birden ve elleriyle kulaklarını kapadı. Benim için gerçekten bir şeyler hissettiğinden şüphelendim ilk kez. Ama ben ne kadar kurcalasam da bunu kabul etmeyecekti. “Yapamam, anlamıyor musun? Buradan gitmem gerek. Lucas’ı düşünmem gerek.”

Aşağıda bir kapı kapandı. Biri hızlı adımlarla merdivenleri çıktı. Az sonra, Kevin Meisner kapıda belirdi. Nedense, bir şiddet sahnesiyle karşılaşmayı bekler gibiydi.

“Her şey yolunda mı Ambyr?” diye sordu, bana başıyla selam verirken. Bugün, ilk tanıştığımızdaki gibi güler yüzlü ve sevimli değildi. “Bağırıştığınızı duydum.”

“İyiyim,” dedi Ambyr, sırtını dikleştirip. “Birazdan gelirim.”

“Ama bütün bunları üç kat aşağı taşıyacağımızı da hesaba kat ve çabuk ol lütfen.”

“Biliyorum. Yalnızca iki dakika.”

Kevin odadan çıkmadan önce bana ters bir bakış fırlattı. Gülümseyip sigarayı tutan parmaklarımı alnıma götürerek bir selam çaktım. Ambyr’la yalnız kaldığımızda, “Sana güveni tam,” dedim alayla. “Belki de onunla erkek erkeğe konuşmalıyım. Farkında mısın bilmiyorum ama tıpkı annenle baban gibi davranıyorsun. Sana inananları terk ediyorsun.”

“Bu başka”

“Öyle mi dersin? Haydi beni geçtim ama ya Lucas? İkinci kez, bir çöp gibi kenara fırlatılıyor. Üstelik bunun bilincine varacak yaşta.”

“Biliyorum. Onun için de...”

“Dur. Önce detaylar.”

“Bunları sana ben anlatamam. Git, Donovan’a sor.”

“Ona da sıra gelecek. Ama seninle ilgili çözemediğim birkaç nokta var. Bütün o zengin New York’luları nereden buluyordun? Gerçi bütün bu pahalı kıyafetleri gördükten sonra bir fikrim var galiba. Ama aklımı kaçırmamam için, bana tek bir şey söyle. Derek’e ne oldu? Neden ölmek zorundaydı?”

“Söyledim ya? Bilmiyorum. Onun ölümüyle benim hiçbir ilgim yok.”

“Onun hayatının sorumluluğunu taşımadığını söyledin. Ve sana bunu yapacaklarını söylemediklerini. Ama sonra öğrenmişsindir mutlaka. Neden Ambyr? Tek sebebi, ısrarcı olması mı?”

“Bilmiyorum,” diye yineledi ama bu sefer sesini kontrol etmeye özen gösterdi. “Buradaki kimse bilmiyor.”

“Yine mi Donovan? Bu kadın nasıl bir şeytanmış!”

“Doktor Chang’ın kazasını o ayarladı. Kolmbach’le Latrell’in öldürülmesini de. Ama bir şeye inanmak zorundasın. Derek’i severdim. Gerçekten severdim. Evet, annesi olmak istemiyordum ve evet, bazen beni delirtiyordu. Ama onu sevdim ve iyiliği için elimden geleni yaptım.”

“Bir cinayet komplosuna karıştırarak mı?”

“O istedi,” dedi kararlılıkla. “Ne yaptığımızı öğrendi ve bunun bir parçası olmak için yalvardı. Eskiden başka bir çocuk vardı. O kalacak bir yer bulunca, yerine Derek’i aldık. Dediğim gibi, o istedi. Kevin’la beni konuşurken duymuş. Resmen bize şantaj yaptı. Aslında göreve uygundu. Hâli tavrı... Konuştuğu çocuklara güven veriyordu.”

“Yahuda keçisi. İyi taktik. Kendinle gurur duyuyorsundur, eminim.”

Gerçek gözyaşları dökmeye başladı. “Lucas’a bir şey söylememesi şartıyla, bizimle çalışmasına izin verdik. Tabii huzursuzdum ama Derek, Lucas’ın aksine, sır saklamayı iyi biliyordu.”

“Neden öldü öyleyse? Göğsünde bir not vardı.”

“Biliyorum. Kevin beni almaya gelirken onu ağaçta asılı görmüş. Ben bakamadım. Notu da anlamadım zaten. O esrarı çözmek, Mike’la sana kalıyor.”

Yüzüne dikkatle baktım. Ondan gerçeği duymayı beklemesem de şu anda yalan söylemediğinden emindim. “İyi,” dedim. “Peki, Derek’i geçtim, ya diğerleri? Kelsey, Kyle, Shelby, Donnie. Onlara ne oldu?”

Derin bir iç çekti. “Hepsi burada öldü. Ama buradaki kimse-
nin suçu yok. Kelsey’le başladı. Sonra bir virüs gibi yayıldı. Ama bütün geri dönenler, diğerlerinin başına gelenleri duydu. Onların evlat edindirme merkezine gittiklerini biliyorlardı. Onlar da şanslarını denemek istediler. Her şeyin farklı olacağını sanıyorlardı ama olmadı. Kopya intiharlar. Gençler birbirlerini taklit ederler. Gerçi sebepleri aynı değildi ama...”

“O sebepler neydi Ambyr? Buraya neden döndüler?”

“Hepsini tek tek anlatayım mı?”

“Mümkünse, evet.”

Sonuncu çantayı da kapatıp yere koydu. Dönüp yüzünü dantel tüllerin arasından sızan güneşe vererek, yatağın kenarına oturdu. “Kelsey tecavüze uğradı. Belki ne bekliyordunuz diyeceksin ama inan, aklımızın ucundan bile geçmedi. Daha önce böyle bir olay yaşamamıştık. Atları olan adam yapmış. Ona bir iş imkânı sunacaktı. *Bedeli bu*, demiş. Hoş, başka

“Yahuda keçisi. İyi taktik. Kendinle gurur duyuyorsundur, eminim.”

Gerçek gözyaşları dökmeye başladı. “Lucas’a bir şey söylememesi şartıyla, bizimle çalışmasına izin verdik. Tabii huzursuzdum ama Derek, Lucas’ın aksine, sır saklamayı iyi biliyordu.”

“Neden öldü öyleyse? Göğsünde bir not vardı.”

“Biliyorum. Kevin beni almaya gelirken onu ağaçta asılı görmüş. Ben bakamadım. Notu da anlamadım zaten. O esrarı çözmek, Mike’la sana kalıyor.”

Yüzüne dikkatle baktım. Ondan gerçeği duymayı beklemesem de şu anda yalan söylemediğinden emindim. “İyi,” dedim. “Peki, Derek’i geçtim, ya diğerleri? Kelsey, Kyle, Shelby, Donnie. Onlara ne oldu?”

Derin bir iç çekti. “Hepsi burada öldü. Ama buradaki kim senin suçu yok. Kelsey’le başladı. Sonra bir virüs gibi yayıldı. Ama bütün geri dönenler, diğerlerinin başına gelenleri duydu. Onların evlat edindirme merkezine gittiklerini biliyorlardı. Onlar da şanslarını denemek istediler. Her şeyin farklı olacağını sanıyorlardı ama olmadı. Kopya intiharlar. Gençler birbirlerini taklit ederler. Gerçi sebepleri aynı değildi ama...”

“O sebepler neydi Ambyr? Buraya neden döndüler?”

“Hepsini tek tek anlatayım mı?”

“Mümkünse, evet.”

Sonuncu çantayı da kapatıp yere koydu. Dönüp yüzünü dantel tüllerin arasından sızan güneşe vererek, yatağın kenarına oturdu. “Kelsey tecavüze uğradı. Belki ne bekliyordunuz diyeceksin ama inan, aklımızın ucundan bile geçmedi. Daha önce böyle bir olay yaşamamıştık. Atları olan adam yapmış. Ona bir iş imkânı sunacaktı. *Bedeli bu*, demiş. Hoş, başka

türlü ona neden o kadar para ödeyecekti ki? Pis domuzun, bir karısı ve üç yetişkin çocuğu vardı zaten. Genç bir sevgilisi de vardı. Velhasıl, Kelsey geri döndü. Ama ailesi onu istemedi. O da babasının çiftliğinde kalmak istemiyordu. Ona yeni bir aile bulana kadar burada kalabileceğini söyledim. O yasal yolları denemek istedi. Kyle'a gelince, ona ne olduğundan hiçbir zaman emin olamadık. Anlatmak istemedi. Yanına gittiği insanların tuhaf olduğunu söyledi, hepsi o. Belki cinsellikle ilgili bir şeydi, çünkü laf arasında, ona beş yaşında bir çocuk gibi davranışlarını ve yıkamak istediklerini söylemişti. Ama başına her ne geldiyse, çok utanıyordu. Eyaletten ret cevabı alınca bir hafta bile dayanamadı..."

Ayağa kalktı. Önce gerinmek ister gibi kolunu havaya kaldırdı. Sonra buna güç bulamayıp pervaza tutundu. "Shelby hakkında az çok fikrimiz var. Onu buradan zor göndermiştik zaten. Yeni babası da en olmadık şeyi yapıp onu uyuşturucu kullanmaya zorlamış. Gerçek annesiyle babası bağımlıydı. Shelby uyuşturucudan nefret ediyordu. Çevresindeki herkes bilirdi bunu. Seks dersin... İsteddiği bir şeyi elde etmek için herkesle yatabilirdi. Ona verilenlerden daha fazlasını koparmak için, yanına gittiği adamla birlikte olmuş. Ama tıpkı Holloway denen beden öğretmeni pislikle olduğu gibi, işler çığırından çıkmış. Sonrasını söyledim işte. Yeni babası onu kokaine alıştırmak istemiş. Adam bağımlıymış zaten. Kızı da o şekilde kendine bağlamak istedi herhâlde. Ama Shelby olay çıkarmış. Adamın karısı her şeyi öğrenmiş. Sonunda Shelby geri geldi. Diğer ikisi gibi, ona da yeni bir ev bulacağımızı söyledik. Ama bilmiyorum. Dedim ya? Tıpkı bir virüs gibiydi. Özellikle de eyalet onları koruma programına almayı reddedince, kendilerini çaresiz hissettiler. Ama Donnie farklı.

Onun mutlu olmak için bir şansı vardı. Augustine'ler aslında iyi niyetliydi. Şehrinizi mahvettiklerini düşündüğünüz için o zümreden nefret ettiğinizi biliyorum. Ama kendi çocuklarının başına gelenlerden ötürü çok üzgündüler. Yasal yollarla evlat edinme haklarının ellerinden alınmasına içerliyorlardı. Donnie'yi yanlarına alır almaz, evlerinin yakınındaki güzel bir okula yazdırmışlar. Donnie orada da basket takımının yıldızı olmuş. Ama bir süre sonra evini özledi. Kuzey Briarwood'dan bahsetmiyorum. Fraser'daki sahayı özlemiş. Ya da belki, açık havada antrenman yaptığı bütün o mahalle parklarını. New York'ta da kendine birkaç yer bulmuş ve oralara takılmaya başlamış. Augustine'ler etikete önem veren tipler. Donnie'yi sokaklardan uzaklaştırmaya çalışmışlar. Sonra çocuk, ufaktan uyuşturucuya bulaşmış. Aslında düşününce ne kadar ironik, çünkü Bay Augustine'in hayranı olduğu bütün o basketçilerin çoğu sokaklardan gelme. Ama dediğim gibi, Donnie'ye baskı yapmaya başlamışlar. Okuldan eve, evden okula bir hayata zorlamışlar.”

“Kimliğini kaybetmiş,” dedim usulca. Yüreğimin buzlarını Ambyr bile eritememişti ama şimdi ölen çocukların hikâyelerini dinlerken, uzun yıllardır ilk kez bu kadar duygusallaşmıştım. “Çocukluğundan beri bildiği sahalara geri dönmek ve kendince Augustine'leri cezalandırmak istedi,” diye mırıldandım.

“Evet.” Sesimdeki değişikliği fark etmişti. Başını hafifçe yana çevirdi. “Ona yasal yollara başvurmamasını söyledik. Diğerlerinin başlarına gelenleri anlattık. Ama dinlemedi. Fraser'daki basket sahalarında takılmasını engellemeye çalıştık. Onu da başaramadık. Konuşacağını biliyorduk. Sokakta takılan çocukları bilirsin. Eninde sonunda herkes hikâyesini

öğrenecekti. Ona başka bir aile bulmak için uğraşıyorduk ama Donnie sabredemedi.”

Odada aşağı yukarı dolanarak bütün bu korkunç ama makul gerçekleri sindirmeye çalıştım. “Tahminlerimizde haklıydık. Aileleri onları terk ettikten sonra, bir süre hayallerine kavuştuklarını sandılar. Ama içine girdikleri dünya onlara göre değildi. Kendilerini yeniden kimsesiz buldular ve o anılarla yaşamaya dayanamadılar. Resmi kurumlar da onlara kapılarını kapadı.”

Ambyr bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Evet, haklıydın. İşini mükemmel yaptığını kimse inkâr etmiyor zaten. Ama kendi hayatını idame ettirmek konusunda aynı başarıyı gösteremiyorsun. Söylesene Trajan. Rüyanda hâlâ iki bacağın olduğunu mu görüyorsun?”

O kadar yerinde bir tahmin yapmıştı ki şaşladım. “Daima,” dedim dürüstçe.

“Bak, ben de ara sıra doğru tahminler yapıyorum.”

Sigaramı ayakkabımla söndürüp izmariti cebime attım. O sırada da, telefonuma yazdığım mesajı yolladım. “Pekâlâ. Son iki soru,” dedim. “Aslında birini sana daha önce de sora-caktım. Lucas’ı bana emanet etmeye ne zaman karar verdin? Başın derde girerse beni güvence olarak bir kenarda tutmaya? Belki de benimle tanışmadan çok önce, ha?”

Omzunu silkti. “Galiba.”

Açıkcası bunları duymak kolay değildi ama üstelemeye devam ettim. “En azından dürüstsün. Geriye son bir mesele kalıyor. Beni bu işe neden karıştırdın? Lucas’ı emanet edebileceğin başka insanlar da var. Kuzeninle amcan mesela. Kardeşini neden Hollow’a yolladın? Ve bütün bunların ötesinde, beni ayartman şart mıydı?”

“Bunu planladığımı mı sanıyorsun? Gerçekten üzgünüm. Ayartmanın anlamına sözlükten bakmıştım. Birini, yanlış bulduğu bir davranışa ya da eyleme ikna etmek demekmiş. Benim böyle bir niyetim yoktu. Hem de hiç.”

“Şimdilik boş ver,” dedim, elimi sallayarak. “Sen bana Lucas’ı anlat. Kardeşini bize neden yolladın?”

Ambyr derin bir iç çekip sinirli bir hareketle yanaklarını ovuşturdu. “Özür dilerim, tamam mı? İlk tanıştığımızda sana yalan söyledim.”

“Orasını tahmin ediyorum. Ama neden?”

“Çünkü ne kadar iyi olduğunuzu biliyordum. Bunu o zaman da söyledim zaten. Sizinle ilgili haberlerin hepsini okumuştum. Polisin içindeki iş birlikçilerimizin, eninde sonunda bu işi nereye vardıracağını biliyordum. Bir dizi ergen cinayeti olarak göstereceklerdi bunu. Kendilerini, hükümetin imajını ve valiyi korumak için. Bu yıl seçimler var, biliyorsun. Ama siz bir şekilde olaya dâhil olursanız, eninde sonunda gerçeği ortaya çıkarırsınız dedim. Kamuoyunun dikkatini çöp çocuklar sorununa çekersiniz, bunların aslında birer intihar olduğunu bıkıp usanmadan herkese anlatırsınız diye düşündüm.”

Şaşkınlıkla geçen birkaç dakikadan sonra başımı salladım. “Anlatacağız zaten. Sonunda bize inanacaklar.”

“Güzel.” Sesi, gururla karışık tutkulu bir tınıya büründü. “Çünkü insanlar bilmeli. Ama hepsi bu kadar değil. Burada yaptığımız işi devam ettireceğiz. Bir süre kaçak hayatı sürsem de bir gün mutlaka devam edeceğim. O çocukların ne yaşadığını bir düşünsene. Bir sabah kalkıyorlar ve aileleri ortadan kaybolmuş. Bu nasıl bir çaresizlik, tahmin edebiliyor musun? Birileri onlara yardım etmeli. Eyaletin ne kadar etkili olduğunu gördük. Akıllı başında hiçbir çocuk, koruyucu aile

programının bir parçası olmak istemez. Ama onlara, kendi başlarının çaresine bakabilmeleri için de fırsat verilmiyor." Söyledikleri, Frankie Arquilla'nın anlattıklarıyla tüyler ürperici bir benzerlik taşıyordu. "Çocuk işçi çalıştırma kanunları, okula devam etmek için velinin izninin gerekmesi. Bütün bunlar çocukları korumak için elbette. Ama çöp çocuklar sorununda, çocukları daha da derin bir çaresizliğe itiyorlar. Kendilerine yardım edemedikleri gibi, onlara yardım etmesi gerekenler tarafından da batağa sürükleniyorlar. Koruyucu evleri bilir misin Trajan? Birinde bulundun mu hiç?"

"Evet," dedim, başımı sallayarak. "Nasıl yerler olduklarını biliyordum. Aylık olarak kontrol edilen çocuk çiftlikleri. Koruyucu ailelerin birçoğu, devletin ayırdığı ödeneğin peşinde. Çocuklarla ilgileri bile yok."

"Aynen öyle." Tokasını çıkardığında topuzu açıldı ve bal rengi saçları omuzlarına döküldü. O an saçlarının kokusu burnuma geldi sanki. "Onun için, beni anlıyordursun. Çaresiz çocukları yeni yuvalara kavuşturarak geçimimi sağlamakla gurur duyuyorum. Sen sadece o dört zavallıyı görüyorsun. Kaç çocuğun mutlu olduğundan haberin var mı?"

"Yok. Sen söyle. Kaçı mutlu?"

"Tam rakam veremem, ama emin ol, o kadar çoklar ki. Bu arada Bass amcayla yanında gördüğün diğer tiplerin, bu operasyonla bir ilgisi yok. Sadece burayı kullanmama izin veriyorlar. Yakalanırsam, benden sonra gelecek kişiye de aynı imkânı sunacaklar, hepsi o."

Hepsini anlatmıştı işte ve gerçek gün gibi ortadaydı. "Bunların hepsi asil bahaneler," dedim. "Ya yalanların ve yanlış yönlendirmelerin? Onlar ne olacak?" Derin bir nefes aldım. "Daha da önemlisi, Lucas ne olacak?"

Gülümsemeye çalıştı. “Yetenekli olduğunu sen kendin söyledin. Size çok yardımı dokunmuş. Bir süre yanınızda kalırsa fena mı olur? Vakti geldiğinde birini yollar, onu yanıma aldırırım.”

Gururumu ayaklar altına alarak “Bir gün beni de yanına aldırarak mısın? Yoksa Kevin kızar mı?” diye sordum.

Güldü. “Sana daha kaç kere söyleyeceğim? Kevin benim sevgilim değil. Ama bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Sandığın kadar büyük bir yalancı değilim Trajan. Bunu er geç anlayacaksın.”

“Bunu Kevin’a da söyle istersen. Boşuna umutlanmasın.”

“Söylemediğimi mi sanıyorsun?” Eğilip yatağın arkasından kedi taşıma sepetini çıkardı. Tommy içinde uslu uslu oturuyordu. Kabı dantel örtünün üzerine koydu. “Ama bilmiyorum. Belki de hâlâ içinde bir ümit vardır. Ne de olsa, birlikte kaçıyoruz. Ama Kevin’la olamam. Onunla bir aşk yaşamamız mümkün değil. Gerisi de onun sorunu. Sana ve bana gelince de... İnan, yürümesini çok isterdim. Ama hayatta her istediğin olmuyor.”

“Haklısın. Bazen istekler yetersiz kalıyor. Beş dakika önce, Mitch McCarron’a haber verdim. Birazdan gelir.”

Bir duygu patlaması bekledim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir anlamı olduğuna dair bir işaret. Ama bir kez daha pencereye doğru yürüdü ve aşağı seslendi. “Kev! Ben Tommy’yi ve çantalarından birini alıp geliyorum. Gerisini sen hallet.”

“Tamam!” diye bağırdı Kevin.

Her şeyin sonuna gelmiştik işte. Bir daha, Ambyr’la ortak tek bir anımız bile olmayacaktı.

Kedi sepetini ve deri çantalarından birini kaptığı gibi kapıya yöneldi. Yolunu kesip kolunu tuttum. “Ambyr...”

Birden hiç beklemediğim bir şey yaptı ve başını göğsüme yasladı. “Bizim hakkımızda hiç yalan söylemedim. Yaşananların hepsi gerçektir.”

“Artık değil ama,” diye fısıldadım.

“Beni yanlış anlıyorsun. Sadece bitti işte. Kısa sürede çok şey değişti.” Kolunu bıraktığımda burnunu çekti. “Belki bir gün... Ama şimdi gitmem gerek, çünkü sevdiğim erkek beni ispiyonladı.” Belli belirsiz gülümsedi. “Çok zekisin,” diye fısıldadı, “ve bir o kadar da ahlaklı. Keşke işine bu kadar bağlı olmasaydın. Her neyse...” Gözyaşlarını sildi.

“Sahiden gerçek miydik?” diye fısıldadım.

“Dedim ya? Evet.”

Bir adım geri çekildim. Sol kalçamın zonkladığını ancak o zaman hissedebildim. “Haydi durma. Git öyleyse.”

Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Tommy, sepetinin kapıya çarpmasıyla huzursuzca miyavladı. Arkasından bakmadım. Bakmadım. En azından bu noktada, hislerimi daha fazla incitmemeye çalıştım. Ama merdivenlerden indiğini duyduğumda odanın köşesine doğru baktım ve beyaz değneğini gördüm. Belki de unutmuştu onu ve geri dönecekti. Ya da Kevin diğer eşyalarıyla birlikte alacaktı. Bir ihtimal daha vardı tabii.

Merdivenin başına koştum. “Ambyr! Son bir şey daha.”

Başını kaldırdı. “Çabuk!”

Aslında bunu sormaya bile korkuyordum ama araştırmacı yanıma dizginleyemiyordum. “Seni tanıdığımda gerçekten kör müydün?”

Muzipçe güldü. “Doktor sensin. Sence?”

Ben de güldüm. En azından düşmanca ayrılmadığımıza memnundum. “Anoreksik hipoglisemik komaya bağlı kör-

lük, birkaç ay içinde iyileşir. Hatta bazen daha da hızlı. Gerçi nadir de olsa, kalıcı vakalar da var.”

“Cevabı kendin verdin aşkım,” dedi ve gitti.

Odasına geri dönüp havada asılı kalan kokusunu içime çektim. Kevin odaya birkaç kere girip çıktı ama ben yerimden kıpırdamadım. Sonra aşağıdaki üç çocuğu kamyonete bindirdiler. Ambyr bir anne edasıyla kemerlerini bağladı. Nihayet kamyonet yola çıktığında, yatağın kenarına çöktüm. Yüzümü yastığına gömdüm ve ağladım.

{VI}

O odada, o evde ne kadar kaldım, bilmiyorum. Sonrasında arabaya atlayıp Burgoyne’de amaçsızca dolandım. Surrender’a dönecek gücüm yoktu. Lucas’a, Clarissa’ya ve Mike’a öğrendiğim acı gerçekleri aktarmaya henüz hazır değildim. Ambyr’ın tutuklandığını duymaya da öyle. Soruşturma sırasında defalarca geçtiğimiz yollarda dolaştım. Bir noktada, kendimi Capamagio’ların, Daybreak Lane’deki eski karavanında buldum. Kapısındaki polis şeridinin bir ucu soyulup aşağı sarkmıştı. Nedense burası, düşüncelerimi toplamama yardımcı oldu. Belki de hikâyemiz burada başladığı içindi. Ya da artık Ambyr’ın iş birlikçilerinin, hatta belki de kendisinin, Shelby’nin cesedini buraya getirip o korkunç sahneyi yaratmasını hayal edebildiğim için. Sonuçta, bana hayatımdaki bütün diğer ilişkilerden daha çok umut veren ve hazin bir sonla biten bu aşkın ardındaki önemli bir gerçeği nihayet anlamıştım.

Gençken yaşadığımız duygusal sarsıntılar, Ambyr’la bizim ortak noktamızdı. Dolayısıyla ona beslediğim derin merha-

lük, birkaç ay içinde iyileşir. Hatta bazen daha da hızlı. Gerçi nadir de olsa, kalıcı vakalar da var.”

“Cevabı kendin verdin aşkım,” dedi ve gitti.

Odasına geri dönüp havada asılı kalan kokusunu içime çektim. Kevin odaya birkaç kere girip çıktı ama ben yerimden kıpırdamadım. Sonra aşağıdaki üç çocuğu kamyonete bindirdiler. Ambyr bir anne edasıyla kemerlerini bağladı. Nihayet kamyonet yola çıktığında, yatağın kenarına çöktüm. Yüzümü yastığına gömdüm ve ağladım.

{VI}

Oodada, o evde ne kadar kaldım, bilmiyorum. Sonrasında arabaya atlayıp Burgoyne’de amaçsızca dolandım. Surrender’a dönecek gücüm yoktu. Lucas’a, Clarissa’ya ve Mike’a öğrendiğim acı gerçekleri aktarmaya henüz hazır değildim. Ambyr’ın tutuklandığını duymaya da öyle. Soruşturma sırasında defalarca geçtiğimiz yollarda dolaştım. Bir noktada, kendimi Capamagio’ların, Daybreak Lane’deki eski karavanında buldum. Kapısındaki polis şeridinin bir ucu soyulup aşağı sarkmıştı. Nedense burası, düşüncelerimi toplamama yardımcı oldu. Belki de hikâyemiz burada başladığı içindi. Ya da artık Ambyr’ın iş birlikçilerinin, hatta belki de kendisinin, Shelby’nin cesedini buraya getirip o korkunç sahneyi yaratmasını hayal edebildiğim için. Sonuçta, bana hayatımdaki bütün diğer ilişkilerden daha çok umut veren ve hazin bir sonla biten bu aşkın ardındaki önemli bir gerçeği nihayet anlamıştım.

Gençken yaşadığımız duygusal sarsıntılar, Ambyr’la bizim ortak noktamızdı. Dolayısıyla ona beslediğim derin merha-

meti aşkla karıştırmıştım. İkimiz de ızdırabın ne demek olduğunu biliyorduk ama Ambyr'ın acısı bana kıyasla oldukça yeniydi. Duygusal acılar insanları önce hata yapmaya, hatta tam tabiriyle, ortalığı yıkıp geçirmeye iter. Çektiğin ızdırabı hafifletmek için yaparsın bunu. Ama sonra yorulur ve hiçbir ilişkinin, hatta evliliğin bile yerini tutamayacağı bir rehberliğe ihtiyaç duyarsın. Benim bütün bunlar için vaktim olmuştu. Mike'ın da söylediği gibi, türlü hatalar yapmıştım. Yanlış kadınlarla birlikte olmuş, defalarca incitmiş ve incinmişim. Ta ki bir psikoterapi programına yazılana dek. Karavanın önünde biten uzun otların arasında dolaşırken, Ambyr'ın bir noktada psikolojik yardıma ihtiyaç duyup duymayacağını düşündüm. Zira bunalımdaki insanların çoğu bunu kabul etmez ve yıllarca, hatta belki ömürleri boyunca hem kendilerine hem başkalarına eziyet eder. Ambyr'ın buna senelerce devam edeceğini hayal edebiliyordum. Kendince asil bir amacı vardı ve bunun için yakınlarına yalan söylemeyi âdeta bir mecburiyet kabul ediyordu. Yöntemlerin de hedefler kadar önemli olduğunu belki çok sonraları öğrenecekti.

Bu düşüncelerin hiçbirini eve götüremeyecektim tabii. En azından Lucas'ın iyiliği için. Belki üzerinden biraz zaman geçtiğinde ona karşı tamamen dürüst olurdum ama şimdi zaten büyük bir sarsıntı yaşıyordu. Bir de bunları öğrenirse, kendine zarar vermeye kalkışabilir, hatta ablası gibi, olaylar arasındaki ilişkileri netleştiremediği bir safhaya geçebilirdi. Lucas bunları hak etmiyordu. Kendini ancak zamanla iyileştirebilirdi. Ona bir terapist ayarlamayı kafaya koymuştum. Ambyr'ın, ona ihanet etmek gibi bir niyeti olmadığını anlamalıydı. Evet, Lucas'a bunu söyleyecektim. İmparatoriçe'ye atladığım gibi, Shiloh'ya yöneldim. Mike gibi, hız limitine aldırmadan sü-

rüyordum. Bir sigara yakıp camı indirdim ve teybi açtım. Mike, Lucas'ın CD'sini çıkarmamıştı. Akşam güneşine uygun bir parça çalmaya başladı. Led Zeppelin'in *Fool in the Rain*'i. Gülümsedim. Bugün tek eksikimiz, yağmurdu sahiden de.

Death's Head Hollow'da gazeteci filan kalmamıştı. Eyaletten birinin, büyük olasılıkla Donovan'ın onları başka bir yere yönlendirdiğini tahmin etmesem şaşırabilirdim. Bölge savcısı yardımcısının o doyumsuz hırsı bu kez kimin başını yakacaktı acaba? Muhtemelen yükselişine taş koymaya çalışan birini batağa sürükleyecekti. Çöp çocuklar operasyonu da yine kaderine terk edilecekti. Ama şimdilik, medyanın ilgisizliğinden bir şikâyetim yoktu. Yeni gerçekliğime uyum sağlamak ve Lucas'ı da alıştırmak için zamana ihtiyacım vardı.

Yeni bir şevkle Shiloh'ya doğru gazladım, ama yolun, sadece hangarı, ahırları ve çiftliğin damını gören bir noktasında iki araba duruyordu. Gracie Chang bizi ziyarete geldiğinde, Cinayet Masası arabaları da tam buraya park etmişti. Birincisi sivil bir araçtı ama güneşliği indirilmişti ve kenarında Cinayet Masası amblemleri bir çıkartma vardı. Diğerini yakından görünce yüreğim ağzıma geldi. Doksanlardan kalma bir Dodge kamyonetti. Arkası beyaz bir kapakla kapatılmıştı ve her araziye uygun, geniş lastikleri vardı.

"Ha siktir," diye mırıldandım.

Arabayı kenara çekip Colt'umu elime aldım ve gidip kamyonetin içine baktım. Ön koltukta, en korktuğum şey duruyordu. Kapağı açık ve içi boş bir Pelican taktik avcı tüfeği kılıfı. Yalnızca susturucuyu almamışlardı. Ortada gizli saklı bir şey kalmayınca, gerek duymamışlardı tabii. Koşup sivil aracın kapısını zorladım. Açıktı. Yolcu koltuğundaki belgeler karıştırdım. Resmi bir mektup buldum. Üzerindeki adres

dışında önemsizdi. Ve o adresin en başında, *Frank Mangold* yazıyordu.

“Aman Tanrım,” dedim telaşla. “O hâlde Mitch haklıydı.”

Kendi etrafımda dönerek dört bir yana baktım. Buradaydılar. Yaşadıklarımın sonradan en azından bir evim olduğuna şükredecek noktaya geldiğimde, bir kez daha bütün dünyam tehdit altındaydı. Cathy Donovan kadar akıllı çalışmayan Frank Mangold, bu operasyonla ilişkisini örtbas etmek için kaba kuvvete başvuracaktı anlaşılan. Kurtz’ların evinde açık açık söylemişti. Birileri onunla uğraşıyordu ve bütün oklar Mike’la beni gösteriyordu. O da bu durumda bizi bir şeyle suçlayacaktı ama neyle? Aslına bakarsanız, katilin eski bir Dodge kullandığına asla inanmamıştım. Kafamızı karıştırmaya çalıştıklarını sanmıştım. Kazara Kevin Meisner’in kamyonetini görürsek, şüphelenmemiz için. Düşündükleri gibi de olmuştu. Kevin’la tanıştığım gece, bir Dodge’u olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Planın bu kısmının, Donovan’ın başının altından çıktığını düşünedim. Birazdan gerçeği öğrenecektim zaten. Mike’la birlikte o kadar uzun hayatta kalabilirsek tabii. Mangold’un tarzına hepimiz aşinaydık.

Aklımı çalıştırıp bir plan yapmaya çalıştım. Ama eve yakın bir yerde patlayan silahla donup kaldım. Tabanca sesi değildi. Tüfekle ateş edilmişti. Sesi hâlâ yankılanıyordu. İmparatoriçe’nin direksiyonuna geçtim ve gazladım. Neler olduğunu düşünmek istemiyordum. Her ihtimal bir diğerinden daha korkunçtu çünkü. Sol elimle direksiyonu tutarken sağ elimdeki Colt’a sıkı sıkıya yapışmıştım.

“Eğer birine bir şey olduysa...” diye mırıldandım kendi kendime.

Saniyeler içinde, çiftliğin araba yolundaydım. Sola döndüm. Eve vardığımda arabayı ahıra doğru sürmedim. Bahçeye park edip dışarı fırladım. Bir an durup etrafı dinledim.

Ne bir ses vardı ne bir hareket. Birkaç saniye bekledim. Titremeye başlamıştım. Aklıma ilk Clarissa geldi. Onu bu so-ruşturmaya zorla dâhil etmiştik. Senaryolar ürettikçe korkum artıyordu. Bastonuma dayanarak verandaya çıktım ve cam-lı kapıdan salona girdim. En azından içeride birini bulmayı umuyordum. Ama ev de çiftlik gibi, ölüm sessizliğine bürün-müştü. Sırayla hepsine seslendim. "Clarissa! Annabel! Lucas? Ben geldim." Kalçamdaki acıya rağmen, kendimi zorlayarak yukarı çıktım. Lucas'ın kaldığı yatak odası boştu. Marcianna bile gitmişti. Sonra aklıma korkunç bir fikir geldi. Av tüfe-ği... Marcianna... Buna cüret ederler miydi?

Sahanlığa çıkıp bir kez daha seslendim: "Kimse yok mu?" Tek umut verici unsur, ortalıkta kan filan da olmamasıydı. Clarissa'nın yatak odasına baktım. Boştu. Tekrar aşağı indim. Yalpalayarak mutfığa koşturdum. Sonra silah sesinin na-sıl yankılandığını hatırladım. Dışarıda bir yerde patlamıştı. *Dışarıda ve biraz yüksekte*, diye düşündüm.

"Hayır! Hayır, olamaz!"

Dehşet içinde dışarı fırladım. Verandanın kuzeydoğu kö-şesine koşturdum. Oradan Marcianna'nın yuvasının kapısı görünüyordu. Kapının açık olduğunu görünce, boğuk bir çığlık attım. Canım Marcianna ortada yoktu. "Marcianna!" diye seslendim ama gelmedi. Hâlbuki yıllardır Shiloh'daydı ve adını gayet iyi biliyordu. Daha önce birkaç kere kaçmış, fakat adını seslendiğimde koşarak yanıma gelmişti.

Tekrar bahçeye indim. Ahıra doğru yürüdüm. Sırayla hepsine seslenmeye devam ettim. Ama kuşlar bile susmuştu.

İnekler silah sesinden ölesiye korkmuştu muhakkak. Ahırda da hiçbir hayat belirtisine rastlamayınca iyice panikledim. Hangara gidip Mike'a seslendim.

Nihayet, Marcianna'nın yuvasından Mike'ın sesi geldi. "L.T. Dikkat et. O pislik hâlâ burada!"

Rahat bir nefes aldım ve etrafa bakınarak tepeye tırmanmaya başladım. "Mike? Diğerleri nerede?" diye bağırdım.

"Hepimiz buradayız! Marcianna'nın ininde!"

"İyi misiniz? O silah sesi neydi?"

"Biz iyiyiz. Ama... Marcianna..."

"Marcianna mı? Ne oldu Marcianna'ya?" diye haykırdım. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Vuruldu. Bizi korumaya çalışıyordu."

"Olamaz." Gözlerim yaşlarla doldu ve o korkunç soruyu sordum. "Öldü mü?"

"Yaralı. Çok kan kaybetti. Veterinerini aradım. Tehlike geçmeden gelmeyeceğini söyledi. Ama o pisliğin nerede olduğunu bile bilmiyoruz!"

"Mangold'u gördün mü?" Sesimdeki öldürücü tınıdan, ben bile korktum.

"O da mı burada? Yok. Ateş eden başka biriydi. Tanımadığımız biri."

"Ne tarafa gittiğini gördün mü?"

O sırada yeni bir ses duyuldu. Ahırın bitişiğindeki ATV'lerin durduğu kulübenin oradan geliyordu. Yaralı ve çok öfkeli bir hayvan gibi tısladı.

"Buradayım Jones."

ATV'lerden birine tutunarak ayağa kalktı. Sol elinde bir Savage 10FP vardı. Onun, dağda bindiğimiz ATV'ye zarar veren ve Marcianna'yla Curtis Kolmbach'i vuran tüfek oldu-

ğundan emindim. Parlak mavi gözlü, zayıf ama sıırım gibi bir adamdı. Yüzü kan kaybından bembeyaz kesilse de onu tanıdım. Neden kan kaybettiği de belliydi. Siyah keskin nişancı üniformasının kolu paramparçaydı. Omzu ve kolunun büyük bir kısmı da öyle. Çok kanaması vardı ama durumunun ne kadar kötü olduğunun farkında değil gibiydi. Marcianna, brakial arterini yırtmıştı ve hemen tıbbi yardım almazsa dakikalar içinde kan kaybından ölecekti.

“Nadir rastlanan bir av köpeği türü, ha?” Sesi acıdan kısılmıştı. “Lanet hayvan, kolumu paramparça etti. Ama ben de onu hakladım.”

“Çavuş Dennis Shea,” dedim, Kuzey Fraser’daki geceyi hatırlayarak. Latrell’i acımasızca başından vurmuştu.

Ürkütücü bir sırıtışla başını salladı. “Hatırlayacağından emin değildim.” Tüfeğini göğsüme nişan almıştı. “Ama sevindim doğrusu. Ortağın tanımadı beni. Senin hayvanı da alıp o mağaraya saklandılar. Ben de gitmelerine izin verdim. Onlar önemli değil. Sadece sen önemlisin. Seni haklarsam memnun olacaklar. Şimdi eğil ve silahını bana doğru fırlat.”

Dediğini yaptım. Marcianna ölecekse, benim de yaşamamın bir anlamı yoktu. Bütün bunların yaşandığı bir dünyada vakit geçirmeye bayılmıyordum zaten. Ama her zamanki gibi, birkaç detayı merak ediyordum.

“Anladım,” dedim, bastonumu sağ elimden sola geçirirken. “Sen Frank Mangold’un altın çocuğusun. Seni bu davanın her anına ortak etmiştir. Sen de güneye çocuk götüren çeteye o bilgileri satıyordun. Paranın kokusu tatlı geldi tabii. Vakti geldiğinde de bildiklerini sanki yeni öğrenmişsin gibi anlatıp terfiyi kapacaktın. Tabii önce Ambyr’la arkadaşlarının buradan gitmesi lazımdı. İkili oynadığını öğrenmemeleri için.”

ğundan emindim. Parlak mavi gözlü, zayıf ama sıırım gibi bir adamdı. Yüzü kan kaybından bembeyaz kesilse de onu tanıdım. Neden kan kaybettiği de belliydi. Siyah keskin nişancı üniformasının kolu paramparçaydı. Omzu ve kolunun büyük bir kısmı da öyle. Çok kanaması vardı ama durumunun ne kadar kötü olduğunun farkında değil gibiydi. Marcianna, brakial arterini yırtmıştı ve hemen tıbbi yardım almazsa dakikalar içinde kan kaybından ölecekti.

“Nadir rastlanan bir av köpeği türü, ha?” Sesi acıdan kısılmıştı. “Lanet hayvan, kolumu paramparça etti. Ama ben de onu hakladım.”

“Çavuş Dennis Shea,” dedim, Kuzey Fraser’daki geceyi hatırlayarak. Latrell’i acımasızca başından vurmuştu.

Ürkütücü bir sırıtışla başını salladı. “Hatırlayacağından emin değildim.” Tüfeğini göğsüme nişan almıştı. “Ama sevindim doğrusu. Ortağın tanımadı beni. Senin hayvanı da alıp o mağaraya saklandılar. Ben de gitmelerine izin verdim. Onlar önemli değil. Sadece sen önemlisin. Seni haklarsam memnun olacaklar. Şimdi eğil ve silahını bana doğru fırlat.”

Dediğini yaptım. Marcianna ölecekse, benim de yaşamamın bir anlamı yoktu. Bütün bunların yaşandığı bir dünyada vakit geçirmeye bayılmıyordum zaten. Ama her zamanki gibi, birkaç detayı merak ediyordum.

“Anladım,” dedim, bastonumu sağ elimden sola geçirirken. “Sen Frank Mangold’un altın çocuğusun. Seni bu davanın her anma ortak etmiştir. Sen de güneye çocuk götüren çeteye o bilgileri satıyordun. Paranın kokusu tatlı geldi tabii. Vakti geldiğinde de bildiklerini sanki yeni öğrenmişsin gibi anlatıp terfiyi kapacaktın. Tabii önce Ambyr’la arkadaşlarının buradan gitmesi lazımdı. İkili oynadığını öğrenmemeleri için.”

İnekler silah sesinden ölesiye korkmuştu muhakkak. Ahırda da hiçbir hayat belirtisine rastlamayınca iyice panikledim. Hangara gidip Mike'a seslendim.

Nihayet, Marcianna'nın yuvasından Mike'ın sesi geldi. "L.T. Dikkat et. O pislik hâlâ burada!"

Rahat bir nefes aldım ve etrafa bakınarak tepeye tırmanmaya başladım. "Mike? Diğerleri nerede?" diye bağırdım.

"Hepimiz buradayız! Marcianna'nın ininde!"

"İyi misiniz? O silah sesi neydi?"

"Biz iyiyiz. Ama... Marcianna..."

"Marcianna mı? Ne oldu Marcianna'ya?" diye haykırdım. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Vuruldu. Bizi korumaya çalışıyordu."

"Olamaz." Gözlerim yaşlarla doldu ve o korkunç soruyu sordum. "Öldü mü?"

"Yaralı. Çok kan kaybetti. Veterinerini aradım. Tehlike geçmeden gelmeyeceğini söyledi. Ama o pislğin nerede olduğunu bile bilmiyoruz!"

"Mangold'u gördün mü?" Sesimdeki öldürücü tınıdan, ben bile korktum.

"O da mı burada? Yok. Ateş eden başka biriydi. Tanımadığımız biri."

"Ne tarafa gittiğini gördün mü?"

O sırada yeni bir ses duyuldu. Ahırın bitişiğindeki ATV'lerin durduğu kulübenin oradan geliyordu. Yaralı ve çok öfkeli bir hayvan gibi tısladı.

"Buradayım Jones."

ATV'lerden birine tutunarak ayağa kalktı. Sol elinde bir Savage 10FP vardı. Onun, dağda bindiğimiz ATV'ye zarar veren ve Marcianna'yla Curtis Kolmbach'i vuran tüfek oldu-

ğundan emindim. Parlak mavi gözlü, zayıf ama sıırım gibi bir adamdı. Yüzü kan kaybından bembeyaz kesilse de onu tanıdım. Neden kan kaybettiği de belliydi. Siyah keskin nişancı üniformasının kolu paramparçaydı. Omzu ve kolunun büyük bir kısmı da öyle. Çok kanaması vardı ama durumunun ne kadar kötü olduğunun farkında değil gibiydi. Marcianna, brakial arterini yırtmıştı ve hemen tıbbi yardım almazsa dakikalar içinde kan kaybından ölecekti.

“Nadir rastlanan bir av köpeği türü, ha?” Sesi acıdan kısılmıştı. “Lanet hayvan, kolumu paramparça etti. Ama ben de onu hakladım.”

“Çavuş Dennis Shea,” dedim, Kuzey Fraser’daki geceyi hatırlayarak. Latrell’i acımasızca başından vurmuştu.

Ürkütücü bir sırıtışla başını salladı. “Hatırlayacağından emin değildim.” Tüfeğini göğsüme nişan almıştı. “Ama sevindim doğrusu. Ortağın tanımadı beni. Senin hayvanı da alıp o mağaraya saklandılar. Ben de gitmelerine izin verdim. Onlar önemli değil. Sadece sen önemlisin. Seni haklarsam memnun olacaklar. Şimdi eğil ve silahını bana doğru fırlat.”

Dediğini yaptım. Marcianna ölecekse, benim de yaşamamın bir anlamı yoktu. Bütün bunların yaşandığı bir dünyada vakit geçirmeye bayılmıyordum zaten. Ama her zamanki gibi, birkaç detayı merak ediyordum.

“Anladım,” dedim, bastonumu sağ elimden sola geçirirken. “Sen Frank Mangold’un altın çocuğusun. Seni bu davanın her anına ortak etmiştir. Sen de güneye çocuk götüren çeteye o bilgileri satıyordun. Paranın kokusu tatlı geldi tabii. Vakti geldiğinde de bildiklerini sanki yeni öğrenmişsin gibi anlatıp terfiyi kapacaktın. Tabii önce Ambyr’la arkadaşlarının buradan gitmesi lazımdı. İkili oynadığını öğrenmemeleri için.”

Acıyla yüzünü buruşturarak başını salladı. "Aşağı yukarı dediğin gibi oldu. Çok şey bildiğini sanıyorsun ama şu saate kadar anlayamadın."

"Doğru, anlayamadım," dedim, yavaşça ona doğru yürüyerek. "O zaman, Patrick'lerin evine Gunderson denen çocuğu da sen yerleştirdin."

"Evet. Aldığım emirler doğrultusunda tabii. Suçu Patrick'lere yıkmamıza ramak kalmıştı. Frank'i bile inandırdık. Ama sen..." Acıyla inlediğinde, namlunun açısının değiştiği fark ettim. Gücü tükeniyordu. "Sen hep ayağıma dolandın. Gidip Ambyr'a âşık olduğun yetmiyormuş gibi, her şeyi bok ettin. Şimdi de cezayı çekeceksin." *Ambyr*. Shea bu adı öyle bir söylemişti ki kaybettiğim sevgilime hislerimde yalnız olmadığımı fark ettim.

"O kadar aptal değilim Shea." Usulca ona doğru yürümeyi sürdürdüm. "Beni öldürsen bile, diğerleri bu işin peşini bırakır mı sanıyorsun? Hem söylesene, bu olaya karışan herkes Ambyr'a âşık mı, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Seni beğendiği için mi seninle olduğunu sanıyorsun? Tek derdi bu operasyonu korumaktı."

"Aptal," dedim. Kanının daha hızlı akması için onu bilerek öfkeliendiriyordum. "Ambyr'ın asıl amacını bilmiyorsun. Asla da öğrenemeyeceksin."

"Öyle mi dersin?" Sonra birden ona doğru yürüdüğümü fark etti. "Dur, yoksa vururum," dedi ama namlunun ucu, ona ihanet edercesine biraz daha düştü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın doktor. Aptal bir âşık olabileceğin aklıma gelmezdi." Sesi alaycıydı. Her ne kadar inanmak istemesem de Ambyr'ın onunla da bir şeyler yaşadığını kabul etmek zorundaydım galiba.

“Meksika’da buluştuğumuzda, sana gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğini sorarım,” dedi Shea. “Ama önce o Meisner denen ahmaktan kurtulacağı tabii.”

“Meksika mı?” Kalçamın acısına rağmen güldüm. “Ambyr sana öyle mi söyledi?” Bastonumun bu elimde olmasına alışık değildim. Acıdan yüzümü buruşturdum. Shea’nın fark etmediğini umdum. Onu, sol değil, sağ bacağımın protez olduğuna inandırmalıydim. “Meksika’da Ambyr’a, Cathy Donovan’ın emriyle Derek Franco’yu öldürdüğünü de söyleyecek misin?”

“Bunu bilmesine gerek yok,” diye yanıtladı.

“Ambyr’la çok mutlu olacaksınız. İki yalancı, birlikte gün batımını izlersiniz. Tabii onu Meksika’da bulabilirsen. Çünkü sana yalan söyledi.”

“Kapa çeneni! Bir daha onun adını ağzına bile alma. Ambyr bana söz verdi.”

Güldüm. “Onu biraz olsun tanıdıysan, herkese tutamayaacağı sözler verdiğini bilirsin.”

“Sus!” diye bağırdı. “Tek adım daha atma.” Tüfeğiyle başıma nişan almaya çalıştı. Ama eli titriyordu. “Kahretsin,” diye homurdandı. “Solla ateş etmeye alışkın değilim ama boşuna umutlanma. Bir şekilde becereceğim.”

Omzundaki yara onu her geçen dakika biraz daha ölüme yaklaştırıyordu. Yine de bunu ona fark ettirmeden konuşmaya devam ettim. “Eh, sen asker değilsin tabii. Orduda eğitim görmedin. Onlar keskin nişancılarına en azından, iki elle de kendilerini korumayı öğretirler. Sen yalnızca askercilik oynayan aptal bir aynasısın. Daha hangi yaraların seni öldüreceğini bile bilmiyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Sesi giderek çaresizliğini daha çok yansıtıyordu.

Acıyla yüzünü buruşturarak başını salladı. "Aşağı yukarı dediğin gibi oldu. Çok şey bildiğini sanıyorsun ama şu saate kadar anlayamadın."

"Doğru, anlayamadım," dedim, yavaşça ona doğru yürüyerek. "O zaman, Patrick'lerin evine Gunderson denen çocuğu da sen yerleştirdin."

"Evet. Aldığım emirler doğrultusunda tabii. Suçu Patrick'lere yıkmamıza ramak kalmıştı. Frank'i bile inandırdık. Ama sen..." Acıyla inlediğinde, namlunun açısının değiştiği fark ettim. Gücü tükeniyordu. "Sen hep ayağıma dolandın. Gidip Ambyr'a âşık olduğun yetmiyormuş gibi, her şeyi bok ettin. Şimdi de cezayı çekeceksin." *Ambyr*. Shea bu adı öyle bir söylemişti ki kaybettiğim sevgilime hislerimde yalnız olmadığımı fark ettim.

"O kadar aptal değilim Shea." Usulca ona doğru yürümeyi sürdürdüm. "Beni öldürsen bile, diğerleri bu işin peşini bırakır mı sanıyorsun? Hem söylesene, bu olaya karışan herkes Ambyr'a âşık mı, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Seni beğendiği için mi seninle olduğunu sanıyorsun? Tek derdi bu operasyonu korumaktı."

"Aptal," dedim. Kanının daha hızlı akması için onu bilerek öfkeliendiriyordum. "Ambyr'ın asıl amacını bilmiyorsun. Asla da öğrenemeyeceksin."

"Öyle mi dersin?" Sonra birden ona doğru yürüdüğümü fark etti. "Dur, yoksa vururum," dedi ama namlunun ucu, ona ihanet edercesine biraz daha düştü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın doktor. Aptal bir âşık olabileceğin aklıma gelmezdi." Sesi alaycıydı. Her ne kadar inanmak istemesem de Ambyr'ın onunla da bir şeyler yaşadığını kabul etmek zorundaydım galiba.

“Meksika’da buluştuğumuzda, sana gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğini sorarım,” dedi Shea. “Ama önce o Meisner denen ahmaktan kurtulacağı tabii.”

“Meksika mı?” Kalçamın acısına rağmen güldüm. “Ambyr sana öyle mi söyledi?” Bastonumun bu elimde olmasına alışık değildim. Acıdan yüzümü buruşturdum. Shea’nın fark etmediğini umdum. Onu, sol değil, sağ bacağımın protez olduğuna inandırmalıyım. “Meksika’da Ambyr’a, Cathy Donovan’ın emriyle Derek Franco’yu öldürdüğünü de söyleyecek misin?”

“Bunu bilmesine gerek yok,” diye yanıtladı.

“Ambyr’la çok mutlu olacaksınız. İki yalancı, birlikte gün batımını izlersiniz. Tabii onu Meksika’da bulabilirsen. Çünkü sana yalan söyledi.”

“Kapa çenen! Bir daha onun adını ağzına bile alma. Ambyr bana söz verdi.”

Güldüm. “Onu biraz olsun tanıdıysan, herkese tutamayacağı sözler verdiğini bilirsin.”

“Sus!” diye bağırdı. “Tek adım daha atma.” Tüfeğiyle başıma nişan almaya çalıştı. Ama eli titriyordu. “Kahretsin,” diye homurdandı. “Solla ateş etmeye alışkın değilim ama boşuna umutlanma. Bir şekilde becereceğim.”

Omzundaki yara onu her geçen dakika biraz daha ölüme yaklaştırıyordu. Yine de bunu ona fark ettirmeden konuşmaya devam ettim. “Eh, sen asker değilsin tabii. Orduda eğitim görmedin. Onlar keskin nişancılarına en azından, iki elle de kendilerini korumayı öğretirler. Sen yalnızca askercilik oynayan aptal bir aynasısın. Daha hangi yaraların seni öldüreceğini bile bilmiyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Sesi giderek çaresizliğini daha çok yansıtıyordu.

“Ölüyorsun Shea. Şu kanamayı hemen durdurmazsan, birkaç dakika içinde nalları dikeceksin.”

“O zaman elimi çabuk tutayım da öteki tarafta beni sen karşıla.” Tüfeğini ateşledi.

Oyunum işe yaramıştı. Başıma ya da göğsüme nişan alamayacağını anlayınca, beni sağlam olduğunu düşündüğü bacağımdan vurmak istemişti. Kurşun pantolonumu deldi ve protezimin plastik kaplamasına isabet etti. Vurulmanın etkisiyle sendeledim ama bunun belki de tek fırsatım olduğunu biliyordum. Bastonumdaki bıçağı çekip Shea’ya saldırmaya hazırlandım. Beni elimde bıçakla görünce tüfeğini doğrultmaya çalıştı ama beceremedi.

“Yaklaşma!” diye bağırdı. “Seni uyarıyorum. Jones, dur!”

“Bu saatten sonra bana hiçbir şey yapamazsın!” Bastonum olmadan iyice topallamaya başlamıştım. Aslında Colt’umu kullanıp bu işi kolayca bitirebilirdim. Ama gözümü kan bürümüştü. “Aptal! Sol elini kullanamadığını kendi ağzınla söylemedin mi? Öleceksin Shea! Ama üzülme, kan kaybından geberip gitmeni beklemeyeceğim. Birazdan acıların dinecek.”

Birden neyle karşı karşıya olduğunu anlayıp yalvarmaya başladı. “Yapma... Dur...”

Ama onu dinleyecek hâlde değildim. Pislik herif hayatımın içine etmişti.

Sonra bir silah daha patladı. Baştan aşağı kızıla boyandım. Önce vurulanan ben olduğumu sandım. Ama sonra, kalçamdaki sızı dışında başka bir yerimin acımadığını fark ettim. Hem o mesafeden ateşlenen bir silahın açtığı bir yaradan bu kadar kan fişkırmasına imkân yoktu. Başımı kaldırdım. Dennis Shea alnından vurulmuştu. Son bir kez titredi ve ATV’nin arkasına düştü. O sırada, başka biri görüş alanıma girdi.

Frank Mangold, dumanları tüten Glock'unu iki eliyle birden tutuyordu. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Ama bakışlarında başka bir ifade daha vardı. Belki bir farkındalık. Kendi hatalarının farkına varmış ve yanlış kişiye güvendiğini anlamış gibiydi. Yaklaşıp Dennis Shea'nın cansız bedenine baktı. Onun gözlerini kapamak yerine, doğrulup kafasına bir rekme attı.

"Aşağılık herif!" diye mırıldandı. "Sadece işi kitabına uyduracaktın. Ama yok. İlla kendi bildiğini okudun. Yeni neslin topunun canı cehenneme!" Bana baktı. "Nasılslın profilci?" Colt'umu yerden alıp bana verdi.

Bıçağı yerine koyup bastonu sağ elime geçirdim. "Sağ ol," dedim, rahat bir nefes alarak. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama sana minnettarım Frank."

"Demek ki ne yapacaktınız? İnsanlar hakkında peşin hüküm vermeyecektiniz." Sırıttı. "Bu namussuz..." Başıyla Shea'ya işaret etti. Usulca cesede baktım. Beyninin bir parçası, kafasındaki delikten dışarı fırlamıştı. Mangold, 9 milimetrelilik bir mermi çıkardı. "Onu kendi pisliğiyle vurdum. Neler olduğunu anlar anlamaz, bu herifi durdurmak gerektiğine karar verdim. Zaten gözüm üzerindeydi. Tepeden biri için çalıştığını biliyordum. Kuzey Fraser'daki o çocuğu vurduğunda anladım, çünkü ben vur emri vermeden harekete geçmişti."

"Emri sen vermedin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Frank başını iki yana salladı. "Hayır. Önce yalnızca bir iş bitirici olduğumu düşündüm. Ama sonra bizim çocuklar, sizin dağda bir keskin nişancı olduğumu haber verdi. Ben de çocuğu susturmak için vurduğumu tahmin ettim. Kahretsin. İsteseydi yükselebilirdi ama bugünlerde herkes kestirmeden gitmenin derdinde."

“Kimin için çalıştığını biliyor musun?”

Nefretle başını salladı. “Cathy Donovan cadısı. Kendini büyük tehlikeye attın Jones. Bu işin şakası yok. Seni öldürebilirdi. Tamam, akıllı adamsın. Ama senin de gözden kaçır-dıkların var.”

“Neden bahsediyorsun?”

Güldü. “Bir gün birbirimizi anlayabilecek miyiz, merak ediyorum doğrusu. Patrick’leri enseletmek için o çocuk cesedi-ni evlerine benim koyabileceğimi aklın alıyor mu gerçekten?”

Ona karşı dürüst olmak istedim. “Evet. Başta öyle düşün-düm açıkçası. Polisin daha önce yapmadığı şey değil.”

Başını iki yana salladı. “Ama ben yapmam. Yiğidi öldür, hakkını ver demişler. Modern polisin nasıl çalıştığı hakkın-da hiçbir fikrin yok Jones. Zirveye çıkmak istiyorsan, bi-rini öldüreceksin. En güzeli görev sırasında yapmak. Ama tepedekileri memnun ettiğin sürece gizli gizli de yapabilir-sin tabii. İnan bana, bugünlerde yükselmenin tek şartı, kan dökmek.”

Eski düşmanımı dikkatle süzerek söylediklerini düşün-düm. “Eski Roma’daki kraliyet muhafızları gibi,” diye mırıl-dandım. “İmparator muhafızları.”

Gözleri parladı. “Biliyor musun? Ben de aynısını düşün-düm. “Praetorian’lar. Yükselmenin en kolay yolu, emirlere uyararak birini öldürmekti. Ama hepsinin sonu, bu pisliğinki gibi oldu. Bu durumda biz de barbarlar oluyoruz galiba?”

Mangold haklıydı ama gülemedim bile. Aklım, yuvada beni bekleyen acı gerçeklerdeydi. “Sağ ol Frank. Gidip diğer-lerine bakayım.”

“Kedini mi merak ediyorsun? Yapma dostum. Daha işimiz bitmedi.”

“Sana yardım edeceğim ama önce...”

Daha fazla üstelemedi. ATV’nin dibindeki cesedin başına gitti ve küfredip yere tükürdü.

Marcianna’nın yuvasının bulunduğu tepeye tırmanırken, “Tehlike geçti! Çıkabilirsiniz!” diye seslendim. Cep telefonundan çabucak Marcianna’nın veterinerinin numarasını buldum. Ona saldırganın öldürüldüğünü ve polisin olaya el koyduğunu söyledim. Meğer Mike aradığında, Death’s Head Hollow’a kadar gelmiş. Orada silah seslerinin kesilmesini bekliyormuş. Hemen geleceğini söyledi. Geriye bir tek, sevgili kız kardeşimin durumunu öğrenmek kalmıştı.

Clarissa, Annabel ve Mike’den çıktılar. Büyük halamla, Annabel’e sarıldım. Mike’m elinde silahı vardı. Ama üzerimdeki kanları görüp bana ait olmadıklarını fark ettiğinde, nihayet tabancasını kılıfına soktu. “Neler oluyor?” diye sordu ve ona kısa bir özet geçtiğimde, “Mangold mu? Vay canına,” dedi. “Hayat sürprizlerle dolu.”

“Daha yarısını bile bilmiyorsun. Marcianna nasıl?”

“Lucas başında,” dedi Clarissa. “Hâlâ yaşıyor ama kanaması var. Veteriner geliyor mu?”

“Birazdan burada olur.”

“Güzel. Ona bir şey olmasına izin veremeyiz. Bizi korumak için canını hiçe saydı. En çok da Lucas için korktu.”

Başımı salladım. “Ona çok düşkün. Ben bir bakayım.”

Mike elini omzuma koydu. “Güçlü ol.”

Marcianna’nın ininde Lucas yere oturup bacaklarını birbirinin üzerine atmıştı. Marcianna’nın kafası, çocuğun kucığındaydı. Lucas ensesini okşarken, Marcianna gurulduyordu. Ama mutluyken çıkardığı o motor gurultusunu değil, daha derinden gelen, boğuk bir hırıltı çıkarıyordu.

Ağzını açıp kapadığını fark ettiğimde, yanıma su almayı akıl etmediğime üzüldüm. Mike'a biraz su getirmesi için seslendim. Marcianna'nın kan kaybettiğini söylemişlerdi ama etrafta o kadar da çok kan yoktu. İyiye de işaret edebilirdi bu, kötüye de.

Dizlerimin üzerine çöküp ben de Marcianna'yı okşamaya başladım. "Merhaba evlat," diye mırıldandım Lucas'a usulca.

"Merhaba L.T." Sesi ağlamaklıydı. "Marcianna bizi korumaya çalışıyordu. Ama..."

Marcianna'nın yarı kapalı göz kapaklarıyla beni görebilmesi için eğildim. "Merhaba aşkım," diye fısıldadım, çenesini okşayarak. "Bak, döndüm. Bundan sonra hep yanıdayım." Hafifçe inledi. "Şşş. Kendini yorma. İyi olacaksın." Vücudunu yokladım ve sonunda kurşun yarasını buldum. Mermi sol üst bacağını sıyırıp göbeğinin sağ tarafına saplanmıştı. Tam nerede olduğunu anlayamamıştım ve onu her yoklayışında, Marcianna acıyla inliyordu. Sonra sol patisiyle elime dokundu. "Tamam canım. Anladım," dedim ve elimi sertçe alnına bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lucas.

"Kimse nedenini bilmiyor ama bütün kediler, acı çektiklerinde alınlarına baskı uygulanmasını ister. Bazen insanlarda da işe yarıyor. Zamanında ben de denemiştim."

Lucas başını salladı. "Veteriner nerede?"

"Yolda. Geliyor."

Usulca sordu: "Ambyr da seninle birlikte döndü mü?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama bunu sonra konuşalım mı?"

"Dert etme. Zaten ümidim yoktu."

"Yine de sordun ama," dedim. "Lucas, bak. Ambyr'ın kendine göre sebepleri var. Hepsini anlatacağım." Tekrar Marcianna'ya baktım. Birkaç dakika sessizce oturduktan son-

ra, aklıma bir söz geldi. “*İkisi de tedavisi mümkün olmayan yaralar açar.*”

“Efendim?” diye mırıldandı Lucas. “Kim söylemiş bunu?”

“Bir oyun yazarı,” dedim, gözyaşları arasında.

“Peki, anlamı ne?”

“Ah,” diye inledim. “Belki bunu da sonra konuşsak daha iyi olur.”

Veteriner, yardımcısıyla birlikte nihayet geldi. Marcianna’ya çabucak göz attı ve benimkine benzer bir teşhis koydu. Kemiklerinde bir hasar yoktu. Önemli olan, iç organlarının durumuydu. Asistanı gerekli hazırlıkları yaparken, veteriner bana döndü. “Delikanlı bizi dışarıda beklese?”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Lucas. Cesaretini takdir etsem de onu uyarmak zorundaydım.

“Lucas. Marcianna acı çekiyor. Can havliyle etrafındakilere zarar verebilir. Onu bağlayacaklar. Sana zalimlik gibi görünebilir ama onu uyutmadan önce buna mecburlar.”

“Kalacağım,” dedi kararlılıkla.

Veterinerle yardımcısı Marcianna’nın ön ve arka patilerini bağlayıp ağzına hafif bir ağızlık geçirdi. İnin içinde onu tüfekte bayıltmak istemiyorlardı. Bu yüzden, iğne yapmadan önce buna mecburlardı. Ama Marcianna sağa sola saldırmadı. İğneyi batırdıklarında usulca inledi o kadar. Sonra da derin bir uykuya daldı. Onu veterinerin getirdiği sedyeyle hangara götürdük. Lucas dediğini yaptı ve Marcianna’nın başından bir an bile ayrılmadı. Yuvidan çıkarken Mike’la Clarissa’ya durumu anlatmak için duraksadım. Marcianna’yı hangardaki formika masaya yatırdıklarında, veteriner Lucas’a diğer tarafa geçmesini söyledi. Ona Marcianna’nın bunu hissedemeyeceği söylenmesine rağmen ensesini okşamaya devam etti.

“Ben biliyorum. Hissediyor,” diyordu ısrarla.

Diğerlerine açıklama yapmama gerek kalmadı. Hepsi de Ambyr’ın benimle dönmediğinin farkındaydı. Hem canım acıyordu hem de öfkeliydim. Marcianna’ya olanlardan ve diğer her şeyden Ambyr’ı sorumlu tutuyordum. Sonunda kendimi Euripides’in o sözlerini yüksek sesle tekrarlarırken buldum:

“Sevenin aşkından da daha güçlüsü, sevenin nefretidir. İkisi de tedavisi mümkün olmayan yaralar açar.”

Mike’la Annabel genel anlamda neyi kastettiğimi anlamışlardı tabii ama Clarissa, Medea’dan alıntı yaptığım bu sözleri hemen tanıdı. Onun için de, hangara inen yokuşta ona yaslanmama ses çıkarmadı...

{VII}

Zamanla, Ambyr’ın açtığı yaralardan, en azından bazıılarının tedavisinin mümkün olduğu ortaya çıktı. Marcianna’ya isabet eden kurşun, çok şükür ki hayati organlara zarar vermemişti. Veteriner yarayı dikip bandajlayacağını ve antibiyotik tedavisi uygulayacağını söyledi. Kedilerin ne kadar çabuk iyileşebildiğini, onları tanıyanlar iyi bilirler. Marcianna da yakında ayağa kalkabilecekti. Uyandığında yanında olmak isterdim ama halletmem gereken acil işlerim vardı. Hem Lucas oradaydı. Ben dönene kadar yaşadığı şoku atlatmasına o yardım edebilirdi. Birkaç saate döneceğimi söyleyince, veteriner de ben dönene kadar çiftlikte beklemeye razı oldu.

Mike’la Frank Mangold’un yanma giderken, Clarissa da bize katıldı. Neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyordu. Ayrıca, güvenliğimiz için endişelenmesinin

yanı sıra, başka bir sebebi daha olduğunu biliyordum. Clarissa bölge siyasetinde önemli bir figürdü. Dolayısıyla kimin peşine düşeceğimizi ve bunun Shiloh üzerinde nasıl bir etkisi olacağını bilmek istiyordu. Savcı yardımcısı Cathy Donovan'ın adını duyunca hınzırca gülümsedi.

“Sahi mi? O kadını başından beri gözüm tutmamıştı zaten. Ama emin olmalısınız Trajan. Yoksa hepimizin başı yanar ve çiftlik tehlikeye girer.”

“Eminim hala,” dedim. “Ama Donovan’a suçunu itiraf ettirebilir miyiz, bilmiyorum.”

Clarissa'yı yanımda götürmeyi kabul etmemin bir diğer sebebi de Frank Mangold'la birbirlerine karşı nasıl bir tutum sergileyeceklerini görmektir. Mangold hâlâ Dennis Shea'nın parçalanmış cesedinin başındaydı. ATV'ye yaslanmış, cep telefonunu kurcalıyordu. Bana aldırmadan birileriyle mesajlaşmaya devam etti. Onunla ilgili bütün olumsuz fikirlerime rağmen, prensiplerine bağlı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydım. Doğru bildiği yoldan şaşmayacağına güveniyordum. Mike cesede bakmaya gittiğinde, Mangold nihayet başını kaldırdı.

“Hey, profilci. Sen ve yancın, Doktor Dolittle'cılık oynamayı bırakın da işimize bakalım.” Ceketinin cebinden çıkardığı kalemi bana uzattı. “Al şunu.”

Sonra Clarissa'yı gördü. Nasıl bir tepki beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bu kadarını da ummuyordum doğrusu. Hemen susup saygıyla başını eğdi. “Aman efendim. Kimleri görüyorum? Sizi fark etmedim. Kusura bakmayın lütfen.”

“Bay Mangold,” dedi Clarissa korkusuzca. Başka biri Frank'e böyle hitap etseydi, suratının ortasına yumruğu yerdi.

“Ah, bu ne?” Sonra Shea’nın patlayan kafasını gördü. “Aman Tanrım! Bu ne rezalet? Bari üzerini örtseydiniz. Bu çiftlikte bir çocuk var. Ya, bu manzarayla karşılaşsaydı?”

“Doğru söylüyorsunuz hanımefendi.”

“Trajan,” dedi halam. “Derhâl ahırdaki muşambalardan birini al ve şunun üzerini ört. Size gelince Bay Mangold. Bunu üstlerinizle konuşsam mı acaba?”

“Konusmasanız daha iyi olur hanımefendi,” dedi Mangold cesaretini toplayıp. “Ama bence, konuşmak istemezsiniz zaten.”

Clarissa beni şaşırtarak başını salladı. “Belki. Ama önce beni ikna etmeniz gerek.”

Mangold, Shea’nın üzerini örtmemi bekledi. Sonra biraz daha sert bir sesle, aklından geçenleri anlattı. Mike ve ben de fikirlerimizi söyledik ve ortaya fazlasıyla cesur ama akıllıca bir plan çıktı. Frank Mangold profilciliği aşağılasa da sonunda iş yine Cathy Donovan’ın mantığını doğru okumaya kalmıştı.

Bölge savcısı yardımcısının ofisini aradığımızda, tam da beklediğimiz gibi, bizi memnuniyetle kabul edeceği bilgisini aldık. Üstümü değiştikten sonra, Mike’la İmparatoriçe’ye atladık ve Fraser yolunda, özel numarasından Mitch McCarron’ı aradım. Telefonu hoparlöre aldım ve ortağımla, Mitch’in Surrender’ın kuzeyine giden otoyolları tuttuğunu öğrendik. Telefonu kapadığımda, Mike derin bir iç çekti.

“Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum ama kendini hiç düşünmüyor musun?”

“Ne?” diye mırıldandım, camdan bakarken.

“Kendini düşünmüyor musun diyorum. Hepten dibe vuracağının farkında değil misin?”

Başımı salladım. Ama Mike tatmin olmadı ve iki koltuğun ortasında duran CD kutusunu kapıp kafama vurdu.

“Al işte. Daha şimdiden ölü balık gibi bakmaya başladın. Duygularını hiç düşünmüyor musun?”

“Ne istiyorsun Mike? Donovan’ın ofisinde ruhi bir bunalım geçirmemi filan mı? Bu iş daha bitmedi. Donovan hiçbir şekilde şüphelenmemeli.”

Suratını buruşturdu. “Hep bahane, hep bahane. Seni daha önce de böyle gördüm. Yine kabuğuna çekildin. Hepten içine kapanmandan korkuyorum.”

“Bırakalım şimdi bunu,” dedim, tekrar cama dönerek.

Mike’la defalarca aynı şeyleri konuşmaktan yorulmuş-tum. Yan aynadan Frank Mangold’un arabasına baktım. New York yolundaki adamlar gibi -Mangold onların, Shea’nın suç ortakları ya da astları olduğunu söylüyordu- bizi belirli bir mesafeden izliyordu. Şu son günlerde o kadar çok ihanete uğramıştım ki bir an şüpheyi kapıldım. Ama bizim ona olduğu kadar, Frank’in de bize ihtiyacı vardı. Yalnızca kendi bencilce sebepleri yüzünden değildi. Gerçeği ortaya çıkarıp bir soruşturmayı kapamanın ne kadar zor olduğunu o da biliyordu.

Donovan’ın ofisi, Fraser Adliyesi’nin ikinci katında ve batı kanadındaydı. Oraya vardığımızda güneş batıyordu. Ama binanın etrafı hâlâ hareketliydi. Steve Spinetti’yle Pete Steinbrecher’ı görünce sevindim. Kendi adamlarına ve bir grup Fraser polisine emirler yağdırıyorlardı. Belli ki bizim davamızla bir ilgisi yoktu. Yine de sadece orada olmaları bile içimizi rahatlatıyordu. Onları arabalarına binmeden önce yakaladık. Bizi görünce gülümsediler ama Frank Mangold’un gelişiyile soğuk rüzgârlar esti. Mangold arabasını sokağın karşısına bırakıp bize doğru yürürken güneş gözlüğünü taktı.

“Çocuklar,” dedi Steve, elimizi sıkarak. “Pardon ama Mangold’la burada işiniz ne?”

“Yoksa sizi tutukladı mı?” diye sordu Pete.

“Hayır, hayır,” dedim. “Soruşturmanın bu aşamasında Mangold’la birlikte çalışıyoruz.”

“Şaka değil, gerçek,” diye atıldı Mike.

“Ne?” Steve ikimize de şaşkınlıkla baktı. “E, buraya neden geldiniz?”

O sırada Frank yanımıza geldi. “Kusura bakma ama seni ilgilendirmez şerif,” dedi, her zamanki ukalalığıyla. Mike’la bana döndü. “Hazır mıyız gençler?”

“Gençler mi?” Pete bunu söyler söylemez ellerini kaldırdı. “Biliyorum, beni ilgilendirmez ama ne bileyim? Her neyse. Biz Kuzey Fraser’a gidiyoruz. Yine olay çıkmış. O çocuk vurulduğundan beri, günaşırı ya kendi aralarında ya da polisle çatışıyorlar.”

Belki size normal gelmeyecek ama bundan sapkın bir zevk aldım. Birileri Latrell’i hatırlamalıydı ve eğer bunun tek yolu buysa, bana göre hava hoştu. Sonra aklıma bir soru takıldı. “Neden mahallelerinden çıkmıyorlar? Şehir merkezini yakıp yıkmıyorlar?”

Steve usulca gülümsedi. “Galiba hiçbir, Çavuş Shea’nın, kafasına bir kurşun sıkmasını istemiyor.”

“Shea’yı dert etmenize gerek kalmadı,” diye homurdandı Mangold.

İyice kafaları karışan Pete’le Steve’i ardımızda bırakıp eski ama hâlâ güzelliğinden hiçbir şey yitirmeyen adliye sarayına girdik. Ferforje tırabzanlı mermer merdivenden yukarı çıktık. İkinci katın koridoru ıssızdı. Cathy Donovan’ın odasının kapısında nöbet tutan iki adamı saymazsak tabii. Yeni Baltimore Tesisleri’nde, Surrender’a dönüşümüzü baltalamaya çalışanlardan ikisi bunlardı kuşkusuz. Heyecanım, yerini büyük bir

öfkeye bıraktı. Yaklaştığımızda bu iri yarı, katil kılıklı adamlar, Mike'la beni nefretle süzdü.

"Randevumuz var," dedi Mike korkusuzca. Ama adamlar yolumuzdan çekilmedi. Mecburen bu sefer devreye ben girmek zorunda kaldım.

"Belki de bu meseleyi başka bir tır parkında halletmeyi tercih edersiniz, ha?" Tabak suratlarında ekşi ifadeler belirdi. Demek ki şüphelerimde haklıydım. "Ne oldu?" diye üstelendim. "Cathy minibüsünüzü tamir ettirmiyor mu?"

"Pekâlâ. Bu kadar cilveleşme yeter," diye buyurdu Frank Mangold. "Cathy Donovan'la randevumuz var. Patronunuzu bekletmek istemezsiniz herhâlde?"

Muhafızlardan biri başıyla Frank'e selam verdi. "Önce üzerlerini aramamız gerek efendim."

Mangold omzunu silkti. "Ne gerekiyorsa onu yapın." Adamlar üzerimizi aramaya koyuldular. Silahlarımızı evde bırakmıştık tabii. Beni arayan goril, protez bacağımlı yokladı-ğında sırtıarak ayağa kalktı.

"Lanet total. Colt'un olmadan erkeklik taslamak kolay değil, ha? Yiyorsa yine bağırıp çağırırsana."

"Hop. Sen kime total diyorsun?" dedi Mike. "Doktor Jones hepinizden daha..."

Ama elimi kaldırıp onu susturdum. "Bütün bunlar bittiğinde, keşke silahı olsaydı diyeceksin." Sohbetimiz son buldu. Adam kapıyı açıp bizi Donovan'm bekleme odasına alırken Mangold şimdilik koridorda kaldı. Kim bilir kaç yılından kalma hidrolik kapı arkamızdan kapanırken, deminki adam, "İyi eğlenceler hanımlar," dedi.

Donovan'ın bekleme odasında kimse yoktu. Cathy, bu görüşmeye tanıklık etmeleri için, dalkavuklarını bile çağır-

mamıştı anlaşılan. Yardımcısının ertesi gün için özenle topladığı masasının yanından geçip kalın, maun kapıyı çaldık. Donovan'ın sesi duyuldu: "Buyurun?"

Bölge savcısı yardımcısı, ofisin 19. yüzyıldan kalma uzun pencerelerinden birinin önünde dikilmiş, otoparka bakıyordu. Masasında eski tip, yeşil bir lamba vardı. Tavana sonradan monte edilen spot ışıklar, duvarların ahşap kaplamalarında beyaz ışık hareleri oluşturunuyordu. Donovan'ın, ofisinin ışıklandırmasıyla özel olarak ilgilendiğinden neredeyse emindim. Hafif loş ve ürkütücü bir ortam yaratmayı hedeflemişti belki de. Her zamanki gibi, son derece şık bir tayyör giymişti. Bize döndüğünde gülümseyip masasının önündeki koltukları işaret etti. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, ceketinin önü açıktı. İçinde daracık ve son derece seksi bir gömlek vardı. Üstten birkaç düğmesini açarak dekoltesini gözler önüne sermişti. Karşımıza oturduğunda öne eğildi ve dirseklerini masaya dayayarak dolgun göğüslerini hafifçe sıkıştırdı. Bizi şaşırtmak için yaptığı, planlı bir hareketti bu. Ama ben böyle kandırmaları yutmayacak kadar gergindim ve kadınlara hiç dayanamayan Mike'in suratında tek bir kas bile oynamadı.

"Evet beyler," dedi Donovan. "Ortada derhâl çözüme ulaştırmamızı gerektiren bir mesele var."

Ceketimin cebinden, not defterimle Mangold'un verdiği kalemi çıkardım. "Not alsam rahatsız olmazsın, değil mi?"

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldığında, beyaz dişleri, lambanın ışığında yeşil yeşil parladı. "Oyunu bırakın Doktor Jones. Ve o defterle kalemi kaldırın lütfen."

Dediğini yaptım. Defteri ve kalemi cebime koydum. Kalemin arkasındaki düğmeye bastım ve ceketini gevşekçe bıraktım.

“Eyalet polisi, Ambyr Kurtz’la Kevin Meisner’ı kuzeye kaçarken yakaladı,” dedi Donovan. “Sizin ihbarınız üzerine Doktor Jones.”

Gözlerinin içine baktım. “Tahmin ediyordum.”

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle önüne baktı. Birden Ambyr’a o kadar çok benzemişti ki. Ambyr’ın bu tip konularda ondan ders aldığından emindim artık. “Bazen aşk yetmiyor desenize.”

“Evet,” dedim.

“Ama en önemlisi adalet tabii.” Arkasına yaslandı. “Francis Bacon’dan alıntı yapmayı sevdiğinizi biliyorum doktor.” Başımı salladığımda, “Şuna ne dersiniz?” diye sordu. “*İntikam da vahşi adaletin bir tezahürüdür; insanlar onu seçtikçe, hukuk da onunla daha çok mücadele etmeye mecburdur.*”

Başımı salladım. “Ama sen hukukun bütün kurallarını çiğnedin,” dedim. “Senin gibi bir,” derken, duvardaki çerçeveli diplomalardan birini seçtim, “Kuzeybatı Hukuk Fakültesi mezunundan beklemezdim. Çok etkileyici doğrusu.” Bastırmaya devam ettim. “Ne oldu Cathy? Sonunda şeytana mı uydun yoksa?”

Yine tıpkı Ambyr gibi şen bir kahkaha attı. Sonra ceketini çıkardı. Güneşten bir hayli koyulaşan tenine yapışan beyaz gömlek, gerçekten çekici duruyordu.

Mike’ın kendini kaybetmemesini umdum, zira manzara oldukça etkileyiciydi. Ama o gülümsemekle yetindi. “Vay canına. Formunuzu nasıl koruyorsunuz Bayan Donovan? Yoga? *Fitness? StairMaster?*”

Donovan güldü. “Sonuncusu.”

“O alet bir zamanlar, hapishanelerde işkence için kullanılırdı,” dedim. “Ama sende işe yaramış Cathy.”

İlk adını kullandığımı fark etmesine rağmen ses çıkarmadı. “Beyler, suçluların hepsi gözaltında. Ve bu durumun sizi rahatsız etmemesine sevindim Doktor Jones. Bundan sonrasını ben halledeceğim. Suçlular tabii ki birtakım karalamalar yapacak. Benim, başkalarının, hatta belki sizin hakkınızda çılgınca suçlamalarda bulunacaklar. Ama yeter ki biz hazırlıklı olalım. Nasıl desem...”

“Şeytanla anlaşmaya mı?” diye sordum.

Beni samimi bir takdirle süzdü. “İyi söylediniz doktor. Bu arada, o ikisinin sizin hakkınızda yapacağı suçlamaları eyalet kesinlikle dikkate almayacak.” Kollarını kaldırıp gerindi ve elini son moda uygun kestirdiği saçlarının arasına daldırdı. “Eee, sizce de makul bir anlaşma değil mi? Bu arada uyarmadan geçmeyeyim. Eğer hayır dersenez, uğraşmanız gerekecek , insanların en güçsüzü ben olacağım.”

Mike, Donovan’ın etkileyici fiziğine kayıtsız kalmayı sürdürerek gözlerimi yaşarttı. Belki de Gracie Chang’e sandığımdan daha bağlıydı. “Bunu çoktandır biliyoruz ama yolumuzdan şaşmadık.”

“Evet,” dedi Donovan. “Hoosick Falls’da bulunuşunuz ve dostunuz Bill Johnson’ın olaya müdahalesi. Onu bu işe bulaştırmak istemezsiniz sanırım?”

Kartlarını açık oynuyordu ve buna bir son vermenin vakti gelmişti.

“Cathy, bak...”

“Doktor,” dedi sertçe. “Size daima saygıyla ve unvanınızla hitap ettim. Belki siz de benimkini kullanmak istersiniz?”

Alayla başımı salladım. “Elbette bölge savcısı yardımcısı. Pekâlâ, diyelim kabul ettik. Bize fazla bir seçenek bırakmıyorsunuz zaten.”

Donovan birden ciddileşti ve sesi ölümcül bir tona büründü. “Şunu iyice anlamanızı istiyorum. Eğer kabul etmezseniz, sizi ve etrafınızdaki herkesi mahvetmek için elimden geleni ardıma koymam. Halanız çiftlik için devletten destek alıyor. Ama sizin orada izinsiz olarak çalıştığınızı biliyorum. Shiloh’da başka bir iş koluyla uğraştığınız duyulursa, bütün maddi yardımlar kesilir. Bill Johnson yetkisiz danışmanlarla bilgi paylaştığı için işten atılır ve meslekten men edilir. Ha bir de şu vahşi kedi var tabii. Onun için izin belgesi almışsınız ama bugün bir Cinayet Masası memurunun ölümüne sebep oldu. Derhâl uyutulması için gerekli işlemleri başlatırım ve birkaç güne kalmaz, onu almaya gelirler. Ayrıca SUNY-Albany yönetim kurulu, bütün bunlardan hoşlanır mı sizce? Öğretmenlik kariyerleriniz her an son bulabilir. Unuttuğum kimse kaldı mı?”

O kadar öfkeliydim ki cevap veremedim. Benim yerime Mike konuştu. “Köpek.”

“Efendim?” dedi Donovan öfkeyle.

“Bayan Clarissa’nın minik köpeği. Gelip onu vuracağınızı söylemeyi unuttunuz.”

Donovan’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Bana bakın. Bu işin şakası yok. Sabrımı zorlamayın.”

Bıraksam, Mike devam edecekti. Ama araya girdim. “Merak etmeyin bölge savcısı yardımcısı. Bütün bunları biz de arzu etmeyiz.”

Donovan’ın ruh hâli yine aniden değişti. Tatlı tatlı gülümsemi. “Aklın yolu bir. Doğru bir karar verdiniz Doktor Jones.”

“Ama burada yalnız olduğumuz için,” diye devam ettim “ve kimse tarafından duyulma ihtimalimiz olmadığından, iş birliğimizin yürümesi adına birkaç soru sormak istiyorum.”

Gözlerini kıstı. “Size bu teklifi kimin yaptığını ya da operasyonu kimin yürüttüğünü söyleyemem.”

“Elbette. Ama benim sorularım daha kişisel.” Öne eğildim. “Ne oldu Cathy?”

İlk kez şaşırdı. “Anlamadım. Nerede ne oldu?”

“Seni soruyorum. Hayat seni bu noktaya nasıl sürükledi? Hâlbuki kariyerine parlak bir başlangıç yapmışsın.” Etrafımdaki çerçeveli diplomaları gösterdim. Cathy Donovan’ın gençliğine ait birkaç fotoğraf da vardı. Gerçekten de güzel mi güzel, ıslıl ıslıl bir genç kızdı. Başarılı bir öğrenci ve iyi bir sporcuydu. Görünüşe bakılırsa, o da liseyi Donnie Butler’ın okulu Güney Briarwood’da okumuştı. Sonra SUNY-Albany’ye ve Kuzeybatı Hukuk Fakültesi’ne gitmişti. Orada muhtemelen, kısmen ya da tam burslu olarak okumuştı. “Senin gibi gelecek vadeden biri buraya neden döndü? Neden bu sıkıcı işi yapıyorsun? Herhangi bir bölge ya da eyalet hükümeti yetkilisi de pekâlâ bu makamın gerekliliklerini layığıyla yerine getirirdi.”

Gülümsedi. “Anlamıyorsunuz, değil mi?” Aslında anlıyordum ama onun ağzından duymak istiyordum. “Fakülteden mezun olduktan sonra birçok şirketten teklif aldım. Ama ne kadar büyük olursa olsun, bir firmanın hukuk ekibinde çalışmak ilgimi çekmedi. Ceza hukuku, siyasete atılmanın en hızlı yolu. Bu eyaletin yasalarını biliyorum. Sisteme dâhil olmadıkça, yükselmeniz imkânsızdır. Bazen, şimdiki valide olduğu gibi, soyadınızı kullanırsınız. Bazen de dininiz ya da ırkınız etken olur. Veyahut öyle durumlar vardır ki kadınları dışlamaları mümkün değildir, çünkü onlara ihtiyaçları vardır.” Masasının arkasına geçip parmağını kenarında gezdirdiği çerçeveli fotoğraflardan birini aldı. “Lise yıllarımda başarılı

bir öğrenciydim. Orada çok şey öğrendim. Akademik açıdan da epey ilerledim tabii ama erkek öğretmenlerin ne tarz davranışlarla alt edilebileceğini de gözlemleme fırsatım oldu. Üniversite için de aynısı geçerli. Şöyle diyeyim. SUNY'deki birkaç hukuk profesörüm benim bir komplodan gözaltına alındığımı öğrenirse, çok bozulurlar. Ama böyle bir şey olmayacak tabii.”

Gördükleri ve işittikleri, Mike’ı hayretler içerisinde bırakmıştı. Donovan’la Ambyr’m benzerliği, onun da gözünden kaçmamıştı şüphesiz. “Ya, şu sürekli adını duyduğumuz cam tavan sendromu?” diye sordu. “Onu nasıl aşınız?”

Donovan kaşlarını çatı. “Cam tavan sendromu. Bakın size ne diyeceğim Doktor Li? O tavan yalnızca bu oyunu erkeklerin kurallarıyla oynamakta ısrar eden kadınlara mahsus. Hepsi de aptal. Çünkü o tavan cam filan değil. Düpedüz demir. Liseyi bitirdiğinizde, onu delmeye değil, etrafından dolanmaya mecbur olduğunuzu öğrenmezseniz, hayata bir sıfır yenik başlarsınız.”

Sözleri, davranış biçimini gayet güzel açıklıyordu. Ama benim daha çok ayrıntıya ihtiyacım vardı. “Bu soruyu tamamen akademik açıdan soruyorum, çünkü anlaşma teklifini kabul etmek üzereyiz. Eyaletteki çöp çocuklar sorununu örtbas etmek, senin fikrin miydi?”

Beni hayal kırıklığına uğratan bir cevap verdi. “Ben böyle bir şey demedim.” Neyse ki, ardından hemen ekledi: “Yardım aldım tabii. Aslına bakarsanız, kimden yardım istediysem kabul etti. Ama bu operasyonu ne kadar ufak çaplı tutarsak, başarı şansımız o kadar artacaktı. Kız arkadaşın çok işimize yaradı. O çocuklara yardım edebileceğini sanıyordu. Ben oyuna girene kadar hiçbir şey anlamadı zaten. Sonrasında da

artık bırakıp gidemezdi. Ambyr idealistti. Onu kandırmak kolay oldu. Meisner denen aptal oğlanı da öyle. Şüphelenmek akıllarına bile gelmedi. Onlara aileleri tarafından terk edilen çocuklar için ne kadar endişelendiğimi anlattım. Hepsi yalandı tabii. Operasyonu sürdürmek için duymak istediklerini söyledim.”

Bir an duraksadım. “Sence gerçekten işe yarayacak mı? Bölgenin ve eyaletin durumunu göz önüne alırsan, başka aileler çocuklarını terk etmekten vazgeçecek mi dersin? Sizin bu küçük operasyon, toplumun yozlaşmasını ve ekonominin çöküşünü durdurabilecek mi?”

Gülümsedi. “Biliyor musunuz Doktor Jones? Umurumda bile değil. Ben bu kriz için bir çözüm sundum. Hem de gayet temiz bir çözüm. Ama sonra siz geldiniz. Neden sırf öğretmenlikle yetinmediniz ki? Bir de Ambyr’ın şu baş belası kardeşi var tabii. Kim derdi ki o çocuğun bu tarz şeylere yeteneği olsun? Üstüne üstlük, sizin ekibe de dâhil oldu. Yine de bütün bu beklenmedik gelişmeleri ustalıkla bertaraf ettik. Bazı sorunlar da çıkmadı değil tabii. Mesela sizin Grace Chang’le bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordum Doktor Li. Ama onu bile, bir süreliğine sizin aklınızı karıştırmak için kullandık.”

“Ya, Derek Franco?” diye sordu Mike.

“Derek mi?” Bir an sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Açıkkçası, onun için üzgünüm. İşimize de yarıyordu ama o kadar aptaldı ki. Beni köşeye sıkıştırılabileceğini düşünemedim. Hele o Kolmbach denen ahmak! Meğer ne vicdanlıymış da haberimiz yokmuş. Bir gün Nancy Grimes’in yerine geçebilirdi ama...”

Mangold’un sözlerini hatırladım. “Ama yeterince yürekli değildi,” dedim. “Kan dökerek yükselmek istemedi.” Cathy

Donovan başını sallamakla yetindi. Belki de gereğinden fazla konuştuğunu fark etmişti. Ya da derinlerde bir yerde, onun da bir vicdanı vardı. Bizi her an başından savabileceğini sezip üsteledim. “Bu operasyonu yürütmeni sağlayan o büyük güçlerin isimlerini bize vermeyeceksin, değil mi?”

Yüzüne cazip bir gülümseme yayıldı. “Doktor Jones. Şaka ediyorsunuz herhâlde? Deminden beri ne söylüyorum? Sizin ikinizin gücü, beni herhangi bir şeyle suçlamaya da konuşturmaya da yetmez. Ayrıca deminki sözlerimde ciddiydim. Teklifimizi kabul etmezseniz, siz ve aileniz büyük zarar göreceksiniz.”

Bir süre sessizce oturdum. Duyduklarım bana yetmişti ama mutlu değildim. Ofisin kapısına doğru baktım ve cebimdeki kalemin düğmesine bastım. “Frank? Nasıl? Bu kadarı yeter mi?”

Birden Frank Mangold içeri daldı. Bir an kapının önünde dikildi. Ter içindeydi ve oldukça vahşi bir hâli vardı. “Açıkçası ilk kısmı fazla dinlemedim. Biraz işim vardı. Ama ana fikri kavradım.” Kapıyı itip yerde baygın yatan muhafızları gösterdi. İkisinin de başından kanlar akıyordu. Donovan’ın yüzü bembeyaz kesildi. Hemen ceketini giydi. “Merak etme Cathy,” dedi Mangold, mendiliyle Glock’undaki kanları silerken. “Onları öldürmedim. Sadece bir iki gün başları fena ağrıyacak.”

“Frank!” diye bağırdı Donovan. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.” Kemerindeki kelepçeleri çıkardı. “Seni ve yancılarını tutukluyorum. Tabii hâlâ hayatta olanları. Shea’yı öldürdüm.” Frank, Donovan’ın ellerini arkasından kelepçeledi. “Ama gebermeden önce, tıpkı senin gibi, o da bülbül gibi şakıdı.”

“Beni tutukluyor musun?” diye sordu Cathy hayretle. “Suçum ne?”

“Demin itiraf ettin ya?” dedim, cebimden kalemi çıkarak. “Hepsini şu gördüğün basit, küçücük cihaza kaydettim.”

“Hey. O elindeki, son teknoloji ürünü bir kayıt cihazı,” dedi Mangold. “Hani dışarıdaki iki yarma beni indirirse tek bir kelimeyi bile kaçırmayın diye. Neyse ki gorillerin kof çıktı Cathy.” Bir ıslık çaldı ve birkaç dedektif içeri doluştu. “Koridordakileri de alın. Hepsini otoparktaki minibüse tıkın. Bu hatun ağzını açacak olursa da tek kelimesini bile dinlemeyin.”

Donovan’a döndü. Cathy yüzündeki buruk ifadeye rağmen, gururla sırtını dikleştirdi. “Frank, bak. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Yok yere mesleğinden olacaksın. Çıkar şu kelepçeyi ve bütün bunları unutalım.”

“Böyle bir hikâye unutulur mu hiç Cathy? Boşuna çenenı yorma. Pekâlâ millet. Haydi, gidiyoruz.”

İşte hepsi bu kadardı. Cathy Donovan basit oyunumuza düşüvermişti. Hâlbuki gayet de kurnaz bir kadındı. Mike’la ben polis ya da avukat olsaydık, bize daha temkinli yaklaşırdı belki ama iki akademisyeni hafife almıştı.

Ofisin kapısı gıcırdayarak kapandığında, Mike, Frank Mangold ve ben, odanın o tuhaf yeşil ışığında kıpırdamadan kalakaldık. Mike soruşturmanın kapandığına inanamıyor gibiydi. Ben uyuşmuştum. Mangold tiksintiyle üzerini silkeledi. “Hay ben... O pisliklerden birinin kanı üzerime sıçramış.” Donovan’ın masasının arkasındaki pencereden aşağı baktı. “Jones, şuna bir baksana.” Mike’la pencereye doğru hamle yaptık ama Mangold, “Sen dur Li. Profilci gelsin,” dedi.

Cathy Donovan’ın Cinayet Masası’na ait araca bindirilişini görmemi istediğini tahmin ettim. Kadını sorgu için

Albany'ye götüreceklerdi. Sokağa baktığımda, adamlarının da adliye sarayından çıkartıldığını gördüm. Önceden Kuzey Fraser'a gönderilen ekip, şimdi merakla olan biteni izliyordu. Aralarında Steve'le Pete de vardı. Bizi fark edince, başparmaklarını kaldırarak gülümsediler. Ama sonra Mitch'in arabası geldi ve Steve'le Pete'in yüzleri asıldı.

Onlar, arabanın içindekileri bizden daha önce görmüşlerdi tabii. Mitch arabadan inip arka kapıyı açtı. Yolcu koltuğundan inen bir eyalet polisi kapının başına dikildi. Arkadaki kafesli bölmeden Ambyr'la Kevin indiler. Onların da elleri arkadan kelepçeliydi. Ne konuştuklarını duyamıyorduk ama Ambyr, rolünü sona kadar oynamaya kararlıydı. Ağlayarak arabanın içini gösteriyordu. Mitch'in yardımcısı, sonunda eğilip içerdeki beyaz değneği aldı ve Ambyr'ı, Donovan'ı bindirdikleri minibüse götürdü. Ambyr'ın dudaklarını okudum. "Hiçbir şey anlamıyorum," diyordu ama bir kadın dedektif onu ite kaka minibüse bindirdi ve aracın kapılarını kapadı. Kevin Meisner'ı Frank'in arabasına bindirdiler. İki polis memuru arabanın başında nöbet tutmaya başladı.

Birden sinirlenerek Frank'e döndüm. Bana bu sahneyi göstermesi gaddarlıktı. Sağ yumruğumu sıktığımı fark edince, "Ne o Jones?" dedi. "Yoksa bana vurmak mı istiyorsun? Hiç durma. Daha kötülerini de gördüm."

"Neden Frank?" diye hesap sordum. "Neden yaptın bunu? Ambyr'ı bu vaziyette görmem şart mıydı?"

"Evet," dedi sertçe. "Bunu yaşayan ilk erkek sen misin sanıyorsun? Bir soruşturmada yanlış tarafa âşık olan yalnız sen misin? Tabii senin yaşında daha nadir rastlanan bir durum ama şanssızlık diyelim."

"Ne yani? Sana da mı oldu?" diye sordu Mike.

“Bana mı?” Frank kır saçlarını karıştırarak bir kahkaha patlattı. “Ah Li. İnan bilmek istemezsin. Ben şehirde görevli-yken bir piliç vardı. Bir barda çalışıyordu.” Bir an bu hatırayla, yüzündeki çizgiler yumuşadı. “Meğer benimle oynamış. Nasıl koydu bilemezsiniz. Ama paketlenip götürüldüğünü görmek acayip işe yaradı. Gerçek yüzünü ilk orada gördüm. Her neyse. Kendinize iyi bakın.” Donovan’la konuşmamızı kaydettiğim kalemi aldı. Çıkmadan önce son kez bize döndü. “Bundan sonra resmi soruşturmalardan uzak durun diyeceğim ama...”

“Ah, tabii,” dedim, Mike’la pencereden bakarken.

Mangold güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de uyarmadı demeyin.”

Mike’la sokağı gözlemeyi sürdürdük. Steve’le Pete’in gözü hâlâ bizim durduğumuz pencerede-ydi. Sonra Steve arabasına binmeden önce, bize neler olduğunu sorarcasına omuzlarını kaldırdı. Pete de aynı hareketi yaptı. Mike, *araştırız* anlamında elini sağ kulağına götürdü. İkisi de başlarını salladı ve gazladılar. Mangold az sonra binadan çıktı. Arka koltuktaki Kevin Meisner’a şöyle bir göz attıktan sonra direksiyona geçti ve Albany’ye doğru yola çıktı.

Mike derin bir iç çekti. “İyi misin L.T.?”

İşin tuhafı, Mangold’un taktiği işe yaramıştı. Hâlâ işi sıkılsa da en azından biraz rahatlamıştım. “Eh,” dedim ve bastonuma dayanarak kapıya doğru yürüdüm. Tam odadan çıkacakken, gözüm Cathy Donovan’ın bir fotoğrafına takıldı. Lise günlerinden kalmaydı. Yanında yakışıklı gençler vardı ama Cathy onlara aldırmadan, bütün güzelliğiyle fotoğrafçıya poz vermişti. “Kadının içinde varmış,” dedim. “Kan dökerek yükselmek en kolayıydı tabii.”

“Hı-hı. Kolmbach’le ilgili de böyle bir laf etmiştin galiba.”

“Doğru.” Resme son kez baktım ve sol kolumu Mike’ın omzuna attım.

“Yavaş! Vurulduğumu unutuyorsun.”

“Affedersin,” dedim kolumu çekerek. “Haydi, eve dönelim. Marcianna’yı merak ediyorum. Hem ikimizin de içkiye ihtiyacı var. Yoldan bir şişe Talisker mı alsak?”

“Bulursak neden olmasın?”

SON SÖZ

Marcianna birkaç gün içinde ayaklandı. Henüz koşamıyordu ama yuvasında dört dönecek kadar gücü vardı. Hatta üçüncü günün sonunda, onu akşam yürüyüşüne çıkardım. Dereden kana kana su içti. Vücut, ameliyat ya da vurulmak gibi ağır bir travma atlattığında, her zamankinden fazla susamak normaldir. Ben de tecrübe etmiştim bunu. Veterineri, vurulmasının uzun vadede lösemisiyle ilgili bir sorun çıkarmayacağını söylemiş ama yine de bazı kan testleri istemişti. Derenin kıyısındaki kayalıklara oturduğumuzda, Marcianna başını kollarıma ve göğsüme sokarak homurdandı. İpli kukla oyununu oynayamadığına bozuluyordu.

Sonra birden bir koku alarak burnunu havaya dikti. Döndüğümde Lucas'ı gördüm. Lucas, Marcianna'nın iyileşme sürecinde, ablasının tutuklanmasının lafını bile etmemişti. Artık büyük yatak odasında kalmıyordu. Yine kendi odasına taşınmıştı ve eskisinden bilhassa uzak duruyordu. Ama bezen yuvadan geç vakitte döndüğüm gecelerde, Lucas'ın kendi odasından, bitişikteki büyük odanın duvarını yumrukladığını duyuyordum. Belki de bunu uykusunda yapıyordu. Ya da

ablasının ona aynı şekilde karşılık vermesini özlediği içindi. İnanın, bilmiyordum. Fazla da kurcalamadım. Lucas'a zaman tanıdım. Yemeklerini hiç konuşmadan mutfakta yiyor, çiftlikte uzun yürüyüşlere çıkarak olanları hazmetmeye çalışıyordu. Ama ne kadar uğraşsa da bunu tek başına atlatamayacağını bildiğim için, nihayet yalnızca Marcianna'yla değil, benimle de bir ilişki kurmaya çalışması umut vericiydi.

Lucas bize doğru yürürken, Marcianna sevinçle mırıldandı. Onu karşılamak için, sağ patisi havada, beklemeye koyuldu. Henüz zıplayamıyordu. Lucas'la alışık olduğu türden, boğuşmalı bir oyuna da hazır değildi. Yine de usulca kucaklaştılar ve Lucas oturduğunda Marcianna'nın tos vurabilmesi için yumruklarını öne uzattı.

"Hey," dedi gülerek. "Ne bu ısırılmalar?" Marcianna yalnızca oyun oynuyordu tabii. Uzun dişlerini çocuğun eline sürtmeye devam etti. Sonra hızını alamayıp ön patilerini kucağına koydu ve kafasını Lucas'ın başına dayadı. "Dur. Daha yeni banyo yaptım," dedi Lucas. "L.T. Çek şunu üzerimden."

O kadarcık bir iletişim kurma çabasına bile sevinerek "Aman, sen de amma titizmişsin," dedim. "Hem, bana da hep yapıyor bunu."

"Evet ama biraz tırstım. Kafamı koparmaz, değil mi?"

"Sen başlattın, sen bitir," dedim gülerek. "Dene bakalım."

Lucas kafasını geri çekip parmağını sallayarak onu azarladı. "Marcianna, yeter!" Marcianna ona bakıp sevimli bir ses çıkardı.

"Gördün mü?" dedim. "Kafanı vahşi bir hayvanın ağzından almak o kadar da zor değilmiş."

Lucas kafasını kaşdı. "Ne demezsin? Ayrıca neyi ima ettiğini de anladım."

“Ne iması?”

“Metafor yaptın. Derek’in ölümünü ve Ambyr’ın yalanlarını atlatabileceğimi söylüyorsun. Tabii bizimkilerin ortadan kaybolmasını da.”

“Vay canına. Ben gerçekten bunları mı söylemişim?”

“Sanki bilmiyorsun aptal kafa.” Sonra birden hatasını fark edip düzeltti. “Özür dilerim profesör. Yani doktor. Aman, her neysen işte.”

“Arkadaşa ne dersin?” Marcianna onunla ilgilenmemiz için vızıldamaya başlayınca ensesini okşadım.

“Tamam. Sen benim arkadaşısın ve şimdi bana her şeyi anlatacaksın. Mike’la sizi uçakta konuşurken duydum. Neler olduğunu öğrenmek benim de hakkım.”

“Mike’la beni mi dinledin?” diye sordum hayretle.

“Evet,” dedi, istifini bozmadan. “Bir gün Ambyr’ı affedeceğimi söylüyordunuz. Bizi terk ettiğini unutacakmışım.”

“Ambyr bizi terk etmedi Lucas. Hayatta hiçbir zaman sahip olamadığı bir şeyin peşinden gitti. Tek istediği, yaşıtlanınki gibi bir hayattı. O çocuklara sahiden iyilik ettiğini sanıyordu. Hatta belki, bazılarına etti. Bunu asla bilemeyiz. Ama ablanın seni umursamadığını düşünmeni istemiyorum. Onu annen ve babanla aynı kefeye koyma.”

“Yapma ya.” Yerden taş toplayıp uzağa fırlatmaya başladı. “Ama etkileri aynı. Daha bana ne olacağını bile bilmiyorum.”

“Ama ben biliyorum. Annenizle babanız size ne olacağını düşünmeden çekip gitmişler. Ama Ambyr seni düşündüğü için, buraya yolladı. Bu davaya dâhil olmanı ondan istedi. Burasının seni için güvenli bir yer olduğunu biliyordu.”

“Ne demek istiyorsun?” Soğukkanlılığından ödün veremeye çalışsa da sesi umut doluydu.

“Şey...” Uygun bir dille anlatmaya çalıştım ama baktım olmayacak, pat diye söyledim. “Ambyr bizim yanımızda kalmanı istiyor. Ben de Clarissa’yla konuştum. İkimiz de bunun en doğrusu olacağına karar verdik.”

Lucas’ın ağzı beş karış açık kaldı. “Haydi canım,” dedi usulca.

“Aynen *canım*. Ama bazı şartlarımız var.”

“Neymiş?”

“Okuluna devam edeceksin. Aylağın teki olmana müsaade edemeyiz.”

Derin bir oh çekti. “Ay, onda ne var? Okula giderim tabii.”

“Ama Mike ve benimle çalışmaya da devam edeceksin. Eğer istersen, sana suç bilimleriyle ilgili bütün bildiklerimizi öğretiriz. Eğer ilgi alanların değişirse, ona da itirazımız olmaz tabii. Ama neye merak salarsan sal, onunla gerçekten ilgilenmen şartıyla.”

“Ben şimdiki görevimden memnunum. Belki ileride üniversiteye bile giderim.”

“Biz de bunu istiyoruz zaten. Onun için, buradaki eğitimin çok önemli. Bizden yeterince faydalanırsan, ceza adaleti alanında birinci sınıf bir üniversiteye kapağı atabilirsin.”

Uzun zamandır ilk kez, bütün içtenliğiyle gülümsedi. “Vay canına. Müthiş!” Sonra birden yüzü asıldı. “Ya Ambyr? O ne olacak?”

“Ne olmuş Ambyr’a?” dedim, planladığımdan daha soğuk bir sesle.

“Ona ne yapacaklar?”

“Kimseyi öldürmedi. Cinayet sahnelerinden de o sorumlu değildi. Derek’in ölümünde de parmağı yok. Mangold ve Mike’la, en azından bu kadarını anlamalarını sağlayacağız.

Ama Ambyr yasal olmayan yollardan çocuk evlat edindirmek üzerine kurulan bir sisteme hizmet ediyordu. Ben birkaç yıl yatıp çıkacağını tahmin ediyorum.”

“Onu ziyaret edebilecek miyim?”

“Bunu istiyor musun?”

“Bilmem.” Elindeki taşları daha da uzağa fırlatmaya başladı. “Ona çok kızgıyım. Ama Ambyr benim ablam.”

“O zaman kendine biraz zaman tanı. Hazır olduğunda onu görmeye gidersin.”

“Ya, hapisten çıktığında buraya dönmeye çalışırsa?”

“Lucas,” dedim. “Bütün bunları düşünmek için erken değil mi? Bir gün onu görmek istersen bir ziyaret ayarlarız. Ve eğer geri dönmeye çalışırsa ama sen bunu istemezsen onun da bir hâl çaresine bakarız.”

“Sen ne olacaksın?”

“Ben mi?”

“Tabii ya.” Marcianna’yı okşamaya başladı. “Ambyr senin de kalbini kırdı.”

Derin bir iç çektim. “Dediğim gibi Lucas. Bunları düşünmek için erken.”

Gözlerini uzağa dikti. “Derek’i özlüyorum,” dedi usulca. “Onu o ağaçta sallanırken düşünmeye dayanamıyorum.”

“İstersen ağacı kestiririz. Sonuçta bizim aramızda.” Yüzünün kuşkuyla gölgelendiğini görünce devam ettim. “Ama yazık olur. Çocuklar ona tırmanmayı seviyorlar. Hem zavallı ağacın ne suçu var?”

“Doğru söylüyorsun.” Ayağa kalkıp Marcianna’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Marcianna’nın, onun iyileşmesine katkısına bir kez daha tanık oldum. Lucas, Marcianna’nın başını usulca sağa sola oynattı. “Sen ne dersin kızım?”

Marcianna neşeyle onu yere itip üzerine çıktı ve Lucas kahkahalarla güldü.

Sonra ortağımın sesini duydum. “Oh, nihayet!” İlerideki çalılıkların arasından çıktığında, yanında Gracie Chang vardı. Doktor Chang bu aralar sık sık Shiloh’yu ziyaret ediyordu. “On dakikadır özel konuşmanızın bitmesini bekliyoruz. Kızımız başımız çimen lekesi oldu.”

“Şikâyet etme,” dedi Gracie, ona şakadan vurarak. Sonra bize gülümsedi. “Yanınıza gelebilir miyiz?”

Elimi kaldırdım. Gracie, Marcianna’yla Lucas’ın iletişimini şaşkın gözlerle izlemeye daldı. Mike yanıma oturup bir sigara yaktı. Genç meslektaşımızın moralinin düzelmesi, onu da sevindirmişti. “Sen hiç yorulmaz mısın evlat?” dedi gülerek.

“Hayır!” Lucas yana yuvarlanarak Marcianna’yı atlattı. Ama Marcianna saniyeler içinde yine tepesine bindi. “Gelsene Gracie. Çok eğlenceli,” diye bağırdı Lucas.

“Yok, ben izlemeyi tercih ediyorum,” dedi Gracie. Ama Mike’la benim yanıma gelmek için de bir girişimde bulunmadı.

Mike, Marcianna’yla boğuşan çocuğa gülerek baktı. “Herkes yavaş yavaş iyileşiyor.” Sigarasından bir nefes aldı. “Burada kalacağını söyledin galiba?”

“Evet. Bana da bir sigara versene.”

Gömleğinin cebinden paketi çıkarıp kucağıma koydu ve bana ateş tuttu. “Nasıl karşıladı? Sevindi mi? L.T., sen bundan emin misin gerçekten?”

“Ne diyeyim ki?” Derin bir iç çektim. “Lucas için en doğrusu, burada kalması. Belki bana da iyi gelir.”

Mike dikkatle yüzüme baktı. “Ya sağlığını? Doktor dün ne söyledi?”

“Bu yaz kendimi her ne şekilde yormuşsam, vücuduma iyi gelmediğini söyledi.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Ama sonuna kadar değdi dedim.”

Başını salladı. Konuyu değiştirmek için çabaladığını fark ettim. “Clarissa, senin, Albay Jones’un o meşhur sözlerinin anlamını çözdüğünü söyledi.”

“Evet. Yani galiba.”

“Eee?” diye sordu sabırsızca. “Söyle de biz de öğrenelim.”

Gracie merakla yanımıza yaklaştı. “Evet, haydi söyle Trajan.”

Bir an duraksayıp düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Tabii sadece benim yorumum,” dedim, bir yandan da Marcianna’yı gözleyerek. Kendini çok yormasını istemiyordum. “Bence Albay bıkmıştı. Hırslı yetişkinlerin entrikaları yüzünden gençlerin ölmesine dayanamıyordu. Savaşı kastetmiyorum. Sonrasını diyorum. Önce sınır eyaletlerinde ve sonra burada. Yüz elli yıl önceki o gece, Albay Jones’un evine gönderilen o iki genç adamı hatırlayın. Sonra da bu soruşturma sırasında ve öncesinde ölenleri. Latrell’i düşünün. Derek’i. Hepsinin de hayatları ya iktidarı ellerinde tutmak ya da ona kavuşmak isteyenlerin ellerinde söndü. Frank Mangold kan dökerek yükselmekten bahsetti. İlla kan dökmek de gerekmez. Albay Jones, köleliği de bir insanlık suçu olarak görüyordu. Dört yıl boyunca bu inanca tutunarak savaştı. Sonra savaş bitti ama hâlâ siyah, beyaz gözetmeden gencecik insanları öldürmeye devam ettiler. Oysa Albay, Surrender’da bundan kaçabileceğini sanmıştı. Köye geldiği gece gördükleri ve bizim bu dava sırasında yaşadıklarımız... Hepsinin de nedeni, hırs, korku ve açgözlülüktü. Bu ülkede bunlardan, gerçekten kaçamıyorsun.”

Mike'la Gracie birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Gracie, "Bundan kaçabileceğin bir yer var mı ki?" diye mırıldandı.

"Orası şüpheli. Ama mücadeleye devam." Derin bir iç çektim. "Gerçi insan yoruluyor."

"Doğru," dedi Mike ve konuyu Donovan'a getirdi. "Cathy bundan sonra ne yapacak dersin? Paçasını kurtarmak için iş birlikçilerini ezip geçer mi?"

"Kim bilir? Belki bütün mahkeme salonunu kandırır. Siyasete atılmak istediği malum. Patronlarını satması işine yarayabilir. Tek umudumuz, mahkemenin sana, Frank'e ve bana inanması. Kaydettiğimiz konuşma, Cathy'nin iddialarını geçersiz kılar diye düşünüyorum. Ama çağ *CSI* çağı. Jüri somut adli tıp kanıtları isterse belki çuvallarsın. Kaç suçlu göz göre göre serbest bırakıldı. Bu eyaletin köklü bir sistemi var. Dedğim gibi, kesin konuşamam."

Gracie bir an duraksadı. "Ya Ambyr?"

Başımı salladım. "Onu da bilmiyorum. Ambyr'ı hiç tanımamışım. Belki asla da tanıyamayacağım. Yine de..." Duygularımı bir kenara bırakarak profesyonelce konuştum. "Sonuçta cinayet sahnelerini Ambyr hazırlamadı. O işi Donovan'la Shea'nın adamları halletti. Ambyr mahkemede kuşkusuz, saf, kör kızı oynayacak. İyilik edeyim derken tuzağa düşürüldüğünü söyleyecek. Ama inanın, ona ne olacağını düşünmek istemiyorum."

Bir süre kayalarda sessizce oturduk. Lucas'la Marcianna arkamızdaki derede oyun oynuyordu. Mike yeniden konuştuğunda, sesi bir fısıltı gibi çıktı. "Şey... Aslında doğru bir zaman mı bilmiyorum ama Pete Steinbrecher aradı. Sizi aramaya ondan çıktık."

Güldüm. "Düşündüğüm şey mi?"

“Aynen. Başka bir dava. Sevgili doktorumuz Weaver, basit bir adam öldürme olayı olduğunu buyurmuş. Ama Pete’le Steve’in bazı şüpheleri var.”

Lucas birden kulak kesildi. “Ne?” diye bağırdı. “Başka bir cinayet mi?”

“Şimdi sıçtık,” diye homurdandı Mike, sigarasını yerde söndürürken. “Biraz ara ver be çocuk! Ölümlerden sıkıldın mı?”

“İşimiz bu!” dedi Lucas ukalaca. Üçümüz kalkıp onun yanına gittik. Marcianna’yı tasmaından tutup yanıma çekince, başını ceketimin cebine sürttü. “Ne derler, bilirsin Mike?” dedi Lucas. “Ciddi bir trafik kazası geçirdiğinde... Ah, pardon Gracie.”

Gracie tatlı tatlı gülümsedi. “Önemli değil Lucas. Devam et, lütfen.”

“Ya, işte, bir kaza geçirirsen, iyileştikten sonra ilk iş, yine direksiyonun başına geçermişsin.”

Üçü önüme geçti. “Uydurma,” dedi Mike. “Böyle bir söz yok. Onun aslı, attan düşersen...”

“At mı?” diye bağırdı Lucas. “Yahu kaç kişinin atı var ki?”

“Dinlemeyeceksen söylemiyorum,” diye homurdandı Mike ama dayanamayıp ekledi. “Attan düşersen hemen yenden bin, derler.”

“Nedenmiş? Attan düşersen, atların yanına bile uğramazsın. Bu arada yaşın ortaya çıktı. Artık kimse at demiyor. Araba diyorlar.”

“Ama o deyişin aslı o,” diye itiraz etti Mike.

“Bırak şimdi,” dedi Lucas. “Ölen kim, onu anlat.”

Yürüyüşümüze devam ettik ama biz Marcianna’yla grubun biraz arkasında kaldık. Marcianna bugün yeterince egzersiz

yapmıştı. Daha fazla yorulmasını istemiyordum. “İyi misin kızım?” dedim. Altın rengi, sürmeli gözleriyle bana öyle bir baktı ki içim gitti. “Tamam, tamam.” Cebimden birkaç tane köpek bisküvisi çıkardım. “Bir ödülü çoktan hak ettin.”

Marcianna bisküvileri yedikten sonra sağlam bacağıma yaslandı. Benden destek almak için değil, yanımda olduğunu hissettirmek için.

Teşekkürler

Modern Amerikan adli bilimleri, her ne kadar bazı romanlarda, beyaz perdede, televizyonda efsaneleştirilse de yerel ve federal alanlarda büyük bir yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya. Ve bu salgına değinen yazarların sayısı her geçen gün artıyor. Zira söz konusu dengesizlik, bu ülkenin bütün vatandaşlarını ilgilendiren bir sorun. Burada bütün bu yazarların isimlerini saymam imkânsız ama kitapta da adı geçen D. Kim Rossmo'dan özellikle bahsetmek isterim. *Criminal Investigative Failures* adındaki metninde bahsettiği birkaç noktaya itiraz etsem de gerçekleri onurluca dile getirmesini takdir ve saygıyla anıyorum. Benzer fikirlere, Michael Lynch, Simon A. Cole, Ruth McNally ve Kathleen Jordan'ın *Truth Machine: The Contentious History of DNA Fingerprinting*'inde, Cate Shephard'ın *Emotional Orphans*'ında, Dennis J. Stevens'in *Media and Criminal Justice: The CSI Effect*'inde, Gary Greenberg'in *The Book of Woe: The DSM and the Unmaking of Psychiatry* ve tabii National Academies'in *Strengthening Forensic Science in the United States: A Path Forward*'ın da yer verilmiştir. Ayrıca Ken Burns, David McMahon ve Sarah

Burns'ün *The Central Park Five* adlı belgeseline de değinmek isterim. Polisin bir soruşturmada ne kadar büyük hatalar yapabileceğini merak edenler varsa, bu belgeseli izleyebilirler.

Bu kitabı yazarken bütün bu kaynaklara ve çok daha fazlasına başvurduğumu söylememe gerek yok herhâlde. Suç bilimlerinin, yüz yıllık bir değişim süreciyle adli tıbbı dönüşümünü keşfetmek isteyen herkes için mükemmel birer başlangıç noktası olduklarını söyleyebilirim.

Kişisel anlamda bu kitabın yazılmasına katkıda bulunan bazı isimlerden zaten bahsettim. Ama daha teşekkür etmem gereken birçok insan var. Prudence Munkittrick bir yandan öğretmenliğini devam ettirirken, diğer yandan onu her aradığımda bana cömertçe destek oldu. Annem ve eşi, Francesca ve Bob Cote daima yanımdaydılar. Scott Marcus'un desteklerini unutamam. Big Cat Rescue'dan Howard ve Carole Baskin'in katkısı olmasaydı, Marcianna da olmazdı. Princess'in ortağı Jessica Weisner, üvey kardeşim Christine Speicher, eski dostum Ezequiel Vinao, gerçek St. Luke's çocuklarının sözcüğü John Tobin, sapına kadar New York'lu Jim Turner, Elizabeth Gray, bankacı Jim Martinez, kardeşi pratisyen doktor Marcus, Columbia Presbyterian'dan Michael Weimnberg, Kindred Harland, Bruce Yaffe ve Tom Pivinski. Hepinize minnettarım. Ve Bili Puretz'a özel teşekkürlerimle.

Temsilcim Suzanne Gluck ve yardımcısı Clio Seraphim bana büyük destek oldular. Eve Attermann'a rehberliği için teşekkür ederim. L.A.'deki yardımcım Debbie Deuble'a teşekkürler. Random House ve Caitlin McKenna. Sally Marvin ve Carlos Beltran'a teşekkürler.

Quinter'teki dostlarım, ileri görüşlü Frank Schell, eski meslektaşım ve dostum Jon Lellenberg, Elizabeth Gray (yine)

ve bazı sorunlar çıktığında New York'ta bana sadık kalan edebiyat dünyasından tek dostum Jamie Linville, hepinize minnettarım. Yazarlık oyunundaki dostlarım; Michael Walsh, zor zamanlarımdaki desteği için. Dan Stashower, spor ve diğer alanlardaki gönderileriyle beni gündemden daima haberdar ettiği için. Ve Dana Kinstler, sadakati, bilgeliği ve güzelliği için. Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Kardeşim Ethan Misery, Mountain'da bana çok yardım etti. Yeğenim Sam Carr da, gurur duyarak söylemek isterim ki edebiyat dünyasına adım attı. Yeğenim Ben, çizimleri ve mizahıyla bana destek oldu. Yeğenim Lydia ve eşi Michael, Gabriela (her neredeyse) ve bana sabırla uçmayı öğreten Marion, teşekkürler.

Bu kitap hem edebiyata hem de klasik sinemaya saygı duruşu niteliğinde küçük ayrıntılarla bezeli. Konuyla bir ilgileri olmasa da onları ayırt edenleri eğlendireceklerinden eminim.

Son olarak çağdaş hikâyecilikle ilgili birkaç söz söylemek istiyorum. Okuyucuların hangi karaktere yazarın hayatındaki hangi insanın ilham verdiğini saptamaya çalışmakla ilgili talihsiz eğilimi, geçmişten bu yana süregelen bir alışkanlık. Bu kitaptaki karakterler tıpkı tarihi romanlardaki gibi, tecrübenin ve hayal gücünün birer karışımı. Bazıları tabii ki kimi karakterleri birileriyle ilişkilendirebilir. Belki en çok da Ambyr Kurtz'u. Ama önemli olan, yıllarca sonra bile cazibesini koruyacak olması.

Ve en son olarak da Friends Seminary'nin 1976 ve 1977 mezunlarını selamlıyorum. Yıllarca önce olduğu gibi, benden bugün de desteklerini esirgemiyorlar.